

Giới thiệu Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?

Thể loại truyện: Tiểu thuyết, xuyên không, đô thị, mặt thể, võng du, tu tiên, hài hước, hệ thống.

Cảnh báo trước khi đọc: Truyện miêu tả sinh động về tính cách của một trạch nam chưa trải nghiệm xã hội với tính cách và suy nghĩ có phần táo bạo và ảo tưởng.

Ai xuyên không mà không có bàn tay vàng nào? Cho dù không có bàn tay vàng cũng sẽ có trí thông minh tuyệt đỉnh? Mà cho dù không được thông minh lắm, cũng sẽ có sắc đẹp khuynh thành, am hiểu tinh thông một môn nghề nào đó làm mọi người kinh diễm..

Còn ta??? Haha. Ta có hẳn một ngôi nhà nhé!

Cầm vàng ở thế giới này đi mua nhà ở thế giới khác, mua trang bị của tương lai, mua đủ các thứ.

Nếu mà thiếu tiền thì ta lại vác nhà đi xuyên không!

...

“Hử? Thế còn chuyện lần trước ta bị cưỡng ép đưa đến đây thì sao?”

[Lúc đó là do hệ thống đang ở trong chế độ mặc định vì ký chủ vẫn chưa cài đặt cho hệ thống]

“Dafuq! Thế hoá ra cái vụ cưỡng chế là không cần thiết và vẫn có thể cài đặt lại được à?”

[Vâng ký chủ! Ngài có thể cài đặt thêm]

“Con hàng này! Mấy khá!”

Theo chân của Vũ Nam Phong trạch nam của địa cầu thể kỷ hai mốt và cùng khám phá những cuộc phiêu lưu vô cùng kỳ thú và hấp dẫn

Truyện này mình viết để người Việt đọc thế nên rất ít từ Hán Việt. Mong mọi người nhiệt tình ủng hộ.:)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thuê nhà

C cup, không, là D cup, có khi còn lớn hơn nữa.

Trước mặt Nam Phong lúc này chính là một cô gái với khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, mắt phượng mày ngài, đôi môi hồng phớt căng mọng, sống mũi cao, thẳng tắp, cùng với mái tóc đen dài óng mượt được buộc gọn gàng theo kiểu tóc đuôi gà. Đây đích thị là một mỹ nữ Á Đông điển hình.

Mỹ nữ với thân hình của một thiếu nữ trưởng thành vô cùng gợi cảm. Tuy rằng bên ngoài nàng được bao phủ bởi một chiếc áo khoác đen mỏng, nhưng bên trong lại không thể giấu đi được đường cong chữ “S” gợi cảm trên cơ thể.

Nàng giống như những mỹ nhân mà hắn thường xem trên những trang tạp chí tuổi teen như Playboy, Maxim..., những tạp chí được hắn mất công tìm tòi và sưu tầm trên các website trực tuyến bên nước ngoài.

Nam Phong nuốt một miếng nước bọt đến “Ưc” một cái.

Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, nó không hề giống như khi hắn xem hình mỹ nữ trên những tờ tạp chí tuổi teen đó.

Cái cảm giác lần đầu được một cô gái, đặc biệt là một mỹ nữ đang kề sát mặt khiến cho hắn vô cùng bối rối và thẹn thùng

Đây giống như là một trạch nam hay thường thăm du tư tưởng, khi lần đầu được tiếp xúc với gái đẹp, lại còn được tiếp xúc trực tiếp đến như vậy.

Đợi một chút. Tình huống này có vẻ không ổn chút nào!

Mỹ nữ mặc dù nhìn hắn với nụ cười hút hồn nhưng hắn lại không thể tập trung được vào điều đó, vì bây giờ nàng ta đang kề một con dao quân đội sáng loáng ngay trước cổ của hắn.

“Cái gì xảy ra thế này? Có ai nói cho tôi biết được không?”

--Trở lại ba ngày trước--

Xin giới thiệu một chút, mình tên là Vũ Nam Phong, năm nay vừa tròn 18 cái xuân xanh, là một thanh niên bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa, cũng sinh hoạt và học hành như bao người khác.

Nhưng hiện giờ tôi đang có một chuyện vô cùng đáng chúc mừng. Đó chính là tôi đã thi đỗ vào được trường đại học Hàng Hải – Hải Phòng.

Mặc dù, rất vui mừng khi được vào một trường có tiếng tăm tại Hải Phòng như thế. Thế nhưng, đó cũng không phải là niềm vui lớn nhất của tôi vào lúc này.

Vào ngày hôm nay, sẽ có một sự kiện vô cùng quan trọng đánh dấu cho cột mốc chính trong cuộc đời của tôi.

Cũng như bao thanh niên thuộc tầng lớp gia đình gia giáo và gia trưởng khác, từ bé đến lớn hầu như mọi việc của tôi đều được bố mẹ quyết định tất cả, từ việc học hành, sinh hoạt, hay cả đến việc mua sắm của cá nhân, đều một tay bố mẹ tôi sắp đặt.

Thế nên, cùng với số tiền ít ỏi dành dụm từ trước đến lớn của mình, tôi đã làm ra một quyết định vô cùng quan trọng. Đó chính là thuê phòng trọ ở riêng.

Mặc dù, nhà tôi ở cũng không quá xa so với trường đh Hàng Hải, nói đúng hơn là rất gần, cùng với việc phản đối gay gắt đến từ mẹ của tôi, nhưng cũng không thể làm tôi lay chuyển được quyết tâm của chính mình.

Mẹ tôi trước khi tôi tìm hiểu thuê nhà đã nói với bố tôi rằng: “Được vài ba bữa là nó chán ngay đấy mà!”

Điều đó khiến cho con tim trách nam yếu đuối của tôi cảm thấy như bị xúc phạm trăm trọng. Vậy nên, bằng mọi cách tôi nhất định phải khiến cho bố mẹ thay đổi cái nhìn khác về mình.

“Giá nhà thuê bây giờ khá là cao, tìm một phòng trọ một người tầm hơn triệu là rất khó”. Nam Phong vừa lẩm bẩm vừa vò đầu vứt tóc căng não suy nghĩ: “Chẳng lẽ lại phải từ bỏ và chịu thua như mẹ nói?”

Cũng phải thôi, giá nhà đất tại Hải Phòng bây giờ ngày càng tăng mạnh, thế nên kèm theo đó thì giá phòng trọ cũng tăng theo.

Một phòng trọ tầm 34 – 35 m2 ở ngoài trung tâm có giá thuê một tháng cũng phải từ 2tr5 – 3tr, muốn ở một người thì vô cùng khó. Thế nên, những sinh viên thường hay góp chung vốn lại với nhau để ở chung chứ hiếm khi có ai ra ở riêng.

Đang đau đầu suy nghĩ thì hần nhìn thấy một quảng cáo thuê nhà giá rẻ trên mạng với giá 1tr5 một tháng nhưng phải trả trước bốn tháng.

“Ồ Rê Ca, tìm thấy rồi! Có 1tr5 một tháng, khá là hời! Mặc dù, phải trả trước tận bốn tháng, nhưng với số tiền tích kiệm ít ỏi của mình thì vẫn có thể chi trả được.” Nam Phong vô cùng vui sướng khi tìm thấy địa chỉ thuê nhà giá rẻ trên fb.

Hắn nhanh chóng ib lại cho chủ web và chờ đợi.

[TING]

Cuối cùng thì chủ web fb có tên là Mai Hoàng cũng đã ib lại với hắn và muốn được gặp trực tiếp để dễ thương lượng giá cả.

Đóng laptop lại, Nam Phong quyết định ngủ một giấc trước khi đi gặp chủ nhà trọ này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp mặt

Địa điểm mà cô nàng đó chọn gặp mặt chính là cafe sách Nhã Nam, nằm trên đường Nguyễn Đức Cảnh. Nơi mà cô nàng với tên fb Mai Hoàng chọn khá là yên tĩnh, thoáng đãng.

Với tầng một là nơi được bày biện rất nhiều sách đủ các thể loại từ khoa học, thiếu nhi, tiểu thuyết... để mọi người tha hồ lựa chọn.

Tầng hai là nơi để cho những người cảm thấy mệt mỏi được thư giãn một cách thoải mái, khi ngồi nhâm nhi những thức uống ngon miệng, hay là thưởng thức những cuốn sách được chọn ở tầng dưới.

Khi mà hần tới nơi thì cửa hàng khá là vắng vẻ, cũng tại vì đó là tầm sinh hoạt, học tập và làm việc của mọi người, thế nên cửa hàng mới vắng vẻ đến như vậy.

Hắn cũng không mất quá nhiều thời gian để tìm thấy đối tượng chính ngày hôm nay.

Đó là một cô gái có khuôn mặt hơi bầu bĩnh, cùng với mái tóc ngắn, hơi cong và cặp kính cận trên đôi mắt khiến cho cô nàng này trông vô cùng dễ thương.

Phong cách thời trang của cô cũng khá là giản dị, mặc kệ khi mặc áo phông kết hợp với quần jean. Nhìn đáng vẻ đã nói lên được tính cách của cô nàng, là một con người rất dễ hoà đồng và tiếp xúc.

Cô nàng dường như đang rất chăm chú vào cuốn sách trên tay của mình, mà không nhận ra có người đang tiến lại gần.

Đến khi, có một bóng đen to lớn che khuất ánh sáng và tầm nhìn của cô, thì cô mới bắt đầu ngược đôi mắt của mình lên và đánh giá người đối diện.

Theo một phép lịch sự thì Nam Phong chủ động chào hỏi trước: “Chào bạn, bạn có phải là chủ của fb Mai Hoàng không?”

Cô nàng nhìn Nam Phong với ánh mắt ngạc nhiên khiến cho hần có phần khó hiểu, nàng nói: “Đúng vậy, chính là mình. Xin mời bạn ngồi!”

Cô gái nói tiếp: “Bạn là Nam Phong đúng không? Mình tên là Nguyễn Hoàng Mai chủ của căn nhà mà bạn đang có ý định thuê. Không biết bạn thật sự có ý định thuê nhà này chăng?”

“Cô nàng này nói cái gì kỳ lạ vậy, không thuê thì ib làm gì, có rảnh rồi không vậy?”

Suy nghĩ là vậy, thế nhưng Nam Phong vẫn nở nụ cười thân thiện và nói: “Đúng vậy bạn! Hôm nay mình đến đây để bàn chuyện thuê nhà với bạn.”

Thấy hần không có vẻ gì là trêu đùa thì Mai Hoàng thờ ắt một hơi và nói tiếp: “Xin lỗi bạn vì đã hỏi như vậy? Thật ra mình nghĩ rằng bạn không có ý định thuê nhà mà chỉ là tò mò. Thế nên, mình mới hỏi bạn như vậy!”

Lúc này, Nam Phong bắt đầu cảm thấy vấn đề này có phần hơi khó hiểu. Không thuê nhà thì ai lại rảnh rỗi đến đây hỏi, có phải là mua nhà đâu mà lại rắc rối đến như vậy chứ?

Hắn hơi thắc mắc và hỏi lại: “Sao bạn lại nói như vậy?”

Cô nàng Hoàng Mai nghe Nam Phong thắc mắc thì vô cùng ngạc nhiên, nàng nói: “Thế bạn không biết gì về căn nhà này hay sao?”

“Phải biết gì vậy bạn?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hần thì cô biết ngay, người trước mặt mình khi đi thuê nhà mà lại không tìm hiểu rõ về nơi mà mình chuẩn bị thuê. Nàng đành phải giảng giải cho hần biết những gì đã và đang xảy ra đối với ngôi nhà này.

Ngôi nhà mà hần định thuê nằm ở ngõ chợ Tam Thuật, ngày xưa còn được gọi là chợ của người Hoa vì trước giải phóng thì đây là nơi cư ngụ của đại đa số người Hoa tại Hải Phòng.

Sau giải phóng, mặc dù người hoa sống tại đây gần như bị chính quyền thành phố trục xuất hết về nước nhưng cũng không thể phủ nhận được đây là nơi đã từng dành cho người Hoa sinh sống.

Ngôi nhà này từng thuộc quyền sở hữu của một người Hoa nhưng về sau trở thành nhà của bà nội Hoàng Mai sinh sống.

Sau khi bà cô mất, gia đình cô có dự định đập đi xây mới nhưng đều bất thành.

Những công nhân thi công xây ở đây, người thì ốm, người thì sốt, người thì tai nạn chân tay đều có cả. Vậy nên, cho đến tận bây giờ thì căn nhà vẫn chưa được tu sửa mới lại.

Gia đình cô đành phải cho thuê căn nhà này đi nhưng những người chủ thuê trước của căn nhà đều nói, ban đêm đứng 12h thì họ luôn nghe thấy có một giọng nói phát ra văng vẳng bên tai, khiến cho họ cảm thấy vô cùng bất an và đều cho rằng ngôi nhà này đã bị ma ám.

Có người còn đồn thổi với nhau rằng, ngôi nhà này thời xưa thuộc quyền sở hữu của người Hoa, thế nên đã bị họ yểm bùa vào.

Cũng chính vì thế mà từ lúc đấy đến bây giờ vẫn không có người nào dự định thuê căn nhà này nữa.

Hoàng Mai nói, sợ dĩ cô đăng tin thuê nhà trên fb vì không tin mấy lời đồn vớ vẩn này.

Trước hần, thì cũng đã có rất nhiều sinh viên đến thuê nhà, nhưng được vài ba bữa bọn họ đều bỏ của chạy lấy người.

Vậy nên, khi hần đề nghị thuê căn nhà này thì cô cứ nghĩ rằng hần giống như những tay nhà báo trước kia, đều hiếu kỳ và tò mò đến tìm hiểu thực hư về căn nhà.

Nghe xong câu chuyện của nàng thì Nam Phong cũng phần nào hiểu ra được vì sao cô nàng này lại tỏ ra khá là ngạc nhiên khi thấy hần và hỏi những câu hỏi kỳ lạ như vậy.

Hần tự vỗ vào ngực mình và nói: “Bạn cứ yên tâm đi, gan của tôi lớn lắm không hề bé đâu! Mấy chuyện kỳ dị như thế này không thể làm khó tôi được.”

Nhìn dáng vẻ quả quyết của hần thì Hoàng Mai cũng phì cười, nàng nhí nhảnh nói: “Hợp đồng đấy, cậu ký vào là có thể thuê được nhà, giá tiền thì như trên fb, 1tr5/tháng, đóng trước bốn tháng, đã ký rồi thì không được trả lại. Nếu cậu cảm thấy không chịu được nữa thì tôi có thể gửi lại cho cậu một nửa số tiền.”

Thấy vẻ treu đùa của Hoàng Mai thì hần không cho là đúng và trầm nghĩ: “Tôi sẽ cho cô thấy một điều bất ngờ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hàng xóm

Ngày hôm nay trời quang mây tạnh rất thích hợp cho việc chuyển nhà và dọn đồ. Vũ Nam Phong quyết định chuyển đến nơi ở mới của mình.

Mất gần một buổi sáng để có thể chuyển hết đồ đạc cá nhân của hần và sắp xếp vào trong nhà. Cuối cùng thì hần cũng có thời gian rảnh rỗi để nghỉ ngơi và thư giãn.

Căn nhà số 13 này khá là rộng rãi, gồm hai tầng và ba phòng, diện tích tầm 40 m2. Ngôi nhà gồm một phòng khách, bên trong là gác bếp nấu ăn nho nhỏ, một phòng vệ sinh và tầng hai là phòng ngủ.

Phải nói rằng Nam Phong khá là hài lòng khi chỉ mất 6tr/ 4 tháng để có thể thuê được một chỗ ở ngon lành cảnh đẹp như thế này.

Cũng là vì háo hức ra ở riêng, cộng thêm việc bận rộn với công tác chuyển nhà, đã khiến cho hần quên mất rằng, có một điều quan trọng cần phải lưu ý, đó chính là: “Căn nhà này có ma”.

Với tác phong của một net gamer và là một trạch nam chính hiệu thì hần đã kịp sắm sửa cho mình rất nhiều đồ ăn để tránh phải mất công đi mua sắm nhiều lần.

Đồ ăn của hần rất là nhiều, đặc biệt là những đồ ăn hộp, đồ ăn nhanh và thức uống có ga dành riêng cho game thủ.

“Bái bai cuộc sống cũ, hôm nay Vũ Nam Phong ta sẽ sang một trang mới, hô hô! Thế là những tháng ngày bị quân thúc đến đây chấm dứt!” Vũ Nam Phong vừa yy trong đầu vừa phở thành một bài nhạc riêng và hát lên thành lời.

Bây giờ, có người nào nhìn vào hần lúc này thì chỉ nhìn thấy một thanh niên trẻ trâu, hiếu động, năng nổ và tràn đầy sức sống. Đúng hơn là thanh niên ảo tưởng quá độ.

Sau khi làm vài ván liên minh để giải quyết nỗi buồn thì lúc này hần quyết định xách mông và đi chào hỏi những người hàng xóm láng giềng, những người mà hần sẽ phải sống lâu dài với họ.

Bên cạnh nhà hần đang thuê chính là căn nhà của một cặp vợ chồng già, chồng là ông Nguyễn Đức Long, vợ là bà Trần Thị Mừng.

Khi thấy hần sang chào hỏi thì họ rất là hiếu khách, họ mời hần vào trong nhà nhưng đồng thời lại nhìn hần với ánh mắt ái ngại làm cho hần không hiểu chuyện gì cả.

Đi sang một vài nhà khác cũng gặp phải hoàn cảnh tương tự khiến cho Nam Phong có chút bức bối, hần nghĩ “Chẳng lẽ hôm nay mình bước chân trái ra khỏi nhà?”

Nam Phong quyết định đi thăm nốt một nhà nữa rồi sẽ về. Nhà hần đến dường như cũng giống như chỗ của hần, đó là nhà cho thuê.

Mở cửa ra là một người thanh niên tầm tuổi hần, chỉ là đáng người này cao gầy, tóc tai hơi bù xù và đeo một cặp kính dày cộp. Nhìn người này Nam Phong nghĩ đến ngay một sách trong truyền thuyết.

Thanh niên một sách thấy Nam Phong thì nói “Chào cậu! Tôi có thể giúp gì được cho cậu? Nếu là bán đồ thì xin lỗi tôi không có nhu cầu.”

“Mẹ nó. Nhìn mặt mình giống thằng đa cấp lắm hả?” Suy nghĩ có phần hơi bực bọ trong đầu, thế nhưng ngoài mặt thì hắn vẫn tươi cười, hắn nói: “Chào bạn! Tôi là hàng xóm mới đến, ở số nhà 13. Hôm nay có chút quà sang chào hỏi hàng xóm láng giềng. Xin sau này giúp đỡ nhiều hơn đến mình!”

Phân xa đầu tiên của thanh niên một sách này không phải là nhiệt tình chào đón mà là nhìn hắn với ánh mắt ái ngại, tương tự như những người hàng xóm khác.

Thanh niên một sách gượng cười với hắn và nói: “Chào bạn! Tôi tên là Nguyễn Đức Thành. Nếu là quà thì tôi xin nhận, cảm ơn bạn, nhưng làm quen thì thôi vậy, chắc cậu cũng không ở đây được quá lâu đâu.”

Nét mặt của Nam Phong dần trở nên cứng lại, hắn nghĩ: “Có thể loại nào chào hỏi như thế này không? Nhìn mặt con hàng này đã biết là thích ăn đòn rồi.”

Nhìn thấy nét mặt cứng nhắc của Nam Phong thì Đức Thành cũng biết rằng mình nói hơi quá lời, vậy nên đã nhanh chóng giải thích: “Xin lỗi bạn! Tôi không cố ý! Nếu có gì thất lễ xin được thứ lỗi!”

“Ok fine! Đi từ nãy đến giờ thấy ai cũng có vẻ mặt này, nhìn dần cũng quen rồi, chỉ là con hàng này nói có hơi thẳng tính một chút mà thôi. Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, thở đều, hít thở.” Trong đầu Nam Phong lúc này liên tục hiện lên những dòng suy nghĩ khích lệ chính bản thân mình bình tĩnh.

Hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, hắn nở một nụ cười gượng và nói: “Không sao đâu bạn! Nhưng có thể nói cho tôi biết vì sao bạn lại nói như vậy không?”

Thanh niên một sách thờ dài một hơi và nói: “Haizzz! Mời cậu vào trong nhà rồi chúng ta hãy cùng nói tiếp.”

Sau khi rót cho hắn một cốc nước lọc, thanh niên một sách nói tiếp: “Chắc cậu cũng biết về tiểu sử của căn nhà đây rồi chứ gì?”

Nam Phong gật đầu như giả vờ và nói: “Đúng vậy! Trước khi thuê thì tôi cũng đã nghe qua.”

Thanh niên một sách nói tiếp: “Thế cậu cũng biết ngôi nhà đầy đồn đại là có ma rồi đúng không?”

“Tôi cũng nghe thấy điều đó, nhưng chắc không đến nỗi đâu nhẽ, với lại có thật thì tôi cũng không sợ!”

Thanh niên một sách lại thờ dài một hơi rồi nói tiếp: “Haizz! Anh bạn tôi khuyên cậu nên tin đi là vừa. Trước cậu cũng có vài người thuê vì giá rẻ rồi, ai cũng mạnh mẽ như cậu vậy nhưng có mấy ai ở được lâu, người lâu nhất mà tôi biết cũng chỉ trụ được có ba ngày mà thôi! Ba ngày thôi đấy! Haizz!”

“Không phải vậy chứ?”

Bây giờ, trong lòng Nam Phong cũng đã bắt đầu có chút sợ hãi rồi!

Mặc dù, đã nghe lời cảnh báo của Hoàng Mai nhưng hắn vẫn cảm thấy chuyện này rất bình thường, một phần là vì tính hiếu thắng cũng như là “nghe con mới lớn không sợ cọp”.

Nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của những người hàng xóm cùng với lời cảnh báo của Đức Thành, thì đầu óc hắn lúc này bắt đầu hoảng loạn.

“Chết mẹ! Hố cha nó rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngày đẹp trời thật tuyệt vời

Màn đêm đen buông xuống, đồng hồ lúc này đã gần điểm hai tư giờ và chuẩn bị bước sang một ngày mới.

Nhà nhà người người đều đang chìm sâu vào giấc ngủ của mình. Thế nhưng hiện giờ lại có một thanh niên vẫn không thể nào ngủ được.

Nằm trên giường nhưng mắt của Nam Phong vẫn không thể nhắm lại được. Không khí yên tĩnh trong căn phòng rất thích hợp cho một giấc ngủ sâu nhưng đối với hắn lúc này, thì đó chính là một ác mộng tồi tệ.

Những lời cảnh báo hồi sáng cùng với bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị này, khiến cho hắn mặc dù đã vùi đầu vào trong chăn mền nhưng cũng không thể làm hắn chợp mắt nổi.

Tiếng đồng hồ pin trên tường kêu lên từng tiếng “Tích tắc tích tắc” càng khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

Đến lúc này thì hắn cũng không thể ngủ được nữa rồi, hắn vội lật người nhanh chóng đứng dậy và bật đèn sáng tung bùng để củng cố lại tinh thần hoảng loạn lúc này.

“Mẹ nó! Cái méo gì mà lâu vậy, còn mấy phút nữa mới 12h mà làm ông mày sợ từ nãy đến giờ! Ma nào mà nãy đến luôn đi chứ cứ như thế này thì ma còn chưa đến thì đã chết cmn vì mệt rồi!”

[Ting]

Một âm thanh kêu lên trong đầu của hắn giống như chuông báo tin nhắn trên messenger vậy.

“Chuyện gì vậy?”

Nam Phong còn chưa kịp định thần trở lại thì tiếng nói máy móc lần nữa vang lên.

[Chúc mừng ký chủ đăng nhập thành công hệ thống hỗ trợ thiên hà! Kích hoạt hệ thống dịch chuyển tức thời. Bắt đầu đếm ngược!]

“Cái méo gì vậy?”

[3]

“Ê ê, đợi chút đã.”

[2]

“Dừng đếm ngược lại ngay, từ từ đã nào.”

[1]

“Tao bảo từ từ rồi mà.”

[Kích hoạt thành công hệ thống dịch chuyển. Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi! Chúc quý khách có những phút giây thư giãn và thoải mái]

“Cái what the f***! Nhân quyền đâu a? Ma quỷ cái beef!”

Đó là câu nói cuối cùng của hắn trước khi ý thức rơi vào màn đêm đen tối.

Một giấc ngủ dài cuối cùng cũng khiến cho Nam Phong thức dậy. Mở mắt ra hắn vẫn thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh vẫn không có gì thay đổi cả.

“Hú hồn! Hoá ra hôm qua nằm mơ. Bảo rồi mà, ma quỷ ở đâu ra chứ, toàn nhất ma bỏ.”

Vũ Nam Phong khi nhìn ra ngoài thì hắn thấy bầu trời hôm nay có vẻ hơi âm u.

“Đồng hồ 7h rồi mà trời vẫn hơi âm u. Hay là hôm nay có mưa nhỏ? Dự báo thời tiết nói hôm nay nắng to mà. Đúng là không thể tin được cái gì hết, chỉ có ăn và nhìn trời mà dự đoán vẫn còn sai.”

Thay xong quần áo, đánh răng rửa mặt, tắm rửa một hồi xong xuôi thì hắn quyết định tự nấu cho mình một gói mì cùng một quả trứng chần ăn nhẹ vào buổi sáng.

“Nghe báo một khi đã vào đại học thì sẽ được trải nghiệm cảm giác mì gói trường kỳ. Nghèo thì đã có hảo hảo, mà hơi giàu tí thì sẽ chơi omachi, cung đình.”

Đánh chén xong bữa sáng vô cùng lành mạnh, thì lúc này cũng là lúc hắn quyết định rời khỏi nhà. Mặc dù mấy hôm nữa mới đến ngày nhập học nhưng hắn dự định sẽ gọi cho mấy thằng bạn thân chuẩn bị lập tổ đội cần quét lmht.

“Quái lạ thật! Sao ở giữa lòng thành phố lại mất sóng được nhỉ? Mạng Viettel đúng là rở chán, hôm nào mình đi đổi sang mạng Vinaphone cho nó sang!”

Chuẩn bị hết hành trang, lúc định bước ra khỏi cửa thì hắn chợt dừng lại và nói: “Đợi chút, ngày hôm qua đúng là đen vcl ra ý. Hôm nay mình quyết định xem xét thật cẩn thận trước khi đi ra đường.”

“Vi check, iphone check, khoá xe check, đi đại đi ị check, còn cái gì nữa không nhỉ? Chắc hết rồi, bắt đầu đi thôi!”

Lúc chuẩn bị mở cửa thì hắn khựng lại và nghĩ: “Đợi một chút, ra ngoài chọn hướng, chọn chân cũng là một điều cần thiết, chọn chân trước khi bước cái đã. A! Chân phải đây rồi, này thì không nhầm vào đâu được.”

“Hôm nay là một ngày đẹp trời thật... tuy..ệt... vờ...i...!”

Câu “Tuyệt vời” cuối cùng hắn cũng không thể thốt lên thành lời chính vì xung quanh nơi hắn đang đứng là một đồng cỏ nát, hoang tàn, không hề có khu chợ sầm uất, tấp nập như thường ngày nữa mà thay vào đó là một lớp đất đá chồng chất lên nhau. Nhà cửa xung quanh thì siêu vẹo có phần cũ nát như chuẩn bị sắp sập đến nơi vậy.

“CÁI DCMNN!! NGÀY ĐẸP TRỜI CÁI SHIT ẤY!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cô gái bí ẩn

Đóng cửa vào, mở cửa ra, đóng cửa vào, mở cửa ra, ừ ờ.

Lặp đi lặp lại động tác đóng mở cửa cũng không thể khiến sự thật trước mắt của Nam Phong thay đổi đi chút nào, mà chỉ càng tăng thêm sự bất lực trong lòng của hắn.

“Hết rồi, thế là hết thật rồi! Đây không phải ảo giác, nó là sự thật, thật đến nỗi không còn gì có thể thật hơn được nữa!”

Nam Phong thu mình vào trong góc nhà và co ro như một chú cún con bị thương cùng với những ảo tưởng về một tương lai đen tối.

Phải mất một lúc lâu thì hắn mới có thể bình tĩnh trở lại và bắt đầu suy nghĩ phương pháp giải quyết nan đề trước mắt.

Hắn vuốt vuốt chiếc cằm bóng loáng không có chút râu nào của mình như một bô lão, một quân sư đích thực và tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ.

“Chắc chắn một điều là ta đã xuyên không đến một thế giới khác. Bây giờ, chỉ còn cách tìm xem đây là đâu mà thôi!” Nghĩ một thôi một hồi thì hắn mới đưa ra được kết luận này.

Nhưng nhanh chóng sau đó hắn đưa ra một kết luận khác: “Có thể đây là một thế giới hoàn toàn tách biệt với thế giới cũ của mình, hay theo ngôn ngữ chuyên môn của ngành xuyên không học thì ta đây đã trọng sinh đến một thế giới khác.”

“Không đúng! Nếu đã trọng sinh thì sao ta trông vẫn như cũ vậy? Đợi một chút! Nhà cửa vẫn còn nguyên vẹn, người thì không hề thay đổi chút nào, nhà cửa xung quanh đồ nát. Không

phải chứ! Chẳng lẽ là mình đã bị xuyên không đến tương lai, nơi mà thế giới dường như bị một thứ gì đó tàn phá và có thể mình là người sống sót cuối cùng của nhân loại.”

Kết luận đó của Nam Phong đã tự khiến cho hắn tái xanh, tái mét mặt lại, hắn nghĩ: “Có một mình thì ở với ma à! Người ta xuyên qua không phải cao thủ võ lâm có bàn tay vàng thì cũng là nhân vật phong vân một cõi với hệ thống bá đạo! Ta đây xuyên qua vào thế giới bị diệt vong! Ta xxx!”

Chợt hắn nhớ gia điều gì đó: “Đúng rồi! Hệ thống! Trước khi bị ngắt đi mình có nhớ là đã kích hoạt được một cái hệ thống nào đó mà!”

Nam Phong nói to: “Hệ thống mở ra!”

Đợi mất một lúc mà vẫn không thấy kết quả gì, hắn lại nghĩ: “Sao lại không được nữa? Hay là password không đúng, vậy thì mình nói lại lần nữa!”

“Hệ thống khởi động! Vẫn không có gì!”

“Hệ thống kích hoạt! Vẫn không được!”

“System action!”

“System go!”

“Start!”

“Open!”

“Vùng oi mở cửa ra!”

“Gái oi mở hàng ra!”

“Hoạ mi oi hót lên!”

...

“Cái đem hệ thống này, mày có khởi động cho tao không thì báo?”

Vẫn không thấy chuyện gì xảy ra cả, mọi thứ xung quanh vẫn im lặng đến đáng sợ. Sự im lặng này khiến cho hắn phát điên và phải phát tiết với những viên đá vụn xung quanh cửa nhà.

“Cái hệ thống chết tiệt! Mày đưa tao đến đây xong rồi vứt đây à? Sao số tôi có thể đen đến thế vậy?”

Ngay ngày đầu ra ở riêng mà lại dính ngay vào phát này, mà dính phát nào không dính chứ dính phát này thì chỉ có đường chết chứ chẳng thấy sống được!” Nam Phong than thở với trời, với đất, với thần, phật, với jesu, với đức mẹ đồng trinh, với quan thế âm bồ tát..., với bất kể tôn giáo nào mà hắn đã từng biết hay từng nghe nói ở địa cầu đều được hắn lòi ra để than thở, than vãn, thậm chí là xxx.

“Cứ như vậy cũng không phải là cách hay!”

Hắn quyết định xách mông đi khảo sát khu vực này, vừa để tìm nơi cư ngụ của loài người của thế giới này và vừa để tìm cho hắn đường có thể quay trở về nhà.

Xung quanh khu vực này đâu đâu cũng thấy nhà cửa đồ nát, có những ngôi nhà còn nguyên vẹn nhưng dường như cũng đã có từ rất lâu rồi.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một tấm biển rơi ở dưới đất.

“Biển tên đường này dường như không phải của Việt Nam. Nếu đoán không nhầm theo lối chữ viết thì rõ ràng đây là chữ viết của hàn quốc hoặc trung quốc.” Mặc dù hắn không có học qua tiếng hàn hay tiếng trung nhưng kiểu chữ này thì hắn vẫn biết, vì hắn cũng hay thường xem những bộ phim hàn xèng và phim kiếm hiệp trung quốc nên những kiểu chữ như thế này thì hắn có phần nhận biết nhất định.

“Vậy là ta không phải là đang ở Việt Nam hay sao? Nhưng làm thế nào mà ngôi nhà này lại có thể di chuyển đến tận đây vậy?”

Sau khi nhìn thấy biển tên đường thì hắn đã vô cùng nghi vấn về những giả thuyết trước đó của mình, nhưng hắn vẫn cố bước tiếp để xem còn có những thứ gì khác mà hắn có thể nhận ra được hay không.

Đi được một đoạn đường thì hắn nhìn thấy có một chấm đen nho nhỏ ở tít đằng xa và dường như đó là một con người.

Vũ Nam Phong súc động đến rơi cả nước mắt: “Ô rê ca! Tìm thấy rồi! Cảm ơn ông trời! Người tốt thì luôn luôn được báo đáp mà!”

Nếu mà ông trời có ở đây thì chắc chắn ngài sẽ gợn ngón giữa ra mà khinh bi tên này. Lúc này thì than vãn ta “có mắt không trông”, xong bây giờ thì lại nói lời cảm ơn, ta xxx không cần.

Hắn nhanh chóng tiến lại gần loài người còn sót lại đầu tiên mà hắn nhìn thấy khi đặt chân đến nơi này.

Càng tiến lại gần thì hắn lại càng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Dường như người này không có ý định di chuyển, quần áo thì có phần hơi bị rách nát, bẩn thỉu và dường như người này bị bệnh lãng tai và lưng còng của người già, nhưng hắn trông thấy tên này không đến nỗi giống người già chút nào cả.

Vũ Nam Phong vỗ tay lên vai người đàn ông này và nói: “Chào anh bạn! Rất vui khi gặp được anh! Anh có thể dẫn tôi đến nơi trú ẩn của mọi người được hay không?”

Người đàn ông mà hắn vừa mới vỗ vai dường như đã nhận ra hắn và bắt đầu từ từ quay người trở lại.

Vũ Nam Phong đang nhìn thấy một cái gì thế này! Khuôn mặt người này dường như bị thối nát một cách nghiêm trọng, da thịt bị tróc ra thành từng mảng và để lộ hàm răng trắng hếu đầy xương.

Bây giờ trong đầu hắn nghĩ ngay đến một từ: “Zombie”

“Á...! Zombie! DM chạy mau!”

Vũ Nam Phong nhanh chóng quay người và dùng hết sức bú mẹ chạy thật nhanh về phía sau.

Người đàn ông Zombie này dường như cũng tỏ ra không kém cạnh, hần hống lên một tiếng thật to và nhanh chóng đuổi theo anh chàng xấu số của chúng ta.

Bây giờ, trên đường phố chúng ta có thể dễ dàng nhìn thấy một cặp tình nhân đang đuổi bắt nhau như trong một bộ phim của hollywood. Chỉ có một điều lạ lùng, đó là cặp đôi này họ đuổi nhau như một cuộc thi Marathon chạy nước rút vậy.

“Sao trong phim bọn Zombie chạy chậm lắm cơ mà, con hàng này sao lại chạy nhanh đến như vậy chứ? Thời buổi này đúng là méo có thể tin được cái gì hết. Không xong! Có về ta sắp kiệt sức! Phải mau mau nghĩ ra giải pháp tạm thời!”

Vũ Nam Phong rút ngay ra chiếc đèn pin mà hần dắt sau ba lô và phi thẳng về phía tên Zombie đang chạy khiến cho nó ngã nhào ra đường.

“Mẹ nó! Mãi mới bắt được, một vcl. Tìm chỗ trốn nào đó nghỉ ngơi lấy lại sức đã.”

Cuối cùng thì hần cũng tìm được một căn nhà khá là nguyên vẹn. Sau khi xem xét xung quanh không có vấn đề gì thì hần mới bắt đầu đi vào bên trong.

“Khát khô cả họng, may mà mình mang theo nước dự trữ nếu không chắc chết!” vừa đi hần vừa uống từng ngụm nước suối mát lạnh, cuối cùng hần cũng đã tiến vào bên trong ngôi nhà.

Bỗng dưng, hần nhìn thấy một bóng người đang nằm dài ở dưới đất và dường như người này đang bị bất tỉnh.

“Đợi chút! Là người hay là Zombie vậy? Mình vẫn nên cẩn thận thì hơn!” Hần cuối cùng cũng đã cảnh giác hơn một chút, đúng là “bị rần rần một lần thì suốt đời sợ rần”.

Hần cầm một ít đá vụn và ném về phía người đang nằm bất động ở xa.

“Không thấy động tĩnh gì cả. Chắc không phải là Zombie rồi! Bọn chúng chưa đủ thông minh đến nỗi già chết để lừa người đầu nhể?”

Vũ Nam Phong tỏ ra can đảm hơn, hần tiến sát lại gần người đang nằm trên mặt đất nhưng vẫn tỏ ra cảnh giác cao độ, chỉ cần gặp biến cố gì là hần sẵn sàng quay đầu cầm mặt bỏ chạy.

Càng tiến lại gần thì hần lại càng nhìn rõ hơn người đang nằm ở kia. Ánh sáng bên ngoài chiếu qua từng kẽ cửa khiến cho hần nhìn thấy rõ người đang nằm dưới đất là ai.

Đó là một cô gái! Dường như cô ấy đang bị hôn mê và nằm ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Yu Mina

Vũ Nam Phong cảm giác như cô gái này đang muốn nói điều gì đó. Hần ghé sát lỗ tai của mình lại gần để có thể nghe rõ hơn.

“Water...water...”

Nam Phong nghe thấy một cụm từ từ lặp đi lặp lại nhiều lần bằng tiếng Anh được cô nàng này nói ra.

“Hoá ra cô nàng này còn biết nói tiếng Anh nữa. Đợi chút! Cô ấy dường như đang rất là khát. Để xem mình có đồ uống gì không nào?”

Hần lục tung đồng đồ được cất gọn gàng trong chiếc ba lô của mình ra để tìm xem có gì có thể sử dụng được không.

“Chết thật! Chai nước lúc nãy hình như là chai nước duy nhất mà mình mang theo! Mình uống hết rồi bây giờ thì sao đây? Chỉ còn lại mỗi lon Redbull Thái này thôi. Thôi kệ đi! Đằng nào nó cũng là nước, mình cứ cho uống trước rồi tính sau.”

Giống như một người gặp nạn trên xa mạc và đang kiệt sức vì khát thì tìm được nguồn nước ngầm, nó giống như là tìm thấy được một ruộng chất đầy kho báu vậy.

Cô nàng này bây giờ cũng đang trong hoàn cảnh tương tự như vậy, nàng hiện tại đang uống liên tục nguồn nước từ lon Redbull được hần đưa vào trong miệng của mình.

“Này này cô gái! Uống từ từ thôi, nước có ga đấy! Uống chậm thôi kéo sặc!” Mặc dù không biết cô gái này có nghe thấy mình nói gì hay không nhưng hần vẫn buông lời khuyên bảo nàng.

Sau khi uống hết lon Redbull trên tay của hần thì cô gái này có dấu hiệu tỉnh lại.

“Hello bạn! Bạn có ổn không?” vừa nói hần vừa chưng ra nụ cười mà hần cho là lịch sự nhất của mình.

“Ếc! Sao không thấy trả lời lại, hay là mình dùng ngữ pháp không chuẩn nhể?”

Nam Phong có thể tự tin như vậy là vì khóa mà hần đang theo học tại trường đại học Hàng Hải là “khoa Anh ngữ”, thế nên việc sai cấu trúc hay ngữ pháp đối với hần là điều không thể nào.

Nam Phong hỏi lại một lần nữa nhưng lần này thì hần nói to và rõ hơn: “Bạn có sao không vậy?”

Bất thành linh cô nàng này bật người nhanh chóng trở dậy và đẩy hần ngã ngồi xuống đất.

Nam Phong cảm giác được cô nàng dường như đang muốn rút ra một vật gì đó, hần không nhìn rõ nó là cái gì nhưng hần có thể cảm giác được đây là một vật vô cùng cứng rắn, mát lạnh và đang kề ngay trên cổ của hần.

“Mỹ nữ xinh đẹp, từ từ đã nào, đao kiếm vô tình không có mắt đâu. Cô bỏ con dao này xuống trước đã rồi chúng ta hãy thương lượng được không?” hần thật sự không hiểu điều gì

đang xảy ra ở đây ngay lúc này. Hắn đang cứu người cơ mà, kể cả đó là một mỹ nữ đi nữa thì cũng không có quyền được như thế này vậy a.

“Tên?” Nam Phong còn chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cô nàng đã buông con dao đang kề cận trên cổ của hắn xuống. Nàng vận người một cái rồi nhanh chóng đứng dậy làm cho hắn ngồi dưới đất cũng phải ngơ ngác nhìn theo.

Mỹ nữ nhìn thấy biểu hiện của hắn thì mắt của nàng hơi nhúu lại, nàng gằn giọng lên một lần nữa: “Tên là gì?” Nàng thật không hiểu tên đàn ông này đang định làm gì. Chẳng lẽ hắn không biết Tiếng Anh, nhưng lúc này nàng có nghe thấy hắn hỏi mình bằng Tiếng Anh cơ mà.

“À à! Mỹ nữ, tôi tên là Vũ Nam Phong, gọi tôi là Nam Phong cũng được!” Mặc dù có hơi chút ngỡ ngàng lúc đầu nhưng hắn vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh để ứng đáp lại câu hỏi của nàng.

“Vũ Nam Phong, họ Vũ sao? Vậy anh là người ở Thanh Long thành hay Minh Nguyệt thành?” Nghe thấy tên gọi của hắn thì cô nàng này có vẻ hơi bất ngờ.

“Thanh Long thành, Minh Nguyệt thành, đó là cái gì vậy? Hay là thôi vậy, mình cứ nói bừa một cái gì đó chắc không làm sao đâu nhỉ?” Hắn không hiểu được cô gái này đang nói gì với mình vì chính hắn cũng chẳng phải là người của thế giới này, hắn nói bừa: “Mỹ nữ, tôi là người của Minh Nguyệt thành, cô có thể chỉ đường về giúp tôi được không? Lúc này vội vàng quá làm cho tôi đi lạc mất rồi.”

Mỹ nữ nhúu đôi mắt phượng của mình lại nhìn hắn và nói: “Có thật ngại là người của Minh Nguyệt thành không? Nếu mà có ý định lừa dối ta thì hãy cẩn thận không ta thiên ngại ngay bây giờ.”

Cuối câu nàng còn nhấn mạnh thêm một lần nữa khiến cho Nam Phong sợ hết hồn và nhanh chóng lấy tay che đi bộ hạ của mình.

“Mỹ nữ này! Tôi thật sự không có lừa cô đâu mà, chỉ cần cô chỉ đường cho tôi về thì tôi sẽ báo đáp nhiệt tình.” Nam Phong nói mà giọng của hắn có hơi chút mỉa mai, một trạch nam như hắn đã bao giờ gặp phải tình huống như thế này đâu, thế nên phản ứng của hắn lúc này hoàn toàn đến từ phản ứng tự nhiên của cơ thể.

Nhìn thấy biểu hiện bối rối của Nam Phong thì cô nàng này bỗng phì cười, cô vừa cười vừa nói: “Thôi, thôi được rồi, tôi sẽ không trêu cậu nữa. Nếu cậu không muốn nói ra thì tôi cũng không ép nhiều.”

Mặc dù không hiểu gì lắm nhưng Nam Phong cũng thờ phào nhẹ nhõm, hắn vừa đứng dậy vừa liếc mắt nhìn mỹ nữ trước mặt mình.

Lúc này, khi đối diện trực tiếp với nàng thì hắn cũng đã nhìn thấy rõ ràng nhan sắc “ngiêng nước nghiêng thành” của nàng.

Cứ nghĩ đi nghĩ lại hoàn cảnh hai người ở dưới đất cùng nhau lúc này mà mặt của hắn cứ đỏ rần rần, hắn vừa đứng dậy vừa lẩm bẩm: “Đúng là mỹ nhân mà!”

Sau khi đứng lên được rồi thì hắn phần nào đó cũng lấy lại tự tin. Hắn ho khan một tiếng lấy lại giọng và nói: “Tôi xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi tên là Vũ Nam Phong! Không biết cô là?” vừa nói hắn vừa đưa tay của mình ra với nàng theo phong cách chào hỏi lịch sự.

Nhìn thấy hắn như vậy thì mỹ nữ cũng hào sảng đáp lại: “Tôi tên là Yu Mina! Rất vui được gặp anh!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cô hãy làm hoa tiêu cho tôi!

“Bàn tay của nàng mềm mại thật! Không nghĩ ra làm thế nào mà một bàn tay mềm mại như vậy lại có một sức mạnh kinh khủng đến thế được?” Hắn vừa nắm lấy tay của nàng lại vừa thưởng thức mỹ nhân trước mắt. Bây giờ hắn chỉ còn thiếu điều rót rượu bày thành hàng mà thôi.

“Được rồi! Cậu làm gì ở đây vậy? Có phải cậu cũng giống tôi vào đây trốn Zombie triều cường phải không hả?” Yu Mina thu bàn tay của mình lại và hỏi Nam Phong để lấy được chút thông tin từ hắn.

“À! Đúng, đúng vậy! Tôi cũng là tạt vào đây lánh nạn! Khà khà!” Mặc dù có phần hơi tiếc nuối khi không còn được nắm tay mỹ nhân nữa, nhưng hắn vẫn nhanh chóng ổn định lại tâm trạng và trả lời câu hỏi của nàng.

Yu Mina dường như nhìn thấy một vật gì đó, nàng cúi người xuống và nhặt nó lên khỏi mặt đất.

“Vừa nãy anh là người cho tôi uống thứ này sao?” vừa nói ánh mắt của nàng có phần hơi cảnh giác khi nhìn hắn.

Nam Phong cảm thấy tò mò, hắn hỏi: “Đúng vậy! Có chuyện gì không ổn à?”

Nghe được câu trả lời từ hắn thì Yu Mina có trở nên kích động mà nắm lấy cánh tay của hắn, nàng nói: “Không ổn? Anh có biết đây là vật gì không mà lại nói như vậy?” Biết chính mình có phần thất thố, nàng nhanh chóng buông tay hắn ra và liên tục nói lời xin lỗi: “Xin lỗi vì sự thất thố khi nãy của tôi.”

Nam Phong vừa xoa xoa cánh tay của mình vừa nói “Không sao” để cho nàng yên tâm nhưng trong đầu của hắn lại nghĩ: “Kinh khủng thật! Cô nàng này ăn cái gì mà lực tay mạnh dữ vậy? Đau hết cả bả vai của mình rồi!”

Biết hành động của mình khi nãy có phần hơi quá đáng, Yu Mina thờ dài một hơi và nói: “Haizz! Thật không biết là cậu đến từ đâu nữa? Không phải là công tử ăn chơi chác táng của một gia tộc lớn nào đó chứ? Không thì sao đến thứ quý giá như thế này mà cũng có thể mang ra cho tôi uống được.”

Nghe lời nói này của nàng, thì hắn cũng dần hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Mặc dù, hắn là một thanh niên của thế kỷ 21 hiện đại, được ăn sung, mặc sướng và không phải lo nghĩ gì về chuyện tương lai, thế nhưng không phải vậy mà cái gì hắn cũng ngờ nghệch không biết.

Là một trạch nam cũng như là một net chính hiệu, thì những tiểu thuyết trên mạng liên quan đến mật thể cũng là thứ mà không thể thiếu được trong list truyện của hắn.

Vậy nên, hắn cũng hiểu rõ hơn về hoàn cảnh của những người đang sống trong thời kỳ mật thể này, đói rét, cực khổ, chạy nạn khắp nơi.

Mặc dù không thật sự phải trải qua tất cả, thế nhưng khi đọc về những phần miêu tả về cuộc sống của họ, thì hẳn đã phần nào hiểu ra được hành động của mình khi này là như thế nào.

Theo suy nghĩ của những người tại thế giới này thì hành động của hắn đích thị là “Phá gia tri từ” chính hiệu.

“Mình lần sau nên suy tính cẩn thận hơn trước khi làm một điều gì đó!” Nam Phong cuối cùng cũng ý thức được sự việc trước mắt hắn không hề đơn giản như hắn nghĩ. Hắn tự nhủ sẽ không có lần sau nữa.

“À! Tôi thật sự cũng thấy tiếc! Nhưng lúc này cứu người là cấp bách, thế nên tôi cũng không suy nghĩ được nhiều mà mang cho cô uống.” Nam Phong nhanh chóng giải thích cho chính mình. Hắn không thể để cho nàng biết được, thật ra hắn cũng chỉ là một con gà không có một chút hiểu biết nào ở thời kỳ mạt thế này.

Mặc dù đã đọc rất nhiều tiểu thuyết về thời mạt thế, nhưng cũng giống như người ta thường nói “Lý thuyết là một chuyện, nhưng thực tế lại là một chuyện khác” và hắn cũng không biết được, nếu không gặp được nàng mà chỉ có một mình, thì hắn sẽ tồn tại như thế nào ở thời kỳ đen tối này.

Nam Phong suy nghĩ một hồi lâu. Cuối cùng, hắn cũng đã bịa ra được một câu chuyện, mà hắn tự cho là vô cùng hoàn hảo. Mặc dù, không biết rằng nàng có tin tưởng nó hay không, thế nhưng hắn vẫn cầu mong sao cho nó thành công.

Trong câu chuyện này, hắn đã hoá thân thành một gã công tử nhà giàu mới nổi, nhà có điều kiện, nên đã hưng phấn mà tổ chức một chuyến đi du lịch tại mạt thế.

Khi đi qua khu vực này, thì bảo kê của hắn đã chết hết bởi Zombie triều cường. Hắn là người may mắn duy nhất còn sống sót. May rủi thế nào mà khi đang trên đường trốn chạy thì hắn gặp được nàng.

“Thế nên, nếu cô có thể làm hoa tiêu cho tôi giúp tôi về nhà thì tôi sẽ cho cô nhiều thứ, bao ăn, bao ở, ngày ba bữa, đầy đủ, không thiếu bữa nào.” Kể một thời một hồi cũng đã làm cho hắn có phần khát nước, thế nhưng hắn vẫn không biểu hiện ra ngoài, mà chỉ chăm chú quan sát biểu hiện của nàng.

Mặc dù không biết được thực hư sự thật mà Nam Phong nói có đúng hay không, thế nhưng khi nghe đến chỗ bao ăn ngày ba bữa, nàng ngay tức khắc gạt bỏ nghi vấn ra khỏi đầu.

Thực sự thì, tại thời kỳ mạt thế này, nếu nói cái gì thiếu nhất thì đó chính là lương thực. Thứ thức ăn hàng ngày nàng vẫn cho vào bụng đó chính là thịt của động vật biến dị và vị của nó thì không còn điều gì có thể diễn tả hơn bằng hai từ “kinh khủng”.

Mặc dù chê là vậy, thế nhưng thứ thịt kinh khủng đó vẫn rất là “hot” và rất nhiều người muốn có mà không được.

Hiện nay số người chết không phải vì Zombie mà là chết vì đói, cũng phải lên đến con số hàng nghìn. Có thể nói số người chết vì đói nếu mà đưa đi đắp tường thành cũng vừa đủ.

Vậy nên, nếu như không có điều kiện tuyệt vời mà Nam Phong đưa ra, thì nàng cũng khá hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

Yu Mina nheo đôi mắt của mình lại nhìn Nam Phong với vẻ mặt trêu tức, nàng nói: “Này chàng trai! Bây giờ anh chỉ có một thân một mình, tôi chỉ cần cướp đồ của anh thì đơn giản hơn nhiều, nên cũng chẳng cần phải mất thời gian đi chỉ đường cho anh làm gì!”

Nam Phong khoanh tay trước ngực mình lại, lưng của hắn thì tựa vào bức tường đằng sau trông có vẻ rất chỉ là lãng tử, vẻ mặt thì tỏ ra chẳng sợ gì hết, hắn nói: “Tôi nghĩ cô không phải là một con người ngu ngốc, việc “giết gà lấy trứng” như vậy cô sẽ không bao giờ làm!”

Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Nếu tôi có thể an toàn trở về gia tộc thì những gì mà cô nhận được không chỉ là ít đồ như vậy đâu. Với lại tôi tin vào phán đoán của mình. Tôi nghĩ ít nhất cô cũng không phải là một con người “ăn cháo đá bát” để dăng sạt hại cả ân nhân của mình đâu nhé?”

Mặc dù nói một cách xuất thần như vậy, thế nhưng thật ra sau lưng hắn đã lấm tấm mồ hôi hột, hắn nghĩ: “Làm ơn! Please! Đồng ý đi mà!”

Hắn cũng đang đánh cược vào phán đoán của mình, khi lời nói có thể đã động được đến cô nàng này. Hiện giờ, hắn cũng đang rất là run rẩy, may mà hắn tựa lưng vào tường khiến cho Ju Mina không nhìn thấy mà thôi.

Mãi một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, thì hắn lại càng sợ hãi hơn nữa, nhưng vẫn cố trấn định trong lòng: “Bình tĩnh đi mày! Đây là trường hợp cân não trong truyền thuyết có đề cập đến! Nếu mà tỏ ra cái gì không đúng một phát thì chỉ có nước về chơi với ông bà tổ tiên mà thôi!”

Yu Mina lại phì cười nói: “Phụ phụ! Tôi chỉ đùa với anh một chút thôi mà, không cần phải căng thẳng như vậy đâu. Được rồi! Tôi đồng ý làm hoa tiêu cho anh. Mong được anh giúp đỡ nhiều hơn!”

Nam Phong thở phào nhẹ nhõm, cơ thể của hắn cũng giãn ra rất nhiều, hắn nghĩ: “Đùa cái đầu cô đấy! Cô có biết, cô làm tôi sợ gần chết hay không hả? Nếu mà để lựa chọn giữa điểm không môn triết học và trò đùa tàn nhẫn của cô, thì xin khiếu, tôi xin chọn xoi trúng ngỗng.”

Nghĩ là như vậy nhưng bên ngoài thì hắn vẫn nhìn Yu Mina tươi cười nói: “Tôi cũng vậy! Mong sự hợp tác của chúng ta thành công tốt đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Người bí ẩn (1)

“Được rồi! Chúng ta cũng nên biết thêm về nhau để dễ dàng hành động hơn nữa.” Yu Mina lên tiếng trước hỏi Nam Phong

“OK! Tôi cũng không ý kiến gì! Mà cô cũng nên giới thiệu một chút về mình đi nhé?” Thực ra thì hắn cũng muốn biết thêm một chút về cuộc sống của vị mỹ nữ này, cũng có thể vì đây là lần đầu có một cô gái ở gần hắn như thế, đặc biệt đây lại là một cô nàng cấp bậc mỹ nữ nữa chứ.

“Về tôi sao? Thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt cả, tôi chẳng qua chỉ là một cô gái đang cố gắng tồn tại ở thời kỳ mạt thế này mà thôi!” Yu Mina có vẻ lảng tránh câu hỏi của hắn, nàng chỉ nói chung chung một chút mà thôi.

Mặc dù có phần hơi tiếc nuối, nhưng hắn cũng không có tiếp tục làm gì.

Hắn biết ai cũng có bí mật riêng của mình vì chính hắn cũng đang mang một bí mật vô cùng to lớn mà cũng không hề nói với nàng, hắn hỏi câu khác: “Vậy cô có thể nói cho tôi biết về nơi này được không?”

Câu hỏi này của Nam Phong cũng không được nàng trả lời, mà đáp lại hắn là một câu hỏi: “Được rồi! Bây giờ tôi sẽ hỏi anh một câu hỏi vô cùng đơn giản. Anh hãy nói cho tôi biết, Zombie là gì?”

Nghe thấy câu hỏi này của nàng thì hắn trưng ra vẻ mặt khó hiểu và nghĩ: “Zombie là Zombie, chứ nó còn là cái gì nữa vậy?”

Nghĩ là vậy nhưng Nam Phong vẫn nhanh chóng trả lời câu hỏi của nàng: “Zombie là một dạng người chết sống lại, không biết đau ốm, mệt mỏi, mà chỉ thích ăn thịt người. Người nào mà bị lây nhiễm thì sẽ trở thành đồng loại của nó.”

Nói xong Nam Phong còn làm động tác của một nhà thông thái và tự phục chính mình về câu trả lời vô cùng hoàn hảo này.

Nghe thấy câu trả lời của hắn thì Yu Mina làm biểu tình thất vọng tràn trề, nàng thờ dãi rồi nói: “Haizz! Tôi hỏi anh về phân loại Zombie, chứ anh nói mấy thứ đến con nít cũng biết làm gì vậy?”

“Ừa! Zombie còn phân loại nữa à? Tôi còn tưởng Zombie là Zombie, xác sống biết đi thôi mà?” Nam Phong gãi đầu của mình, bây giờ thì hắn cũng có chút hơi bối rối rồi. Zombie còn có nhiều loại nữa à, thế thì chết hắn rồi còn gì.

Yu Mina nhìn Nam Phong với vẻ mặt quái dị, nàng nói: “Anh có thật sự là người của thế giới này không vậy? Gia tộc đại năng nào lại có thể đào tạo ra được cực phẩm ba không như anh vậy?”

Nam Phong có vẻ chột dạ, hắn nghĩ: “Ách! Chẳng lẽ, nàng phát hiện ra được điều gì rồi?”

Hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhưng sau đó hắn lại tò mò về “ba không” mà nàng nói là cái gì, hắn hỏi: “Mỹ nữ, cái ba không gì đấy mà cô nói là như thế nào vậy?”

Nghe thấy hắn hỏi như vậy Yu Mina làm ánh mắt tinh nghịch hỏi lại hắn: “Anh thật sự muốn biết à?”

Nam Phong gật đầu lia lịa và nói: “Có! Tôi muốn biết! Đó là gì vậy?”

Yu Mina nhìn hắn cười “hi hi” và nói: “Nghe xong mong anh đừng tức nha!”

Nàng nói tiếp: “Ba không mà tôi nói ở đây chính là không hiểu, không biết và không thể.”

“Ôi cái đêch! Xấu hổ vc! Bị mỹ nữ chê mà còn đi hỏi nữa chứ! Ông trời cho con cái lỗ nào được không?” Nam Phong cảm thấy xấu hổ về chính mình.

Nếu mà ông trời thật sự tồn tại và có mặt ở đây, thì ngài sẽ nói cho hắn biết: “Một cái hổ cho con thì không đủ đâu! Ở đây ta có cái xèng, con hãy tự đào và nhảy xuống đấy đi! Đây thì chửi xéo tao lúc này này! Khà khà!”

Nam Phong ho khan một tiếng lấy lại khí thế và nói: “Thôi thì cứ cho tôi ba không được rồi! Mỹ nhân cô nói cho tôi biết phân loại Zombie gì đó là cái gì được không?”

“Thôi được rồi! Để tôi nói cho anh, Zombie là...”

[Ting]

[Hệ thống hỗ trợ thiên hà khởi động trở lại! Xin chúc mừng ký chủ đã đến được nơi mình muốn! Mong ký chủ có những phút giây thoải!]

“Ôi cái định mệnh! Giật cả mình! Sao lúc nào mày cũng nhát ma tao vậy hả? Cái hệ thống chết tiệt kia!” Nam Phong nói thầm với hệ thống, giọng nói của hắn có phần tức giận và bất mãn, hắn nói tiếp: “Còn thoải mái cái nổi gì! Bị mày quảng đến cái chỗ chết tiệt này, chưa chết đã là phúc phận của ba đời tổ tiên rồi! Phút giây thoải mái cái beef!”

[Ký chủ không cần giao tiếp thành lời với hệ thống mà chỉ cần suy nghĩ. Hệ thống sẽ tự động nhận biết]

“Tao không nói cái đấy! Mà thôi nói chuyện với cái hệ thống như mày chắc cũng chẳng hiểu được cái gì đâu.” Nam Phong suy nghĩ trong đầu, tuy trong lòng có phản hồi bức tức nhưng cũng không muốn đôi co nhiều với cái hệ thống máy móc này.

[Xin ký chủ hãy tự trọng! Không nên nói lời xúc phạm đến hệ thống!]

“Người là máy móc mà cũng biết tự trọng cơ à?” Nam Phong khinh bỉ trong lòng, hắn nói tiếp: “Thôi không nói đến việc này nữa. Người nói cho ta biết sao lúc này ông đây gọi mãi mà mày không thấy trả lời hả?”

[Hệ thống lúc này đang cập nhật thông tin về ký chủ nên đã đi vào ngừng hoạt động tạm thời]

“Nói cho ta biết về người đi? Vì sao người lại đưa ta đến nơi đây và người còn có tác dụng gì nữa hay không?”

[Hệ thống hỗ trợ thiên hà có chức năng giúp đỡ ký chủ hoàn thiện bản thân mình và giúp ký chủ trải nghiệm những cảm giác thú vị!]

[Thông tin ký chủ làm sao đến được đây nằm ngoài quyền hạn của ký chủ nên sẽ không được biết. Tác dụng của hệ thống là có thể giải đáp mọi thắc mắc của ký chủ trong quyền hạn nhất định và giúp ký chủ dịch chuyển đến những thế giới khác nhau khi mà ký chủ đạt đủ yêu cầu của hệ thống]

“Hả! Còn có thế giới khác nữa cơ à?” Nam Phong vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó hắn cũng bình tĩnh trở lại. Hắn biết, nếu đã có thế giới của mình và thế giới Zombie này, thì thế giới khác nữa có gì mà không thể.

[Có thể! Nhưng ký chủ chưa đủ quyền hạn để trả lời]

“Lại là quyền hạn” Nam Phong suy nghĩ trong đầu, hắn nói tiếp: “Vậy làm sao để có thể có được những quyền hạn đó vậy.”

[Rất đơn giản! Chỉ khi ký chủ đạt đủ cấp độ yêu cầu, thì quyền hạn cũng dần dần mở ra cho ký chủ sử dụng]

Nam Phong vẫn về cảm của mình suy nghĩ một lúc, sau đó hắn nói: “Vậy thế giới này là thế giới khác à?”

[Đúng vậy! Đây hoàn toàn là thế giới khác. Nói đúng hơn đây là thế giới song song với thế giới của ký chủ, với lịch sử có phần tương đồng cũng như bất đồng với thế giới mà ký chủ

đang sinh sống]

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Người bí ẩn (2)

“Này này! Anh có nghe tôi nói gì không hả?” thấy Nam Phong có vẻ lơ đãng bài giảng của mình thì Yu Mina vô cùng tức giận.

Lúc này thì hần cũng giật mình và thoát ra khỏi trạng thái giao tiếp với hệ thống, hần nói: “Há! À! Có, tôi vẫn đang nghe cô giảng kỹ mà! Sao mà tôi có thể để một mỹ nữ nói chuyện một mình cơ chứ.”

Nghe Nam Phong nói như vậy thì Yu Mina cũng hoà hoãn trở lại, dù sao thì bất kể nữ nhân nào, thì ai lại không muốn mình được khen ngợi cơ chứ, nhưng nàng vẫn hỏi lại hần: “Thế cậu nói lại những gì tôi đã nói xem nào?”

“E hèm! Zombie là cách mọi người hay thường gọi đối với xác sống bây giờ, thực ra thì nó còn có tên gọi khác là dạng đột biến.” Dừng một lúc Nam Phong nói tiếp: “Dạng đột biến có tất cả ba dạng, đó là người đột biến, động vật đột biến và thực vật đột biến. Trong đó mỗi dạng cũng có được phân loại rõ ràng.”

Hần nói tiếp: “Người đột biến gồm Zombie loại thường, giống như người bình thường chỉ là nó chịu đau với sức khoẻ tốt hơn mà thôi, còn Zombie loại hai là dạng cao cấp, tất cả chỉ số của bọn chúng đều vượt qua dạng bình thường rất nhiều, có con thì bị biến đổi về hình thể, có con thì xuất hiện dị năng đặc biệt, dạng này rất gây bất lợi cho loài người.”

Dừng lại một chút lấy lại hơi Nam Phong tiếp tục: “Động vật đột biến cũng chia ra làm hai dạng động vật bị hù hoá và không bị hù hoá. Con người nếu bắt được dạng không bị hù hoá thì có thể ăn được thịt của chúng. Tiếp theo là thực vật cũng phân làm hai loại, loại chuyên săn loài người nhưng cũng có loại chuyên săn Zombie.”

Nam Phong giờ bàn tay của mình lên vuốt vuốt mũi của mình và nói tiếp: “Đột biến có rất nhiều loại nhưng bọn chúng có một điểm chung là rất máu chiến và có khả năng sinh sản rất cao. Nhưng con người cũng được lợi ích từ đó, vì trong hạch tâm của chúng loài đột biến có noãn ngọc. Con người có thể dùng noãn ngọc để làm năng lượng vận hành cho những thiết bị máy móc hoặc chế tạo thuốc tăng cường thể năng. Tôi nói như vậy có đúng chứ?”

“Ừm! Cậu nói đúng rồi, cho qua!” Yu Mina gật đầu đồng ý và nói tiếp: “À phải! Đưa tay phải của cậu cho tôi, để tôi giúp cậu đo đạc thể năng của mình.”

Nam Phong gật đầu làm theo lời của Yu Mina, thì thấy nàng tháo chiếc đồng hồ trên tay xuống và đeo vào tay của hần.

Sau khi làm những động tác mà Nam Phong không biết thì chỉ số của hần dần hiện lên. Xem xong thì Yu Mina nhìn hần bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Thấy ánh mắt của nàng nhìn mình có vẻ kỳ quái thì hần hỏi: “Làm sao vậy? Chỉ số của tôi cao quá phải không? Tôi biết ngay mà! Ngày này rồi sẽ đến, tôi sẽ ngao nghể ở tận thế giới này mà!”

Lần này thì nàng không nhịn được cười nữa mà ôm bụng, chỉ thiếu điều chưa nằm lăn lộn dưới đất mà thôi, nàng vừa cười vừa nói: “Chết cười tôi mất thôi! Lại còn ngao nghể tận thế giới nữa chứ?”

Nam Phong không phục cãi lại: “Không thì sao? Cô nói cho tôi nghe đi!”

Lúc này thì Yu Mina đành phải nén cười vào trong bụng, nhưng nước mắt của nàng vẫn đang chảy làm cho nàng phải lấy tay gạt chúng đi.

Nam Phong nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì ánh mắt của hần có vài phần si mê: “Mỹ nữ mà! Đến cả cười to mà cũng đẹp được như vậy!”

Thấy biểu hiện tức giận của Nam Phong thì nàng cũng cố dừng lại và giải thích cho hần hiểu: “Tôi ngạc nhiên vì chỉ số của anh sao lại thấp đến như vậy, chỉ có sáu điểm thể năng, hơn được bọn con nít có một điểm mà thôi.”

Nam Phong giật mình hần hỏi qua hệ thống: “Có thật chỉ số của ta chỉ là sáu mà thôi không?”

[Đúng vậy]

Hần hỏi tiếp: “Thế là rất kém cỏi à?”

[Hệ thống chưa thống kê được chỉ số của thế giới này, thế nên chưa thể đưa ra kết luận chính xác. Nếu ký chủ muốn xem bảng trạng thái của mình thì có thể nhắm mắt lại và nghĩ]

Nam Phong nghe lời của hệ thống nhắm mắt lại và suy nghĩ “Trạng thái”, thì một bảng trạng thái màu trắng hiện ra ngay trong đầu của hần một cách vô cùng rõ ràng.

[Nhân vật: Vũ Nam Phong

Lv: 1

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Thể năng: 6

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 10

Kết luận: Vô cùng bình thường]

“Cái mẹ nó nữa! Có cần phải ghi kết luận như vậy không?” Nam Phong chửi thề trong đầu.

Cách chỗ của Nam Phong không xa có một người bí ẩn mặc áo choàng đen đang đứng ở đó. Nếu mà Nam Phong nhìn thấy hắn có mặt ở đây thì sẽ vô cùng bất ngờ, vì vị trí người áo đen này đang đứng lại chính là căn nhà của hắn.

Trên bàn tay phải của người này đang cầm một cuốn sổ màu đen và dường như là hắn đang xem từng trang sách trong đó một cách vô cùng cẩn thận.

Một lúc sau, hắn gấp cuốn sổ đó lại, nhìn về phía nhà của Nam Phong và nói: “Ngài ở đâu vậy? Đáng cứu thế của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không còn gì để nói!

“Cô đã đói chưa vậy, Mina?” hắn đang phải đánh trống lảng sang việc khác. Mặc dù, Yu Mina đang muốn tra khảo về vấn đề thể chất của hắn sao lại tệ đến vậy, nhưng khi nghe thấy đồ ăn thì chuyện này đã bị nàng vứt ra sau đầu, “trời đánh tránh miếng ăn” mà lại.

“Này! Anh đừng có mà đánh trống lảng.” Yu Mina giả vờ không quan tâm, nhưng khi nhìn thấy hắn mang ra đồ ăn thì bụng của nàng bỗng dưng reo lên từng tiếng, điều này khiến cho cô nàng vô cùng xấu hổ.

Biết nàng đang xấu hổ vậy nên Nam Phong cũng lảng tránh sang việc khác, hắn giới thiệu cho nàng về bữa ăn ngày hôm nay: “Đề tôi giới thiệu một chút, đây là thịt hộp, còn đây là cá hộp, đây là ba tê hộp. Cô chọn một trong ba hộp này đi rồi chúng ta sẽ cùng ăn với bánh mỳ cắt lát này.”

Yu Mina tập trung nghe Nam Phong giảng giải về từng hương vị của món ăn như một học sinh giỏi chăm chú nghe giáo viên giảng bài trên lớp. Mắt nàng tròn xoe, mở to chăm chú nghe hắn thuyết trình về đồ ăn, trong khi cô họng thì hơi nuốt chút nước bọt.

“Được rồi! Tôi giới thiệu qua về chúng rồi đây, cô chọn một trong ba hộp đi, rồi chúng ta cùng ăn.” Nhìn thấy nàng chăm chú nghe hắn nói thì Nam Phong cảm giác trong lòng có chút thành tựu, hắn nói tiếp: “Chắc cô cũng đói rồi! Mau chọn nhanh đi!”

Nghe thấy hắn nói như vậy thì trong vô thức nàng nói ra một câu: “Thật sự muốn ăn hết cả ba hộp này à!” nói xong biết rằng mình hơi buột miệng, nàng nhanh chóng thanh minh lại: “Không không! Ý tôi là tôi muốn chọn một hộp, rồi để phần hai hộp còn lại. À không! Là một hộp thôi không phải là cả ba. Tôi đang nói cái gì thế này...” Yu Mina có vẻ hơi ảo não về hành động của chính mình.

Hắn nhìn nàng vừa thấy buồn cười trong lòng, xong lại càng cảm thấy thương nàng nhiều hơn. Với một nữ nhân, đặc biệt là cấp bậc mỹ nữ như nàng, nếu mà sinh sống trong thời đại của hắn thì sẽ được bao người cưng chiều không hết, làm sao mà phải ở nơi đây, chỉ vì ba thứ đồ hộp vớ vẩn mà cảm thấy như nhặt được báu vật, hắn nghĩ: “Nàng thật đáng thương! Không biết từ trước đến giờ nàng sống như thế nào vậy?”

Nam Phong ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Được rồi! Theo tôi thì lần đầu tiên ăn nên chọn thịt hộp, nó ăn riêng cũng ngon mà ăn chung cùng bánh mỳ cũng vẫn ngon.” Yu Mina nghe thấy vậy thì ảo não trả lời: “Thôi cũng được, cho tôi thịt hộp đi.” nàng cũng không muốn nói nhiều nữa mà chỉ một lòng muốn thưởng thức “cao lương, mỹ vị” này.

Nam Phong ga lăng giúp nàng bóc thịt hộp ra, rồi đưa cho nàng thêm một chiếc thìa ăn kèm, lượng bánh mỳ hắn cũng để cho nàng nhiều hơn một chút, với lý do là nàng mới ốm dậy cần ăn nhiều hơn một chút để tâm bổ.

Yu Mina không nói gì mà chỉ cảm ơn hắn một tiếng rồi bắt đầu tập trung vào ăn. Nam Phong chọn cho mình ba tê hộp nhưng hắn ăn thì vô cùng ít, chủ yếu là hắn quan sát Yu Mina.

Hắn thấy nàng ăn rất từ từ như sợ hết vậy làm cho lòng hắn đau nhói, hắn hận mình không thể mang hết mỹ thực ngon nhất trên thế gian này đến cho nàng. Khi thấy nàng đã ăn hết phần thịt hộp của mình nhưng về mặt dường như vẫn còn thêm thưởng, nàng cố gắng liếm hết từng giọt nước sốt bên trong hộp.

Nam Phong đưa hộp ba tê của mình ra trước mặt của nàng. Yu Mina vô cùng ngạc nhiên, nàng không biết hắn đang định làm cái gì thì hắn nói trước: “Cho cô đây. Thực ra trước đây tôi cũng đã ăn một chút rồi, nên bây giờ bụng có hơi no, không ăn được nữa nữa.”

Yu Mina cũng không nhận lấy thức ăn từ tay của Nam Phong đưa cho, nàng từ chối với lý do rằng nàng đã lấy đủ phần của mình rồi. Chỉ khi hắn dọa nếu không nhận lấy thì hắn sẽ đồ hết đi thì nàng mới vội vàng đồng ý, nàng nói khẽ: “Cảm ơn anh!”

“Hà! Cái gì vậy.” Nam Phong nghe rõ nàng nói gì, nhưng vẫn cười hóm hỉnh trên mặt khiến cho nàng vô cùng tức giận mà ngoảnh mặt sang chỗ khác, nàng nói: “Không có gì! Anh nghe nhầm rồi!”

Nam Phong cũng không nói gì nữa mà chỉ hơi nhếch mép cười. Sau đó, hắn lại quan sát Yu Mina ăn ba tê hộp với vẻ mặt vui sướng và mãn nguyện. Lúc này trái tim của hắn như nhảy cẫng lên, hắn cảm giác được trong lòng mình có chút gì đó nhen nhóm hạnh phúc.

Liếm liếm một chút nước sốt còn dính trên môi của mình, Yu Mina bây giờ cảm giác rất thoải mái, nàng vô tình nói: “Nếu mà còn thứ nước lúc trước ở đây thì thật tuyệt.”

Mặc dù chỉ là vô tình nhưng người nghe thì hữu ý, Nam Phong lời ngay ra hai lon nước nằm trong ba lô và nói với nàng: “Mỹ nữ, ăn no rồi thì ra đây uống chút nước tráng miệng đi nào! Cô chọn lon coca cola này hay là lon Redbull đây?”

Nhìn thấy Nam Phong mang ra hai lon nước thì Yu Mina sán lại gần, tò mò hỏi: “Lon màu vàng này là lon lúc này phải không? Thế còn lon màu đỏ này là gì vậy?”

Không để cho nàng phải đợi lâu, hắn nhiệt tình giải thích: “Lon Redbull này lúc này cô đã uống rồi, nên mùi vị chắc vẫn còn nhớ, còn lon coca màu đỏ này thì vị khác hẳn với lon kia. Nó có vị hơi chát, hơi đắng nhưng tuyệt nhiên lại rất nhẹ nhàng, phối hợp với vị ngọt của đường cùng với công nghệ ga sủi bọt thì đây chắc chắn là hương vị của thượng đế, thánh phẩm của các đẳng game thủ.”

Nghe Nam Phong thao thao bất tuyệt làm cho nàng nuốt nước bọt liên tục, nhưng nàng lại do dự tự lẩm bẩm nói: “Nghe thôi mà đã thấy thèm rồi, nhưng lon Redbull kia thật là ngon, mình muốn uống lại lần nữa quá. Thật là phân vân.”

Nghe nàng nói như vậy thì đầu óc xấu xa của Nam Phong hoạt động hết công suất, hắn vừa cười gian manh vừa nói: “Khà khà! Hay là chúng ta uống trao đổi đi.”

Yu Mina nghe thấy vậy thì tò mò hỏi: “Uống trao đổi là gì vậy?” Thấy cá đã cắn câu, hắn nhanh chóng giải thích cho nàng: “Uống trao đổi là một hành động vô cùng thiêng liêng và cao cả, nó tượng trưng cho sự đồng kham cộng khổ của những người đồng đội, những người chiến hữu với nhau. Hay còn nói đơn giản là chúng ta mỗi người uống một phần của hai lon nước. Chẳng phải như vậy thì được thưởng thức cả hai vị hay sao?”

Nghe Nam Phong nói như vậy thì Yu Mina nhiệt tình hưởng ứng, nàng nói: “Hay quá! Như thế quả là tốt, vừa được uống ngon lại vừa gắn kết tình đồng đội.” Thật ra thì suy nghĩ của nàng đơn giản hơn hẳn tưởng tượng nhiều. Từ trước đến giờ vì không có bạn bè nhiều, cùng với việc nàng chưa trải qua tình yêu nam nữ bao giờ, khiến cho nhận thức của nàng hoàn toàn khác biệt với cái đầu óc đen tối của hắn.

Yu Mina nhanh chóng uống xong phần coca cola của mình, nàng cảm thấy vô cùng sáng khoái và thoải mái. Nàng đưa lon coca cho hắn và nói: “Tôi uống xong rồi đây, đến lượt anh.”

Cầm lon coca mà tay của hắn có phần hơi run run, nước bọt cũng được hắn nuốt xuống liên tục, đầu óc hắn bây giờ đang suy nghĩ điên đảo: “Thiên a! Nước của mỹ nhân a! Đây có được coi là hôn gián tiếp không vậy?”

Hình tượng của hắn bây giờ không khác gì một ông chủ nhà bên đang có dự đồ con gái nhà lành, ngày thơ, trong sáng vậy. (t/g: Chú được! Anh thích rồi đây.)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngủ chung!

Mặc dù bên ngoài bầu trời của thế giới này âm u hơn thế giới của hắn, thế nhưng phân biệt ngày và đêm ở nơi này thì hắn vẫn làm được.

Dựa theo đồng hồ sinh học của hắn lúc này, thì bây giờ đã đến lúc cần đi ngủ rồi. Đi ngủ đây! Thế nhưng đi ngủ lần này lại không hề giống như ngày bình của hắn. Vào chính ngày hôm nay, ngày lúc này, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của Nam Phong, hắn sẽ cùng với một mỹ nữ xinh đẹp ngủ chung một gian phòng.

“Lạy thần, lạy phật trên trời linh thiêng, lạy ông bà tổ tiên trên cao phù hộ. Bố mẹ! Con cảm ơn mọi người vì đã sinh ra con, để con có được ngày hôm nay.” Nếu nói Nam Phong không vui sướng thì là giả dối bởi vì bây giờ trong lòng hắn đang vui sướng cực độ.

Nếu mà như trước kia hắn chỉ là một chàng sinh viên bình thường, cũng như không thuê nhà và xuyên đến thế giới này, thì hắn sẽ không bao giờ có thể gặp được một mỹ nữ cực phẩm như nàng, chứ đừng có nói là được ăn cùng bàn, ngủ chung phòng như lúc này đây.

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Nam Phong thì nàng không hiểu hắn đang bị làm sao, nàng hỏi: “Anh có chuyện gì mà vui vậy,? Chia sẻ cho tôi một chút được không?”

Nghe thấy Yu Mina hỏi vậy thì ảo tưởng không trong sáng của hắn lại bộc phát, càng lúc càng mạnh, trong đầu hắn bây giờ toàn suy nghĩ không yên phận: “Moa ha ha! Lại còn được mỹ nữ hỏi trước khi ngủ nữa chứ, còn gì sướng bằng. Hay bây giờ nàng “đồng sàng cộng ẩm”* cùng ta luôn cũng được!” suy nghĩ là vậy nhưng bên ngoài hắn vẫn tỏ ra vô cùng bình thường, hắn nói lảng tránh sang việc khác: “Không có gì! À mà ca đầu đề tôi trông cho, cô ngủ trước đi.”

(Đồng sàng cộng ẩm: chính là hai người cùng ngủ chung với nhau.)

Lúc này, khi hắn và nàng ngồi ăn cùng nhau thì nàng cũng đã đề cập đến chuyện này với hắn rồi. Theo nàng thì không thể để cả hai cùng ngủ một lúc được, phải có một người ngủ và một người thức để canh phòng.

Nàng sợ con Zombie triều này vẫn chưa kết thúc và sẽ nhanh chóng quay lại. Nhưng đó cũng không phải điều nàng lo lắng nhất, nàng sợ nhất là có người lạ đi vào, nếu cả hai cùng ngủ thì sẽ không có ai đề phòng.

Suy nghĩ của nàng như vậy cũng đúng thôi. Tại cái thời kỳ đen tối này thì thứ đáng sợ nhất có khi chẳng phải là đám Zombie ngoài kia, mà nó lại chính là con người. Nói như thế thì thật đáng buồn thế nhưng đó lại là sự thật, con người của thế giới này sẵn sàng giết chính đồng loại của mình chỉ vì một miếng ăn.

Còn có loại người có thể bỏ qua cả giới hạn của nhân cách mà ăn thịt chính đồng loại của mình, ăn thịt ở đây không phải là nghĩa bóng, mà là đúng theo cách gọi của nó luôn. Đó chính là “ăn thịt người”. Những kẻ ăn thịt người như vậy còn đáng sợ hơn vô số chủng loại Zombie khác.

“Ừm! Cũng được! Tôi ngủ trước, anh cẩn thận đây. Có chuyện gì xảy ra thì hãy nhanh chóng đánh thức tôi đây.” nói xong Yu Mina tìm một chỗ sạch sẽ nằm xuống, mắt nhắm lại và chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Nhìn thấy dáng người lờ lững của nàng xuất hiện, xuất hiện khi nằm ở dưới đất, mà người của Nam Phong rạo rức hết cả lên, thẳng em út của hắn đã có dấu hiệu rục rịch. Nghe từng tiếng hít thở đều đặn của nàng lại càng khiến hắn hưng phấn hơn bao giờ hết. Bây giờ trong đầu của hắn đang có vô số tưởng tượng vô cùng không trong sáng.

Hắn liên tưởng đến những mỹ nữ mà hắn từng xem trong nhưng tạp chí tuổi teen như Maxim, Play boy và rất nhiều trang web lành mạnh mà hắn hay xem ở nhà. Nếu bố mẹ của hắn mà có mặt ở đây, vào lúc này sẽ vô cùng thất vọng về đứa con trai của mình, họ sẽ nói: “Cho mày bao nhiêu tiền của để ăn học, để rồi mày mua mấy thứ vô văn này à? Sách hay thì không xem, thế mà cứ đâm đầu vào đọc ba cái thứ lăng nhăng.”

“Chào anh!” thẳng em út của hắn ngược đầu lên nhìn người anh cả của mình, như đang muốn an ủi anh trai mình hãy mạnh mẽ lên. “Mạnh cái dcmm đây! Ngóc xuống cho tao” Nam Phong chửi thề trong đầu. Dường như là không hiểu ý của hắn hay sao mà người em út vẫn cố thanh minh: “Anh cứ lo việc bên trên của mình đi! Bên dưới cứ để đây! Em lo!”

Phải ngồi thiền định một lúc thì Nam Phong mới ổn định lại tâm trạng của mình. Hắn để ý thời gian và cảm thấy nó trôi qua thật là lâu, cứ mỗi một phút trôi qua, thì rạo rức trong lòng hắn lại càng tăng lên, không có dấu hiệu gì là giảm cả.

Hắn ảo não nghĩ: “Chẳng lẽ mình thật sự là một con người tồi tệ đến như vậy sao? Lợi dụng con gái nhà người ta ngủ say để làm nấy trò tồi tệ này.” Như một bản năng cậu em út của hắn lại ngóc đầu lên phản bác: “Có gì mà không được anh! Đó là phản ứng bình thường mà! Em không phản ứng mới sợ chứ? Như thế này thì quá ok rồi!” “Tao không hỏi mày! Mày cứ xuống cho tao!”

Thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng thì Yu Mina cũng thức dậy và nói: “Tôi ngủ đủ rồi! Đến lượt anh đây!” như là được đại xá, Nam Phong nằm ngay xuống đất và ngủ luôn, cơ thể đặc biệt là đầu óc của hắn bây giờ đang rất mệt mỏi.

Yu Mina nghĩ: “Trông coi có một chút thôi mà đã mệt đến như thế rồi à? Đàn ông con trai gì mà yếu đuối vậy?”

Nếu mà Nam Phong nghe được những suy nghĩ này của Yu Mina, thì hẳn sẽ than thở mà kêu với cô rằng: “May mà người mệt là tôi đấy! Nếu người mệt là cô thì đấy mới là điều đáng sợ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Giết Zombie (tri ân)

Nam Phong vươn vai của mình một cái, gân cốt trên người được giãn ra, làm hắn cảm giác vô cùng thoải mái.

Làm xong động tác dưỡng sinh trên giường, Nam Phong nhìn sang Yu Mina và nói: “E hèm! Trời sáng rồi à, mỹ nữ? Sáng rồi thì phải kiểm cái gì đó ăn lót bụng chứ nhỉ?”

Yu Mina lúc này nghe thấy ba từ “ăn lót bụng” thì nhanh chóng ngồi ngay ngắn, mắt tròn xoe nhìn hắn như đang chờ được phát kẹo, trông vô cùng đáng yêu.

“Đã đến lúc rồi!” Mr. Food Professor của hắn đã nhanh chóng được kích hoạt, Nam Phong lại thao thao bất tuyệt giới thiệu về bữa sáng ngày hôm nay cho nàng.

“Bữa sáng của chúng ta gồm hai quả chuối, bốn lát bánh mỳ cùng với cá hộp.” Nam Phong hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói: “Bữa sáng vừa phải no bụng để hoạt động cho cả ngày, nhưng cũng vừa phải đủ chất, thế nên chuối có chất...”

Yu Mina chăm chú nghe Nam Phong giảng bài, thỉnh thoảng nàng còn gật đầu một cái như là rút ra được gì đó tâm đắc cho bản thân mình.

Nói một lúc thì hắn bắt đầu có cảm giác khô mồm, thế nên hắn dừng lại và nói: “Xong rồi đấy! Chúng ta bắt đầu thưởng thức thôi nào!”

Yu Mina chỉ đợi Nam Phong nói ra câu đấy, thế nên chưa cần hắn động thủ thì nàng đã nhanh chóng khui xong cá hộp. Nam Phong thấy nàng khui đồ ăn ra, nhưng lại chưa thưởng thức thì hắn tò mò hỏi: “Sao cô chưa ăn đi vậy?”

Yu Mina thấy hắn hỏi vậy, mặc dù nàng đang rất thèm nhưng vẫn nói: “Tôi đợi anh ăn trước đã, rồi tôi mới bắt đầu!”

Nam Phong gật đầu và nghĩ: “Trẻ nhỏ dễ dạy! Công sức của ta khi đối tốt với nàng cuối cùng cũng được báo đáp.”

Hai người nhanh chóng hoàn thành xong bữa sáng của mình. Thực ra, Yu Mina ăn là chính, còn Nam Phong chỉ ăn một chút rồi lại tiếp tục công việc ngắm gái của mình. Không phải đồ ăn ở đây không ngon, một phần là hắn nhường nàng, nhưng một phần cũng là vì đồ ăn như vậy mang ra để ăn sáng thì không thích hợp.

Hắn nghĩ trong đầu: “Chắc mình phải về nhà một chuyến mới được! Mình thêm món bánh đa cua, bánh cuốn lắm rồi.” Đặc sản bánh đa cua của Hải Phòng cơ mà. Dù ai đi ngược về xuôi là dân Hải Phòng thì đừng quên bánh đa cua. Dân Hải Phòng ăn ngay nói thật, thích màu hồng, ghét sự giả dối, yêu thật thà, khụ khụ... lan man quá rồi. Thôi, tiếp tục trở lại câu truyện chính.

“Được rồi! Tôi vẫn chưa thể dẫn anh về nhà được.” Ăn xong Yu Mina vỗ vỗ cái bụng của mình, nàng nhìn sang chỗ của Nam Phong và nói.

Mặc dù bây giờ Nam Phong cũng chẳng cần phải trở về cái chỗ mà hắn gọi là “Nhà” nữa, thế nhưng hắn vẫn tò mò với câu nói của nàng, hắn quyết định hỏi nàng: “Sao lại thế! Không phải cô bảo muốn dẫn tôi về nhà hay sao? Sao tự dưng lại đổi ý? Chẳng lẽ cô chê thủ lao của tôi sao?”

Yu Mina lườm hắn một cái rồi nói: “Anh thật sự muốn ra nạp mạng ngay bây giờ sao? Với cái chỉ số sáu điểm đầy của anh, thì chỉ cần anh thò đầu ra ngoài cái là khỏi phải quay trở về luôn, chứ đừng có nói là đi về nhà.”

Nam Phong gạt mình, hắn cười “he he” vừa giơ tay gỡ đầu của mình vừa nói với nàng: “Tôi xin lỗi! Là tôi sơ ý quá! Khà Khà!” Làm lành với Yu Mina xong thì hắn hỏi nàng: “Thế bây giờ tôi phải làm gì để cải thiện kỹ năng của mình?”

Yu Mina trầm tư suy nghĩ, xong nàng nói: “Tôi định dẫn anh đến một địa điểm giao dịch gần đây, thế nhưng phải để mấy hôm nữa, đợt đợt Zombie triều này qua đi đã. Bây giờ, tôi sẽ dẫn anh đi giết một số con Zombie đi để làm quen với hoàn cảnh.”

“Cái gì vậy! Giết Zombie sao?” Nam Phong nghe nàng nói vậy thì suy nghĩ miên man trong đầu. Là một thành viên dưới chế độ XHCN, luật pháp được bảo đảm, việc giết người thì chi có đi tù mà thôi, từ bé đến lớn trong đầu hắn đã có tư tưởng như vậy rồi.

Mặc dù, hắn biết Zombie không phải là con người thật sự, thế nhưng trước kia họ cũng đã từng là một con người. Để hắn giết một con gà, một con heo thì hắn vẫn còn cảm giác ghê rợn chứ đừng có nói là giết người.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi!” Yu Mina đã đứng ở ngoài cửa mà vẫn không thấy Nam Phong di chuyển, nàng quay lại và nói: “Không phải sợ! Tôi sẽ bảo vệ anh mà! Nếu anh mà có mệnh hệ gì, thì tôi sẽ tạ lỗi bằng cách chôn đóng đồ ăn trong túi xuống cùng với anh. Anh không phải lo đâu!”

“Thế mới lo a!” Nam Phong lầm bầm nói. Nhưng nói đi nói lại, thì câu nói đùa của Yu Mina đã giúp cho hắn giảm bớt căng thẳng đi rất nhiều.

Hắn hít một hơi thật sâu, thầm nhủ trong lòng: “Đi chứ! Cùng lắm ông đây được chôn cùng đóng đồ ăn cơ mà! Nam nhi ở trên đời ai mà không phải làm việc lớn, có khi việc lớn đầu tiên mà ta làm là giết Zombie cũng nên. Với lại khi quay về thành phố mình cũng có cái mà khoe với bọn bạn đấy chứ. Cái lúc bọn nó há hốc mồm lên nhìn, cứ nghĩ thôi mà đã làm cho mình cảm giác phê lòi rồi!”

Hắn hít một hơi thật sâu, thu hết dũng khí và nói thật to với nàng: “Được! Chúng ta ra ngoài giết Zombie nào!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bắn đi!

Yu Mina tháo khẩu M4A1-S trên vai xuống và đưa cho hấn. Khẩu M4A1-S này là một loại súng dùng trong quân đội, ở thế giới của hấn thì cũng đã từng nhìn thấy rồi. Với cấu tạo thân súng và cán súng màu đen, nòng súng khá là dài và có ống giảm thanh gắn bên trên.

Nàng nói: “Tôi định đưa cho anh khẩu P14, bản chuyên dùng để bắn Zombie loại hai này, thế nhưng nghĩ lại thôi. Cho dù tôi có đưa cho anh, anh cũng chưa chắc đã dùng được vì sức ép khi dùng khẩu súng này rất là lớn. Đưa cho anh khẩu súng thường này để anh tập bắn Zombie thường là được rồi!”

Nam Phong nhận súng trên tay của Yu Mina thì hấn vô cùng háo hức và cố gắng tìm tòi. Khẩu M4A1-S này thì hấn cũng đã nhìn thấy rất nhiều rồi. Đặc biệt là tựa game “CS: Go” thì hấn nhìn thấy nhiều nhất. Hấn cũng rất tò mò về khẩu P14 mà nàng đang vác sau lưng là như thế nào.

Khẩu P14 đầy màu bạc, nòng súng khá là to giống như là nòng của súng bắn khói trong quân đội trật tự trị an hay dùng, tay cầm và chốt thì được lắp ngay sau cán súng. Nó còn có một tay cầm ở gần nòng súng cho người dùng dễ dàng sử dụng. Nhìn khẩu P14 này thì hấn biết ngay, đây là một khẩu súng có uy lực cực lớn. Đặc biệt, khẩu súng này dường như không hề tồn tại ở thế giới của hấn.

Hấn nghĩ: “Đây cũng là chuyện đương nhiên mà! Trong cái thế giới mà lúc nào cũng dễ dàng chết này, nếu mà thiết bị sử dụng cho sinh tồn không có cái tiền thì con người làm sao mà sống sót được cơ chứ!”

Đi một hồi trên đường hấn và nàng vẫn không thấy một bóng Zombie nào đi lạc cả. Yu Mina suy nghĩ: “Quái lạ! Sao lại không có một con Zombie nào thế này? Hay là Zombie triều đi qua rồi!” Nàng nghĩ vậy còn Nam Phong thì nghĩ: “May quá! Chẳng có gặp con Zombie nào trên đường cả!”

Cả hai đều đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình thì nghe thấy có tiếng động lạ cách đây không xa. Yu Mina ra dấu cho Nam Phong im lặng, còn nàng thì rón rén không một tiếng động tiến lại gần. Khi thấy nàng ra dấu hiệu không có vấn đề gì thì hấn mới dám tiến lại gần.

Nam Phong nhìn thấy ngay gần đó là một con Zombie đi lạc. Điều trùng hợp ở đây chính là con Zombie đi lạc này lại chính là cái con dọa hấn chạy gần chết ngày hôm qua, hấn nghĩ: “Đừng là oan gia mà!”

Yu Mina thì nghĩ: “Hình như người này là người lần trước trong nhóm những người đang chạy trốn khỏi Zombie triều! Thật không ngờ người này cuối cùng lại chết ở đây!” Nàng ra hiệu cho hấn tiến lên giải quyết con Zombie này, nàng nói: “Anh nhắm vào nó thật chuẩn rồi hãy bóp cò! Bắn từng viên một thôi để cho không bị trượt!”

Nam Phong tay cầm súng nhưng có vẻ hơi run run, hấn làm theo chỉ dẫn của Yu Mina khi ngắm chuẩn và bắn. Nam Phong bắn nhưng lực đẩy của khẩu súng làm cho hấn bị giật người bay lại, cũng vì thế mà viên đạn bị trượt khỏi tầm ngắm và lệch sang một bên. Cùng lúc đấy, súng bị cướp cò khiến hấn bắn ra một loạt đạn vào không khí.

Con Zombie đứng đó nghe thấy tiếng động lạ thì hú lên một tiếng rồi lao đến chỗ Nam Phong với một tốc độ rất nhanh. Yu Mina thấy không ổn thì vội vàng tiến lên và sút ngay vào mặt của con Zombie này khiến nó đập người xuống đất. Nàng nói: “Bây giờ nó ngã rồi! Anh bắn lại lần nữa đi! Lần này thì phải bắn cho cẩn thận vào!”

Nam Phong ngồi dưới đất méo mào nói: “Không được đâu! Tôi không làm được đâu!” Yu Mina nghe thấy vậy thì vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nén vào người và nói: “Tôi bảo anh làm được thì anh sẽ làm được! Không có gì phải sợ cả!”

Thấy Nam Phong vẫn chần chừ không dám bắn thì Yu Mina vội vàng kêu lên: “Anh làm gì vậy! Nhanh bắn nó đi, nó sắp đứng dậy rồi kìa!” Mặc dù khi nàng nói như vậy thì Nam Phong vẫn ngơ ngác đứng nhìn. Yu Mina lúc này đang vô cùng gấp gáp, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì mà đột nhiên dang hai tay của mình ra và nhắm mắt lại.

Con Zombie đứng dậy được thì gào lên một tiếng rõ to và lao thẳng đến chỗ của Yu Mina đang đứng. Nó hiện tại đang rất là tức giận vì con người này dám đá nó ngã xuống đất.

“Không! Không được!” trong đầu của Nam Phong bỗng vang lên một tiếng nói cực to. “Cút ngay! Mày không được chạm vào cô ấy!” Hấn gào to một tiếng và nhanh chóng lao đến chỗ con Zombie và nã một loạt đạn sáu viên vào nó.

Con Zombie này sắp tiến lại gần Yu Mina thì bị sáu phát đạn lao đến, ba viên bắn trượt bay ra ngoài, ba viên thì trúng đích, trong đó có một viên trúng ngay giữa đầu, khiến óc của nó bay loạn tứ tung ra ngoài.

Nam Phong không để ý đến con Zombie mà vút súng trên tay đi và lao ngay đến chỗ của nàng đang đứng. Hai tay của hấn bám lấy vai của nàng, lúc này hấn vô cùng tức giận mà hét to: “CÔ LÀM CÁI GÌ VẬY! CÓ BIẾT NGUY HIỂM LẮM KHÔNG!!!”

Yu Mina hừ nghệ một tiếng rồi nói với hấn: “Nếu tôi không làm như vậy thì anh có dám bắn không? Nếu mà cứ để anh do dự như vậy thì sớm muộn gì chúng ta cũng chết thôi, chết sớm hay muộn cũng giống nhau cả thôi! Với cả tôi cũng không có ngu ngốc đâu! Cái con Zombie lằng nhằng kia thì sẽ làm được gì tôi cơ chứ?”

Mặc dù là như vậy nhưng Nam Phong vẫn vô cùng tức giận, hấn hậm hực buông vai của nàng ra. Nhưng rồi hấn giật mình, hấn nghĩ: “Không ngờ là mình đã giết được Zombie rồi! Lại còn ‘heatshot’ nữa chứ!”

Yu Mina ngồi xổm xuống nhìn xác con Zombie rồi quay sang Nam Phong nói: “Bốn điểm! Tôi cho anh bốn điểm! Ồ, Ừm! Heatshot thì cho thêm một điểm nữa là năm. Cũng vừa đạt đủ yêu cầu.”

Nam Phong vẻ mặt đấng như trái mướp nhìn nàng rồi nói: “Có cần phải kém đến như vậy không?”

Cách đây không xa, ở ngay trên đầu của Nam Phong, một người mặc áo choàng đen đang đứng trên nóc một căn nhà và nhìn về hướng của hấn.

Tay phải của người này đang cầm một quyển nhật ký màu đen, hấn vừa đọc vừa nhìn Nam Phong và nói: “Thật không ngờ mình lại là người đầu tiên được chứng kiến ‘Sự khởi đầu của chúa tể nơi tận thế’. Chúa tể của tôi ời! Chúng ta sẽ gặp nhau sớm thôi! Mong rằng đến lúc đó ngài sẽ mạnh mẽ hơn bây giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Về nhà!

Sau khi đi được một hồi thì Nam Phong tổng cộng đã tiêu diệt được thêm bảy con Zombie nữa. Tay nghề bắn súng của hắn được cải thiện một cách đáng kể. Không thể nói hắn là thiện xạ bách phát bách trúng được, thế nhưng cũng coi như là người trong nghề.

Không phải tự dưng mà hắn có thể giỏi lên một cách nhanh chóng đến như vậy. Cùng với sự hướng dẫn nhiệt tình đến từ Yu Mina, thì nay kỹ năng của hắn đã tốt hơn nhiều so với lúc đầu. Dù sao thì ngay cả ở thời kỳ bình, các bộ đội đặc công mặc dù được đào tạo một cách bài bản trong quân ngũ, thế nhưng có mấy ai được giết “Người” thật như hắn. Thế nên, kỹ năng của hắn đều đến từ thực địa mà ra.

Lúc đầu, một vài con Zombie hắn còn tò ra lóng ngóng. Mặc dù con đầu tiên hắn đã vô cùng suýt thần, thế nhưng đó cũng là trong hoàn cảnh đặc biệt. Khi đó bản năng của hắn được bộc phát một cách ngẫu nhiên, nên không thể vì thế mà nói những lần sau hắn cũng phải đạt được thành tích xuất sắc như lúc đầu được.

Mặc dù vậy, từ con Zombie thứ năm trở đi, thì kỹ năng sử lý tình huống và ngắm bắn của hắn đã đạt được thành tựu nhất định.

Yu Mina vẫn đứng ở đó và quan sát Nam Phong. Nàng biết tên đàn ông này lúc đầu vẫn có phần nhát gan, thế nhưng sau một thời gian cố gắng, bây giờ hắn đã mạnh lên rất nhiều. Nhìn thấy sự cố gắng đó của hắn thì nàng nói: “Thôi được rồi! Hôm nay chúng ta dừng tại đây thôi! Ngày mai sẽ tiếp tục!”

Nam Phong thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn cảm thấy mệt đến như vậy. Hắn ngồi bệt xuống đất và thở hổn hển, hắn nói: “Mỹ nữ, thành tích của tôi hôm nay cũng không đến nỗi tệ, hay là cô thưởng cho tôi cái gì đó đi!”

Yu Mina “hừ” một tiếng rồi nói: “Cái miệng của anh vẫn còn hoạt động được, chắc là anh vẫn chưa thấy mệt nhé? Hay là chúng ta tiếp tục đi săn Zombie đi!” Nam Phong đang ngồi dưới đất bỗng nhiên giật nảy người lên và nói: “Ày ày mỹ nữ! Tôi nói đùa thôi! Nói đùa thôi mà!”

Nhìn thấy biểu hiện của hắn thì nàng nói: “Hừ! May mà anh biết điều đấy, không thì...” Nam Phong ngồi dưới đất chỉ biết cười “hề hề” một cái rồi im lặng không nói gì nữa. Nam Phong bỗng dưng nhớ ra được điều gì đó, hắn quay sang hỏi Yu Mina: “Này mỹ nữ! Sao lần trước cô nói rằng trong người của Zombie có noãn ngọc cơ mà! Mấy con Zombie chúng ta săn lúc này làm gì có nhé?”

Yu Mina lườm hắn một cái rồi nói: “Anh nghĩ noãn ngọc như đá vụn bên đường hả? Đâu phải con nào cũng có được đâu, không thì loạn hết lên à!” nàng ngồi xuống bên cạnh Nam Phong và nói tiếp: “Thế này nhé, noãn ngọc được tạo ra một cách vô cùng phức tạp, thế nhưng những nhà khoa học đã tìm ra được nguyên lý cấu thành của chúng. Đó là khi một con Zombie cấp bậc trưởng thành trở lên thì mới sinh ra được noãn ngọc. Đặc biệt, Zombie bậc hai thì noãn ngọc của chúng càng mạnh hơn nữa. Tác dụng của nó đối với con người lại càng cao.”

Nghe thấy nàng nói như vậy Nam Phong lại hỏi: “Cô bảo rằng Zombie cũng có cấp bậc trưởng thành. Đó là sao vậy?” nghe hắn hỏi như vậy thì nàng nói với giọng nghi vấn: “Anh không biết thật sao?”

Nam Phong nghe nàng hỏi vậy thì giật mình, hắn không biết nói gì mà chỉ biết ủa ở ngồi ở đó mà thôi. Nhìn biểu hiện của hắn như vậy, Yu Mina thờ dài và nói: “Cũng không có gì to tát cả. Như lúc đầu tôi đã nói với anh về các chủng loại Zombie vậy. Tôi có đề cập với anh rằng Zombie có khả năng sinh sản đúng không?”

Không đợi Nam Phong trả lời, nàng lại tiếp tục nói: “Con Zombie đầu tiên được tạo ra bằng phương pháp sinh sản là khoảng 60 năm về trước. Khi đó, cũng chính là thời kỳ hoàng kim của Zombie. Bọn chúng chiếm lại quyền kiểm soát từ tay loài người. Mặc dù, chúng chỉ có thể hoạt náo được gần mười năm, nhưng những thiệt hại mà chúng gây ra với loài người lại tàn thế giới thì rất lớn.”

Nam Phong trầm tư suy nghĩ, trong đầu của hắn lúc này vẫn đang cố thu nạp và sắp xếp những thông tin mà nàng nói. Hắn không biết rằng Yu Mina ngồi bên cạnh hắn lúc này cũng đang suy nghĩ: “Đến khi nào thì anh mới có thể nói thật với em đây? Em vẫn chờ! Vẫn chờ đấy!”

Yu Mina và Nam Phong thu dọn đồ đạc, họ chuẩn bị đi về căn nhà mà họ tạm trú. Trong lúc thu dọn đồ đạc thì Nam Phong “À” lên một tiếng, hắn quay sang nói với nàng: “Mina ơi! Tôi đưa bữa tối cho cô, cô cứ về chỗ cũ trước đi. Tôi ra đây một lúc, rồi sẽ quay lại ngay.”

Yu Mina nhìn hắn với ánh mắt mong chờ, nàng vội nói: “Anh thật sự sẽ quay trở về chứ? Nhớ quay về đấy nhé!” Nghe thấy nàng nói như vậy thì hắn chỉ cười và nói: “Ha ha! Cô nói gì lạ vậy? Không quay lại thì tôi còn có chỗ nào đi được nữa! Cô cứ yên tâm. Trừ khi tôi bị Zombie bắt lại, nếu không sẽ quay về đúng giờ!”

Trong lúc Nam Phong đang ngồi chuẩn bị bữa tối cho nàng, thì hắn không biết rằng nàng đang nhìn hắn và nói thầm: “Hi vọng là như vậy!”

Đi một hồi cuối cùng Nam Phong cũng trở lại căn nhà trọ của mình. Hắn đứng ở đó, hít một hơi thật sâu rồi mới bắt đầu đi vào. Trong nhà bây giờ so với trước khi hắn rời đi thì không thay đổi chút nào.

“Này hệ thống! Bây giờ ta muốn trở về nhà thì phải làm thế nào?” Nam Phong trao đổi thông tin với hệ thống.

[Ký chủ chỉ cần mất 2 điểm tích trữ để có thể khởi động chức năng xuyên qua các chiều không gian]

“Ừm! Thế thì kích hoạt cho ta đi.” Nói xong Nam Phong suy nghĩ một chút, hắn nói: “Đợi chút! Ta hỏi cái này đã! Thế tí nữa. Lúc mà xuyên không, ta có bị bất tỉnh giống như bữa trước nữa hay không?”

[Ký chủ yên tâm! Việc xuyên việt không hề ảnh hưởng gì đến cơ thể ký chủ. Chỉ có lúc mới khởi động thì hệ thống mới tạo ra chút phản ứng phụ mà thôi. Ký chủ cứ yên tâm!]

“Hừ? Thế còn chuyện lần trước ta bị cưỡng ép đưa đến đấy thì sao? Người giải thích cho ta đi?” Nam Phong vẫn chưa yên tâm mà tiếp tục hỏi.

[Lúc đó là do hệ thống đang ở trong chế độ mặc định vì ký chủ vẫn chưa cài đặt cho hệ thống]

“Đafu! Thế hoá ra cái vụ cưỡng chế là không cần thiết và vẫn có thể cài đặt lại được à?”

[Vâng ký chủ! Ngài có thể cài đặt thêm]

“Con hàng này! Mày khá! Thế thì cài đặt cho ta đi, ta không muốn, tự dưng vào một ngày đẹp trời nào đó, lại bị mày lôi đến cái chỗ quái quỷ nào khác nữa!” Nam Phong nén giận trong người để có thể bình tĩnh nói chuyện với cái hệ thống đáng ghét này.

[Ký chủ đã cài đặt thành công! Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

[Hệ thống đếm ngược bắt đầu khởi động. 3. 2. 1. Bắt đầu quá trình dịch chuyển]

“Nhà ơi! I’m coming!” Nam Phong hét lên một tiếng thật to.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ta phục cậu!

Khi từng ánh nắng ban mai xuyên qua khung cửa sổ thì cũng là lúc Nam Phong biết rằng, hắn đã trở về được thế giới của mình. Nam Phong nằm ườn dưới đất bên trong phòng khách, hần rên lên từng tiếng thoải mái và nói: “Khà khà! Cuộc phiêu lưu của mình nếu mà viết thành tiểu thuyết, thì chắc chắn sẽ đắt khách lắm đây!”

(t/g: Chú nhầm to rồi! Hiện tại anh đang gõ mỗi cả tay ra rồi, mà cũng chẳng có ma nào thèm xem đây này! Hic hic buồn vc, ai follow và view cho t/g đỡ buồn với. Tâm huyết lắm đây nhưng cứ nghĩ mà lại thấy buồn. ToT)

[Đúng vậy! Ký chủ có cần lưu trữ vào hệ thống “Ta thích thôi” để có thể viết thành tiểu thuyết hay không?]

“Ồi mẹ ơi! Giật cả mình! Hệ thống, tao xin mày! Mấy lần sau đừng có nhát ma tao như thế nữa! Tao sock ra đây thì mày không tìm ra được thằng thứ hai chịu chơi như tao đâu!”

[Hệ thống đã lưu ý và rút kinh nghiệm! Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

“DM! Lần sau mày bỏ câu cuối đi, đừng có nói nữa! Tao chẳng thấy thư giãn hay thoải mái chút nào đâu, mà chỉ thấy mệt mỏi và căng não thôi!”

[Hệ thống đã lưu lại yêu cầu của ký chủ! Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái]

“Cái đôi mày này!” Nam Phong tức giận đến độ thở hổn hển, hần cố gắng làm dịu đi nhiệt trong lòng, hần nói: “Thôi không chấp mày nữa! Đi xuống đi, chưa có lệnh của ta thì đừng có xuất hiện.”

[Hệ thống đã biết! Chúc ký chủ...]

“Cút!” Nam Phong hét lên một tiếng. Hần bây giờ cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện gì nữa, mà gác tay lên đầu nghỉ ngơi một chút. Sau đó, hần ngồi dậy và chuẩn bị làm một số chuyện.

Việc đầu tiên hần làm là check lại hết tất cả những tin nhắn trên điện thoại, zalo và facebook xem có ai nhắn tin cho mình không. Nam Phong làm như vậy cũng là vì hần đã đi đến “thế giới tận thế” tận những hai ngày. Hần sợ người trong nhà không hay biết hần ở đâu, mà đăng tin tìm trẻ lạc thì đúng là hết chỗ nói.

Nam Phong bật laptop của mình lên thì thấy máy tính đang cập nhập ngày và giờ, hần để ý hôm nay mới là thứ ba. Hần giật bắn người ra khỏi máy laptop, hần nói lớn: “Cái gì vậy! Sao hôm nay mới là thứ ba! Đáng lẽ ra hôm nay phải là thứ năm rồi chứ! Chuyện này là thế nào?”

Nam Phong nhanh chóng kết nối với hệ thống, hần hỏi: “Thế này là sao vậy? Người giải thích cho ta xem!”

[Ký chủ không phải lo lắng! Do đi qua đường hầm không gian thì thời gian xuất hiện tại thế giới của ký chủ sẽ chậm đi rất nhiều. Tương tự như vậy, khi ký chủ quay về thì tại thế giới kia, thời gian cũng xuất hiện tương tự như vậy!]

“À! Hoá ra là như thế! Thế chẳng phải là ta đi đi, về về giữa hai chiều không gian mà vẫn có nhiều thời gian à? Quá tuyệt!” Nam Phong reo lên một tiếng vui sướng, chưa bao giờ hần cảm thấy mình yêu hệ thống này như bây giờ cả, hần nghĩ: “Nếu vậy chẳng phải mình sẽ có nhiều thời gian hơn cho Mira hay sao? Và cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống hiện tại của mình cả!”

Tự mãn yy một lúc thì Nam Phong mới dừng lại, hần nhìn đồng hồ thì mới biết bây giờ đã là 7h rồi. Nam Phong nhanh chóng làm xong vệ sinh cá nhân, rồi chạy một mạch ra cửa hàng bánh đa của cạnh nhà, vừa đi hần vừa sung sướng mà nở nụ cười đậm đặc.

Nguyễn Đức Thành, một sinh viên của trường đh Hàng Hải, sinh ra và lớn lên tại Hạ Long, điếm đến du lịch. Hần năm nay đã là sinh viên năm hai của trường và học hơn Nam Phong một khoá. Thời gian trước kia, khi lần đầu tiên hần đi thuê phòng trọ ở Hải Phòng, thì hần cũng bị hấp dẫn bởi giá tiền thuê của căn nhà đó.

Mặc dù vậy, tên này cũng là một kẻ thông minh, trước khi đặt cọc thì hần đã hỏi han khắp nơi về căn nhà này. Sờ dĩ hần cẩn thận như vậy, là vì hần biết tại cái nơi giá nhà đắt đỏ đó như thế này, tại sao lại mọc lên một nhà trọ giá rẻ như vậy, mà lại chẳng có ai đến thuê.

Đến bây giờ, hần vẫn còn cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc, rất nhiều người sống tại căn nhà này phải bỏ của chạy lấy người. Thế nên hần cũng không hi vọng gì vào Nam Phong có thể làm nên kỳ tích.

Ngày hôm nay hần vô cùng rảnh rỗi. Thế nên, hần quyết định đi ăn bánh đa cua ở cạnh đó, một phần cũng là vì quán bánh đa này ăn khá là ngon, nhưng chủ yếu là muốn nhìn xem kết cục của Nam Phong như thế nào.

Sau khi nhìn thấy Nam Phong vừa cười, vừa tung tăng đi từ nhà ra đến chỗ hàng ăn thì hần nghĩ ngay luôn: “Xong rồi! Căn nhà này đúng là hại người mà! Rõ ràng một người đang rất là bình thường, thế mà chỉ sau một đêm bị nó hại thành ra thế này! Tội nghiệp anh bạn! Một phiếu like cho hành động dũng cảm của cậu ấy!”

Nam Phong chưa đến nơi thì đã gọi một tiếng: “Má Phương! Cho con một bát bánh đa cua, nhiều thịt ít bánh nha!”

Người được gọi là “Má Phương” vừa nhìn hần vừa cười, bà nói: “Cha bố anh, lần nào cũng chỉ khôn lỏi là gọi!” Nam Phong chỉ gãi đầu cười và nói: “He he! Má cứ nói đùa! Đồ ăn của má là ngon nhất ở chỗ này rồi còn gì. Má cho con thêm một ít thì có bớt đi chút gì đâu.”

“Anh chỉ được cái gọii nịnh thôi. Mà đũa Linh cháu gái ta, khi nào thì cậu mới tính tán đồ nó đây!” má Phương cười cười và nói với hần.

Cô gái tên Linh mà bà nói đến chính là bạn học cùng trường cấp ba cũ của hần. Nàng cũng là một “hot girl” có tiếng ở trường, mặc dù học khác lớp nhưng họ lại học chung ở khoá bồi dưỡng ôn thi. Nam Phong đã từng mạnh mẽ với bọn bạn là sẽ tán đồ em ấy.

Thế nhưng với một trạch nam như hần thì tán gái bằng cách gì đây. Mấy cái trò tán gái về tiền bây giờ hầu như bị xếp vào hàng vô dụng. Hần biết hàng bánh đa này cũng chỉ vì công

cuộc tán gái của mình. Thế nên khi mà hần mới thuê nhà trọ ở đây, thì hần cũng khá là ngạc nhiên vì sự trùng hợp này.

Thanh niên một sách chen mồm vào nói: “Cậu ở cái nhà số 13 đây mà vẫn chưa có việc gì à?” Má Phuong nghe thấy tên Thành nói vậy thì kêu lên với hần: “Thôi chết! Sao mày thuê nhà ở đây mà lại không hỏi gì má vậy, mà lại tự động như thế! Không biết những chuyện xảy ra ở đây sao?”

Nam Phong nhìn bà cười một cái rồi nói: “Con không sao đâu, má cứ yên tâm! Con ở đây hợp phong thủy lắm! Ngủ cả đêm hôm qua mà có việc gì đâu!” Má Phuong vẫn nhìn hần với ánh mắt quan tâm, bà nói: “Cứ cẩn thận thì hơn con à! Nếu có việc gì bất thường thì nên rời khỏi đó mà đi nhà thuê chỗ khác cũng được!”

“Con cảm ơn má! Hề hề!” Nam Phong thật sự cảm động. Chỉ là một khách hàng quen ở đây thôi mà được bà ấy quan tâm như thế. Thế nên mới nói rằng con người Việt Nam tốt tính, tốt nết, dễ gần và thân thiện không có gì sai mà.

Thanh niên một sách ngồi bên cạnh nhìn hần với ánh mắt trầm trồ, khen ngợi, mồm thì cứ há hốc cả ra. Hần giờ ngón cái của mình lên với Nam Phong và nói: “Được! Ta phục cậu! Xem cậu sẽ chịu đựng được mấy ngày nữa!”

Nam Phong làm vẻ mặt khinh bỉ với hần, xong lại nghĩ: “Mới thế này mà chú đã phục anh rồi! Không biết đến lúc chú biết chuyện anh đi giết Zombie ngày hôm qua, thì về mặt còn đặc sắc như thế nào nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Trở về

Hiện tại Nam Phong đang ngồi ở quán net mà hần vẫn hay thường chơi. Một vài trận liên mình cuối cùng cũng làm giải toả căng thẳng mà hần gặp trong mấy ngày hôm nay.

“Phong đây à! Chú đợi anh lâu chưa?” Một thanh niên tầm trạc tuổi hần bước tới chỗ hần đang ngồi. Người này có dáng người vô cùng cao lớn, hần mặc bộ quần áo vô cùng giản dị, gồm quần bò dài và áo phông đen.

“Việt Cường đây hả mày? Thế thằng Việt đâu rồi, nó không đến à?” Nam Phong đang đánh dờ trận liên mình, thấy bạn của mình đến thì hần dừng lại, hần nói tiếp: “Ngồi xuống bật máy lên đi.”

Người tên là Cường ngồi xuống và bật máy lên. Trong lúc máy tính vẫn còn đang trong chế độ khởi động, thì hần quay sang nói chuyện với Nam Phong. Việt Cường nói: “Thế mày chưa biết tin gì à?” thấy Việt Cường hỏi vậy thì Nam Phong cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hần hỏi lại: “Biết gì vậy mày?”

“Thằng Việt, nó lên nhập học trên Hà Nội rồi! Hôm nay nó không ra đâu!” Câu trả lời của Việt Cường khiến Nam Phong giật mình, sau đó hần thờ dãi và nói: “Thằng Việt đã đi rồi à? Haizz!”

Thời cấp ba là thế, nó vui tươi và đầy ắp những kỷ niệm đáng nhớ về thời học sinh. Nếu bạn biết trân trọng nó, thì đó chính là thời khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời bạn. Với những trò đùa tình nghịch của tuổi học trò, với những tháng ngày lang thang cùng đám bạn trên con đường dài, những lúc an ủi nhau khi thất tình của thời học sinh. Tất cả hoà quyện với nhau tạo thành một tuổi học trò tươi vui và hồn nhiên.

Nếu người nào nói rằng đại học mới là nơi vui nhất của đời đi học, thì điều đó cũng không hoàn toàn là sai. Đại học là nơi để chúng ta kết những người bạn mới và cũng là nơi để chúng ta trưởng thành hơn trong cuộc sống. Thế nhưng nếu bạn muốn tìm lại những khoảnh khắc ngây ngô của tuổi mới lớn, hay những lúc vui vẻ khi không phải suy nghĩ sự đời, thì có lẽ đại học không phải là nơi mà bạn có thể tìm thấy được. Có lẽ vậy!

Thời cấp ba qua đi cũng là lúc chúng ta phải trưởng thành hơn trong cuộc sống. Chúng tôi cũng vậy, nhóm năm quậy phá Phong, Cường, Bách, Trọng, Việt ngày nào, nay mỗi người đã ở một phương trời mới, đã có một cuộc sống mới của chính mình.

Ngồi một lúc thì hần và bạn của mình đứng dậy. Bộ năm siêu quậy nay chỉ còn hai, thế nên hần cũng chẳng còn hứng thú gì để tiếp tục chơi game nữa. Hần và Việt Cường quyết định cùng đến siêu thị Coopmart để mua sắm đồ.

“Nghe nói mày rời nhà ra ở riêng rồi à?” Việt Cường hỏi hần.

Nam Phong trả lời lại: “Mày nhìn bố mẹ tao rồi thì biết! Chắc cũng đã đến lúc tao phải trưởng thành và tự lập rồi.” Nghe thấy vậy thì Việt Cường rất ngạc nhiên, hần nói: “Mày suy nghĩ trưởng thành hơn rồi đấy! Tao mừng thay cho mày! Nếu có cần gì giúp đỡ thì nhớ gọi cho tao, tao luôn sẵn sàng có mặt!”

Nghe thấy Việt Cường nói vậy thì Nam Phong dùng ánh mắt tình nghịch để nhìn hần và nói: “Thật ra tao cũng đang có việc cần đến mày đây!”

Một lúc sau, ở ngoài cổng siêu thị Coopmart có hai chàng sinh viên trẻ tuổi đang đứng đó. Chỉ có điều sắc mặt của hai người thì lại ở hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Việt Cường nhìn Nam Phong mặt dài như trái mướp, hần nói: “Mày định đi buôn đấy à, Nam Phong?”

“He he! Sorry chú! Anh đang định mua nhiều đồ dự trữ, nhưng tài khoản thì không đủ. Thế nên cần đến sự trợ giúp tức thì của chú! Chú vừa mới nói là đang muốn giúp anh cơ mà! Anh sao lại để chú phải thất vọng cơ chứ?” Nam Phong vừa nói vừa nhìn Việt Cường cười lớn.

Việt Cường hét lớn một tiếng: “Ông trời! Tiền tiêu vật tháng này của con! Aaaa...!”

Mặc dù, Việt Cường làm ra vẻ mặt đưa đám đấy, nhưng thật ra đó chỉ là trò đùa vui của cả hai mà thôi. Bộ ngũ siêu quậy bọn hần thân nhau như anh em, cứ một đứa có việc gì khó khăn là cả lũ cùng xúm lại giúp đỡ, không hề bỏ mặc ai bao giờ.

Nói lời chào tạm biệt với bạn của mình, Nam Phong lúc này đang đi về nhà trọ. Hần không biết được thời gian chậm lại bao lâu, thế nên hần định trở về ngay bây giờ. Nam Phong sợ Yu Mina ngồi đợi hần lâu thì sẽ lo lắng cho hần.

“Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi! Hệ thống xuất phát thôi!” Nam Phong hít một hơi thật sâu và nói.

[Hệ thống đếm ngược bắt đầu khởi động. 3. 2. 1. Bắt đầu quá trình dịch chuyển]

“Aaa! Dị giới! Ta quay lại đâyyyy!”

[Chúc ký chủ có những phút giây...]

“CÚT!!!”

Ngay sau khi Nam Phong quay trở về thế giới của hắn, thì người áo choàng đen vẫn thường theo dõi hắn ngay lập tức xuất hiện. Hắn đứng đó thật lâu và vẫn luôn hướng ánh mắt nhìn về phía căn nhà. Cho đến khi Hệ thống dịch chuyển trở lại một lần nữa, thì hắn mới bắt đầu hành động.

Khoẻ miệng của hắn hơi nhếch lên một chút. Hắn vừa nhìn vào cuốn sổ màu đen vẫn thường mang theo bên mình vừa nói: “Chúc mừng lần đầu lột xác về tinh thần của ngài! Ngài cứ yên tâm mà trưởng thành đi! Tất cả mọi thứ hãy để cho tôi giải quyết!”

Nói xong hắn như một làn khói tan vào trong không khí. Tiếng nói của hắn vẫn còn vang vọng xung quanh khu vực nơi hắn từng đứng.

“Chúa tể của tôi! Tất cả hãy để đó cho tôi...!”

Nam Phong cảm giác dường như hắn nghe thấy một tiếng gì đó, nhưng khi hắn nhìn ra ngoài cửa thì chẳng thấy gì cả. Hắn nghĩ: “Quái lạ! Chẳng lẽ lần này gặp ma thật sao?”

P/S: Chương này t/g có đôi chút tâm trạng về tuổi học sinh của mình, thế nên cảm xúc chọt dăng trào!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kimbap!

“Này hệ thống! Cứ mỗi lần dịch chuyển không gian ta lại mang theo một đồng đồ thể này, nếu có ai đó mà đi vào đây, thì chẳng phải họ gặp được một món hời lớn rồi hay sao?” Nam Phong thắc mắc hỏi hệ thống.

[Ký chủ cần phải nhanh chóng thăng cấp để có được những ưu đãi nhiều hơn đến từ hệ thống]

“Hả! Nói cho ta biết, có những ưu đãi nào dành cho việc này không?”

[Ký chủ có hai loại hỗ trợ. Một là hỗ trợ che mắt khiến cho người khác không thể nhìn được đồ vật bên trong nhà. Hai là hỗ trợ bảo vệ, khi đó căn nhà sẽ tạo ra một lớp từ trường, khiến không một ai có thể đi vào trong]

“Ừm! Ưu đãi nghe có vẻ cũng hay đấy” Nam Phong suy nghĩ, xong hắn liên hệ với hệ thống và hỏi: “Thế ta cần đạt đến cấp độ nào để có thể sử dụng được những ưu đãi này vậy.”

[Ký chủ chỉ cần đạt đến cấp độ hai là có thể sử dụng được hỗ trợ che mắt, còn muốn hỗ trợ bảo vệ thì ký chủ cần phải đạt đến cấp độ bốn mới được sử dụng]

“À ha! Cấp độ hai nghe có vẻ cũng không quá khó. Chắc ta cũng nhanh đạt được thôi!” Nam Phong suy nghĩ trong đầu. Đầu của hắn lúc này vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề này thì hệ thống lại nói tiếp.

[Cũng có một loại hỗ trợ đặc biệt nữa dành cho ký chủ khi mà ngài đạt đến cấp độ năm. Đó là ô không gian, khi đó ký chủ có thể cho một số vật dụng cần thiết của mình vào bên trong. Rất là tiện lợi!]

“Hả! Lại còn có cả hỗ trợ đẩy nữa cơ à? Mà cũng đúng! Trong mấy cái tiểu thuyết xuyên không kia, thì mấy thằng nhân vật chính đều có ô chứa đồ cơ mà. Phải đến tận lv5 thì con hàng này mới cho mình, nghĩ mà lại muốn đánh cho nó một trận.” Nam Phong càng nghĩ càng thấy tức hệ thống. Hắn nghĩ rằng hệ thống này đang cố ý ăn bớt dịch vụ hỗ trợ của hắn.

[Xin ký chủ đừng nên có suy nghĩ xấu về hệ thống! Tất cả những dữ liệu hay tiến trình đều đã được cài sẵn trong hệ thống! Thế nên không có chuyện, hệ thống cố tình làm khó ký chủ!]

“Mẹ nó! Cái hệ thống này còn biết cả thanh minh cơ đấy!” Nam Phong suy nghĩ như vậy nhưng hắn cũng rút ra kinh nghiệm từ những lần trước, thế nên hắn mới không nói thành lời. Hắn biết cái hệ thống này không có cái đức tính gì tốt đẹp cả, ngoài cái đức tính “nhớ dai và thù lâu” thì được bọc lỏ rõ ràng.

Nam Phong nói tiếp: “Thế ta cần làm cách nào để có thể đạt được cấp độ hai vậy?”

[Ký chủ cần thu thập những nguồn năng lượng để có thể đổi chác với hệ thống. Khi đó hệ thống sẽ tự động thăng cấp cho ký chủ]

Nam Phong suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Mấy cái năng lượng mà người nói đến, thì ta kiếm mấy cái noãn ngọc của Zombie cũng được à?”

[Đúng vậy! Ký chủ cần thu thập những nguồn năng lượng theo dạng đấy. Theo tính toán của hệ thống thì ký chủ cần mười noãn ngọc của Zombie để có thể thăng cấp]

[Hệ thống đang trong lúc tính toán. 3. 2. 1. Thành công! Ký chủ muốn kiếm noãn ngọc thì cần mười noãn ngọc của Zombie bậc hai, nếu là Zombie bậc một thì cần hai mươi. Nếu có noãn ngọc nào cao cấp hơn nữa thì hệ thống sẽ tự động quy đổi cho ký chủ]

“Cái gì? Tận hai mươi noãn ngọc cấp một cơ à? Sao mày không giết người luôn đi.”

[Hệ thống cần dừng khởi động tạm thời để có thể cập nhật thêm thông tin cần thiết! 3. 2. 1. System outages!]

Nam Phong chỉ nghe thấy “Tít” một cái, rồi hắn không còn nghe thấy lời nói của hệ thống nữa. Trong đầu hắn lúc này đang rất là bức mình, hắn chỉ muốn chửi rủa cái hệ thống chết tiệt này vì đã đặt bẫy cho hắn xong rồi chuẩn đệp.

“Khốn nạn thật! Hệ thống cái beef!”

Phải đi bỏ một lúc thì Nam Phong mới về đến nơi hân và Yu Mina tạm trú. Hân vừa vỗ vào cái túi sách đang cầm trên tay vừa nghĩ: “Lần này thì nàng sẽ ngạc nhiên lắm đấy!” vừa nghĩ hân vừa tưởng tượng đến cái biểu cảm của nàng thì lại làm hân cười thầm trong bụng.

Nam Phong còn chưa đẩy cánh cửa ra thì nó đã bị bật tung sang hai bên. Hân còn chưa định hình lại tình huống, thì đã nghe thấy tiếng nói của Yu Mina vang vọng từ bên trong: “Anh không vào đi còn đứng ở ngoài đây suy nghĩ cái gì nữa hả?!!” Bấy giờ Nam Phong mới nhìn ra thứ đã giúp hân mở cửa.

“Trời ạ! Cô nàng này có cần phải đã man đến vậy không? Không thực nữ chút nào hết!” Nam Phong vừa đi vào trong nhà vừa nghĩ.

Vâng! Thứ đã giúp Nam Phong mở cửa không gì khác chính là hòn đá ven đường, còn Yu Mina lúc này thì đang trong tư thế đáp đờ. (t/g: Số của chú khổ rồi! Anh đây thông cảm! @)

“Ừa! Sao tự dưng anh lại có thêm một cái túi sách nữa vậy?” Sau khi nhìn thấy túi sách thứ hai của Nam Phong thì Yu Mina tò mò hỏi.

“À! Cái này đây hả? Đây là một cái túi sách khác của tôi! Lần trước, trong lúc chạy loạn tôi không tiện mang theo, nên đã giấu nó ở một nơi bí mật. Lúc này tôi đi cũng là để lấy nó về.” Nam Phong vừa trả lời Yu Mina lại vừa lén lút nhìn xem biểu hiện của nàng như thế nào. Hân thấy nàng không có vẻ gì là nghi ngờ thì thở dài nhẹ nhõm, mà không biết rằng ánh mắt của nàng đang nhìn hân trần đây thất vọng.

Nam Phong lúi đống đồ trong túi thứ hai của hân ra. Bên trong là một gói củ cải vàng được hút chân không, hai quả dưa chuột, hai củ cà rốt, một gói vừng nhỏ, một gói rong biển lát khô, một khoanh giò, một hộp trứng rán sẵn và một hộp cơm được nấu sẵn vẫn còn có chút nóng hổi.

Nói đến đây, chắc mọi người cũng đã mừng tượng ra được món ăn mà Nam Phong chuẩn bị làm là gì rồi đúng không? Vâng, đúng vậy! Món hân định làm trong ngày hôm nay đó chính là “Kimbap Hàn Quốc” theo phong cách Việt Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Quá khứ

Yu Mina cảm thấy tò mò khi thấy Nam Phong mang một đống đồ từ bên trong ba lô ra ngoài. Nàng không biết củ cải vàng, dưa chuột hay cà rốt nó là gì, thế nhưng nàng cũng phần nào đó đoán ra được đây là một loại rau quả. Vì khi còn bé, Yu Mina cũng đã được ăn những loại hoa quả dạng như vậy rồi.

(t/g: Kể cả như vậy cô gái ạ! Ta đây không phải khoe mẽ đâu, thế nhưng rau củ quả của Việt Nam hơn đứt Hàn Quốc rất nhiều lần. Thế nên cô sẽ không bao giờ được ăn loại rau quả nào ngon như thế này đâu.)

Còn khoanh giò, rong biển, trứng rán, cơm trắng thì nàng thật sự không biết đó là cái gì cả. Thế nhưng Yu Mina cảm nhận được rằng, nếu ăn nó vào miệng thì sẽ rất là ngon.

Khi Yu Mina đang đụng vào dưa chuột như là muốn ăn nó vậy thì bị Nam Phong đánh nhẹ vào tay một cái. Lông mày của Yu Mina nhíu lại, nàng nhìn Nam Phong và nói: “Anh làm cái gì vậy? Không phải là muốn để cho tôi ăn hay sao?”

Nam Phong gạt đầu với nàng nhưng sau đó lại lắc đầu, hân nhìn nàng với vẻ mặt bí hiểm và nói: “Sẽ để cho cô ăn nhưng không phải ăn như thế này.”

Yu Mina tò ra tò mò với lời nói đó của Nam Phong thì đã thấy hân xắn tay áo lên và bắt đầu chế biến thực phẩm.

Nam Phong nhanh chóng cắt lát từng củ cải vàng, dưa chuột và cà rốt thành từng khúc dài ngắn khác nhau, mặt trên của nó được khắc thành hình vuông trông vô cùng đẹp mắt. Yu Mina ngồi bên cạnh chăm chú theo dõi hân trổ tài nấu nướng với vẻ mặt sùng bái.

Mặc dù Nam Phong vẫn còn đang tập trung nấu nướng, thế nhưng hân vẫn để ý đến biểu hiện của nàng và sau đó cảm giác vô cùng thành tựu, hân nghĩ: “Ha ha! Biết ngay mà! Cho dù cô nàng này ở bên ngoài có giết Zombie tài giỏi đến cỡ nào, thì nấu ăn cũng phải cách xa ta “ba nghìn bốn trăm dặm” mà.”

Gen ăn Mr. Food Professor của hân lại bắt đầu xuất hiện. Nam Phong vừa tạo hình cho tác phẩm của mình lại vừa giành ra chút thời gian giảng giải cách làm cho nàng nghe. Yu Mina ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại hỏi Nam Phong một số vấn đề mà nàng vẫn đang thắc mắc.

Nếu có một vị đầu bếp thực thụ đang ở đây mà nhìn thấy Nam Phong lúc này thì sẽ nói: “Già thần, già quý! Có làm mỗi cái món ăn sẵn như thế mà đã cảm giác thành tựu rồi! Ta khinh! Mỹ nữ đến đây để “Master chef” ta đây giảng dạy cho nàng!”

Một lúc sau, cuối cùng thì Nam Phong cũng đã hoàn thành xong tác phẩm của mình. Một đĩa Kimbap được hân trang trí một cách tỉ mỉ xuất hiện trước mặt nàng. Với số lượng Kimbap mà hân làm ra lúc này, thì quá đủ cho nàng và hân được một bữa ăn no nê rồi.

Yu Mina nhanh chóng thưởng thức món Kimbap mà Nam Phong mới làm xong. Nàng vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon và nói với Nam Phong rằng “hầu có lần sau thì hãy cho nàng làm với”.

Nam Phong ngồi bên cạnh nàng ăn thì rất ít, hân chủ yếu là nghe một mỹ nữ đang ca tụng về tài năng của chính mình, hân nghĩ: “Hay chính là thời khắc này, tài năng ăn của ta đã được công nhận nhé? Có khi ta phải ghi danh vào “kỷ lục Guinness” về người vừa nấu ăn giỏi và vừa giết Zombie tài ba mới được?”

Yu Mina đang ăn bỗng dưng chợt nhớ ra một cái gì đó, nàng nói: “Món ăn này của anh làm hình như tôi đã từng nghe thấy ở đâu rồi đấy?” nàng nhăn mày suy nghĩ. Đột nhiên, như là nhớ ra được cái gì đó nàng nói: “Đúng rồi cái món Kimbap này, ngày xưa bà tôi có kể cho tôi nghe qua! Bà tôi kể rằng, hồi còn bé thì bà cũng được cụ tôi làm cho món ăn này, nhưng đến thời của mẹ tôi thì đã bị biến mất hoàn toàn.”

Yu Mina làm ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Nam Phong, nàng nói tiếp: “Không ngờ anh lại làm ra được món ăn như thế này! Anh thật là tài giỏi!”

Khi được một mỹ nữ xinh đẹp khen tặng thì mặt của Nam Phong như là phồng lên, mũi hân vênh lên trời một cách đầy đắc ý, mặc dù hân nói rằng: “Đâu đâu! Món đó cũng bình thường thôi mà! Ai cũng làm được hết!” nói thế nhưng hành động của hân đã tự bán đứng chính mình.

“Đúng vậy! Có khi mình phải đi đăng ký “kỷ lục Guinness” ngay thôi. Nếu mà “Hugh Beaver”* còn sống thì chắc hân ông ấy phải cảm thấy tự hào vì hành động đúng đắn của mình khi sáng lập ra quyền sách này đây!” Nam Phong ảo tưởng nghĩ vậy.

(Sir Hugh Beaver: là người đầu tiên sáng lập ra quyển sách về “kỷ lục Guinness” và nó vẫn còn được duy trì đến tận bây giờ.)

Bỗng dưng hắn chợt nhận ra điều gì đó, hắn nói: “Mina, này cô có nhắc đến bà và mẹ của cô. Thế họ bây giờ ở đâu rồi?” Nam Phong hỏi mà không biết rằng câu hỏi của hắn đã vô tình chạm vào nỗi đau của Yu Mina và khiến mặt nàng dần trở nên buồn bã.

Nam Phong nhìn thấy vậy thì vội vàng nói: “Tôi xin lỗi! Cô không muốn nói cũng được!”

Yu Mina lấy tay của mình ngăn Nam Phong lại, nàng nói với hắn mặc dù trong giọng nói của nàng vẫn còn có chút gì đó buồn bã nhưng đã vui đi rất nhiều, nàng nói: “Chuyện xảy ra cũng đã lâu lắm rồi! Tôi cũng không còn buồn nhiều như ngày xưa nữa! Nếu anh muốn, thì tôi có thể kể cho anh nghe.”

Không đợi Nam Phong trả lời, Yu Mina hít một hơi thật sâu và bắt đầu kể câu chuyện về cuộc đời của mình.

Yu Mina sinh ra và lớn lên tại một trại tị nạn. Cuộc sống của nàng lúc đó rất là hạnh phúc, cho đến khi.

Năm đấy trại tị nạn của nàng gặp phải một lần Zombie triều cường. Bố mẹ nàng vì che chở cho nàng thoát ra ngoài mà đã táng thân vào trong đó. Khi đó nàng mới có sáu tuổi.

Với một cô bé mới có sáu tuổi, tuổi mà đáng lẽ ra phải được hưởng hạnh phúc đến từ gia đình, phải là một cô bé trong sáng, hồn nhiên, tình nghịch thì đây, nàng phải chống chọi với cuộc sống khắc nghiệt bên ngoài. Cái đói, cái rét thường xuyên hành hạ nàng. Đỉnh điểm hơn nữa, đó chính là cái lần mà nàng bị người ta bắt lại và bán vào trại nô lệ.

Thế nên, cho đến tận bây giờ thì nàng vẫn vô cùng căm ghét bọn chủ nô. Nếu như không phải gặp được một người tốt bụng cứu ra thì chắc bây giờ nàng đã không gặp được hắn, mà có khi nàng đang là nô lệ bị bán vào nhà chứa hoặc là người hầu của một gia đình giàu có nào đó rồi.

Nam Phong nghe Yu Mina kể lại câu chuyện về cuộc đời mình mà khoé mắt hắn có phần cay cay, hắn vừa nghĩ lại vừa cảm thấy tội nghiệp cho nàng. Yu Mina nhìn thấy hắn như vậy thì cười đùa mà nói: “Anh khóc thật đấy à?”

Nghe thấy nàng hỏi như vậy thì Nam Phong vội gạt nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại trên khoé mi và nói: “Đâu đâu! Cô nhìn nhầm rồi! Bụi vào mắt đấy! Đúng vậy! Bụi rơi vào mắt đấy, chứ không phải là tôi muốn khóc đâu!”

Nhìn thấy biểu cảm của hắn, nàng chỉ cười nhẹ một cái nhưng trong thâm tâm của nàng lúc này thì đang rất là hạnh phúc, nàng nghĩ: “Bố mẹ! Cuối cùng thì con cũng đã tìm được thiên thân của cuộc đời mình rồi! Bố mẹ nếu ở trên trời có linh thì hãy chúc phúc cho con!”

Nam Phong là một con gà trong chuyện tình cảm, hắn không nhận ra rằng Yu Mina giờ đây đã mở lòng hơn với hắn rất nhiều.

Trong khi Nam Phong đang ngồi suy ngẫm về câu chuyện của Yu Mina, thì hắn không biết rằng nàng đang nhìn hắn với ánh mắt đầy mong chờ. Một lúc sau, Yu Mina dần trở nên thất vọng, gương mặt của nàng lúc này mang theo đầy cảm xúc khác nhau, nàng nghĩ thầm: “Đến bao giờ thì anh mới có thể kể cho em nghe sự thật về con người của anh đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Zombie bậc hai! Chiến!

Hôm nay, Yu Mina lại dẫn Nam Phong đi tìm kiếm những con Zombie đi lạc, để có thể rèn luyện thành thạo kỹ năng cho hắn.

Thu hoạch ngày hôm nay của hắn vô cùng phong phú. Đây là lần đầu tiên hắn giết được Zombie trưởng thành mà còn những hai con. Yu Mina thì tốt hơn nhiều, nàng cùng với kỹ năng đao pháp thành thạo của mình đã giết được tận sáu con Zombie trưởng thành.

Nhìn đồng loạt ngọc trong tay, người của Nam Phong cứ run lên vì sung sướng. Hắn nghĩ, cứ đà này thì nhanh thôi, hắn sẽ được thăng cấp. Cứ nghĩ đến điều này mà lòng hắn lại sướng rên cả lên.

Yu Mina nhìn Nam Phong đang run người vì sung sướng thì chỉ nghĩ rằng, hắn đang vui sướng vì lần đầu giết được Zombie trưởng thành. Nàng không biết rằng tên này đang sung sướng vì sự thăng cấp sắp tới của mình, chứ không hề liên quan gì đến Zombie trưởng thành cả. Nàng cũng không ngờ rằng, số nhẫn ngọc mà nàng vất và kiếm được, cũng được hắn quy về cho mình.

Nàng nhìn hắn và nói: “Hôm nay luyện tập cũng đủ rồi! Chúng ta nên về nghỉ ngơi thôi!”

Nam Phong và Yu Mina đang chuẩn bị rút lui, thì nhìn thấy một bóng hình to lớn từ xa đang từ từ tiến tới.

Trước mặt bọn họ bây giờ là một Zombie cao tận hai mét. Tay phải của nó to hơn tay trái rất nhiều, khiến cho Nam Phong tưởng tượng ra quá khứ trước khi tên này bị hoá Zombie. Chắc chắn là một tên FA chính hiệu.

Yu Mina không nói gì mà chỉ vội đẩy Nam Phong ngã sang một bên, nhưng chính hành động này đã giúp hắn kéo lại một mạng.

Con Zombie trông trùng như rất là chậm chạp thì lại sử dụng một tốc độ khó tin mà lao đến chỗ của bọn họ. Chỗ mà Nam Phong đang đứng trước đó giờ đã lồm thành một cái hố nhỏ.

Nam Phong sợ đến thoát cả mồ hôi hột. Nhưng sau một khoá huấn luyện khắc nghiệt của Yu Mina, thì hắn đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và bắt đầu ứng biến. Hắn giơ khẩu súng M4A1-S lên ngang vai và xả một loạt đạn vào thân thể của con Zombie to lớn này.

Zombie tay to từ từ quay đầu lại nhìn Nam Phong. Nó nhe hàm răng sắc nhọn của mình ra và cười hắn với vẻ mặt khinh thường. Nó khinh thường con người trước mặt nó vì hành động không tự lượng sức của mình.

Bỗng dưng, một khiêu chân không biết từ đâu bay đến và sút ngay vào đầu của nó, khiến đầu của nó lệch sang hẳn một bên. Con Zombie này dường như không cảm giác đau đớn chút nào. Nó cầm lấy chân của Yu Mina và ném nàng sang bên cạnh.

Lưng của Yu Mina tiếp xúc với đất một cách mạnh mẽ, khiến cho nàng vô cùng đau đớn. Con Zombie lúc này khinh thường mà bỏ qua cho Nam Phong. Sau đó, nó tiến lại gần chỗ mà Yu Mina đang nằm.

Nam Phong hét lớn một tiếng: “Cút ra! Mày không được động đến cô ấy!” Hắn nhanh chóng xả một loạt đạn vào lưng của Zombie tay to, đến nỗi khiến nó phải bỏ qua đối tượng trước mắt, mà bắt đầu tập trung sử lý Nam Phong.

Zombie tay to nhấc một hòn đá từ dưới đất lên và ném một phát cực mạnh về phía của Nam Phong. Nam Phong giơ súng của mình ra ngang người để đỡ lấy đòn tấn công của Zombie tay to. Hòn đá đó đã làm cho súng của hắn vỡ tan thành từng mảnh và nổ tung khắp nơi.

Lúc này, tay của Nam Phong đang vô cùng đau đớn vì phải chịu đựng sức ép đến từ vụ nổ đó. Thế nhưng, hắn vẫn phải cố gắng chịu đựng vì lúc này Zombie tay to đã đối đối tượng và tiến về phía của hắn.

Mặc dù hành động lúc này của Nam Phong không gây ra một chút sát thương nào cho nó nhưng mà đã giúp cho Yu Mina có chút thời gian để chuẩn bị.

Yu Mina rút khẩu P14 ra và cầm nó thật chắc chắn. Sau đó, nàng bắn ra một tia đạn cực mạnh về phía của Zombie tay to.

Mặc dù, với vận tốc cực nhanh của nó nhưng vẫn không thể hoàn toàn né tránh được hướng đi của viên đạn và nó đã phải trả giá bằng một lỗ cực to trên vai phải.

Hành động đó của Yu Mina đã khơi dậy lên thú tính của Zombie tay to. Nó gầm lên một tiếng cực lớn và hướng về người của nàng mà đánh xuống.

Yu Mina lúc này đã phải hứng chịu một đòn tấn công trực diện đến từ Zombie tay to, cộng thêm lực va đập lúc này. Bây giờ, nàng đã không thể nào đứng vững được nữa mà chỉ nằm rạp người xuống đất thờ dốt.

Zombie tay to đứng trước mặt của Yu Mina, giơ tay phải của nó lên cao và chuẩn bị hạ xuống. Nam Phong bất chấp đau đớn mà đứng dậy. Hắn chạy thật nhanh đến chỗ của Yu Mina và hét lớn một tiếng: “KHÔNG ĐƯỢC LÁM VẬY! KHÔNGGG...!!!!”

Yu Mina nằm rạp dưới đất nhìn vào Zombie tay to với ánh mắt bất lực. Sau đó, nàng nhìn về phương hướng mà Nam Phong đang chạy đến với ánh mắt tràn đầy hạnh phúc. Nàng nói thành khẩu âm với hắn rằng: “Hẹn gặp lại kiếp sau! Người yêu của em!”

Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi thứ dường như chậm lại, chỉ còn ánh mắt của hắn và nàng, cả hai đang chạm vào nhau. Một người với ánh mắt đầy tuyệt vọng và bất lực, còn một người thì ánh mắt có đôi chút tuyệt vọng, nhưng ẩn sâu bên trong lại là cả một bầu trời hạnh phúc.

Tương chừng như cái chết của Yu Mina đã đến, thì một bóng đen bỗng dưng từ đâu xuất hiện và chém một nhát cực mạnh về phía Zombie tay to, khiến cho cơ thể của nó tách ra làm đôi.

Lúc này, Nam Phong dừng lại và nhìn về phía người áo choàng đen. Người áo choàng đen dường như nhận ra được Nam Phong đang nhìn mình. Hắn nhanh chóng quay lại nhìn Nam Phong với ánh mắt tràn đầy vui sướng. Hắn nở nụ cười nhẹ với Nam Phong và nói: “Rất vui mừng được gặp ngài! Chúa tể của tôi!”

Trong khi Nam Phong ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì bóng đen đó đột nhiên tan biến vào trong không khí và chỉ để lại một cái xác Zombie bị tách làm đôi, đang nằm ở dưới đất.

Ở một nơi xa xăm, có một bóng người đang đứng bất động, ánh mắt có phần vô định. Bỗng dưng, ánh mắt của người này trở nên linh động đến lạ thường, người này nói: “Vậy là hắn ta đã quay trở lại rồi! Chúa tể nơi tận thế!”

Sau đó người này quay lại với một đám Zombie hình thù kỳ dị phía sau và nói: “Xuất phát! Tất cả tiến đến Hàn Quốc! Chúng ta phải giết được hắn, trả thù cho mối nhục này!”

Đám Zombie hình thù quái dị phía sau hú lên thành từng tiếng dữ dội như đang muốn hưởng ứng với lời nói của người bí ẩn này.

Nếu ai không để ý kỹ thì sẽ không thể nào ngờ được, một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp đang đứng đó, lại chính là một Zombie. Kinh khủng hơn nữa, ả ta lại chính là chỉ huy cấp cao của những con Zombie cấp hai phía sau.

“Đến lúc rồi! Chúng ta phải quyết một trận thư hùng với hắn!”

...

Tại trụ sở chính của Minh Nguyệt thành.

Một người đàn ông trung niên đang hướng ánh mắt của mình lên bầu trời. Ánh mắt của người này dường như là đang tràn ngập trong suy nghĩ, hắn nói nhỏ: “Vậy là bọn chúng đã bắt đầu rồi à?”

Sau đó người đàn ông này quay lại nói với một chàng thanh niên đang quỳ ở dưới đất: “Nam! Hãy chuẩn bị đi! Chúng ta sẽ tiến về Hàn Quốc!”

Nam Phong không biết rằng, hắn hiện tại đang chính là trung tâm của một cuộc biến động to lớn. Hiện giờ, trong tâm trí của hắn chỉ có quan tâm đến tình trạng của Yu Mina mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bí mật bị vạch trần

Yu Mina chậm rãi mở mắt ra, nàng nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Căn phòng này vô cùng sạch sẽ, rất khác biệt với những nơi mà nàng đã từng đến. Trong căn phòng nhỏ này được sắp xếp rất nhiều vật dụng mà nàng chưa từng thấy bao giờ, nếu có thì cũng thuộc vào hạng mục những di tích cổ.

Yu Mina cố giọng người trở dậy nhưng nhanh chóng con đau làm nàng ngã nằm trở lại giường.

Nam Phong đang từ dưới nhà đi lên nhìn thấy như vậy thì vội vàng đặt bát cháo xuống bàn và nhanh chóng tiến lại gần đỡ nàng.

“Này cô, đừng cố gắng gượng như thế chứ? Nằm xuống cho khoẻ lại đi. Tất cả mọi thứ cứ để đấy thôi lo!” Nam Phong vừa tiến lên đỡ lấy Yu Mina và vừa buông lời trách móc. Mặc dù, trong lời nói của hắn có đôi phần trách móc nhưng nhiều hơn chính là yêu thương. Hắn nói tiếp: “Ăn chút cháo thịt băm mà tôi nấu để nhanh chóng khoẻ lại đi nào.”

Nam Phong đỡ Yu Mina ngồi dậy và bón từng thìa cháo vào miệng của nàng. Yu Mina ngồi đó rất phối hợp với hắn. Mỗi khi nhìn hắn bón từng thìa cháo vào miệng của nàng, thì trong lòng của nàng lại tràn ngập hạnh phúc.

Từ bé đến giờ thì đây là người duy nhất ngoài bố mẹ, bà và sư phụ đối xử tốt với nàng. Trái tim mạnh mẽ của Yu Mina cũng bị hành động ầm áp của hắn làm cho cảm động, nàng bắt đầu hơi rơm rớm nước mắt.

Nam Phong thấy Yu Mina khóc thì vội hoảng hốt. Hắn bỏ bát cháo xuống bàn và nhanh chóng xem xét cơ thể của nàng, hắn sốt ruột hỏi: “Cô đau ở đâu sao hay là vết thương mà tôi băng bó cho cô bị bong tróc ra rồi?”

Nhìn thấy hành động này của Nam Phong thì Yu Mina nước mắt ngày càng trào ra. Nàng nhìn hắn với vẻ mặt hạnh phúc, giọng nói có đôi chút run run, nàng nói: “Đừng vậy...! Chỉ là vết thương cũ bị đau mà thôi.” Vừa nói nàng vừa vươn người xả vào lồng ngực của hắn. Nàng cảm giác được lồng ngực này của hắn không hề rắn chắc như những đại hán mà nàng đã từng gặp. Thế nhưng, nó lại mang cho nàng một cảm giác vô cùng ấm áp, thoải mái và khiến cho nàng được che chở.

Nam Phong thấy nàng xả vào lồng ngực của mình thì cũng nhanh chóng ôm lấy nàng. Thế nhưng động tác của hắn lại vô cùng cẩn thận, lâu lâu hắn lại lấy tay phải của mình ra và xoa vào lưng nàng cho vui bớt cơn đau. Hắn cẩn thận từng ly từng tý với nàng vì hắn biết thân trạng của nàng khi mà hắn mới mang về, khắp người mang đầy thương tích.

Nam Phong vừa xoa lưng cho nàng vừa nói: “Không sao! Không sao đâu! Nếu đau quá thì cô có thể khóc ra, còn nếu vẫn không đỡ thì cô cứ đánh tôi đi này. Người ta thường nói “nếu một người đang bị đau đớn thì nên làm một cái gì khác để quên đi nỗi đau!”

Mặc dù nước mắt vẫn còn chảy dài trên khuôn mặt của nàng. Thế nhưng, khi mà nghe thấy những lời mà Nam Phong nói thì lại làm nàng cảm giác rất là buồn cười, nàng nói nhỏ với hắn: “Anh đúng là đồ ngốc! Người ta từ trước đến giờ gặp biết bao nhiêu là đau đớn mà có làm sao đâu! Người ta đang cảm động anh đấy!”

(t/g: Haizz! Phụ nữ thật khó hiểu!)

Một lúc sau, bát cháo mà Nam Phong nấu cho nàng cuối cùng cũng hết.

Trong lúc Nam Phong đang thu dọn đồ thì Yu Mina xem xét xung quanh căn phòng. Nàng nhìn hắn và hỏi: “Đây là đâu vậy anh?”

Nam Phong ngừng lại và nhìn Yu Mina. Lúc này, trong khi quá hoảng loạn mà không suy nghĩ gì thì hắn đã mang nàng về đến đây rồi, căn nhà của hắn. Hắn bây giờ không biết phải trả lời với nàng thế nào mà chỉ biết nói ập a ập ứng: “Đây là...! Nói sao nhỉ? Chỉ là...một căn nhà bình thường mà thôi!”

“Đến bây giờ mà anh vẫn không muốn nói sự thật với em hay sao?” Khuôn mặt của Yu Mina dần trở nên rầu rĩ, giọng nói có phần thương cảm. Nàng không nhìn Nam Phong nữa mà quay mặt đi chỗ khác.

Đến lúc này, nếu hắn mà không hiểu gì nữa thì chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả về hắn, đó chính là: “Đầu đất.”

Nam Phong tiến lại gần Yu Mina và ôm nàng vào trong lòng. Nàng đang rất bất ngờ về hành động của hắn thì Nam Phong bắt đầu hỏi: “Em đã biết tất cả rồi sao?” Không đợi Yu Mina trả lời thì hắn lại tiếp tục nói: “Nếu anh nói, chỉ là nếu thôi đấy. Anh là người đến từ một thế giới khác, hoàn toàn không phải là người của thế giới này. Em có tin hay không?”

Nghe Nam Phong tỏ ra thành thật với mình thì Yu Mina cảm thấy vô cùng sung sướng. Nàng quay mặt sang bên cạnh, mặt chạm mặt với hắn, nàng nói: “Có! Em tin.” Xong nàng làm biểu tình buồn cười với hắn và nói tiếp: “Ngay từ lúc đầu tiên, khi mà em gặp anh thì em đã bắt đầu nghi ngờ rồi!”

Cười với hắn một cái, rồi nàng lại tiếp tục nói: “Làm gì có một người nào chạy nạn, mà quần áo lại sạch sẽ đến như vậy! Mà cũng chẳng có ai, lại chẳng có tí kiến thức nào về Zombie cả và cả những món ăn mà anh mang đến, em cũng chưa nhìn thấy bao giờ.”

Nam Phong vô cùng ngạc nhiên, hắn hỏi: “Chỉ có như vậy mà em đã nghi ngờ rồi sao?” Yu Mina gật đầu với hắn và nói tiếp: “Đừng vậy! Với cả, khi mà anh mang về túi đồ thứ hai, thì nghi vấn của em lại càng rõ ràng”

Nam Phong không hiểu, cái túi đó có cái gì mà lại làm nàng nhận ra được. Yu Mina cười “hì hì” với hắn và nói: “Anh ngốc thật! Cái túi đấy có một cái móc nhỏ ghi ngày sản xuất là năm 2017 kia kìa! Làm gì có một ai đến tận bây giờ vẫn còn giữ một cái túi, sau trăm năm mà vẫn còn mới đến vậy!”

Nam Phong tự vỗ vào đầu mình một cái và nói: “Ách! Mình ngu thật! Sao lại mắc một cái lỗi đơn giản như thế cơ chứ?”

Yu Mina thấy Nam Phong làm biểu tình như vậy thì nàng bỗng cười phá lên. Nhưng sau đó, do chạm mạnh vào vết thương, khiến nàng nhăn mặt lại. Nam Phong vội đỡ lấy nàng và nói: “Này cẩn thận một chút! Vết thương chưa lành lại đâu!”

Nam Phong ngồi im một lúc. Như chợt nghĩ ra một quyết định vô cùng trọng đại nào đó. Hắn nhìn vào mắt của Yu Mina và nói:

“Mina! Em có đồng ý làm người yêu của anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Lịch sử của tân thế giới

(P/S: Từ chương này trở đi thì Nam Phong với Mina đã trở thành “couple” rồi. Thế nên, mình sẽ chuyển từ “Tôi, cô” sang Anh, em nhé.)

Yu Mina nghe Nam Phong nói vậy, mắt của nàng bắt đầu đỏ lên, giọng nói có chút run run vì sung sướng, nàng hỏi: “Anh... anh thật sự muốn làm người yêu của em ư?” Không cần suy nghĩ Nam Phong nói luôn: “Đúng vậy!”

Yu Mina lại hỏi tiếp: “Mặc dù em không có một cái gì cả?” “Đúng vậy!”

“Kể cả khi em chỉ là một cô gái bình thường ở thời kỳ mạt thế?” “Đúng vậy!”

“Kể cả khi anh có thể trở về được thế giới của mình?” “Đúng vậy! Ừa? Mà sao em lại biết anh có thể về được hay không?” Nam Phong tỏ ra nghi vấn hỏi lại Yu Mina.

(T/g: Em lạy anh FA! Trong cái thời khắc vô cùng cảm động như thế này mà anh có thể thờ ra một câu không gì tệ hơn được nữa!)

Yu Mina bật cười với câu hỏi của hắn, nàng nói: “Phur phur! Chỉ có anh ngốc mà thôi! Có gì mà em không đoán ra được chứ!” Nam Phong toát mồ hôi hột, hắn nghĩ: “Mẹ! Không biết yêu cô gái này có phải quyết định đúng đắn hay không nữa? Cái gì cũng đoán ra được, thế thì sau này ta làm sao có thể ra ngoài tìm bồ nhí được nữa chứ?”

Nàng ngừng cười, nhìn vào hắn và nói: “Có! Em đồng ý!” Nam Phong nghe thấy câu trả lời của nàng như vậy thì chợt nghĩ: “Sao cái này nghe có vẻ quen thế nhỉ? À! Đúng rồi! Thêm một cha sứ ở đây và nói câu “Các con bây giờ đã là vợ chồng của nhau! Xin mời chú rể hãy hôn cô dâu của mình” nữa thì có khi tưởng mình và nàng đang làm lễ thành hôn cũng nên?”

Vâng! Thế là thanh niên FA, từ tán tỉnh hot girl trường học nay đã có mỹ nữ tuyệt sắc làm bạn gái.

“À! Anh hãy kể cho em nghe về thế giới của anh đi? Đó là ở đâu vậy? Thế giới của quá khứ à?” nằm trong lòng của Nam Phong, Yu Mina nũng nịu hỏi.

“Được rồi! Để anh kể cho em nghe về thế giới của anh!” Đã đến lúc toà sáng của Nam Phong rồi “It’s show time!”.

Nam Phong kể cho nàng nghe về thế giới của mình, từ đất nước Việt Nam nơi hắn sinh sống cho đến các nước khác nhau trên thế giới. Yu Mina tựa lưng vào ngực hắn, chăm chú nghe hắn thao thao bất tuyệt với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc. Và vâng, cuối cùng cũng đã đến trường trình mà Yu Mina vô cùng ưa thích. Đó chính là Ẩm thực.

Phải nói rằng, mua sắm và ẩm thực luôn là sở thích của phái đẹp và Yu Mina cũng không ngoại lệ. Nàng bắt hắn phải kể về những món ăn và đất nước sản sinh ra những món ăn đó. Nam Phong nói:

“Nếu kể đến ẩm thực phương tây thì Ý luôn là nước được đánh giá cao nhất với những món như Pizza Napoletana, Lasagna(một món ăn gồm các lớp bánh mì, thịt, nước sốt và phomai), mỳ Spaghetti,... Đặc biệt có một thứ mà phụ nữ vô cùng yêu thích, đó chính là kem Gelato.” Nói một hồi, Nam Phong nhìn Yu Mina, thì thấy nàng đang nuốt nước miếng “Ừc” một cái.

Thấy vậy, hắn lại tiếp tục nói: “Nếu nói về văn hoá ẩm thực phương đông thì có thể gói gọn trong một câu “Trung Quốc mạnh mẽ, đa dạng, Nhật Bản tinh tế, cầu kỳ còn Việt Nam thì hoà hợp, dịu dàng”. Trung Quốc, Việt Nam hay Nhật Bản đều có nền văn hoá ẩm thực riêng biệt và cả ba nước đều nằm trong top ba ẩm thực ở phương Đông. Món của họ gồm...”

Thế là, với trình độ bắn chém cùng với trí nhớ của mình. Nam Phong lúc này đã kể ra một loạt các món ăn từ bánh cuốn, phở bò, Vịt quay Bắc Kinh, đậu sốt Tứ Xuyên cho đến Sushi, mỳ Ramen, Tempura... đều được hắn liệt kê ra hết.

Phải nói rằng lúc này Yu Mina đã chảy nước miếng đến độ ướt cả vạt áo của hắn. Nàng liên tục đòi hắn phải mua hết cho nàng thưởng thức. Nam Phong nghe vậy thì chỉ “Ừ ừ” đồng ý cho qua nhưng trong đầu lại nghĩ: “Đợi khi nào anh có tiền đã.”

Nghe xong, Nam Phong kể hết thì Yu Mina cảm thấy có điều gì đó không đúng, nàng hỏi: “Thế còn Hàn Quốc của em thì sao?” Nghe vậy, Nam Phong suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hàn Quốc cũng được tính là một nền ẩm thực độc đáo. Thế nhưng, do khí hậu nơi đó chiếm chủ yếu là mùa đông thế nên các món ăn chủ yếu là nóng như lẩu các loại và cũng có nhưng đồ ăn nhanh như Kimbap mà lần trước anh làm cho em đấy.”

Thấy Yu Mina không hỏi gì nữa thì đến lượt hắn hỏi nàng: “Mina à! Em kể sơ lược cho anh về sự hình thành thế giới đi?”

Yu Mina không cảm thấy gì không đúng cả. Nàng bắt đầu kể cho hắn nghe về lịch sử hình thành của tân thế giới.

Cách đây gần trăm năm về trước, vào năm 2018 đại chiến thế giới nổ ra giữa hai ông lớn là Mỹ và Trung Quốc. Trung Quốc với Nga và các nước thuộc địa chống lại Mỹ và đồng minh Nato. Cuộc chiến đó kéo dài gần năm tháng thì cái ngày đấy đã đến, đó chính là “Ngày Khai Huyền”.

Khi đó, Nga đã âm thầm phát triển một loại vũ khí mới, nhằm mong muốn kết thúc chiến tranh. Thế nhưng, đó là sai lầm to lớn nhất mà nước Nga đã tạo ra trong lịch sử của loài người, họ đã thất bại khi tạo ra nó và đại dịch Zombie bắt đầu.

Trung Quốc và Mỹ ngừng chiến để giải quyết đại dịch mà nước Nga đã tạo ra, thế nhưng bất thành. Đại dịch Zombie lan rộng ra toàn thế giới, khiến cho thế giới rơi vào tình trạng suy sụp. Chính quyền các nước bị sụp đổ và hai ông lớn trên thế giới cũng không tránh được điều đó. Đó là ngày mà mọi người hay thường gọi là “Ngày Vương Giả”, khi khắp nơi mọc lên những người tự xưng là vương giả và chiếm đoạt quyền hành trên khắp thế giới.

Trung Quốc với vương giả của họ thành lập nên “Thanh Long thành”, trụ sở chính ở Bắc Kinh. Mỹ với “Thánh thành”, trụ sở chính ở New York mà bây giờ gọi là New New York. Các tiểu vương quốc Ả Rập với “Bạch thành”, trụ sở chính ở Dubai. Mỗi người tự xưng vương xưng bá một nơi, họ chống lại đại dịch Zombie, thế nhưng cũng chỉ là kiềm chế chúng mà không phải tiêu diệt được hoàn toàn.

Khi đó, Việt Nam một đất nước nhỏ bé đã đứng lên tập hợp các nước ở khu vực Asean và cùng nhau chống lại đại dịch này. Họ thừa hưởng nền khoa học của nước Nga và tự thành lập nên “Mình Nguyệt thành”. Cũng chính họ đã liên kết với “Thanh Long thành”, “Thánh thành”, “Bạch thành”, cùng nhau chống lại Zombie và đuổi bọn chúng đến một nơi hẻo lánh trên trái đất.

Sau khi, đại dịch Zombie kết thúc thì “Mình Nguyệt thành” đứng vị trí số một trên thế giới, phía sau lần lượt là “Thánh thành”, “Thanh Long thành” và “Bạch thành”.

Mặc dù là dẫn đầu một thời, thế nhưng sau gần trăm năm trải qua rất nhiều biến động như là “Ngày nổi dậy của Zombie” khoảng 60 năm trước, hay là “Ngày nổi dậy của thú biến đổi” khoảng 40 năm về trước... Những biến động to lớn như vậy đã khiến cho “Mình Nguyệt thành” ngày nào dẫn đầu nay đã xuống hàng thứ ba, còn “Thánh thành” và “Thanh Long thành” thì tranh nhau vị trí số một.

“Không ngờ, thế giới này lại xảy ra những biến động to lớn đến như thế! Và cũng không thể ngờ được các nước khu vực Asean với Việt Nam dẫn đầu lại có thể tạo nên một kỳ tích vĩ đại đến như vậy!” Nam Phong vô cùng cảm khái trong lòng.

Ở một thời không xa xăm nào đó.

Có một chàng trai đang ngồi trên ngai vàng được đúc bằng vàng ròng, mũ đội kim quang, mắt hướng xuống dưới bao quát chúng sinh. Ánh mắt của người này cứ hề nhìn đến đâu thì tất cả mọi sinh vật phải cúi đầu xuống. Zombie cũng không ngoại lệ.

Hắn với vẻ lười biếng của mình khi ngồi trên ngai vàng. Ánh mắt nhìn về khoảng không xa xăm thì thào nói: “Nhớ cậu thật! Cái tôi của quá khứ...!

Giọng nói của hắn mặc dù rất là nhẹ nhàng và trầm ổn nhưng lại vang vọng khắp thiên địa. Tất cả mọi thứ phải cúi mình phủ phục và run sợ trước uy quyền đó.

Chương 22: Thăng cấp

Ba ngày sau, Yu Mina đã hoàn toàn khoẻ lại trước sự bất ngờ của Nam Phong. Trong những ngày này, nàng như được chìm đắm trong một thế giới hạnh phúc, khi được ở bên người mình yêu và được người ấy hết lòng quan tâm, chăm sóc.

“Hử! Em mà không dậy nữa thì để anh nuôi thành béo à?” Yu Mina tỏ ra giận dỗi với hắn. Nam Phong cười cười làm lành với nàng, hắn nói: “Đầu có, đầu có! Mà em có béo lên tý nữa thì cũng đẹp mà! Anh vẫn ưa thích.” “Không cần!”

“Chúng ta lại tiếp tục đi săn Zombie thôi!” Yu Mina quay sang nói với Nam Phong. Hắn chỉ “Ừ” với nàng rồi sau đó lại lăm bầm tiéc nuốt: “Lần trước vội quá chưa kịp lấy noãn ngọc của con Zombie cấp hai kia! Haizz...! Tiếc thật!”

[Ký chủ không phải lo lắng! Hệ thống đã kích hoạt chức năng tự động thu thập. Thế nên, noãn ngọc đã thuộc về ký chủ rồi!]

“Hả! Hệ thống đây à?” Nam Phong giật mình với giọng nói xuất hiện trong đầu của mình, nhưng sau đó hắn lại vô cùng tức giận, hắn nói: “Cái hệ thống chết tiệt này! Lần trước anh đây suýt toi mạng thì không thấy chú mày đâu, thế mà thu đồ thì mày lại nhanh đến thế. Fuck!”

[Ký chủ xin hãy tự trọng! Hệ thống chỉ có chức năng hỗ trợ ký chủ, chứ không phải giải quyết hết mọi vấn đề cho ngài]

“Thăng này! Mày khá!” Nam Phong nghĩ như vậy, hắn lại nói tiếp: “Thế noãn ngọc đó đâu rồi! Không phải mày bảo tao lên lv5 thì mới có được chức năng ô chứa đồ à?”

[Đúng vậy ký chủ! Ngài vẫn chưa thể dùng được chức năng của ô chứa đồ, thế nhưng noãn ngọc lần này hệ thống đã tự động quy đổi cho ký chủ]

“Vậy ư! Thế cộng cả lần này lại thì chắc ta được bốn điểm thăng cấp rồi nhỉ? Còn 16 điểm nữa là ta có thể thăng cấp lên cấp hai được rồi!” Nam Phong hỏi hệ thống.

[Ký chủ đã nhầm]

“Cái méo gì! Đừng có nói là mày lại định tăng số lượng lên nhá! Cái dcmm!” Nam Phong vô cùng tức giận mà chửi thề.

[Ký chủ xin hãy bình tĩnh! Sự việc không phải là như vậy!]

“Thế mày nói thử xem nào!”

[Viên noãn ngọc cấp hai của ký chủ có nguồn năng lượng gấp năm lần noãn ngọc cấp 1. Thế nên, hiện tại ký chủ đã thu thập được 7 điểm, chỉ còn 13 điểm nữa là ký chủ có thể thăng cấp cho mình]

“À! Hoá ra là như thế! Sorry mày nhá hệ thống! Hề hề.” Nam Phong cười cười làm lành với hệ thống.

[Không có gì! Chỉ xin sau này ký chủ sẽ thôi nghĩ xấu về hệ thống! Hệ thống rất tài năng và tận tâm]

Nghe hệ thống nói như vậy thì Nam Phong bật nghĩ: “Tận tâm cái SHIT!”

“Nam Phong! Anh không nhanh lên đi, chúng ta còn phải ra ngoài nữa đây!” Yu Mina thấy Nam Phong vẫn chưa có vẻ gì là muốn đi, nàng sốt ruột gọi.

“À! Anh ra đây.” Nam Phong vội vàng đi đến chỗ của nàng.

Khi mà cả hai chuẩn bị ra ngoài thì hắn chợt hỏi nàng: “Mina! Em có noãn ngọc không? Cho anh xin một ít!” Nói xong Nam Phong vội vàng sửa lại: “À không! Anh chỉ là mượn thôi! Hà hà!”

Yu Mina móc từ trong người ra một cái túi da màu đen. Nàng đưa cái túi da đấy cho hắn và nói: “Có gì đâu mà phải đùa! Anh cần gì thì em đưa cho anh thôi. Còn nếu muốn cảm ơn em thì...” Nàng nhìn Nam Phong cười một cái rồi nói tiếp: “Anh mua cho em nhiều món ăn để cảm ơn cũng được mà! Nhớ là mua cái món gì gọi là ‘Phở’ đấy, nghe thôi mà đã thấy thèm rồi!”

Nam Phong cười phá lên với Yu Mina, hắn nói: “Ha Ha! Còn tưởng là cái gì. Được rồi! Em muốn mấy bát thì anh cũng mua hết cho mà ăn.” Yu Mina hí hóp mắt với Nam Phong và nói: “Thật không! Nhớ nhé! Em muốn ăn hai mươi bát, anh mua hết cho em. Cảm thiếu bát nào!”

Nam Phong dùng ánh mắt cổ quái để nhìn nàng, hắn nghĩ vẫn nói: “Thật không? Em ăn hết được chỗ đó à?” “Được! Anh cứ mua hết về đây. Em ăn hết!” Yu Mina trả lời với dáng vẻ vô cùng chắc chắn.

“Vãi thật! Nhìn dáng người của cô nàng này không đến nỗi nào, thế mà sao lại ăn khoẻ dữ vậy?” hắn thầm nghĩ.

Nam Phong mở cái túi da của nàng ra, hắn nhìn thấy bên trong chất một đống noãn ngọc, đủ các thể loại và màu sắc. Hắn vội liên hệ ngay với hệ thống: “Hệ thống, chỗ này nhìn nhiều như vậy thì quy đổi như thế nào?”

[Hệ thống đang phân tích. 3. 2. 1. Đã có kết quả!]

[Có tất cả 15 noãn ngọc cấp một, 3 noãn ngọc cấp hai, trong đó một viên cấp hai có nguồn năng lượng tương đương với hai viên còn lại. Nếu quy đổi hết cùng với bảy điểm trước đó, thì ký chủ có tối đa là 30 điểm thăng cấp. Ký chủ có muốn quy đổi?]

“Được rồi! Mày quy đổi 13 viên cấp một ra trước cho ta đi” Nam Phong nhìn đống noãn ngọc của Yu Mina mà thèm nhỏ dãi. Thế nhưng, hắn biết là không nên quy đổi hết ra được, mà chỉ lấy đủ số lượng mà thôi. Noãn ngọc sau này thì hắn phải tự kiếm, chứ cứ lấy mãi của nàng thì cũng không phải là một cách hay, vì nó sẽ làm hắn ỷ lại mà trở nên chây lười.

[Quy đổi thành công! Chúc mừng ký chủ đã thăng lên cấp hai! Ký chủ xin hãy tập trung. Hệ thống đang chuẩn bị cải tạo cho ngài]

Một luồng ánh sáng màu xanh từ người Nam Phong phát ra ngoài, cuốn lấy 13 viên ngọc và biến mất vào trong không khí.

Sau khi hệ thống cải tạo một lượt cơ thể của Nam Phong. Giờ đây, hắn cảm giác vô cùng thoải mái, giờ tay nhắc chân vô cùng nhẹ nhàng, thoan thoái, không còn cảm giác nặng nề như trước nữa.

[Nhân vật: Vũ Nam Phong]

Lv: 2

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Thế năng: 9

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 16

Kết luận: Đã có tiến bộ]

“Hắn là đã có tiến bộ! Hệ thống! Bộ mày không còn cái gì khác để nói nữa hay sao?” Nam Phong nghi vấn về vốn từ ngữ của Hệ thống. Hắn cảm giác cái hệ thống này, dùng từ rất chi là muốn ăn đòn.

(T/g: Thế là sau hơn 20 chương, cuối cùng thì nhân vật chính Nam Phong cũng đã thăng lên một cấp. Hệ thống cũng đã cập nhập thêm hai chức năng, đó là hỗ trợ che mắt và hỗ trợ thu thập. Cảm ơn mọi người đã theo dõi tác phẩm của mình! Mong rằng mọi người vẫn tiếp tục ủng hộ mình! Thanks!)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Phong thành

Nam Phong rất háo hức khi mới được thăng cấp, thế nên hắn nhanh chóng ga gắm Yu Mina độ sức với mình: “Mina! Hay là anh và em độ sức thử một chút nhé?” Yu Mina nghe thấy vậy thì sáng khoái đồng ý: “Được thôi! Nếu mà anh muốn! Nhưng tý nữa có làm sao, thì em không chịu trách nhiệm đâu nha!”

Nam Phong làm về mặt không mấy quan tâm, hắn nói: “No Problem! Chơi luôn!” Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Nam Phong, thì Yu Mina không nỡ phá vỡ nó. Nàng vẫn luôn lo lắng cho hắn, sợ việc thất bại lần này sẽ đã động lớn đến tinh thần của hắn. Thế nhưng, sau khi nghĩ lại nàng cảm thấy phải để cho hắn thất bại một lần, thì mới có thể nhận ra được những thiếu sót của mình, nàng nói: “Được! Ra ngoài rồi chúng ta hãy độ sức!”

Nam Phong làm những động tác khởi động như xoay tay, xoay chân, vươn vai, uốn người. Nhìn hắn lúc này làm cho Yu Mina rất là muốn cười nhưng vẫn phải cố nén nhịn. Yu Mina đứng xem Nam Phong một lúc thì cảm thấy vô cùng sốt ruột, nàng hỏi: “Anh đã xong chưa thế! Chúng ta bắt đầu nhé!”

Nam Phong dùng động tác khởi động của mình lại và nói: “Được rồi! Chiến thôi!” Hét to một tiếng, Nam Phong nhanh chóng lao lên phía trước.

...

Một lúc sau, Nam Phong nằm thở hồng hộc ở dưới đất, còn Yu Mina thì vẫn thong dong đứng đó và không có vẻ gì là mệt mỏi cả. Sau đó, nàng vươn bàn tay của mình ra trước mặt hắn và nói: “Mệt chưa, để em kéo dậy nào? Đã bảo rồi mà, đừng có cố quá!”

Nam Phong bây giờ vô cùng xấu hổ, hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, hắn nghĩ: “Mẹ nó! Thua thằng Zombie cấp hai thì đã đành, nay còn thua cả con gái. Chẳng lẽ, mình là thằng xuyên không số nhọ nhất trong lịch sử của những người xuyên không. Mong các tiền bối xuyên không thứ tội!”

“Này cô nàng! Sao em có thể khoẻ được đến như vậy chứ?” Nam Phong dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Yu Mina. Nàng vừa kéo hắn đứng dậy vừa nói: “Thật ra thì, hoàn cảnh sống của em phức tạp hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Nếu mà em không cố trở nên mạnh mẽ hơn thì đã không thể tồn tại được ở thế giới này rồi. Với lại...”

Yu Mina vạch vạt áo của mình ra cho Nam Phong xem. Nam Phong không hiểu nàng đang định làm cái gì. Thế nhưng, sau khi nhìn thấy cánh tay trắng muốt của nàng, thì hắn lại nuốt nước bọt. Đối với một trai tân như hắn, thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy con gái, đặc biệt là một mỹ nữ làm động tác vô cùng “sexy” đến vậy, lại còn ngay trước mặt mình nữa chứ.

Khác xa với trí tưởng tượng phong phú của hắn, nàng chỉ muốn cho hắn xem vết tiêm trên bả vai của mình, nàng nói: “Em đã phục dụng thuốc tăng cường thể chất rồi. Anh nhìn đi, đây là vết tiêm của nó. Thế nên, em mạnh hơn anh cũng là điều tất nhiên. Anh không phải tự trách mình đâu. Sau này rồi anh cũng sẽ mạnh như thế mà thôi.”

Nam Phong nhìn vết tiêm trên tay của nàng và hỏi: “Đây là thuốc tăng cường làm từ viên ngọc của Zombie, mà em kê cho anh nghe lần trước đúng không?” “Đúng vậy!” Yu Mina trả lời, nàng suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp: “Thuốc tăng cường này, một người chỉ có thể dùng được ba lần, không thể vượt quá. Thế nên, rất nhiều người truy tìm thuốc tăng cường loại tốt nhất để phục dụng.”

Nghe nàng nói như vậy thì hắn lại hỏi: “Thế thuốc mà em phục dụng là loại nào vậy?” Yu Mina trả lời: “Thuốc mà em dùng chỉ là loại tầm trung mà thôi, còn có loại cao cấp hơn nữa. Em dùng thuốc cũng đã là lần thứ hai rồi! Chỉ còn một lần nữa thì sẽ bị vô hiệu hoá.”

“Chỉ được phục dụng ba lần thôi sao? Hệ thống! Người phân tích thử xem?” Nam Phong hỏi hệ thống. Hắn biết lời nàng nói là đúng, thế nhưng có thể sẽ không phải áp dụng cho hắn, vì hắn có cải tạo từ hệ thống cơ mà.

[Dữ liệu phân tích không đầy đủ! Xin ký chủ hãy tìm thêm vật dẫn!]

Trong khi Nam Phong đang giao tiếp với hệ thống thì Yu Mina lại nói: “Hôm nay em sẽ dẫn anh đến “Phong thành” gần đây. Ở đây, anh sẽ hiểu thêm nhiều hơn về thế giới của em. Với lại, em cũng định dẫn anh đi phục dụng thuốc tăng cường thể năng.”

“Được! Chúng ta đi ngay thôi!” Nam Phong lúc này vô cùng háo hức và mong chờ tác dụng của thuốc thể năng, sẽ cải tạo cơ thể của mình như thế nào.

Sau khi đi một quãng đường dài, cuối cùng thì Nam Phong cũng đã đến được nơi gọi là “Phong thành”.

Nếu mà nói đây là một thành trì, thì có vẻ cũng không đúng cho lắm. Nhà cửa xung quanh nơi đây không được trang hoàng, náo nhiệt, mà thay vào đó là bầu không khí u ám, ảm đạm.

Nó rất khác với những thành trì mà hắn thường thấy trên TV. Nơi này giống như là một cái trại tị nạn hơn là một thành trì.

Nam Phong đi một vòng, hắn thấy đâu đâu cũng là người đói khát, ốm yếu nằm la liệt xung quanh. Hắn cảm thấy vô cùng ghê tởm, vì những người chết đói đều bị quăng đến một cái bãi tha ma sau thành, những cái xác đó đều để làm mồi cho lũ quạ và bọn Zombie.

Nam Phong sau khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì quay sang hỏi nàng: “Sao nơi này lại lắm người đói khát như vậy? Chẳng phải, đây là một trong những thành trì của loài người hay sao?”

Yu Mina trả lời: “Nói đây là thành trì nhưng thực chất là những người có tiền họ gọi như vậy. Thực ra, nơi này giống như một cái trại lớn thì hơn. Nơi này mở ra để làm một nơi giao thương và dùng chân cho các dũng giả, chứ nó không có chức năng như chính quyền là giúp đỡ người dân gặp nạn.”

Yu Mina dùng ánh mắt đau thương nhìn xung quanh. Xong ánh mắt của nàng dần trở nên kiên định, nàng lại nói tiếp: “Thực ra, ở nơi đây còn có những dịch vụ khác như buôn bán nô lệ, nhà chứa hay là đấu trường. Con người ở nơi này bị đối xử không bằng loài súc vật. Họ chỉ là hàng hoá trao đổi của những kẻ mạnh mà thôi! Muốn tồn tại ở nơi này thì phải mạnh mẽ. Kẻ yếu đuối sẽ chỉ giống như những người đang nằm ở kia, đợi chờ chết hoặc làm nô lệ cho người khác.”

Nam Phong cảm khái trong lòng, hắn cảm thấy vô cùng may mắn khi không phải sống trong cái thời đại này, nơi mà nhân quyền lại không bằng cả một miếng ăn.

...

Nơi mà Yu Mina dẫn hắn đến là một khu chợ giao dịch. Ở đây giao dịch đủ mọi thứ, từ thực phẩm (chủ yếu là thịt thú biến dị), cho đến vũ khí, trang bị hay nhẫn ngọc mà các dũng giả thu thập được..., đều được buôn bán ở nơi đây.

Yu Mina nói rằng, ở đây tuy vô cùng loạn lạc và khắc nghiệt, nhưng cũng chỉ là đối với những người bình thường, còn những dũng giả như nàng thì trật tự trị an ở nơi đây đảm bảo hơn rất nhiều. Không một người nào muốn “kê đá đập vào chân mình” cả.

(Kê đá đập vào chân mình: câu nói chỉ việc tự phá hoại việc làm ăn của mình)

Thế nên, những việc như giết người, cướp của hầu như không bao giờ xảy ra ở trong thành. Đến cả việc tranh chấp giữa những võ giả với nhau cũng phải thực hiện ở bên ngoài, nếu không sẽ bị các nhà cầm quyền ở đây đứng ra giải quyết.

“Đến nơi rồi! Đây là sân giao dịch của nhà họ Yoon, một trong tứ đại gia tộc ở Phong thành này.” Yu Mina quay sang giới thiệu với Nam Phong, nàng nói tiếp: “Chúng ta sẽ giao dịch ở trong này.”

“Được! Vào thôi! Đây sẽ là lần kiếm tiền đầu tiên của ta tại tân thế giới này.”

Nam Phong vô cùng mong chờ vào đợt giao dịch lần này, vì nếu mà hắn thành công, thì nó sẽ mở ra tiền đề cho việc buôn bán của hắn tại thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Giao dịch

Trước cửa biệt viện mang phong cách cổ xưa là hai nữ tiếp viên với trang phục cổ trang đứng đó. Mặc dù, gọi là trang phục cổ trang, thế nhưng nó đã được chỉnh sửa lại rất nhiều. Váy chân đã được làm ngắn lại, tay và cổ áo được may những họa tiết đơn giản và hài hoà. Nếu nhìn vào vật áo, chúng ta có thể thấy rõ hai gò bồng đảo thoát ẩn thoát hiện, như là muốn có người tìm đến và khám phá. Có thể nói, những thứ làm nổi bật lên vóc dáng của người phụ nữ, đều được thể hiện qua bộ trang phục này.

Nam Phong không thể rời ánh mắt ra khỏi hai mỹ nhân này được, hắn vừa ngắm nhìn vừa tấm tắc khen ngợi. Yu Mina đứng cạnh bên phải néo vào hông hắn một cái, thì mới làm hắn ngừng hành động của mình lại.

“Xin chào quý khách! Không biết ngài và quý cô đây hôm nay đến là muốn trao đổi hay là mua bán vậy!” giọng nói của hai mỹ nữ này trong veo như làn nước, khiến cho hắn sững sờ cả người lên. Thế nhưng, hắn lại chẳng hiểu gì cả vì hai nàng đang dùng tiếng Hàn để giao tiếp.

Nhìn thấy Nam Phong đứng hình thì Yu Mina biết ngay là hắn không hiểu bọn họ đang nói cái gì rồi, nàng bước lên trước và nói: “Excuse me! Chúng tôi hôm nay đến là muốn giao dịch!” Nghe thấy Yu Mina giao tiếp bằng tiếng Anh thì hai cô nàng này hiểu ra ngay và nhanh chóng thay đổi ngôn ngữ để giao tiếp, nàng nói: “Xin mời hai vị cho chúng tôi biết, thứ mà hai vị muốn giao dịch, đó là gì được không?”

Nam Phong lôi từ túi sách của mình ra một hộp ba tê, hắn nói: “Đây là thứ mà chúng tôi muốn giao dịch trong ngày hôm nay. Mời cô kiểm tra!”

Mỹ nữ tiếp viên sau khi nhìn thấy đồ vật mà Nam Phong lấy ra thì vô cùng ngạc nhiên, nàng cũng không biết nó là cái gì. Mỹ nữ tiếp viên nhanh chóng nhận lấy ba tê hộp từ tay của hắn và cho vào máy quét. Sau khi quét xong thì sắc mặt của cô nàng này vô cùng sùng sốt, nàng vội nói: “Xin mời hai vị vào bên trong, để chúng tôi gọi cho quản lý.”

Nam Phong cũng vô cùng tự nhiên mà đi theo sự hướng dẫn của một trong hai mỹ nữ. Hắn cũng không sợ hai cô nàng này định làm gì gian dối với hộp ba tê của mình, vì hắn biết một gian hàng uy tín như thế này, sẽ không làm những việc tổn hại đến hình tượng của mình.

Nhà gian mà hắn đi vào được trang trí theo phong cách cổ điển, trông rất là tao nhã và cổ kính. Nam Phong ngó nghiêng nhìn xung quanh, hắn lúc này vô cùng thích thú với cách bài biện ở nơi đây. Thực ra, đây cũng là lần đầu hắn được đến một nơi thiết kế theo phong cách cổ điển, thế nên không tránh được có phần thất thố.

...

Một lúc sau, Nam Phong nhìn thấy một vị công tử mặc một bộ trang phục cổ trang màu xanh nước, đang đi từ trên xuống một cách thong thả. Dáng vẻ người này vô cùng nhã nhặn và lịch thiệp, trông giống như một thi nhân am hiểu cầm, kỳ, thi, họa vậy. Người này tiến đến trước mặt của Nam Phong, đặt hộp ba tề xuống bàn và nói: “Tôi tên là Yoon Seong Woo. Không biết huynh đệ tên là gì? Có thể nói cho tôi biết, hộp đồ ăn này là lấy từ đâu đến được không?”

Nam Phong trả lời: “Tên của tôi là Nam Phong, còn cái này lấy từ đâu thì xin lỗi, tôi không thể nói ra được.” Như đã đoán trước được câu trả lời của Nam Phong, người này chỉ cười nhẹ một cái rồi tiếp tục nói: “Hộp đồ ăn này được bảo quản một cách vô cùng cẩn thận. Loại đồ hộp như thế này, dường như đã không còn được sản xuất tại thời kỳ này nữa. Tôi muốn trả bốn nghìn tinh tệ cho hộp đồ ăn này, không biết ý của ngài là?”

Nam Phong liếc nhìn Yu Mina, hẳn không hiểu rõ về tiền tệ của thế giới này. Yu Mina liếc mắt với hắn một cái, rồi nàng ra ký hiệu cho hắn. Nhìn ký hiệu của nàng thì hắn hiểu ra ngay được, hắn nói: “Huynh đệ! Chắc là anh cũng biết giá trị thực sự của hộp thức ăn này rồi hả? Tôi muốn năm nghìn. Không hơn không kém.”

“Thành giao!” Người thanh niên cổ trang này đồng ý luôn mà không nhủi mảy một cái, khiến cho Nam Phong vô cùng bất ngờ. Hắn còn tưởng rằng sẽ phải cùng người này cò kè mặc cả, hắn nghĩ: “Đúng là một trong tứ đại gia tộc mà! Nói đến tiền mà sắc mặt không đổi chút nào.” Nam Phong cũng sáng khoái đồng ý, hắn biết đây là một cái giá có lợi đối với hắn.

Người thanh niên cổ trang này muốn mời Nam Phong dùng bữa nhưng bị hắn từ chối. Người này cũng không tỏ vẻ gì là khó chịu, mà chỉ nói, sau này nếu Nam Phong còn thứ gì như vậy nữa thì bán cho hắn đầu tiên. Nam Phong nghe vậy thì sáng khoái đồng ý.

Đợi cho Nam Phong và Yu Mina đi xa, người thanh niên cổ trang này nhìn sang thuộc hạ bên cạnh mình và nói: “Phái người theo dõi hai người này cho ta.”

Nam Phong bây giờ đang rất vui mừng với số tiền đầu tiên mà hắn kiếm được. Hắn không biết rằng, sẽ có một trận phong ba lớn đang chờ đợi hắn phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Dùng thuốc

Trước mặt Nam Phong lúc này là một trung tâm y tế tại dị giới.

Gọi là một trung tâm, nhưng thực chất nó chỉ to bằng một căn nhà hai tầng với tầm 100 m2. Trung tâm y tế này bên ngoài kiến trúc khá là sơ sài, nhưng khi bước vào trong thì mọi thứ không giống như tưởng tượng trước đó của hắn.

Từ sân nhà, vách tường, trần nhà cho đến các loại đồ vật bên trong đều lấy tông nền trắng làm chủ. Bên trong chia làm hai phần với một gian phòng khách và ba phòng làm việc. Còn tầng hai có những gì thì hắn không biết được.

“Chào tiên sinh! Không biết ngài hôm nay đến bệnh xá là có vấn đề gì trong người hay sao?” Nhìn quần áo của Nam Phong không giống với những nạn dân bên ngoài, thì thái độ của nhân viên đối với hắn thay đổi 180 độ, nhiệt tình hơn hẳn.

“Ừm! Không tệ! Ta hôm nay đến là muốn phục dụng thuốc tăng cường thể năng! Không biết ở đây có những loại gì?” Nam Phong không mặn không nhạt trả lời. Nghe giọng điệu của hắn thì người nhân viên này biết ngay hắn là một người có tiền, thế nên độ nhiệt tình lại càng tăng cao.

Nhân viên bệnh viện nói: “Thưa ngài! Nếu ngài muốn phục dụng thuốc thể năng thì ở đây chúng tôi có tất cả là ba loại, được phân loại là thường, trung bình và tốt nhất. Mỗi loại cũng có một cái giá khác nhau.”

Người này chỉ vào hình ảnh một ống dung dịch và nói: “Loại thường này ngài chỉ cần tiêu tốn 100 tinh tệ là có thể sử dụng được. Loại này có thể tăng cường cho ngài 4 đến 5 điểm thể năng.”

Nhìn thấy phản ứng hồ hởi của Nam Phong, thì người nhân viên này lại càng nhiệt tình hơn với hắn, người này nói tiếp: “Loại thứ hai là loại trung bình. Loại này thì ngài cần tiêu tốn 500 tinh tệ, nó có thể tăng cho ngài thêm từ 7 đến 9 điểm thể năng. Ngài đừng nghĩ chỉ tăng thêm 2 đến 3 điểm mà có phần coi thường. Một dung giả chỉ chênh lệch nhau một đến hai điểm thể năng thôi, mà đã có thể lật ngược tình thế trong chiến đấu rồi! Còn loại ba này thì...”

Nói đến đây thì người này tỏ ra vô cùng hưng phấn, hô hấp của hắn trở nên dồn dập. Người này nhìn Nam Phong như là muốn hắn biết được tầm ảnh hưởng của nó. Giọng nói của người nhân viên này nghiêm trọng hơn rất nhiều, hắn nói: “Loại thứ ba này có giá 1000 tinh tệ. Loại này có thể giúp cho dung giả tăng cường từ 10 đến 14 điểm thể năng. Đối với một dung giả thì đây chính là chỉ số chỉ có thể ngược nhìn.”

Nam Phong nghe người này giới thiệu cả ba loại, thì hắn chỉ gật gù, im lặng lắng nghe. Dường như đã có quyết định của mình, Nam Phong nói: “Cho ta loại tốt nhất, ta muốn phục dụng ngay bây giờ!” Nghe hắn nói như vậy, thì người nhân viên này mặt sáng cả lên.

Hắn không vui sướng sao được, cứ mỗi một sản phẩm được bán ra thì hắn sẽ được trích phần trăm lợi tức. Nếu bán được dung dịch loại 1000 tệ này thì ít nhất hắn cũng phải được từ 50 đến 60 tệ. Số tiền đó bằng với tiền thu nhập cả một tháng của hắn rồi.

“Xin mời ngài vào bên trong để nhân viên của chúng tôi có thể giúp đỡ!” Nhân viên này đơn đã dẫn hắn vào bên trong. Nam Phong trước khi đi thì có ra hiệu cho Yu Mina ngồi đợi hắn.

Sau khi ống dung dịch được tiêm vào trong người của mình, thì Nam Phong liên hệ ngay với hệ thống: “Hệ thống! Người phân tích loại dung dịch này cho ta!”

[Hệ thống đang trong quá trình phân tích! 3. 2. 1. Phân tích thành công! Ký chủ có thể yên tâm sử dụng loại dung dịch này, hệ thống đã tự động loại bỏ tạp chất bên trong thuốc. Nếu ký chủ muốn tăng cường được liệu cho dung dịch, thì có thể tiêu tốn thêm 5 điểm tích trữ. Hệ thống sẽ tự động nâng cấp cho ký chủ!]

“Được! Người làm đi!” Nam Phong sáng khoái đồng ý. Hắn hiện tại đang rất háo hức không biết, một khi dung dịch loại tốt nhất cộng với nâng cấp từ hệ thống, thì sẽ mang đến cho hắn kết quả như thế nào.

Bây giờ, Nam Phong đang rất là thoải mái. Phải nói rằng, thể chất của hắn hiện tại đã được tăng lên theo cấp số nhân. Mỗi cái gyor tay nhắc chân đều mang theo một lực lượng kinh khủng. Nếu giờ bảo hắn bóp nát hòn đá dưới đất thì hắn cũng có thể làm được.

Giao tiền xong, Nam Phong và Yu Mina rời đi. Hắn vẫn thắc mắc vì sao mà nàng không phục dụng thuốc thì nghe nàng nói. Lần gần đây nhất của nàng mới là tháng trước, thế nên trong

vòng hai tháng tới nàng không thể dùng thêm một lần nào nữa.

“Này Hệ thống! Người nói xem, ta dùng thuốc thì cần những tận ba tháng mới có thể sử dụng được nữa à?” Nam Phong cố hỏi hệ thống, hẳn nghĩ nếu hệ thống có thể cải tiến được được liệu của thuốc, thì có thể cũng sẽ làm cho cơ thể của hắn tiêu hoá nhanh hơn thì sao.

[Dược lực của thuốc quá mạnh! Ký chủ cần một khoảng thời gian để có thể hấp thụ hoàn toàn dược lực. Thế nhưng, với cái tạo của hệ thống dành cho ngài, thì việc hấp thụ này diễn ra nhanh hơn rất nhiều. Ngài chỉ cần một tháng là hoàn thành quá trình]

“Tận tháng nữa cơ à? Lâu thật!” Nói là vậy thế nhưng hắn vẫn rất hài lòng với kết quả hiện tại. Hắn bây giờ đang rất kỳ vọng vào lần phục dụng thuốc tiếp theo của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Bị theo dõi

Con đường mà Nam Phong phải đi qua để có thể về đến nhà là một khu ổ chuột. Ở nơi đây, đâu đâu cũng thấy những người người gầy gò, ốm yếu, và bẩn thỉu, nhìn trông rất là ghê tởm. Đối với một người sống trong chế độ dân chủ như hắn, thì đây chính là cảnh tượng hãi hùng nhất mà hắn từng thấy.

Nhìn thấy đáng vẻ buồn nôn của Nam Phong thì Yu Mina đẩy nhanh tốc độ di chuyển. Nàng vô cùng cảm khái, khi xưa nàng cũng đã từng sống ở một nơi như thế này.

Bỗng dưng, từ đâu xuất hiện một cậu bé lấm lem, bẩn thỉu, cậu ta rất là gan dạ khi nhảy ra trước mặt Nam Phong và chặn đường đi của hắn. Cậu bé nhìn Nam Phong với đôi mắt đầy mong chờ, cậu mở miệng van xin hắn: “Mong đại gia, ngài có thể bỏ thí cho một chút đồ được không? Tiểu nhân đã mấy ngày nay không có cái gì vào bụng rồi! Mong ngài mở lòng từ bi, cứu giúp tiểu nhân đáng thương này!”

Nghe những lời van xin đầy bi thương đến từ một cậu bé ít tuổi, làm sao một người lương thiện như hắn lại có thể bỏ qua được đây.

Ở thời đại của hắn, không phải là không có ăn xin, thế nhưng hầu hết là già, may ra có một số người thật sự có hoàn cảnh khó khăn. Trong cái thời kỳ thật giả lẫn lộn này, đôi khi hắn vẫn lầm ngơ mà bỏ đi. Thế nhưng, nếu gặp những đứa bé ăn xin, dù cho là thật hay là giả, thì hắn vẫn muốn trợ giúp chúng một phen.

Thế nhưng, trong thế giới tận thế này, nơi mà đâu đâu cũng là những người khốn khổ, yếu đuối, thì việc làm già là điều không thể nào. Không những thế, người đang đứng trước mặt hắn lúc này là một cậu bé, cậu bé đó a, làm sao mà hắn có thể nhẫn tâm bỏ đi đây.

Không thấy Nam Phong đáp lại, ánh mắt của cậu nhóc dần trở nên thất vọng. Cậu nghĩ, chắc lại thêm một ngày nữa không có cái gì vào bụng rồi. Thế nhưng, em gái của cậu, em gái mà cậu yêu thương nhất và cũng là người thân thiết nhất đối với cậu đang sắp đối chết, khiến cậu không thể không đánh liều một phen.

Nhìn thấy ánh mắt đầy bi thương và thất vọng của cậu bé, tâm hồn của Nam Phong run lên từng nhịp. Hắn không biết vận mệnh gì đã đưa hắn đến thế giới này. Thế nhưng, sau khi nhìn những ánh mắt đáng thương, vô chân, vô tà kia, cuối cùng hắn cũng hiểu ra vận mệnh của mình là gì.

Nếu đã không có một ai đứng ra cứu vớt những tâm hồn khốn khổ này, thì người đó sẽ là hắn. Tâm hồn của Nam Phong như được thăng hoa, hắn cùng với vẻ mặt quyết tâm và suy nghĩ, một ngày nào đó chính hắn sẽ thay đổi thế giới thối nát này.

Nam Phong lôi ra trong ba lô một cái bánh mỳ bọc ni lông và đưa cho cậu nhóc, hắn nói: “Này cậu nhóc, ăn đi, ta cho em.”

Nhìn thấy hành động này của hắn thì Yu Mina định đứng ra ngăn cản, nhưng rồi lại thôi. Nàng biết, với tính cách của hắn thì dù có ngăn cản cũng bất lực. Với lại, trong suy nghĩ của nàng, cũng có một phần nào đó hi vọng hắn sẽ làm điều này.

Khi một người xin được đồ ăn, thì con số số đông nổi lên, mọi người trong khu ổ chuột này xúm lại vào hắn nhằm xin được phần cho mình. Nam Phong cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, thế nhưng hắn cũng đoán trước được điều này.

Một lúc sau, túi đồ ăn của hắn hết nhẵn. Rất nhiều người vì không xin được đồ ăn mà thất vọng tán đi. Có kẻ thì cướp giật đồ ăn của người khác. Nhất là những người lớn, họ dành giật đồ ăn với bọn nhóc, rất nhiều đứa đứng ra phản kháng lại nhưng đều bị đánh đập một cách dã man.

Thấy cảnh tượng như vậy, Nam Phong định đứng ra thì bị Yu Mina ngăn lại, nàng nói: “Không cần đâu! Chúng ta đã giúp như vậy là có tâm rồi. Còn bảo vệ được nó hay không, thì cần phụ thuộc vào bản lĩnh của bọn họ. Ở thời đại tận thế này, nếu muốn đạt được cái gì, thì phải phụ thuộc vào bản lĩnh của chính mình.”

Nam Phong nghe vậy thì dừng lại. Hắn biết, lời của nàng nói là đúng, thế nhưng hắn lại không cam lòng.

Khi Nam Phong đang chuẩn bị ra khỏi nơi này, thì hắn nhìn thấy cậu nhóc đầu tiên đứng ra chặn đường hắn, đang cố gắng bảo vệ đồ ăn của mình khỏi bốn người lớn vây quanh. Bên cạnh cậu là một cô nhóc tí trắng trẻo, nhưng lấm lem bùn đất. Cô nhóc ngồi phía sau cậu, dường như đang muốn khuyên ngăn cậu từ bỏ đồ ăn trên tay mình.

Cậu nhóc nói: “Annie! Anh đói cũng được nhưng em sắp chết đói rồi! Làm sao mà anh có thể đưa cho bọn họ được chứ!” Cô nhóc vô lực tựa vào tường, nàng thều thào nói: “Anh đưa cho bọn họ đi! Nếu đến mạng của mình mà còn không giữ được, thì làm sao có thể làm được cái gì cơ chứ?”

Cô bé hờ hững nói: “Buông ra đi, tất cả đã là số phận rồi!” Ánh mắt của cô bé rất vô hồn và dường như hiểu thấu sự đời. Đối với một cô bé chừng sáu, bảy tuổi mà có ánh mắt như thế này, thì có thể hiểu được cô bé đã phải trải qua những điều kinh khủng như thế nào.

Đến lúc này, Nam Phong không thể nhẫn nhịn được nữa rồi. Khi mà cậu bé đưa bánh cho người trước mặt, thì Nam Phong phi một thanh dao găm vào chính giữa tay của hắn, khiến hắn hét lên một tiếng đau đớn và nhanh chóng buông ổ bánh mỳ ra.

Người này quay đầu về phía sau thì thấy Nam Phong đang đứng đó và chuẩn bị ném thêm một dao nữa, thì hắn hoảng sợ bỏ chạy với vẻ mặt vô cùng tức giận như là đang muốn giết người vậy. Tên này không hề nghĩ, chỗ đồ ăn này đều là của Nam Phong cung cấp cho bọn họ, mà chỉ nghĩ rằng chính Nam Phong là người tước đoạt đồ ăn của mình. Thế nên mới nói, nhân phẩm của loài người tại thế giới này đã bị xuống cấp một cách nghiêm trọng. Ba người đi cùng tên này thấy thế cũng hoảng sợ mà chạy theo.

Cậu bé đưa ánh mắt nhìn Nam Phong đầy biết ơn. Cậu nhanh chóng đưa ổ bánh mỳ cho em gái mình như sợ sẽ bị cướp lấy một lần nữa. Cô bé nhận đồ ăn từ anh trai mình thì cảm lấy và bé nó ra làm đôi. Sau đó, nàng đưa cho anh trai mình một nửa, rồi mới bắt đầu ăn.

Mặc dù, không giúp được gì nhiều cho họ, thế nhưng tâm hồn của hân lúc này đang rất là sáng khoái. Đối với hân, chỗ đồ ăn này không tính là gì nhiều, hân chỉ cần tiêu tốn 200k là có thể mua được chúng. Thế nhưng, nếu chỉ với 200k mà có thể giúp đỡ được nhiều người như vậy, thì chỗ đồ ăn này vô cùng xứng đáng.

Khi mà Nam Phong và Yu Mina rời khỏi khu ổ chuột, họ không biết rằng, có một người vẫn luôn theo dõi hành tung của họ và đã chứng kiến tất cả mọi thứ. Người theo dõi này chính là một tên đầu trọc, mắt hân bị chốt một bên, hân nói vào trong bộ đàm “Đúng như thiếu gia dự kiến! Tên này dường như vẫn còn rất nhiều đồ ăn. Bây giờ, tôi sẽ theo dõi nơi ở của hân, rồi tất cả cùng hành động.”

Nói xong tên đầu trọc này nhìn Nam Phong với vẻ mặt đầy nham hiểm, hân nói thầm “Lần này gặp được con mồi lớn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trọng thương

Bọn họ sắp ra khỏi Phong thành thì Yu Mina dường như nhận ra điều gì đó. Nàng ghé sát vào lỗ tai của hân và nói: “Cẩn thận! Chúng ta đang bị theo dõi!” Nam Phong định quay người lại nhìn thì bị Yu Mina ngăn lại, nàng nói tiếp: “Không cần quay lại, tránh “rút dây động rừng”*. Chúng ta đi vào chỗ kia!”

(Rút dây động rừng = đánh rắn động cỏ: là trường hợp làm một việc nào đó sẽ động chạm, ảnh hưởng đến nhiều việc khác có liên quan.)

Nam Phong và Yu Mina đi vào trong một con hẻm nhỏ, rồi cả hai nhanh chóng chạy trốn. Dường như, tên đầu trọc đã nhận ra điều gì đó không đúng, hân lấy bộ đàm ra và nói: “Con mồi đã phát hiện! Thực hiện kế hoạch B! Nhanh!”

Yu Mina và Nam Phong cuối cùng cũng cắt đuôi được tên đầu trọc và ra được ngoài thành. Cả hai chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì một nhóm người đi đến chặn đường của bọn họ.

Trong đầu của Nam Phong nghĩ ngay một điều: “Xong rồi! Bị bọn chúng bao vây rồi!” Hân từ bé đến giờ chưa bao giờ bị du côn chặn đường, chứ đừng có nói là bị những tên cướp hung tợn mang theo vũ khí nóng.

Thủ lĩnh của bọn người này tiến lên trước và nói: “Các ngươi đừng có chạy làm gì! Chúng ta đã bao vây nơi này rồi, các ngươi có chạy lên trời. Khôn hồn thì dẫn chúng ta đến nơi mà các ngươi giấu đồ ăn, có khi chúng ta lại tha cho các ngươi một mạng.”

Nam Phong mặc dù trong lòng có chút run sợ trước cảnh tượng như vậy, thế nhưng hân vẫn nhìn tên này với ánh mắt khinh thường và mạnh mẽ nói: “Hừ! Muốn đánh thì đánh, đừng có nhiều lời.” Nam Phong mặc dù trải đời chưa nhiều, nhưng hân vẫn hiểu đạo lý giết người diệt khẩu. Hân biết, dù có đưa hết đồ ăn cho bọn này, thì cũng không thể khiến chúng tha mạng cho mình.

Tên thủ lĩnh nghe Nam Phong nói vậy thì vô cùng tức giận, hân hét lên một tiếng với đám đàn em xung quanh: “Lên! Tất cả bọn bay lên hết cho ta! Phế bọn chúng, để lại một hơi để hỏi đường là được.”

Hai bên xông vào giao chiến với nhau. Bọn cướp không dùng súng, mà chỉ dùng mã tấu với dao bùi để đối phó với Nam Phong. Bọn chúng sợ nếu dùng súng không cẩn thận thì sẽ giết chết mục tiêu. Nam Phong cũng không dám sử dụng súng, hân sợ nếu mà dùng chúng thì sẽ làm cho bọn này bí quá hoá liều, hoá lực của bọn này mạnh hơn bên hân rất nhiều. Với lại, hân muốn tìm đường sống trong chỗ chết.

Bọn cướp cũng không vội lao lên, mà chỉ thông thả mài mòn sức chiến đấu của Nam Phong và Yu Mina. Bọn chúng muốn làm cho Nam Phong mệt mỏi để dễ dàng bắt được mà không bị tổn thất gì. Nam Phong và Yu Mina kêu khổ. Mặc dù biết được mục đích của những tên này nhưng bọn họ cũng không thể làm gì khác ngoài phối hợp với chúng.

Lúc này, trên người của Nam Phong và Yu Mina đã xuất hiện rất nhiều vết thương có lớn có nhỏ. Yu Mina cắn răng chịu đựng còn Nam Phong thì đang rất là đau đớn, từ bé đến giờ thì đây là lần đau đớn và uỷ khuất nhất mà hân gặp phải.

Yu Mina hét lớn một tiếng, nàng dùng tốc độ thật nhanh chém vào một tên gần đấy, khiến cho mặt hân hiện lên một vết chém dài. Tên này vô cùng tức giận, hân rút khẩu súng lục trong người ra và bắn một phát vào nàng.

Nam Phong thấy vậy thì vội lao người ra đỡ đạn thay nàng. Hân bị trúng một phát vào bụng và nhanh chóng mất sức chiến đấu, ngã xuống đất. Yu Mina không quản được nhiều mà lao đến chỗ của Nam Phong và đỡ lấy hân. Nàng nhìn bọn cướp với ánh mắt tràn đầy sát khí. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng muốn giết người đến như vậy.

Thấy thế cục đã định, tên thủ lĩnh ra hiệu cho bọn đàn em tiến lên bắt lấy nàng và hân. Yu Mina thủ thế, chỉ cần bọn chúng tiến lại gần thì dù có liều cái mạng này, nàng cũng phải giết một vài thằng, một mạng đổi một mạng.

Không biết từ đâu, một tiếng hét vô cùng thảm thiết vang lên, tên thủ lĩnh nghi ngờ quay đầu lại. Trước mắt hân lúc này là một người mặc áo choàng đen, tay cầm hai thanh kiếm ngắn, đi đến đâu là người chết đến đấy. Những người này không phải bị cắt làm đôi thì cũng là xẻ ngang, xẻ dọc, khiến cho tên thủ lĩnh run rùng mình vì sợ hãi. Mặc dù, hân cũng đã giết rất nhiều người, thế nhưng cảnh tượng man rợ như thế này vẫn là lần đầu hân nhìn thấy.

Bóng đen như một làn khói biến mất khỏi tầm mắt của tên thủ lĩnh và sau đó xuất hiện bên cạnh Yu Mina, hân không cúi xuống nhìn nàng mà chỉ nói: “Cô hãy đưa chúa tể nhanh chóng rời khỏi đây. Chỗ này cứ để lại cho tôi.”

Yu Mina mặc dù vô cùng nghi vấn không biết vì sao người này lại đứng ra giúp đỡ nàng và hân, thế nhưng nàng vẫn làm theo lời người này mà dìu Nam Phong chạy đi.

Đi được một đoạn khá xa thì Yu Mina có quay đầu lại nhìn, nàng nhìn thấy phía sau là một cảnh tượng vô cùng hãi hùng. Bóng đen như một tử thần, đi đến đâu người chết đến đó, mạnh như vậy thì còn ai có gan dám chống lại cơ chứ. Bọn cướp như ong vỡ tổ, chạy tán loạn khắp nơi như muốn tìm đường sống.

Người áo choàng đen này vô cùng giận dữ và không có ý định bỏ qua cho lũ cướp. Hân liền tiếp truy sát những kẻ đang chạy trốn, ánh mắt của hân không hề có chút nhân từ nào trong đấy, hân giết người như là đang giết súc vật vậy. Tiếng hét thảm thiết trộn lẫn với máu thịt, tạo nên một cảnh tượng vô cùng hãi hùng, nơi này như biến thành một địa ngục tu la vậy.

Yu Mina cảm thấy run rùng mình, nàng không dám nhìn nữa mà nhanh chóng dìu Nam Phong đi về bán doanh.

Nam Phong tỉnh lại, hân thấy mình đang nằm trên chiếc giường thân yêu. Nếu không phải vì vết thương ở bụng thì hân nghĩ đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nam Phong cười khỏ, hấn nằm trên giường và suy nghĩ lại những sự việc mà hấn đã trải qua từ khi đến nơi này. Không phải Yu Mina trọng thương thì cũng là hấn, hấn cảm thấy thế giới này không phù hợp với một người yếu hoà bình như hấn. Nam Phong càng nghĩ thì càng cảm thấy buồn cười, số chuyện mà hấn gặp ở đây trong mấy ngày qua bằng với từ trước đến giờ.

“Anh tỉnh lại rồi à?” thấy Nam Phong tỉnh lại thì Yu Mina thân thiết lại gần.

Hấn bây giờ cũng không tiện ngồi dậy, vết thương ở bụng mặc dù đã đỡ đi rất nhiều nhưng vẫn khiến hấn cảm thấy đau đớn, hấn hỏi: “Anh ngất được bao lâu rồi?”

“Anh ngủ được một ngày một đêm rồi! Mà này! Vết thương ở bụng của anh có vẻ rất là nặng đấy, nhưng sao lại hồi phục nhanh như vậy?” Yu Mina nghi vấn hỏi.

Nghe nàng hỏi như vậy thì hấn giật mình. Kể cả thể lực của hấn tăng mạnh nhưng cũng không thể nào hồi phục nhanh như thế được. Với lại, ở một nơi với điều kiện y tế tồi tàn như thế này, việc giữ lại mạng đã là may mắn rồi, làm sao mà phục hồi nhanh như thế được chứ. Nam Phong cũng đây nghĩ vẫn trong lòng.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, Yu Mina hỏi hấn: “Anh à! Anh có quen biết người nào mặc áo choàng đen hay không?” Nam Phong giật mình, hấn vội hỏi nàng: “Em nhìn thấy người mặc áo choàng màu đen che phủ khắp người từ trên xuống dưới à?”

“Vâng! Em có gặp người đó ngày hôm qua. Chính người này đã đã cứu chúng ta đấy.” Ánh mắt của Yu Mina nhìn hấn có vẻ thận trọng hơn, nàng nói: “Người đó rất là mạnh và nguy hiểm, nhưng có vẻ hấn không cố định ý gì với chúng ta.”

Nam Phong gật đầu với nàng, hấn nói: “Đừng vậy! Anh cũng không biết hấn ta là ai, thế nhưng người cứu chúng ta lần trước cũng là hấn.” Yu Mina tỏ ra phân vân, nàng nói: “Thế thì khó hiểu thật? Không biết người đó là ai? Vì sao lại cứu chúng ta và mục đích của hấn là gì?”

“Anh cũng không biết! Thế nhưng anh lại biết một điều. Đó là, mỗi khi anh gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng, thì người này sẽ xuất hiện!”

Nam Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn thì thảo nói: “Người là ai vậy, người áo choàng đen?”

Khi Nam Phong và Yu Mina vẫn đang trầm tư trong suy nghĩ của mình mà không hề biết, người mà bọn họ đang thảo luận lại đang đứng cách đó không xa. Nhìn bóng lưng của Nam Phong sau tấm cửa kính, người này mỉm một nụ cười đầy bí ẩn, giọng nói của hấn vang vọng vào trong không khí: “Sẽ nhanh thôi! Khi ngày đó đến, mọi bí mật sẽ được sáng tỏ.”

Nam Phong giật mình, hấn một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng vẫn không thấy gì cả, ngoài màn đêm đen che phủ vạn vật.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Hội chợ thực phẩm

Hai hôm sau, trước cửa thương hội “Hoạ thiên” của gia tộc Jeon, có hai người mặc áo choàng đen đang đứng ở đó.

“Xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho hai vị không?” Nhân viên của thương hội vẫn nhiệt tình tiếp đón mà không mảy may nghi ngờ gì. Tại Phong thành này cũng có rất nhiều người mặc áo choàng đen, vì không muốn để người khác nhận ra mình, cũng như để dàng hơn cho việc hành tẩu ở những nơi phức tạp.

“Tôi có một thứ muốn được giao dịch với quý hội!” Một trong hai người bước lên và đưa ra một vật hình hộp trụ cao tầm 3 – 4 phân.

Người nhân viên này sau khi quét nhận dạng xong thì vô cùng giật mình, hấn nói: “Xin mời hai vị vào bên trong để tiểu nhân đi mời quản lý.” Hai người cũng hợp tác và đi theo hướng dẫn của nhân viên tiến vào trong đại sảnh.

Một lúc sau, hai người rời khỏi “Hoạ thiên” thương hội và nhanh chóng bước đi. Hai người họ vừa tiến vào trong một ngõ hẻm thì biến mất một cách thần bí.

“Bọn họ đâu rồi!” Người được cử đi để theo dõi dường như đã bị mất dấu. Hấn cảm thấy vô cùng bất ngờ về kỹ năng che dấu hành tung của hai người áo choàng đen này.

Trên nóc của một căn nhà, có hai người mặc áo choàng đen đang đứng ở đó. Nếu để ý kỹ thì hai người này không ai khác chính là Nam Phong và Yu Mina.

Nam Phong nhìn xuống dưới thấy tên theo dõi mình đang khỏ sở tìm kiếm thì khinh bỉ nói: “Đây là nhà thứ ba rồi! Tứ đại gia tộc, tên nào tên đấy cũng giống nhau cả. Đòi theo dõi ta sao, không có lần thứ hai đâu.”

Yu Mina thấy Nam Phong đứng chấp tay sau lưng và làm ra vẻ tiên phong đạo cốt thì cảm thấy vô cùng buồn cười, nàng nói với hấn: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nam Phong nghe Yu Mina hỏi vậy thì vuốt vuốt cái cằm bóng loáng của mình và nói: “Cứ theo kế hoạch cũ mà làm!”

Sau đó, hai người biến mất trong màn đêm như thể chưa từng đứng ở đó vậy.

...

Tại gia tộc Jeon.

Một người đàn ông trung niên đang ngồi trên chiếc ghế da của mình, tay phải của hấn chính là hộp đồ ăn của Nam Phong. Hấn có vẻ rất tập trung xem xét hộp đồ ăn ở trước mặt, mà làm ngơ người đang quý ở dưới sàn. Một lúc sau, hấn mở miệng nói: “Mất dấu của hai người đó rồi sao?”

Mặc dù, chỉ là một câu hỏi vô cùng đơn thuần nhưng lại làm cho người đang quý bên dưới phải toát mồ hôi hột, người này trả lời mà giọng nói vẫn còn chút run rẩy: “Vâng... thưa gia chủ! Hai người đó quá quý dị, người của chúng ta cứ đi đã để mất dấu.”

Người đang quý hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Thuộc hạ đã điều tra ra được, hai người này cũng đã thực hiện giao dịch như thể với ba nhà còn lại. Tiểu nhân còn biết thêm...” Người này ngập ngừng và dường như là không dám nói.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên dần trở nên sắc lạnh, hấn nhìn vào người đang quý trước mặt và nói: “Nói đi! Không được dấu điểm.”

Người đang quỹ vội vàng trả lời: “Dạ vâng! Hai ngày trước, sau khi họ giao dịch với người của gia tộc Yoon thì đã bị theo dõi. Rồi sau đó...” giọng nói của người này có chút ngập ngừng, cứ nhớ lại cảnh tượng lúc đó thì hần lại sồn hết cả da gà. Người đàn ông trung niên tỏ ra vô cùng khó chịu, hần nói: “Hừ! Có cái gì mà phải sợ hãi cơ chứ!”

Người đang quỹ nuốt một ngụm nước bọt, hần nói tiếp: “Tất cả 40 thành viên chặn cướp hôm đấy đều bị tử vong. Bốn mươi cái xác, không cái nào còn nguyên vẹn, không phải đứt làm đôi thì cũng bị chém ngang xẻ dọc, máu thịt nhuộm đỏ một con đường.” Nói đến đây thì người này lại cảm thấy rùng mình vì sợ hãi. Khi lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như thế này, thì hần cũng đã bị nôn thốc nôn tháo. Kể cả người gan dạ khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì cũng cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Nghe thấy tin tức từ chính miệng thuộc hạ của mình thì Jeon Gi Gyeong cũng cảm thấy rùng mình, hần nghĩ: “Hai người này quả thật, không hề đơn giản!”

Ngày hôm sau, tam đại gia tộc Jeon, Kang, Oh đều được gửi giấy mời tham dự gian hàng buôn bán thực phẩm đến từ một người thần bí, chỉ duy nhất gia tộc Yoon là không được mời tới dự. Tất nhiên, ba gia tộc còn lại cũng hiểu vì sao điều đó xảy ra.

Tại Phong thành này nói lớn thì cũng không phải, thế nên việc lưu thông tin tức cũng được tứ đại gia tộc làm một cách vô cùng dễ dàng. Ngoại trừ bí mật liên quan đến sự tồn vong của họ, thì mọi không dễ dàng để lộ ra ngoài mà thôi.

Tại gia tộc Yoon.

Trên chiếc ghế gia chủ của dòng họ Yoon, Yoon Jung Hyeon nhìn vào đứa con mà hần vô cùng kỳ vọng với vẻ mặt tức giận. Hần nói: “Người nhìn xem, việc mà người đã làm đấy này! Bốn mươi thành viên trung tâm của gia tộc đều bị giết hại một cách dã man.”

Yoon Seong Woo nghe cha của mình mắng thì chỉ tỏ ra trầm mặc không phản bác, lần này hần biết mình đã tính toán sai một bước rồi. Sau khi phát tức xong thì Yoon Jung Hyeon cười lạnh, hần nói: “Đảm tất một cái vào mặt của gia tộc ta hay sao? Để ta xem hai người các người có bản lĩnh như thế nào đấy?” Nếu Nam Phong mà xuất hiện ở đây thì hần sẽ khinh bỉ tên này và nói: “Ha ha! Đáng đời, ai bảo thích làm cái chuyện chặn đường cướp của cơ chứ!”

Tại gia tộc Oh và Kang đều đang bàn tán sôi nổi về vụ thảm án diễn ra ở ngoài cổng thành và sự kiện “hội chợ thực phẩm” sắp tới.

Tại hoa viên phía sau dãy nhà chính của gia tộc Oh, có hai người đàn ông trung niên đang ngồi đó và chơi cờ vây. Hai người như là hai bô lão nhập định, họ vô cùng tập trung vào ván cờ trước mắt. Gia chủ gia tộc Oh lên tiếng phá tan sự yên tĩnh đó, hần nói: “Kang huynh! Huynh nghĩ sao về hội trợ sắp tới lần này?”

Người trung niên họ Kang vừa đi một nước cờ vừa nói: “Oh huynh! Huynh lại không chịu tập trung rồi! Để cho tiêu đề giành phần thắng.” Oh gia chủ không có vẻ gì là tức giận, hần cười lớn một tiếng và nói: “Ha ha! Không sao, không sao! Chỉ là một ván cờ mà thôi! Nhiều thứ không phải chỉ một ván cờ, mới có thể quyết định được.”

Kang gia chủ gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, hần nói: “Oh huynh nói rất đúng! Thế nhưng Yoon lão đầu cũng chỉ vì đi nhằm một nước mà dẫn đến tình trạng như hiện nay. Theo tiêu đề nghĩ, sự kiện hội chợ này, sẽ là nơi lộ mặt của người đứng đằng sau những sự kiện diễn ra gần đây!”

Oh gia chủ không nói gì mà rơi vào trầm mặc, một lúc sau hần lên tiếng: “Thật đáng mong chờ! Chỉ mong rằng hội chợ lần này sẽ không phá vỡ thế chân vạc mà tứ đại gia tộc đang có.”

Kang gia chủ không đáp lại mà nhìn lên bầu trời và nói: “Mong là như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hội chợ bắt đầu

Sáng hôm sau.

Một gian hàng nhỏ nhìn rất là bình thường được dựng lên tại trung tâm của Phong thành, khiến cho rất nhiều người cảm thấy ngạc nhiên và thích thú. Họ bàn tán sôi nổi với nhau về vấn đề này, họ không biết chủ nhân của gian hàng này lập nên với mục đích gì.

Khi đồng hồ điểm 11h thì cũng là lúc mà Phong thành đông vui và nhộn nhịp nhất. Nam Phong khoác trên người áo choàng đen dài che phủ khắp người, ánh mắt của hần lảo liên nhìn xung quanh, hần cảm thấy lúc này chính là thời điểm thích hợp nhất để bắt đầu khai trương gian hàng.

Nam Phong cởi chiếc áo choàng của mình ra, hần hướng ánh mắt xuống phía dưới và hô to: “Chào mừng mọi người đến với gian hàng của chúng tôi! Ở đây chúng tôi buôn bán thực phẩm chất lượng cao, không gì là không có.”

Nói xong, hần lật tung tấm vải màn che lên, bên dưới là từng chồng thực phẩm được xếp một cách ngăn nắp, gọn gàng. Mọi ánh nhìn đều hướng về chỗ thực phẩm đấy mà hít hà từng ngụm khí lạnh.

Chuyện gì đang xảy ra trước mắt họ thế này? Tất cả đều là thực phẩm, mà hơn nữa đó không phải là thịt thú biến dị a! Thịt thú biến dị thì họ đã ăn đến phát chán rồi, thế nên không có chuyện nhắm lẫn ở đây được!

“Ông có nhìn thấy cái gì kia không?” Người A hỏi.

Người B nghe thấy vậy thì giật mình tỉnh lại và nói: “Mẹ nó! Toàn là thức ăn! Có phải mình hôm nay ăn uống không đủ chất, nên xảy ra tình trạng hoa mắt, chóng mặt hay không vậy?”

“Kính khùng thật!”

“Thiên đường là đây chứ đâu!”

...

Những thám tử của tứ đại gia tộc hôm nay đến theo dõi cũng phải hít từng ngụm khí lạnh. Kể cả khi họ làm việc trong tứ đại tộc và cũng được ăn những thực phẩm như thế này. Thế nhưng, như thế này là quá nhiều rồi. Từ bé đến giờ thì đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến nhiều đồ ăn như vậy. Những đồ ăn này đều được các đại gia tộc cất giữ như báu vật, làm gì có ai mang chúng ra trưng bày như thế này đâu.

Nhìn thấy biểu hiện của mọi người thì Nam Phong tỏ ra vô cùng hài lòng, hẳn là muốn xảy ra hiệu ứng như thế này đây. Nam Phong không để cho bọn họ phải chờ lâu, hẳn nói tiếp: “Thực phẩm của chúng tôi có giá tiền khác nhau, nhưng hầu hết đều được mua bằng vàng, còn nếu ai không có vàng thì sẽ phải mua bằng đồng bạc. Tỷ lệ đổi chắc sẽ là một thời vàng 24k thời 2 cân sẽ tương đương với 6 viên đồng bạc cấp 1, 3 viên đồng bạc cấp 2, thời vàng 18k tương đương với 4 viên đồng bạc cấp 1, 2 viên cấp 2, vàng 14k tương đương...”

Nam Phong phổ cập lần lượt giá tiền cho những người bên dưới nghe, nhưng mục đích chủ yếu là muốn để cho tứ đại tộc nghe thấy. Hẳn mặc dù là buôn bán với những người bên dưới, nhưng khách hàng chủ yếu mà hẳn hướng tới vẫn là tứ đại gia tộc, chỉ có họ mới có đủ tài lực để tìm kiếm vàng cho hẳn.

Nam Phong cũng đã tính toán từ trước rồi, hẳn sẽ lấy vàng ở đây và mang về thế giới của hẳn để tiêu thụ, sau đó lại mua thực phẩm rồi mang về đây tiêu thụ. Thế giới này dường như sắp trở thành một cái ATM rút tiền tự động của hẳn rồi, còn ai ngoài hẳn có thể nghĩ ra được những chuyện táo bạo như thế này cơ chứ.

Người đầu tiên tiến lại gần gian hàng và hỏi: “Thật sự có thể mua đồ ăn bằng vàng được à?” Nam Phong gật đầu và nói: “Đúng vậy! Nếu ngài có càng nhiều vàng thì sẽ mua được càng nhiều thực phẩm ở gian hàng.”

Người này lúi từ trong người ra một thời vàng và đưa cho hẳn. Nam Phong nhận vàng từ tay của người này, sau đó hẳn đưa vàng vào trong máy quét, hẳn nói: “Đây là vàng thời 24k nặng 3 cân, ngài sẽ có số tiền tương đương với 9 viên đồng bạc cấp 1 để quy đổi.”

Người đàn ông này cảm thấy vô cùng kinh hãi, hẳn nhanh chóng thúc dục Nam Phong đưa ra giá cả của mỗi món thực phẩm. Nam Phong cười thâm trong bụng, cứ đà này thì chẳng mấy chốc hẳn sẽ trở thành tỷ phú mất thôi.

Người đàn ông tiến lên đầu tiên đến tận bây giờ vẫn không khỏi đứng hình ngây ngốc. Chỉ là một thời vàng mà hẳn vô tình tìm được, không ngờ bây giờ có thể quy đổi ra được một bao gạo và hai cân thịt heo tươi sống thơm ngon.

Thấy người đầu tiên thành công thì mọi người xung quanh tràn lên như vỡ trận, Nam Phong hét to một tiếng: “Tất cả mọi người xin hãy xếp hàng, nếu không cửa tiệm sẽ đóng cửa.”

Nghe thấy hai từ “đóng cửa” thì mọi người lại thành thật xếp hàng. Có người thì mua bằng vàng, có người thì dùng đồng bạc của yêu thú, cũng có những người đi đến phá đám nhưng hầu hết đều bị Yu Mina và Nam Phong dùng bạo lực để đuổi ra ngoài.

“Này các người tránh đường ra cho ta!” Một người đàn ông đầu trục, dẫn theo một nhóm người vô cùng huênh hoang đi đến trước quầy hàng của Nam Phong. Về mặt của người này vô cùng hống hách, tay cầm một thanh mã tấu và đứng đó chỉ tro lung tung.

Mọi người nhìn thấy tên này thì biết ngay hẳn là ai. Tên này chính là Park Sung, mọi người vẫn hay gọi hẳn là “Park chó điên”. Gọi như vậy là do tên này rất là liều, tứ đại gia tộc hẳn cũng dám dẫn người đến gây sự. Mặc dù là bị đá ra ngoài, thế nhưng vẫn chứng tỏ được độ liều của hẳn.

Mọi người xung quanh dần tản ra, họ không muốn dấy vào tên ác bá này, đó cũng chính là bản tính “sợ mạnh hiếp yếu” của con người. Tên này nở nụ cười khinh bỉ, hẳn biết rất rõ về uy danh của mình, những người này nếu mà không nể mặt hẳn thì sẽ không có quả ngon mà ăn.

Tên Park đầu trục đứng trước quầy hàng của Nam Phong và nói to:

“Những đồ ăn này trên bàn! Ta muốn hết!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Kinh ngạc toàn trường

Nhìn tên đầu trục hống hách trước mặt mình, Nam Phong lại không hề cảm thấy sợ hãi gì cả. Hẳn đã gặp cả một băng đảng 40 người rồi, thế nên mấy tên tôm tép như thế này cũng không đáng là bao. Một phần cũng là do người mặc áo choàng đen, hẳn biết mỗi khi mình gặp nguy hiểm liên quan đến tính mạng, thì tên này sẽ xuất hiện. Mặc dù điều đó làm cho Nam Phong có chút ý lại, thế nhưng có cơ để dựa vào thì ngu gì mà hẳn không dùng.

Bọn đàn em đi cùng tên Park này cũng khá là đông, tầm hơn mười tên, nếu muốn thì hẳn và nàng vẫn nhẹ nhàng hạ gục được bọn này, thế nhưng làm vậy thì hẳn sẽ không đạt được mục đích của mình.

Nam Phong cũng nghe rất nhiều về nhóm của tên Park đầu trục này rồi. Tên này nghe nói đến cả tứ đại gia tộc cũng dám trêu vào, nhưng nếu xét theo một khía cạnh khác thì tính chất hoàn toàn thay đổi. Tên này rất có thể làm việc cho tứ đại gia tộc, ngoài mặt là gây rối nhưng bên trong lại là phó trương thực lực của tứ đại gia tộc cho những người khác biết.

Nếu mà đúng như vậy, thì việc gây rối ngày hôm nay lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Rất có thể, người đứng đằng sau là tứ đại gia tộc, bọn họ đang thử thách hẳn. Nếu mà hẳn sử lý được chuyện lần này, thì có thể lần sau sẽ có một nhóm khác đến gây rối, cho đến khi hẳn phải chịu sự thỏa hiệp của tứ đại gia tộc.

Nhưng nếu mà hẳn thất bại, thì tứ đại gia tộc lại càng có cái cơ bảo hộ, để có thể độc quyền nguồn thực phẩm của hẳn. Mặc dù, hẳn làm ăn chủ yếu với người trong tứ đại gia tộc, thế nhưng cũng không muốn bị bọn họ đứng ra dất mũi.

Thế nên, lần này hẳn phải sử lý một cách thật cẩn thận, nếu không muốn bị rơi vào tình trạng như vậy. Nam Phong tự cảm thấy phục suy nghĩ của chính mình, hẳn nghĩ: “May thật! Không uống công minh xem mấy bộ phim cung đấu của Trung Quốc!”

Tên Park này dường như không được kiên nhẫn cho lắm, hẳn đập tay một phát thật mạnh xuống bàn và nhìn Nam Phong với vẻ mặt dữ tợn, hẳn nói: “Này nhóc con! Nếu mày muốn làm ăn ở địa bàn này thì phải làm một cái gì đó chứ nhè, như là công nạp hết chỗ thực phẩm này cũng được.” Tên này tỏ ra là một người vô cùng khàng khái, hẳn nói tiếp: “Ông đây cũng không phải là lấy không của mày. Tao sẽ dùng tiền để trao đổi.”

Nói xong, hẳn lúi từ trong người ra một túi đồng bạc và đưa ra trước mặt của Nam Phong. Chiếc túi này vô cùng bé, bên trong chỉ có tầm 10 viên đồng bạc cấp một, tên này định dùng một số tiền ít ỏi như vậy để có thể mua hết được chỗ lương thực quý giá của Nam Phong.

Gân chấn của Nam Phong có chút nổi lên, tên này nghĩ hẳn là ăn mày hay sao mà đưa có chừng này. Cổ để nén cơn giận vào trong người, Nam Phong nhìn tên đầu trục với vẻ mặt trêu tức, hẳn nói: “Người muốn mua hết chỗ thực phẩm của ta chứ gì?”

Tên này tỏ vẻ không có gì là không đúng, hẳn nói: “Mày nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng!”

“Vinh hạnh cái dcmm nhà mày!” Nam Phong bây giờ thực sự đã rất bức mình rồi, trong đầu hẳn lúc này đang chửi rủa mười tám đời tổ tông của tên này. Hắn nở một nụ cười nham hiểm và nói: “Được rồi! Nếu mày đã muốn thì tao sẽ cho mày!”

Tên đầu trục đang rất vui mừng vì đồng đồ ăn thơm ngon kia, nhanh thôi sẽ đến tay của hắn, hắn nghĩ: “Hừ! Từ đại gia tộc cái gì chứ, toàn là bọn thô đế. Phải để ông đẩy ra mặt với một thằng nhóc miệng còn hôi sữa này.” Mặc dù suy nghĩ là vậy nhưng tên này cũng không dám nói ra ngoài, hắn vẫn còn kiêng kỵ thể lực của từ đại gia tộc.

Nam Phong lôi từ dưới gầm bàn lên một cái can màu đỏ, hắn rải đều chất lỏng màu đen lên chỗ thực phẩm trên mặt bàn. Khi tên đầu trục và mọi người còn không hiểu Nam Phong đang muốn làm cái gì, thì hắn bắt đầu châm lửa vào đồng thức phẩm đó.

Ngon lửa bùng lên một cách dữ dội, chưa đến một phút mà đã có dấu hiệu lan ra khắp bàn. Tên Park đầu trục nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì ngờ người đến khựng lại.

Mọi người có mặt tại nơi này, vào ngày hôm nay đã được chứng kiến một sự kiện có một không hai từ trước đến giờ. Một phút sau, có người hét to: “Cháy rồi! Thực phẩm cháy hết rồi, mọi người mau ngăn tên này lại.”

Đến lúc này, thì tên Park đầu trục cũng tỉnh lại trong cơn ngỡ ngàng và cùng mọi người xông đến dập lửa. Giờ đây, mọi người có mặt tại nơi này vừa ra sức dập lửa và vừa dùng những ngôn từ mỉa mai nhất để mỉa tã về Nam Phong như “cái thằng dcmm”, “thằng bò đả”, “thằng trời đánh” hay “thằng phá của súc vật” vân vân và mây mây.

Nam Phong vừa nhìn những người này đào bới dập lửa với vẻ mặt hạnh phúc, lại vừa cười to thành tiếng. Này thì muốn đồ ăn free, ông cho chúng mày ăn than hết luôn.

Yu Mina đứng bên cạnh nhìn từng chỗ đồ ăn cháy trong lửa mà lòng đau như cắt, toàn là cao lương mỹ vị a, thế mà tên này không suy nghĩ chút nào, muốn đốt là đốt rồi. Bây giờ, nàng đã hiểu vì sao mà tên này trước đó lại hỏi nàng chỗ mua chất đốt nhanh cháy nhất ở đâu, nàng có hỏi thì tên này lại úp mồm nói cái gì là bí mật, cái gì là bất ngờ. “Bất ngờ cái dcmm đấy!” Thật không ngờ hành động của hắn, lại có thể làm cho một người như nàng, phải thốt lên một câu thuần phong mỹ tục đến như vậy.

Lúc này, tên đầu trục và mọi người xung quanh mặt đều đen như cái nhọ nôi, một phần là do ảnh hưởng từ khói bụi, nhưng phần lớn là do bị uất ức. Mặc dù, chỗ đồ ăn này không phải là của bọn họ, thế nhưng trong cái nơi mà thức ăn đáng giá ngàn vàng này, lại có một thằng dám khinh bạc chúng mà đem đi đốt, đúng là “phá gia chi tử”* mà.

(Phá gia chi tử: là dùng để chỉ những kẻ ăn chơi thác táng, hoang tàn phá của.)

Tại đại sảnh của gia tộc họ Jeon.

Jeon Gi Gyeong đứng ở đó và nghe báo cáo đến từ thám tử của gia tộc, mặt của hắn có phần co dặt. Hắn thở dài một hơi và nói: “Thật không ngờ, tên này lại dùng cách này để giải quyết!” Gia chủ họ Jeon đứng suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Thông báo cho các chi nhánh trong gia tộc, không được làm khó người tên Nam Phong này.”

...

Tại gia tộc họ Kang và Oh cũng đã xảy ra tình trạng như vậy, khi nghe được tin tức của Nam Phong. Họ không ngờ hắn lại dùng cách giải quyết “ngọc đá cùng tan”*, để không muốn chịu thiệt thòi trước người khác.

(Ngọc đá cùng tan: là dù có phải mất sạch cũng không để cho người khác được lợi từ đó.)

Gia chủ họ Kang, Kang Jung Hyun sau khi nghe xong tin tức đến từ thám tử thì cũng làm vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng đưa ra chỉ thị như của Jeon Gi Gyeong cho các thành viên trong gia tộc mình. Gia chủ họ Oh cũng đã đưa ra quyết định tương tự như vậy.

Cả ba đại tộc đều đã có quyết định của mình, còn về phía gia tộc họ Yoon thì là một mảnh trầm mặc. Yoon Jung Hyeon và đứa con của hắn không ngờ rằng Nam Phong sẽ làm cách này để giải quyết vấn đề. Về mặt của hắn trở nên âm trầm bất định, nhưng sau đó lại thở dài một hơi, hắn nói: “Chẳng lẽ nước cờ này của ta đi là sai rồi sao?”

Seong Woo cắn chặt răng của mình lại, vẻ mặt của hắn bây giờ cực kỳ khó coi. Ở trong gia tộc, hắn được mọi người tôn là một thiên tài quật khởi. Nay lại bị thất bại thảm hại trước một tên vô danh tiểu tốt, lại còn đến tận hai lần nữa, thì làm sao mà hắn có thể có vẻ mặt tốt được đây. Hắn nắm chặt bàn tay lại và thầm nói: “Nam Phong! Tốt hơn hết ngươi đừng có rơi vào tay ta, nếu không sẽ không có kết cục gì tốt đẹp đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Kích động

Tên Park đầu trục hiện giờ đang rất là bức bối, hắn không ngờ Nam Phong sẽ dùng cách này để đối phó với hắn. Nam Phong với tư tưởng của thế giới hiện đại, chính là đề cao nhân cách và phẩm chất của con người, thì tên “Park chó điên” này cũng có tư tưởng của hắn, cũng như bao người khác ở thế giới tâm tối này đó chính là sống sót.

Tại nơi này, mọi người sẽ làm tất cả mọi thứ, kể cả khi nhân cách suy đồi chỉ để đối lại sự sống. Thế nên, việc mà Nam Phong làm đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn. Ai mà không biết tác dụng của đồ ăn ở thế giới này cơ chứ, nó có thể duy trì sự sống, nó có thể dùng để trao đổi, thậm chí có người còn bán thân, bán mạng cho đồ ăn. Vậy nên, thức ăn chính là một thứ gì đó vô cùng quý giá, họ có thể liều mạng của mình nhưng cũng không thể đánh liều đồ ăn được.

“Mẹ nó! Mày chết với ông!” Park đầu trục tiến lại gần Nam Phong và nhắc bóng hắn lên. Nam Phong cũng không phải là một người lùn, chiều cao của hắn là 1m75, chiều cao lý tưởng so với xã hội bây giờ. Thế nhưng, khi đứng cạnh tên park cao gần năm thước này thì Nam Phong đúng thật nhỏ bé.

Nam Phong nhàu lông mày của mình lại, hắn không cần biết tên này muốn làm gì, nhưng đừng có nghĩ là hắn sợ, đừng nhìn hắn thấp hơn một cái đầu mà tỏ ra khinh thường, thể năng của hắn sau khi cái tạo đã đạt đến 27 điểm, nó còn cao hơn cả Yu Mina.

Tên Park này, mặc dù thể năng của hắn lớn hơn Nam Phong một chút. Thế nhưng, nếu để có thể khống chế hoàn toàn thì hắn còn chưa làm được. Nam Phong lách người một cái thoát ra khỏi hai cánh tay rắn chắc của tên Park, khiến cho hắn vô cùng bất ngờ.

Tên này không ngờ được, một người với vóc dáng gầy gò như thế, lại sở hữu một sức mạnh kinh khủng đến vậy. Hắn từ trước đến giờ đã tôi luyện cho mình một thân cơ bắp rắn chắc. Có thể nói vóc dáng của hắn không thua kém gì với những người trong đội SWAT ở thế giới hiện đại.

Nếu Nam Phong mà biết được suy nghĩ của tên này thì sẽ mắng cho hắn một trận. Cơ thể của hắn đừng có gọi là gầy gò được không, phải nói là hình thể lý tưởng mới đúng, chứ không giống như cái loại khi đột to lớn, cốt đột như người dâu.

“Hừ! Người muốn làm gì? Chẳng phải ta cho người hết chỗ đồ ăn này rồi sao, sao lại nổi nóng như vậy?” Nam Phong điều chỉnh lại vạt áo của mình, hắn nhìn tên Park này với vẻ khinh thường và nói.

“Mẹ nó! Đã không nhắc lại thì thôi, nhắc đến thì lại càng tức.” Tên Park đầu trọc bây giờ mặt đã nóng phừng phừng như Trương Phi rồi, chỉ thiếu điều xông lên làm một trận sống mái với Nam Phong nữa thôi.

Hắn chỉ tay vào Nam Phong và nói: “Tên oắt con kia! Ai cho mày cái gan dám đốt đồ của ông?”

Nam Phong nhìn Park đầu trọc với ánh mắt trêu tức, hắn nở nụ cười và nói: “Bây giờ thì người muốn làm cái gì? Đồ ăn hôm nay cũng chỉ có thể này, muốn lấy thì cũng không còn nữa rồi! Trừ phi...”

Nghe Nam Phong nói vậy thì con tức của tên này giảm dần xuống, hắn cũng đang tò mò không biết Nam Phong định đưa ra biện pháp gì cầu hoà.

Nam Phong nhìn hắn bằng ánh mắt cổ quái, hắn nói tiếp: “Trừ phi người có thể chế biến đồng than này thành thứ có thể ăn là được.” Nói xong Nam Phong cười một cách sáng khoái. Hắn từ bé đến giờ vẫn luôn muốn làm một điều tương tự như vậy, nó rất là trang bức a.

Park đầu trọc nghe như thế thì ánh mắt dần trở nên âm trầm, bọn đàn em đứng sau cũng bắt đầu xắn tay áo lên và chuẩn bị hành động. Bọn chúng muốn đánh cho cái tên không biết trời cao đất rộng này một trận nhớ đời, cho hắn biết rằng ở đời không phải ai cũng có thể chọc vào được.

Nam Phong nhìn thấy động tác của bọn này thì không có vẻ gì là sợ hãi, một phần là vì người thân bí áo choàng đen vẫn còn lờn vờn quanh đây, nếu có điều gì bất trắc thì hắn ta sẽ ra mặt, cũng vì đây là một phần trong kế hoạch của hắn. Hắn quay xuống phía dưới, nơi mà hàng nghìn người đang đứng để theo dõi hắn và tên Park, hắn nói to: “Mọi người! Mọi người đông như vậy lại để cho những tên này làm loạn ở đây hay sao? Tôi biết rằng đây là chuyện cá nhân của tôi, không hề liên quan gì đến các vị, thế nhưng thứ mà tôi bán ở đây chính là đồ ăn đấy! Tôi có thể bán vào ngày hôm nay, thì cũng có thể bán vào một ngày khác, nếu mà không có ai ủng hộ thì lấy cách gì để buôn bán đấy!”

Đúng vậy! Kế hoạch của Nam Phong chính là kích động nhân tâm. Hắn biết người có quyền lực đến đâu mà không có nhân tâm của mọi người thì sẽ không bao giờ thành công được. Giống như một nhà hàng bán đồ ăn, mặc dù đồ ăn ở đây rất là ngon thế nhưng không có ai vào ăn, thì cũng không thể tồn tại lâu được.

Thế nên, sự ủng hộ của số đông là một điều vô cùng cần thiết. Một người có thể không làm gì được, thế nhưng một trăm người hay ngàn người thì chuyện đó lại là xoay sang một chiều hướng khác.

Những người ở đây luôn bàng quan, đứng ngoài quan sát Nam Phong và Park đầu trọc. Thế nhưng, nếu bây giờ nó lại liên quan đến quyền lợi của họ, thì họ sẽ lập nên một cộng đồng để đối phó với những điều đó.

“Đúng vậy! Chàng trai trẻ này nói rất đúng! Nếu mà để tên này làm loạn ở đây thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến phúc lợi của chúng ta hay sao?” Người này chính là một người mà Nam Phong dùng tiền để thuê, mục đích là để kích động số đông. Nếu nói vì sao mà hắn có thể dự đoán trước được điều này và làm nên một kế hoạch hoàn hảo đến vậy, thì chỉ có thể cảm ơn mấy bộ phim cung đấu của Trung Quốc, cùng với những điều mà hắn nhìn thấy trong thực tế.

Trong xã hội, đôi khi cũng có rất nhiều trường hợp như vậy xảy ra. Thế nên, những người đứng ra làm ăn lớn, một là phải có sự ủng hộ của nhà nước(chính phủ), hai là phải có được nhân tâm của dân chúng thì mới có thể thành công. Không phải tự dưng mà có những cuộc biểu tình tập thể đã khiến cho nhà nước bị bó tay và phải thương thuyết với bọn họ để tìm ra giải pháp chung.

“Mẹ nó! Tôi đây cũng nhìn bọn “Park chó điên” này lâu lắm rồi! Làm cái gì thì làm, chứ nếu động vào lợi ích của tôi, thì tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Cuối cùng thì mục đích của Nam Phong cũng đã đạt được, một người A nào đó đã đứng ra và quát to một tiếng để biểu lộ sự phản đối của mình.

Tên Park đầu trọc nghe thấy hai người này nói vậy thì vô cùng tức giận, hắn nắm chặt lấy mã tấu và chuẩn bị tiến lên để xử lý hai tên này. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy hàng nghìn ánh mắt đang dõi theo hành động của mình, như thể chỉ cần hắn làm ra một hành động nào đó quá đáng, thì hàng nghìn người này sẽ tiến lên làm gọi hắn vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cũng khiến cho tên Park đầu trọc không sợ trời sợ đất, cũng phải rét lạnh da đầu. Thường ngày hắn có thể khinh nam bá nữ nhưng đó chỉ là tiểu số, còn rất nhiều cường giả giấu mặt vì không muốn liên quan đến những tranh chấp bình thường mà mặc kệ. Nhưng nếu hành động của hắn mà chọc đến bọn họ, thì chưa chắc bọn họ sẽ ngồi yên để hắn muốn làm gì thì làm đâu.

Mặc dù, tên Park đầu trọc này là hạng người đầu đường xó chợ, hay nói cách khác là du côn. Thế nhưng, hắn cũng không phải là một kẻ ngu, một kẻ ngu thì không thể tồn tại lâu được trong thế giới này, chứ đừng có nói là phong quang vô hạn như hắn. Cũng như lúc mà gia tộc Yoon đã thuê hắn để đánh bóng tên tuổi của họ vậy, hắn biết lúc nào nên làm và lúc nào nên bỏ, vì thế mà hắn có thể sống lâu hơn tại thế giới tăm tối này.

“Hừ! Coi như người máy mẫn đấy! Nhưng sẽ không có lần sau nữa đâu!” Nói xong Park đầu trọc cùng đàn em của mình bỏ đi trong sự hậm hực. Nam Phong nói với ra một câu: “Xin quý khách lần sau hãy ghé qua để ủng hộ gian hàng lần nữa! Ha ha!”

Nghe thấy tiếng cười trêu trọc của Nam Phong, một tên đàn em của Park đầu trọc không nhìn được mà hỏi đại ca của mình: “Đại ca, sao chúng ta lại phải bỏ đi? Sao không ở lại làm gọi thẳng nhóc kia một trận?”

Park Sung hừ nhẹ, hắn nói với giọng điệu chỉ bảo tên đàn em: “Người thì biết cái gì? Nếu mà lúc đó chúng ta thật sự ra tay, thì sẽ không còn cái mạng mà thoát ra được đâu! Yên phận mà làm đàn em đi, đừng có hỏi nhiều!”

Tên đàn em này cảm thấy không phục, nhưng cũng không dám cãi lại đại ca của mình. Hắn cảm thấy sao cần phải phức tạp đến như vậy, cũng lắm không sống ở đây nữa thì bọn hắn có thể đi chỗ khác, đường còn dài không cần phải chịu nhượng bộ như vậy.

Park đầu trọc nhìn thấy biểu hiện của tên đàn em thì lắc đầu ngoa ngán, hắn nghĩ: “Đúng là tuổi trẻ nóng nảy! Làm cái gì cũng không có suy tính trước sau!” nhưng sau đó hắn lại cảm thấy buồn cười, chẳng phải hắn cũng đã có một thời nhiệt huyết như vậy sao, chỉ là thời gian cùng với cuộc sống khắc nghiệt đã mài mòn đi điều đó.

Nếu Nam Phong mà biết được suy nghĩ của tên Park đầu trọc thì sẽ vô cùng bất ngờ, hắn không nghĩ rằng một tên trông giống du côn lại có thể biết suy tính trước tính sau như vậy.

Thấy Park Sung đã đi xa thì Nam Phong “hừ” nhẹ một tiếng, hắn nói với Yu Mina: “Dọn dẹp lại thôi! Dù sao cũng đã hết hàng rồi!”

Chuyện xảy lần này cũng chỉ là một nốt nhạc nhẹ đối với Nam Phong mà thôi. Việc của hắn bây giờ chính là kiểm lại số tiền đã kiếm được và yy tự mãn.

“Ha ha! Giác mơ tỳ phú đã không còn xa nữa rồi!”

Chương 32: Lăn nửn thẳng cấp

Nam Phong bị Yu Mina sặc cho một trận vì hành vi phá hoại đồ ăn của mình, hân phải dỗ dành mãi và còn hứa là sẽ không tái phạm nữa thì nàng mới bỏ qua cho hân.

“Mẹ nó! Đúng là không thể nói lý lẽ được với phụ nữ mà! Đây là kế hoạch được không? Không làm như vậy thì làm sao mà bọn họ tin được đây!” Nam Phong lắc đầu ảo não, hân thề là lần sau, trước khi làm một cái gì đó thì cũng nên nói cho Yu Mina biết để nàng chuẩn bị sẵn tinh thần.

Ngồi đếm số tiền mà mình kiếm được, hân cảm thấy thu hoạch cũng có phần khảm khả. Hân kiếm được 60 viên noãn ngọc, trong đó đa số là noãn ngọc cấp một, chỉ có 8 viên là noãn ngọc cấp hai, trong 8 viên đó thì có 2 viên có chỉ số năng lượng gấp 2 lần noãn ngọc cấp 2 bình thường. Còn về số vàng kiếm được thì đang xếp từng chồng ngay ngắn trước mặt hân. Nếu tên “Park chó điên” kia mà đến muộn hơn chút nữa, thì có khi hân còn kiếm được nhiều hơn chỗ này nữa. Nhưng hân vẫn khá hài lòng với thu hoạch lần này.

“À này Mina! Anh định về nhà một thời gian khoảng tầm 3, 4 ngày gì đó. Trong lúc đó thì em hãy tìm một chỗ nào đó an toàn chốn tạm đợi anh quay về.” Nam Phong dự định sẽ về nhà một thời gian ngắn, ngày nhập học của hân cũng sắp đến rồi, hân muốn đi đâu đó một thời gian để thư giãn đầu óc cho đến khi nhập học mới thôi.

Sau khi được Nam Phong kể về thế giới của mình, thì Yu Mina cũng đã hiểu và cảm thông cho hân, với lại thời gian mà hân đi đi lại lại giữa hai thế giới cũng không quá dài, thế nên nàng vẫn thoải mái đợi được. Kể cả như vậy, trước khi hân xuất hiện thì cuộc sống của nàng vẫn rất tốt. Ăn được, sống được thì đối với nàng là cả một đặc ân rồi.

Nàng cũng đã từng hỏi hân về việc, có thể đưa nàng đến thế giới của hân được không, thì hân nói rằng hiện tại vẫn chưa đủ năng lực để đưa nàng đi theo, nhưng tương lai thì vẫn có thể. Thế nên, nàng quyết định tin tưởng và đợi chờ cái ngày mà hân mang nàng đến cái thế giới đầy màu sắc kia.

“Haizz! Cuối cùng thì cũng về được đến nhà! Nhà vẫn là tuyệt nhất!” Nam Phong chườn dài người trên giường ngủ. Đối với hân thì những ngày qua, thật sự quá mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, hân đã có một chuyến phiêu lưu vô cùng thú vị, mặc dù có đôi lúc xuyt mất mạng, nhưng cũng không thay đổi được sự thích thú trong đó.

Check fb, zalo, messenger và điện thoại, hân thấy vô số tin nhắn và những cuộc gọi nhờ đến từ bạn bè và người thân. Hân nhanh chóng rep lại để xác nhận và gọi điện về cho mama để bà yên tâm, chứ nếu để thêm một thời gian nữa thôi, có khi cảnh sát lại đi tìm trẻ lạc thì khổ. Cũng phải thôi, người cha người mẹ nào mà không quan tâm đến con cái của mình chứ. Với lại, đây cũng là lần đầu tiên mà hân ra ở riêng, thế nên sự lo lắng của gia đình lại càng mãnh liệt.

Trong suy nghĩ của những bậc phụ huynh, nhất là người mẹ, thì họ luôn tưởng tượng đến những điều tồi tệ nhất có thể xảy đến con của họ và ra sức ngăn chặn điều đó. Cũng chính vì thế mà nhiều người, mặc dù đã khôn lớn thì trong mắt bố mẹ mình vẫn chỉ là một tên tiểu tử, một thiên thần đáng yêu. Dù bạn có trưởng thành đến bao nhiêu thì cũng không thể thay đổi được điều đó.

Nam Phong liên lạc với hệ thống, hân muốn quy đổi số noãn ngọc kiếm được để thăng cấp cho mình.

[Hệ thống đang cập nhật! Cập nhật thành công! Ký chủ có 52 viên noãn ngọc cấp 1, 8 viên noãn ngọc cấp 2, trong đó có 2 viên có nguồn năng lượng gấp đôi. Tổng cộng ký chủ có 72 điểm năng lượng. Không biết ngài có muốn quy đổi hết?]

“Ok con đề! Quy đổi ra hết cho ta, với lại cần bao nhiêu điểm để lên cấp 3 vậy?”

[Ký chủ cần nguồn năng lượng gấp đôi cấp độ trước để có thể thăng hạng cho mình]

“Mẹ nó! Gấp đôi là 40 điểm cơ à! Mới cấp 3 mà đã thế này rồi, thế thì cấp 4 là 80, còn cấp 5 là 160 à? Hệ thống mày hồ nó vừa thôi chứ!” Nam Phong cảm giác, cái hệ thống này đang muốn bóc lột sức lao động của mình. Ngay cái vụ cấp 5 mới được sai ô chứa đồ thì đã thấy hăm rồi, nay còn mỗi cấp cần gấp đôi năng lượng nữa, không phải là bóc lột thì là cái gì? Hệ thống này là máy móc hay là giai cấp tư sản thế vậy?

[Ký chủ xin đừng hiểu lầm! Khi lên cấp độ cao hơn thì số năng lượng cần thiết sẽ càng nhiều hơn. Khi đó, không chỉ là gấp đôi mà có thể là gấp 3, gấp 4 lần mới đủ năng lượng để nâng cấp cho hệ thống cái tạo]

“Cái beef nhà mày hệ thống!”

...

Lại một lần nữa ánh sáng màu xanh chạy xuyên suốt cơ thể của Nam Phong và cái tạo từng bộ phận trên người của hân. Lúc này, hân cảm giác vô cùng thoải mái, như là đang ngâm mình trong một thùng nước ấm vậy, vô cùng hưởng thụ.

“Aaaaa...!!!!” Nam Phong hét lớn một tiếng để phát tiết sự thoải mái này.

Bên ngoài, khi thanh niên một sách đi ngang qua khu vực này, thì nghe thấy một tiếng hét rõ to làm cho hân giật cả mình, hân nghĩ: “Xong rồi! Mấy ngày trước thì thần kinh không ổn định, bây giờ thành điên luôn rồi! Ngay giữa ban ngày ban mặt mà hét như bị tra tấn vậy, thì ắt hân bên trong có một thứ gì đó vô cùng đáng sợ.” Thanh niên một sách thờ dài một hơi, hân nói: “Một phút mặc niệm cho thanh niên xấu số! Amen! À không! Phải là “A đi đã phạt” mới đúng chứ! Minh theo đạo phạt cơ mà!”

...

“Thoái mái quá! Hệ thống! Bảng hiển thị thông tin lên cho ta.”

[Nhân vật: Vũ Nam Phong

Lv: 3

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Thẻ năng: 12 (18)

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 17

Kết luận: Có chí tiến thủ]

“Mẹ nó! Vẫn là cái câu gây hiềm khích này là sao? Bộ mày không có câu nhận xét nào khác nữa à?” Nam Phong cảm giác cái hệ thống này cứ troll troll kiểu gì ấy.

[Ngôn từ của hệ thống là đúng chuẩn mực của xã hội. Xin ký chủ dừng nhận xét một cách vô căn cứ!]

“Ta khinh!” Nam Phong không biết người nào đã tạo ra cái hệ thống này, nếu mà biết thì hẳn muốn gặp tên này và hỏi: “Bộ ông anh đầu óc thật sự có vấn đề à?”

Nếu như Nam Phong mà biết được người đã chế tạo ra hệ thống này thì hẳn sẽ không dám... hử hử. Tất cả là bí mật. No spoiler! Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Có tiền thì để làm gì?

“Há há! Tiền! Thật là nhiều tiền! Trăm triệu, lần đầu tiên mình được cầm nhiều tiền như thế này!”

Nhìn từng con số hiện lên trong card ngân hàng mà Nam Phong thèm đến chảy cả nước dãi. Trăm triệu nếu nói là ít thì cũng không phải, mà nói là nhiều thì cũng không hẳn, nhưng ít ra đối với một sinh viên còn đang đi học như hắn, thì số tiền này là tương đối lớn.

Số vàng được hắn chia lẻ ra và bán ở nhiều đại lý vàng bạc khác nhau trên địa bàn Hải Phòng. Mặc dù, việc buôn bán này khiến hắn bị lỗ nặng, nhưng biết sao được, hành động của hắn lúc này không khác mấy thằng buôn lậu là bao, nếu mà bị công an sờ gáy thì chỉ có nước ngồi nhà đá mà bóc lịch.

“Đây cũng không phải là một biện pháp tốt. Nó vừa mang đến thiệt thòi cho mình, lại vừa dễ đánh động đến phía cảnh sát. Làm không cẩn thận bị dính vào chuyên án nào đó, thì chỉ có vào trại giam mà uống trà!” Nam Phong cảm thấy cách này chỉ nên làm một vài lần, còn nếu làm quá nhiều lần, thì sẽ làm biến động thị trường tỷ giá vàng và bị các cơ quan có thẩm quyền phát hiện ra.

Mặc dù, vàng này là của hắn, nhưng nếu để chứng minh xuất xứ nguồn gốc thì hắn không làm được. Ai mà tin được số vàng này lấy từ thế giới song song cơ chứ. Hiện giờ, hắn vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn, thế nên đã đâm lao thì đành phải theo lao thôi.

Cứ nghĩ đến việc cầm trăm triệu trong tay, thì hắn đã bần rùn hết cả người lên rồi. Có nhiều tiền như vậy thì phải làm cái gì bây giờ? Tất nhiên là phải đi quẩy thôi! Cầm nhiều tiền mà không đi quẩy thì đúng là phí của trời!

“A! Ngồi hai tiếng đồng hồ trên xe mà đau hết cả người!” Hiện giờ, Nam Phong đang đứng trước cổng bến xe “Nước Ngầm” trên Hà Nội.

Hà Nội sẽ là một điểm đến lý tưởng cho sự ăn chơi chác táng sắp tới của hắn, một phần vì nơi đây chính là trung tâm của cả nước, tập trung tất cả những thứ hay nhất ở ngoài miền Bắc. Thứ hai, là hắn muốn đến thăm một người anh em của mình đang theo học ở trên đây.

“Nam Phong! Tao ở đây này, ra đây đi!” Tiếng gọi từ xa làm cho Nam Phong giật mình trở lại, hắn tập trung tâm nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Người gọi hắn lúc này không ai khác chính là Thành Việt, một trong bộ ngũ siêu quậy ở trường cấp ba cũ.

Thành Việt tiến lại gần và vỗ một cái thật mạnh vào lưng của Nam Phong như là đang thay cho một lời chào hỏi. Nhưng sau đó, mặt hắn bắt đầu nhăn lại, hắn vừa vẫy tay của mình vừa nói: “Chú em dạo này đang tập gym hay sao mà người săn chắc vậy? Đạp vào người chú mà làm tay của anh đau hết cả lên!”

Nam Phong chỉ cười mà không trả lời, hắn hỏi lại: “Dạo này mày ở trên đây như thế nào rồi?”

“Cũng bình thường! Ăn đủ, ngủ đủ, tán gái cũng đủ.”

Nam Phong bó tay với thằng bạn của mình, thật ra thì bộ ngũ bọn hắn vẫn hay thường trêu đùa nhau như vậy. Thế nên hắn cũng cảm thấy quen rồi, có khi nếu mà không làm như vậy thì hắn còn cảm thấy là lạ nữa đấy.

...

Royal City là một điểm đến không thể thiếu được khi bạn có tiền và muốn được thư giãn. Nhìn vào quang cảnh xung quanh mà làm cho Nam Phong cảm thấy choáng ngợp trước vẻ xa hoa và rộng rãi của nó.

Trung tâm thương mại Royal City mang lối thiết kế sang trọng đến từ Châu Âu. Ngay từ chiếc cổng chào, hắn đã cảm nhận được nơi đây hoàn mỹ đến chừng nào. Phía bên trong là cả một quảng trường với diện tích khổng lồ. Xung quanh là những tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc một cách tỷ mỉ, vô cùng khéo léo và hoàn hảo trong từng góc cạnh.

Không những thế, Trung tâm mua sắm này còn được kết hợp với những toà nhà trung cư cao tầng. Phải nói đây chính là một nơi lý tưởng cho những người thích những thứ tiện nghi và hiện đại. Ở nơi đây, bạn có thể vừa hưởng dụng những tiện ích của một trung cư cao cấp, lại vừa có thể thư giãn và mua sắm, vô cùng tiện lợi.

Lúc này, Nam Phong đang lượn lờ quanh những shop quần, hắn bây giờ đang thực hiện chế độ càn quét. Thành Việt đứng bên cạnh chỉ có thể nhìn mà miệng không thể đóng lại được. Hắn cũng đến đây vài lần rồi, hồi mới lên Hà Nội thì hắn đã tham quan hết những điểm đến lý tưởng tại đây và Royal City cũng không ngoại lệ. Thế nên, hắn cũng có một chút hiểu biết nhất định về nơi này.

Phải nói rằng, quần áo vật dụng được bày bán ở đây đều đạt đến mức độ sang chảnh. Có hàng hiệu lên đến vài chục triệu, có khi lên đến trăm triệu cũng có. Thế nên, khi nhìn Nam Phong mua quần áo ở đây, mà không phải một hai chiếc, thì hẳn chỉ biết há mồm đứng hình.

“Mày có phải là thằng Phong, con ông Minh bà Nguyệt hay không vậy? Mày có phải là thằng bạn mà tao vẫn hay thường biết nữa không đấy?” Thành Việt không thể thốt lên lời sau khi nhìn thấy bạn mình đang mua một đồng quần áo hàng hiệu ở đây, từ âu phục cho đến những loại quần áo trẻ trung hiện đại.

Nam Phong nhìn bạn mình với ánh mắt khinh thường, hẳn nói: “Bạn à! Cuộc sống là phải biết hưởng thụ! Sau này chú còn nhìn thấy anh sang chảnh hơn lúc này rất nhiều.” Thành Việt nghĩ rằng mình vẫn đang bị hoa mắt, chóng mặt, hẳn lấy tay tát lên mặt mình vài cái, hẳn nói: “Mẹ nó vẫn còn đau, vậy là mình không phải là đang nằm mơ rồi! Mà có thằng nào nằm mơ mà lại thấy thằng bạn mình thì đang sang chảnh, còn mình thì như thằng nhà quê không chứ?”

“Chắc nhà thằng này vừa mới trúng Vietlotte rồi? Bảo sao mà đời sống thăng hoa như thế? Đúng! Đúng vậy! Mình đoán quá là chuẩn xác!” Thành Việt cảm thấy đáp án mà hẳn đưa ra khá là hợp lý với hoàn cảnh lúc này.

...

Cuối cùng, Nam Phong cũng đã mua được cho mình 8 bộ quần áo, trong đó có hai bộ vest xanh nước và đen trắng trông rất là lịch lãm, năm bộ còn lại là quần áo style cá nhân và quần áo mang phong cách thể thao. Hắn cũng đã tậu cho mình một chiếc đồng hồ “hublot geneve” hợp kim với dây thép bạc, một chiếc Casio với phong cách thể thao, cùng với một đôi giày da và một đôi “dolce & gabbana” màu đen cổ cao.

Hắn cũng mua cho Thành Việt một bộ quần áo mùa hè và một đôi giày thể thao hiệu adidas. Lúc đầu, Thành Việt tỏ ra nhất quyết không chịu nhận, hẳn phải dùng mọi biện pháp kể cả cưỡng ép, thì tên này mới nhận món quà đến từ hẳn.

“Đúng là làm nhà giàu thì tốn tiền thật! Hon bảy mươi triệu mà cứ thế là bay mất rồi! Bảo sao mà người ta cứ thi nhau làm giàu, lúc giàu rồi thì muốn gì được nấy.” Nam Phong cảm khái, hẳn coi như là đã bước một chân vào thế giới của những người có tiền.

Bây giờ, Nam Phong và Thành Việt đang ngồi trong một cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Nếu đã gọi là đồ ăn nhanh, thì nghĩa là nó phải đáp ứng được tiêu chuẩn nhanh, gọn và không tốn nhiều thời gian. Nhưng thế này là như thế nào vậy?

Trước mặt Nam Phong lúc này là một chồng pizza và hamburger đủ các thể loại khác nhau, từ hamburger thịt lợn cho đến thịt bò với thịt gà, pizza thì đủ các loại nhân cùng với những hương vị khác nhau. Nhìn hẳn lúc này, thì cửa hàng “đồ ăn nhanh” chắc phải đổi tên thành “đồ ăn lâu” mất thôi.

Thành Việt cảm thấy vô cùng xấu hổ với thằng bạn của mình, nơi họ đang ngồi đã có hàng chục ánh nhìn tò mò đổ dồn về phía này, khiến cho chiếc hamburger mà hẳn đang cắn dở trên tay mà cũng không nuốt xuống nổi.

Thành Việt quay sang nói nhỏ với Nam Phong: “Này mày! Ăn vừa thôi chứ! Mày nhìn thấy người ta đang để ý đến bọn mình kia kia!” Nam Phong tỏ ra khá là thờ ơ với hàng chục ánh mắt đang ngăm nhìn bọn họ, hẳn nói: “Kệ bọn họ đi! Mình ăn đồ của mình, họ ăn đồ của họ, liên quan gì đến tài chính của nhau đâu mà phải quan tâm.”

“Nhưng mà...” Thấy vẻ mặt không thêm quan tâm của Nam Phong, thì Thành Việt đành phải nuốt lời nói dở của mình xuống bụng, hẳn nghĩ: “Mẹ nó! Lần sau sẽ không mời thằng này đi ăn nữa!”

Nam Phong cảm thấy chuyện này vô cùng bình thường, tại thế giới tận thế thì hẳn cũng đã từng đứng trước ánh nhìn của hàng nghìn người rồi, thế nên hẳn khá là quen thuộc với điều này. Chính vì thế mà mấy chục người này thì đã là gì.

Một lúc sau, đồng đồ ăn trên bàn hầu hết đều đã vào trong bụng của Nam Phong. Hắn cảm giác sau khi được cái tạo thể chất, thì ham muốn đối với đồ ăn của mình ngày càng tăng, như thể là ăn bao nhiêu cũng không thấy no vậy, hẳn nghĩ: “Bảo sao mà Yu Mina nói là ba mươi bát phở nàng cũng chơi hết!”

“Ợ ợ...! Ăn no rồi chúng ta đi tiếp thôi!”

“Cuối cùng thì cũng xong! Nhanh lên nếu không thì mình chắc chết vì xấu hổ mất!” Thành Việt nhanh chóng thúc dục Nam Phong đứng dậy và đi ra ngoài, hẳn vừa đi vừa cố né tránh những ánh nhìn cổ quái của những người xung quanh.

“Con mẹ nó! Hình tượng của ta thế là mất sạch rồi! DM mày Nam Phong!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Phạm Thị Kiều Vy

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, Nam Phong dành hết thời gian của mình cho việc tham thú những địa điểm du lịch nổi tiếng ở trên mảnh đất Hà thành này. Cuối cùng, hẳn cũng đã quyết định chào tạm biệt Hà Nội thân yêu để lên đường trở về nhà.

“Đạo này trên Hà Nội xe buýt cũng tiện nghi quá à! Có cả xe chỉ dành riêng cho phái nữ nữa chứ!” Nam Phong nhìn những chiếc xe buýt công cộng trước mắt mình mà tấm tắc khen ngợi. Hắn cảm thấy đất nước Việt Nam đang ngày càng phát triển, công cuộc đô thị hoá đang ngày một tốt hơn. Nam Phong chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác được ngồi một chiếc xe buýt công cộng là như thế nào cả, thế nên lần này hẳn quyết định sẽ đi thử một lần cho biết.

Trên xe lúc này, nếu tính cả hẳn và bác tài thì có tất cả bảy người. Hắn chọn cho mình một góc yên tĩnh và ngồi xuống chờ đợi xe bắt đầu khởi hành. Bình thường trên xe buýt thì mọi người cũng không có ai để ý đến nhau là mấy mà chỉ yên tĩnh chờ đợi đến bến của mình và đi xuống, nhưng đối với một tên lần đầu được trải nghiệm một loại phương tiện như thế này, thì việc tò mò là không tránh khỏi. Nam Phong nhìn ngó xung quanh như một con nai vàng ngơ ngác trông vô cùng tức cười.

“Mẹ nó! Em gái kia sao mà trông xinh đến thế cơ chứ?” Bỗng nhiên, hẳn nhìn thấy đối diện hàng ghế của mình có một cô gái vô cùng trẻ trung và xinh đẹp. Cô gái với mái tóc dài, ánh lên chút nâu và có phần bóng bệh gọn sóng. Làn da của nàng vô cùng trắng trẻo, cùng với bờ môi đỏ hồng căng mọng và núm má hồng phớt, nhìn nàng không khác gì những nữ trẻ tuổi teen mà hẳn thường thấy trên fb, instagram cả. Trang phục của nàng cũng vô cùng trẻ trung và hiện đại, nàng mặc cho mình một chiếc quần jean ngắn chân, áo gile bên trong và khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác mỏng.

Nam Phong cảm thấy được đi cùng một mỹ nữ trên một chuyến xe thì còn gì tuyệt bằng. Nhưng ngồi một lúc thì hẳn cảm nhận được có điều gì đó không đúng cho lắm. Hắn nhìn thấy nàng có vẻ rất mệt mỏi như là sắp ngất đến nơi vậy, miệng nàng thì thảo như là muốn nói một cái gì đó nhưng lại không thể phát âm ra được.

Có một người phụ nữ trung niên và một cô gái trẻ dường như muốn giúp đỡ nàng nhưng lại bị nàng từ chối và có phản chống cự nhưng bất lực.

Nam Phong ngirì thấy trong không khí phảng phất đầu đó là mùi thuốc gây mê và gây tê trong bệnh viện. Mùi vị này vô cùng nhẹ nhàng, nếu mà không để ý kỹ thì không thể nào phát hiện ra được, nhưng với khứu giác đã được cải tạo qua từ hệ thống thì không khó để Nam Phong có thể nhận biết ra chúng.

“Không được! Có điều gì đó rất là không ổn ở đây?” Nam Phong nhanh chóng đứng dậy và tiến lại gần nhóm người phía trước này, hắn nói: “Bạn gái này có vấn đề gì không? Cháu có thể giúp được gì cho mọi người?”

Người phụ nữ trung niên nhìn thấy Nam Phong tiến lại gần thì lên tiếng nói: “Không có gì đâu anh bạn! Cô gái này là cháu gái của ta, nó hôm nay có chút mệt mỏi và choáng váng mà thôi, chứ không có vấn đề gì nghiêm trọng đến sức khoẻ đâu!”

Cô nàng mỹ nữ này hưởng ánh mắt cầu cứu về phía Nam Phong và dường như là muốn nói một điều gì đó, khiến cho hắn lại càng khẳng định suy nghĩ của mình. Hắn tiến lên và hỏi lại một lần nữa nhưng người phụ nữ trung niên này vẫn cố tình từ chối sự giúp đỡ của hắn. Nam Phong cảm thấy mình phải làm một cái gì đó, hắn tiến lại gần và đẩy người phụ nữ trung niên này sang một bên.

Lúc này, người phụ nữ trung niên kêu ầm lên một tiếng và mắng nhiếp hắn một trận, cô gái ngồi bên cạnh bà ta cũng đã bắt đầu hành động và tỏ vẻ muốn ngăn cản hắn lại. Người thanh niên ngồi ở ghế đằng xa cũng đứng dậy và tiến lại gần Nam Phong, tên này đặt bàn tay của mình lên vai hắn và nói: “Này anh bạn! Anh muốn làm cái gì thế hả? Có biết là không được gây rối trên xe buýt công cộng không hả?”

Nhìn thấy dáng vẻ dữ tợn của tên này thì Nam Phong biết ngay ba người này chính là đồng bọn của nhau. Hắn nắm lấy bàn tay đang đặt trên vai của mình và xoay một lực 90 độ, khiến cho tên này ngã quỵ xuống đất và rên rĩ vì đau đớn.

Bác tài xế nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì ngay lập tức dừng xe của mình lại. Cảm thấy sự việc bất thành, người phụ nữ trung niên và cô gái trẻ có ý định đi xuống xe và lẩn trốn, nhưng bị hắn ngăn lại và đẩy ngã sang một bên. Tên thanh niên đó con đứng dậy có ý định tấn công Nam Phong thì bị hắn tung một cước vào bụng, khiến hắn ngã nhào xuống đất.

Nam Phong quay lại nói với bác tài xế rằng: “Bác gọi cho 113 đi và không được mở cửa xe cho những người này đi xuống!” Dường như là hiểu ý của Nam Phong, bác tài xế vô cùng phối hợp với hắn khi chốt cửa xe lại và gọi điện cho công an thành phố.

Ba người đang ngồi ở dưới đất nhanh chóng đứng dậy và dùng sức lực của mình để phá cửa xe và nhanh chóng thoát thân nhưng lại không làm được. Ba người này nhìn Nam Phong với ánh mắt căm thù như là muốn giết chết hắn vậy nhưng lại không thể làm gì được hắn. Nam Phong thì tỏ ra khá là thờ ơ với những ánh mắt của ba người này, nói đùa hắn đã từng gặp những kẻ kinh khủng hơn thế này rất nhiều, ba người này đã là cái gì.

Nam Phong đỡ cô gái đang nằm dưới ghế lên và giúp cô ngồi dựa vào thành ghế. Hắn lờ đi trong người ra một lọ dầu gió và nhanh chóng giúp cô nàng này tỉnh lại.

Một lúc sau, Kiều Vy cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Trước mặt nàng lúc này là một chàng trai vô cùng trẻ trung và lịch thiệp. Nàng còn chưa kịp lên tiếng thì hắn ta đã dành nói trước: “Cô tỉnh lại rồi à? Trong người còn có gì mệt mỏi hay không?”

Đến bây giờ thì nàng cũng đã biết được chính người này là người đã cứu thoát mình khỏi bàn tay xấu xa của những kẻ buôn người. Nàng lên tiếng cảm ơn hắn: “Cảm ơn anh! Nếu không có anh thì tôi không biết mình đã bị làm sao rồi!” Cứ nghĩ đến điều này lại làm Kiều Vy run người hoảng sợ.

Từ từ đến giờ thì nàng luôn là bảo bối được mọi người trong nhà cưng nựng, làm sao mà có thể gặp những chuyện như thế này bao giờ. Nói lại cũng cảm thấy thật là may mắn, nếu không phải được người thanh niên trước mặt này ra tay tương trợ thì có khi nàng đã bị bọn buôn người đưa đi mãi đâu rồi, hoặc có thể là xin một, hai quả thận cũng nên.

“Không có gì đâu bạn! Đó là việc mà mình nên làm mà!” Nói xong Nam Phong hất lộn tóc của mình sang một bên và tỏ ra vô cùng soái ca. Kiều Vy nhìn thấy hành động của hắn, thì khoe miệng nàng hơi có chút co giật, nàng nghĩ: “Tên này có nhất thiết phải làm một động tác như vậy không?”

Trong một căn biệt thự sang trọng, một người đàn ông trung niên tỏ ra vô cùng sốt ruột, người này vội vàng hỏi: “Thế nào rồi! Đã điều tra ra được cái gì chưa?”

Người mặc vest đen đứng bên cạnh dường như hiểu được sự lo lắng của ông chủ mình, hắn nhanh chóng trả lời: “Thưa ngài! Tiểu thư đã đăng ký nhập học tại một trường có tên là Hàng Hải tại Hải Phòng. Dường như bây giờ nàng đang trên đường đi đến đấy!”

Người đàn ông trung niên tỏ ra vô cùng tức giận, hắn nói: “Thế mà nó lại dám không nghe lời của ta học ở trường Đại Học Quốc Gia Hà Nội, mà lại bỏ trốn để đến một cái trường đầu đầu đầu nào đó! Hừ, thật là tức chết ta mất thôi!”

Nhìn thấy biểu hiện của người đàn ông trung niên, người mặc vest đen làm như không nhìn thấy gì. Hắn biết, mặc dù biểu hiện bên ngoài ông chủ mình rất tức giận, nhưng bên trong lại rất là sốt ruột, đúng như kiểu “trong nóng ngoài lạnh”, thật ra ông ấy rất là quan tâm đến cô con gái của mình.

Một lúc sau, người đàn ông trung niên cuối cùng cũng đã nguôi cơn giận của mình lại, ông ta thở dài một hơi và nói: “Aizz! Thôi được rồi! Cậu cho người đi theo dõi con bé cho ta, có gì thì hãy liên lạc lại sau.”

“Vâng, thưa ngài!” Nói xong người mặc vest đen từ từ lui xuống và rời khỏi căn phòng.

Lúc này, trong căn phòng chỉ còn lại người đàn ông trung niên với vẻ mặt vô cùng phức tạp, người này nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói có vẻ xa xăm và có chút thì thào: “Con gái à! Con có biết là ba ba đang lo lắng cho con lắm không hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 35: Anh hùng cứu mỹ nhân (1)

Sau một hồi nói chuyện, cuối cùng thì Nam Phong cũng biết được tên của cô nàng này chính là Phạm Thị Kiều Vy, một cái tên nghe khá là dễ thương. Nàng nói nhà mình ở Nghệ An, nhưng lại theo học ở trường đại học Hàng Hải, càng trùng hợp hơn là nàng học cùng lớp với hắn.

Kiều Vy lên Hà Nội với mục đích là thăm người thân nhưng không ngờ trên đường về lại gặp bất chắc, nàng bị một nhóm buôn người để ý đến và bị đánh thuốc mê, rất may mắn là Nam Phong phát hiện kịp thời nếu không thì nàng đã bị bọn chúng bắt đến một nơi nào đó rồi.

“Chẳng lẽ đây chính là hào quang của nhân vật chính hay sao? Ra đường lần nào là cứu được mỹ nhân lần đấy hay sao?” Nam Phong dùng vẻ mặt vô cùng tự mãn để biểu hiện phong quang vô hạn của mình, hẳn cảm giác mình giống như là nhân vật chính trong những cuốn tiểu thuyết mà hắn đã từng được xem vậy.

“Bạn tên Kiều Vy nhé? Được gặp mặt âu cũng là một cái duyên, hay là chúng ta đi cùng nhau về Hải Phòng đi?” Nam Phong thử hỏi Kiều Vy, hẳn cũng muốn trên đường về nhà sẽ được một mỹ nữ bầu bạn bên cạnh.

“Ừm! Cũng được! Mong được bạn chiều cổ nhiều!” Kiều Vy cảm giác thiện cảm với người con trai này, một phần là hắn đã cứu nàng từ tay kẻ xấu, một phần cũng là vì tác phong chính trực của hắn. Mặc dù, tên này nhiều lúc cũng rất là ỳ ỳ tự mãn, nhưng bản chất lại không phải là một kẻ xấu, có thể tin tưởng được.

“Cô gái này cũng thật là! Chẳng lẽ, bố mẹ nàng không dạy là không được đi theo người lạ hay sao? Nhất là đàn ông nữa chứ!” Suy nghĩ là thế, nhưng Nam Phong lúc này cũng rất là háo hức. Mặc dù, không phải là tình yêu nam nữ gì vì hắn đã có Yu Mina rồi, nhưng nếu được đồng hành cùng với một mỹ nữ thì ngu gì mà không làm.

Cuối cùng một tuần cũng nhanh chóng trôi qua. Bây giờ chính là thứ hai, ngày nhập học của hắn đã đến.

“Hà hà! Cuối cùng ngày nhập học cũng đã đến, mong rằng ở đây sẽ có vô vàn những điều thú vị!” Nam Phong hiện giờ vô cùng háo hức, vì cuối cùng thì hắn cũng đã bước chân vào cánh cửa tuổi mười tám. Bây giờ, hắn có thể tự tin kích vào từ “Yes” trong dòng chữ “Bạn có độ 18+?”.

“Nam Phong! Mình ở đây nè!” Tiếng nói từ xa vang vọng lại làm cho Nam Phong thoát khỏi mộng cảnh ỳ ỳ của mình. Hắn quay lại để xem là ai đang gọi mình, vì hắn cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc.

Không ai khác người gọi hắn chính là Kiều Vy, cô nàng này không biết đã đến trường từ lúc nào, nhưng lại có ý đứng đợi hắn. FA cả một quãng thời gian học sinh cấp ba, không ngờ mới lên đại học một cái thì hắn đã có mỹ nữ đứng đợi để đi học cùng và mỹ nữ đang ngồi đợi ở nhà. Nam Phong cảm thấy cuộc sống này thật vô cùng mỹ mãn, thật là quá ư sang khoái.

“Hello mỹ nữ! Không ngờ mới sáng sớm lại được một mỹ nữ đứng chờ đợi! Còn có điều gì tuyệt vời hơn nữa đây?” Nam Phong hí hửng tiến lại gần Kiều Vy, với phong cách nói chuyện tung tung của hắn, khiến cho nàng nở một nụ cười tươi rói toả ánh nắng ban mai.

Nhìn thấy nàng cười mà làm cho tâm hồn của hắn có phần rộn rạo, hắn đỡ dần một lúc, ngờ ngác đứng nhìn nàng, trong đầu hắn lúc này chợt nghĩ: “Mỹ nữ a! Ai cười lên trông cũng xinh đẹp như vậy hay sao? Yu Mina đã vậy rồi, không ngờ cô nàng Kiều Vy này cũng thế!”

“Hi hi! Mình biết là mình xinh đẹp rồi, bạn không cần phải khen nữa đâu a!” Kiều Vy đáp lại Nam Phong với một câu nói vô cùng dí dỏm.

“Khụ khụ! Thôi được rồi chúng ta đi vào thôi, không thì muộn mất!”

...

Buổi khai giảng đầu tiên trong cuộc sống đại học của hắn diễn ra khá là buồn tẻ, nhưng may mắn là hắn có một mỹ nữ bầu bạn bên cạnh, thế nên cảm xúc chán nản nhanh chóng bị hắn gạt ra một bên, thay vào đó là tâm trạng háo hức, rùng rục đầy khí thế.

“Hé hé! Bốn năm học chung với mỹ nữ mà! Nếu không phải bị đuổi học sớm, thì ta đây chẳng phải sẽ trải qua một quãng đời sinh viên thật tươi đẹp hay sao?” Trong đầu của Nam Phong lúc này đang tràn đầy những ảo tưởng và mong chờ vào cuộc sống nhân sinh sau này.

Cuối cùng, tiết học đầu tiên cũng nhanh chóng kết thúc. Lúc này, Nam Phong đã nằm bò ra bàn vì mệt mỏi, nếu mà để hắn tập trung vào một thứ gì đó như là học chẳng hạn, thì hắn cũng không cảm thấy mệt mỏi như vậy. Thế nhưng, nếu để hắn nghe một thứ gì đó một lúc lâu, mà lại dài dòng, lẽ thế nữa thì hắn không chịu nổi.

Mỹ nữ Kiều Vy rón rén tiến lại gần Nam Phong và vỗ một phát thật mạnh lên lưng của hắn, nàng nói: “Này chàng trai! Mới có tiết đầu thôi mà đã tỏ ra mệt mỏi như thế hả?” Nam Phong nằm rạp ở trên bàn ưỡn oai trả lời: “Nghe niệm kinh buồn ngủ quá, thật không chịu nổi!”

Kiều Vy nghe hắn trả lời như vậy thì chỉ cười một tiếng, nàng nhanh chóng kéo hắn dậy và đề nghị: “Thôi không nằm ở đây nữa! Chúng ta đi xuống căng tin đi!” Nói là đề nghị nhưng thực chất đây chính là ép buộc a, nhưng thôi, vì gái thì hi sinh chút nhân quyền cũng tạm chấp nhận được.

Do đây là buổi đầu tiên, thế nên mọi người trong lớp vẫn chưa nhận biết nhau quá nhiều. Có những người do quen biết nhau từ trước, thế nên cũng nhanh chóng kết thành từng nhóm. Kiều Vy mặc dù không có ai biết về nàng, thế nhưng đối với một nữ sinh cấp độ mỹ nữ, thì đi đến đâu nàng cũng là tâm điểm của sự chú ý. Lúc này đây cũng không ngoại lệ, nàng chính là tâm điểm bàn tán của mọi người trong lớp, nhất là nhóm con trai.

Nhìn thấy cảnh tượng Kiều Vy đang kéo tay Nam Phong đi ra ngoài, thì có người không nhìn được mà lên tiếng: “Mẹ nó! Mới vào đại học thôi mà đã có bạn gái rồi, đã thế còn là mỹ nữ nữa chứ! Đúng số hưởng mà!” Những người bên cạnh vô cùng đồng tình với lời nói của người này, họ cảm thấy cuộc đời thật là bất công, nhìn tên này cũng không phải là dạng mỹ nam gì mà lại có được mỹ nữ làm bạn, còn bọn hắn thì toàn là dục đưa ngồi đó nhìn nhau.

Nhưng cũng có người lại lấy Nam Phong ra làm động lực và lập lên lời thề là sẽ phải kiếm được bạn gái cấp hoa hậu giảng đường, nhưng sau đó bị những đồng học ngồi bên bậu môi khinh bỉ, tỏ ra vô cùng khinh thường.

Nhóm con gái, có người thì hâm mộ nhan sắc của Kiều Vy, nhưng cũng có những người thì ghen ghét nàng. Người hâm mộ thì lấy nàng làm hình mẫu lý tưởng, người ghen ghét thì gán cho nàng biệt danh là “hồ ly tinh”, chưa gì mới đi học mà đã quần quýt lấy trai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh hùng cứu mỹ nhân (2)

Căng tin trường đại học Hàng Hải cũng khá là sạch sẽ và thoáng mát. Nam Phong và Kiều Vy chọn cho mình một chỗ ngồi gần cửa ra vào để thuận tiện cho việc đi lại và gọi món. Do sáng dậy muộn thành ra là hắn vẫn chưa ăn gì, còn Kiều Vy mặc dù dậy từ rất sớm nhưng nàng muốn đợi hắn thế nên cũng chưa có cái gì vào bụng cả.

Cả hai ngồi ăn ngon lành bữa sáng, lâu lâu Nam Phong lại buông một vài lời nói đùa chọc cho Kiều Vy cười. Hắn lại đặc biệt thích cô nàng này lúc cười, vì theo hắn thì đó chính là lúc mà nàng trở nên đẹp nhất.

Đang ngồi ăn thì hắn nhìn thấy bên ngoài có một nhóm ba người đang vây quanh một cô gái, cô gái này dường như không muốn bắt chuyện với ba người này và tỏ ra vô cùng khó chịu. Nam Phong cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, hắn biết trường đại học là một nơi tập trung rất nhiều thành phần con người, trong đó có cả những kẻ vô cùng lưu manh.

Nhưng kể cả như vậy thì bọn chúng cũng không dám làm bừa ở đây, một phần là e ngại mọi người xung quanh, một phần cũng là bọn chúng sợ nội quy của nhà trường và bị đuổi học. Cũng không dễ dàng gì để có thể theo học ở một trường nổi tiếng tại Hải Phòng như Hàng Hải này.

Nam Phong đang muốn quay mặt đi nhưng hắn lại cảm thấy cô nàng này nhìn có vẻ rất quen mặt. Hắn để ý kỹ một chút thì nhận ra ngay cô nàng này là ai. Cô nàng này tên là Phương Linh, chính là cô nàng hot girl cấp ba mà hắn đã có một thời gian tán tỉnh và theo đuổi.

Nhìn thấy người quen cũ gặp nạn, thì hắn không thể coi như là không biết gì được. Mặc dù, cô nàng này tỏ ra khá là kiêu ngạo, khi không thèm đoái hoài gì đến hắn, kể cả khi hắn ra sức tán tỉnh và làm quen. Thế nhưng, dù sao nàng cũng là cháu gái của má Phương, mà má Phương cũng coi như là một người đối xử tốt với hắn, thế nên hắn lại càng không thể bỏ đi được.

Nam Phong xin lỗi Kiều Vy một tiếng và nói là mình ra đây có chút việc. Hắn nhanh chóng đứng dậy và tiến lại gần nhóm người này.

Phương Linh nổi lên như là một mỹ nữ trường cấp ba. Mặc dù, nàng đã tốt nghiệp, thế nhưng sau khi lên đại học, thì nàng vẫn trở thành tâm điểm của sự chú ý bằng nhan sắc của mình. Chính vì vậy mà nàng bị một vị đàn anh khoá trên đề mắt đến.

Người đàn anh này tên là Vũ Minh Hùng, là một người rất có danh vọng trong trường học, hắn là một kiện tướng karate, tên này mang đai đen tam đẳng và cũng là một người có danh tiếng trong làng võ thuật nước nhà.

Phương Linh mặc dù vô cùng chán ghét người này vì tính tình bốc đồng của hắn, nhưng cũng không tiện từ chối thẳng thừng, thế nên mới tạo thành một cục diện rối rắm như lúc này.

Đang trong lúc khó xử không biết nên xử lý như thế nào, thì nàng phát hiện ra có một người con trai đang tiến lại gần. Nàng cũng có ấn tượng với người này, vì trong số những chàng trai tán tỉnh nàng hồi học cấp ba, thì tên này lại đi làm quen với cả bà của nàng nữa. Nàng đang không biết tên này lại đây làm gì thì nghe thấy hắn lên tiếng: “Này mấy anh lớp trên! Các anh đang làm gì bạn của em vậy!”

Minh Hùng nhú lông mày của mình lại, hắn quay lại để biết xem tên nào dám cả gan xen vào chuyện tán gái trọng đại của hắn. Sau khi nhìn thấy Nam Phong thì hắn ta nhếch môi khinh thường, một tên gầy gò, ốm yếu như thế này lại đang muốn làm trò anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy.

Nam Phong nếu mà biết được suy nghĩ của tên này, thì hắn sẽ tức giận mà xông lên làm gỏi tên này một trận. “Mẹ nó! Lại có thằng dám gọi hắn là gầy gò! Phải nói là hình thể lý tưởng mới đúng! Mắt bọn này đúng thật là có vấn đề nặng rồi!”

Tên này nhìn Nam Phong với ánh mắt khinh thường, hắn nói: “Không phải việc của chú! Chú mày tránh qua một bên đi, không thì đừng trách!” Nam Phong nghe thấy giọng điệu khinh thường của tên này, thì hắn bấu môi một cái và nói: “Nếu không thì sao đây a?”

Phương Linh dường như không sợ trời thêm loạn, nàng lại “đổ thêm dầu vào lửa” khi tiến lại gần Nam Phong và ôm lấy cánh tay của hắn, nàng nhìn tên đàn anh trước mặt và nói: “Đề em giới thiệu với anh một chút nha! Đây là bạn trai của em đấy!” nói xong nàng híp đôi mắt phượng của mình lại nhìn Nam Phong một cái và cười trộm hắn.

Nam Phong nhìn thấy Phương Linh ôm lấy cánh tay của mình thì chột cả kinh, hắn nghĩ: “Cái quái gì đây a? Mỹ nhân mà ta tán tỉnh cả hồi cấp ba không đổ, nay lại tự nhận là bạn gái! Cái thể sự này thật sự là không bình thường chút nào a!” Hắn mặc dù biết là cô nàng này đang chơi trò lợi dụng hắn, để khích bác tên Minh Hùng kia, thế nhưng hắn cũng không sợ.

Nếu là cách đây một tuần thì có cho tiền hắn cũng không có cái gan như thế này đâu. Thế nhưng, sau khi trải qua những biến cố kinh khủng tại tận thế, thì trái tim Nam Phong ngày càng trở nên gan góc hơn, sợ hãi đối với hắn đã giảm đi rất nhiều, thay vào đó là vẻ tự tin, thách thức mọi thứ.

Gân chán trên đầu của Minh Hùng nổi lên. Thiên a! Hắn bị nâng tay trên, mà còn là ngay ở trước mặt nữa chứ? Nếu không giải quyết thằng nhóc này thì hắn còn biết để mặt mũi mình ở đâu đây.

Minh Hùng tiến lại gần Nam Phong, tên này đặt bàn tay của mình lên vai hắn và nói: “Này thằng nhóc, cẩn thận...” Còn chưa nói hết câu thì hắn cảm thấy một luồng sát khí kinh khủng toát ra từ người của Nam Phong, khiến cho hắn cảm thấy rùng mình và nuốt lại lời đang định nói ra.

Nam Phong bắm lấy bàn tay đang đặt trên vai của mình và kéo ra, hắn dùng sức lớn hơn một chút khiến cho tên Minh Hùng này nhú mày vì đau đớn và nhanh chóng rút tay về. Tên này nhanh chóng lùi lại, mặc dù bàn tay của hắn lúc này đang rất là đau đớn, thế nhưng hắn vẫn còn rất mạnh miệng nói: “May cho mày đấy! Lần này tao tha, nhưng không có lần sau đâu! Chúng ta đi!” Nói xong tên này dẫn theo bọn đàn em vẫn còn đang ngơ ngác đứng nhìn nhanh chóng lẫn mất.

Phương Linh ở gần Nam Phong nhất nên nàng cảm thấy mọi biến hoá phát ra từ người hắn. Từ lúc, Minh Hùng đặt tay lên vai của hắn, cho đến khi một luồng khí chất gì đó vô cùng đáng sợ, khiến cho tên này phải co giò rút lui.

“Người này có phải là Nam Phong đã tán tỉnh mình hồi cấp ba không nữa? Cái thứ sức mạnh kinh khủng lúc này là gì vậy?” Phương Linh lâm vào trong những suy nghĩ miên man.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lần nữa quay trở lại thế giới tận thế

“Đây là ai vậy Nam Phong? Không định giới thiệu cho mình à?” Không biết từ lúc nào Kiều Vy đã xuất hiện ở phía sau Nam Phong, vẻ mặt của nàng lúc này có phần phụng phịu và cảnh giác khi nhìn thấy Phương Linh đang thân mật bắm lấy hắn.

Cùng với trực giác nhanh nhạy của nữ nhân thì Phương Linh cũng nhanh chóng phát hiện ra được mối quan hệ mập mờ giữa Nam Phong và Kiều Vy.

Nhìn thấy dáng vẻ hờn dỗi của Kiều Vy, khiến cho Nam Phong bị chột dạ. Nam Phong nhanh chóng buông bỏ Phương Linh đang bám ở trên người mình ra, nhưng sau đó hắn lại nghĩ: “Kỳ quái! Mình với nàng ta có quan hệ gì đâu mà phải chột dạ nhỉ?”

Nghĩ là vậy nhưng hẳn lại không dám nói ra ngoài, tên này thực sự sợ cái gọi là tâm tư của nữ nhân. Lấy Yu Mina làm ví dụ, hẳn đến bây giờ mặc dù đã là người yêu của nàng, thế nhưng vẫn không đoán ra được tâm tư của nàng là gì ngoại trừ đồ ăn. Thế nên, hẳn lại càng cảnh giác cao độ hơn nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của Nam Phong, Phương Linh đứng bên cạnh híp đôi mắt phượng của mình lại. Đến bây giờ thì nàng đã hiểu, cô nàng mới xuất hiện lúc này dường như đã đồ gục trước tên Nam Phong này.

Nhìn Kiều Vy, Phương Linh thấy cô nàng này xinh đẹp không kém gì mình. Nàng thật sự không hiểu nổi, tên Nam Phong này có sức hút gì mà khiến cho một mỹ nhân như cô nàng này, phải mê mẩn cơ chứ. Dù sao thì nàng cũng đã có một thời gian được tên này tán tỉnh cơ mà, thế nên nàng cũng khá hiểu về tính cách của hắn ta, không khác gì một tên đàn thôi.

“Xin chào! Mình là Phương Linh, bạn cùng cấp ba với Nam Phong! Không biết bạn tên là gì?” Phương Linh lên tiếng phá vỡ tình trạng ngượng ngùng lúc này. Nam Phong nghe thấy vậy thì đành quyền lên tiếng giới thiệu: “Đây là Kiều Vy, bạn học chung lớp đại học với mình. Kiều Vy, còn đây là Phương Linh, bạn học chung cấp ba. Nói cho mà biết, hồi cấp ba cô nàng này cũng nổi tiếng lắm đó!”

Phương Linh nghe Nam Phong giới thiệu như vậy thì không nói gì mà chỉ cười. Kiều Vy cũng tỏ ra không kém cạnh, nàng tiến lên phía trước, giơ tay mình ra chào hỏi thân mật với Phương Linh. Nàng mặc dù rất thắc mắc về quan hệ giữa Nam Phong và Phương Linh, nhưng một người phụ nữ thông minh thì nên biết phải làm gì chứ không phải là lỗ mãng, đó là những gì mà nàng học được khi ở trong gia tộc.

“Chào bạn! Mình tên là Kiều Vy! Rất hân hạnh được làm quen với bạn!” Kiều Vy nở một nụ cười thân thiện đáp lại Phương Linh, sau đó nàng nói tiếp: “Hay là chúng ta ra căng tin ngồi đi, đứng thế này cũng rất là bất tiện, với lại mình và Nam Phong cũng đang ngồi ở đó.” Nghe Kiều Vy nói vậy thì Phương Linh cũng sáng khoái đồng ý.

Khi cả ba đi đến nơi thì hai cô nàng này lại chọn một góc ngồi nói chuyện riêng, còn Nam Phong thì bị đá ra một bên với lý do, đây là việc riêng của phụ nữ với nhau, thế nên không thể cho hắn biết được, khiến cho tên này đành phải hậm hực bỏ đi, ngồi một góc nhồm nhoàm nhai bánh mì.

Nói chuyện một lúc, thì hai cô nàng này cũng tỏ ra là hiểu nhau nhiều hơn. Kiều Vy cũng đã bớt đi được tính cảnh giác của mình đối với Phương Linh. Phương Linh ghé sát vào tai của Kiều Vy và nói: “Có phải bạn thích tên Nam Phong này rồi không?”

Nghe thấy vậy, Kiều Vy mặt bắt đầu đỏ rần lên, nàng nhanh chóng chối bỏ, nhưng cùng là phụ nữ với nhau, thì làm sao mà cô nàng này có thể qua được đôi mắt tinh quái của Phương Linh cơ chứ. Phương Linh cười thầm, nàng nói tiếp: “Không cần phải phủ định đâu! Trên mặt bạn đã viết ngay mấy chữ “Mình thích Nam Phong” rồi kia kìa!”

“Không phải đâu! Thật ra thì mình vẫn chưa xác định được, mình thật sự có tình cảm với tên này hay chỉ là cảm kích nhất thời mà thôi?” Sau đó, nàng kể cho Phương Linh nghe sự việc, từ lúc mà nàng bị kẻ xấu đánh thuốc mê cho đến khi được Nam Phong giải cứu.

“Đây không phải là tình thiết anh hùng cứu mỹ nhân trong phim hay sao? Rồi sau đó, mỹ nhân vì cảm tạ vị anh hùng đã cứu mình mà đã lấy thân báo đáp!” Người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo. Lúc này, Phương Linh cảm thấy cô nàng Kiều Vy này cũng đang rơi vào tình trạng như vậy.

Nói chuyện một lúc, Kiều Vy đành nói lời chào Phương Linh để đi về lớp học. Trước khi đi, Phương Linh còn nói thêm điều gì đó vào tai nàng, làm cho nàng mặt đỏ ửng lên và liên tục xua tay từ chối.

Nam Phong thấy vậy thì vô cùng tò mò, hẳn nghĩ: “Mẹ nó, nhanh thật! Mới có ngồi với nhau một lúc thôi mà, hai cô nàng này đã thân thiết với nhau như hai chị em rồi! Đến khi nào thì mình mới có thể đạt được đến cảnh giới làm thân với gái một cách nhanh chóng đây?”

Một tuần sau đó, Nam Phong đắm đầu vào những tiết học trên trường lớp. Nhưng những môn mà hắn đăng ký trên trường học thì lại rất ít, thành ra thời gian rảnh của hắn hiện giờ đang rất là nhiều. Nam Phong dự định sẽ quay trở lại thế giới tận thế, hẳn bây giờ đang rất là mong nhớ Yu Mina bé bỏng của mình và muốn nhanh chóng quay trở về để ôm nàng lấy một cái.

Mặc dù, hẳn có Kiều Vy bên cạnh cũng vui đi được phần nào nỗi buồn. Thế nhưng, dù sao thì nàng và hắn hiện giờ thân phận vẫn chưa xác định, với lại hắn vẫn chưa có ý định gì với nàng cả.

Nam Phong đọc khá nhiều những tiểu thuyết trên mạng liên quan đến “tam cung lục viện”. Thế nhưng, lúc này hắn vẫn chưa muốn lập dàn harem thống trị địa cầu nào đó cả, mà chỉ muốn nhanh chóng thăng cấp và đưa Yu Mina đi hưởng một cuộc sống tốt hơn mà thôi.

...

“Đồ ăn thì mình chuẩn bị khá là nhiều rồi! Đợt buôn bán lần này chắc là sẽ vô cùng phát đạt đây!” Nam Phong kiểm tra lại hành lý của mình trước khi đi. Lúc này, trong căn phòng trọ của hắn đang chất đầy, chất đống đồ ăn, giống như tên này vừa mới đi càn quét một cái siêu thị mini nào đó gần đây vậy.

Hắn cũng đã chuẩn bị cho Yu Mina rất nhiều món quà, nhưng chủ yếu thì vẫn là đồ ăn, vì hắn hiểu rất rõ sở thích và đam mê về ẩm thực của cô nàng này. Cô nàng này luôn đòi hỏi Nam Phong phải mang hết những món ăn “cao lương mỹ vị”, mà nàng nghe được từ chính miệng của hắn.

“Hệ thống! Lâu rồi không gặp mày! Chúng ta chuẩn bị một lần nữa lên đường nào!”

[Ký chủ đang muốn dịch chuyển sang thế giới song song?]

“Đúng vậy! Chuẩn bị bắt đầu đi!”

[Hệ thống dịch chuyển đang trong quá trình khởi động! 3. 2. 1. Quá trình dịch chuyển kích hoạt thành công! Lưu ý ký chủ hay ngồi vững vàng để quá trình dịch chuyển diễn ra một cách suôn sẻ hơn!]

“Mẹ nó! Cuối cùng thì mày cũng đã thay đổi được câu nói rồi!” Nam Phong cảm giác được cái hệ thống chết tiệt này, cuối cùng thì cũng đã bắt đầu thay đổi được tư duy hố người của mình. Hắn vừa mới có những suy nghĩ tốt đẹp dành cho hệ thống, thì âm thanh hệ thống lại vang lên một lần nữa.

[Chúc quý khách có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

“Cái demm hệ thống này! CÚTTTT.....!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thế lực mới của Nam Phong

“Ha! Cuối cùng thì cũng quay trở lại chỗ này rồi! Đi một thời gian dài lại đâm ra nhớ thương nó mới chết chứ!” Nam Phong chẹp miệng cảm thán, sau đó hần lại nghĩ: “Không biết Yu Mina hiện giờ đang làm cái gì nhỉ? Lo lắng cho nàng thật!”

“Nam Phong! Chào mừng anh đã quay trở về!” không biết từ lúc nào mà Yu Mina đã tiến đến từ phía sau và ôm chầm lấy hần. Tên này thế mà đã đi được một lèo hơn ba ngày rồi, khiến cho trong lòng nàng có đôi chút lo lắng và sợ hãi. Nàng sợ rằng sau khi ôm một đồng vàng đi về nhà, thì hần sẽ không còn muốn quay trở lại nơi này nữa.

Nam Phong vô cùng ngạc nhiên, hần không biết làm sao mà Yu Mina lại có thể, phát hiện ra hần một cách nhanh chóng như thế vậy. Chẳng lẽ, suốt từ lúc hần đi về đến giờ, thì nàng vẫn luôn đứng ở đây và chờ đợi hần hay sao.

“Anh hỏi vấn đề này sao? Cũng không có gì to lớn cả! Thực ra thì, em đã cài sẵn một thiết bị cảm ứng ở xung quanh nhà rồi, nếu mà có biến động gì liên quan đến chấn động không gian, thì nó sẽ tự động thông báo lại cho em. Với lại...” Yu Mina rướn người lên và trao cho Nam Phong một nụ hôn nồng ấm, sau đó nàng tiếp tục nói: “Cứ mỗi ngày em lại dành ra một khoảng thời gian, để đến nơi này và chờ đợi anh quay trở về đây! Hi hi!”

Nam Phong sùng sốt trước hành động táo bạo của nàng, hần nghĩ: “Không thể ngờ được, một cô nàng trông có vẻ ngờ nghệch trước tình yêu như thế, mà lại có những lúc tình cảm đến như vậy?”

(t/g: Anh nghĩ là có mỗi chú ngờ nghệch mà thôi, chứ bọn con gái nó kinh khủng lắm! Kinh khủng lắm!)

“Được rồi mỹ nữ! Em kể cho anh nghe về sự kiện trong những ngày qua đi?” Nam Phong nhanh chóng thay đổi chủ đề, hần cũng không phải là một con người quá lăm về phim ngôn tình trung quốc. Thế nên hành động quá mẫn mủi này thì hần vẫn chưa thể nào thích ứng hết được.

“Vâng a! Để em kể cho anh nghe!” Sau đó, Yu Mina nhanh chóng kể lại cho Nam Phong nghe về những gì mà nàng đã làm trong mấy ngày qua.

Sau khi hần đi, Yu Mina đã dùng chỗ đồ ăn mà hần để lại và một lần nữa mang chúng đi buôn bán. Với kinh nghiệm của lần trước, lần này đã không còn những thằng ngu nào, tò ra trè trâu mà đến chỗ nàng gây sự nữa. Nàng nghĩ một phần là do bọn chúng e ngại tâm lý số đông, một phần cũng là vì bọn chúng biết rằng, dù có làm to chuyện đến đâu thì cũng chẳng thu được chút lợi tức nào.

Nàng không biết rằng, lý do chính cho sự kiêng rè này, chính là vì Nam Phong đã đạt được sự ủng hộ của tam đại gia tộc, còn gia tộc họ Yoon thì vẫn đang trong tình trạng án binh bất động.

Vì thế, Yu Mina đã dễ dàng hơn cho công việc làm ăn, buôn bán và bành chướng thế lực của mình. Đã có rất nhiều cường giả đồng ý gia nhập và bảo hộ cho việc làm ăn của nàng. Cũng nhờ đó mà nàng đã thành lập nên một thế lực có tên là “Ân sỹ các”, chuyên để bảo hộ cho việc làm ăn và thu thập tình báo, như những đại gia tộc khác vẫn đang làm.

Bình thường, nếu một gia tộc nào đó mà có ý muốn quật khởi, thì sẽ bị tứ đại gia tộc đứng ra và ngăn cản. Nhưng do gian hàng của nàng đã một phần nào đó liên quan trực tiếp đến quyền lợi của bọn họ, thế nên bọn họ cũng mất nhắm mắt mờ mà cho qua. Một phần là do họ kiêng dè thế lực đứng đằng sau chống lưng cho nàng.

“À ha! Anh đi có ba ngày mà đã xảy ra nhiều vấn đề như thế rồi!” Nam Phong nhìn kỹ Yu Mina một lần nữa, hần không ngờ rằng cô nàng này lại có thiên phú về lĩnh vực buôn bán như thế.

“Hi hi! Thôi vào vấn đề chính đi! Đồ mà em nhờ anh mua hộ như thế nào rồi?” Yu Mina nhìn chăm chăm xung quanh hần, để tìm kiếm những món đồ yêu quý mà nàng đã nhờ hần mua hộ đang ở đâu.

Nam Phong cười khỏ không thôi, hần nghĩ: “Cô nàng này mong hần trở về là vì nhớ thương hần, hay là nhớ thương những món đồ của hần đây?”

Hần nhanh chóng mang ra những món đồ mà nàng đã dặn dò hần từ trước. Lúc này đây, Yu Mina sung sướng như là một đứa trẻ khi nhận được món quà sinh nhật của mình vậy. Nàng nhanh chóng đá Nam Phong qua một bên và mảy mò nghiên cứu những món đồ mà hần mang về.

Thật ra, những món đồ này cũng chẳng phải là những thứ gì đó quá xa xỉ đối với nàng cả, thế nhưng nó lại mang đến cho nàng một sắc màu vô cùng mới mẻ mà không thể tìm thấy được khi ở nơi đây.

Cuối cùng, thì cũng đã đến tiết mục yêu thích nhất của Yu Mina, đó chính là ẩm thực. Cô nàng lúc này đang ngồi húp xì xụp tô phở bò thơm ngon, béo ngậy. Nhìn mặt nàng tỏ ra vô cùng hạnh phúc như là đang được ăn một thứ gì đó mà chỉ có ở trên thiên đường vậy.

Sao mà không đúng cơ chứ, phở là món ăn Việt Nam được lọt vào top ẩm thực thế giới, về những món ăn nổi tiếng mà bạn nên ăn trước khi chết. Đến cả những đầu bếp trứ danh trên thế giới mà còn phải dành hết những lời khen ngợi cho nó, thì làm sao mà ở một cái nơi tồi tàn về thực phẩm như thế này, còn có thể tìm ra được một món ăn nào khác ngon hơn nó cơ chứ.

Mặc dù, Nam Phong không làm đúng theo yêu cầu của nàng là mua ba mươi tô phở, hần nghĩ nếu mà hần thật sự mua đủ ba mươi tô phở, thì không biết về mặt của người bán hàng sẽ đặc sắc như thế nào nữa. Thế nhưng, hần cũng đã mua đủ phở các loại cho nàng thưởng thức. Ngoài ra, hần còn mua thêm rất nhiều những món ăn nổi tiếng khác của Việt Nam, như bánh mỳ, bánh xèo, bánh cuốn...

Phải nói rằng, lúc này Yu Mina cảm giác được mình như là đang lạc ở trên một thiên đường ẩm thực vậy. Nàng vô cùng thoả mãn, nếu mà bây giờ để cho nàng đi liều mạng với một Zombie cấp hai, thì nàng cũng dám làm.

Nam Phong ngồi kể bên nhìn về mặt biến hoá liên tục của nàng mà nghĩ: “Mẹ nó! Mới chỉ có mấy món ăn này thôi mà nàng đã “đắm ngực đậm chân” rồi! Không biết đến lúc mình mang đến thêm nhiều món ăn, ẩm thực nổi tiếng của Việt Nam và thế giới nữa, thì biểu cảm của nàng còn đặc sắc như thế nào nữa?”

Chỉ mất một lúc, Yu Mina đã nhanh chóng giải quyết hết những “món ăn thần thánh” này. Lúc này nàng đang ôm cái bụng to phình của mình và ngồi một chỗ để có thể tiêu hoá hết được chúng. Nam Phong ngồi kể bên mà há học mồm nhìn, đồ ăn mà hần mua về cho nàng rất là nhiều, hần không nghĩ rằng nàng sẽ ăn hết chúng trong vòng một lần.

“Kinh khủng thật! Nếu mà nàng ấy đi đến thế giới của mình thì không biết sẽ dọa chết thêm bao nhiêu người nữa đây?” Nam Phong rùng mình khi nghĩ đến cảnh tượng, những người xung quanh nhìn nàng ăn như quái vật thì sẽ có phong quang như thế nào nữa.

Nếu mà để Thành Việt biết được những suy nghĩ này của hần, thì tên này sẽ lao đến và mắng xối xả hần một trận: “Mẹ mày nữa Nam Phong! Mày biết là xấu hổ như vậy, mà dám ở một cái nơi sang trọng như thế và ăn như một thằng chết đói vậy! Báo hại anh mày đây mất sạch cả hình tượng “anh minh thần võ” của mình.”

Vuốt vuốt cái bụng căng phồng của mình, Yu Mina nhìn Nam Phong và nói: “No quá! Lần sau anh lại mua tiếp cho em như thế này nữa nha!”

Nam Phong nghe thấy nàng nói như vậy thì cơ mặt của hắn bắt đầu có dấu hiệu co giật, hắn nghĩ: “Minh có đúng khi làm người yêu nàng không vậy? Nuôi nàng như thế này thì bao nhiêu cơm cho đủ đây?”

Cách đó không xa, người mặc áo choàng đen bí ẩn mà Nam Phong đã từng gặp đang đứng ở đó. Người này hướng ánh nhìn của mình về phía căn nhà và thì thầm nói: “Sắp đến rồi! Cái ngày mà ngài bước lên ngai vàng của “chúa tể nơi tận thế” đã sắp diễn ra! Không còn nhiều thời gian nữa đâu chúa tể của tôi ơi! Ngài cần phải nhanh chóng mạnh hơn nữa, để có thể chuẩn bị cho ngày đó tới!”

Nói xong tên này như một làn khói tan biến vào trong không khí. Nếu mà Nam Phong để ý kỹ thì sẽ phát hiện ra ngay người này, đang đứng ở bên ngoài và theo dõi mọi “nhất cử nhất động” của hắn. Sau đó hắn sẽ chửi ầm lên: “Đm cái thằng kia! Mày có phải là một thằng biến thái không thế? Làm sao mà cứ theo dõi anh mày hoài vậy? Mà nói cho mày một câu nhá! Anh mày đây đĩz có gay lọ đầu đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hồng môn yến

“Há há! Vàng, thật là nhiều vàng! Cứ đà này thì mình sẽ trở thành tỷ phú mất thôi!” Trước mặt Nam Phong lúc này là từng xấp vàng được xếp ngay ngắn ở trên bàn. Cứ nhìn đồng tiền đang chạy nhảy trước mắt mình, lại làm hắn chảy nước miếng ròng ròng. Hắn cảm giác được mình như là nhìn thấy một tuyệt sắc mỹ nữ đang ở ngay trước mắt vậy.

Bây giờ, hắn rất là muốn trải nghiệm cái cảm giác được tắm trong tiền là như thế nào. Hắn đổ hết đồng vàng của mình vào bồn tắm và bơi trong đó. Yu Mina dùng ánh mắt quái dị để nhìn tên này, nàng nghĩ: “Tên này thèm tiền đến phát điên rồi!”

Sau một hồi tắm trong vàng, cuối cùng Nam Phong cũng lưu luyến đứng dậy để đi xuống nhà. Nhà mà hắn nói ở đây không phải là căn phòng trọ của hắn, mà là căn biệt thự được xây ở gần trung tâm Phong thành.

Hắn mua nơi này với mục đích là có một nơi dừng chân và làm ăn lâu dài. Nam Phong quyết định rồi, dù sao thì hắn cũng phải ở đây trong một thời gian dài, thế nên việc đầu tiên hắn phải có một nơi dừng chân cố định.

“Chào anh Nam Phong!” Vừa mới bước xuống nhà thì hắn đã nghe thấy có một cậu nhóc đang cúi người kính chào mình, hắn cũng nhiệt tình đáp lại: “Nhóc con đây à? Đạo này sống ở đây như thế nào rồi?”

Nhìn thấy Nam Phong hỏi han mình nhiệt tình, thì cậu nhóc này cảm thấy vô cùng sung sướng, cậu ta nhanh chóng trả lời: “Em cảm ơn anh rất nhiều! Cuộc sống ở đây thật vô cùng tốt, nó như là ở trên thiên đường vậy?”

Nghe thấy câu trả lời của cậu nhóc làm cho Nam Phong bật cười, hắn hóm hỉnh đáp lại: “Cái gì mà thiên đường chứ! Anh mày đây vẫn còn muốn sống lâu trăm tuổi, chứ chưa muốn chết trẻ đâu!” Cậu nhóc nghe thấy vậy thì chỉ biết gãi đầu cười, nhưng trong đôi mắt vẫn không thể che dấu nỗi vẻ tinh ranh trong đó.

Cậu nhóc mà Nam Phong nói đến ở đây, không ai khác chính là cậu nhóc can đảm, dám đứng lên chống lại những tên người lớn xấu xa trong cái hẻm nhỏ đó. Cậu nhóc này tên là Jack, năm nay mới chỉ có bảy tuổi, em gái cậu tên là Annie, kém cậu ta một tuổi.

Hỏi ra thì cũng thật trùng hợp, hoá ra cậu nhóc này và em gái mình ngay từ đầu cũng không phải là người vô gia cư trong con hẻm đó. Sở dĩ hai đứa phải sống ở đó, là vì trại tập trung của cậu ta bị một đợt Zombie triều cường tàn quét. May mắn thay, hai người đã may mắn sống sót và gặp được hai vị ân nhân tốt bụng này.

Sở dĩ, cậu nhóc này xuất hiện ở đây cũng chính vì chính sách mà hắn đề ra, đó chính là thuê những người ở trong cái hẻm vô gia cư đó và tạo cho họ một công ăn việc làm ổn định.

Lúc đầu, khi nghe được tin có người thuê những người ở trong con hẻm vô gia cư đó về để làm việc, thì cậu không thể tin vào tai của mình nữa. Cậu không nghĩ rằng có người sẽ bỏ tiền ra để thuê những kẻ ốm yếu sắp chết đói này.

Lúc mới vào đây thì cậu nhận ra được người đã thuê mình, chính là hai vị ân nhân đã cứu cậu hồi đó. Và từ ngày đó đến giờ thì cậu vô cùng sùng bái người ân nhân này, đối với cậu thì người này như là một vị cứu tinh được gửi xuống để cứu cậu và em gái của mình vậy. Hiện giờ, cậu và em gái đã có một cuộc sống ổn định và tốt hơn rất nhiều.

Nam Phong nhìn Jack một hồi và sau đó mỉm cười bước đi. Đi đến đâu hắn đều nhận được những lời chào hỏi nhiệt tình của công nhân viên đang làm việc ở đây. Họ vô cùng biết ơn vị ân nhân tốt bụng này, vì chính hắn đã cứu họ một mạng, đó như là ân tái tạo vậy.

Lúc mới đầu, do hắn phát lương đều đặn mà lại không có chế tài cụ thể, đã khiến cho một số người có hiện tượng chây lười trong công việc. Họ nghĩ rằng dù không cần cố gắng vào công việc, thì vẫn được nhận lương tháng đều đặn.

Tình trạng đó diễn ra ngày một nhiều, khiến cho hắn phải dùng phương pháp “giết gà dọa khỉ”, đó chính là sa thải một số kẻ cầm đầu và cũng là những kẻ đầu tiên khỏi sự trừng phạt này. Những kẻ này sẽ bị hắn cho vào một danh sách đen và không bao giờ được thuê trở lại nữa. Chính vì vậy đã khiến cho một bộ phận trong nhà hàng của hắn được cảnh tỉnh và không dám tái phạm.

Nhìn nhân viên ở đây như những chú ong vàng chăm chỉ thì Nam Phong cảm thấy vô cùng hài lòng. Mặc dù, một phần cũng là vì hắn muốn giúp đỡ những người này thoát khỏi hoàn cảnh đói nghèo, nhưng một phần cũng vì hắn muốn thành lập cho mình một đội ngũ nhân viên giá rẻ ở nơi đây. Cuộc đời mà, ai mà chẳng có lúc lợi dụng lẫn nhau cơ chứ, nhưng mọi thứ đều được thành lập trên lợi ích chung của cả hai bên.

Nam Phong cũng dự định sẽ tìm thêm những đứa trẻ nhân tài với mục đích đào tạo bọn chúng. Trong một lần tình cờ, hắn đã phát hiện ra được cô bé Annie, em gái của Jack là một thiên tài về công nghệ thông tin. Hắn vô cùng vui mừng, vì hắn biết công nghệ chính là một thứ thiết yếu cho một xã hội hiện đại sau này.

Hắn dự định, một khi mở được hỗ trợ dịch chuyển nhân lực đến từ hệ thống, thì sẽ mang theo những tiềm năng này sang thế giới của mình và giúp sức cho hắn. Thế nên lúc này, những thiên tài tiềm năng trẻ như cô bé Annie này và nhiều người khác nữa, đều được hắn đầu tư và bồi dưỡng một cách nhiệt tình.

Nam Phong vừa đi vừa nhìn xung quanh và gật gù tán thưởng, những người nhân viên này được huấn luyện vào những công việc khác nhau, tùy vào khả năng của mỗi người. Có người giỏi giao thương buôn bán, thì được huấn luyện làm trưởng quầy buôn bán, những người giỏi tính toán thì được huấn giao phụ trách về tính sổ sách. Còn những người nào không có đầu óc thì được huấn cho đi làm những công việc nặng như bốc vác hàng hoá, trông coi hàng và vận chuyển hàng.

Mọi thứ được vận hành một cách suôn sẻ, khiến cho huấn bây giờ đang khá là rảnh rỗi, việc của huấn lúc này chỉ là ngồi và đếm tiền mà thôi. Nam Phong cũng đã đi về thêm hai lần nữa, để lấy thêm nguồn hàng hoá ở thế giới của mình, vì thực phẩm mà huấn đang buôn bán đang rất là đắt hàng.

Đợt lương thực mới gần đây nhất huấn mang về có cả bánh kẹo, nó khiến cho rất nhiều người trong giới quý tộc xôn xao bàn tán, vì thứ đồ ăn này vô cùng mới mẻ đối với họ. Lúc đầu, họ cũng chẳng mấy quan tâm lắm đến nó, vì ở thế giới này cũng có những thứ đồ ăn gọi là bánh kẹo.

Nhưng khi họ được thưởng thức bánh kẹo với những hương vị đa dạng, phong phú, thì ngay lập tức họ chết mê chết mệt với chúng. Nhất là những phu nhân và những tiểu thư quyền quý trong thành, bánh kẹo của huấn chính là thứ mà họ mua nhiều nhất.

Yu Mina cũng vô cùng thích thú với những thứ bánh kẹo mà huấn mang về. Nào là bánh Su Kem Chewy Junior, bánh vòng đủ các hương vị hay là những loại bánh cupcakes, macaron đều được nâng nhiệt tình hưởng ứng, đến nỗi mà huấn phải cấm không cho nàng ăn, vì sợ nàng sẽ tăng cân một cách nhanh chóng. Ai mà chẳng muốn nữ nhân của mình luôn xinh đẹp trong mắt mình cơ chứ và huấn cũng không phải là trường hợp ngoại lệ.

...

“Anh này! Lão già của gia tộc Yoon có gửi thư mời anh đến để thương lượng! Hay là chúng ta không đi nữa?” Yu Mina cảm giác lời mời này không quá chân thật. Nàng biết, dù sao gia tộc Yoon cũng đang ở thế đối lập với huấn, nàng không nghĩ ra được những gì an toàn khi đến đó cả.

“Không vấn đề gì, anh sẽ đến đấy!” Nam Phong thông thả trả lời, dù đó có phải là “hồng môn yến” hay không thì huấn vẫn phải đi một chuyến. Có những thứ không phải muốn trốn chạy là có thể được. Với lại huấn vẫn còn một con át chủ bài trong tay, đó chính là người thân bí áo đen.

Mặc dù, cho đến tận bây giờ huấn vẫn chưa ước lượng được sức mạnh của người thân bí áo choàng đen, nhưng dù sao nếu có thể nhẹ nhàng giải quyết được một con Zombie cấp hai, thì cũng không phải là hạng người đơn giản.

Nam Phong hiện giờ đang rất là mong chờ cho lần gặp sắp tới của huấn, là trùng hay là long đều sẽ được xác định trong lần gặp gỡ này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Đàm phán

Sáng hôm sau, Nam Phong xuất hiện trước sân giao dịch của nhà họ Yoon. Nơi đây chính là nơi mà huấn thực hiện phi vụ đầu tiên của mình và cũng là lần đó khiến cho huấn xuất nữa thì mất mạng. Có thể nói nơi này tràn đầy những kỷ niệm đáng nhớ về lần đầu huấn đặt chân đến nơi này.

Nam Phong ung dung đi theo sự chỉ dẫn của nữ tiếp tân và tiến vào bên trong đại sảnh. Đến nơi, huấn nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi chờ sẵn ở đó và dùng đôi mắt của mình để đánh giá huấn. Nhìn người đàn ông này huấn biết được đây sẽ là người cùng huấn thực hiện cuộc đàm phán ngày hôm nay.

Người đàn ông này tầm 49, 50 tuổi, mặc dù đã đến cái độ tuổi trung niên, thế nhưng từ huấn vẫn toát lên một vẻ phong đậm, khinh vân, rất có thể khi còn trẻ thì tên này cũng là một mỹ nam tử, một cái túi đa đẹp.

Người đàn ông này cũng đang đánh giá Nam Phong. Huấn nhìn thấy từ Nam Phong là một bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ và tiềm năng tiềm tàng ở trong đó. Nam Phong khiến cho huấn cảm nhận được, khí thế của một trưởng khổng già tương lai.

“Chào cậu! Ta tên là Yoon Jung Hyeon, chủ nhân của dòng họ Yoon đời này!” Giọng nói của người này vô cùng đanh thép và tràn đầy quyền uy bên trong.

Nam Phong tiêu sái ngồi xuống, huấn từ tốn nói: “Tôi tên là Nam Phong! Rất vui được gặp ngài, gia chủ của dòng tộc Yoon!”

Ngay từ lần tranh phong đầu tiên, Yoon Jung Hyeon đã cố chèn ép Nam Phong, khi cho huấn thấy được khí thế và quyền uy của mình, nhưng đều bị huấn phá giải. Trong một cuộc thương lượng, mấu chốt của sự thành công chính là cái nhìn đầu tiên.

Mặc dù, đây chính là lần đầu và cũng là lần khó nhất của Nam Phong. Thế nhưng, huấn cũng không tỏ ra chút nào nao núng cả. Cùng với sự rèn luyện cả về thể xác lẫn tinh thần trong hơn tháng vừa qua. Nam Phong đã lột xác hoàn toàn, từ một chàng trai mới lớn không hiểu sự đời, cho đến một người tràn đầy khí thế và thành thực.

Jung Hyeon quăng cho Nam Phong một cái nhìn đầy tán thưởng. Huấn nhìn thấy được tiềm năng từ người này, huấn nghĩ rằng nếu người này mà phục vụ cho gia tộc thì tốt biết bao, gia tộc có thể một lần nữa bước lên được đỉnh vinh quang.

Thế nhưng, huấn cũng biết điều đó là không thể, vì rất có khả năng người này chính là đệ tử dòng chính của một gia tộc lớn nào đó và đang ra ngoài trải nghiệm và rèn luyện. Một gia tộc lớn là thứ mà huấn chưa thể chọc vào được lúc này.

Chính vì thế mà huấn quyết định hạ mã uy để có thể thương lượng với người này, cũng như cho thế lực đằng sau của huấn mặt mũi. Nếu cuộc thương lượng ngày hôm nay diễn ra một cách suôn sẻ thì vô cùng tốt. Thế nhưng, nếu mà không thành công thì huấn cũng không ngại mà thủ tiêu tên này, tránh cho một mối họa lớn.

Mặc dù, điều đó sẽ chọc giận thế lực đứng sau người này, nhưng người xưa có câu “Cường long bất đập địa đầu xà”. Nếu mà điều đó thực sự xảy ra, thì huấn cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Ta cũng không muốn nói nhiều nữa mà sẽ đi vào ngay vấn đề chính. Hôm nay, ta mời cậu đến đây là có một đề nghị muốn được hợp tác với cậu. Trước đó, chúng ta đã có rất nhiều hiểu lầm, thế nhưng không có đồng bọn nào là vĩnh viễn, cũng như kẻ thù nào là mãi mãi, mà chỉ có lợi ích là vĩnh cửu. Chắc là cậu cũng hiểu được điều đó mà đúng không?” Jung Hyeon nói một hồi, xong huấn tiếp tục im lặng và quan sát phản ứng của Nam Phong.

Nam Phong cười lớn một tiếng, huấn nói: “Ngài nói quả thật là rất đúng! Đúng là không có kẻ thù nào là vĩnh cửu cả, mà chỉ có lợi ích là trường tồn. Thế nhưng, tổn thất mà ngài và gia tộc đây đã gây ra cho tôi cũng không hề nhỏ đâu! Một hai câu nói, cũng không thể nào có thể cho qua được.”

“Hừ! Thế thì cậu muốn như thế nào? Đừng quên là ta không nói cho cậu biết, hiện giờ cậu vẫn còn đang ở trong địa bàn của ta đấy! Làm người thì nên để lại một đường lui, chứ đừng có vạch mặt một cách toàn diện.”

“Ha ha! Ngài nói thế là sai rồi, Yoon gia chủ! Chẳng phải là ngài không làm gì được tôi, thế nên mới mời tôi đến đây để thương lượng ngày hôm nay hay sao?” Nam Phong không hề tỏ ra nao núng trước lời đe dọa của người này. Hắn thông thả trả lời vì dù sao đứng trên lập trường của lý lẽ, thì hắn vẫn là người đúng. Nhưng cũng vì hắn không thể yếu thế hơn được người này, dù cho có phải giả bộ.

“Ha ha! Chàng trai, cậu vẫn còn rất trẻ, tương lai có thể cậu sẽ phong quang một cõi! Nhưng không phải là ngày hôm nay, vào lúc này!”

“Vậy chúng ta thử xem!” Nam Phong nở một nụ cười tươi nhìn Yoon Jung Hyeon.

Nam Phong bên ngoài tỏ ra không hề nao núng, nhưng bên trong hắn lúc này lại có chút rối loạn. Hắn không biết lão thất phu này có thật sự làm liều, mà xé rách mặt mũi hay không. Mặc dù, hắn vẫn còn một con át chủ bài trong tay. Thế nhưng người đó dù cho có mạnh đến đâu, thì cũng không phải là toàn năng a, nhờ có vấn đề gì sơ xuất xảy ra, thì người chịu thiệt vẫn là hắn.

Nhìn thấy thái độ điên cuồng của Nam Phong, những tên thuộc hạ của người này có vẻ rục rịch chuẩn bị hành động, nhưng bị người này ra dấu dừng lại. Nam Phong ngoài mặt thì vẫn tỏ ra bất cần đời, nhưng bên trong lại vô cùng cảnh giác với những biến động xung quanh, chỉ cần bọn người này có vấn đề gì khác lạ, thì hắn sẽ ngay lập tức hành động.

Trận giao phong của cả hai bên trên mặt trận tư tưởng, diễn ra vô cùng phong hiểm. Đôi bên chỉ cần có một bên yếu thế hơn, thì bên đó sẽ là bên bại trận.

Với một lão làng như Jung Hyeon, không khó để có thể đánh bại một tên trẻ ranh còn kém mình vài giáp như Nam Phong. Còn đối với Nam Phong, thì đây là cả một thử thách vô cùng khó khăn, khi phải đối diện với một người đã thành danh từ lâu và kinh nghiệm dày mình.

Có thể về mặt tinh thần, Nam Phong không thể vượt qua được Jung Hyeon, nhưng về khí thế thì tuyệt đối hắn không hề yếu kém. Nam Phong cảm giác được, đây sẽ là một cuộc thi căng não nhất mà hắn từng trải qua từ trước đến giờ. Hắn phải liên tục phân bác lại một lão làng và cố gắng để mình không tỏ ra yếu thế trước đối thủ.

“Mẹ nó! Sao mà mình ngu thế cơ chứ? Biết thế này thì trước đó mình đã thi vào một trường luật cho rồi! Thật là lãng phí một tài năng trẻ tiềm năng như mình mà!” Mặc dù, đang trong thời khắc vô cùng căng thẳng, mà tên Nam Phong này vẫn có thể yy tự mãn được.

“Thế nào rồi! Điều kiện mà ta đưa ra đã đủ để thỏa mãn được cậu hay chưa?”

Điều kiện mà người này đưa ra cũng rất tốt. Thế nhưng, nếu mà hắn nhận thì nghĩa là, hắn đã chịu thỏa hiệp và phải nhận một thất bại to lớn. Một trận chém giết khiến xuyt chút nữa thì mất mạng, mặc dù người thiệt thòi cuối cùng vẫn là dòng họ Yoon, nhưng cũng không thể phủ nhận được, những gì mà hắn phải trải qua, đáng nhận được bồi thường nhiều hơn thế này rất nhiều.

Nam Phong biết rằng, trận tranh phong giữa hắn và tên cáo già này, thì hắn là người thua cuộc. Mặc dù, không cam lòng nhưng hắn vẫn đành phải chấp nhận. Hắn biết, lợi ích cân bằng là phải xuất phát từ lợi ích chung của cả tứ đại gia tộc. Nếu một bên nào mà chịu thiệt thòi hơn, thì mất xích để vận hành một đường ray sẽ nhanh chóng bị phá vỡ, hắn biết tứ đại gia tộc sẽ không để điều đó xảy ra.

Hắn cũng không biết rằng, sở dĩ mà lão hồ ly Jung Hyeon còn chưa dám hành động, là vì hắn ta đang bị ba đại gia tộc còn lại chú ý tới, cùng với người hộ pháp bí ẩn của Nam Phong, khiến cho tên này không dám đánh liều vận mệnh của cả một gia tộc.

“Cha của ta lại chịu nhượng bộ trước thằng khốn kia sao?” Trước mắt Yoon Seong Woo lúc này là một tên tay chân thân tín của mình, tên này đang báo cáo chi tiết những gì mà hắn đã nhìn thấy và nghe được.

“Chết tiệt!” Seong Woo dùng hết sức của mình để đấm vỡ tấm gương trước mặt, khiến cho tên thuộc hạ thân tín cũng phải run mình hoảng sợ. Tên này biết được chủ nhân của mình cũng không phải là dạng người lương thiện gì, hắn sợ tên này sẽ “giận chó đánh mèo” lên người của hắn. Kể cả khi hắn là tay chân thân tín của gã và đã đi theo gã từ rất lâu rồi.

Seong Woo nghiền răng, nghiền lợi, hắn nói: “Nam Phong! Tất cả mọi thứ đều là do mày! Nhất định tao sẽ không bỏ qua cho mối nhục nhã này đâu! Mày hãy đợi đấy cho tao!”

Đối với một kẻ bị thù hận chỉ phối như tên này, thì khó có thể tưởng tượng ra được hắn sẽ gây ra những gì tồi tệ nữa. Nam Phong cũng không biết rằng, tự dưng không đâu hắn lại dính phải một mối thù không tên. Nhưng kể cả vậy, thì hắn cũng không sợ, đến cha người ta còn không sợ, thì thằng con trai của hắn đã là cái gì cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thăng cấp! Phần quà bí ẩn!

“Haizz! Mấy ngày nay chỉ có đếm tiền thôi mà cũng mệt mỏi thật! Phải nghỉ ngơi một vài ngày để dưỡng sức mới được, chứ cứ đếm tiền nhiều quá thì cũng mệt!” Nam Phong lúc này không khác gì một thằng khoe mẽ chính hiệu.

Mặc dù, số lượng vàng trong tay hắn rất là nhiều, nhưng hắn chỉ dám dùng một phần trong số đó để tiêu thụ. Hắn vẫn chưa tìm ra nguồn tiêu thụ nào hiệu quả, mà chỉ dám dùng cách chia lẻ chúng ra để tiêu thụ.

“Này hệ thống! Người nói xem cần bao nhiêu điểm nữa để có thể lên cấp tiếp theo vậy?” Nam Phong nói với về bất cần đời, vì hiện tại hắn nắm trong tay khá là nhiều oán ngọc cấp một và cấp hai. Thế nên, dù cho cái hệ thống chết tiệt này có nghĩ ra một trò gì khác, thì cũng không thể ngăn cản được việc thăng cấp của mình.

[Ký chủ cần số điểm gấp ba lần cấp độ cũ để có thể thăng cấp, nghĩa là lúc này ký chủ cần 120 điểm để có thể lên cấp bốn!]

“Đấy! Biết ngay mà, có sai gì đâu! Con hàng này đích thực là không có ý định gì tốt đẹp mà! Bóc lột sức lao động người khác một cách quá thể đáng!” Đúng như dự đoán của Nam Phong, số điểm để hắn thăng cấp gấp ba lần cấp độ cũ. Với số điểm như thế, nếu mà để hắn cày cuốc như bình thường, thì không biết đến ngày tháng nào hắn mới có thể thăng hạng được. Nam Phong nhận định về hệ thống này, đúng là hạng lừa đảo có hạng và không đáng tin cậy chút nào.

“Thôi người cứ quy đổi và thăng cấp cho ta đi!”

[Hệ thống bắt đầu quá trình thăng cấp! 3. 2. 1. Quá trình hoàn tất! Chúc mừng ký chủ lên cấp độ bốn]

“Aaa...! Thật là thoải mái! Kimochi!” Cái cảm giác cả cơ thể như được ngâm trong một bồn nước ấm một lần nữa xuất hiện, nó khiến cho Nam Phong vô cùng thoải mái và sảng khoái. Những bùn đen tạp chất từ trong cơ thể hắn bắt đầu toát ra bên ngoài trông vô cùng bẩn thỉu.

Kể cả những tác dụng phụ mà thuốc noãn ngọc mang lại, cũng đi theo tạp chất và trôi hết ra ngoài. Giờ đây, cơ thể Nam Phong dường như được thoát thoát hoàn cốt, da dẻ của hắn bắt đầu trở nên trắng nõn như da em bé, vóc người bên ngoài dần trở nên soái hơn rất nhiều, những mũi cơ bụng, cơ ngực đã có dấu hiệu săn chắc lại.

[Chúc mừng ký chủ đã đạt cấp độ bốn! Nhân dịp kỷ chủ thăng cấp, hệ thống dành cho ngài một phần quà bí ẩn!]

“Hé hé! Phần quà bí ẩn cơ à! Mở ra cho ta đi!” Nam Phong vô cùng háo hức, hắn không nghĩ rằng cái hệ thống lừa đảo này, lại cũng có lúc tặng quà free cơ đấy, không có bóc lột sức lao động của hắn thì đã rất là may mắn rồi.

[Phần quà này sẽ được mở ra vào lần dịch chuyển tiếp theo! Mong ký chủ ráng đợi!]

Nam Phong bĩu môi, hắn nói: “Thế nữa à! Biết ngay là ngươi không có ý định gì tốt đẹp đâu mà! Có phải đến lúc đó, ngươi lại đòi thêm điểm số từ ta thì mới có thể mở phần quà này đúng không?”

[Ký chủ xin hãy tự trọng, không nên khinh thường hệ thống! Phần quà lần này của hệ thống dành cho ngài là hoàn toàn tự nguyện, không cần đến điểm số để trao đổi]

Nam Phong dùng vẻ mặt không tin nhìn hệ thống, hắn chắc chắn rằng cái hệ thống này đang có âm mưu nào đó nhắm vào hắn, chứ cái hệ thống keo kiệt này thì biết cho free ai bao giờ.

“Hệ thống! Mở bảng trạng thái lên cho ta!”

[Nhân vật: Vũ Nam Phong]

Lv: 4

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Chủ nhân của Ân sỹ các

Thế năng: 15 (18)

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 15

Kết luận: Rất có cố gắng]

“Mẹ nó! Vẫn là cái dòng chữ gây war này! Thôi được rồi! Không nói đến nữa, ta đi nghỉ ngơi đây!” Nam Phong nằm xuống giường và nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Mấy ngày nay liên tục bốn ba đã khiến cho cơ thể hắn vô cùng mệt mỏi và chẳng còn tâm trí đâu để quản cái hệ thống chết tiệt này nữa.

Sau mấy ngày nghỉ học ở trường, hôm nay Nam Phong quyết định đi học lại. Mặc dù, hắn đã có một công việc làm ăn buôn bán ổn định, nhưng mà hắn vẫn muốn được trải nghiệm cuộc sống ở đại học. Đồi người có mấy lần được đi học, hắn không muốn khi mình trưởng thành lại cảm thấy tiếc nuối vì thiếu mất một đoạn nhân sinh nào đó.

“Mấy ngày hôm nay anh đi đâu vậy, tôi gọi cho anh mấy cuộc mà không có nhấc máy hả?” Mới vào đến trường thì người đầu tiên mà hắn gặp lại chính là Kiều Vy, cô nàng lúc này mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm Nam Phong. Hiện giờ nàng đang rất là tức giận vì mấy ngày qua liên tiếp không liên lạc được với hắn. Khi mà nàng đến nhà trọ cũng không gặp được hắn ở đó, nó khiến cho nàng vô cùng lo lắng và không biết chuyện gì xảy ra với hắn.

“He he! Mỹ nữ à, mấy ngày qua tôi có về qua nhà một chuyến, với cả máy điện thoại của tôi cũng đang có vấn đề về pin, thế nên bị tôi vứt xó một chỗ rồi! Mà sao mỹ nữ lại tức giận như vậy, hay là đã thích tôi rồi chứ gì?” Nam Phong cười cợt trả lời.

Kiều Vy nghe hắn nói vậy thì giật thót người, sau đó nàng chợt lúng túng, giọng nói có chút ấp úng: “Đầu...đầu có thích gì anh đâu! Người ta...ta chỉ là lo lắng cho anh mà thôi!” Sau đó nàng lại nghĩ: “Mình bị làm sao thế vậy chứ? Hay là mình thật sự thích tên này rồi?”

Nam Phong không để ý đến cảm xúc của Kiều Vy vì lúc này hắn đang bận check lại lịch học trên lớp, hắn nhìn nàng và nói: “Thôi không đề cập đến vấn đề này nữa! Chúng ta vẫn là nhanh chóng đi vào thôi không thì muộn học mất!”

Kiều Vy giật mình tỉnh lại, nàng nhanh chóng theo chân của Nam Phong đi vào trường, vừa đi nàng vừa không tập trung cúi mà đầu xuống suy nghĩ điều gì đó và không may va sầm vào một người, làm cho nàng ngã ngồi xuống đất.

Một cánh tay từ tế nhanh chóng đưa ra trước mặt nàng. Khi nàng ngước mặt lên thì nhìn thấy một người thanh niên với khuôn mặt sáng sủa, mặc dù không phải là một mỹ nam, nhưng cũng thuộc tuyệt người ưa nhìn. Người này khá là cao ráo, cao tầm mét tám, cùng với dáng người tập gym trong nhiều năm dài khiến cho người này có vóc người vô cùng lý tưởng.

Hắn ta nhìn Kiều Vy và nở nụ cười tươi với nàng, hắn nói: “Này cô gái! Em có bị làm sao không? Cho tôi một lời xin lỗi!”

Kiều Vy đang không biết chuyện gì đang xảy ra thì cánh tay của người này sắp chạm đến người nàng. Nam Phong không biết từ đâu chạy đến chen vào giữa và đỡ nàng dậy. Hắn nhìn nam tử trước mắt và nói: “Không cần đâu! Để đó cho tôi!”

Bây giờ, Nam Phong mới để ý kỹ người mà hắn vừa mới đẩy ra, chính là cái tên Minh Hùng khoa trên mà lần trước hắn đã bắt gặp. Lúc này gân chán của tên này đang nổi lên từng sợi, hắn ta chỉ thẳng vào Nam Phong và nói: “Lại là mày, thằng khốn phá đám! Được lắm! Nếu mà mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân khắp cái trường này, thì vào trưa ngày hôm nay, mày hãy đến đây nhà thể dục, chúng ta cùng so tài một lần!”

Nam Phong không thêm để ý đến lời khiêu chiến của tên này, mà chỉ lo xem xét xung quanh người của Kiều Vy có xảy ra xây xát gì không. Bây giờ, đối với hắn thì vài con ruồi muỗi đã không còn tính khiêu chiến nào nữa. Thân thủ của hắn lúc này còn phải lợi hại hơn một số binh lính đặc công, thế nên một tên karate đai đen tam đẳng thì đã là gì.

Hắn nói mà không thèm nhìn qua chút nào: “Được rồi! Trưa nay ta sẽ đến để giải quyết nốt ân oán với ngươi. Bây giờ ngươi có thể đi!”

Tên này trông thấy đáng vẻ không thèm quan tâm của Nam Phong thì vô cùng tức giận, nhưng nhanh chóng hắn ta để con giận xuống và nói: “Được! Thăng nào không đến thì không phải là đàn ông!” nói xong hắn bực tức rời đi. Đi được một đoạn khá xa, tên này nở một nụ cười tàn nhẫn và nói: “Tao không làm gì được mày, nhưng không phải là không có người khác! Lần này tao sẽ cho mày đẹp mặt!”

“Hừ! Một tên tiểu nhân vật mà thôi, không đáng để quan tâm!” Mới sáng ngày ra mà Nam Phong đã gặp phải một chuyện phiền chán này, khiến cho hắn vô cùng bực tức. Hắn đang suy nghĩ xem lát nữa phải dùng biện pháp gì để xử đẹp tên này, khiến cho hắn một trận nhớ đời và lần sau không còn dám đi gây sự khắp nơi nữa.

(t/g: hình như là chủ đề gây sự với hắn mới đúng chứ.)

Kiều Vy không để ý đến lời nói của Nam Phong, vì lúc này mặt nàng đang đỏ bừng và cảm gặm xuống đất, nàng nghĩ: “Hay là hắn cũng thích mình nhỉ, nếu không khi này hắn lại ra mặt như thế chứ?” Càng nghĩ thì mặt nàng lại càng nóng rực hơn, tâm tư thiếu nữ lại vì thế mà tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42: Cao thủ

Đồng hồ điểm đúng mười một giờ trưa thì cũng là lúc mà Nam Phong có mặt trước cửa của dãy nhà thể dục, theo phía sau hắn là cô nàng Kiều Vy. Nàng mặc dù đã khuyên hắn rất nhiều nhưng vẫn không được, thế nên nàng quyết định đi cùng hắn luôn, nàng không thể yên tâm được khi để hắn đi một mình.

Trước cửa của dãy nhà thể dục là một hàng người đang đứng đó để chờ và theo dõi. Tên Minh Hùng này mặc dù ở trường là một tên thích đi gây sự và tán gái nhiều, nhưng dù sao thì hắn cũng là một người có danh tiếng nhất định.

Thế nên, sự việc mà hắn muốn tỷ thí với một người nào đó, đã tạo nên một làn sóng xôn xao dự luận. Họ muốn biết được mặt mũi của người đang gây chiến với một cao thủ karate đai đen tam đẳng là như thế nào.

“Khà! Thật là náo nhiệt! Không ngờ chỉ là một cuộc tỷ thí nho nhỏ thôi mà lại dẫn động nhiều người đến theo dõi như vậy?” Nam Phong không cảm thấy hồi hộp chút nào, số người mà hắn đã đứng trước mặt để trưng bực còn nhiều và đáng sợ hơn thế này rất nhiều.

“Tao còn tưởng là mày không dám đến cơ chứ!” Minh Hùng từ từ bước ra từ cửa chính của dãy nhà thể dục, hắn nhìn Nam Phong với con mắt đầy bất thiện, sau đó hắn nói tiếp: “Mời vào bên trong! Sẽ có người tỷ thí với mày ở đây!”

“Ha ha...! Ta còn tưởng là ngươi muốn tỷ thí với ta cơ chứ! Không ngờ cũng chỉ là loại gà gáy kêu to mà thôi!” Nam Phong cười to thành tiếng, hắn thật sự khinh thường tên này vì không dám một đối một với hắn một lần. Nhưng mà Nam Phong vẫn theo chân tên này tiến vào bên trong dãy nhà thể dục.

“Tên này là ai mà phách lối vậy?” Một người A ngạc nhiên hỏi.

“Ừm! Mà đai đen karate của chúng ta dường như có phần sợ hắn mà không dám chiến đấu.” Một người B đồng tình.

“Trận chiến này quả thật không đơn giản chút nào! Chúng ta nhanh chóng đi vào trong, không thì không có chỗ mà ngồi đâu!”

...

“Này Kiều Vy, cô đứng ở đây đợi tôi đến hạ gục tên kia, rồi chúng ta cùng nhau về!” Nam Phong nhanh chóng sắp xếp cho cô nàng này, thì hắn mới yên tâm mà bước vào cuộc chiến. Kiều Vy thấy vậy thì nắm chặt tay của hắn lại và nói: “Vậy anh phải thật cẩn thận đấy! Đừng có để xảy ra việc gì!”

Nam Phong cười to một tiếng và nói: “Ha ha! Tôi thì có vấn đề gì chứ! Mấy tên này còn chưa đủ khả năng làm gì được tôi đâu!”

“Hừ! Cứ cho mày đắc ý một thời gian đi!” Minh Hùng nhìn đáng vẻ phách lối của Nam Phong thì khinh thường nói, nhưng sau đó hắn lại run người hoảng sợ. Cứ nghĩ đến cái người mà hắn mới đến lúc này thì cơ thể hắn theo bản năng lại càng run dữ dội. Người này chính là người kinh khủng nhất mà hắn từng biết từ trước đến giờ và cũng là người để lại cho hắn một bóng ma tâm lý không thể nào vượt qua được.

Nam Phong tiến lại gần sân thi đấu thì hắn nhìn thấy một chàng thanh niên tầm 24, 25 tuổi đang đứng đó đợi hắn. Người này vô cùng tuấn tú nhưng khí chất của hắn lại khiến cho Nam Phong có phần rét lạnh. Nam Phong không nghĩ rằng, còn có người có thể khiến hắn, ngay từ lần đầu chạm mặt lại có cảm giác muốn thoái lui.

“Ngươi là Nam Phong à? Đây là kẻ mà dọa sợ thằng em họ của ta hay sao?” Tên này nở một nụ cười vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt hắn nhìn Nam Phong giống như nhìn người chết chứ không phải là đối thủ.

Nam Phong nắm chặt bàn tay của mình lại, hắn cảm giác được người thanh niên trước mặt mình lúc này vô cùng đáng sợ, nhưng không vì thế mà hắn lùi bước. Đùa chứ, hắn đã trải qua những tháng ngày luyện tập ở tận thể, trải qua vô số những lần suýt mất mạng, hay vô số những thử thách về trí tuệ, thì một cái thử thách nho nhỏ này, làm sao có thể khiến cho hắn lùi bước đây.

“Hừ! Ngươi biết tên ta rồi thì cũng nên giới thiệu mình đi chứ!” Nam Phong “hừ” lên một tiếng đầy lùi khí thế của chàng trai này. Lúc này, hắn không thể để mình thua khí thế của đối phương được, vì nếu như vậy thì hắn đã thua đối phương ngay từ hiệp đầu tiên rồi.

“Kẻ thua cuộc thi không cần phải báo tên, tên của ta cũng không phải ai cũng có thể biết!” Tên này khinh thường nói.

“Khinh người quá đáng! Nhận lấy!” Nam Phong hét lên một tiếng, hắn nhanh chóng lao đến chỗ đối phương và tung một quả đấm cực mạnh ngay trước mặt tên này.

Tên này không có ý định gì là né tránh, mà chỉ giờ bàn tay của mình ra trước mặt và đỡ lấy nắm đấm của Nam Phong.

Nam Phong giật mình, nắm đấm này là hắn đã dùng 80% sức mạnh của mình, một người trưởng thành bình thường nếu mà hứng trọn cú đấm này của hắn, thì chỉ có kết cục là nằm đo ván dưới đất, thế mà bị tên này hời hợt hoá giải.

Nam Phong nhanh chóng thối lui và thủ thế, hắn không dám xông bừa lên nữa vì tên này dường như rất mạnh.

“Người đánh xong rồi thì bây giờ đến lượt ta!” Nói xong tên này từ từ tiến lại gần Nam Phong và tung một cú đấm ngay trước mặt của hắn.

Cú đấm này tưởng chừng như vô cùng chậm chạp, nhưng khi rơi vào trong mắt hắn thì lại vô cùng nhanh, nhanh đến nỗi mà hắn cảm giác mình không thể tránh nổi.

Nam Phong vất hai tay chéo ra trước mặt để kháng lại đòn tấn công của tên này. Nhưng khi cánh tay đẩy sắp tiến đến trước mặt của Nam Phong thì lại nhanh chóng chuyển hướng và tấn công xuống vùng bụng của hắn, khiến cho hắn không kịp phòng thủ.

Đinh chọn một phát đấm vào bụng khiến cho Nam Phong ngã nhào xuống đất và kéo lê một quãng đường dài.

Nơi mà Nam Phong ngã xuống bụi đất tung mù mịt, khiến cho mọi người xung quanh không biết chuyện gì đang xảy ra. Đòn tấn công của tên này nhanh đến nỗi mà mắt của người thường không thể theo kịp.

“Hừ! Hoá ra là to mồm! Một đòn đánh chậm như thế mà còn không đỡ được, mà lại bày đặt trò khiêu chiến.” Một người A khinh thường nói.

“Ừm! Đúng là chán thật.” Một người B gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thua trận

“Nam Phong! Anh có sao không?” Kiều Vy kêu lên một tiếng và định tiến lại gần chỗ hắn, nhưng lại bị những tên thuộc hạ của Minh Hùng ngăn cản lại. Nàng bây giờ đang rất là sốt ruột nhưng lại không thể làm gì được, mà chỉ biết đứng đó nhìn và nắm chặt tay khăn cầu.

Nam Phong từ trong đất bụi nhanh chóng đứng dậy, trên khoé miệng của hắn vẫn còn đọng lại một tia máu.

Tên thanh niên lạnh lùng này cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hắn “Ồ” lên một tiếng và nói: “Thật không ngờ! Ở một cái nơi như thế này, lại có thể gặp được một tên thế tu! Nhưng cũng chỉ nên dừng lại ở đây mà thôi! Người không thể thắng ta được đâu!”

“Chưa chắc đâu! Xem đây!” Nam Phong lại một lần nữa xông lên trước, hắn liên tiếp tung ra những cú đấm đầy uy lực vào người thanh niên này. Người này chỉ đơn giản là hơi hốt né tránh, lâu lâu lại gạt tay của mình lên, để đỡ lấy đòn tấn công của Nam Phong.

“Có sơ hở!” Người này nhìn thấy sơ hở bên trong đòn đánh của Nam Phong và nhanh chóng dùng chân của mình để ngăn hắn, khiến cho Nam Phong một lần nữa ngã nhào ra đất. Không dừng lại ở đó, tên này tung một cú sút ngang bụng của Nam Phong khiến cho hắn văng người ra một khoảng cách xa, kéo lê theo một đường đất bụi mù mịt.

Lần này thì Nam Phong không thể chịu nổi được nữa mà ho ra một ngụm máu. Hắn từ từ đứng dậy nhưng nhanh chóng lại ngã khiêu xuống, một tay hắn chống ở dưới đất để giữ thăng bằng cho cơ thể.

Người thanh niên lạnh lùng từ từ tiến lại gần chỗ của Nam Phong và đặt một bàn tay của mình lên vai hắn rồi nói: “Người rất mạnh, nếu so với tên em họ bất thành văn của ta, thì người mạnh hơn vô số lần, nhưng so với ta thì vẫn vô cùng nhỏ yếu. Lần này ta chỉ dạy cho người một bài học rằng “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”*, để đừng có mà đi rêu rao suốt ngày và nhận phải quả đắng.

(Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: là người giỏi còn có người giỏi hơn nữa, không nên vì mình giỏi mà coi thường thiên hạ.)

Sau đó, người thanh niên này cười nhẹ một tiếng và dẫn theo tên em họ cùng đám đàn em của hắn ra khỏi dãy nhà thể dục.

Lúc này, đại sảnh bỗng dưng vỡ oà lên, bọn họ xôn xao bàn tán màn giao đấu lúc nãy của Nam Phong và người thanh niên âm trầm kia.

“Mọi người có nhìn thấy cái gì không? Thật là vô cùng đặc sắc! Cứ như là đang xem một bộ phim võ thuật hành động vậy!” Một người A hào hứng lên tiếng.

“Ừ! Tên Nam Phong này cũng rất mạnh, nhưng gặp phải người thanh niên kia thì thật là số nhỏ. Thua cũng rất đáng!” Một người B đồng tình nói.

“Kính khùng thật! Cả hai đều rất kính khùng, vẫn là nên ít trêu chọc bọn họ thì hơn!”

...

“Chết tiệt!” Nam Phong đấm một phát cực mạnh xuống đất, hắn cứ tưởng rằng sau bao nỗ lực luyện tập của mình, mặc dù không phải mạnh một cách kinh thiên động địa, nhưng ít ra cũng phải ngao nghể ở nơi này. Thật không ngờ, lần xuất sơn đầu tiên mà đã phải nhận một trái đắng rồi, lại còn trước mặt biết bao nhiêu người nữa chứ.

“Anh có làm sao không?” Kiều Vy lo lắng đỡ Nam Phong ngồi dậy, nhìn thấy thảm trạng của hắn làm cho nàng rất là đau lòng.

Nam Phong cứ như một người mất hồn vậy, mặc kệ cho Kiều Vy kéo hắn đứng lên. Hắn nắm chặt tay của mình lại và thề rằng, sẽ luyện tập thật nhiều hơn nữa để có thể một lần nữa trả lại mối hận này.

“Tên mặt trắng chết tiệt! Người hãy đợi đây, ta sẽ quay lại báo thù!” Nam Phong thề trong lòng.

Cách đó không xa là nhóm người của tên thanh niên âm trầm. Tên Minh Hùng đi theo phía sau không dám ho hé nửa câu, nhưng sau đó hắn vẫn không nhịn được mà lên tiếng hỏi: “Sao anh lại không hạ nhục thẳng thộc không biết trời đất này thêm nữa vậy?”

“Hừ! Người thì biết cái gì chứ? Tên này mặc dù thua kém ta rất nhiều, nhưng lại mạnh hơn người không chỉ một điểm. Ta chắc chắn rằng, hắn không phải là người ở thế tục, mà giống như ta thuộc người trong thế giới đó và phụ thuộc vào một gia tộc lớn nào đó. Với lại người đã là cái thứ gì mà dám chửi vãn ta cơ chứ!” Người thanh niên dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn lướt qua Minh Hùng, khiến cho hắn run sợ mà ngã ngồi xuống đất.

Người thanh niên này “Hừ” nhẹ một tiếng và nói tiếp: “Hừ! Ta không muốn có lần sau nữa! Người cũng ít trêu chọc vào hán thì hơn, ta không sợ hán nhưng cũng không muốn rước hận thù của một gia tộc nào đó vào người.” Nói xong, người thanh niên này phẩy tay một cái và quay người bước đi, để mặc cho tên Minh Hùng này ngã ngồi dưới đất nhìn theo.

Nhìn bóng lưng của người thanh niên âm trầm này mà tên Minh Hùng nắm chặt bàn tay của mình lại, hán nghĩ rằng nói thầm “Nam Phong! Đạo Nam! Hai người các ngươi thật sự rất giống nhau, đều là những tên vô cùng đáng chết. Nếu mà ta có được thứ sức mạnh đó, thì sẽ đè bẹp các ngươi ở dưới chân.”

Tên này dùng ánh mắt tràn đầy thù hận để nhìn người thanh niên trước mắt mình. Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy tên thanh niên này, thì hán đã thêm muốn thứ sức mạnh này rồi. Nhưng chỉ là hán thuộc dòng phụ của gia tộc, thế nên không được tiếp xúc với những thứ huyền bí đó.

Điều này làm cho hán vô cùng thống hận, hán hận ông trời vì đã sinh ra hán chỉ là dòng ngoài mà không phải dòng chính. Nếu mà hán thuộc dòng chính, thì người đang đứng ở kia phải là hán, còn người đang ngồi ở dưới đất phải là tên Đạo Nam này rồi.

Ở một khoảng không xa xăm nào đó.

Một người thanh niên, người khoác trường bào màu trắng, đứng phát pho trong gió. Tay phải người này là một thanh kiếm với những hoạ tiết rồng bay vô cùng sinh động.

Ánh mắt của người này nhìn vào khoảng không xa xăm, vô định như là đang đợi chờ một điều gì đó. Sau lưng hán là vô số những người mặc áo giáp vàng sáng loáng. Kỳ lạ hơn là sau lưng của họ mọc ra một đôi cánh trắng muốt, tinh khiết.

“Lời mình tán tiên! Ngươi đã bị bao vây rồi, ngoan ngoan giao tay chịu chửi đi!” Một người trong số đó không nhịn được mà lên tiếng.

Người thanh niên này cười lớn một tiếng và nói: “Bọn điều nhân các ngươi mà dám chặn đường của bốn toạ hay sao? Hãy xem một kiếm của ta đây!”

Người này hét lên một tiếng và chém một đường kiếm kinh thiên động địa quét sạch hết tất cả mọi thứ. Kiếm khí của người này có xu hướng huỷ diệt tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Một nhát kiếm trăm vạn vật.

Người này thu kiếm vào trong vỏ và một lần nữa nhìn lên bầu trời nơi xa xăm và nói: “Chúa tể nơi tận thế ư? Mong rằng đến lúc đó thì ngươi đừng có để cho ta phải thất vọng, vì dù sao ta cũng là “Chúa tể thời gian” mà!”

Giọng nói của người này vang vọng vào thiên không, rồi sau đó chìm dần vào trong bóng đêm như là một lời nhún nhu đầy thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Khởi đầu mới thật tuyệt vời!

“Này! Anh vẫn còn đang buồn đấy hả? Thôi đừng có buồn nữa, vui lên chút nào!” Kiều Vy hiện giờ đang rất là lo lắng cho Nam Phong, nàng sợ hán thua không gượng nổi.

Nam Phong nắm chặt tay mình lại, hán nhìn Kiều Vy với ánh mắt đầy quyết tâm và nói: “Không! Tôi không hề cảm thấy nản chí chút nào. Trong người tôi lúc này tràn đầy ý chí và quyết tâm hơn lúc nào hết!”

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy quyết tâm của Nam Phong, khiến cho Kiều Vy yên tâm hơn một chút, nhưng sau đó mặt nàng lại bắt đầu đỏ ửng lên. Nàng không ngờ rằng, hình tượng của Nam Phong lúc này trông rất là soái, ánh mắt của hán tràn đầy quyết tâm lại càng tô thêm mị lực, khiến cho nàng lại càng yêu thích hán nhiều hơn nữa.

“Quyết định rồi! Tôi sẽ đi khỏi đây một thời gian! Cái ngày mà tôi trở về thì cũng là lúc, một lần nữa tôi sẽ đường đường chính chính khiêu chiến với tên mặt trắng đó.” Nam Phong nói với khí thế hào hùng. Lần này, hán quyết tâm sẽ dẫm nát cái tên kia ở dưới chân mình, chưa bao giờ hán lại tràn đầy quyết tâm như lúc này.

“Ừm! Anh đi có lâu không vậy?” Kiều Vy lo lắng hỏi, nàng cảm thấy có phần hụt hẫng, vì mới gặp hán chưa lâu mà nay đã phải chia xa.

Nam Phong nhếch môi cười, hán thầm nói: “Không lâu nữa đâu, sẽ rất là nhanh thôi!”

Lúc này, Nam Phong đã chuẩn bị hết tư trang cho lần dịch chuyển tiếp theo. Mặc dù, mục tiêu của hán lần này là tu luyện, nhưng hán vẫn không quên được mục đích chính của mình, chính là buồn bán, kiếm tiền.

“Hệ thống! Chuẩn bị quá trình dịch chuyển cho ta! Ta muốn nhanh chóng trở về để có thể tu luyện.” Trận thua lần này đã thật sự gây chấn động lớn đến tâm lý của hán. Lúc này đây, hán muốn mình trở nên cường đại hơn bao giờ hết.

[Ký chủ có muốn kích hoạt chế độ dịch chuyển?]

“Đúng vậy! Ngươi hãy nhanh lên!”

[Lần dịch chuyển tiếp theo này của ký chủ sẽ kích hoạt được phần quà bí ẩn. Ký chủ có muốn mở nó ra?]

“Được rồi! Nhanh lên cho ta.” Mặc dù đang rất là vội, nhưng Nam Phong vẫn có phần mong chờ vào món quà mà hệ thống gửi cho mình. Mặc dù, cái hệ thống này phải nói là rất khôn nạc, nhưng cũng không thể phủ nhận được tác dụng của nó vẫn rất là lớn đối với hán.

[Kích hoạt phần quà bí ẩn! 3. 2. 1. Kích hoạt thành công!]

“Sẽ là gì đây?”

[Chúc mừng ký chủ đạt được một lần cường ép dịch chuyển đến một thời không khác!]

3. 2. 1 Đứng hình một lúc. Cái quái gì xảy ra thế này.

“Cái mẹ nó! Đang yên đang lành lại lôi tao ra dịch chuyển làm cái gì? Mà đã thế lại còn cái gì mà chúc với cả mừng nữa chứ? Tao có được đổi lại nó hay không?”

[Không được! Một khi ký chủ đã kích hoạt thành công, thì không được quyền đổi hay trả lại.]

“Mẹ nó! Còn có cái thể loại cưỡng ép nhận quà nữa hả? Cái hệ thống chết tiệt này, biết ngay là mày không có ý định gì tốt đẹp mà!” Nam Phong lúc này đang rất là bức tức. Hắn vừa mới thua một trận đấu quan trọng xong, nay còn bị cái hệ thống này hớ một phát nữa chứ. Đúng là như lời đồn mà!

[Ký chủ hãy bình tĩnh nghe hệ thống giải thích!]

“Mẹ nó! Mày nói cho tao xem nào?”

[Khi đạt đến cấp độ bốn, thì ký chủ sẽ không còn dùng được những nguồn năng lượng bình thường đến từ noãn ngọc để thăng cấp nữa]

“Mẹ nó! Mày đang cố giải thích hay là thêm dầu vào lửa đây hả?” Có cái tình trạng nào như thế này không hà. Đã bị hớ rồi, lại còn bị hớ thêm version hai nữa chứ.

[Thế nên, hệ thống mới thiết lập cho ký chủ một thể giới, nơi mà ngài có thể đạt được những nguồn năng lượng tinh khiết khác đến từ những nhiệm vụ!]

“Haizz! Được rồi! Bây giờ thì mày nói cái gì mà chẳng có lý, chẳng lẽ ta được quyền phản đối?”

[Ký chủ không nên nản chí! Thế giới tiếp theo mà ngài đến sẽ có một điều bất ngờ dành cho ngài!]

“Ta có thể biết nơi đó là nơi nào được không?” Nghe thấy cái hệ thống này úp mở, lại càng khơi dậy lên tính tò mò của Nam Phong.

[Xin ký chủ cứ bình tĩnh! Sẽ ngay lúc nửa thôi thì ký chủ sẽ biết!]

“Hử! Già thần già quý! Nhanh chóng dịch chuyển cho ta đi!”

[Hệ thống đếm ngược bắt đầu khởi động. 3. 2. 1. Bắt đầu quá trình dịch chuyển. Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

“Haizz thôi vậy! Tao cũng lười chinh mày, hệ thống à!”

Một nguồn ánh sáng màu xanh mang theo Nam Phong cùng với căn nhà của mình biến mất, để đến với một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Nơi này đây sẽ là hành trình quật khởi của người mang danh hiệu “Chúa tể nơi tận thế”. Và cũng tại nơi này, mọi bí mật sẽ dần được hé lộ.

- -- Ánh sáng xanh vù vù--

“U! Ta đến nơi rồi đây à?” Nam Phong cứ nghĩ rằng hắn đã rất quen thuộc với cái chức năng dịch chuyển này rồi, nhưng cái cảm giác nôn nao này vẫn khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

“Ủm! Nhìn bầu trời sáng chói thế này thì không phải là thế giới tận thế nữa rồi! Mong rằng mình sẽ có một khởi đầu tốt đẹp khi ở nơi này!” Nam Phong vô cùng cảm khái. Khi mà hắn đã dần quen thuộc với bầu không khí nơi tận thế, thì ngay lập tức được dịch chuyển đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Điều này khiến cho hắn có phần trống vắng và hụt hẫng.

“Thôi thì mình ra ngoài một cái nào!”

Chuẩn bị hết hành trang, lúc định bước ra khỏi cửa thì hắn chợt dừng lại và nói: “Đợi chút đã nào! Lần này đúng là xui đến tận mạng. Thôi thì mình kiểm tra lại hành trang trước khi bước ra ngoài!”

“Ba lô check, súng laze check, đồng hồ siêu cảm ứng check, đi đâu đi ị check, còn có cái gì nữa không nhỉ? Chắc là hết rồi, bắt đầu đi thôi!”

Lúc chuẩn bị mở cửa thì hắn chợt khựng lại và nghĩ: “Đợi chút, ra ngoài thì phải chọn hướng, chọn chân cũng là một điều cần thiết, chọn chân trước khi bước cái đã. A! Chân phải đây rồi, này thì không nhầm vào đâu được!”

“Khởi đầu mới thật... tuy..ệt... vờ...i...”

Câu “Tuyệt vời” cuối cùng của hắn vẫn không thể thốt lên thành lời, vì xung quanh nơi mà hắn đang đứng lúc này, chính là một khu rừng vô cùng rộng lớn, cây cối chẳng chặt không có điểm dừng. Nơi này không hề có nhà dân hay là chỗ nào tập trung cá, mà chỉ toàn là cây cối với núi non.

Điều này khiến cho Nam Phong cảm giác vô cùng tồi tệ, vì hắn một lần nữa phải đi tìm những người sống ở nơi này và hắn không biết được bọn họ tốt hay xấu. May mắn cho hắn lần trước là đã gặp được Yu Mina tốt bụng, không biết lần này thì như thế nào đây.

“CÁI DCMNN!! KHỞI ĐẦU MỚI CÁI SHIT ẤY! CÁI HỆ THỐNG CHẾT TIỆT!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Nhật ký của Yu Mina

Nhật ký, ngày tháng năm

Hôm nay, mình đã gặp được một tên rất chi là ngổ tào. Tên này cứ nghĩ rằng hắn đã lừa được mình, nhưng thật ra thì làm sao mà mình có thể mắc mưu hắn được đây. Nhìn cái biểu cảm mà hắn nói dối kia, lại còn rất mạnh mẽ nữa chứ, trông thật là tức cười.

Nhật ký, ngày tháng năm

Mình không hiểu làm sao mà mình, lại có thể nhận lời đi làm bảo kê cho hắn được cơ chứ? Nhưng cũng không biết từ đâu mà hắn lại có thể mang ra rất nhiều những món ăn vô cùng

ngon miệng. Thôi thì tạm chấp nhận vậy!

Nhật ký, ngày tháng năm

Tên này trông thế mà cũng ra đáng đàn ông phết! Không có làm gì mình trong lúc ngủ cả. Mà kể cả như vậy, thì cũng hãy cẩn thận cậu em út của hấn đấy.

Nhật ký, ngày tháng năm

Tên này có phải là nam nhân không vậy, đến khẩu súng mà cũng không cầm nổi? Thật không biết tên này làm thế nào mà có thể sống sót được ở thế giới này từ trước đến giờ cơ chứ?

Nhưng mà tên này cũng nhanh thích ứng thật, mới có một lúc thôi mà đã dần quen thuộc với súng đạn rồi, cũng thuộc tuyệt người có tiềm năng đấy!

Nhật ký, ngày tháng năm

Hấn vẫn còn muốn giấu bí mật của mình nữa sao? Mặc dù, không phải là quen biết từ lâu, thế nhưng ít ra thì cũng đã sát cánh cùng nhau trong một khoảng thời gian dài cơ mà.

Chẳng lẽ, hấn không thể tiết lộ một chút được hay sao?

Nhật ký, ngày tháng năm

Mình kể cho hấn nghe tất cả về quá khứ của mình rồi! Chẳng lẽ hấn ta vẫn còn muốn giấu mình nữa sao?

Thật là đáng buồn và thất vọng, hay là hấn thật sự không có ý gì với mình cả?

Nhật ký, ngày tháng năm

Hôm nay, xuyt chút nữa thôi là mình đã mất mạng rồi, nhưng cũng chính vì thế mà hấn đã bắt đầu nói thật với mình.

Sau đó, tên này còn tỏ tình với mình nữa chứ. Mặc dù, vẫn còn có chút ngây ngô và buồn cười nhưng mình vô cùng hạnh phúc.

Cảm ơn vị thiên thần đã bước vào cuộc đời em!

...

“Này này Yu Mina! Em đang viết cái gì vậy? Có thể cho anh xem một chút được không?” Nam Phong nhìn thấy Yu Mina đang loay hoay viết viết cái gì đó thì vô cùng tò mò.

“Ờ! Không cho anh biết! Đây là bí mật riêng của phụ nữ, cảm anh được táy máy nhìn trộm.” Nghe thấy Yu Mina nói vậy, thì trí tò mò và tưởng tượng của hấn lại trở dậy, nhưng hấn cũng không dám làm bừa, vì hấn biết rằng khi nàng tức giận thì vô cùng đáng sợ.

“Ừm! Biết điều thế là tốt, cảm anh được động vào đấy!” Nhìn thấy biểu hiện khép nép của Nam Phong khiến cho Yu Mina cảm thấy vô cùng thoải mái, sau đó nàng nói tiếp: “Thế còn cuốn nhật ký của anh đâu rồi? Sao em lại không thấy anh dùng nó lần nào vậy?”

(t/g: Anh thất vọng về chú! Chưa cưới về mà đã bội lộ cái bản tính sợ vợ rồi! Anh mày đây cũng vậy! ToT)

Khoẻ miệng của Nam Phong có chút co giật, hấn nói: “Đâu có! Anh vẫn đang dùng đấy thôi, chỉ là anh cũng đã cất nó ở một chỗ bí mật rồi!”

Nghe thấy câu trả lời của hấn thì nàng gật đầu và nói: “Ừm! Thế thì tốt, cảm anh được nói dối đấy!” Sau đó, nàng nhìn Nam Phong với một ánh mắt tình tứ và nói: “ Anh yêu, hôm nay anh định làm món gì vậy?” Thấy Yu Mina chuyển sang một câu chuyện khác làm cho Nam Phong thở phào nhẹ nhõm.

Câu chuyện là như thế này. Trong một lần, sau khi hấn giới thiệu cho nàng về thế giới của mình, thì nàng đã phát hiện ra một đồ vật vô cùng thú vị, đó chính là hello kitty. Và đó cũng chính là lúc mà ác mộng của hấn bắt đầu.

Cô nàng này dường như là fan cuồng của con mèo màu hồng đó và liên tục bắt hấn phải mua những thứ liên quan đến nó về cho nàng, một trong số đó là sổ tay hello kitty.

Nếu chỉ là như vậy thì đã không có chuyện phải nói. Đây nàng đã bắt hấn phải mua sổ tay, lại còn là sổ tay đôi nữa chứ, hấn một cái nàng một cái.

Mẹ nó! Đã thế nàng còn bắt hấn phải dùng cùng nàng nữa chứ! Nếu mà không dùng nó thì nàng sẽ vô cùng khó chịu.

Với một thằng đàn ông như hấn, nếu mà dùng cái sổ tay hello kitty kia, thì còn ra cái thể thống cống rãnh gì nữa chứ. Tệ hơn nữa, nếu mà để cho bọn bạn biết được hấn đang viết nhật ký trong một cái sổ tay hello kitty, thì đúng là “bách nhục xuyên tâm”, nước sông hoàng hà cũng không tẩy sạch được ô nhục này.

Đã thế, lâu lâu nàng còn bắt hấn phải viết trước mặt mình nữa chứ. Thế mà khi hấn đòi xem nhật ký của nàng, thì nàng lại nhất quyết không cho. Đúng là đàn bà mà, thật là khó chiều.

Đôi lúc, hấn còn không biết được quyết định trước đó của mình, khi rước cái bà chủ này về nhà là đúng hay sai nữa. Nhưng sau khi nghĩ lại thì hấn phải đành phải chấp nhận.

“Cuộc sống này thật là khó khăn! Gái xinh không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được? Có đôi khi đó còn là trap đấy!” Nam Phong tự nhủ với mình. Hấn như là đã đúc kết được một kinh nghiệm để đời, mà sau này hấn vẫn mắc phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gìơ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Câu cá

“Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời! Hay là mình đi câu cá nhé?” Nhìn những con số chạy dài trong tài khoản, lúc này Nam Phong đang nằm vắt chân chữ ngũ và vô cùng hưởng thụ.

Không chán chừ gì nữa, hấn rút ngay con Iphone X mới mua được ra và gọi cho Việt Cường một chuyến.

Sau một hồi chuông đổ, cuối cùng thì đầu dây bên kia cũng có tín hiệu trả lời.

Việt Cường nói với giọng uể oải: “Mày lại muốn gì nữa hả Nam Phong? Chẳng lẽ mày lại muốn mua một cái siêu thị nữa hay sao?”

“Ồ! Sao mày biết hay thế vậy? Hay là mày mới học một lớp thần giao cách cảm à?” Nam Phong giả vờ ngạc nhiên hỏi, khiến cho Việt Cường ở đầu dây bên kia không nhịn được hét lớn: “Cút đi cái thằng bạn tốt này! Mày biết rằng, chỉ có một lúc thôi mà mày đã làm bay màu mất một tháng tiền sinh hoạt của tao không hả?”

“Hé hé! Đùa chú chút thôi mà, sao phải nóng vậy!”

Cuối cùng thì Việt Cường ở đầu dây bên kia cũng đã hạ nhiệt, hần hỏi: “Thế chú mày gọi cho anh có việc gì đấy?”

“Không có gì đâu, chỉ là hôm nay anh mày chán quá, muốn rủ chú mày đi câu cá đấy mà!” Nam Phong hỏi hột trả lời.

“Câu cá! Hừ? Chú mày có vẻ biết hưởng thụ đấy nhè?” trong giọng nói của Việt Cường có phần khinh thường, sau đó hần tiếp tục nói: “Được rồi! Để anh hay để chú qua đón đấy?”

“Humm! Thôi để anh cho, chú cứ ngồi ở nhà mà đợi đi.”

“Ok!”

...

“Thằng này làm cái gì mà lâu thế vậy? Nó nói là rủ mình đi mà mãi vẫn chưa đến, hay là mình bị nó troll rồi nhè?”

BÍP BÍP

“Này! Chú mày đang suy nghĩ cái gì mà tập trung thế hả?” Cuối cùng thì Nam Phong cũng đã xuất hiện.

Lúc mà Việt Cường quay lại, thì hần đang nhìn thấy cái gì thế này. Nam Phong với một phong cách áo khoác đen, quần đen cùng với cái khẩu trang cũng màu đen nốt, sau lưng của hần là một cái vọt bắt cá và một cái túi dài màu đen. Điều đặc biệt nhất chính là, hôm nay hần đã tậu được cho mình một quả xe exciter xanh nước huyền thoại. Nhìn qua Nam Phong lúc này không khác gì một thằng trộm chó chính hiệu.

Khoẻ mũi của Việt Cường có giấu hiệu co giật, hần nhìn vào Nam Phong thật lâu và nói: “Mẹ nó! Tao không có đi theo mày làm cái gì đó phạm pháp đâu nhá! Nhất là cái vụ trộm chó, bị bắt được thì nhục không còn chỗ nào chui nỏ!”

“Mẹ nó! Mày đang suy nghĩ cái gì thế hả? Mau lên xe đi còn đi câu cá nữa!”

“Không muốn nghĩ cũng không được a!” Việt Cường nghĩ thầm trong đầu.

...

Mất cả một buổi sáng, cuối cùng thì cả hai thằng ra về với một cái giỏ trống không. Việt Cường nhìn Nam Phong với anh mắt khinh bỉ, hần nói: “Tao biết ngay mà! Cái loại mày thì biết câu cá là cái gì, mà còn bày đặt cái trò đi câu! Bây giờ thì tao mất cả một buổi sáng rồi mà có được cái méo gì đâu!”

“Rõ ràng là tao đã xem ở trên mạng cách câu cá rồi cơ mà! Nhìn nó đơn giản như vậy, làm sao mà mãi không câu được con nào vậy?” Nam Phong bực tức trả lời.

“Tao cũng không biết tại sao mà mày lại đột nhiên đòi đi câu cá, thế nhưng đi về thôi, tao mệt rồi!”

Nam Phong thờ dài một hơi và nói: “Haizz! Thôi được rồi! Tao với mày đi về!”

“Nam Phong anh về rồi đấy à?” Yu Mína bước ra từ sau lưng và vòng hai tay của mình ra ôm hần vào trong lòng, sau đó mũi nàng bỗng nhiên nhăn lại, nàng nói: “Trên người anh có cái mùi gì đó khó chịu thế?”

Nam Phong cười “Khà khà”, hần lỏ ra một hộp xốp đựng thức ăn trước mặt nàng và nói: “Biết đây cái gì không?”

Yu Mína sau khi mở hộp xốp ra thì nàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Trước mắt nàng lúc này là rất nhiều cá, thứ mà nàng chỉ có thể thấy ở trong những cuốn sách khi còn nhỏ, nhưng chưa bao giờ được nhìn thấy tận mắt cả. Nàng nhìn hần đầy ngạc nhiên và hỏi: “Làm sao mà anh lại có nhiều cá thế này?”

Nam Phong tự phụ hếch chiếc chiếc mũi của mình lên trời và nói: “Xời, có gì khó đâu chứ! Tất cả đều là anh câu được đấy!”

Yu Mína nhìn Nam Phong với ánh mắt nghi ngờ, nàng nói: “Có thật không vậy? Hay là anh mua được ở đâu mang về đây hả?”

Nam Phong có phần chột dạ, hần nghĩ: “Mẹ nó! Làm sao mà trực giác nữ nhân của nàng lại nhanh nhạy như vậy nhè? Mình nhất quyết không được nhận. Phải tinh táo lên Nam Phong à!”

“Đâu...đâu mà! Anh câu được hết bọn chúng đấy”

“Thật không?” Yu Mína vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hần.

“Thật...thật mà!”

...

One for minutes.

Cuối cùng thì Nam Phong cũng phải thành thật với nàng. Yu Mína sau khi nghe thấy lời thú tội của hần thì ôm bụng cười sặc sụa.

Nam Phong nhìn thấy nàng như vậy thì què hơn cả chuyện không câu được cá của mình, hần nghĩ: “Mẹ nó! Đúng là “bách nhục xuyên tâm” mà!”

Nam Phong tự nhủ rằng lần sau sẽ không bao giờ làm cái việc xạo ke như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thế giới tiên hiệp

“FUCK U! Bộ máy không còn cái địa điểm nào khác để dịch chuyển hay sao, mà toàn chọn những nơi hẻo lánh để đến thế hả?” Nam Phong bức tức nói. Có ai bị như hắn không, bị bóc lột sức lao động đã đành, nay còn phải tự tìm đường đi nữa chứ. Hắn không nghĩ nổi tại sao lại có người có thể tạo ra được một cái hệ thống hãm vcl như thế này cơ chứ.

[Xin ký chủ hãy bình tĩnh lại! Địa điểm mà hệ thống chọn đích thực có phần hẻo lánh, nhưng nó đã được cài đặt sẵn từ trước. Hệ thống không thể nào tự mình thay đổi được!]

“Thế nghĩa là vẫn có thể thay đổi lại được?” Nam Phong bức tức hỏi, nhưng nghĩ một hồi, hắn lại nói: “Mà thôi đi! Có cài đặt cho mày xong thì cũng bằng thừa. Cài đặt xong rồi thì có được cái gì khác đâu. Cái hệ thống vô dụng này!”

[Xin ký chủ không nên lăng mạ hệ thống! Hệ thống rất tài năng và tận tâm!]

“Tận cái con khỉ!”

...

“Đây là chỗ nào vậy hệ thống!” Cả nhau một hồi với cái hệ thống này khiến cho Nam Phong thấm mệt, hắn cũng chẳng buồn quan đến nó nữa.

[Hệ thống không thể trả lời trước mà ký chủ phải tự mình tìm hiểu lấy]

“Mẹ nó! Bất tài!”

[Hệ thống có một phần quà dành cho ký chủ khi ngài mở ra được một thế giới mới]

“Hừ! Sau đó mày ú oà mở ra một cái nhiệm vụ chết tiệt nào nữa, rồi bắt tao đi làm chứ gì? Tao không cần! CÚT!” Nam Phong cảm thấy cái hệ thống này đang cố ý đùa giỡn hắn. Đùa chứ, hắn vừa mới bị troll xong, nay cái hệ thống này lại định giờ cái bài cũ ra troll hắn một lần nữa. Hắn không có ngu!

[Xin ký chủ hãy thật bình tĩnh! Lần này hệ thống sẽ tặng cho ký chủ một phần quà mở, không hề có tác nhân phụ nào ở bên trong. Nó chỉ là một phần quà mà thôi!]

“Hừ! Nghe có vẻ mày đang định thay đổi tính nết nè? Cơ mà tao méo tin!” nghĩ lại một chút rồi Nam Phong lại hỏi: “Thôi được rồi! Món quà này nhận rồi thì có được trả lại không? Nếu không được thì tao cũng không cần nữa!”

[Món quà lần này được quyền trả lại! Nếu ký chủ không muốn có thể gửi trả lại cho hệ thống!]

“Được rồi! Mở ra cho ta xem nào!”

[Kích hoạt phần quà mở! 3. 2. 1. Kích hoạt thành công! Chúc mừng ký chủ đã nhận được 7 điểm tích trữ đến từ hệ thống. Tổng cộng ký chủ hiện giờ đang có 20 điểm tích trữ!]

“Hừm! Không có bấy! Ừm! Thế cũng được, ta nhận! Xin lỗi vì đã nghi ngờ mày, hệ thống à!” Nam Phong vô cùng hí hửng, không đâu tự dưng hắn lại nhận được đến tận 7 điểm tích lũy mà không phải làm gì cả.

“Ừm! Được rồi! Ta đi ra ngoài chút đây.”

[Xin ký chủ bình tĩnh! Hệ thống đang kích hoạt một số chức năng dành cho ký chủ!]

“Được rồi! Mấy cứ làm đi, tao đang rảnh mà!” Vì 7 điểm lúc này mà bây giờ Nam Phong đã tạm tha cho cái hệ thống này.

[Bắt đầu quá kích hoạt chức năng! 3. 2. 1. Kích hoạt thành công! Ký chủ đã sở hữu chức năng bảo vệ miễn phí và chức năng phiên dịch ngôn ngữ mất phí!]

“Hả! Là cái chức năng bảo vệ nhà mà mày có nhắc đến hồi trước đấy à?” Nam Phong rất là vui mừng, vì cuối cùng thì hắn cũng đã nhận được chức năng tự động bảo vệ nhà, mà không cần phải lo sợ có một thằng ất ở nào khác lạc vào bên trong nữa rồi.

[Đúng vậy ký chủ!]

Nam Phong suy nghĩ kỹ lại lần nữa, hắn lại hỏi: “Cái chức năng bảo vệ free thì không nói làm gì rồi! Thế còn cái chức năng phiên dịch ngôn ngữ mà mất phí là như thế nào vậy?”

[Chức năng phiên dịch ngôn ngữ giúp cho ký chủ có thể hiểu được mọi ngôn ngữ trong những thế giới mà ký chủ sẽ đi qua bây giờ và sau này. Nhưng ký chủ phải trả phí để có thể kích hoạt được nó!]

“Ừm! Cũng khá tiện lợi đấy! Thế phí của nó là bao nhiêu vậy?”

[Phí kích hoạt tổng cộng là 20 điểm tích trữ!]

“Cái demm hệ thống! Tao biết ngay là cái hệ thống chết tiệt mày không có cái gì tốt đẹp đâu mà! Cho tao 7 điểm tích lũy để có thể cướp luôn 13 điểm tích lũy còn lại của tao chứ gì? Tao méo có ngu! Không có đôi chác gì hết!” Nam Phong tức giận đến nổi thở phì phò.

Cái bản mặt gian tà của hệ thống cuối cùng thì cũng đã lộ ra ngoài. Hắn biết ngay mà, làm sao mà cái hệ thống này lại có thể tốt bụng được chứ. Đúng là cái đồ “giả nhân giả nghĩa”. À, không đúng! Phải gọi là “giả máy giả trí” mới đúng chứ.

[Xin ký chủ hãy suy nghĩ kỹ lại! Chức năng này vô cùng hữu dụng đối với ký chủ!]

“Tao biết thứ tiếng tên là English! Thế nên méo cần mày! CÚT!!!”

“Chết tiệt! Cái khu rừng này làm sao mà rộng đến như vậy? Đi mãi mà vẫn không thấy điểm dừng! Hay là mình đi lạc mất rồi?” Nam Phong bây giờ đang toát cả mồ hôi. Với thể lực đã được cải tạo qua của hắn mà vẫn cảm thấy mệt, thì mới biết được cái khu rừng này nó rộng lớn đến chừng nào.

Nam Phong tức giận sút một hòn đá ở dưới chân mình ra xa. Hắn bây giờ chỉ muốn chửi cái hệ thống này một trận mà thôi. Hô một lần thì hắn còn có thể chịu được, đây cái hệ thống này hô được hắn phát nào là sẽ hô ngay lập tức.

U!

Một tiếng động từ đâu đó phát ra khiến cho Nam Phong giật mình trở lại. Tiếng động này vô cùng quen thuộc đối với hắn, không sai vào đâu được, chắc chắn là có người đang ở gần đây. Nam Phong cảm thấy dường như mình đã tìm thấy được ánh hào quang sau cơn mưa. Hắn chạy thực mạng đến nơi phát ra tiếng kêu đó.

“Ồ RÊ CA! Đứng là có người rồi! Cuối cùng thì mình cũng gặp được nhân loại đầu tiên ở thế giới này rồi!”

Trên một dòng suối dài là một người mặc một bộ trang phục lạ mắt đang nằm ở đó. Nam Phong tiến lại gần thì phát hiện ra người này mặc một bộ trang phục cổ trang, mà hắn hay thường thấy ở trên mấy bộ phim truyền hình. Dường như người này đang bị thương rất nặng và máu của người này chảy lênh láng xuống nước.

“Mẹ nó! Mới phát hiện ra người thì hoá ra là xác chết! Đợi chút! Hình như người này vẫn còn thở!” Nam Phong giúp lật người này dậy và băng bó vết thương dùm hắn.

Khuôn mặt của người này khá là phổ thông, giống như những nhân vật quần chúng mà hắn thường thấy trên ti vi. Người này mặc một bộ trang phục bố sam màu nâu xám, chất vải cũng không phải là quá tốt vì nó vô cùng thô ráp.

Một lúc sau, cuối cùng thì người này cũng tỉnh dậy. Người này sau khi nhìn Nam Phong thì vô cùng hoảng hốt, hắn ta nhanh chóng lùi lại phía sau và thủ thế. Sau đó, người này tỏ ra một đồng ngôn ngữ mà hắn không hề hiểu chút nào.

Nhưng với kinh nghiệm xem phim nhiều năm của Nam Phong, thì không khó để hắn có thể đoán ra được ngôn ngữ của người này đang dùng, chính là thứ ngôn ngữ Trung Hoa thường thấy nhan nhản trên những bộ phim truyền hình.

“Mẹ nó! Cái hệ thống chết tiệt này! Tao sẽ không đội trời chung với mày!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thôn làng bị tàn phá

[Ký chủ có thay đổi lại quyết định của mình hay không?]

“Mẹ nó! Mày đòi chức năng phiên dịch cho tao!” Nam Phong nói mà lòng đau như cắt. Bây giờ, hắn có thể được coi là một người nghèo được không? Mười ba điểm tích lũy cứ như thế bị hắn tiêu một cách không thương tiếc. Lúc này đây đừng có nói là một điểm, hắn cũng không có a.

“Mình phải nhanh chóng thăng cấp mới được!” Nam Phong ảo não nghĩ, không có điểm tích lũy lúc này thì làm việc gì cũng cảm thấy khó khăn.

[Hệ thống bắt đầu kích hoạt chức năng phiên dịch! Tiêu tốn tất cả 20 điểm tích lũy. Ký chủ có muốn tiếp tục?]

“Có! Nhanh lên cho ta!”

[Hệ thống kích hoạt trong vòng vài giây! 3. 2. 1. Kích hoạt thành công! Chức năng phiên dịch sẽ được cài đặt sẵn và chuyển tất cả về Tiếng Việt cho ký chủ. Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

Nam Phong thoát ra khỏi hệ thống và nhìn về phía người thanh niên đang thủ thế vì sợ hãi, hắn nói: “Xin lỗi! Tôi không hề có ý đồ xấu, tôi chỉ muốn hỏi nơi này là đâu mà thôi?”

Người thanh niên quần chúng này cảm thấy Nam Phong không có vẻ gì là ác ý, thế nhưng sau những gì mà hắn đã trải qua, thì hắn không còn dễ tin người lạ nữa.

Nam Phong cảm thấy người này không có vẻ gì là muốn trả lời câu hỏi của mình, thì tỏ ra bực tức mà nói: “Hừ! Nếu mà tôi muốn làm hại anh thì lúc này đã không cứu anh làm gì rồi! Anh nghĩ tôi là loại người thích rước phiền phức vào mình lắm hả?”

Nhìn thấy biểu hiện giận dữ cùng với tình trạng trên người mình, thì người này bắt đầu tin tưởng Nam Phong hơn, hắn ta thu lại thế phòng thủ và nói: “Tôi là thôn dân sống ở một ngôi làng gần đây! Làng của chúng tôi lúc này bị một toán cướp tàn sát, may mắn thay là tôi còn sống sót trở ra.”

Về mặt người này dần trở nên bi thương khi nghĩ lại chuyện này, đối với một người đã sống rất lâu tại một nơi, vào một ngày nào đó lại tận mắt nhìn thấy người thân, bạn bè, hàng xóm chết ngay trước mắt mình nhưng lại bất lực, thì cũng có tâm trạng giống hắn ta mà thôi.

“Haizz! Đây đúng là thời kỳ loạn lạc mà! Sao mà mình đi đến thế giới nào cũng rơi vào hoàn cảnh loạn lạc vậy?” Nam Phong cảm thấy nghi ngờ về nhân sinh của chính mình.

Thế giới này theo như lời của người thanh niên này được gọi là Huyền Linh đại lục. Đại lục này vô cùng rộng lớn, còn rộng đến chừng nào thì hắn ta không biết, vì từ trước đến giờ hắn chỉ có sống ở trong thôn được quản hạt bởi “Càn Nguyệt vương quốc” mà thôi.

Càn Nguyệt vương quốc này hiện tại đang trong tình trạng chiến tranh với một vương gần đó tên là “Hàn Vũ vương quốc”. Hai nước giao tranh đã lâu nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Những người dân giống như người thanh niên này, không phải là đi chạy nạn thì cũng lên rừng làm cướp, cuộc sống vô cùng lam lũ.

Nam Phong vô cùng cảm thán, hắn cảm thấy Trung hoa đại lục, dù cho ở bất kỳ thế giới nào thì vẫn là chủng loài hiếu chiến và xâm lấn. Chiến tranh liên miên đối với họ cũng chỉ là chuyện cơm bữa mà thôi. Họ lúc nào cũng tự cho rằng mình là giống loài thượng đẳng và trị vì những chủng tộc khác.

Một phần cũng là vì thôi thúc của quyền lực, thế nên những cuộc chiến như thế này liên tiếp xảy ra. Nhưng cuối cùng người chịu tội lúc nào cũng là dân thường, chỉ vì lòng tham của những người quyền quý này mà họ gặp phải tình cảnh tan cửa nát nhà.

Như nắm được cọng rom cứu mạng, người thanh niên này quỳ sụp xuống, hấn dập đầu liên tục xuống đất và nói: “Xin ân công hãy cứu giúp ngôi làng của chúng tôi! Tôi xin làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình của ngài!”

Nam Phong vội đỡ người này dậy và nói: “Anh đừng có làm như vậy! Anh đang bị thương đấy, làm như thế thì vết thương bung hết ra ngoài bây giờ?”

“Xin ân công hãy cứu giúp ngôi làng của chúng tôi, nếu không có chết tôi cũng không đứng dậy!”

Nhìn thấy dáng vẻ kiên cường của người này thì Nam Phong biết rằng mình không thể khuyên bảo được rồi, hấn thở dài một hơi và nói: “Anh đứng lên trước đi, tôi sẽ đi cùng anh một chuyến! Còn nếu cứu được hay không thì cũng là tôi đã tận lực.”

“Cảm ơn ân công rất nhiều! Cảm ơn rất nhiều!” Người này thì thảo đứng dậy nhưng vết thương lại khiến cho hấn ta có dấu hiệu lung lay ngã xuống. Nam Phong nhanh chóng bám vào vai người này và dùng sức của mình đỡ lấy hấn. Nam Phong nói: “Thôi thì để tôi dìu anh vậy! Anh chỉ hướng về làng của mình đi.”

...

Nhìn thảm trạng trước mắt mà Nam Phong nắm chặt bàn tay của mình lại. Xác người nằm la liệt khắp nơi, phải nói rằng những kẻ gây ra việc này đã không còn được coi là con người nữa rồi, mà chỉ đáng là những bọn cầm thú ác quỷ.

“Phụ thân, nương! Con trai bất hiếu không thể cứu được hai người! Aaaaa...!” Người thanh niên này quỳ xuống nơi mà cha mẹ mình nằm xuống và kêu lên từng tiếng bất lực.

Nam Phong không nhịn được mà quay đầu đi chỗ khác. Mặc dù, hấn đã từng giết rất nhiều Zombie nhưng hấn vẫn chưa giết người thật bao giờ. Thế nên, khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì hấn không khỏi xúc động muốn giết hết những kẻ đã gây ra việc này.

“Hơ...o! Tiểu cậu đó à! Cháu vẫn còn sống sao?” một người đàn ông trung niên dần bò lên từ trong đồng cỏ nát. Người thanh niên được gọi là tiểu cậu nhanh chóng tiến lại gần người đàn ông này. Hấn nhìn người này với ánh mắt xúc động và nói: “Lão Bá, bác vẫn còn sống ư?”

“Ta sắp không kịp nữa rồi! Bọn súc sinh đó đã bắt hết những thiếu nữ và mang về trại của bọn chúng rồi, trong đó có cả em gái của cậu nữa. Lão này chết cũng được nhưng mà không cam tâm! Ta đã phụ sự giao phó của cha mẹ cậu là bảo vệ cho Linh Linh.” Nói xong người này thổ ra một bùm máu, lão nắm chặt tay của tiểu cậu và thều thào nói: “Cậu nhất định phải cứu được em gái mình và trả thù cho chúng ta.”

Nói xong người này nghẹo cổ sang một bên và chết. Người thanh niên nhìn thấy như vậy thì cố gắng lay người và kêu gào: “Lão Bá, bác đừng có chết!” sau đó hấn quay sang nhìn Nam Phong như cầu mong hấn cứu giúp.

Nam Phong nhìn thấy người này đã thực sự tắt thở thì lắc đầu thờ dài. Hấn có thể cứu được người sắp chết, chứ đã là xác chết rồi thì hấn cũng vô phương cứu giúp. Đột nhiên hấn chợt nghĩ: “Mẹ nó! Sao mà giống mấy bộ phim truyền hình thế nhỉ? Cũng kiểu như sắp chết và tạo ra một sự kiện gì đó cho nhân vật chính đi thu phục!”

Người thanh niên này lần nữa quỳ xuống trước mặt Nam Phong và nói: “Xin ân công một lần nữa hãy cứu giúp em gái tiểu nhân! Tiểu nhân hiện tại không có gì để báo đáp nhưng sau này sẽ lập đền, thờ phụng ngài ân trọng viên đức.”

Nam Phong nghe thấy vậy thì hậm hực nghĩ: “Mẹ nó! Người là đang trù ẻo ta chết sớm hay sao mà đi lập đền thờ há?”

Người thanh niên này cúi gằm mặt xuống đất. Hấn biết người này không có bốn phận gì phải giúp đỡ mình cả, nhưng người đang đứng trước mặt hấn lúc này lại chính là hy vọng cuối cùng để hấn có thể cứu được em gái của mình, đây chính là người thân duy nhất còn sót lại của hấn trên thế gian này.

Nam Phong nhìn thấy quyết tâm trong đôi mắt của người này thì thở dài nói: “Tôi có thể giúp cậu nhưng nếu mà không thành thì tôi cũng đành bất lực.” Mặc dù, hấn muốn cứu giúp những người này, thế nhưng hấn cũng không có ngu mà đi liều mạng, nếu cảm thấy có gì đó không ổn, thì hấn vẫn nhanh chóng rút lui.

“Cảm ơn ân công!” Người thanh niên biết rằng dù có nói gì nhiều vào lúc này thì đều vô ích. Hấn chỉ có thể phó mặc tính mạng của em gái mình cho trời mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 49: Giải cứu (1)

“Mẹ nó! Mấy thằng cướp này thường hay thích làm trại trên núi thế vậy? Làm cho mình đi bộ mệt hết cả người.” Nam Phong lẩm bẩm chửi rủa.

Bỗng dưng, không biết từ đâu có hai kẻ với vẻ mặt hung tợn, toàn thân cời trần, tay cầm dao to, nháy ra chặn đường đi của Nam Phong. Một trong hai người chỉ dao vào Nam Phong và hét to nói: “Dừng lại! Ai lên núi này cũng phải để lại tiền tài, nếu không giết không tha!”

Nam Phong mặt dần trở nên co giật, hấn còn chưa tìm thấy thì bọn này đã từ động chui đầu vào rọ rồi, nhưng khi nhìn cảnh tượng này thì hấn lại cảm thấy mình giống như bị cướp, như trong mấy bộ phim truyền hình vậy.

Nam Phong nhìn hai tên này với vẻ mặt khinh thường và nói: “Đến làm cướp mà nói cũng không có đúng, thì còn đi làm cướp làm gì nữa! Về nhà mà làm ruộng đi cho nó lành!”

Hai tên này nhìn Nam Phong với vẻ mặt ngạc nhiên, bọn chúng chưa từng thấy ai gặp cướp lại không có sợ hãi, mà còn trả treo lại như tên này cả. Nhưng bọn chúng cũng tò mò về cái “nói đúng” mà tên này nói là gì. Một tên tiến lên phía trước và hỏi: “Này thằng nhóc! Mấy lúc nãy nói bọn tao sai ở đâu hả? Nếu không trả lời cho đúng thì hãy cẩn thận cái mạng của mày đấy!”

Nam Phong híп đôi mắt của mình lại, hấn dùng bộ pháp của mình lách qua hai tên cướp và đoạt lấy dao từ tay bọn chúng. Sau đó, hấn chìa hai thanh dao về phía hai tên cướp, khiến cho bọn chúng run rẩy cầm cập và nói: “Này...này! Mày...à không, đại gia tha cho chúng tiểu nhân! Chúng tiểu nhân có mắt mà không thấy thái son, chót đại đắc tội ngài!”

Nam Phong cười khinh thường hai tên này, hấn nói: “Không phải lo đâu! Ta là vẫn chưa muốn giết các người, mà đang muốn dạy các người nên nói như thế nào cho đúng đấy!” Hai tên này tò mò nhìn Nam Phong thì thấy hấn ho một tiếng, ưỡn ngực của mình ra và nói: “Đường này ta mở, cây này ta trồng! Ai muốn đi qua phải để lại tiền mồi lộ! Nhớ chưa, phải nói như

thể này mới đúng!” Nam Phong hùng hồn nói, hần cảm thấy mình trông thật là uy vũ.

Hai tên này nhìn Nam Phong và gật đầu như giả vờ, bọn chúng cảm thấy Nam Phong có tố chất làm sơn tặc hơn là bọn chúng, còn bọn chúng thì nên về nhà làm ruộng đi thôi.

Nam Phong nói xong, hần thu hồi lại khí thế, híp đôi mắt và nói: “Dạy cũng đã xong rồi thì đến lúc thu học phí thôi nhé?”

Hai tên này còn chưa hiểu Nam Phong nói gì thì đã bị hần nhảy xổ vào giữa, như sói xông vào bầy cừu vậy và cho hai tên này một trận đòn đau.

Từng tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên khắp núi rừng, nếu người nào mà đi ngang qua nơi đây, thì còn tưởng rằng heo mẹ ở đâu bị ai đó bạo hành cũng nên.

Hai tên cướp lúc này đã không còn dáng vẻ gì hồng hách nữa, mà thay vào đó là bộ dạng thành thật và quỳ ở dưới đất đợi Nam Phong tra hỏi.

Nam Phong lúc này phui bụi hai tay của mình, hần từ tốn hỏi: “Được rồi! Ta cũng không muốn làm khó các ngươi nữa mà chỉ muốn hỏi một vài câu mà thôi! Có được không?”

“Vâng, vâng! Đại gia cứ hỏi, chúng tiểu nhân không dám gian dối chút nào!” Nghe thấy Nam Phong nhấn mạnh câu cuối cùng làm cho hai tên này cảm thấy vô cùng sợ hãi và thành thật trả lời những câu hỏi của hần.

Sau một hồi tra khảo, cuối cùng Nam Phong cũng biết được địa điểm của Phong trại nằm ở đâu. Trên trại tính tổng cả hai tên này vào thì có tất cả năm mươi người, trong đó có một trại chủ và một trại phó.

Tên trại chủ theo như miêu tả của hai tên này là một người đàn ông tên là Trương Lâm, nhưng lại thích được mọi người gọi là Lâm giáo đầu. Tên này rất là mạnh và tàn nhẫn, không biết từ đâu đến đã đánh chết trại chủ tiền nhiệm và đoạt lấy Phong trại về tay của mình.

Đột thâm sát dưới núi cũng là do tên này đầu sỏ, hần muốn thu một lượng lớn lương thực để lập núi xưng vương. Hai tên này chỉ là hai kẻ canh gác trại mà thôi, thế nên thông tin biết được vô cùng ít ỏi.

Trại chủ tiền nhiệm trước đây thì dùng biện pháp “dĩ hoà vi quý”, chính là lâu dài sai người xuống núi thu chút lương thực của những thôn dân gần đấy. Nhưng cái tên mới đến này thì vô cùng tàn ác, hần muốn giết sạch, cướp sạch mọi thứ. Những thứ mà hần cướp được thì vô số, trong đó có một cô gái tên là Linh Linh mà lão Bá trước khi chết có đề cập đến.

Nam Phong sút cho hai tên này một phát, khiến cho bọn chúng ngã bổ nhào xuống đất và nhanh chóng chạy té khói. Không phải hần không muốn giết hai tên này, nhưng mà lời hần đã hứa thì sẽ giữ lời, còn nếu hai tên này ngu ngốc không có tính ngộ thì lúc đấy đừng trách hần tàn nhẫn.

...

Đi được một hồi cuối cùng thì Phong trại đã hiện ra trước mắt của Nam Phong. Lúc này, hần nhìn thấy một tên vô cùng to con, hung tợn đang đứng chắn trước cửa trại, sau lưng hần là một đồng đàn em, trong đó có hai tên được Nam Phong tha cho lúc trước.

Tên to con này nhìn Nam Phong cười vớ vẩn và nói: “Huynh đệ nơi đâu đến Phong trại không kịp nghênh đón. Hay là chúng ta đi vào trong cùng hàn huyên tâm sự.”

Nam Phong nhìn thấy tên này thì cười lạnh, cứ nghĩ đến việc tên này chính là kẻ đứng sau việc thâm sát dưới thôn, mà hần đã nóng rần hết cả người lên rồi. Sát khí của hần lúc này toát ra ngoài vô cùng đáng sợ, hần nhìn tên to con và nói: “Ngươi tên là Trương Lâm đúng không? Ta cũng không muốn nhiều lời với ngươi nữa mà sẽ nói thẳng. TA HÔM NAY ĐẾN LÀ MUỐN ĐÓ TRẠI!”

Tên to con này híp đôi mắt của mình lại nhìn Nam Phong và nói: “Nếu khách quý đến chơi nhà thì ta sẽ dùng lễ để đối đáp, còn những kẻ đến gây sự thì...” sát khí của tên này phát ra ngoài một cách kinh khủng, điều đó chứng tỏ rằng hần ta đã giết vô số người, tên này ngưng tụ sát khí thành thực chất và hét to một tiếng: “CHẾT!”

Khí từ “Chết” vang lên thì Phong trại cũng bắt đầu sôi trào. Từng tiếng “Giết, giết” vang vọng trời xanh như là để kích động sỹ khí.

Những tên này cũng chẳng phải là dạng tốt lành gì, bọn chúng dưới sự chỉ huy của trại chủ cũ thì cảm thấy vô cùng buồn chán. Thế nên, sau khi được tên Trương Lâm này dẫn dắt thì đã bắt đầu lộ rõ bản chất của mình, chính là giết người cướp của và ham hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Giải cứu (2)

Tên to con này cười lạnh một tiếng, hần xách đại đao của mình và lao đến chỗ của Nam Phong. Nam Phong đánh giá cước pháp của tên này, thì cảm thấy hần so với những người bình thường thì rất là mạnh, nhưng nếu để so với một cao thủ thì không đáng nhắc đến.

Tên này giờ bảo đao của mình lên và chém một phát cực mạnh vào Nam Phong, nhưng bị Nam Phong né được và lùi sang một bên.

Tên to con này nhìn Nam Phong cười lạnh và nói: “Khà khà! Tiểu tử, thân pháp của ngươi cũng khá đấy, xem chiêu tiếp theo của ta đây!”

Nếu để đánh lâu dài thì tên này không phải đối thủ của hần, nhưng Nam Phong cũng không muốn tốn sức và phí thời gian với tên này.

PẦNG CHÍU!!!

Một tiếng động vang lên xé nát bầu không khí ồn ào đang có. Trước ngực của tên đô con lúc này là một lỗ nhỏ tầm 2 cm, hần nhìn Nam Phong với ánh mắt không thể tin được và nói: “Ta là võ giả luyện khí mà... Tại sao lại...?” chưa nói hết câu thì tên này ngã gục xuống đất và tắt thở.

Trương Lâm cũng không thể ngờ được sẽ có một ngày hần bị một cao thủ tìm đến và giết chết. Hần minh bạch, trong cái thời kỳ loạn lạc như thế này, thì còn ai lại dỗi hơi đi quản chuyện của hần nữa chứ, nhưng Nam Phong lại là trường hợp ngoại lệ.

Với một vết thương trí mạng ngay giữa tim, tên to con này còn chưa kịp biểu diễn hết tài nghệ thì đã lăn đùng ra chết rồi, chết vô cùng uất ức.

“Được đấy! Cái thứ này của Yu Mina chuẩn bị cho mình rất mạnh đó a!” Nam Phong quan sát khẩu súng lazer trên tay của mình lâu thêm một chút.

“Trại...trại chủ chết rồi!” Không biết từ đâu một tên hét to một tiếng, khiến cho Phong trại xảy ra tình trạng náo loạn, những tên này nhanh chóng tản ra tìm đường chốn. Nam Phong cũng không có ý định tha cho những tên này, hắn xách đại đao của tên to con và lao vào bon chúng như sói vào đàn cừu, không tên nào chống đỡ nổi.

Một lúc sau, gần năm mươi cái xác nằm đồng đều ở dưới đất, trong đó có hai tên mà hắn đã tha chết lúc nãy. Chỉ còn lại vài tên là may mắn sống sót, trong đó có tên phó trại chủ, Nam Phong cũng lười đi quản. Hắn lúc này chỉ muốn đi giải cứu cho những cô nàng bị bọn cầm thú này giam giữ.

Cuối cùng, thì Nam Phong cũng tìm thấy nơi mà bọn này đang giam giữ các cô nàng. Đây giống như là một cái chuồng ngựa mà hắn đã từng thấy trên ti vi vậy. Có rất nhiều cô gái tuổi tầm tuổi từ 14 đến 21, đang ngồi co ro ở dưới đất, mặt mũi thì lấm lem bẩn thỉu. Đường như bọn này mới cướp được không lâu nhưng chưa kịp thưởng thức, thì gặp ngay Nam Phong đến dò trại, thật là uất ức a.

Nam Phong nhanh chóng phá khóa giúp những cô gái này thoát ra ngoài. Những cô nàng này nhìn thấy có người đến thì càng run sợ hơn và co người một góc trốn như là sợ hắn muốn làm gì họ vậy.

Nam Phong cười khò, hắn trông tuấn tú, lịch sự như thế này, nào có giống mấy cái thằng sơn tặc chứ. Hắn ho khan một tiếng và rống rạc nói: “Ta đây là muốn giải cứu cho các cô! Nếu mà muốn sống sót thì nhanh chóng đi ra ngoài, ta sẽ dẫn các cô xuống núi!”

Những cô nàng này nghe Nam Phong nói vậy thì không thể tin nổi vào lỗ tai của mình nữa. Những ngày qua giống như là địa ngục đối với họ, họ lúc nào cũng nom nớp lo sợ. Nhưng khi thấy Nam Phong đến giải cứu mình, thì bọn họ dùng hết sức bình sinh để chạy ra ngoài.

Nhìn thấy bầu trời xanh trên cao thì bọn họ giống như là được giải thoát khỏi địa ngục vậy. Những ngày qua đúng là trải nghiệm mà bọn họ không bao giờ quên nổi, tâm thần của bọn họ run sợ không một ngày nào ngủ yên.

Nam Phong đảo qua những cô nàng này và nói: “Ai ở đây tên là Linh Linh nhà có anh trai là đại ca không vậy?”

Một cô gái tầm 15, 16 tuổi đứng ra và nói: “Chính là tiểu muội, không biết vị đại ca này muốn là?” Nam Phong cười với nàng một tiếng và nói: “Không có gì cả! Chỉ là ta được đại ca muội nhờ và đến giải cứu cho muội. Bây giờ đã tìm được rồi thì chúng ta mau chóng xuống núi thôi!”

Phải mất một lúc lâu thì Nam Phong mới có thể dẫn được hết những cô gái này xuống núi. Đa số những cô nàng này đều trong tình trạng hoảng loạn, vậy nên rất khó để có thể đưa họ đi, cũng chính vì thế mà tiến trình xuống núi bị chậm đi rất nhiều.

“Ca ca!” Cô nàng Linh Linh này hét lớn một tiếng và lao vào vòng tay của anh trai mình, khóc liên tục như là phát tiết những khổ cực mà nàng đã gặp được trong những ngày qua.

Nam Phong nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cũng tự giác rút lui. Hắn đã làm xong bổn phận của mình, đã đến lúc phải chia tay rồi.

Khi sắp đến gần đến cổng làng thì Nam Phong nhìn thấy chàng trai tiểu Cầu cùng em gái của mình chạy đến chỗ hắn. Hắn cũng giảm dần tốc độ lại để xem họ muốn gì nữa. Hai người tiến lại gần thì nhanh chóng quỳ xập xuống đất, tiểu Cầu lên tiếng trước: “Đại nhân công đức vô lượng, tiểu nhân không có gì báo đáp, chỉ có thể dẫn em gái của mình đến đây dập đầu. Mong ân công hãy nhận lấy!”

Tiểu Cầu biết rằng mình hiện tại không có gì có thể báo đáp được vị ân nhân này cả, hắn biết dù có bám theo thì cũng chỉ là kéo chân ân công của mình mà thôi. Vậy nên, hắn chỉ có thể dùng lễ để báo đáp ân tình này.

Nam Phong nhìn thấy ở người thanh niên này sự thông minh, biết nhìn thời thế. Hắn cảm thấy tiếc nuối vì một thiên tài như vậy, lại sinh ra ở một nơi thôn làng hẻo lánh, đúng thật là phí phạm.

“Hai người đứng dậy đi, ta nhận lễ này là được chứ gì? Dù sao, việc mà ta cứu giúp các người cũng chỉ là nhấc tay chỉ lao mà thôi!” Nói xong Nam Phong rút từ trong túi của mình ra một bình ngọc và đưa cho người thanh niên này.

Hắn nói: “Đã gặp ân cũng là duyên phận! Ta có một thứ này ở đây coi như là một phần cơ duyên của cậu. Ta cho cậu thứ này mong rằng sau này cậu dùng nó để có thể tạo phúc cho bách tính. Nếu để ta biết được cậu dùng nó để làm những chuyện “thương thiên hại lý”, thì cũng chính là ngày chết của cậu.”

Sau một hồi gắng giải cách sử dụng, cuối cùng thì Nam Phong cũng chào tạm biệt đôi huynh đệ này để tiếp tục chuyến hành trình của mình.

Chàng trai nắm chặt lọ ngọc trên tay của mình, hắn nhìn theo hướng đi của Nam Phong và nói thầm: “Ân công xin hãy yên tâm! Tôi sẽ dùng thứ này của ngài để làm việc tốt, sẽ không để cho ngài phải thất vọng.”

Nam Phong không biết rằng, chính vì một phần duyên phận này mà hắn đã tạo ra một cao thủ nhất đẳng, phong vân một cõi. Mặc dù, khi đã trở thành đỉnh cấp tồn tại, nhưng vẫn không quên lời nói của Nam Phong và tạo phúc cho bách tính.

Sau này, mặc dù đã phong vân một cõi, nhưng hắn vẫn luôn muốn gặp lại người năm xưa đã từng giúp mình, nhưng bất thành. Có thể nói, đây chính là điều tiếc nuối duy nhất mà hắn không thể hoàn thành được khi còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phong ba tại Thạch Vũ trấn

Đi được một hồi lâu, cuối cùng Nam Phong cũng tìm thấy nơi mà cư dân sinh sống. Trước mắt hắn lúc này là Thạch Vũ trấn. Nơi này lúc trước vô cùng náo nhip và phồn hoa, nhưng từ khi chiến tranh bùng nổ thì sự phồn hoa nơi đây đã không còn nữa, mà thay vào đó là vẻ điêu hiu, cô quạnh.

Người dân sinh sống tại nơi đây, người thì cố gắng bám trụ ở lại, còn người vì không chịu nổi được nữa đành phải dứt áo ra đi, chạy nạn lên những nơi như kinh thành, hoặc là những làng trấn bình yên nơi chiến tranh vẫn còn chưa lan đến.

Trên đường phố lúc này không còn đáng vẻ nhộn nhịp khi xưa mà thay vào đó là sự thưa thớt, trên đường lúc này chỉ thấy những nhân sỹ giang hồ tấp nập ra vào. Những nhân sỹ này

tập trung tại nơi đây với nhiều mục đích khác nhau. Có người muốn được đầu quân cho triều đình để tiến thân lập nghiệp, có người chỉ vì tò mò và muốn được trải nghiệm cuộc sống chiến tranh mà đến đây.

Nam Phong tiến vào trong một khách điểm gần đó. Khi mà hần bước chân vào thì đã nhận được vô số ánh mắt kỳ dị hướng tới. Có người chỉ hiếu kỳ và nhìn lướt qua, nhưng có người lại nhìn chăm chăm vào hần tỏ vẻ thích thú, điều đó khiến cho Nam Phong không vui chút nào.

“Tiểu nhị, qua đây!” Nam Phong chọn cho mình một góc khuất ít người chú ý đến. Kể cả như vậy thì vẫn có rất nhiều ánh nhìn vẫn không bỏ qua cho hần, khiến cho Nam Phong vô cùng bức tức, hần nghĩ: “Mẹ nó! Có cái gì đáng nhìn vậy? Chỉ là anh đây soái hơn một chút thôi mà!”

Nhưng cũng chỉ được một lúc thì những ánh nhìn bắt đầu tản ra và khách điểm trở lại với hiện trạng ban đầu của nó.

“Khách quan, ngài muốn gọi gì ạ?”

“Mang cho ta thứ ngon nhất của bồn tiệm ra đây!”

“Vâng ạ! Khách quan xin hãy chờ một chút!”

Nam Phong để ý thấy, đến cả tên tiểu nhị cũng nhìn vào hần với ánh mắt quái dị và hiếu kỳ, làm cho hần phải cho tay lên mặt xem mình có bị đánh thứ gì trên đây không.

“Mẹ nó! Những người này bị làm sao thế nhỉ? Chưa bao giờ nhìn thấy có người nào handsome và cool như mình sao?” Nam Phong lăm bầm tự nhủ, hần cảm thấy đẹp trai quá cũng có cái khổ vì bị nhiều người chú ý đến.

“Người có biết gì không?” Một người A bàn bên lên tiếng.

“Biết gì vậy?” Một người B hỏi lại.

“Đại hội võ lâm ba tháng sau sẽ mở, để tìm ra tân minh chủ. Vị minh chủ này sẽ thống nhất võ lâm và cùng với triều đình chống lại giặc phương Bắc đấy!”

“Hay quá! Khi đó chúng ta phải đến xem nào nhiệt mới được!”

“Huynh đệ nói đúng ý ta rồi đó!”

...

Nam Phong đóng tai mình lên để nghe đoạn đối thoại của hai người, hần chắc lười nghĩ: “Thật không ngờ rằng ở nơi này, thì đại hội võ lâm vẫn có thể thu hút được nhiều người hiếu kỳ đến như vậy?”

[Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến! Ký chủ phải dành được chức vị minh chủ võ lâm tại đại hội lần này! Hệ thống sẽ có phần thưởng phong phú dành cho ký chủ khi ngài hoàn thành được nhiệm vụ này!]

“Nằm rảnh! Ngồi nghe lén nói chuyện một chút thôi mà cũng mở ra được nhiệm vụ ын à? Không biết là nên nói, ta may mắn hay là xui xẻo đây?” Nam Phong nghĩ thầm

Đột nhiên, như là chợt nhớ ra cái gì, hần vội nói: “Mẹ nó! Mày lại định cài bẫy tao bằng mấy cái phần thưởng nữa à? Tao không có ngu nữa đâu! Nhiệm vụ lần này tao sẽ không làm nữa!”

[Nhiệm vụ này là nhiệm vụ chính tuyến, thế nên ký chủ bắt buộc phải hoàn thành! Nếu thất bại thì ký chủ sẽ bị một hình phạt, đó là hạ một cấp bậc của hệ thống!]

“Cái dm mầy hệ thống! Còn cái gì là thiên lý nữa đây?!!”

Cuối cùng thì Nam Phong cũng nhận ra, vì sao mà hần nhận được nhiều sự quan tâm đến vậy. Hoá ra là vì phong cách ăn mặc của hần, cùng với mái tóc của ngắn cụt ngắn, khiến cho hần thành tâm điểm của sự chú ý.

“Haizz! Quần áo thì lát nữa mua cũng được, nhưng mà mái tóc thì phải làm sao bây giờ?” Nam Phong buồn bức nghĩ, hần cũng không thể trong một khoảng thời gian ngắn, làm cho mái tóc mọc dài ra được. Kể cả khi hần có những loại thuốc mọc tóc tốt nhất hiện nay, thì cũng chưa chắc có thể làm được điều đó.

“À ha! Nghĩ ra cách rồi! Hề hề!” Nhìn Nam Phong lúc này trông vô cùng gian xảo, hần dường như đã nghĩ ra cách giải quyết gì đó vô cùng là khôn nạn.

...

“A! Tiền kia! Ai lại làm rơi tiền xuống đất thế kia?” Người đàn ông này nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy một ai, hần ta nghĩ “Chắc là không có ai để ý đến đâu, thôi thì ta cứ nhặt lên vậy, không thì tỹ nữa cũng có người nhặt chúng!”

Người đàn ông này nhặt từng đồng tiền ở dưới đất lên cho vào hầu bao. Người này nhặt được một lúc thì dần đi vào trong một con ngõ hẻm, nhưng mà hần không biết rằng sắp sửa có chuyện sẽ xảy ra với mình.

“A! Còn một đồng nữa thôi! Hôm nay ta phát tài rồi!” Người đàn ông này vừa cúi đầu xuống thì không biết từ đâu, một vật thể lạ bay đến đánh cho hần ta ngất xỉu.

Nam Phong bước ra từ bóng tối chấp tay mình lại và nói: “Thực xin lỗi anh bạn! Tôi cũng không muốn phải làm điều này đâu a!”

Một lúc sau, phong cách của Nam Phong đã hoàn toàn thay đổi. Hần trên người mặc một bộ phục trang trung quốc màu trắng, tóc để dài xuống tận lưng, tay cầm quạt phiến phe phẩy. Nhìn Nam Phong lúc này không khác công tử ca là mấy.

Nam Phong dùng chế độ soi gương trong “Watch phone” phiên bản dị giới. Đây là đồng hồ thông minh cùng với loại mà Yu Mina đang dùng. Nó có đầy đủ chức năng như những “Watch phone” bình thường khác, nhưng cũng có những chức năng mà loại truyền thống không có.

Nếu mà nói ra, thì chiếc “Watch phone “ này ын đứt dòng đồng hồ thông minh của hãng Apple về sự tiện ích và hiệu quả mà nó mang lại.

“Hé hé! Minh để tóc dài trông cũng thật là tuấn mỹ đấy nhỉ?” Nam Phong nhìn mình trong gương lúc này, hần cảm thấy mình giống như là tài tử trong những bộ phim cổ trang trung quốc mà hần đã từng xem.

Nam Phong nhìn qua người đàn ông đang nằm dưới đất và nói: “Xin lỗi nhé! Coi như chỗ tiền này tôi bồi thường tổn thất cho ông anh. Nếu như tôi mà bắt gặp được một ngôi chùa lớn nào đó, thì sẽ giới thiệu việc làm cho ông anh. Ông anh cứ yên tâm!”

Đúng vậy, mái tóc mà Nam Phong đang dùng lúc này chính là của người đàn ông lạ mặt đang nằm ở dưới đất. Hắn vuốt ve mái tóc mới của mình và cảm thấy vô cùng thích thú nó.

Sau khi Nam Phong rời đi được một lúc, thì người đàn ông này cũng bắt đầu tỉnh dậy. Việc đầu tiên mà hắn làm là kiểm tra lại hành trang của mình. Sau khi hắn ta không thấy mất mát gì cả và những đồng tiền mà hắn mới nhặt được vẫn còn hoàn hảo, thì thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, hắn đưa tay lên gãi đầu như là một thói quen thường ngày.

Một lúc sau, một tiếng hét thất thanh từ trong con ngõ hẻm phát ra. Và từ đấy, một đoạn giai thoại xuất hiện nói về một tên trộm, không hề thích tiền tài mà chỉ thích mái tóc của người khác. Điều này khiến cho người trong trấn Thạch Vũ một phen hoang mang, lo lắng.

Các cô nương đi lại trên đường thì lo sợ tên tặc khẩu đến và lấy đi mái tóc quý giá của mình. Còn những thanh niên trai tráng thì luôn phải cẩn thận trước sau trước khi bước vào những con ngõ hẻm.

Phải nói rằng, sự việc lần này hắn tạo ra đã gây lên một hồi phong ba tại một nơi cũng không mấy bình yên cho lắm, nay lại còn náo nhiệt hơn.

Còn nhân vật chính của trận phong ba lúc này thì đang ngồi nướng gà trong một khu rừng gần đấy. Nam Phong cảm thấy nếu mà mình còn phải ăn những thứ thức ăn ở đây nữa thì quá là tự bạc đãi bản thân. Hắn cùng với những gia vị trong ba lô, muốn tự nấu cho mình một bữa ăn ngon lành, đúng theo phong cách dã ngoại ở dã ngoại.

“Mẹ nó! Mấy cái món ăn nơi này sao mà dở tệ thế vậy? Chỉ có mỗi phương pháp luộc với xào, món ăn không mặn chút thì cũng nhạt tước! Không thể hiểu nổi mấy mẹ xuyên không, đưa nào đưa nấy cũng khen lấy khen nê thế nhè? Thật sự đúng là khó hiểu!” Sự hào hứng đối với món ăn mà hắn thường đọc trong những cuốn tiểu thuyết, đã được tạt một gáo nước lạnh vào mặt làm cho tỉnh ngủ.

“Đúng là thời buổi hiện nay, không thể tin cái gì được mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Gà nướng dụ cao nhân

Con gà mà Nam Phong bắt được lúc này, kết hợp với những gia vị mà hắn mang theo bên mình, cùng với một chút mật ong rừng, đã tạo nên một món gà nướng vô cùng đẹp mắt và hấp dẫn hơn bao giờ hết. Từng lớp mỡ chảy đều xung quanh con gà, khiến cho món gà nướng này thật thơm phức và béo ngậy.

“Thế này mới xứng là món ăn chứ! Chứ cứ như vài ba cái món không mặn thì nhạt kia, thật sự là không thể nuốt nổi” Nam Phong tự miễn yy ngêch mũi của mình lên trời. Hắn cảm thấy mình là một con người đa tài đa nghệ, vừa biết chiến đấu giỏi lại vừa nấu ăn ngon nữa chứ, còn đâu dè có thể tìm thấy một người đàn ông lý tưởng như hắn nữa đây.

Thật ra món gà nướng này cùng với một vài món khác, thì là những món mà Nam Phong khá là tâm đắc. Thế nhưng cái điệu bộ yy tự mãn, cùng với thái độ coi trời bằng vung của hắn thì không một ai có thể chấp nhận được.

Sở dĩ Nam Phong dám giữa rừng nhóm lửa nướng thịt mà không sợ dã thú nào tiến lại gần, là vì hắn đã nắm bắt được đặc điểm của những loài dã thú. Hắn cũng biết rằng bọn dã thú này sẽ không bao giờ hoạt động vào ban ngày, mà chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Thế nên, cho dù hắn có nướng thịt nhiều đến đâu, thì cũng chẳng có dã thú nào thèm đoái hoài đến.

Sột soạt.

Một tiếng động lạ phát ra từ trong bụi cây khiến cho Nam Phong vô cùng hốt hoảng, hắn nghĩ: “Không phải chứ! Chẳng lẽ mòm mình lại thiêng đến vậy! Vừa mới nói xong thì đã có dã thú xuất hiện!”

Nam Phong rút nhẹ khẩu súng lazer trong người mình ra và từ từ chuyển về thế phòng thủ. Chỉ cần có biến động gì đó thì ngay lập tức hắn sẽ hành động.

Vù vù vù!!!

Một vật thể lạ lướt qua trước mặt Nam Phong giống như một con gió. Nó nhanh đến nỗi khiến cho Nam Phong phải nhắm mắt lại vì gió bụi tạt vào. Khi hắn còn chưa kịp cảm nhận ra điều gì, thì nó đã xuất hiện phía sau lưng hắn rồi.

“Chết tiệt!” Nam Phong cắn răng nói. Sau đó, hắn nhanh chóng quay người lại và chĩa khẩu súng về chỗ vật thể lạ phía sau lưng mình.

“Nằm rãnh! Cái gì thế này!”

Trước mặt hắn lúc này là một ông lão ăn mặc vô cùng rách rưới, tóc tai bạc trắng và có chút hỗn loạn. Nhìn người này thì Nam Phong liền tưởng đến ngay hình tượng lão cái bang trong những bộ phim kiếm hiệp mà hắn đã từng xem.

“Này chàng trai! Món ăn này cậu làm tên là gì vậy? Làm sao mà nó lại thơm đến như thế vậy?” Ông lão cái bang này hít hà từng mùi hương ngào ngạt toát ra từ gà nướng và nước miếng của lão có phần chảy ra ngoài.

Nam Phong không vì ngoại hình của ông lão này mà lơ là cảnh giác. Một người có tốc độ như vậy, thì là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Thế nên, hắn lại càng khẳng định, người trước mắt mình lúc này không hề giống như vẻ ngoài chút nào, mà là một cao nhân thâm bất khả trắc.

Việc một cao nhân giấu nghề và cải trang thành bộ dạng ăn mày, thì hắn cũng không còn xa lạ gì nữa, trên phim ảnh truyền hình cũng đã chiếu rất nhiều rồi.

Thật ra, không phải lúc nào phim ảnh cũng hoàn toàn đúng. Thế nhưng phim ảnh cũng một phần nào đó dựa trên sự thật. Mấy nghìn năm tinh hoa của loài người được tái hiện trên phim ảnh, thì làm sao mà không đúng được đây.

Ông lão này lướt nhẹ một cái đã tiến lại gần Nam Phong và tước đi khẩu súng trên tay của hắn. Ông lão cái bang này cảm hồ hồ, vung tay nghịch ngợm và nói: “Cái thứ đồ chơi này có

hình dạng thật là kỳ quái!”

Nam Phong toát mồ hôi, đây là súng lazer thể mới đấy, dùng có mà cầm vững vậy lung tung như thế chứ, cẩn thận lại gây ra án mạng không chừng.

Đứng như những gì mà hắn nghĩ, ông lão này đã vô tình cướp cò súng, khiến cho khẩu súng phát ra một tia sáng xanh xuyên thủng và tạo ra một lỗ nhỏ 2 cm ngay trên thân cây đằng sau lưng Nam Phong.

“Mẹ nó! Tý nữa thì đi gặp ông bà tổ tiên rồi!” Nam Phong đứng hình một lúc, đùa à, hắn vừa mới thoát khỏi diêm vương hỏi thăm đấy, không sợ hãi làm sao được.

“Oa! Cái thứ đồ chơi này thật là thú vị! Đây chàng trai, đây là thứ ám khí gì vậy hả?” Ông lão lại càng hứng thú hơn với khẩu súng lazer của Nam Phong, nhưng đã không còn bất cẩn như trước nữa. Thứ sức mạnh mà khẩu súng này mang lại, thì lão vẫn dễ dàng hoá giải. Thế nhưng, nếu mà để sát lại gần người, thì vẫn khiến lão bị trọng thương được.

“Mẹ nó! Hồi cái cc đấy!” Nghĩ là như vậy nhưng Nam Phong không dám nói ra ngoài. Hắn sợ rằng một khi mình buột miệng nói ra, thì cũng chính là ngày tàn của hắn.

Nam Phong thận trọng đáp lại: “Tiền bối cứ nói đùa! Cái thứ đồ chơi này thì đã là gì so được với ngài cơ chứ! Nó chỉ là một vật phòng thân mà gia tộc của vân bối đưa cho khi hành tẩu bên ngoài mà thôi!”

Nam Phong cố nhấn mạnh hai chữ “gia tộc” để cảnh cáo lão ta rằng hắn cũng có thể lực đằng sau và khiến cho lão biết sợ mà không dám làm gì quá đáng.

Còn lão cái bang lại nghĩ: “Một gia tộc như thế nào mà lại có thể đưa cho một tên vân bối một thứ binh khí đáng sợ như vậy chứ?”

Ông lão ăn mày vút lấy khẩu súng cho Nam Phong và nói: “Ta trả lại cho người thứ đồ này! Dù sao thì lão phu đây cũng không thích lấy đồ của vân bối.”

Nam Phong kinh hỷ bất lấy khẩu súng, hắn còn tưởng rằng lão cái bang này nổi lên tâm tư chiếm đoạt, thì hắn khóc không ra nước mắt a.

Dường như, lão cái bang này cũng không quá quan tâm đến khẩu súng của Nam Phong, mà chỉ tay vào con gà đang nướng trên lửa và hỏi: “Đây là là món gà nướng mà người đang làm đây hả? Ta đây chỉ mới ngồi thôi mà đã thấy thèm rồi!”

“Khà khà! Đã đến lúc rồi!” Gen ăn Mr. Food Professor của hắn nhanh chóng được kích hoạt, Nam Phong lại thao thao bất tuyệt giới thiệu về món gà nướng mật ong của mình.

Nam Phong biết rằng, những vị cao nhân như lão cái bang này thường hay khinh thường lễ tiết thiên hạ. Nếu mà hắn càng tỏ ra thoải mái thì họ lại càng cảm thấy thư thái và dễ chịu hơn với mình. Còn nếu mà hắn càng tỏ ra thận trọng, thì đối lại cũng là sự xa cách của đối phương.

“Ừm ừm! Lão phu sống đã không biết bao nhiêu tuế nguyệt rồi, mà không nghĩ ra được nướng gà lại có cả một nghệ thuật như thế?” Ông lão vuốt râu của mình phối hợp với phong thái tiêu sái, khiến cho lão ta càng giống như một cao nhân đặc đạo.

Một lúc sau, món gà nướng mật ong cuối cùng thì cũng hoàn thành, Nam Phong xé miếng đùi thật gà to và kính cẩn dâng lên cho lão cái bang này. Đường như lão ta cũng không nhịn được nữa, mà nhanh chóng đoạt lấy đùi gà từ tay của hắn. Lão hít hà một hơi và chuẩn bị đưa lên mồm thưởng thức.

“Đợi một chút đã tiền bối!” Nam Phong bỗng dừng ngăn lão cái bang lại, khiến cho lão ta vô cùng khó chịu và nhìn hắn với ánh mắt bất thiện.

Khoẻ miệng của Nam Phong có chút co gập, đây là gà mà hắn nướng a, nếu mà người khác nhìn vào lại còn tưởng rằng hắn đang cướp đồ của người khác nữa đấy. Nam Phong hít một hơi thật sâu để kiềm chế cơn nóng giận của mình lại.

Sau đó, hắn nở một nụ cười tươi nhìn lão cái bang và nói: “Xin tiền bối hãy bình tĩnh! Món ăn này của vân bối thật sự vẫn chưa có hoàn thiện, còn thiếu mất một công đoạn vô cùng quan trọng nữa!”

“Ồ! Vẫn còn chưa hoàn thiện sao?” Lão nghi vấn nhìn Nam Phong. Nếu mà tên tiểu tử này dám đùa giỡn lão thì hãy cẩn thận cái mạng của mình đấy. Lão mà tức lên thì dù cho có là con của thiên vương lão tử thì lão cũng không sợ. Khắp cái thiên hạ này, người có thể khiến lão phải chật vật cũng không nhiều.

Nam Phong lúi từ ba lô ra một lo tương cà và tương ngọt, hắn nhanh chóng phết đều lên miếng đùi gà và nói: “Xong rồi đấy! Xin mời lão tiền bối thưởng thức!”

Lão cái bang nhìn biểu hiện của Nam Phong thì gật đầu hài lòng. Sau đó, lão ta cho đùi gà lên miệng và cắn một miếng thật to. Nam Phong vẫn còn đang chờ biểu hiện của lão thì bất ngờ lão ta đột nhiên đứng hình.

Hắn nhìn thấy vậy thì gật mình nghĩ: “Không phải vậy chứ! Chẳng lẽ món của mình lại kinh khủng đến như thế sao?”

Nam Phong đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chạy rồi, thì bỗng dưng lão cái bang cười lớn một tiếng và nói: “Ha ha ha...! Thật là uống cho lão phu thưởng thức sơn hào hải vị khắp thế gian, mà một món “kinh thiên động địa” thế này lại chưa từng được biết đến! Thật là vô cùng uống phí, vô cùng uống phí a!”

Sau đó, lão ăn mày quay sang phía Nam Phong và nói: “Đây chàng trai! Món ăn của cậu làm đúng thật là độc nhất vô nhị từ cổ chí kim! Lão ta đây cũng thật là vinh hạnh khi được thưởng thức nó!”

“Mẹ nó! Hoá ra là ngon quá đứng hình. Ta đây còn tưởng rằng đang định giết người giết khẩu nữa cơ!” Sau đó, hắn lại nghĩ: “Lão ăn mày này nhìn tướng tá như thế, mà văn phong lại kinh khủng thật. Khen như hát hay vậy!”

Nam Phong nhìn lão cái bang và nói: “Lão tiền bối nói đùa! Vân bối chỉ là có chút tài lẻ mà thôi, đã khiến cho ngài phải chê cười rồi!”

Lão cái bang trở lại hình tượng “Cao thâm mặt chảnh” của mình và nói: “Cậu không cần phải khiêm tốn nữa đâu! Với tài nghệ này của cậu, dù cho có vào trong hoàng cung thì vẫn có đất dụng võ!”

Trò chuyện một hồi lâu, lão cái bang rung bộ râu của mình và cười sung sướng, bởi vì lão vừa được ăn ngon, lại vừa được Nam Phong ngồi ở bên cạnh vuốt mông ngựa.

Còn Nam Phong lúc này thì nói đến khát khô cả họng rồi. Hắn cảm thấy rùng mình, vì không nghĩ ra sẽ có ngày hắn lại có thể nói ra được những câu nói mỹ miều đến như vậy.

Bởi vì nó quá là vô hiệp rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cao nhân thích ăn chocolate

“Khắc khắc! Ăn xong rồi mà lão phu đây vẫn còn cảm thấy thèm thuồng. Nó quá là ít cho một bữa ăn, thật không có cảm giác gì cả!” Lão cái bang giờ đây đang nằm ưỡn bụng mình trên một tảng đá thạch to gần đây để sưởi nắng với vẻ mặt vô cùng phê phôn.

“Mẹ nó nữa! Cả một con gà thì lão ta ăn hết ba phần bốn rồi mà vẫn còn kêu đói!” Nam Phong bực dọc nghĩ. Hắn ta nướng gà là để mình thưởng thức a, lão đã đi ăn chùa rồi mà còn không thấy thoả mãn nữa, đúng là đòn như lời mà.

Lão cái bang này vẫn còn không để cho người ta hết bực mình mà nói tiếp: “Aizz! Tiếc thật! Món ngon như vậy mà lại không phối với rượu ngon. Biết thế thì ta đã mang theo “Long nhưỡng tửu” mà ta ngâm ba mươi năm bên người rồi!” Về mặt khoe mẽ kết hợp với dáng vẻ ngả ngón lại càng khiến cho Nam Phong tức điên lên và định xông vào ăn thua một trận, nhưng sau đó hắn vẫn cố nhẫn nhịn. Mạnh không bằng người thì chỉ có nước nhịn nhục mà thôi, chỉ có loại vũ phu mới đi làm việc biết thừa là bại này.

Nam Phong bực tức rút từ trong ba lô ra một thanh chocolate marou vị cafe và cho lên miệng ngấu nghiến thưởng thức. Chỉ lúc này thì hắn mới thật sự quên đi cái lão ăn mày chết tiệt đang ngồi trên tảng đá kia và thư giãn một buổi trưa thoải mái.

Hắn mới cắn được miếng thứ hai vào miệng thì như một con gió, lão cái bang đang nằm phơi nắng trên tảng đá lướt đến trước mặt của hắn. Lão nhìn chăm chăm vào miếng chocolate trên tay Nam Phong và nói: “Này anh bạn trẻ! Cái thứ đen sý mà cậu đang ăn là gì vậy?”

Nam Phong dùng ánh mắt cảnh giác nhìn lão cái bang, hắn nghĩ: “Mẹ nó! Chẳng lẽ lão ta lại định nhắm vào chocolate của ta nữa chăng?”

Sau đó, hắn chỉ tay vào miếng chocolate và nói: “Lão tiền bối! Cái thứ đen đen mà tiểu bối đang ăn thực chất chỉ là một loại kẹo đặc sản của quê nhà mà thôi, cũng không có gì đặc biệt cả!”

Lão cái bang cười to một tiếng và nói: “Ha ha! Cái thứ mà ngươi đang ăn mà cũng xứng được gọi là kẹo hay sao? Lão phu đây đã từng thưởng thức những loại bánh quy sữa trong hoàng cung, hay là kẹo hồ lô, kẹo bọc đường, kẹo keo, kẹo kéo đầy rồi! Chẳng lẽ cái thứ cháy đen nhem này lại hơn được chúng hay sao chứ?”

Sau đó, lão lại nhìn vào thanh chocolate trên tay Nam Phong và nói tiếp: “Hay có khi ngươi đang ăn thuốc hả? Lão ta đây trông thế nhưng cũng là luyện đan sư có tiếng đấy. Cái thứ đen sì kia ta nghĩ sơ qua thôi mà đã cảm thấy vị đắng của thảo dược rồi!”

Nam Phong tròn trĩnh mắt nhìn lão cái bang và giờ nhẹ ngón giữa trong lòng mình ra. Mẹ nó! Ông đã không thích thì đừng có mà hỏi a. Đã hỏi thì cũng đừng có nói khó nghe như vậy chứ? Hắn cũng mặc kệ lão cái bang này mà tiếp tục thưởng thức thanh chocolate béo ngậy, ngon lành của mình. Hắn cũng không muốn vì một lão già phá đám mà phá hỏng cái cảm xúc thư thái của mình.

Lão cái bang nhìn Nam Phong không để ý đến mình nữa mà thưởng thức cái thứ đen sý đầy một cách ngon miệng, thì tâm lão vô cùng ngứa ngáy. Lão mặc dù rất là mạnh miệng nhưng thực chất lại vô cùng tò mò, không biết cái thứ kẹo đầy mùi thuốc đó có gì ngon lành mà tên nhãi con này ăn ngon miệng như thế.

Nhìn thấy dáng vẻ của lão thì Nam Phong khịt mũi khinh thường và nghĩ: “Đã nghiệm, lại còn ngại nữa mới chết! Thôi thì ta đây là một người tốt bụng, cũng không có đi chấp nhặt với người già!”

Hắn rút ra từ trong ba lô của mình một thanh chocolate khác và đưa cho lão ăn mày. Lão ta cũng thành thật nhận lấy thanh chocolate từ tay Nam Phong nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ta đây không cũng phải là thích thú với cái thứ đồ chơi này đâu đấy! Chỉ là ta cảm thấy tò mò về nó mà thôi! Nhớ đây là ta cảm thấy tò mò mà thôi!”

Nam Phong dùng ánh mắt khinh thường nhìn lão ta và nói thầm: “Mong rằng sau khi lão ăn xong thì vẫn giữ được nguyên được quan điểm của mình!”

Lão cái bang bóc thanh chocolate ra như Nam Phong đã làm và cho lên mũi ngửi thử một chút, lão ta nghĩ: “Đúng là mùi thuốc rồi! Không nghĩ ra, có vị thuốc nào lại ngon đến như vậy cơ chứ?” Sau đó, lão ta cũng từ tốn đưa lên miệng mình một miếng nhỏ. Mặc dù là tò mò những lão vẫn vô cùng cảnh giác với cái thứ được gọi là “kẹo” này của Nam Phong.

Miếng đầu tiên khi đi vào trong miệng và tan trong họng thì...

BÙMMMM!!!

Đó là cái gì đây? Cái thứ hương vị này! Nó quá là mới mẻ a!

Lão ta cảm giác mình như đang lạc vào trong một tiên cảnh vậy, với trước mắt là một đàn những mỹ nữ xinh đẹp, gọi cảm đang uốn lượn thân mình trong làn sương trắng. Có cô nàng thì kiều a, huyền bí như vị đắng dịu dịu của chocolate, có mỹ nữ thì thánh khiết, thanh cao như vị ngọt bùi của sữa tươi, còn có nàng thì yêu điệu, quyến rũ như vị béo ngậy của hương cà phê ăn sâu bên trong. Không chỉ như thế, cái lạnh, cái thanh mát của chocolate lại càng làm cho lão như là được thăng hoa, làm cho lão giống như là đang đứng trên một đỉnh núi cao chót vót với một không khí vô cùng mát mẻ, dường như nó đã rửa tan hết cái nóng oi bức của mùa hè vậy.

Tất cả những hương vị này dường như được hoà quyện vào nhau một cách tinh tế và nhịp nhàng, như là đang mời gọi lão đi đến và thưởng thức chúng. Đối với một người đã tầm tuổi xế chiều như lão mà cũng không thể cưỡng lại về mỹ hoặc này và tiến lại gần, hưởng thụ cái cảm xúc thăng hoa như được hoà cùng núi rừng này.

Công nhận thật lòng thì cái thứ đen nhem này còn hơn gấp bội lần “Long nhưỡng tửu” mà lão đã ủ trong vòng ba mươi năm. Lão không biết được vị bậc thầy ẩm thực nào mới có thể tạo ra cái hương vị tinh tế như thế vậy.

Đối với lão cái bang, thì chỉ trong đúng một ngày mà lão ta phải đứng hình đến hai lần. Nếu mà so ra thì đây chính là lần khiến lão ngạc nhiên nhiều nhất trong vòng trăm năm qua. Lão cứ tưởng rằng mình đã đi khắp cái thiên hạ này rồi thì sẽ không còn điều gì khiến cho lão ngạc nhiên và thú vị nữa.

Nhưng tại một cái nơi bé nhỏ như thế này, lão đã gặp chúng và còn đến tận hai lần nữa chứ. Điều mà khiến lão ngạc nhiên hơn nữa, chính là nó đều đến từ một vị thiếu niên vô cùng “bất bình thường” mà hắn đã gặp trên đường.

“Cái...cái...cái thứ này là gì vậy?” Giọng của lão đã bắt đầu trở lên lắp bắp và lúng túng, nhưng với định lực của mình thì lão nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và nắm lấy bả vai của Nam Phong và nói: “Chàng trai! Cậu còn nhiều thứ này nữa không? Nếu còn thì hãy đưa hết cho ta đi, ta sẽ không lấy không của cậu đâu!”

“Ồi cái mẹ nó nữa! Ta không có khẩu vị nặn a! Lão già mau tránh xa ra ngay!”

Nam Phong cảm giác nếu mà mình không cho lão câu trả lời, thì chắc chắn rằng lão sẽ không buông tha cho mình. Thật ra đối với hắn thì mấy thanh chocolate này cũng không đáng là gì cả, vì hắn ở phòng trọ vẫn còn tích trữ rất nhiều, nếu thấy thiếu thì lúc nào hắn cũng có thể về lấy được.

Nam Phong rút ra ba thanh chocolate còn lại trong ba lô ra đưa cho lão cái bang và nói: “Lão tiền bối nói đùa! Sao mà tiểu bối lại đi trao đổi với ngài được cơ chứ? Thứ này là tiểu bối đặc biệt đến kính biểu đến ngài! Mong ngài không chê mà nhận lấy!”

Lão cái bang “ừm” một tiếng và nhanh chóng đoạt lấy ba thanh kẹo chocolate Marou từ tay của Nam Phong, khiến cho hắn cảm giác được mình không phải là đang gặp một lão cái bang nữa, mà là một tên cướp đường ra về đạo mạo, tiền bối.

Lão cái bang nhìn Nam Phong thật sâu thêm một hồi và ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ, thể chất của cậu lại là thánh thể đỉnh phong, vạn người có một. Có phải hồi trước cậu đã gặp được thiên đại cơ duyên nào rồi phải không?”

Nam Phong gãi đầu, hắn cũng không biết được thánh thể mà lão cái bang đang nói là cái gì thì biết được mình đã gặp được cơ duyên nào chứ. Nhưng nghĩ lại thì hắn cảm thấy có thể là do hệ thống đã giúp hắn cải tạo lại thân thể. Thế nên mới khiến lão cái bang nhầm tưởng rằng mình có “thánh thể” nào đó.

Hắn nói: “Tiểu bối thật sự hồi còn nhỏ vui đùa ở vách núi thì đạt được một loại cô lạ và vô tình nuốt vào bụng. Có phải vì thế mà tiểu bối có được thánh thể không nhỉ?”

Lão cái bang giật mình và nhanh chóng hỏi lại Nam Phong: “Có phải loại cô đấy có chín lá phải không? Loại cô đấy có màu đỏ rực như lửa à? Và nó mọc ra ở gần vách núi?”

Nghe lão cái bang hỏi một loạt câu thì hắn cũng chỉ biết “ừ ừ” lấy lệ. Thật sự thì hắn cũng đã gặp cái loại cô quái dị mà lão ta nói đến bao giờ đâu mà có thể trả lời được cơ chứ.

“Haizz! Chàng trai, cậu thật sự gặp được thiên đại cơ duyên rồi! Cái thứ cô đấy gọi là “long tuyến thảo”. Loại cô đấy chỉ mọc ở gần vách núi nơi gần với động phủ của “Xích diệm thần long” một trong những loài long tộc cổ xưa, nay đã tuyệt tích gần vạn năm nay rồi! Loại cô này trưởng thành phải cần đến thời gian vạn năm, khi chưa trưởng thành thì là không mọc đủ hết. Nhưng nếu khi trưởng thành mà người nào bắt gặp phải thì có thể “Nhất phi trùng thiên”, trở thành thiên tài mà vạn người ngưỡng mộ. Không ngờ người đó lại là cậu!”

Nam Phong nghe lão giảng giải mà chỉ biết gật đầu chăm chú lắng nghe mà thôi. Sau đó hắn giật mình nghĩ: “Mẹ nó! Cái hệ thống này không ngờ lại có tác dụng bằng cả một thứ cô lạ vạn năm cơ đấy?”

[Thế nên ký chủ phải cảm thấy may mắn khi gặp được hệ thống tài năng và tận tâm như vậy!]

“CÚTTTT!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gìơ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54: Bái sư

Lão ăn mày nhìn Nam Phong một hồi lâu và nói tiếp: “Hay là vậy đi! Ta sẽ thu nhận cậu là đệ tử! Với tài năng của cậu thì trong tương lai “Huyền Linh đại lục” lại trở thành sân đấu để cậu thi triển tài năng của mình cũng nên?”

Nam Phong nghe lão ta nói vậy thì có chút phân vân, hắn mặc dù rất là mong muốn, nhưng một khi đã làm đồ đệ của lão thì không biết đến năm nào tháng nào mới có thể xuất đạo. Mà Yu Mina đang ở nhà đợi hắn chắc chắn đang rất là lo lắng cho hắn đấy.

[Ký chủ xin hãy yên tâm! Thời gian ở đây so với thế giới của ngài chậm hơn rất nhiều lần! Ngài ở đây một năm có khi ở thế giới của ngài cũng chỉ một tháng là cùng! Với lại đây cũng là thiên đại cơ duyên mà ngài nên nắm bắt lấy!]

Nghe thấy hệ thống nói vậy thì Nam Phong vô cùng vui mừng. Đùa à, nếu mà được như vậy thì nhanh quá đi thôi, còn chần chờ cái gì nữa chứ. Đã thế hắn còn làm bao nhiêu việc cho lão già này rồi mà không được báo đáp gì nữa, thì chỉ có nước bực dọc cả ngày mà thôi.

Nam Phong nhanh chóng thu hồi lại tâm tư của mình, quỳ xuống và chấp tay lại nói: “Sư phụ! Xin hãy nhận của đồ đệ một bái!”

Lão ăn mày cười lớn một tiếng và nói: “Ha ha! Tốt lắm đồ nhi ngoan! Ta cũng thật may mắn khi có được một đồ nhi tốt như con vậy a?” Vừa nói lão vừa cúi người xuống đỡ Nam Phong dậy. Vì do hí hửng mà Nam Phong đã không nhìn thấy ánh sáng loé ra từ trong mắt của lão, mặc dù là trong một khoảnh khắc nhưng đã nhanh chóng biến mất.

...

Sau khi bái sư thành công thì lúc này Nam Phong cũng đã có một giấc ngủ nhẹ nhàng và thoải mái, quên đi mệt mỏi của những ngày qua. Còn lão cái bang lúc này thì đang ngồi một góc để thưởng thức thanh chocolate tuyệt hảo của mình.

Lão ăn một cách từ tốn và cẩn thận như là sợ hết đến nơi vậy, trông vô cùng tức cười. Lúc này nếu mà Nam Phong còn thức, thì sẽ nhìn lão bằng ánh mắt khinh bỉ và nói: “Đúng là ăn mày mà! Mới có chút này thôi mà như là vớ bở rồi, còn anh đây thì ăn cái thứ này đến phát ngán rồi!”

Ăn hết một thanh chocolate mà lão cái bang vẫn còn đang liếm môi thòm thèm, lão nghĩ: “Thật không ổn! Còn lại đúng ba thanh “cho cô lách” này mà thôi! Ta không thể ăn nhanh thế được mà phải để dành khi khác. Haizz! Sao mà thứ ngon tuyệt vời như thế này mà lại ít đến như vậy chứ?” Lão cái bang ảo não ngồi vo đầu suy nghĩ.

Nhưng đột nhiên lão nhìn sang chỗ Nam Phong đang ngủ và nở một nụ cười nham hiểm, lão ta nghĩ: “Khà khà! Cái tên tiểu tử nhà ngươi, đừng có nghĩ là đã giấu được lão phu! Mặc dù ngươi liên tục chối bỏ là đã hết “cho cô lách”, nhưng mà ta biết là ngươi vẫn còn rất nhiều. Cứ từ từ, ngày tháng chúng ta ở cùng nhau còn dài mà, chẳng lẽ ngươi lại giấu được ta mãi sao?”

Thật đáng thương cho Nam Phong, mới bái sư còn chưa học nghệ thì đã bị sư phụ của mình tính kế rồi. Nếu Nam Phong mà biết được điều này thì hắn sẽ chửi tám đời tên lão cái bang này, vì sinh ra đã là một tên còn lưu manh còn hơn cả hắn nữa.

“Sư phụ người đang đưa con đi đâu vậy?” Nam Phong hưng phấn hỏi.

Hắn không hưng phấn sao được vì lúc này hắn đang được lão cái bang mang về nơi ở với một phong cách vô cùng bá đạo, đó chính là phi hành. Cái thứ phi hành trên không này thì hắn chỉ mới được nhìn thấy trên phim ảnh mà thôi. Hắn cảm thấy vô cùng thú vị về những người tu tiên, học được thuật trường sinh bất lão và hơn hết là học được thuật pháp có thể như

chim mà bay lượn trên không trung.

Con người thì bao đời nay đều có một mơ ước to lớn là một cuộc sống bất tử và có thể bay lượn được trên trời như những loài chim tự do kia. Nay hắn đã thực hiện được một trong những ước mơ to lớn đó của loài người. Nếu mà “Issac Newton”* còn sống và nhìn thấy cảnh này, thì chắc hẳn ông sẽ bóp nát quả táo giống như “Trần Quốc Toàn”* mất thôi.

“Thằng nhóc này đúng là tài cao gan lớn, khi bay lượn trên không như thế này mà không có vẻ gì là sợ hãi cả?” Lão cái bang âm thầm tăng lên hào cảm của mình đối với Nam Phong, nhưng mà lão vẫn “văn đạm phong khinh” nói: “Tỷ nữa đến thì sẽ biết, không cần phải lo lắng như vậy đâu?”

“Chết cười! Ai mà phải lo lắng lão làm gì ta cơ chứ! Thực ra, nếu lão mà muốn hành hung ta thì hãy cẩn thận khẩu súng mà ta đang dí vào người lão lúc này đây!” Nam Phong khinh thường trong lòng. Thực ra thì hắn cũng chưa hoàn toàn tin tưởng lão sư phụ này, mà vẫn để một biện pháp phòng thân trong trường hợp xấu xảy ra.

Haizz! Hai vị sư đồ nhà các người. Một vị sư phụ thì chỉ đợi để tính kế đồ đệ, còn một vị đồ đệ thì lúc nào cũng lăm lăm khẩu súng chuẩn bị sống mái với sư phụ mình. Đúng là hai người sư không ra sư mà đồ không ra đồ!

Một lúc sau, một sơn động giữa núi rừng hiện ra trước mắt của Nam Phong. Hắn còn đang nghĩ không biết có phải chỗ này hay không, thì lão cái bang đột ngột chuyển hướng và lao xuống dưới. Xuống đến nơi thì Nam Phong nhanh chóng thoát ra khỏi lão cái bang và tìm một chỗ để “nôn”.

“Mẹ nó! Chắc hẳn là lão già đáng ghét này đang tính kế mình!” Nam Phong lúc này vừa tựa vào vách núi để nôn ọe và vừa chửi thề trong bụng.

“Đồ nhĩ ngoan! Con có sao không thế?” Lão cái bang nói với giọng điệu bốn cột lại càng khiến cho Nam Phong tức điên lên và thề nhừ, một ngày nào đó khi đã mạnh hơn lão thì hắn sẽ cho lão một trận biết tay.

Một hồi nôn ọe thì lúc này Nam Phong cũng lấy lại hình tượng của mình và nhìn ngắm xung quanh nơi mà hắn sẽ phải sống trong một thời gian dài.

Lão cái bang chấp tay sau lưng và nói: “Đồ nhĩ! Đây sẽ là nơi ở của chúng ta và là nơi tu luyện của con sau này!”

Nam Phong nắm chặt tay mình lại và thầm quyết tâm trong lòng: “Một ngày nào đó ta sẽ trở thành một cường giả và bảo vệ những người mà ta yêu quý!”

(Issac Newton: là một nhà khoa học lỗi lạc người Anh. Ông là là một nhà vật lý, nhà thiên văn học, nhà triết học, nhà toán học, nhà thần học và nhà giả kim thuật thiên tài, khi phát minh ra rất nhiều những sáng kiến vĩ đại có tầm ảnh hưởng đến lịch sử của toàn nhân loại. Một trong số đó là học thuyết “vạn vật hấp dẫn” của ông và cũng chính nó đã đưa ông đến đỉnh cao của nhân loại, khi đó là một trong những học thuyết có tầm ảnh hưởng đến khoa học, kỹ thuật ngày nay.)

(Trần Quốc Toàn: là một vị tướng dưới thời vua Trần Nhân Tông. Vào tháng 10 năm 1282, vua Trần Nhân Tông mở hội nghị Bình Than, cùng vương hầu, trăm quan bàn kế chống quân Nguyên. Trong đại Việt sử ký toàn thư chép: "Vua thấy Hoài Văn Hầu Trần Quốc Toàn, Hoài Nhân Vương Kiện đều còn trẻ tuổi, không cho dự bàn. Quốc Toàn trong lòng hổ thẹn, phần khích, tay cầm quả cam, bóp nát lúc nào không biết. Sau đó Quốc Toàn lui về, huy động hơn nghìn gia nô và người nhà thân thuộc, sắm vũ khí, đóng chiến thuyền, viết lên cờ sáu chữ: "Phá cường địch, báo hoàng ân". Sau này, khi đối trận với giặc, tự mình xông lên trước quân sĩ, giặc trông thấy phải lui tránh, không dám chống lại.)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Xuất sơn

“Mẹ nó! Không biết là mình đến đây để học nghệ hay là làm đồ ăn cho lão già này nữa không biết?”

Trong vòng ba tháng qua, ngoài việc học nghệ ra thì hắn phải phục vụ “lão sư phụ” của mình ngày cơm canh ba bữa đầy đủ. Đã thế lão ta còn nói rằng đó là nhiệm vụ của mỗi một đệ tử phải làm cho sự phụ của mình.

Hắn cũng không thể hiểu nổi tại sao lão ta lại thích ăn đến như vậy. Vì theo hắn được biết thì những người tu tiên như họ rất ít khi ăn đồ của phàm nhân, vì trong thức ăn của phàm nhân chứa rất nhiều tạp chất thừa không cần thiết.

Bọn họ chỉ ăn ích cốc đan vì nó có lợi cho cơ thể mà thôi. Nhưng lão sư phụ của hắn lại là trường hợp ngoại lệ. Lão đặc biệt rất thích những của ngon vật lạ trên đời. Bây giờ thì lão lại thích những món ăn do chính tay Nam Phong nấu.

Đã thế, lão sư phụ này còn tính kế để lấy đi phần nửa chỗ chocolate mà hắn dự trữ ở nhà trọ. Sự việc đó xảy ra khi, Nam Phong có mấy lần xin phép xuống núi để về nhà, thì được lão ta rất hưởng ứng cho phép và nói đó là điều cần thiết, vì chỉ có không quên cội nguồn của mình thì mới trở thành cường giả được.

Nam Phong cũng vô cùng tin tưởng lời lão và gật đầu như gà mổ, mà không biết hắn đã bị lão già này ngầm ngầm theo dõi và phát hiện ra căn phòng trọ của mình.

Nhớ lại lần đó thì...

“Nam Phong! Đồ đệ tốt của ta! Bảo bối của ta, hãy cho ta vào trong nhà đi!”

“Sư phụ! Người cứ về đi, đệ tử ở đây sống tốt lắm, vài ngày nữa sẽ quay trở về để gặp người!”

“Không phải lo lắng đâu! Dù sao thì sư phụ cũng nên biết nơi ở của đệ tử mình là như thế nào chứ!”

Nam Phong lúc này ở trong nhà đang dầm chân chửi thề: “Mẹ nó nữa! Hoá ra lão già này dám đặt bẫy mình. Lão lợi dụng lúc mình đi xuống núi để mò theo về tận nhà!” Sau đó hắn nhếch môi khinh bỉ nói: “Lão cứ như thằng méo nào cũng ngu vậy! Mơ ra để chết với lão già đó à! Giống như là một người chủ nhà nói với khách của mình rằng “Vào đi! Chớ nhà anh trông dữ thế thôi, nhưng mà nó chẳng cắn ai bao giờ đâu! Chú cứ cứ yên tâm mà vào!”

“Yên tâm cái cc ải!”

Ở bên ngoài căn nhà, sau một hồi dùng vũ lực để phá cửa nhưng bất thành, thì bây giờ lão cái bang đang ngồi ở dưới đất thở hổn hển, lão ta nghĩ: “Khốn kiếp! Cái nhà này có trận pháp gì mà kinh khủng đến vậy! Ngay cả pháp thân cảnh đỉnh phong như mình cũng không phá được, đánh phải bất lực! Chẳng lẽ là tiền bối Nguyên Anh nào đó tạo ra hay sao?”

Càng nghĩ thì lão ta càng thấy sợ và có ý định thối lui. Mặc dù, lão đã đặt đến pháp thân cảnh cảnh giới, có thể nói ở trong thiên địa này thoải mái đi ngang về dọc. Nhưng mà đối với

những lão quái vật nghìn năm Nguyên Anh cảnh, thì lão cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi. Mỗi một cảnh giới đều có luật lệ bất thành văn của nó, không ai có thể phá vỡ nổi.

Đang trong lúc có ý định thôi lui, thì lão cái bang nghe thấy tiếng của Nam Phong vang vọng từ trong nhà ra ngoài: “Sur phụ hôm nay đến thăm nhà đồ nhi, thì đồ nhi vô cùng biết ơn và cũng có một món quà hiếu kính đến người. Đồ nhi định dùng sáu phần chỗ chocolate của mình để hiếu kính đến người. Mong lão nhân gia nhận cho!”

Nói xong, Nam Phong từ trong nhà đẩy ra một thùng chocolate rồi lại nhanh chóng đóng cửa lại. Hắn bây giờ đang tiếc đứt ruột gan, hơn một nửa số chocolate marou của hắn cứ như thể phải đưa cho lão già này, để lão ta tha cho mà không ám nữa.

Lão cái bang hí hửng tiến lại gần nhận lấy thùng chocolate đó. Khi mở ra lão thấy những thanh chocolate marou được xếp thẳng hàng ngăn nắp thì vô cùng vui sướng. Lão mặc dù đang rất là sung sướng những vẫn không quên nói với Nam Phong.

Lão họ khan một tiếng rồi nói: “Lòng tốt của con ta xin nhận! Bây giờ ta sẽ về núi trước đợi con trở về. Khi nào con về đến nơi thì linh đan, diệu dược ta sẽ cho con một số, coi như đón nhận lấy tấm lòng hiếu kính của con!” Nói xong lão phi thân như một con gió và nhanh chóng biến mất ở phía sau đường chân trời.

Nam Phong lúc này chỉ biết ngồi trong nhà mà chửi thề. Hắn thề rằng lần này đi về sẽ phải đòi lại cả vốn lẫn lãi, không thì quả thật quá là uất ức a.

...

Đó chỉ là một trong những điều mà Nam Phong bắt mắt về lão sư phụ mình. Đòi khi hắn còn không biết được rằng mình đi bái sư học nghệ hay là vào nhầm động phủ của mã tặc nữa đây. Đặc biệt là khi hắn đề cập đến vấn đề tên tuổi của lão, thì nhận được kết quả là sự úp nỏ và nói rằng đến một lúc nào đó nên biết thì hắn sẽ biết.

Ok fine! Những thứ cao nhân như lão luôn thích thần thần bí bí như vậy ư?

Nhưng cũng trong ba tháng này, hắn đã học được rất nhiều từ lão sư phụ mình. Con đường tu tiên huyền diệu dường như đang mở ra trước mắt của hắn vậy.

Nam Phong biết thêm được nhiều những thứ vô cùng mới mẻ. Hắn biết được tu tiên đạo là như thế nào và cuộc sống của nó ra sao.

Cái thế giới tu tiên này nói ra thì vô cùng huyền diệu, nhưng cũng rất chỉ là buồn tẻ. Huyền diệu là vì hắn có thể làm được tất cả mọi thứ mà hắn từng mơ ước từ trước đến giờ. Nhưng buồn tẻ lại là vì hắn chỉ có thể suốt ngày cắm đầu vào tu luyện mà thôi.

Một người trước khi công thành danh toạ thì sẽ có một cuộc sống dài đằng đẳng và nhàm chán. Cũng may cho Nam Phong là hắn đã được hệ thống cải tạo qua một lượt và sự bá đạo của hệ thống lưu trữ, đã trợ giúp hắn lược bỏ đi rất nhiều những công đoạn nhỏ trong đó.

Lão ăn mày thật không thể biết tên này là một thiên tài hay là một kẻ đần độn nữa đây. Nhiều khi lão chỉ cần giảng giải một vài lần là tên tiểu tử này đã nhớ vào y nguyên vào trong đầu và đọc ra vanh vách. Nhưng cũng nhiều lúc cho dù lão ta giảng giải đến bao nhiêu thì tên này cũng không thể nào hiểu được. Điều đó khiến cho một người làm sư phụ như lão cũng không thể nào lý giải nổi.

...

“Nam Phong! Con quyết định hôm nay sẽ xuống núi ư?” Lão cái bang chấp tay sau lưng và hồ hững hỏi.

“Vâng! Hôm nay con nhất định phải xuất sơn vì đại hội luận võ sắp bắt đầu rồi!” Nam Phong quyết tâm nói, hắn mặc dù rất muốn ở trên núi tu luyện thêm một thời gian nữa, nhưng cái nhiệm vụ chết tiệt này đã khiến hắn không thể không bỏ dở giữa chừng.

“Ủm, đi cũng tốt! Những gì con học được từ ta trong vòng ba tháng qua cũng nên có chỗ để thực nghiệm rồi. Con đường tu luyện này không chỉ lúc nào cũng ở một chỗ tu luyện, mà phải biết ra ngoài cọ sát, trải nghiệm, nếu không sẽ không bao giờ tiến thêm được nữa!”

Trong vòng ba tháng qua, Nam Phong từ một kẻ không biết gì nay đã đạt đến cảnh giới kết dịch kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút nữa là có thể kết thành chân đan, thành tựu vô lượng.

Đẳng cấp của tu luyện theo hắn được biết hiện giờ bao gồm, luyện thể kỳ, luyện khí kỳ, kết dịch kỳ, kết đan kỳ, phá khí kỳ và hoá khí kỳ. Trong đó ba cấp độ đầu là liên quan mật thiết đến nhau, nếu mà căn cơ chắc chắn thì rất có lợi cho những cấp độ tiếp theo.

Sau kết dịch thì võ giả sẽ ngưng tụ thành một viên chân đan. Khi đó chân khí của võ giả sẽ mạnh hơn bao giờ hết.

Khi kết đan thành công thì võ giả cần phải phá khí để chân khí có thể lưu thông khắp bát mạch. Người ở cảnh giới này được xưng là tông sư trong võ học, khi mà có thể cách không đả vật hay là vận dụng khinh công một cách thành thạo.

Sau phá khí xong thì võ giả sẽ tiến hành cô đọng lại luồng chân khí đó, để tạo thành một luồng chân khí bản mệnh. Luồng chân khí này có thể hoá thành hình dạng nhất định, trợ giúp cho võ giả trong chiến đấu.

Người đạt đến cấp độ này cơ bản đã không thuộc phạm trù của người bình thường nữa rồi, mà có thể tự xưng là tiên nhân, khi mà tuổi thọ của những người này có thể gấp ba, gấp bốn lần thường nhân.

Theo Nam Phong thấy thì lão cái bang dường như đã đạt đến cảnh giới này rồi và cũng có thể là vượt qua được nó. Nhưng khi hắn hỏi thì lão lại không nói cho biết, mà chỉ nói rằng sợ hắn biết quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện của mình.

Thiên a! Lại thêm một cái thần bí nữa ở đây! Càng thần bí thì hắn lại càng tò mò a! Mà đã tò mò thì làm sao có thể tập trung tốt vào việc tu luyện được cơ chứ!

Sau khi đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong thì Nam Phong cảm thấy, cái tên thần bí đánh bại hắn lúc trước cũng không hề đáng sợ như hắn tưởng tượng. Tên đó theo Nam Phong dự đoán thì rơi vào khoảng giữa giai đoạn luyện khí và kết dịch.

Nếu bây giờ mà cho hắn quay trở lại lúc đấy, thì hắn thừa sức có thể đánh ngã được tên này. Tên thần bí này đã không còn xứng làm đối thủ của hắn nữa rồi.

“Mẹ nó! Hệ thống! Máy bật bảng trạng thái lên cho ta xem nào!” Nam Phong bực tức nói. Đang tu luyện yên lành thì bị lôi đi làm cái nhiệm vụ gì mà mình chủ vô làm. Không người bình thường nào có thể nhận nhịn được a. Thật may mắn rằng hắn cũng không phải là một người bình thường.

[Nhân vật: Vũ Nam Phong]

Lv: 4

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Chủ nhân của Ân sỹ các

Thể năng: 35 (18)

Chân khí: 40

Cấp độ tu luyện: D+

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 0

Kết luận: OK]

“Khà khà! Bao nhiêu công sức luyện tập, dường như thể năng của mình đã tăng lên đến tận 20 điểm. Đã thế lại còn mở ra được hai thư mục mới là chân khí và cấp độ tu luyện nữa chứ!” Nam Phong hiện giờ đang vô cùng hào hứng.

Nếu mà quay trở về bốn tháng trước, thì hẳn chỉ là một tân sinh viên vô cùng bình thường như bao người khác. Không ngờ vận mệnh đã biến hẳn từ một người bình thường, trở thành một đại cao thủ, đã thế còn là một đại gia chính hiệu và có hot girl làm người yêu nữa chứ.

Thế nhưng, Nam Phong trau mày của mình lại, hẳn nhìn thấy cái “OK” gì kia. “OK” cái gì mà “OK” chứ. Cái hệ thống chết tiệt này cuối cùng vẫn không thể viết ra được một câu từ nào đó mỹ miều hơn nữa hay sao, mà lại ghi là “OK”. Đúng thật là F The P.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gìơ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: No comment (1)

“Các hạ xin cho hỏi! Từ đây lên đến Hoa Sơn luận võ còn cách bao xa?”

“Hoá ra các hạ cũng giống tại hạ đây lên Hoa Sơn để tranh chức minh chủ võ lâm hay sao?”

“Các hạ nói đùa! Tại hạ chỉ vì hiếu kỳ mà đến thôi! Còn về tranh giành chức vị minh chủ thì không dám!”

“Đường lên Hoa Sơn còn...”

Sau khi hỏi xong đường đi thì Nam Phong cũng chào tạm biệt vị khách qua đường này để một mình đi đến đấy. Trên đường đi hẳn đã gặp anh hùng hào kiệt khắp nơi đổ dồn về đông như trảy hội. Cũng một vài người có mời hẳn gia nhập để tiện đường chiêu cố, nhưng hẳn chỉ nhẹ nhàng từ chối.

“Mẹ nó! Sao cái chức minh chủ này thẳng méo nào cũng muốn làm vậy? Nhìn sơ qua trên đường đến đây thì mình đã gặp hơn ngàn người rồi! Trong đó chủ yếu là Luyện khí kỳ và kết dịch kỳ, tự nhiên không có luyện thể kỳ nào “mặt dày mày dạn” tham gia để tự làm xấu mặt cả.”

Đi thêm được một đoạn thì Nam Phong lúc này cũng đã thấm mệt, hẳn tìm một nơi sạch sẽ để ngồi xuống và nhắm mắt dưỡng thần.

“Người có biết gì không?” Một người A lên tiếng nói.

“Cái gì vậy?” Một người B tò mò hỏi lại.

“Có một võ giả gần đây tìm ra được một động phủ bí ẩn, trong đó mọc đầy “thanh khí thảo ba cánh” đấy!”

“Thật chứ! Vậy thì chúng ta phải nhanh chân đến đấy tìm vận may mới được!” Người B háo hức trả lời, sau đó hẳn cùng người bạn kia nhanh chóng rào bước đi đến.

Nam Phong ngồi gần nơi mà hai người này trao đổi. Sau khi nghe xong thì hẳn chỉ khịt mũi khinh thường.

Cái loại “thanh khí thảo ba cánh” này thực chất có tên gọi là “thanh khí thảo năm cánh”. Sở dĩ nó có tên là như vậy vì loại cỏ này lúc còn là nụ thì không có tác dụng gì đặc biệt, nhưng khi nở hoa thì sẽ sinh ra ba cánh, khi luyện thành đan được lại có tác dụng rất lớn đối với võ giả đang trong quá trình tụ khí.

Khi mà loại cỏ này mọc ra cánh thứ bốn thì nó có tác dụng rất lớn đối với võ giả đang trong quá trình kết dịch, phải nói là làm chơi ăn thật.

Còn khi loại cỏ này mọc ra cánh thứ năm, cánh cuối cùng thì cũng là lúc có tác dụng rất lớn đối với võ giả đang trong quá trình kết đan. Khi luyện loại cỏ năm lá này thành đan được, nó sẽ giúp cho võ giả đó không bị toái đan trong quá trình kết.

Mặc dù, “thanh khí thảo năm cánh” không được liệt vào bảng thiên tài địa bảo, nhưng tác dụng của nó đối với võ giả từ kết đan kỳ trở xuống là không thể bàn cãi. Nhưng để loại lá này kết thành năm cánh thì phải trải qua một quá trình dài đằng đẵng.

Mà những võ giả này khi thấy “thanh khí thảo” kể cả là ba cánh thì cũng tranh nhau hái xuống, lấy gốc bỏ ngọn, vậy làm sao mà loại cỏ này có thể trưởng thành một cách hoàn chỉnh được cơ chứ.

Thế nên, thế nhân chỉ biết đến cánh thứ tư của loại cỏ này mà không biết được tác dụng kinh thiên động địa của cánh thứ năm. Cũng may là lão sư phụ của hẳn ở được viên có trồng nhiều thảo dược thất truyền. Thế nên hẳn cũng hiểu rất rõ về tác dụng của cánh thứ năm loại cỏ này.

“Mặc dù mình cũng chẳng cần thiết gì phải tranh đoạt loại cỏ này với bọn họ. Thế nhưng, đi xem nào nhiệt cũng khá là thú vị đấy!” Nói xong Nam Phong quyết định luôn và nhanh chóng lên đường tiến về hướng mà hai người lúc này đã đi qua.

“Động phủ thiên nhiên này trông cũng khá là rộng và sâu đấy!” Nam Phong lúc này đang đứng trước cửa động mà hai người lúc nãy nói đến.

Thú thật thì hần khá là lười trong môn luyện đan của lão cái bang, thế nên hần cũng chẳng biết được mùi vị của cái loại cỏ này là như thế nào. Thế nhưng, với bộ máy siêu cấp của hệ thống, thì hần cũng đã nhanh chóng nhớ được hình dạng và đặc điểm của loại cỏ này.

Nam Phong bắt đầu công việc tìm kiếm xung quanh của mình. Dựa vào mớ kiến thức mà hần đã học được thì không mất quá lâu để hần đã tìm thấy một cây “thanh khí thảo ba cánh”. Xem xét xung quanh, hần vẫn không phát hiện ra được loại cỏ này có gì đặc biệt và bắt đầu trở nên chán nản.

Đúng là khi bạn có quá nhiều tiền thì lúc mà nhìn thấy tiền ở trước mặt, bạn cũng không có cảm giác gì đặc biệt mà chỉ thấy hơn tởn giấy bình thường một chút mà thôi. Nam Phong lúc này cũng đang trong trạng thái như vậy. Do trong được viện của lão cái bang trồng rất nhiều thiên tài địa bảo, có loại còn thất truyền trên thế gian. Thế nên, dăm ba cái loại cỏ này cũng không đáng nhập pháp nhãn của hần.

“Đợi một chút! Cái loại cỏ này có mùi vị gì đó khá là đặc biệt! Hình như mình đã từng ngửi thấy ở đâu đó rồi?” Nam Phong cảm giác mùi hương mà “thanh khí thảo” phát ra vô cùng đặc biệt, vì nó rất giống với loại hương nào đó mà hần đã từng ngửi thấy trong quá khứ.

Nam Phong có cảm giác một cái gì bắt tay vào làm luôn. Hần bỏ “thanh khí thảo ba lá” vào trong một cái cối nhỏ để trong nhẵn không gian và ra sức dằm nát nó.

“Nhìn kìa mọi người! Cái người kia đang làm cái gì vậy? Thanh khí thảo mà hần dám huỷ hoại một cách không thương tiếc thế sao? Đúng là không có thiên lý mà!” Người A qua đường này nhìn thấy hành động của Nam Phong thì vô cùng tức giận. Hần dằm nghiền dậm chân để biểu đạt sự bất mãn của mình đối với Nam Phong.

Người B đứng kế bên nghe thấy vậy thì chỉ khịt mũi khinh thường, sau đó hần nói: “Người không tự xem mình là ai đi mà lại đi phê phán người khác! Nhìn người đó xem, còn trẻ như vậy mà khí tức không hề tầm thường chút nào rồi!”

Người A nghe thấy vậy thì giật mình để ý, sau đó cũng không nói gì nữa mà lẳng lặng bỏ đi. Kết dịch cảnh thực chất cũng không hề hiếm gặp gì, vì chính hần cũng đã đạt đến cảnh giới này. Nhưng để so với một người thanh niên trẻ tuổi tiền đồ vô lượng và một lão trung niên hơn tứ tuần, thì nhìn sơ qua thôi cũng đã có thể đoán được rồi.

Nam Phong gỡ vụn “thanh khí cỏ” ra, sau đó hần vắn vẽ nó lại thành một viên nhỏ và nhét vào trong cái túi thuốc làm bằng gỗ mà một lần khi nhàm chán hần đã chế tạo ra.

Nam Phong châm một ngọn lửa lên đầu túi thuốc rồi cho lên miệng và hít một hơi thật sâu vào họng, sau đó hần thả một ngụm khói trắng ra ngoài với vẻ mặt vô cùng phê phôn.

Đúng rồi! Đúng cmnr! Cuối cùng thì hần cũng đã nhớ ra được cái mùi vị quen thuộc này là gì! Mùi vị của nó không khác gì với loại cỏ Mỹ mà hần đã từng ngửi thấy trong một vài quán cà phê.

Nam Phong cũng vô cùng bất ngờ về tác dụng của loại cỏ này mang lại. Hần đã đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong rồi, mà vẫn bị ảnh hưởng của loại cỏ này khiến cho có cảm giác nâng nấng, phê phê. Điều này khiến cho hần cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Không được! Quá là ít! Mình phải kiếm thật nhiều hơn nữa mới được.” Trong đầu hần lúc này chợt nảy ra một ý tưởng vô cùng bá đạo. Hần nhanh chóng tìm kiếm xung quanh động phủ để tìm ra càng nhiều “thanh khí thảo” càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: No comment (2)

Mất một hồi lâu, cuối cùng Nam Phong cũng đã thu thập được kha khá “thanh khí thảo ba lá”. Nhìn đồng cỏ này trong túi mình thì Nam Phong cảm thấy vô cùng hí hửng và chạy đến nơi tập trung đồng người nhất trong động phủ này.

Khi nhìn thấy một tên thiếu niên với khuôn mặt non choét đang hí hửng chạy tới, thì mọi người đều cảm thấy tên này có bệnh về đầu óc.

Lúc mà mọi người còn đang không hiểu thằng nhóc này muốn làm gì, thì đã thấy hần dừng lại và đổ ra từ trong một chiếc nhẫn trữ vật quý giá một đồng “thanh khí thảo ba lá”.

Một số người nhìn thấy nhẫn trữ vật của hần thì nổi lòng tham, vì nhẫn trữ vật cũng được liệt vào hàng truyền thuyết, không phải ai cũng có thể sở hữu chúng. Nhưng sau khi nhìn thấy một đồng “thanh khí thảo ba lá” được chất đầy dưới đất, thì ai nấy đều hít một ngụm khí lạnh.

Sau đó ánh mắt tham lam lại càng thể hiện rõ hơn bao giờ hết. Người xưa có câu “Người không có tội nhưng hoài bích có tội” không hề sai mà.

Mọi người còn đang chuẩn bị vì tham niệm của mình mà ra tay, thì không biết từ bao giờ Nam Phong đã lôi ra một ngọn đuốc sỳ và châm lửa lên ném vào đồng “thanh khí thảo ba lá” nằm dưới đất.

Mọi người nhìn thấy hành động của Nam Phong thì vô cùng choáng váng và ngơ ngác đứng nhìn. Sau đó có một người lên tiếng hô hào đã khiến cho bọn họ cũng tỉnh lại và nhanh chóng tiến đến dập lửa. Tất nhiên những người này sẽ không đạt được mục đích của mình, vì Nam Phong đã tẩm một loại nước đặc biệt có khả năng bén lửa siêu hạng lên trên “thanh khí thảo ba lá”.

Thanh khí thảo sau khi bị bốc cháy thì toả ra xung quanh một mùi hương vô cùng nồng nặc.

“Mọi người có ngửi thấy mùi gì đặc biệt không?” Một người đã vô tình phát hiện ra mùi hương lạ này.

Lúc này, thanh khí thảo đã bốc lên càng lúc càng dữ dội hơn, vậy nên mùi hương của nó lại càng lan toả ra xung quanh và rất nhiều người đã hít một lượng lớn chúng vào trong cơ thể.

“Cái thứ mùi này là gì vậy? Nhưng cũng thật là dễ chịu, khiến cho ta lại càng muốn hít thêm nhiều hơn nữa!” Một người A đứng khựng lại và liên tục hít hà mùi hương của “thanh khí thảo” phát ra.

“Đúng vậy! Cái mùi vị này có thứ gì đó khiến cho ta cảm thấy vô cùng thích thú và nâng nấng hơn bao giờ hết!”

Liên tục có người bỏ qua cho Nam Phong mà dừng lại hít hà thứ mùi hương này. Có người đã phát hiện ra điều bất thường trong đó và bắt đầu ngừng hít thở. Thế nhưng, do mùi hương quá nồng nặc khiến cho họ không thể không hít vào và cũng nhanh chóng tham gia vào đoàn người đang phê pha ở kia.

“Cái gì thế kia? Bọn họ đang bị làm sao thế vậy? A! Cái mùi gì thế này, nó thật là thơm...”

Càng lúc càng nhiều người tiến lại gần phía này và tất cả đều bị mùi hương của “thanh khí thảo” làm cho đầu óc mụ mị, sau đó tiến vào trạng thái vô thức và lắc lư thân người.

Nam Phong lại càng không phải nói, hắn đang đứng giữa tâm điểm của sự việc, thế nên sự phê pha lại càng nhiều hơn người bình thường. Hắn lúc này đang múa chả quạt vina house thần thánh và quẩy theo điệu nhạc phát ra trong đầu.

“Say oh year!!! Quẩy lên nào các bạn ơi!” Nam Phong lúc này chỉ tay lên trời và làm động tác “Thuglife” vô cùng thần thánh. Giờ chỉ thiếu mỗi cái kính dâm nữa thôi là hắn hoàn toàn hoá thân vào hình tượng “Thuglife” rồi.

“Trong hoàn cảnh thơ mộng thế này mà không hát bài nào thì quả thật quá là phí phạm a!” Nói xong Nam Phong bắt đầu cất giọng ca của mình lên, trông hắn ta ca lơ phát phơ thế thôi mà cũng hát hay phết.

“Người theo hương hoa mây mù giăng lối.

Làn sương khói phôi phai đưa bước ai xa rồi!

Đơn côi mình ta vẫn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn.

Ngăn giọt lệ ngừng khiến khoé mi sầu bi.

Đường xưa nơi cổ nhân từ giã biệt li.

Phận duyên mong manh rẽ lối trong mơ ngày tương phùng.

Ohhhh.....!!!”

Nam Phong cất lời bài hát hoàn toàn bằng tiếng Việt, nhưng khi phát ra ngoài thì đã được hệ thống tự động phiên dịch thành tiếng Trung. Những người xung quanh cảm thấy giai điệu của bài hát này vô cùng dễ nghe, thế nên cũng ngân nga hát theo. Mặc dù, đa số chỉ là ngân theo âm điệu mà không hát thành lời nhưng cũng chẳng hề hấn gì, vì bây giờ mọi người đang rất là PHE Ê Ê Ê... rồi!

Khi mà Nam Phong tỉnh lại thì hắn nhìn thấy xung quanh là một hàng người nằm la liệt ở dưới đất. Có người còn đang ngáy to khùng khiếp, có người thì vắt chân, vắt tay lên kẻ khác.

Nam Phong cũng biết điều mà lẳng lẳng rút lui, hắn biết một khi những người này mà tỉnh dậy thì việc đầu tiên bọn họ làm chính là tính sổ với hắn.

Trước khi đi, hắn cũng không quên hốt trọn chỗ “thanh khí thảo ba lá” của những người này. Hắn dự định sẽ một lần nữa tổ chức party phê pha hơn lần này.

...

Một lúc sau, có lúc đặc người bắt đầu tỉnh dậy trong cơn mê mẫn. Đây chính là lần sàng khoái nhất của họ từ trước đến giờ. Nhưng sau khi mò xuống túi được thảo của mình thì xong rồi, tất cả những “thanh khí thảo” mà bọn họ mất công tìm kiếm đã không cánh mà bay.

“KHÔN KHIẾP! ĐỪNG ĐỀ CHO ÔNG MÀY BẮT ĐƯỢC NGƯỜI, TÊN TRỘM THỐI THA KIA!!!”

Dần dần cũng có nhiều người tỉnh dậy và biểu hiện của họ cũng như trên.

“Này huynh đệ ngươi có thấy thẳng nhãi lúc này đâu không?” Một người A nhìn dáo dác xung quanh nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của Nam Phong đâu nữa.

“Tại hạ cũng không biết nữa, hay là...” Người này về mặt trở nên hoang mang và có phần nghi hoặc.

“Hay là cái gì, ngươi đừng có áp úng nữa?” Kẻ này cũng không cho người khác mặt mũi, vì lúc này hắn cũng mất trắng số “thanh khí thảo” mà hắn đã mất công tìm kiếm.

“Tại hạ chỉ là nghĩ thế thôi! Có thể kẻ nhân lúc chúng ta bất tỉnh và lấy trộm đi thanh khí thảo chính là...”

Bây giờ, Nam Phong đã đi rất xa nơi này và tiếp tục cuộc hành trình của mình tiến về nơi tổ chức đại hội vô lâm. Vừa đi hắn vừa ngân nga những câu hát và nói: “Thật mong chờ vào đại hội sắp tới lần này a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Đồng hương

“Hú hồn! Không nhanh chân hơn tý nữa thì mình đã bị bọn chúng xé xác ra rồi!” Nam Phong lúc này đang tựa người vào gốc cây và thở hồng hộc.

Nguyên do của tất cả những sự việc trên phải quay lại 30 phút trước.

--Back to the past--

“Mẹ nó! Phải vượt qua cái khu rừng rộng lớn như thế này thì mới đến được Hoa Sơn hay sao? Méo hiểu được thằng nào lại tổ chức một sự kiện long trọng như vậy, ở cái nơi chìm không thêm ia này?” Nam Phong vừa đi vừa chửi thề, hắn cảm giác gần đây bó què không được tốt cho lắm, thế nên bây giờ hắn liên tiếp gặp phải vận rủi.

“Hừ! Cái gì thế kia?” Nam Phong dường như đã phát hiện ra một điều gì đó vô cùng thú vị.

Khi tiến lại gần thì hắn phát hiện ra một đồng trùng yêu thú được chất đầy trong một ổ rom, những loại trứng mà hắn chỉ thấy được ở trong sách của lão cái bang, nhưng chưa nhìn thấy ở bên ngoài bao giờ.

Sở thích nấu ăn của hắn đột nhiên nổi lên. Nam Phong nhanh chóng lấy ra một đồng nồi niêu xong chảo trong nhẫn trữ vật và bắt đầu chế biến món ăn.

“Mẹ nó! Trứng gà, trứng vịt ông đây ăn nhiều rồi! Hôm nay ta sẽ phải thử món trứng yêu thú này, xem chúng có điều gì khác lạ hay không?”

Với từng đũa quả trứng Nam Phong đã chế tác ra rất nhiều món ăn, như trứng rán, trứng luộc, trứng xào hay là món trứng đánh kem thơm ngon béo ngậy.

Vừa thưởng thức hắn vừa ngân nga những giai điệu về quê hương đất nước, với phong thái vô cùng yêu đời.

“Ợ ợ ợ...! Đúng là trứng yêu thú có khác, ngon và béo ngậy hơn mấy loại trứng bình thường rất nhiều!” Nam Phong vừa xia răng vừa xoa xoa cái bụng tròn trĩnh của mình và tấm tắc khen ngợi.

Bỗng nhiên, trong rừng phát ra một tiếng gầm vô cùng lớn, một tiếng bước chân “huỳnh huỳnh” lao đến chỗ của Nam Phong.

Nam Phong nhìn thấy kẻ đến chính là “kim mao sư bạch sắc”, một loài yêu thú sư tử biến dị ở nơi này mà hắn đã từng thấy ở trong sách sinh vật.

Hắn héch mồm khinh thường nói: “Ha ha! Tưởng cái gì hoá ra là một đầu yêu thú cấp hai mà thôi! Đến một tên luyện khí kỳ cũng có thể đơn giản đánh bại, chứ đừng có nói là kết địch cảnh đỉnh phong như ta đây!”

“Kim mao sư bạch sắc” tức giận đến nỗi hai mắt đỏ ngầu, nó đã làm gì nên tội a, tên loài người kia đến đây ăn sạch đàn con chưa nở của nó, nay lại đứng đó cười và chế diễu nó nữa chứ, dù cho tên này có phải là cường giả hay không thì nó cũng muốn liều một phen.

“Kim mao sư bạch sắc” gầm lên một tiếng vô cùng inh tai nhức óc, tiếng gầm đó vang vọng khắp khu rừng, như là để phát tiết nỗi uất ức trong lòng nó.

Nam Phong nghe nó hét mà phải bịt tai của mình lại, sau đó hắn chửi rống lên: “Hết cái cc đấy! Ông đây cho mày thành thịt băm bây giờ!”

[Xin ký chủ hãy nhớ lại về đặc điểm của loài “Kim mao sư bạch sắc” này!]

“Có cái dm gì vậy?”

[Đề hệ thống nhắc lại cho ngài biết về đặc điểm của nó. Kim mao sư bạch sắc có đặc điểm gồm...]

Nghe một hồi giải thích dài dòng không khỏi làm cho Nam Phong bức tức, hắn quát lên một tiếng: “Mày nói nhanh vào trọng điểm xem nào, nghe lái nhái mà đau hết cả đầu!”

[Điều cuối cùng, chính là “kim mao sư bạch sắc” là loài quần cư, một nhóm tầm khoảng 50 đến 100 con]

“Hừ! Cái gì cơ? Mày nhắc lại xem nào!”

[Kim mao sư vương là...]

“Tao méo hỏi mày cái đấy mà là điều cuối cùng cơ!”

[Đó là loài thích sống quần cư, một nhóm có thể lên đến 50 tới 100 con]

“Cái cm nó!” Nam Phong giật mình chửi thảm một câu. Bây giờ hắn nhận ra rằng mình đã chọn nhầm phải một tổ ong vô vè rồi.

Không để cho hắn phải nghĩ lâu, liên tiếp những con “kim mao sư bạch sắc” khác xuất hiện. Chúng nhìn Nam Phong với ánh mắt thù hận, loài người săn yêu thú, yêu thú săn loài người cũng không phải là thứ gì đó quá là mới mẻ. Thế nhưng, việc đi phá hoại ấu trùng của yêu thú chính là điều cấm kỵ của bọn chúng.

Nhìn từng hàng “kim mao sư bạch sắc” tầm khoảng hơn 60 con bao vây xung quanh, khiến cho Nam Phong chảy mồ hôi hột.

“Mẹ nó! RUNNNN!!!”

- --Back to present---

“Mẹ nó! Cái giống loại yêu thú này thù dai thật, nhưng rất tiếc là anh đây vẫn thoát ra được! Mua ha ha ha!!!” Nam Phong xung sướng cười trên nỗi đau của kẻ khác, có phải lúc nào hắn cũng được trêu chọc người và toàn thân thoát ra như bây giờ đâu, không sung sướng sao được a.

“Này huynh đệ! Có phải lúc nãy huynh chọc một tổ “kim mao sư bạch sắc” tức điên lên phải không?” Một người thanh niên mặc áo bào xanh xuất hiện trước mặt Nam Phong với vẻ mặt âm trầm và hỏi.

Nam Phong héch mồm lên trời và nói: “Thấy sao đạo hữu! Huynh thấy ta có phải rất là bất phàm hay không?”

“Bất cái dcmm đấy! Ngươi báo hại ta đang yên đang lành phải vất chân lên cỏ chạy trốn theo. Thế mà ngươi lại ở đây dương dương tự đắc!” Người này tức đến nỗi thờ phỉ phò, chỉ thiếu điều xông lên quyết chiến với Nam Phong một trận mà thôi.

Nghe người thanh niên này nói như vậy thì Nam Phong chỉ biết cười xuề xoà làm lành, dù sao thì hắn cũng là người có lỗi trước, thế nên không thể không biết nhận lỗi sai về mình được.

“Hừ hừ!” Người này cũng không muốn nói nhảm với Nam Phong nữa mà chuẩn bị bỏ đi, vì hắn cảm giác được khí tức của Nam Phong rất mạnh, cũng không kém hắn là bao.

Đang lúc chuẩn bị bước đi thì hắn nhìn thấy một thứ mà hắn nghĩ rằng, cả đời mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy nó một lần nào nữa. Thứ mà hắn nhìn thấy chính là chiếc watch phone đang đeo ở trên tay của Nam Phong.

Giọng nói của người này có phần run run hỏi: “Vị huynh huynh...đệ này! Thứ mà huynh đang đeo ở trên tay đó là gì thế vậy?”

Nam Phong chỉ vào cái watch phone trên tay mình và nói: “Không có gì đâu! Nó chỉ là một chiếc dây truyền vô cùng bình thường mà thôi!”

“Nói kìa! Người đang định nói dối ta phải không?” Người thanh niên này tức giận chỉ tay vào Nam Phong, sau đó hắn nói tiếp: “Thứ mà người đang đeo trên tay đích thị là một chiếc “Watch phone”, hay còn được gọi là đồng hồ thông minh.”

Nam Phong nghe thấy người này nói như vậy thì ánh mắt của hắn loé lên một tia sáng. Lúc này lại đến lượt hắn phải giật mình mà nói lắp: “Sao... sao mà anh lại biết được thứ này? Chẳng lẽ anh là...”

Trong đầu hắn lúc này đột nhiên nảy ra một suy nghĩ vô cùng táo bạo: “Xong rồi! Gặp được đồng hương ở đây rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hai mỹ nhân

“Trước khi chết thì cậu là người nước nào vậy?” Nam Phong tò mò hỏi.

“Cái đấy à? Là người Việt Nam đấy, quê ở Hải Phòng!”

“Ế! Cùng nước cùng quê luôn à?”

Sau một hồi trò chuyện, cuối cùng thì Nam Phong cũng đã biết thêm nhiều thông tin về anh bạn này hơn. Hắn ta tên là Nguyễn Thế Minh, cũng thuộc thành phần vô lo vô nghĩ khi có một ông bố mở một xí nghiệp tại Hải Phòng. Trong một tai nạn giao thông thì hắn được hồi sinh và đưa đến nơi này.

Bây giờ, tên của hắn là Vương Hạ Thiên, gia tộc của hắn ở đây cũng thuộc vào hàng ngũ thế lực, khi có một lão tổ tông là đại năng vực dậy cả một gia tộc trong lúc nguy khó nhất. Vương Hạ Thiên lúc này đang ra ngoài hành tẩu giang hồ để lấy thêm kinh nghiệm trong cuộc sống.

“Anh hai, anh cũng sướng a! Ở trái đất thì gia đình cũng thuộc hàng ngũ cơ cấu, bây giờ đến đây rồi thì gia tộc cũng không phải là thành phần đơn giản.” Nam Phong cảm thấy cái tên Hạ Thiên này giống như là mấy thằng nhân vật chính mà hắn thường thấy trong mấy cuốn tiểu thuyết vậy, cũng được xuyên không và có gia tộc hỗ trợ để trở thành cường giả.

“Anh bạn cứ nói đùa! Tôi thì có gì đâu, chỉ là hơn người khác một chút mà thôi!”

“Haizz! Đôi khi khiêm tốn quá lại thành ra tự mãn đấy!”

Sau một hồi nói chuyện, cuối cùng Nam Phong và Hạ Thiên quyết định cùng nhau đồng hành đến đại hội võ lâm. Nam Phong đến đây với mục đích hoàn thành nhiệm vụ từ hệ thống, còn Hạ Thiên thì chỉ vì hiếu kỳ mà đến, đối với hắn thì đôi ba cái chức danh chủ này chẳng đáng là gì so với gia thế khủng của hắn.

“Tuồng cái đại hội này ở cái nơi khi ho cò gầy nào cơ đấy, không ngờ quang cảnh xung quanh cũng tươi đẹp ra phết.” Nam Phong vô cùng cảm khái, hắn cảm thấy bao nhiêu công sức đi đường của mình cuối cùng cũng được đền đáp bằng thành quả xứng đáng.

Hạ Thiên đứng cạnh bên nghe thấy vậy thì bĩu môi nói thầm: “Những thứ này thì đã là gì, ở nơi của tôi ở còn đẹp hơn thế này gấp trăm ngàn lần cơ!”

“Ồ kia có một cái đình kia, vào đây nghỉ ngơi một chút đã!” Từ xa Nam Phong đã nhìn thấy một đình viện mọc lên ở ven hồ trông vô cùng thơ mộng, hắn quyết định đến đây vừa để nghỉ ngơi thư giãn lại vừa làm thoải mái tư tưởng.

“Hả! Có ai đang ở đó trước và tranh mất chỗ của chúng ta rồi kìa!” Nam Phong vô cùng tức tối, hắn cuối cùng cũng tìm được một chỗ ưng ý thì không ngờ đã bị người khác nhanh chân chiếm trước.

“Đâu đâu, há đó là?”

Trước mắt Nam Phong là gì thế này, hai mỹ nhân tuyệt phẩm đó a. Một người có khí chất thanh cao, thánh khiết, không ô nhiễm bụi trần. Một người thì tính cách hồn nhiên, tươi tắn, nhưng cả hai đều là những mỹ nhân có một không hai trên đời. Đặc biệt hơn là cả hai người đều đang ngồi chung một chỗ với nhau, hoà cùng vẻ đẹp thiên nhiên tạo nên một cảnh sắc tuyệt diệu trên thế gian.

Nam Phong nhìn đến nỗi nước dãi chảy ròng. Mặc dù hắn đã có Mina rồi nhưng có ai lại cảm đi ngắm gái đẹp khác không đây. Hắn quay sang bên cạnh thì thấy Hạ Thiên cũng đang ngơ ngác đứng nhìn, thấy vậy hắn chỉ cười thầm một tiếng và nghĩ: “Không ngờ anh bạn này trông thế mà cũng dễ siêu lòng trước gái đẹp như vậy!”

Nam Phong đánh lên chủ ý: “Hay là chúng ta đi tới đó đi?” Hạ Thiên chỉ ừ ừ và như kẻ mất hồn được Nam Phong dẫn đi.

Gần đến đình viện hắn và Hạ Thiên bị hai người đàn ông đứng chặn lại. Cả hai đẳng cấp cũng rất cao, đều là kết đan cảnh. Dường như bọn họ chỉ lạ thuộc hạ của hai cô nàng này mà thôi.

“Xin hai người dừng bước! Chỗ này đã có chủ không thể vào!” Hai người chỉ chặn Nam Phong và Hạ Thiên lại mà không có hành động gì khác. Nếu đổi lại là người khác thì hai người bọn họ đã không lảng tránh mà tổng cò chúng ra ngoài rồi.

Chỉ là họ cảm thấy hai tên thiếu niên này không tầm thường chút nào, mặc dù còn rất trẻ nhưng cảnh giới không hề thấp. Nếu suy đoán không nhầm thì cả hai có thể đều đến từ một gia tộc lớn không dễ trêu chọc vào.

“Hả hả! Chẳng phải có hai người mà ở trong một cái đình viện lớn như thế thì rất phí phạm hay sao? Chúng tôi chỉ đến tá túc một lúc mà thôi, cũng không có ảnh hưởng gì nhiều đến các người.” Hạ Thiên tác phong rất chỉ là lễ độ và nho nhã, hắn đứng ra đàm phán với hai người thuộc hạ kia.

“Thiếu hiệp thông cảm! Chúng tôi chỉ là phụng lệnh hành sự mà thôi!” Nói xong thì người này lại chở về với khuôn mặt lạnh lùng như cũ.

“Tuyệt nhỉ! Ở đây có gì mà ồn ào vậy?” Cô gái băng thanh, ngọc khiết nhẹ nhàng hỏi cô gái mang phong cách hồn nhiên bên cạnh.

“Hi hi! Không có gì đâu tỷ tỷ!” Chỉ là hai tên lạ mặt không biết từ đâu đến xin tá túc nhờ mà thôi!”

“Ừm! Nếu mà họ có việc gì gấp thì cứ để họ vào đi!”

“Tỷ tỷ thật là lương thiện. Muội nghĩ rằng hai tên đại mao đầu đó chẳng có việc gì đâu, chỉ là nhìn thấy khí chất tiên thiên của tỷ thì đem lòng ngưỡng mộ mà thôi!” Cô gái hồn nhiên không cho là đúng và bấu môi nói.

“Ừm! Ta biết! Nhưng mà cứ cho họ vào xem họ muốn làm gì đi, chúng ta còn A Đại và A Cửu mà!” Cô gái băng thanh, ngọc khiết nhẹ nhàng nói, giọng của cô nhẹ nhàng như nắng sớm ban mai, khiến cho những người bên cạnh cô đều cảm thấy thư thái và dễ chịu.

“Tỷ tỷ tốt thật! Vậy thì muội sẽ cho hai người đấy vào!” Cô gái hồn nhiên không bằng lòng nhưng nghe những gì tỷ tỷ mình nói thì cũng đành phải vâng lời.

...

“Tiểu thư có lời muốn mời hai vị thiếu hiệp vào trong! Không biết ý của hai vị đây là...?”

Vương Hạ Thiên đóng chiếc quạt gấp trên tay của mình lại và tiêu sái nói: “Vậy thì tại hạ từ chối không bằng thất lễ! Xin mời hai vị dẫn đường!”

Nam Phong đứng cạnh bên vô cùng cảm khái, hẳn không nghĩ rằng đã là một kẻ mặt dày rồi mà lại có thể nói chuyện một cách quang minh, chính phái như thế được. Đứng là cái gì cũng cần kỹ năng, đến mặt dày cũng phải cần kỹ năng mới làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bê Giở Càng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 60: Hai đại mỹ nhân

Tia gái vẫn luôn là bản sắc của mỗi người đàn ông. Bất kỳ ai trên thế giới, từ xấu cho tới đẹp, từ tốt cho tới đều, đã là đàn ông thì đều có cái đức tính vĩ đại này. Xin mọi người đừng nhầm tưởng một người đàn ông chính trực là phải không để ý đến vật chất hay mỹ nữ. Xin thưa, trừ phi bạn đã bị thiên hoặc là cạo đầu làm sư trên mười năm. Nếu không, một khi đã là đàn ông thì không tránh khỏi rung động trước người khác giới, nhất là những người có khí chất và dung mạo hơn người.

Nam Phong lúc này cũng đang trong tình trạng như vậy. Hắn đứng trước mặt hai mỹ nữ mà mặt cứ thộn ra, chỉ thiếu điều chảy nước miếng mà thôi. May mắn thay điều đó vẫn được hắn khắc chế trong lòng.

“Phù! May thật! Việt Nam thật sự cũng không thiếu mỹ nhân, ngay đến cả Mĩ cũng là mỹ nhân nên có thể khắc chế được con sói trong lòng mình. Đức Phật người mau mau chiếu ánh sáng xoa dịu xúc cảm trong lòng con đi!” Nam Phong đang cố che đi bản chất chưa bộc lộ bấy lâu nay của mình.

Nếu đức Phật từ bi có thật và hiện hữu trên đời, thì người sẽ nói với Nam Phong rằng: “Xin lỗi nhưng trừ phi con bị thiên chứ chẳng có Phật pháp nào cảm hoá được con đâu! Mô Phật, mô Phật...”

Hạ Thiên chấp hai tay mình lại trước mặt hai vị mỹ nữ và nói: “Nhị vị cô nương tốt! Tại hạ Vương Hạ Thiên, Hạ trong mùa Hạ, Thiên trong tiết trời. Còn đây là bằng hữu của tại hạ tên là Vũ Nam Phong. Hôm nay có duyên được làm quen với nhị vị cô nương, mong nhị vị không chê cười.”

Mỹ nữ thanh cao, khách thiết nghe Hạ Thiên nói vậy thì cho vạt áo lên che miệng, nàng cười nhẹ một tiếng rồi nói: “Thiếu hiệp khách sáo! Hôm nay đạo chơi tiết trời được gặp nhị vị công tử khôi ngô tuấn tú thật là hạnh ngộ. Tiểu nữ họ Lâm, tự Tư Nguyệt, còn đây là tiểu muội Tuyết nhi, mong được nhị vị quan tâm.”

“Khách sáo khách sáo!”

Từ đầu đến cuối toàn là Hạ Thiên bắt lời còn Nam Phong bên cạnh mồm như ngậm hành, cảm như hén. Hắn cũng thật không còn cách nào khác, với vốn ngôn từ ít ỏi khi đọc mấy cuốn tiểu thuyết ra, thì hẳn chẳng còn biết nói như thế nào để tán gái cô đại ca. Chẳng lẽ lại dùng teencode ở đây thì đích thị trẻ trâu rồi.

Nhưng quả thật trong lòng Nam Phong lúc này đang nổi bão, nghe mỹ nhân trước mặt nói chuyện mà làm cho hắn run run vì xúc động. Từ trước đến giờ thì đây là lần đầu tiên hắn mới gặp được một mỹ nhân có khí chất băng thanh, ngọc khiết đến như vậy. Nhất là khi ở nàng còn tỏa mát ra hương vị đại tiểu thư quý tộc của một gia tộc lớn, gia giáo, lễ tiết, biết cách đối nhân xử thế.

Phạm Thị Kiều Vi tuy rằng cũng là một mỹ nhân gia giáo trong một gia tộc lớn, nhưng ở nàng vẫn toát ra một thứ gì đó hiện đại và dễ gần gũi, thế nên Nam Phong vẫn không cảm nhận được cái khí chất đại tiểu thư gia tộc trên người nàng.

“Mô Phật, mô Phật. Thiên tai, thiện tai. Amen, amen. Vợ của bạn cầm chén, vợ của bạn cầm sò!” Đó chính là những suy nghĩ trong đầu của Nam Phong lúc này. Dục niệm công tâm thì chỉ có Phật pháp vô biên mới có thể cảm hoá được thôi.

Đức Phật: “Đã nói rồi! Con chỉ có đi thiền thì mới lĩnh ngộ được Phật pháp, còn không thì chẳng còn cái gì có thể cảm hoá được con nữa rồi!”

Trong lúc Nam Phong đang để ý Tư Nguyệt thì không biết rằng hắn cũng đang được cô nàng Mộ Dung Tuyết để mắt đến.

Mộ Dung Tuyết lúc này cảm thấy tên nam nhân này trông rất chi là buồn cười. Nhìn vẻ mặt khắc chế của hắn trong lòng kia, nếu để cho tỷ tỷ nhìn ra thì không biết tỷ sẽ dùng ánh mắt như thế nào để nhìn tên này nữa chứ. Đã thế, hắn ta còn cố gắng khắc chế dục niệm nữa chứ, nhìn vẻ mặt cười mà như méo của hắn làm cho nàng rất chi là muốn cười lớn một tiếng.

“Mẹ nó! Không ổn chút nào cả! Nếu mà ngồi thêm lúc nữa thì chắc mình phải chiến với thằng Hạ Thiên ba trăm hiệp mất. Cô nàng này đúng là hấp dẫn đến tận xương tủy mà!” Nói xong Nam Phong cũng xin phép đứng dậy đi ra ngoài, một phần là hắn muốn tránh đi sự hấp dẫn của cô nàng này, một phần cũng là hắn muốn tạo ra một không gian riêng cho hai người.

Nam Phong vừa xin phép ra ngoài không lâu thì cô nàng Mộ Dung Tuyết cũng đứng lên. Nàng so với cuộc nói chuyện buồn tẻ của hai người này, thì cảm thấy cái tên Nam Phong kia thú vị hơn nhiều.

Nam Phong lúc này đang ngồi gần đấy, hắn ngồi trên một thảm cỏ xanh mượt, tay thì lấy đá chơi trò chơi nước. Mà đúng như tên của trò chơi là chơi nước, xuất từ nãy đến giờ, với trình độ siêu đẳng của mình, Nam Phong giúp hòn đá tiếp cận với mặt nước một cái là chìm chìm kêu “Tõm” rõ to luôn.

“Mẹ nó! Có vẻ như mình méo có cái duyên với mấy trò chơi dưới nước này hay sao thế? Từ câu cá, bây giờ là chọi nước, có khi đi bơi may ra là mình không bị chìm mà thôi.” Nam Phong về mặt có phần bức bối, hần tướng ra đây thì sẽ giải toả được căng thẳng, nay còn căng thẳng hơn rất nhiều vì cái trò chơi “Chọi nước” này.

Tôm, tôm, tôm, tôm.

“Ohhhh! Yao ming! Quadra combo luôn! Best score!” Nam Phong đắc ý trong lòng nhưng đột nhiên hần sực nghĩ: “Hình như phát đẩy không phải là của mình.” Nghĩ xong hần vừa quay đầu sang bên cạnh thì nhìn thấy ngay cô nàng hot girl thứ hai ngồi bên Lâm Tư Nguyệt.

Cô nàng Mộ Dung Tuyết này dường như cũng là một đại mỹ nữ, nhưng đứng trước tỷ tỷ của mình thì bị lu mờ đi bởi dung nhan tuyệt sắc và khí chất thanh cao của nàng.

Nam Phong làm động tác chào hỏi và nói: “Lâm cô nương! Hạnh ngộ!”

Cô nàng này không trả lời lại mà chỉ cười hi hi một tiếng sau đó nói: “Vũ huynh hiểu lầm rồi! Tiểu nữ họ Mộ Dung, tự đứng một chữ Tuyết. Tỷ tỷ Tư Nguyệt thực chất là biểu tỷ bên đằng ngoại của ta.”

“À à, thế à!” Nam Phong thấy vậy thì gật gù lắng nghe, hần cảm thấy có cái gì đó không đúng rồi mà. Nếu mà hai nàng là tỷ muội của nhau, thì không đến nỗi khí chất khác nhau một trời một vực như thế chứ. Hần còn tưởng rằng mẫu thân các nàng không biết có bị ông hàng xóm hay thợ sửa ống nước nào đó nhìn ngó qua không nữa. Bây giờ thì sáng tỏ rồi, hoá ra là chị em họ mà thôi.

(t/g: ông hàng xóm, thợ sửa ống nước, thật uống cho chú đọc nhiều mà hiểu biết nông cạn. Còn trường hợp cùng cha khác mẹ nữa mà. Cái chế độ phong kiến đa thê này, anh đây cũng thích ha. Muahahahah!)

“Không biết Mộ Dung cô nương vì sao lại ra đây a? Còn bên trong tỷ tỷ của nàng thì sao?” Nam Phong hiểu kỳ hỏi, hần không nghĩ ra mấy vị mỹ nhân hay thích ngồi này mà lại chịu đứng đây và ra đây cơ đấy.

Nghe Nam Phong hỏi vậy thì Mộ Dung Tuyết nhẹ nhàng nói: “Bên kia tỷ tỷ có Vương đại ca trò chuyện rồi! Ta đây cảm thấy không thú vị nên mới đi xung quanh xem xét mà thôi! Chẳng lẽ, Vũ công tử không có ý định tiếp đón?”

“Có gái xinh tự động chạy đến cửa ngu gì mà không đón tiếp!” Nam Phong nghĩ là vậy nhưng hần nói ra bên ngoài thì khác hần hoàn toàn: “Mộ Dung cô nương cứ nói đùa rồi! Nếu Mộ Dung cô nương không chê thì tại hạ đây xin bồi mình tiếp đón!”

[Sao ký chủ lại không nói thật suy nghĩ trong lòng mình? Động vật nhân loại thật là khó hiểu?]

“Hừ! Mày là máy móc thì biết cái gì? Đợi khi nào mày gặp hệ thống giống cái thì sẽ hiểu ra ngay thôi!”

[Thế nhưng hệ thống không có phân chia giới tính giống nhân loại a!]

“Thế thì cút! Mày không bao giờ hiểu được đâu cái thằng hệ thống ngôn từ lớp tiểu học kia!”

[Xin ký chủ đừng nên xúc phạm hệ thống tài năng và tận tâm như vậy nữa!]

“CÚT!!! Để bố mày đây còn đi tán gái nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngồi riêng với đại mỹ nhân

Nam Phong giữ vững tâm của mình trước gái đẹp nhưng với một điều kiện là nó ở trong hoàn cảnh nhiều người biết đến, còn nếu ở hai mình thế này thì đâu biết được.

Hần chém gió cho cô nàng Mộ Dung Tuyết này há hốc mồm kinh ngạc. Nào là đặc sản quê nhà cho đến máy bay bay đầy trời, hay ô tô đi đầy đất, mỹ nhân đi đầy đường, đều được hần vắn tắt liệt kê ra hết.

“Không ngờ thật sự có một nơi như thế? Một nơi mà nữ nhân có thể làm mọi điều mình thích, có thể tự do ra đường kể cả khi đã xuất giá. Thật sự muốn biết thế giới đó là như thế nào a?” Mộ Dung Tuyết nghe Nam Phong kể thì không thể tưởng tượng được cái quê hương nơi mà hần sinh ra lại vô cùng sinh động đến như vậy.

Ở thế giới của nàng, nữ nhân giang hồ như nàng đã ít bị quy tắc của xã hội hơn những cô nàng tiểu thư quyền quý. Thế nhưng, một khi lấy chồng thì vẫn bị những quy tắc đầy chói buộc, như “tam tòng tứ đức, thủ tiết theo chồng hay là hiền thê mẫu mực”, còn không được tự do thoải mái như những nữ nhân mà tên này kể, khiến cho nàng vô cùng ao ước.

Nhưng sau đó, nàng cảm thấy thế giới đó chắc chắn không có tồn tại, mà chỉ là tên này nói ra mà thôi. Thế nhưng, không thể tránh khỏi những tư tưởng cách biệt với thời đại của Nam Phong đã khiến cho Mộ Dung Tuyết phải có cái nhìn khác về hần.

Hiếm khi có người nam nhân nào có thể vạch ra một thế giới lý tưởng như vậy cho nữ nhân, hầu hết nam nhân chỉ nghĩ đến sự nghiệp và bản thân của họ, mà đâu biết được sự khổ sở đằng sau những thành công đó, luôn có cái bóng của người “hiền thê mẫu mực” này.

“Mẹ nó! Dường như câu chuyện của mình kể hơi lỏ khiến cho nàng không tin, thôi thì ngừng lại không kể nữa, không thì nàng lại nghĩ mình mắc bệnh thần kinh mất!” Nam Phong cảm thấy có vẻ tiếp thì cũng đã vượt quá mức suy nghĩ của nàng, thế nên hần quyết định dừng lại.

Nam Phong lỏ từ trong nhẫn trữ vật ra một chai nước sting đồ và uống một hơi cho xua đi cơn nóng trong người. Hần cũng không thích làm thế đâu vì trong ba tháng nay đồ dự trữ trong nhà của hần cũng không còn nhiều nữa, mất cái nào là tiếc cái đấy, chỉ còn đợi làm xong nhiệm vụ thì mới có thể về nhà thưởng thức tiếp được.

Nhìn thấy nhẫn trữ vật của Nam Phong thì Mộ Dung Tuyết vô cùng kinh ngạc, nàng biết nhẫn trữ vật là gì, đến cả Thiên Long đế quốc mới có được bốn chiếc nhẫn trữ vật mà được coi là bảo vật vô giá, còn tên ngồi ngay trước mặt mình thì nghiêm nhiên sở hữu một chiếc nhẫn mà ai cũng phải ao ước. Nàng còn không biết tên này là đến từ đâu nữa đây.

Cũng không có nhiều người biết đến Thiên Long đế quốc có bốn chiếc nhẫn trữ vật vì nó là bí mật bất truyền của vương tộc. Nàng từ biểu tỷ thân thiết của mình mới biết được điều đấy.

Thế nên khi nhìn thấy nhẩn trữ vật của hấn thì nàng vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó lại trở thành hâm mộ. Cũng từ đây mà nàng biết được gia thế của tên này không hề đơn giản chút nào.

Nam Phong thấy cô nàng này cứ nhìn chăm chăm tay mình, khiến cho hấn tưởng rằng nàng thấy hiếu kỳ với chai nước trên tay. Hấn ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng lôi ra một chai trà xanh 0 độ từ trong nhẩn trữ vật và đưa cho nàng.

Nam Phong nói: “Mô Dung cô nương nếu thích chai nước trên tay tại hạ thì tại hạ còn có một loại đồ uống khác dành cho cô nương. Loại đồ uống này thanh và nhẹ hơn thứ đang cầm trên tay của tại hạ rất nhiều. Mong Mô Dung cô nương không chê!”

Mô Dung Tuyết còn đang hiếu kỳ với nhẩn trữ vật trên tay Nam Phong thì đã thấy hấn đưa ra trước mặt mình một bình nước lạ mắt. Nàng đang định từ chối, thế nhưng khi thấy bình nước này vô cùng lạ mắt, thì tâm tư từ mờ của nàng nổi lên và uống thử.

“Ừc...!” Ngum nước đầu tiên vừa từ cuống họng của Mô Dung Tuyết đi xuống bụng khiến cho nàng đứng khựng lại.

“Thứ...thứ nước này là gì vậy?” Giọng nói của nàng đã có chút lạc nhịp. Mặc dù thứ nước này không hề chứa hàm lượng linh khí gì cả chứng tỏ một điều, nó chỉ là một thứ nước vô cùng bình thường. Thế nhưng, cái thứ nước “vô cùng bình thường” này lại mang một hương vị vô cùng dễ chịu, thanh mát, ngọt ngào mà không mất đi được vị thảo dược bên trong.

Phải nói rằng đây là thứ nước huyền diệu nhất mà nàng được thưởng thức từ trước đến giờ. Nàng chắc chắn một điều rằng thứ nước này không phải đến từ bàn tay của một con người bình thường làm ra.

(t/g: Tất nhiên rồi! Nó được làm ra từ công nghệ mà!)

Nam Phong không trả lời nàng mà chỉ lấy từ trong nhẩn trữ vật ra một gói “snack thảo dược” do chính tay hấn làm và cho lên mồm thưởng thức. Thật sự thì hấn cũng lười giải thích, tại vì những người ngạc nhiên vì đồ ăn mà hấn mang đến không thể tính được bằng bàn tay nữa rồi.

Hấn đưa gói snack ra trước mặt nàng và nói: “Này! Uống mà không ăn gì thì không có hay đâu! Cô hãy thưởng thức đồ ăn vật mà tôi tự tay làm đi!”

Mô Dung Tuyết nghi ngờ nhận lấy một miếng snack và cho lên miệng thưởng thức.

BÙM! DOUBLE COMBO!

Lần này thì nàng thật sự không thể kiềm chế được sự ngạc nhiên của mình nữa rồi. Cái thứ “sờ nác” này còn huyền diệu hơn cả bình nước vừa nãy nữa. Nó giòn giòn, ngon khó cưỡng, đặc biệt nó còn giúp cho lượng chân khí của nàng lưu thông và tăng trưởng một cách dễ dàng.

“Hừ! Không ngạc nhiên thì mới là lạ! Nếu mà nàng biết được miếng snack đấy của nàng ăn được làm từ rất nhiều linh thảo trên nghìn năm thì không biết nàng ấy còn có cảm nhận như thế nào nữa đây? Ít nhiều thì mình cũng từng bị lão già dê tiện kia đuổi đánh vì nó rồi cơ mà! Nhớ lại thì...”

- --Back to the past--

“Nam Phong đứng lại! Tên tiểu tử chết tiệt kia, đừng để ta bắt được ngươi!” Lão cái bang tức giận, mặt đỏ bừng, thờ phi phò và đang đuổi theo Nam Phong từ phía sau.

“Sư phụ! Người đừng keo kiệt như vậy được không? Có vài gốc linh dược thôi mà!” Nam Phong mặc dù đang cật lực chạy trốn nhưng vẫn không quên ngoái đầu lại thanh minh.

Dường như lời thanh minh của hấn vừa không làm nguôi ngoai đi cơn giận của lão, mà lại càng khiến cho cơn giận đấy bùng cháy dữ dội.

“Tên tiểu tử thối kia! Vài gốc linh dược của ngươi đấy à? Toàn là linh dược trên 1000 năm mà ta mất công gieo trồng, cái ít nhất cũng là 500 năm tuổi. Nếu hôm nay ta không sử lý ngươi thì thật không được gọi là Diệu Thủ...” Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa và tiếp tục đuổi theo Nam Phong.

“Chết tiệt lão hồ ly này! Thiếu chút nữa thôi là lão đã khai tên, khai họ ra rồi!”

Một lúc sau, cuối cùng thì Nam Phong cũng đánh phải bó tay chịu chối. Lão cái bang đằng đằng sát khí tiến lại gần và hỏi: “Thế bây giờ đồ đệ yêu quý, con định trồi trên cây đu người xuống vực hay là thả từ trên trời đổ cao nghìn mét đây?”

“Mẹ kiếp! Kiểu méo gì cũng là rơi tự do vậy!” Nam Phong bực tức nghĩ nhưng mà không dám nói thành lời, hấn chỉ tay vào gói snack thảo dược đang nằm ở dưới đất và nói: “Trước khi hành hình thì sư phụ cũng phải thưởng thức nốt tâm ý cuối cùng của đồ nhi chứ?”

Lão cái bang “hừ” một tiếng nhưng cũng dùng hấp vật nhặt lấy gói snack từ dưới đất lên và cho vào miệng thưởng thức.

Một lúc sau.

“Há há! Đồ nhi ngoan! Đan dược mà con luyện ra đúng thật là ngon hảo hạng, í lộn là “tuyệt thế đan dược”. Con cứ luyện đan tiếp đi, sư phụ còn đây linh dược nghìn năm cho con chọn nữa mà. Cái gì chứ vật liệu để đồ nhi học tập thì ta đây không có tiếc. Thế nên đồ nhi ngoan, cứ luyện cho thật nhiều vào đây!”

Phải nói lúc này lão cái bang như kiểu chân chó lấy lòng người khác vậy, trông vô cùng buồn nôn. Nam Phong “hừ” một tiếng và nghĩ: “Tuồng thế nào hoá ra cũng chỉ thế này mà thôi!” Sau đó hấn nói: “Vâng sư phụ! Đồ nhi sẽ luyện THẬT NHIỀU cho sư phụ thưởng thức, à nhầm, cho người lưu giữ.”

“Đồ nhi tốt mà! Thế thôi, để ta đưa con về nếu không con lại phải đi đường mệt mỏi ra!”

“Vâng! ĐA TẠ SỰ PHỤ ĐÃ QUAN TÂM!”

- --Back to the present---

“À ha! Muốn ăn nữa à? Tự nhiên đi, tôi còn nhiều mà!” Nam Phong nhiệt tình với Mô Dung Tuyết. Đùa à! Không nhiệt tình sao được? Có khi đêm nay lại “một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng” cũng nên. Ahhihi.

Mô Dung Tuyết nhìn Nam Phong ngại ngùng dường như có điều muốn nói nhưng lại không dám, sau đó nàng cũng lấy lại quyết tâm và nói: “Cậu có thể cho tôi một chai nước kia được không?”

Ánh mắt nàng long lanh nhìn Nam Phong khiến cho hấn mũi lòng mà nói: “Không có chứ! Thứ kia cũng không phải là thứ gì đáng tiền.”

Nói xong hần mang ra hần hai chai 0 độ đưa cho nàng và nói: “Ở đây tại hạ có hai chai. Xin Mộ Dung cô nương nhận lấy và nhận thay cả Lâm cô nương nữa!”

“Hi hi! Vậy thì tiểu muội cũng không có khách sáo nữa!” Mộ Dung Tuyết nhanh chóng nhận lấy hai chai nước từ tay Nam Phong. Nàng cất đi một chai và mở ra một chai để một lần nữa thưởng thức cái vị ngon của chúng. Nhìn về mặt mẫn nguyệt khi uống nước của nàng khiến cho Nam Phong bỗng dưng rung động.

Hần nghĩ: “Nàng thật giống như Mina lần đầu tiên gặp mình a?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 62: Đại hội võ lâm bắt đầu

Nói chuyện một hồi thì Nam Phong cảm thấy mệt trong người.

“Mẹ nó! Đang trong lúc quan trọng thì buồn WC. Đứng là đời như chó rệp mà!” Nam Phong than thở trong lòng.

Sau đó, hần đứng lên nhìn Mộ Dung Tuyết và nói: “Xin phép nhưng tại hạ phải ra đây làm một chút việc nhỏ!”

Mộ Dung Tuyết nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Việc nhỏ là việc gì vậy, nó quan trọng như thế sao?” Nàng không biết việc gì mà khiến cho một người đang được ngồi nói chuyện với mỹ nữ như hần phải đứng dậy, điều đó khiến cho nàng nghi ngờ về mị lực của chính mình a.

“Việc nhỏ là...” Nam Phong thật không biết phải giải thích với nàng như thế nào, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của nàng thì hần biết rằng, mình phải cho nàng một câu trả lời rõ ràng nếu không thì nàng sẽ không bỏ qua cho mình a.

Hần hít một hơi tự tin rồi nói tiếp: “Việc nhỏ này là một việc vô cùng thiêng liêng và cao cả. Việc này mà mỗi người hàng ngày vẫn phải làm, có người làm việc này trong thời gian dài, nhiều lần, còn có người thì làm việc này ít hơn với thời gian ngắn hơn.”

Nam Phong càng nói lại càng khiến cho nàng tò mò hơn, nàng lại hỏi: “Có vẻ việc nhỏ này không hề nhỏ chút nào đó, có phần rất quan trọng. Thế nó là gì vậy?”

“Nó là, nó là...” Nam Phong ấp úng nghĩ: “Mẹ nó chẳng lẽ lại nói ra, thế thì mất hết hình tượng quá!”

“Là gì vậy?” Mộ Dung Tuyết gắng hỏi.

“Là đi vệ sinh a!” Nam Phong phải rút hết can đảm của mình để nói a. Hần cảm giác mặt mũi của mình lúc này đã mất sạch.

“Hừ! Vệ sinh là gì vậy?” Cái từ “Vệ sinh” mà Nam Phong nói thì đúng là lần đầu tiên nàng được nghe thấy, thế nên việc nàng không hiểu là điều có thể hiệu được.

“Mẹ nó cái cỏ đại chết tiệt này!” Nam Phong bật chửi trong đầu. Sau đó hần lại nói tiếp: “Vây là đi giải quyết đi.”

“Đi giải quyết là gì vậy?”

“Là đi giải toả.”

“Là chi vậy?”

“Là đi nhẹ. Aaaaaaa.....!!!!”

Cái tình huống táo bấn này là sao vậy. Chi là đi vệ sinh nhẹ thôi mà, có nhất thiết ông trời phải thử thách lòng kiên nhẫn của hần như vậy không.

“Thật sự thì những thứ mà huynh nói muội không hiểu gì hết a!” Mộ Dung Tuyết cũng đã bắt đầu mất tự nhiên. Nàng đến lúc này cũng không còn muốn làm khó hần nữa rồi, mà chỉ muốn cho hần đi “nhẹ” luôn mà thôi. Thế nhưng, lúc này Nam Phong đã xông máu rồi, nếu mà không làm cho nàng hiểu ra thì hần sẽ không cứ thế mà đi nữa.

“Được rồi! Còn một từ mà nàng không hiểu nữa thì ta cũng chịu thua.” Nam Phong sấn tay áo của mình lên, khóp cổ, khóp tay kêu lên từng tiếng như thể hần chuẩn bị quyết một trận thắng thua vậy.

“Được! Mời huynh nói!” Mộ Dung Tuyết cũng bắt đầu nghiêm túc trở lại, lần này nàng chắc chắn phải hiểu điều hần nói là gì.

“Đi nhà xí!” Lời vừa mới thốt ra từ trong miệng của Nam Phong khiến cho mặt của Mộ Dung Tuyết đỏ chót, mang tai của nàng đã đỏ ửng lên từ lúc nào không biết. Nàng choáng váng luôn không thốt được một câu gì ra nữa, cứ như thể là đứng hình luôn vậy.

Nam Phong quay người bỏ đi như một vị anh hùng ra chiến trận, sau lưng là thiếu nữ với ánh mắt trông mong đứng nhìn. Quả thật đúng là “Like a boss”.

...

“Thế nào huynh đệ! Lâm cô nương đó như thế nào? Ngồi cả một ngày với mỹ nhân chắc chú vui sướng lắm nhé?” Nam Phong quay sang chọc gẹo Vương Hạ Thiên vì hần cảm thấy lúc này, dường như cái tên huynh đệ của mình đã rơi vào lưới tình mất rồi.

Hạ Thiên không trả lời câu hỏi của Nam Phong mà lại nói với vẻ mặt hạnh phúc: “Nàng ấy thích nhìn thấy ta làm mình chủ võ lâm a!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì giật mình kêu lên, sau đó hần liền tiếp tát tỉnh người huynh đệ của mình và nói: “Tĩnh lại xem nào huynh đệ! Chú không thể vì gái mà bán đứng anh em như vậy được a! Ta vẫn còn cái nhiệm vụ mình chủ võ lâm này ở trên đầu mà!”

Hạ Thiên bị hần nói vậy thì giật mình, sau đó tên này cười hi hi và nói: “Huynh đệ! Ta chỉ nói đùa đấy mà! Làm sao có chuyện ta lại đi chọc phá nhiệm vụ của huynh được chứ!”

Nam Phong lúc này nhìn mặt thẳng nào cũng méo có thể tin được, hần nói: “Chỉ mong là như vậy! Huynh đệ tốt đừng để cho ta phải thất vọng!”

“Hé hé! Đừng mà, đừng mà!

Sáng hôm sau.

Trên Hoa Sơn luận võ lúc này hội tụ rất nhiều anh tài, cao thủ vô số. Nam Phong nhìn sơ qua mà đã thấy hầu hết là luyện khí kỳ với kết dịch kỳ, nhưng lần này hắn cũng nhìn thấy rất nhiều cao thủ kết đan kỳ tham gia vào.

Nhìn sơ là như vậy, nhưng hắn lại nhìn thấy một vài tên luyện thể kỳ cũng xuất hiện ở đây nữa. Hắn đoán rằng họ là được tiền bối trong môn phái đưa đến đây để trải nghiệm chứ không có ý gì là tham gia đại hội to lớn như thế cả. Nếu đến cả luyện thể kỳ cũng có thể tham gia thì quả thật đã quá khinh thường anh hùng trong thiên hạ rồi.

“Nam Phong nhìn xem! Ta cảm giác có một vài khí tức vô cùng mạnh mẽ. Đường như là cao thủ kết đan kỳ đỉnh phong. Thật không ngờ cũng có cao thủ đẳng cấp này tham ra một cái minh chủ võ lâm thế tục nhỏ bé.” Lần đầu đi trải nghiệm khiến cho Vương Hạ Thiên vô cùng ngạc nhiên với mọi thứ xung quanh thì Nam Phong cũng vậy, hắn cũng chẳng khá hơn là bao khi đây là lần đầu xuất sơn của hắn.

“Cẩn thận là được! Nếu mà không được nữa thì ta cũng không quá cố. Cái mạng này thì chỉ có một mà thôi, còn hệ thống thì lúc nào thăng cấp trở lại cũng được.” Nam Phong cảm khái nói.

“Ta biết rồi!” Hạ Thiên gật đầu đồng ý với lời nói của Nam Phong. Hắn cũng giống Nam Phong đến đây với mục đích là trải nghiệm mà thôi, còn muốn tranh đấu thật sự thì đây không phải là nơi dành cho hắn, mà ở một sân đấu rộng lớn hơn dành cho những người trẻ tuổi có tiềm lực trên khắp Huyền Linh đại lục.

Đi lại được một lúc cuối cùng thì Nam Phong cũng gặp được nhóm của Lâm Tư Nguyệt đang đi tới. Công việc chào hỏi ngay lập tức được Hạ Thiên tranh trước, hắn cũng mặc kệ tên này đi lấy le với gái mà chỉ chấp tay chào hỏi một tiếng, rồi kiếm một chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Cô nàng Mộ Dung Tuyết hôm nay cũng đến nhưng vẫn cố tránh mặt hắn. Sau sự việc hôm qua thì hôm nay nàng vẫn còn cảm giác ngượng ngùng khi đối mặt với Nam Phong.

(t/g: Con gái nhà người ta mà nhà người đứng ngay trước mặt và nói là đi nhà xí, thì có ai mà không ngượng ngùng cho được đây.)

“Chào mừng tất cả mọi người đến với đại hội võ lâm lần này!”

Một giọng nói trầm ổn vang vọng đất trời khiến cho Nam Phong tỉnh lại và tập trung vào chính giữa võ đài. Một lão tiền bối tóc bạc trắng cả người thu ép nội niệm nhưng vẫn không thể che dấu được bá khí xung quanh thân thể, người này đứng ở đó và nói lớn, giọng nói của người này tràn đầy uy áp kinh khủng, cảm giác của hắn đối với người này là sâu không lường được.

“Nhìn đi Nam Phong! Ta đoán không nhầm thì đây là một trong mấy khí tức kết đan kỳ viên mãn cường giả mà ta cảm nhận được” Vương Hạ Thiên thận trọng ghé vào tai hắn nói.

Nam Phong không nói gì mà chỉ gật đầu, sau đó hắn lại im lặng chú ý.

Giọng nói uy áp một lần nữa lại vang lên:

“Xin tự giới thiệu lão phu chính là minh chủ võ lâm đời trước Lâm Chí Thiên. Mười năm một lần đại hội lại được tổ chức, lần này tổ chức sớm hơn một tháng tại vì cần chọn ra người có thể gánh vác được trách nhiệm cứu vớt nhân sinh thiên hạ khỏi lâm than.”

Người này dừng lại một hồi rồi nói tiếp: “Quả thật lão phu đã già rồi, không còn đủ sức lực để quản nhiều được nữa, chỉ có thể tổ chức đại hội sớm hơn để tìm ra người tài hoa có thể gánh vác được trách nhiệm quan trọng này.”

Sau đó người này liếc nhìn một lượt xuống dưới khán đài và nói: “Lão phu cũng không muốn nhiều lời nữa mà vào luôn việc chính. Đại hội võ lâm lần thứ 28 chính thức được BẮT ĐẦU.”

Nam Phong cùng Hạ Thiên bước lại gần bàn bốc thăm để xem mình xếp vào tổ nào. Vòng đầu tiên chính là chia tổ đấu loại. Thả một loạt người lên sàn, tổ nào bị loại đến một mức độ nhất định thì coi như là qua vòng một.

Trước khi đi Nam Phong nhìn thấy Mộ Dung Tuyết tiến lại gần hắn, Hạ Thiên nhìn thấy vậy cũng tự động tránh sang một bên để đi tìm Lâm Tư Nguyệt.

Mộ Dung Tuyết đến nơi thì nói trước: “Người phải thật cẩn thận đấy!” mặc dù khuôn mặt của nàng vẫn còn nóng bừng khi nhìn thấy hắn, nhưng mà nàng đã lấy hết dũng khí ra để bắt chuyện với hắn rồi.

“Khà khà! Nàng không phải lo! Vòng một không thể làm khó được gì ta đâu!” Nam Phong kiêu ngạo nói.

“Hừ! Coi như ngươi khoẻ!” Sau đó Mộ Dung Tuyết bực bội quay đi để lại cho Nam Phong ngơ ngác đứng nhìn.

Vương Hạ Thiên sau khi đi gặp Lâm Tư Nguyệt trở về thì bắt gặp chuyện này, hắn chỉ đập đập bả vai của Nam Phong một cái và nói: “Huynh đệ! Người cũng gà mờ lắm đó!” Sau đó hắn lại “ha ha” cười bước đi để lại cho Nam Phong ngơ ngác càng không hiểu chuyện gì cả.

Nam Phong xóc lại tư tưởng, hắn nhìn về võ đài vội về mặt mong chờ và nói: “Đại hội võ lâm! Ta đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chấn động sàn đấu

“Ta bốc thăm được số 69 còn huynh thì sao?” Nam Phong quay lại hỏi Hạ Thiên, hắn không muốn mới đầu mùa giải mà hai người đã phải đối đầu với nhau rồi.

“Ta bốc được số 204, huynh đệ đừng quá lo lắng.”

“Ừm, được rồi! Hẹn gặp lại huynh ở vòng sau!” Nói xong cả hai đều tách ra và đi về sân đấu của mình.

...

Sân đấu của Nam Phong lúc này là sân đấu số 7. Ở đây quy tụ rất nhiều võ lâm cao thủ, thế nhưng hầu hết chỉ là võ giả luyện khí kỳ với kết dịch kỳ.

Mặc dù vậy, hẳn vẫn cảm giác được ba luồng khí tức vô cùng nguy hiểm, dường như đều đã vượt qua kết dịch kỳ cường giả để tiến vào kết đan kỳ.

“Sân đấu số 7 bắt đầu.”

Sau tiếng hô của trọng tài, các võ giả bắt đầu trở nên cảnh giác lẫn nhau. Họ biết rằng chỉ cần sơ xảy một chút thôi là mình sẽ bị kẻ đứng kế bên loại bỏ.

Dường như đã có những người chọn hợp tác với nhau từ trước đó, bọn họ biết rằng chiến lược của bản thân mình không hề cao, thế nên sẽ liên minh lại với nhau để có thể tiến vào vòng trong.

Có những người chỉ khoanh tay đứng đó bàng quang với mọi thứ, những người như vậy dường như rất tự tin vào thực lực của chính mình.

Nam Phong cũng không muốn quá nổi tiếng, hẳn thu mình vào một góc thủ thế vì hẳn biết vòng đầu tiên luôn là vòng loại ra nhiều thí sinh nhất.

Nếu mà ai đó thực lực vừa đủ thì vòng một này sẽ không gặp phải khó khăn gì, còn nếu không thì sẽ rất khó khăn để có thể vượt qua được vòng đầu tiên này.

Có nhiều người hiểu được điều đó nên đã bắt đầu đàm phán liên minh với nhau để chống lại những thí sinh khác mạnh hơn họ. Những người này biết rằng nếu như họ không làm gì thì người đầu tiên bị loại sẽ là chính họ.

Nam Phong đứng khoanh tay một góc cố làm cho mình ít nổi bật hơn, nhiều người đi qua thấy thực lực của hắn cũng không dám trêu chọc vào. Những kẻ yếu thì lảng tránh, những kẻ mạnh thì mặc kệ, vì họ biết rằng những cao thủ luôn có tuyệt chiêu đáy hòm của mình, đều không dễ trêu chọc vào.

“Ê ê mọi người nhìn kia! Tên tiểu tử kia trông thật là quen mắt?” Một người đàn ông trung niên sau khi nhìn thấy Nam Phong dường như nhớ ra được điều gì đó.

“Hừ! Đúng vậy vị huynh đài này, tên tiểu tử kia dường như trông rất quen mặt. Hình như chúng ta đã gặp ở đâu đó rồi?” Người B ở bên cạnh gật đầu hưởng ứng.

Bỗng dưng có một người nào đó hét to một tiếng, hẳn nói: “Đúng rồi! Tên nhóc này chính là cái tên đốt ‘thanh khí thảo ba cánh’. Đúng là ‘oan gia ngõ hẹp’ mà!” Tên này nói xong thì quay sang nhìn Nam Phong với ánh mắt vô cùng căm hận.

Đến lúc này thì tất cả mọi người đều chú ý đến tình huống đang xảy ra ở đây.

Nam Phong vô cùng bất ngờ vì hắn đã nhanh chóng bị nhận ra như thế. Hẳn tưởng rằng trong cái chỗ âm默默 tăm tối như vậy thì sẽ ít người nhận ra hắn mới đúng, không ngờ vẫn còn đại đa số nhận ra được hắn.

Rất nhiều người dừng lại và nhìn về hướng Nam Phong. Người đàn ông trung niên nhận biết ra Nam Phong đầu tiên tiến lên trước nói: “Chúng ta đi khắp nơi tìm người, không ngờ người lại tự động xuất hiện. Đúng là ông trời có mắt mà!”

Nói xong, hắn quay sang phía mọi người nói to: “Ồ đây ai có thù hận với tên này thì hãy tiến lên phía trước một bước! Chúng ta nên giải quyết tên tiểu tử đáng hận này trước rồi hãy tiếp tục thi đấu!”

Rất nhiều người hưởng ứng với lời kêu gọi của người đàn ông trung niên này. Tính ra sân đấu số bảy có hết thảy gần 200 thí sinh thì hơn một nửa trong số đó thù “bất cộng đái thiên” với Nam Phong.

Đáng lẽ con số đó phải nhiều hơn thế nữa, nhưng lại có rất nhiều võ giả hiện đang thi đấu ở sân đấu khác, vậy nên không thể tham gia vào chiến dịch “Trà thù” lần này.

Nhìn thấy diễn biến như vậy, Nam Phong cười hề hề và lùi dần về phía sau, sau đó hắn nói: “Các vị xin hãy bình tĩnh, có gì thì chúng ta hãy cùng nhau thương lượng có được không?”

“Hừ! Không có thương lượng gì với người hết!”

“Này này! Dù sao chẳng phải chúng ta đã có những phút giây thoải mái bên nhau ở trong hang động đó hay sao? Sao các vị lại có thể tuyệt tình đến như vậy?”

Đã không nhắc lại thì thôi, nhắc lại làm cho mọi người ở đây lại càng căm hận tên khốn kiếp này hơn bao giờ hết. Sự việc đó như một vết nhơ đối với họ, để nhắc nhở họ rằng có những kẻ không cần phải nói nhiều mà nên hành động trước rồi tính sau.

Mộ Dung Tuyết ở dưới khán đài nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cảm thấy vô cùng lo lắng cho Nam Phong, tay nàng nắm chặt lại, miệng thì lẩm bẩm cầu nguyện cho hắn không có việc gì xảy ra, gặp dữ hoá lành.

Lâm Tư Nguyệt ngồi bên nhìn thấy hành động của em gái mình như vậy, sao lại không đoán ra được tâm tư của nàng cơ chứ.

Lâm Tư Nguyệt nắm chặt tay của Mộ Dung Tuyết và nói những lời an ủi: “Không sao đâu! Vũ thiếu hiệp không phải là người dễ dàng đầu hàng, ngài ấy sẽ không gặp chuyện gì bất chắc đâu!”

“Thế nhưng mà!”

Lâm Tư Nguyệt ngắt lời của em họ mình, sau đó nàng nói tiếp: “Chẳng phải muội nên tin vào huynh ấy hay sao? Chúng ta nên tin tưởng vào nam nhân của mình!”

“Vâng! Muội hiểu rồi!” Sau đó, Mộ Dung Tuyết đã không còn nói gì nữa mà tiếp tục theo dõi Nam Phong với niềm tin mãnh liệt.

Nhìn thấy lời giải thích của mình lại không hề được những người này đón nhận, tay họ vẫn hăm he cầm vũ khí tiến lại gần, khiến cho Nam Phong vô cùng bức mình. Hắn quyết định sẽ sử dụng tuyệt kỹ thần thánh của mình.

(t/g: chú đang giải thích hay là thêm dấu vào lửa đây. @@)

“Các người nếu đã vậy thì đừng có trách ta vô tình!”

Nghe thấy những lời của Nam Phong thì người đàn ông trung niên hét to cảnh tỉnh mọi người: “Mọi người cẩn thận tên tiểu tử này đang định giờ trò!”

“Quá muộn rồi!” Nam Phong hét lớn một tiếng rồi từ trong nhẫn trữ vật của mình lấy ra những bó lớn “thanh khí thảo ba lá” và nhanh chóng đốt lửa.

Lần này “thanh khí thảo” mà hắn đốt có phần khác lạ, vì hắn đã cho thêm cả “thanh khí thảo bốn lá” vào trong. Thế nên, được lực của chúng lại càng tăng mạnh hơn trước rất nhiều lần.

“Mọi người cẩn...thận..., cái thứ này thật là TUYỆT.....T HẢ...O!!!”

Rất nhiều người đang cố chống lại được lực của nó, họ nghĩ rằng đã từng chúng chiêu rồi thì sẽ có vài phần kháng lại được.

Đúng vậy, họ đã kháng lại không phê pha như lần trước, thế nhưng với điều kiện đó chính là “thanh khí thảo ba lá” mà không phải là “thanh khí thảo bốn lá” này.

Có nhiều người cảm thấy không ổn nên đã bắt đầu buông tha cho Nam Phong và chạy ra ngoài. Thế nhưng...

“Các người không thoát được đâu!” Nam Phong hét lớn một tiếng.

Làm sao mà hắn lại có thể dễ dàng tha cho những con người này cơ chứ. Hắn cảm theo “thanh khí thảo ba lá, bốn lá” chạy đến chỗ những người đang cố gắng thoát thân.

Đi đến đâu là có người bị được lực của thanh khí thảo khiến cho phê pha đứng đó lắc lư một hồi. Lãng ba vì bộ được hắn sử dụng một cách ảo diệu khiến cho không một ai thoát khỏi ác thảo của Nam Phong.

Từng người từng người đều bị sút bay xuống sàn trong tình trạng phê pha cười điên dại.

Mọi người đứng bên ngoài xem mà cảm thấy vô cùng rùng mình. Họ không ngờ rằng, ngay đến cả thua mà cũng sung sướng như vậy.

Càng nghĩ họ lại càng cảm thấy sợ hãi và không dám trêu chọc đến tên sát tinh này nữa.

Mộ Dung Tuyết và Lâm Tư Nguyệt ngồi bên ngoài miệng há hốc chứng kiến cảnh tượng có một không hai này.

Lâm Tư Nguyệt không nhịn được lên tiếng nói: “Vũ thiếu hiệp thật đúng là có suy nghĩ vượt xa thường nhân.”

Mộ Dung Tuyết nghe thấy vậy thì bĩu môi khinh thường, nàng nói: “Xi! Chỉ dám làm đám ba cái trò tà ma ngoại đạo mà thôi!”

Những người không tham gia vào trận đuổi bắt này thì thở phào nhẹ nhõm, họ cảm thấy thật may mắn khi không trêu chọc vào tên sát tinh này. Sau đó họ tự nói với nhau rằng sẽ phải tránh xa tên này hết sức có thể.

Còn Nam Phong thì không hề bị “thanh khí thảo ba cánh, bốn cánh” tác dụng lên người. Đơn giản tại vì trước khi hắn tham gia giải đấu thì ngày nào hắn cũng phê pha với “thanh khí thảo” rồi. Thế nên, điều đó đã khiến cho cơ thể hắn có hệ miễn dịch nhất định với chúng.

Lần khói tan biến thì cũng là lúc sân đấu từ gần hai trăm người nay chỉ còn hơn năm mươi người. Sự việc này vượt quá cả tiêu chí của ban tổ chức.

Trọng tài của sân đấu số bảy bước lên trước hô to một tiếng: “Phần thi đấu của sân số bảy đến đây kết thúc. Xin mời những tuyển thủ còn trụ vững bước xuống sân đấu để chuẩn bị cho vòng tiếp theo!”

Có người vừa mới tỉnh lại do hết được lực của thanh khí thảo không phục lên tiếng: “Trọng tài, ta không phục! Tên nhãi kia dùng mưu kế hèn hạ để chiến thắng mọi người, mong trọng tài suy xét.”

Trọng tài dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người này khiến cho hắn không dám nói thêm điều gì nữa. Vị trọng tài này bắt đầu lên tiếng nói: “Hừ! Tài không bằng người mà còn đồ lỗi cho người khác hay sao? Ở bảng quy định có phần thi sinh không được phép sử dụng độc dược? Nếu đã không còn thắc mắc gì nữa thì vòng một đến đây là kết thúc!”

Nói xong người này phui tay áo và đi về chỗ tập trung của ban tổ chức.

Nam Phong tiến lại gần vỗ vai người lúc nãy lên tiếng một cái, hắn nói: “Huynh đệ! Không có gì phải buồn chán cả. Lần sau vẫn là nên quấy nhiễu hơn để lấy thêm kinh nghiệm!” Nói xong, Nam Phong “Ha ha” cười và tiến về chỗ nghỉ ngơi dành cho những tuyển thủ.

Người này nhìn Nam Phong với ánh mắt tràn đầy sát khí, một kết dịch kỳ đỉnh phong như hắn không ngờ còn chưa tiến vào vòng hai mà đã bị loại ngay từ vòng đầu tiên rồi. Tên tiểu tử kia thật là đáng hận.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64: Vòng đấu loại

“Vũ thiếu hiệp quả đúng là long trong loài trùng, đến cả phương pháp cũng khác với thường nhân!” Lâm Tư Nguyệt lên tiếng khen ngợi, nàng cảm thấy bất ngờ với cách giải quyết của người này.

Nàng cảm thấy hẳn còn trẻ như vậy mà trong hoàn cảnh nguy hiểm vẫn không loạn và tìm ra phương pháp giải quyết. Hiếm thấy có người nào đủ phách lực và tinh táo trong hoàn cảnh như vậy.

“Lâm tiểu thư quá khen, chỉ là một chút tài mọn mà thôi!”

Mộ Dung Tuyết ở cạnh bên không cho là đúng, nàng khịt mũi một cái, khinh thường nói: “Chỉ là đám ba trò tà ma ngoại đạo mà thôi, lại dám khinh thường anh hùng trong thiên hạ rồi!”

Nghe cô nàng này nói vậy cũng không thể khiến cho Nam Phong thất thố phản bác. Hắn cảm thấy đây chỉ là tiểu nháo của một cô nàng mà thôi không đáng phải so đo.

Hạ Thiên ở kế bên cũng bái phục giờ ngón tay cái lên nói: “Huynh đệ đây đúng là tâm tư hơn người thường, đến ta đây cũng thúc ngựa không kịp.”

Nghe thấy tên Hạ Thiên này khen ngợi mà khiến cho Nam Phong có cảm giác, dường như tên này đang cố nói đều mình vậy, khiến cho hắn không hề cảm thấy thoải mái chút nào.

Sau một hồi trò chuyện, cuối cùng Nam Phong và Hạ Thiên cũng chào tạm biệt hai vị mỹ nữ và nghỉ ngơi dưỡng sức cho trận đấu kế tiếp diễn ra vào ngày mai.

Trận đấu này Nam Phong đã quyết định đến từ rất sớm để chuẩn bị. Dù sao thì sân đấu của hắn vẫn còn một vài vị thâm bất khả trắc vẫn chưa lộ diện khiến cho hắn cũng có vài phần cảnh giác.

Hồ vồ mồi còn dùng hết sức, thế nhưng con mồi này cũng không hề đơn giản, có khi lại lộ diện lại chính là một đầu hồ khác, khiến cho Nam Phong vô cùng cảnh giác.

“Mọi người nhìn này! Trên bảng thông báo hôm nay có ghi thêm là cấm không được sử dụng độc dược. Sao hôm qua không ghi mà hôm nay lại ghi thế cơ chứ?” Một người A thắc mắc nói.

“Hình như hôm qua ở một sân đấu nào đó có một tên sử dụng độc dược hạ hơn bảy phần của sân đấu, khiến cho ban tổ chức phải thay đổi lại thể chế thi đấu.” Một người B hào phóng đứng ra trả lời.

“Hừ khôn khiếp! Ta đây sử dụng công pháp liên quan đến độc mà lại cấm thì còn gọi gì là võ công nữa. Nếu để ta biết được tên khôn nào làm ra điều này thì sẽ cho hắn trâu diêm vương.”

Nam Phong nghe thấy vậy thì lẳng lặng lui ra xa và tìm một góc ít người chú ý để trốn vào.

Đùa à! Hắn đã nhiều kẻ thù lắm rồi, không muốn lại thêm phiền phức vào người nữa đâu.

...

Vòng thứ hai là vòng thi đối đấu, một đấu một, xoay vòng. Vòng này nếu ai dành được nhiều điểm hơn thì sẽ bước tiếp vào vòng trong.

Vòng này thi đấu này vô cùng khắc nghiệt, vì trong hơn năm mươi người chỉ có thể chọn ra mười người trong số đó mà thôi. Thế nên, tỷ lệ cạnh tranh giữa đối thủ với nhau là vô cùng khốc liệt.

Thế nhưng, vòng này lại có một luật thép. Chính là những võ giả có tiềm năng thường tránh va chạm trực tiếp với nhau mà để dành vào vòng trong. Chính vì vậy, vòng này chính là nơi để cho những võ giả thấp kém hơn trở mình vượt lên, là rồng hay là trùng sẽ được quyết định trong vòng này.

Vị trọng tài hôm qua điều khiển sân thi đấu số bảy, hôm nay cũng đứng ra điều khiển trận đấu.

“Tuyển thủ số 69, Vũ Nam Phong và tuyển thủ số 50 Trần Nhất Dao lên sân đấu.”

Nam Phong vừa mới bước lên sân đấu thì đã nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của vị đối thủ trước mặt mình.

Đối thủ của hắn là một đại hán một thân cơ bắp, hai tay cầm hai trùy gai to bản, dường như người này chỉ là kết dịch sơ kỳ nhưng lại có một thân khí lực rất lớn.

Vị đại hán này nhìn Nam Phong nói: “Số 50 Trần Nhất Dao. Hạnh ngộ!”

“Số 69, Vũ Nam Phong. Hạnh ngộ!” Nam Phong cũng thủ thế đáp lại.

Sau đó vị đại hán này lao đến chỗ của Nam Phong dường như muốn “tiên hạ thủ vi cương”. Khi gần đến nơi người này giáng một đòn vô cùng mạnh mẽ vào Nam Phong không cho hắn cơ hội phản kháng.

Thế nhưng, kể cả như vậy thì chênh lệch giữa đẳng cấp với nhau vẫn là giới hạn lớn đối với mọi võ giả.

Nam Phong nhẹ nhàng lách người sang một bên né được đòn tấn công của người này. Sau khi thấy đòn tấn công của mình thất bại người này cũng không dừng lại mà quét ngang đại trùy, tung một trùy xé gió cực mạnh tiến đến.

“Haizz!” Nam Phong thờ dài một hơi. Lần này hắn cũng không né tránh nữa mà dồn khí lực vào lòng bàn tay và giáng một đòn cực mạnh vào đại trùy khiến cho cả đại hán này và đại trùy cùng nhau bay xuống sân đấu.

Để làm được điều này không chỉ là trên lệch về đẳng cấp giữa hai người, mà hơn hết Nam Phong chính là thế tu.

Trước khi tiến vào tu tiên thì thế tu của hắn đã vượt qua người thường rất nhiều lần. Sau khi tu luyện thì thế tu của hắn càng ngày càng hoàn thiện khiến cho cả lão cái bang cũng phải than thở về hắn, vì hắn quá là thích hợp cho việc tu luyện thể chất.

“Số 69, Vũ Nam Phong dành chiến thắng.”

Người đại hán này sau khi ngồi dậy vẫn không thể tin vào mắt mình, rằng mình bị một tên tiểu tử thấp hơn một cái đầu đánh bật ra ngoài bằng cách thức mà mình vẫn tự hào nhất.

Nam Phong hờ hững ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Những trận đấu tiếp theo vô cùng tẻ nhạt, toàn là luyện khí kỳ và kết dịch kỳ đấu với nhau, không có chút thử thách nào hết.

Chỉ là hắn cảm nhận được ba kẻ kết đan lúc đầu đều dùng một chiêu nhẹ nhàng để kết thúc đối thủ của mình.

Ba người này bao gồm, một người mặc áo choàng đen kín người, một nữ phu nhân thân mặc huyết y, tay giữ xích tiên và một lão giả trên người là bộ trang phục võ sỹ truyền thống trung hoa.

“Tuyển thủ số 69, Vũ Nam Phong và tuyển thủ số 80 Nhất đạo thủ Lý Tiểu Long lên sân đấu.”

Nghe thấy tên gọi của đối thủ khiến cho Nam Phong vô cùng giật mình, hắn thầm nghĩ: “Lý Tiểu Long cơ à! Không biết so với cái Lý Tiểu Long ở thế giới mình thì như thế nào?”

“Số 80, Lý Tiểu Long. Hạnh ngộ!”

“Số 69, Vũ Nam Phong. Hạnh ngộ!” Nam Phong cũng nhanh chóng đáp lại.

Trong lúc hấn đang vô cùng hí hửng với người trùng tên này thì “Lý Tiểu Long” làm một động tác vác mã đao lên vai, hai chân thủ thế, tay trái làm động tác mời chào vô cùng chuyên nghiệp.

Nhưng điều khiến cho Nam Phong hưng phấn hơn nữa chính là màn “Hòa chó” quen thuộc của vị này.

Chính điều này không khỏi khiến cho Nam Phong thốt lên một câu: “Perfect!”

“Lý Tiểu Long” hét lên một tiếng “Hòa chó” và phi thân đến trước mặt Nam Phong.

Một tiếng kinh thiên động địa vang lên. Lúc này người đang nằm dạng hai tay, hai chân hình chữ ngũ lại chính là vị “Lý Tiểu Long” khiến cho Nam Phong vô cùng hưng phấn lúc này.

“Đùa gì vậy trời! Một “hit” thôi à!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Yếm hồng

Những trận đấu tiếp theo Nam Phong lên sàn đều giành được điểm tuyệt đối. Chỉ có duy nhất một trận với người mặc áo choàng đen là hấn cố ý để thua vì tránh lộ diện thực lực của bản thân.

Theo hấn thì một đường chiến thắng liên tục còn chẳng bằng kẻ chiến thắng cuối cùng. Thế nên, chẳng cần phải chứng minh làm gì cho một người cả.

Kết thúc vòng một đấu loại, hiện giờ những người đạt tiêu chuẩn bước tiếp vào vòng trong gồm có Nam Phong, ba vị kết đan kỳ võ giả và một cô nàng tư sắc bình thường, thân mặc cung trang.

Điều đặc biệt về cô nàng này chính là nàng vẫn còn rất trẻ, chỉ tầm tuổi hấn mà đã đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong. Nhưng nếu mang ra so sánh thì hấn vẫn có phần nhỉnh hơn.

Người ta tu luyện từ nhỏ đến giờ, còn hấn chỉ trong vòng mấy tháng từ một người hoàn toàn bình thường, nay đã là cường giả kết dịch kỳ đỉnh phong đang trong quá trình ngưng kết chân đan.

Theo dự đoán của hấn thì cô nàng này rất có thể là con em trong thế gia luyện võ nào đó, tham gia đại hội lần này với mục đích là rèn luyện cũng như thăng cấp trong chiến đấu.

Trong lúc, Nam Phong đang đánh giá cô nàng này thì nàng ta cũng xem xét đối thủ của mình.

Khi mà ánh mắt của nàng và hấn tiếp xúc với nhau, một cảm giác vô cùng lạ thường hiện ra khiến cho Nam Phong một lần nữa phải nhìn nhận lại cô nàng này.

Một ánh mắt phong tình vạn chủng như vậy không thể nào lại xuất hiện trên một cô nàng với nhan sắc tầm thường được.

Nam Phong sốc lại tinh thần, hấn không để ý đến điều này nữa mà tập trung vào trận đấu kế tiếp.

Khác hấn với Nam Phong, tại vòng đấu số 8 của Hạ Thiên lại không hề nhẹ nhàng như vậy.

Ngay cả kết đan kỳ cũng có đến bốn người, kết dịch thì không phải nói đến, nhiều vô số kể. Trong đó tính cả Hạ Thiên thì đã có tận tám vị kết dịch kỳ đỉnh phong, khiến cho sân đấu này được coi là sân đấu ác liệt nhất trong đại hội lần này.

Cuối cùng, dựa vào bí pháp của gia tộc mà Hạ Thiên đã may mắn lọt vào top năm người may mắn được đi tiếp.

Sau khi nhìn chứng kiến điều này khiến cho Nam Phong ón lạnh cả người. Hấn không thể ngờ được vị đồng hương này lại có chiến lực mạnh mẽ đến vậy.

Mặc dù, hấn biết được rằng những võ giả nơi đây nếu so sánh với võ giả trong những đại gia tộc ẩn mình thì công pháp, bí kỹ là một trời một vực.

Nhưng cũng không vì thế mà coi thường ranh giới giữa kết dịch kỳ và kết đan kỳ. Đó là ranh giới cách nhau một trời một vực, đến cả công pháp tuyệt diệu cũng khó lòng có thể so sánh được.

Sau một đêm nghỉ ngơi thư giãn, ngày hôm nay cả Hạ Thiên và Nam Phong đều vô cùng sung sức.

Vòng loại tiếp theo sẽ diễn ra vào hai ngày nữa, thế nên hấn sẽ dành cả ngày hôm nay để thư giãn thoải mái.

Dự định của Nam Phong là sẽ nằm ngủ li bì trên giường một ngày.

Thế nhưng, cô nàng Mộ Dung đó đã khiến cho kế hoạch hoàn hảo của hấn tan thành mây khói, khi ngay từ sáng sớm đã đánh thức hấn dậy để đi chợ trời.

Ngay khi Nam Phong đang định mở lời từ chối thì vị huynh đệ tốt của hấn đã nhanh chóng đồng ý và không để cho hấn kịp nói gì mà lôi kéo ra ngoài.

“Huynh nhìn xem! Vũ công tử và tiểu muội của ta thật sự rất tâm đầu ý hợp.” Lâm Tư Nguyệt với phong thái ung dung, tao nhã nhẹ nhàng nói.

“Ủm ừm, đúng vậy, đúng vậy, trông vô cùng tâm đầu ý hợp!” Vương Hạ Thiên dùng ánh mắt si mê nói nhưng bên trong lại nghĩ: “Hợp cái gì vậy! Giống như một đôi “oan gia ngõ hẹp” thì đúng hơn.”

Nam Phong lúc này mặt buồn rười rượi.

Mặc dù, cô nàng Mộ Dung này cũng thuộc nhóm người quốc sắc thiên hương, nhưng bản tính lại vô cùng nóng nảy khiến cho hần không hề dễ chịu chút nào.

Với lại bên cạnh nàng lại là một vị mỹ nhân tuyệt sắc đẹp người, đẹp nết khiến cho nàng một bên có phần thua thiệt.

“Phi Phi! Vợ bạn không nên tư tưởng, không nên tư tưởng!” Nam Phong cảm thấy chột dạ với dòng suy nghĩ không đúng đắn của mình.

Đi dạo phố một hồi, cuối cùng hần cũng tìm được cách tách ra khỏi nhóm.

“Tỷ tỷ, Nam Phong, huynh ấy đâu rồi?” Mộ Dung Tuyết bám vào tay Lâm Tư Nguyệt dùng đôi mắt đáng thương nói.

Lâm Tư Nguyệt thấy muội muội của mình như vậy thì chỉ biết cười khổ nói: “Ta cũng không biết. Thế Vũ công tử không có nói cho muội à?”

Mộ Dung Tuyết bĩu môi nói: “Hừ! Huynh ấy đến một mỹ nữ siêu cấp đáng yêu như muội cũng không thèm đoái hoài thì làm sao có thể nói cơ chứ.”

Vương Hạ Thiên từ xa thông thả tiến lại gần nói: “Ta vừa tìm thấy một tiểu lâu vô cùng ưng ý, hay là chúng ta qua đó nghỉ ngơi tiện thể đợi Vũ huynh đệ về luôn?”

Như vớ được phao cứu sinh Lâm Tư Nguyệt nhanh chóng đồng ý với Hạ Thiên.

“Thôi cũng được! Tỷ nữa sẽ tính sổ với hần sau!” Mộ Dung Tuyết thầm nghĩ.

Gần mười tám năm trên đời thì đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác khác lạ với một người khác giới.

Ban đầu chỉ là hiếu kỳ, nhưng dần dần lại cảm thấy thích thú với hần. Mộ Dung Tuyết không biết rằng mình đang dần rơi vào một mối tình không có hồi kết.

“Mẹ nó, cuối cùng cũng thoát ra được! Biết ngay mà, cái chiêu giả vờ đau bụng mặc dù cũ nhưng lúc nào cũng hiệu quả đến bất ngờ!”

Nam Phong lúc này đang đi dạo trong một khu rừng vô danh gần đấy.

Vừa đi hần vừa cảm khái nói: “Nhìn mấy khu rừng thời cổ đại thích thật! Không khí vô cùng trong lành, kể cả khi ở hiện đại cũng có những khu rừng như thế, nhưng hiếm khi có được bầu không khí trong lành không có hợp chất như thế này!”

Xa xa có một dòng suối nhỏ nước chảy róc rách.

Đặc biệt, dòng suối này vô cùng tươi mát và trong vắt khiến cho Nam Phong nghĩ ngay đến việc cởi quần áo làm vài đường bơi ếch với bơi chó kinh điển.

Hần để ý thì thấy dòng suối nhỏ này dường như cũng vô cùng bí mật ít người biết đến.

Vì có thể tìm ra được nó hần đã phải đi thật sâu vào bên trong khu rừng. Không kể đến dòng suối này ở vị trí vô cùng bí ẩn, nên để tìm ra nó thì vô cùng khó khăn. Nếu không phải lần này vô tình đi vào thì hần cũng không thể tìm thấy nơi này.

“Humm! Ở kia có người!”

Hần lúc này mới nhận ra trên dòng suối nhỏ có một bóng người xuất hiện. Nếu để ý kỹ thì người này đích thị là một nữ nhân và hơn hết nữ nhân này lại không hề mặc gì.

“Ài?” Cô nàng này dường như đã phát hiện ra có người xuất hiện ở nơi không nên đến.

Khi ánh mắt của nàng chạm với ánh mắt của hần trong vòng mấy giây thì khuôn mặt của nàng bắt đầu nóng bừng lên, chiếc cổ trắng ngần đã dần phồng hồng.

“Vô sý!” Nàng quát lên một tiếng rồi trầm mình xuống dòng nước như thể che đi những bộ phận quan trọng bên ngoài.

Còn chàng thanh niên Nam Phong của chúng ta lúc này vẫn còn đang ngơ ngác đứng nhìn.

Thật sự thì từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên hần được trông thấy thân hình của một nữ thần xinh đẹp đến như vậy, khiến cho hần đứng hình trong vài giây.

Bỗng dưng từ đâu xuất hiện ám khí phóng thẳng về phía Nam Phong, cụ thể là động mạch cổ, khiến cho hần không thể không bỏ qua cảnh đẹp hữu tình trước mắt và nghiêng người né tránh.

Nam Phong đang mải mê ngắm nhìn thì có một bóng người mờ ảo lướt qua hần với tốc độ chóng mặt.

Nhanh đến nỗi hần vẫn còn chưa kịp định thần thì bóng đen đó đã đi được một đoạn rất xa rồi.

Nam Phong chỉ có thể nghe thấy một giọng nói trong trẻo từ xa vang vọng lại gần.

“Dâm tặc to gan, ngươi hãy đợi đây!”

Lúc này thì kẻ ngu ngốc cũng hiểu được ám khí lúc này là đến từ đâu rồi.

Nam Phong bĩu môi nghĩ thầm “Hừ! Chỉ là nhìn thấy có một chút thôi mà, có gì thì để tôi cho cô nhìn lại cũng được mà!”

“Hừ! Cái gì đây.” Nhặt từ dưới đất lên là một chiếc yếm màu hồng nhạt vẫn còn nóng hổi và phảng phất hương thơm dịu dàng đến từ những cánh hoa.

“Mẹ nó! Chúng mày rồi! Đợi chút, mình là chính nhân quân tử sao lại làm cái chuyện thất đức như vậy cơ chứ! Thôi thì mình cứ giữ lại lần sau gặp thì trả cho người ta.” Nói xong, Nam Phong rút thật nhanh yếm hồng vào trong vạt áo và làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Dường như mỹ nhân vội vàng chạy mất mà không biết rằng mình đã đánh rơi mất một vật vô cùng quan trọng và vật đó lại đang nằm trong tay một tên trai tân.

Nếu để nàng biết được điều này thì không tức điên lên mới lạ.

Từ nhỏ đến giờ thì đây là lần đầu tiên có một tên to gan lớn mật dám nhìn trộm thân hình mỹ miều của nàng, đã thế hần còn đặt được áo trong của nàng nữa chứ.

Nam Phong vừa ra về vừa hát lêu nhêu như trúng được số độc đắc mà không biết rằng, chỉ vì sự việc lần này đã khiến cho hần rơi vào trong sổ đen những người cần phải tính sổ của

một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đội trưởng

Ngay từ sáng sớm Nam Phong và Hạ Thiên đã xuất hiện ở võ đài.

Thực ra, hán cũng không muốn đến sớm như vậy đâu, thế nhưng cô nàng Mộ Dung Tuyết này đúng là có cái tính thù dai. Ngay từ sáng sớm đã đánh thức hán dậy để trả thù cho việc hôm qua dám lừa nàng đi về một mình.

Nam Phong cười khỏ, hán tối qua làm việc rất là cật lực, đến độ khiến cho đôi mắt của hán xuất hiện hai quầng đen sì giống y chang gấu mèo vậy.

Một chiếc yếm hồng thom ngát tràn ngập mùi hương xư nữ và một tên trai tân mới lớn, thì mọi người có thể hình dung ra sự việc xảy ra vào đêm hôm đó như thế nào rồi đấy.

Nam Phong ngáp dài một hơi thật sâu.

Thực ra, sau khi chiến thắng ở vòng loại thứ hai thì tâm lý của hán đã có phần thoải mái hơn rất nhiều. Hán cũng đã phỏng đoán ra được đại khái thực lực của đối thủ là như thế nào rồi, vậy nên hán đã không còn quá lo lắng như trước kia nữa.

Trong vòng đấu này, những cao thủ của mười lăm sân đấu sẽ tập trung lại với nhau.

Mặc dù, tổng chỉ có bảy mươi người nhưng người nào người nấy không phải là cao thủ trong cao thủ chứ. Võ giả thấp nhất mà hán nhìn thấy cũng đã đạt đến kết dịch kỳ hậu kỳ rồi, không có một ai dưới trung kỳ cả.

Hạ Thiên đứng kế bên tặc lưỡi cảm thán: “Không ngờ chỉ là một góc nhỏ bé trên Huyền Linh đại lục thôi mà đã sản sinh ra nhiều cao thủ như vậy rồi? Không uống cho lần này xuất quan của ta.”

Nam Phong nhìn biểu cảm của tên đồng hương này thì cảm thấy vô cùng khinh thường, hán bữu môi nói: “Trang bức!”

Từ lúc này đến giờ hán vẫn luôn có cái cảm giác sơn gai ốc không biết đến từ đâu. Giống như là có một ai đó đang nhìn chăm chăm vào hán tràn đầy sát khí, như thể muốn băm vằm hán ra thành từng mảnh vậy.

Nam Phong quay lại nhìn thì chỉ thấy cô gái nhan sắc bình thường cùng cùng tổ đội với hán.

Hán chăm hồi đầu đầu và không biết mình đã gây thù chuốc oán gì với cô nàng này, nhưng nghĩ một hồi rồi hán thờ dài nói nhỏ: “Haizz! Đẹp trai quá cũng là một cái tội, đi đâu cũng bị người khác ganh ghét. Nếu đẹp trai là tội thì chắc mình bị kết án tử hình mất!”

Trong lúc Nam Phong đang yy tự mãn bản thân thì cô nàng nhan sắc bình thường nhìn hán với đôi mắt tràn đầy sát khí, răng nàng nghiền chặt vào nhau, nàng nói thầm: “Hóa ra tên dám tặc ngày hôm đó chính là hán! Hừ! Ngươi hãy đợi đấy cho ta!”

...

Vòng loại lần này chia ra làm năm tổ, mỗi tổ mười người. Phần thi của vòng này chính là phối hợp đồng đội, đội nào chiến thắng sẽ được bước tiếp vào vòng trong.

Do chỉ có năm đội là một thành ra sẽ phân chia bốc thăm, đội nào bốc được giấy trắng sẽ không phải thi đấu trận mở màn.

Đội của Nam Phong gồm có tổ của hán, Hạ Thiên và tổ số bốn, tất cả đều được phân chia một cách ngẫu nhiên.

Hán thờ dài nhẹ nhõm vì không muốn ngay từ vòng thứ ba đã phải chiến đấu với anh bạn đồng hương của mình.

Một lão nhân lớn tuổi từ phía sau bước lên trước và nói: “Trước tiên xin tự giới thiệu tại hạ tên là Tống Ngọc Thanh. Chắc hẳn các vị ở đây đều cũng đã biết, vòng tiếp theo sẽ là vòng thi phối hợp đồng đội. Thế nên, chúng ta cần phải có một người đứng đầu dẫn dắt mọi người, nếu không sẽ rất là loạn trong những lúc quan trọng và không đưa được ra kết luận chính thức...”

Nói một thôi một hồi cuối cùng người này cũng chốt lại một câu: “Thế nên lão phu dự định sẽ tự tiến cử mình làm đội trưởng! Mọi người có ý kiến thế nào?”

Một đại hán không lồ, râu ria đầy mặt đứng ra nói: “Việc này vô cùng hệ trọng không thể quyết định bừa bãi được, không phải ai cũng muốn đặt mạng sống của mình vào tay của người khác.”

Lão nhân đang định phản bác nhưng khi nhìn thấy tu vi của vị đại hán này thì không khỏi hít vào một ngụm trọc khí.

Ai lại ngờ được rằng một tên đại hán cốt đột, ăn mặc rách rưới lồi thối, râu ria đầy mặt kia lại có thể phát ra được khí tức của một cao thủ kết đan trung kỳ cơ chứ. Đến lão ta tu luyện không biết bao nhiêu năm trời mới có thể kết đan thành mà cũng chỉ là sơ kỳ mà thôi.

Kết đan trung kỳ và sơ kỳ nghe thì có vẻ đơn giản nhưng mỗi một tầng trong đó đều là biến hóa về chất. Mười tên kết đan sơ kỳ may ra mới có thể đánh ngang tay với một tên trung kỳ.

“Nếu đã không có ý kiến gì vậy thì ta sẽ tự tiến cử mình!” Nói xong đại hán nhìn mọi người xung quanh như thể đến lượt các người vậy.

Không mất quá nhiều thời gian, lần lượt mọi người đứng ra tự tiến cử, đương nhiên là mình rồi, không ai lại muốn có kẻ đứng trên đầu mình, sai khiến mình.

Lão nhân thấy như vậy thì lắc đầu, hán biết sự việc này rồi cũng sẽ đến. Không một ai ở đây mà không thêm thường cái chức vị mình chủ này cả, thế nên việc hơn người là việc mà ai cũng muốn làm.

“Ta tiến cử vị huynh đệ Nam Phong này.”

Nam Phong ngạc nhiên quay lại nhìn rồi sau đó về mặt của hắn dần trở nên đen lại vì hắn biết người tiến cử hắn là ai, chính là vị huynh đệ tốt của mình.

Hạ Thiên nhìn Nam Phong giờ đây “no 1” cùng với biểu cảm đặc sắc như thể khích lệ tinh thần hắn hãy làm tốt và đừng phụ sự kỳ vọng của mình.

Gân chán trên đầu của Nam Phong nổi thành từng sợi, nếu không phải hắn đã tự tiến cử mình rồi thì hắn cũng muốn tiến cử ngược lại tên khốn kiếp này.

Sờ dĩ Nam Phong lại tức giận như vậy vì hắn không hề hứng thú với cái việc đứng đầu ngọn gió này. Cái chức vị đội trưởng này ai làm cũng được nhưng trừ hắn ra.

Trong lúc, Nam Phong nhìn Hạ Thiên với ánh mắt giết người thì hai giọng nói vang lên cùng một lúc khiến cho mọi người trong ba tổ đội ngạc nhiên vô cùng.

“Ta cũng tiến cử cho vị huynh đệ này!”

“Ta cũng tiến cử hắn!”

Hai người này chính là cô nàng nhan sắc bình thường vẫn nhìn Nam Phong với ánh mắt tràn đầy sát khí, người còn lại chính là một gã độc sư.

Cô gái nhan sắc bình thường thì Nam Phong còn dễ hiểu, nhưng cái tên độc sư kia thì có thù oán gì với hắn mà cũng muốn tham gia vào vậy.

Hắn không biết rằng vị độc sư này vẫn luôn cay cú cái vụ cấm dùng độc khiến cho chiến lực của hắn giảm mạnh, từ kết đàn sơ kỳ nay chỉ có thể dùng chiến lực ở tầm kết dịch kỳ đỉnh phong mà thôi.

Có thể nói, kẻ thù của Nam Phong có ở khắp mọi nơi, đúng là một tên sát tinh sao chổi mà!

Đương nhiên, việc Nam Phong được bốn phiếu bầu cũng chính thức hắn trở thành đội trưởng trên danh nghĩa dẫn dắt mọi người và nhận lấy vô số ánh nhìn tràn đầy sát khí đến từ chính đồng đội của mình. Ngay đến cả hai vị bầu cử cho hắn cũng nhìn hắn với ánh mắt như thế.

Lần đầu tiên trong lịch sử, có một vị đội trưởng lại bị thành viên trong tổ của mình chán ghét đến như vậy. Nếu nói hắn là số hai thì không ai dám dành vị trí số một này.

Và vị đội trưởng này phải nhận một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, đó chính là bóc thăm.

Nam Phong vừa bóc vừa cầu nguyện, nếu không may mắn thì mười ba cái sát khí ầm ầm kia sẽ chèn ép khiến cho hắn ngộp thở mà chết.

Vương Hạ Thiên nhìn Nam Phong với ánh mắt “Cầu cho chú gặp may mắn”.

Chỉ là bóc thăm thôi mà khiến cho mồ hôi của Nam Phong vã như đi tắm.

“Mẹ nó nữa! Sao phải sợ hãi như vậy chứ? Cùng lắm thì chết chứ sao đâu, ba mươi năm sau vẫn cứ là hảo hán!”

Vừa nghĩ hắn vừa bóc và mở ra một cách nhanh chóng.

Giấy trắng!

Bàn tay vàng là đây sao?

Trong lòng Nam Phong lúc này đang vui sướng đến cực độ. Hắn quay trở lại khu vực của mình với phong thái “Like a boss”, mũi hếch lên trời theo một góc 90 độ trông vô cùng ngầu lòi.

Đây là theo cảm nhận riêng của hắn chứ người khác thì chỉ cảm thấy đây là một tên có ham muốn thêm đòn rất cao.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 67: Vòng thi thứ ba. Bắt đầu!

Mặc dù, không phải lượt thi đầu của đội hắn, thế nhưng mọi thành viên trong đội vẫn nán lại theo dõi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Nhưng vẫn có những kẻ khinh thường điều đó mà ra về trước. Họ cho rằng đứng trước thực lực tuyệt đối thì mọi âm mưu quỷ kế đều trở nên vô nghĩa.

Nam Phong cũng không hề khinh thường điều đó.

Trong thế giới nơi mà cường giả vì tôn tự tự tin cũng là một phần thực lực trên phương diện tinh thần, chỉ có những người tự tin mới có thể bước lên đỉnh nhân sinh.

Thế nhưng, tự tin cũng phải đi đôi với thực lực của bản thân, nếu chỉ có tự tin không thôi thì kẻ đó chính là một tên vô dụng với bản tính tự cao, tự đại mà thôi.

Luật thi đấu vòng này vô cùng đơn giản.

Các đội phải trải qua trận chiến trong một khu vực được mô phỏng theo rừng rậm. Bên trong chia làm bốn khu vực bao gồm khu giữa, hai phân khu trái phải hai bên và khu vực trung tâm của hai đội, xung quanh được bao phủ bởi rừng cây rậm rạp.

Mỗi đội trong mỗi khu vực đều có chốt chặn riêng của mình, chỉ có khi nào chiếm được lá cờ bên trong đó thì mới chính thức chiếm được khu vực đấy.

Ba phân khu giữa, trái, phải mỗi bên đều có hai chốt trạm, khu vực trung tâm chỉ có một chốt trạm nhưng cũng là chốt trạm quan trọng nhất quyết định đến thắng thua của trò chơi này.

Đặc biệt, lá cờ được gắn liền bên trong các chốt trạm không thể mang đi được, tránh trường hợp người tham gia sẽ dùng cách giấu cờ để không cho đội khác tìm thấy.

Cách thức thi đấu bao gồm:

Mỗi người chơi được phân phát cho một dải lụa tùy theo màu của đội. Khi mà dải lụa đó bị mất hoặc bị rách đồng nghĩa với việc người chơi đó bị loại bỏ.

Việc chiếm chốt trạm chỉ cần chiếm được liên tiếp chốt trạm của một đường là có quyền được chiếm chốt trạm ở trung tâm.

Trong trường hợp một đội chơi bị chiếm hết các chốt trạm hai bên thì đội chơi đó phải loại ra ba người tương ứng với ba khu vực.

Chính vì hình thức như thế mà hầu hết các đội thi đấu đều có mục tiêu là xâm chiếm các chốt trạm phụ để có thể loại bỏ ra ba thành viên của đội đối phương.

Nam Phong nhìn cách chơi mà há hốc mồm, hần nghĩ thầm: “Mẹ nó! Đây chẳng phải là liên minh huyền thoại phiên bản live action dị giới hay sao?”

Hạ Thiên ngồi bên cạnh nhìn Nam Phong há hốc mồm ngạc nhiên thì biểu cảm cũng không khác là bao, thậm chí trong đầu hần lúc này còn chửi thề: “Mẹ nó, giống dota đến thế là cùng!”

Với thực lực của bốn đội đều sà sà nhau, thế nên việc đụng độ với nhau là vô cùng ác liệt.

Đội số một hầu hết sử dụng phương pháp bạo lực để nhập cuộc, thế nên việc thua cuộc là điều mà mọi người trong hội trường đều có thể dự đoán trước được.

Thành ra đội số bốn có vẻ nhàn nhã hơn rất nhiều khi được thi đấu với một đội chơi hữu dũng vô mưu như vậy.

Hơn thế nữa, đội số một còn xảy ra mâu thuẫn nội bộ, khiến cho các thành viên bên trong đội không thể phối hợp ăn ý với nhau.

Đội số hai và ba do rút ra kinh nghiệm từ hai đội đi trước mà thành thành thật thật hợp tác với nhau, khiến cho tràng đấu càng trở nên sôi động hơn.

Đặc biệt, bên trong đội số ba còn có một vị cao thủ quân sư, thực lực chỉ đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong, thế nhưng chiến thuật, tư duy thì hơn hẳn những tuyến thủ khác trong giải đấu.

Cũng nhờ vị quân sư quạt mo này mà đội số ba đã chiến thắng áp đảo đội số hai và dành được quyền đi tiếp vào vòng trong.

Nhìn bốn đội lần lượt thi đấu khiến cho Nam Phong rút ra được rất nhiều kinh nghiệm trong đó.

Mặc dù, Nam Phong rất tin với trí thông minh của thế kỷ 21 cùng với những game chiến thuật mà hần đã chơi, không khó để có thể hạ gục đối phương.

Thế nhưng, thực chiến vẫn khác một trời một vực so với khi hần chơi ở trên thế giới ảo. Với lại tuyến thủ mà hần sắp phải đối mặt cũng không hề là một tay vừa.

Nam Phong vừa quan sát vừa hình thành nên chiến thuật ở trong đầu.

Thời đại của Hạ Thiên thì game moba vẫn chưa được quá phổ biến ngoài dòng game dota, mà dòng game này thì thiên về farm quái với cây đồ và đi đẩy đường là chính.

Những chiến thuật như đi đường tổ chức đánh hội đồng hay ở trong rừng úp sọt vẫn chưa được phổ biến rộng rãi bằng cái thời đại bùng nổ của dòng game moba, khi có đến hàng trăm, hàng nghìn chiến thuật được tạo ra mỗi ngày.

Thế nên, Nam Phong cũng chỉ có thể trao đổi một ít chi thức với hần và phải tự mình định hình ra chiến thuật riêng ở trong đầu.

Tối hôm đó, Nam Phong kêu gọi những thành viên trong tổ số năm cùng nhau đưa ra một chiến thuật chung hiệu quả.

Dù sao thì đội của Nam Phong cũng có được nhiều lợi thế hơn những đội khác, đó chính là thời gian để chỉnh đốn và định hình kế hoạch.

Nếu đã có được những lợi thế như vậy mà không lợi dụng nó thì đúng là phí phạm tám thế trắng của hần rồi.

Nhiều người cũng có cùng tư tưởng với hần.

Thế nên, khi Nam Phong còn chưa kịp thông báo thì bọn họ đã đến đấy từ trước. Chỉ còn một số kẻ hữu dũng vô mưu khinh thường cái gọi là chiến thuật đã không có mặt.

Nam Phong cũng không hề tức giận. Hần biết rằng mình chỉ là đội trưởng trên danh nghĩa mà thôi, vậy nên thực quyền trong đó cũng không quá nhiều.

Hần cũng không vì thế mà nản chí. Thời gian sẽ là minh chứng rõ ràng nhất để mọi người biết đến thực lực của chính mình.

Lão nhân hồi sáng đứng ra đầu tiên nay cũng là người phát biểu trước và lần áp vị “đội trưởng” không có thực quyền này.

“Lão nhân cũng không muốn nhiều lời nữa mà đi vào trọng điểm. Mặc dù, chúng ta đều muốn cạnh tranh chức vị minh chủ, thế nhưng để làm được điều đó thì tất cả cần phải đồng tâm hiệp lực trong vòng thi đấu này, nếu không tất cả chỉ là gió thoảng mây trôi mà thôi!”

Lão nhân nói mà vô cùng đặc ý nhìn qua Nam Phong với ánh mắt đầy thâm ý như muốn nói rằng “Dù ngươi có đạt được chức vị đội trưởng thì sao, chẳng phải ta vẫn là người dẫn đầu hay sao?”

Nam Phong nhìn thấy biểu hiện của lão nhân râu bạc thì tỏ ra hồ hững, nhưng trong đầu thì mắng thầm mười tám đời tổ tông của lão thất phu này.

Đại hán râu xồm hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chẳng qua chỉ là mấy lời nói đầu môi mà thôi, vẫn chưa đưa ra được một biện pháp cụ thể nào cả!”

Nam Phong ngồi cạnh bên nghe thấy mà mát hết cả lòng, trong lòng hần bây giờ đang vỗ tay âm ỉ và nói: “Hay lắm đồng chí! Mắng chết lão thất phu đó đi, cậ có tý râu trắng mà tưởng mình là tiên nhân thật à!”

Lão nhân nghe đại hán nói như vậy thì khuôn mặt có phần đỏ bừng, không biết là đang xấu hổ hay là tức giận nữa. Hình tượng của lão lúc này giống hệt như Trương Phi khi tức giận.

“Hừ! Lão phu còn chưa nói xong thì làm sao mà ngươi biết được ta có kế hoạch gì hay không?” Lão nhân râu trắng tức giận phản bác.

Đại hán râu xồm chấp tay lại, chân thì gác lên bàn làm về mặt không quan tâm và nói: “Vậy thì lão nói đi, sao phải cần ta nhắc nhở như thế làm gì?”

Hành động của đại hán khiến cho lão nhân râu bạc vô cùng tức giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn và nói: “Theo lão nhân thấy thì chúng ta cứ chia người ra canh gác ở ba chốt trạm đầu tiên, một nhóm thì tiến vào rừng săn bắt những thành viên của đội còn lại. Đến khi đội địch trở nên ít người thì tổng tiến công.”

Vừa nói lão vừa vuốt những sợi râu bạc của mình, ánh mắt đạo mạo nhìn mọi người.

Đại hán râu xồm nghe thấy vậy thì phụt cười ha hả nói: “Ha ha! Lão thất phu! Nếu đấy là chiến thuật mà ngươi nói thì đến ta cũng có thể chỉ ra được, cần gì phải ngồi đây phức tạp bàn bạc cơ chứ!”

Lão nhân râu bạc mặt đỏ hăm hăm nói: “Vậy thì ngươi chỉ ra cách gì khác hay hơn cách của ta đi. Chẳng lẽ, lại định bỏ chốt trạm cùng nhau xông lên chiến đấu như cái loại mãng phu “hữu dũng vô mưu” như ngươi hay sao?”

Mọi người nghe thấy vậy thì im lặng suy nghĩ, còn đại hán râu xồm thì không đưa ra về mặt bất cần đời nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt hăm hăm sát khí nhìn vào lão nhân râu bạc.

Mặc dù, tác phong của hắn không hề giống như những người có học vấn uyên thâm. Thế nhưng, hắn cũng rất ghét người khác gọi mình là một tên mãng phu hữu dũng vô mưu.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, bấy giờ Nam Phong mới bắt đầu lên tiếng: “Đừng vậy, chúng ta có thể hữu dụng vô mưu một lần như lão đạo đây nói được mà!”

Nghe thấy lời nói của Nam Phong thì mọi người đều bỏ qua thái độ và tập trung vào hắn hơn. Đến cả đại hán đang chăm chăm nhìn vào lão nhân râu bạc cũng phải gác qua một bên và nhìn vào Nam Phong với vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Trong tình cảnh như vậy thì chỉ có lão nhân râu bạc “hừ” một tiếng, định lên tiếng phản bác: “Cái gì mà hữu dụng vô mưu, ngươi. . .”

Còn chưa nói hết câu thì một luồng sát khí bùng nổ đến từ đại hán râu xồm khiến cho lão nhân râu bạc không thể lên tiếng được nữa.

“Vị huynh đệ này, ngươi hãy mặc kệ lão thất phu này đi, xin hãy nói cho kỹ hơn cái gọi là “hữu dụng vô mưu” của ngươi đi!”

Lão nhân râu bạc mặt đỏ phừng phừng vì bị ngắt lời, thế nhưng cũng không dám lên tiếng phản bác, bởi vì sát khí của đại hán này quá mạnh mẽ khiến cho lão ta không thể lên tiếng được.

Nam Phong cười khểnh nhìn lão nhân râu bạc, sau đó hắn nói: “Hữu dụng vô mưu, trong dụng có mưu, trong mưu có dụng, thật thật ảo ảo. Nói đúng hơn chiến thuật của tại hạ là. . .”

Một lúc sau.

“Hay hay, rất hay! Thật không uống cho cái câu “hữu dụng vô mưu”, không ngờ rằng các hạ tuổi còn trẻ như vậy mà kinh nghiệm lại phong phú như thế. Dù cho không có đạt được chức vị mình chủ vô lâm thì cũng trở thành một quân sư danh tiếng lẫy lừng!” Đại hán râu xồm sung sướng nói, râu ria của hắn cũng rung rung theo từng tiếng cười sáng khoái.

Lão nhân râu bạc thì “hừ” lạnh một tiếng nhưng cũng không nói gì nữa mà chỉ nắm chặt tay của mình lại. Coi như là ngày hôm nay, mặt mũi của lão đã mất sạch rồi.

Mọi người sau khi nghe xong chiến thuật của Nam Phong thì đều cảm khái một tiếng. Họ không thể ngờ rằng, một chàng trai trẻ như vậy lại có thể nghĩ ra một chiến thuật phá cách như thế.

Đến cả cô gái dung mạo bình thường với gã độc sư mặc dù rất hận Nam Phong nhưng vẫn thờ dãi tán thưởng.

Nam Phong không biết rằng, chính vì một chiến thuật nho nhỏ nào đó của mình, mà sau này hắn sẽ được nổi danh như là một nhà chiến thuật tông sư danh tiếng lẫy lừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thanh danh vang dội

Sau lượt bốc thăm vòng bảng ngày hôm qua, thì đội phải chiến đấu với hắn ngày hôm nay chính là đội số bốn sau khi có chiến thắng đầy may mắn trước đối thủ của mình.

Mặc dù, chiến thắng của họ phần lớn đến từ may mắn, nhưng sau một đêm chình đốn lại tư duy, chiến thuật thì lúc này đội số bốn đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Trước khi giao chiến, cả hai đội đều sẽ gặp nhau một lần để chào hỏi như một phép lịch sự tối thiểu trên giang hồ.

Vị đội trưởng đội bốn tên là Hữu Minh. Tên này sở hữu một cái tên vô cùng chính trực nhưng trong mắt của Nam Phong thì lại là một kẻ vô cùng gian xảo, mặt híp, môi vênh lên trời.

Đặc biệt, tạo hình hai chòm râu đen nhánh của hắn ta lại càng khiến cho người khác ấn tượng về một con người sở khanh, gian xảo.

Nhưng cũng chính vì những đặc điểm đó và bản tính gian xảo này mà tên Hữu Minh đã được chọn ra làm đội trưởng tạm thời của đội số bốn.

“Hào! Tại hạ tên Vũ Nam Phong, Nam trong gió Nam, Phong trong cơn bão. Hạng ngũ!”

“Khà khà! Vũ thiếu hiệp khách khí, tại hạ còn cần thiếu hiệp giờ cao đánh khẽ đây này!” Vừa nói ánh mắt của Hữu Minh híp lại như thể muốn đoán ra suy nghĩ của người thiếu niên này.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy vị đội trưởng của đội số năm này thì hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ, vì trong đội số năm còn rất nhiều người có kinh nghiệm phong phú hơn hắn mà lại không được lựa chọn.

Đội tuyển này lại đi chọn ra một tên tiểu tử “miệng còn hôi sữa” để dẫn dắt đội, hắn cũng không biết cái đội số năm này lại đang định giờ trò gì.

Tên Hữu Minh này nghĩ đây chính là chiến thuật của lão nhân râu bạc để khiến cho hắn lơ là mất cảnh giác, chứ không nghĩ đến Nam Phong được bầu làm đội trưởng là nhờ vào chính thực lực của bản thân mình.

Nếu lão nhân râu bạc mà biết được suy nghĩ của tên Hữu Minh này thì chỉ còn nước “đắm ngực dậm chân” thanh minh mà thôi.

Ai mà ngờ được rằng một người không đáng chú ý như Nam Phong lại sắp sửa tạo nên một kỳ tích kinh người.

Trên khán đài lúc này.

Một người thanh niên khoác trên mình bộ bạch y vẫn đang chăm chú nhìn vào Nam Phong. Đôi khi hắn lại nở một nụ cười tà mị, hắn nói: “Thú vị, thú vị! Thật không ngờ hắn ta lại thú vị đến như vậy!”

Nếu mà người quen của hắn có ở đây thì sẽ vô cùng ngạc nhiên vì cái vị không quân trời quân đất này lại cảm thấy hứng thú với một tên tiểu tử.

(Nam Phong: I’m not gay!)

...

“Huynh đệ này, chúng ta cứ thoải mái một lúc đi không cần phải quá căng thẳng đâu! Mặc dù, chúng ta nhận công việc canh gác ở chạ phía đông này, thế nhưng trận chiến thực sự lại diễn ra ở trong khu rừng rậm. Không cần phải quá căng thẳng làm gì đâu!” Người A nói.

Người B bên cạnh thờ dài nói: “Biết là vậy, thế nhưng ta vẫn luôn có cái cảm giác bồn chồn trong người, dường như sắp có một chuyện gì đó xảy ra và chuyện này không hề tốt đẹp chút nào!”

“Huynh đệ chúng ta cứ... A! Có đột...”

Còn chưa kịp nói hết câu thì hai người đều bị đánh ngất xỉu và còn không biết trời trăng mây gió gì nữa.

Thực lực của hai người này không hề thấp chút nào, một người là kết đan kỳ sơ cấp, người còn lại là kết dịch kỳ đỉnh phong.

Thế nhưng, nếu phải để cho một tên kết dịch kỳ và một tên kết đan kỳ chống lại thế lực hùng mạnh của mười lăm người thì đó là một điều không thể nào.

Đúng vậy, trong vòng một nốt nhạc cả hai người này đều không chịu được và bị loại bỏ ra khỏi cuộc chơi, lá cờ tượng trưng cho trạm chốt đầu tiên của phía đông cũng từ đó bị xé bỏ.

...

Trong đại bản doanh của đội số bốn.

Hữu Minh cùng với hai người đồng đội vẫn đang chăm chú theo dõi bản đồ, đôi khi hắn lại gọi hai người ra nghe ngóng tình hình và tin tức của đồng đội để đưa ra những chiến thuật hợp lý.

Thật sự thì từ nãy đến giờ, Hữu Minh vẫn luôn có một cái cảm giác bồn chồn khó hiểu, hắn cảm giác có chuyện gì đó không ổn sắp xảy ra.

“Minh Lạc, người của chúng ta ở trong rừng có báo cáo gì lại không?”

“Không biết! Bọn họ vào trong rừng cũng đã được một thời gian rồi mà vẫn chưa có kết quả gì, như thể là đội số năm bỗng dưng biến mất đồng loạt trong không khí vậy!”

“Hừm! Thật à! Không đúng! Có điều gì đó không ổn ở đây! Người thông báo ngay cho bọn họ tiến đến một chốt trạm gần đó kiểm tra.”

Một lúc sau, báo cáo được gửi lại, đội của họ đã vô cùng dễ dàng chiếm hạ được một chốt trạm.

Điều đặc biệt chính là ở chốt trạm này lại không hề có một ai cả, như thể bọn họ không hề xuất hiện ở đó vậy.

Mặc dù, chiếm được chốt trạm đầu tiên lại không khiến cho Hữu Minh loại bỏ được cái cảm giác bồn chồn khó hiểu này.

Bỗng dưng hắn hét lên một tiếng: “Không xong rồi! Chúng ta bị chúng kẻ “vườn không nhà trống” rồi!”

Nói xong, hắn hốt hải chạy ra ngoài nhưng trước mặt hắn lúc này là mười lăm người đang bao vây chặt chẽ xung quanh, không có một lối thoát.

Nam Phong nhìn người râu chuột trước mắt nói: “Nhĩ hảo! Chúng ta lại gặp nhau rồi Hữu đội trưởng!”

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì Hữu Minh cũng biết rằng mình đã bị thua cuộc rồi, lại còn thua ở trong tay của một người thiếu niên nhỏ hơn mình rất nhiều nữa chứ.

Tay đang nắm chặt của hắn ta cũng dần được thả lỏng ra.

Mặc dù không muốn chấp nhận sự thật nhưng hắn ta vẫn phải thờ dài nói: “Thật không ngờ! Không thể nhìn mặt để phỏng đoán các hạ được! Hữu Minh này thua tâm phục khẩu phục!”

Lời nói của Hữu Minh vừa dứt thì hội trường bỗng dưng vỡ òa lên.

Họ thật không ngờ, đội số năm trong tình huống như vậy lại có thể nghĩ ra được một chiến thuật vô cùng bá đạo như thế.

Có thể nói là từ thua chí kim đến giờ mới có một người sáng tạo ra chiến thuật “được ăn cả ngã về không” này và người nghĩ ra chiến thuật này phải là một người vô cùng thông thái và quyết đoán.

Họ cũng không ngờ được rằng người nghĩ ra được chiến thuật như vậy lại là một chàng thanh niên trẻ tuổi.

Cũng từ đó, tên tuổi chiến thuật sư của Nam Phong bỗng dưng nổi lên như cồn.

Hình tượng thanh niên độc sư khốn nạn thích hút “thanh khí thảo” đã dần bị mọi người lãng quên, thay vào đó lại là “thanh niên anh hùng chí dũng song toàn” hay “quân sư thiên tài”.

Người thanh niên tà mị ngồi bên trên khán đài thu hết cảnh tượng như vậy vào trong mắt.

Ánh mắt của hắn lại càng toát ra vẻ tà mị, hắn nở nụ cười như có như không nói: “Thật là đáng để chờ mong cuộc gặp gỡ của chúng ta vào ngày mai a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Quân sư vs quân sư

“Ha ha! Chiến thắng hôm nay thật vô cùng sáng khoái!” Đại hán râu xồm khoác cánh tay lực lưỡng của mình lên bả vai của Nam Phong và cười ha hả.

Sau đó, hán quay sang phía Nam Phong nói: “Tiểu huynh đệ thật đúng là kỳ tài trăm năm có một, không nhận chức vị quân sư thì quả thật là đáng tiếc. Nếu mà ta trở thành minh chủ võ lâm thì việc đầu tiên sẽ làm chính là tiến cử cậu làm quân sư riêng cho ta! Ha ha...!”

Nghe đại hán râu xồm nói như vậy thì Nam Phong cũng không trả lời mà chỉ cười gượng một tiếng, nhưng trong đầu của hán lúc này thì nghĩ: “Tên mãng phu này mà trở thành minh chủ võ lâm thì heo nái cũng biết bay. Muốn trở thành minh chủ thì ít nhất cũng phải soái như bản thiếu đây!”

Lão nhân râu bạc hừ lạnh một tiếng rồi bỏ ra ngoài, cứ nghĩ đến việc người đang được tung hô ở kia nên là lão, thì lão lại không thể nhận được con tức này.

Bây giờ, tổ đội số năm đã thật sự báỉ phục Nam Phong sát đất, không chỉ vì chiến thuật kinh người đó của hán mà còn vì sự quyết đoán mà hán đem lại.

Ngay cả đến độc sư và cô nàng dung mạo bình thường cũng có cái nhìn khác đối với hán.

Nhưng hiển nhiên sát khí của cô nàng dung mạo bình thường vẫn không giảm đi chút nào khi nhìn vào Nam Phong, khiến cho hán cảm thấy vô cùng khó hiểu, không biết mình đã đắc tội với nữ nhân này như thế nào.

Trong khi mọi người đang hân hoan trong niềm vui chiến thắng thì chỉ duy nhất có lão nhân râu bạc lại không cảm nhận được điều đó, mà thay vào đó là con tức giận đến tột độ.

Từ trước đến nay thì đây là lần đầu tiên mà lão ta bị đối xử như vậy.

Lão là kết đan cường giả, đi đến nơi nào cũng được mọi người chào đón, tung hô.

Hơn nữa, lão lại còn là người đức cao vọng trọng, có tiếng nói nhất định trong giới giang hồ, nay lại bị một tên mãng phu và một tiểu nhi sỷ nhục thì đây là một điều không thể chấp nhận được.

“Hình như Tổng tiền bối đây có sự việc phiền não?”

Một giọng nói từ trong bóng tối phát ra khiến cho lão nhân râu bạc giật mình thủ thế.

Lão nhìn ngó xung quanh không có một ai thì mới bắt đầu nói: “Không biết là vị cao nhân nào, có thể bước ra, không cần thiết phải làm cái việc “giấu đầu hở đuôi” này?”

“Tiền bối đã quá đa nghi, ta đến đây ngày hôm nay không hề mang địch ý gì hết!”

Từ trong bóng tối bước ra ngoài chính là người thanh niên tà mị hồi sáng.

Lão nhân râu bạc nhú mày nói: “Các hạ dường như là người của tổ đội số ba, chúng ta còn có việc gì có thể thương lượng được hay sao?”

Người thanh niên này hơi nhú lông mày của mình lại, nhưng sau đó lại giãn ra và nói: “Tiền bối nói sai rồi! Không hề có địch nhân nào là vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là mãi mãi, chắc tiền bối cũng hiểu điều đó mà! Với lại...”

Người thanh niên này nhìn lão nhân râu bạc đang nghi hoặc cười một tiếng rồi nói tiếp: “Với lại tiểu bối đến đây ngày hôm nay là có thiên đại cơ duyên mang đến cho ngài!”

Vừa nói miệng của hán vừa cong lên một đường trông vô cùng tà dị.

Lão nhân râu bạc dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn người thanh niên trước mặt này, nhưng sau khi nhớ lại những thứ khiến cho hán vô cùng tức giận thì mọi nghi ngờ đều bị gạt qua một bên.

Hán hít một hơi thật sâu rồi nói: “Xin mời công tử...”

...

“Vui thì cũng đã vui đủ rồi, không bằng Vũ công tử hãy chỉ ra chiến thuật cho chúng vào ngày mai đi!” Giọng nói của người độc sư đã có vẻ hòa hoãn hơn rất nhiều đối với Nam Phong.

Mặc dù, hán nhận mọi xi nhục của thiên hạ chỉ vì tu luyện độc công không hề quang minh chính đại này.

Thế nhưng, hán cũng là một người trọng nghĩa, yêu tài. Chỉ có sức mạnh và tài trí hơn người mới có thể khiến cho hán nể phục.

Với lại, hán đến đại hội lần này không nhất thiết là vì ngôi vị minh chủ võ lâm này.

Không phải ai cũng muốn một tên độc sư đứng ở trên đầu mình phong quang một cõi.

Nam Phong nghe thấy vậy thì chấp tay mỉm cười nói: “Bác sư huynh nói quá, ta đây chỉ là có một chút tài mọn mà thôi! Chứ cái cảnh giới “ba bước thành thơ” thì thật sự tại hạ vẫn chưa đạt đến, muốn chiến thuật nào có chiến thuật đấy được!”

Đại hán râu xồm lo lắng hỏi: “Vậy chúng ta ngày mai, chẳng lẽ lại không có kế hoạch gì cụ thể hay sao? Nếu là người tài như Vũ huynh đệ đây còn không nghĩ ra được cách, thì những kẻ cường tu luyện như chúng ta phải làm sao a?”

Lời nói của đại hán cũng như tiếng lòng của mười ba con người còn lại đang có mặt ở đây.

Thế nên, mọi người đều nhìn đại hán tỏ vẻ gật đầu rồi quay lại nhìn Nam Phong, thử xem chàng trai này còn mang đến cho họ những điều bất ngờ gì nữa.

Nam Phong trầm ngâm một lúc rồi nói: “Đối thủ của chúng ta ngày mai không hề đơn giản! Đặc biệt là vị quân sư đó! Tại hạ vẫn luôn cảm thấy hán là một con người vô cùng nguy hiểm! Chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi!”

Sáng hôm sau.

Hội trường hôm nay vô cùng sôi động.

Chi vì chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh của Nam Phong đã khiến cho không ít người tò mò đến xem vị quân sư đặc biệt này.

Đặc biệt, có người còn tổ chức cả đồ bạc, cá cược giữa chiến thuật gia thiên tài của đội tuyển số năm và vị quân sư thần bí ở bên đội tuyển số ba. Ai sẽ là người dành được chiến thắng trong ngày hôm nay.

Vẫn như mọi khi, trước trận đấu cả hai đội đều sẽ tập trung ở khu giữa để bắt đầu màn chào hỏi xã giao, cũng như là để biết mặt những thành viên của cả hai bên.

Nam Phong nhìn thanh niên tà mị trước mặt chấp tay nói: “Tại hạ Vũ Nam Phong. Hạnh ngộ!”

Người thanh niên tà mị gấp chiếc quạt làm bằng cầm bích của mình lại chấp tay nói: “Tại hạ Phong Đình Thiên. Hạnh ngộ!”

Phong Đình Thiên nhìn Nam Phong sau đó nở một nụ cười tà mị nói: “Thật là vinh hạnh cho tại hạ khi được độ sức với một người được coi là đệ nhất quân sư.”

Nam Phong híp đôi mắt của mình lại nói: “Phong huynh nói đùa! Cái này chỉ là lời đồn đại trong giang hồ mà thôi! Tại hạ cũng không dám nhận cái gì gọi là đệ nhất quân sư này!”

“Ha ha! Vũ huynh thật là khiêm tốn!”

Trong mắt của Nam Phong thì người thanh niên này là một kẻ vô cùng nguy hiểm, từ khi ở trên khán đài thì hắn đã cảm nhận được điều này rồi. Cảm giác đó lại còn mãnh liệt hơn nữa khi hắn được tiếp xúc trực tiếp với người này.

Sau khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười tà mị kia lại tàn mát ra một luồng sát khí vô hình, khiến cho người khác không tự chủ mà bị vây hãm vào trong đó.

Phong Đình Thiên nhìn thiếu niên có khuôn mặt non nớt ý cười lại càng tăng, sự phản kích khi được trả đũa người này dưới chân lại càng mạnh.

Hắn mở miệng nói: “Ta có một chú ý không biết Vũ huynh có muốn tham gia hay không?”

“Không biết chú ý của Phong huynh là gì?” Nam Phong nhìn tên Phong Đình Thiên trước mặt vô cùng cảnh giác.

Một con người âm hiểm như vậy thì bất cứ điều gì cũng có thể kéo chân người khác xuống địa ngục được.

“Cũng không có gì quan trọng! Chỉ là...”

Phong Đình Thiên liếc nhìn Nam Phong một cái, sau đó hắn nói tiếp: “Chỉ là chúng ta cứ so tài như hai vị quân sư với nhau đi, còn việc chiến đấu hãy để cho những người còn lại là được. Không biết ý của Vũ huynh như thế nào?”

Nam Phong nghĩ ngờ nhìn Phong Đình Thiên, hắn hỏi lại: “Chỉ có như vậy thôi sao?”

Phong Đình Thiên nhìn Nam Phong cười nói: “Đúng vậy! Chỉ có như vậy! Chẳng phải là rất hợp ý của chúng ta hay sao, quân sư so tài với quân sư?”

Nam Phong đắn đo một chút, hẳn lúc này không biết tên kia đang định giờ trò gì.

Thế nhưng, khi nhìn thấy biểu cảm như thường của tên này thì Nam Phong lại hoàn toàn không đoán ra được.

Nam Phong đánh liều một phen, hắn cắn răng nói: “Thành giao! Mong gặp lại Phong huynh ở trong trận đấu! Cáo từ!”

Nói xong Nam Phong quay trở về với đội ngũ của mình.

Phong Đình Thiên nhìn theo bóng dáng của Nam Phong bước đi mà khóe miệng lại nở một nụ cười lạnh, hắn gằn giọng nói: “Ta cũng rất là mong chờ a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Phản bội

Nam Phong nhanh chóng hội họp cùng với nhóm để chuẩn bị cho cuộc chiến này.

Chiến thuật lần này của hắn vô cùng đơn giản.

Hắn phân ra sáu người trông coi ba trạm chốt chính ở vòng ngoài, những thành viên còn lại thì thay phiên nhau vào trong rừng thám thính để chờ thời cơ hành động.

Chiến thuật nhìn thì vô cùng đơn giản nhưng lại phải phụ thuộc rất nhiều vào độ nhạy bén của đồng đội cùng với sự ứng biến của người chỉ huy khi đối mặt với những thời khắc quan trọng.

Chỉ cần sai một ly là đi một dặm a!

Màn dạo đầu vẫn chưa có gì xảy ra cả, thay vào đó cả hai bên đều đang trong tình trạng án binh bất động.

Nam Phong nghe xong những tin tức này thì không hề vội vàng.

Trong một cuộc chơi, người nào mất bình tĩnh trước sẽ là người thua cuộc.

...

Ở chốt trạm phía đông nơi mà Nam Phong phân cho lão nhân râu bạc và một võ giả khác cùng nhau canh gác.

Người võ giả A nhìn lão nhân râu bạc nói: “Lão nhân, sao ngươi lại căng thẳng như vậy chứ? Chúng ta cứ nghe theo phân phó của Vũ thiếu hiệp thì kiểu gì cũng giành được chiến thắng!”

Lão nhân râu bạc không nói gì mà chỉ gượng cười một tiếng, thế nhưng trong lòng lão lúc này lại vô cùng sốt ruột.

Sau ngày hôm qua, lão đã chính thức hợp tác với người thanh niên tà mị và bán rẻ đồng đội của mình.

Sau khi nghe xong những lợi ích mà người đó nói thì lão ta đã quyết định buông bỏ ngôi vị minh chủ võ lâm và chọn một mục tiêu khác dễ dàng hơn.

Lão được người thanh niên đó giao cho một kế hoạch vô cùng quan trọng.

Chỉ khi khi tín hiệu được đưa ra thì cũng là lúc lão thực hiện kế hoạch này. Nếu kế hoạch thành công thì cuộc sống của lão sau này sẽ vô cùng thăng tiến.

Đó cũng chính là lý do vì sao mà lão ta lại hăng hái đảm nhận nhiệm vụ gác cổng này, thứ mà lão cho là vô cùng hạ đẳng.

Ban đầu, Nam Phong còn có chút hoài nghi, thế nhưng sau khi nghe những lời van nài khẩn thiết đến từ lão, thì Nam Phong cũng nhanh chóng đuổi lão già buồn nôn này đi cho đỡ đau đầu.

Mặc dù, lão nhân râu bạc đã đạt đến cảnh giới kết đan sơ kỳ, thế nhưng tuổi già khí huyết giảm mạnh khiến cho tu vi của lão không còn được mạnh mẽ như xưa nữa.

Như vậy cũng phần nào đó khiến cho Nam Phong bớt lo lắng hơn khi đuổi một tên vô tích sự này đến một vùng hẻo lánh.

Cũng chính vì Nam Phong cảm thấy chướng mắt với một tên giả nhân giả nghĩa, thế nên hắn quyết định cho lão ta thành một con tốt thí.

Nam Phong không biết rằng, chính vì những suy nghĩ đó mà hắn đã đưa ra một quyết định vô cùng sai lầm dẫn đến hậu quả nghiêm trọng khiến cho hắn cũng không ngờ tới được.

...

Lão nhân râu bạc mặc dù cố tỏ ra bình tĩnh thế nhưng biểu hiện cơ thể đã bán đứng lão.

Người võ giả A vô cùng hiếu kỳ không biết vì sao một kẻ lồi đời như lão lại có biểu hiện mất bình tĩnh như vậy.

Hắn bấu môi tỏ vẻ khinh thường, hắn không ngờ rằng lão già này lúc trước nói năng hùng hồn như vậy, thì ra cũng chỉ là một tên thùng rỗng kêu to mà thôi.

Thật ra, lão nhân râu bạc tỏ ra mất bình tĩnh không phải vì lo lắng hay sợ sệt, mà chính là lão ta lúc này đang vô cùng sung sướng.

Lão vừa mới nhận được chỉ thị hành động thế nên không thể khống chế được sự hưng phấn trong lòng mình.

(t/g: vô sý thật, bán đứng đồng đội lại còn tỏ ra hưng phấn.)

Lão nhân râu bạc híp mắt lại nhìn người thanh niên trước mắt nói: “Các hạ có cảm thấy điều gì đặc biệt hay không?”

Người võ giả này nhú mày nhìn lão nhân râu bạc nghi ngờ hỏi: “Cái gì đặc...?”

Còn chưa kịp nói hết câu thì lão nhân râu bạc đã tung ra một quyền bất ngờ khiến cho người võ giả này còn chưa kịp phòng bị đã gặp phải độc thủ của đồng đội.

Chiến lực của người này mặc dù chỉ là kết dịch kỳ đỉnh phong, thế nhưng nếu để cho chiến đấu cùng với một tên kết đan sơ kỳ xuống dốc thì vẫn có thể phản kháng một hai, không đến nỗi một chiêu đã bị gục ngã.

Ài ở trong cuộc thi này mà lại không có con bài tú của mình chứ.

Có người từng ở cảnh giới kết dịch kỳ dùng cấm thuật hạ gục kết đan sơ kỳ hơn mình một đại cảnh giới, cũng không phải chưa từng xảy ra.

Nếu mà cho người võ giả này có thời gian chuẩn bị thì ai là người đang nằm ở kia cũng chưa biết được.

Thế nhưng, người võ giả này còn chưa kịp vận dụng con bài tú của mình thì đã bị lão nhân râu trắng đắc thủ thành công.

Mặc dù, trong giải đấu không được phép giết người, thế nhưng đánh trọng thương đối thủ thì vẫn được cho phép.

Trong tranh đấu không ai là không phải xô xát, thế nên việc những võ giả chiến đấu đến thương tích đầy người là điều không thể tránh khỏi.

Nhìn tám vãi trên tay của người võ giả A và lá cờ của chốt trạm phía đông bị xé bỏ thì lão nhân râu bạc cười lạnh phát tay bỏ đi.

Trong đại bản doanh của đội số năm.

Nam Phong vói về mặt âm trầm nhìn vào người báo tin, hắn gằn giọng nói: “Tại sao trạm chốt phía đông lại bị đánh hạ?”

Người báo tin này sau khi nghe xong tin tức thì cũng vô cùng giật mình, sau đó hắn nhanh chóng thông báo cho Nam Phong nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Nhìn thấy vẻ mặt của Nam Phong thì người này cũng cảm thấy tức giận, hắn bực tức nói: “Hừ! Chỉ là trong nội bộ của chúng ta có một kẻ phản bội, thế nên chốt trạm phía đông mới có thể bị đánh hạ một cách dễ dàng như vậy!”

Nghe thấy vậy thì ánh mắt của Nam Phong híp lại tỏa ra sát khí vô tận, hắn hận nhất là những kẻ phản bội “bán chủ cầu vinh”.

Nam Phong hít một hơi điều tức cảm xúc rồi nói: “Là ai?”

Một câu hỏi vô cùng ngắn gọn nhưng lại bao hàm rất nhiều sát ý trong đó.

Mặc dù, Nam Phong chưa từng giết người bao giờ, thế nhưng yêu thú thì hắn cũng giết rất nhiều rồi.

Đặc biệt, khi còn ở thể giới tận thế thì Zombie mà hắn giết đã không thể đếm trên đầu ngón tay được nữa rồi.

Mặc dù chỉ là những cái xác vô hồn, thế nhưng họ cũng từng là con người. Thế nên, có thể nói hắn đã gián tiếp giết người.

“Là... là, chính là lão thất phu Tổng Ngọc Thanh, chính hắn là kẻ đã phản bội chúng ta!”

Sát ý của Nam Phong chỉ hiển hữu trong một khoảnh khắc, thế nhưng vẫn khiến cho người đại hán trước mặt này cảm thấy rùng mình sợ hãi, hắn thầm nghĩ: “Người thanh niên này không hề đơn giản chút nào!”

Nam Phong sau khi nghe thấy tên của lão nhân râu bạc thì sát khí lại càng tăng lên.

Ngay từ mới khi gặp mặt thì lão ta đã cố ý làm khó hắn rồi, nay lại còn phản bội nữa, càng khiến sự chán ghét của Nam Phong tăng lên.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao khi phân chia đội hình thì lão thất phu này lại chọn vị trí canh gác ở đó rồi.

Điều đó có nghĩa rằng, ngay từ đầu lão ta đã lên kế hoạch phản bội.

Nam Phong cảm thấy nghi hoặc không biết vì lý do gì mà lão ta lại phản bội. Con người của lão thì hắn cũng hiểu biết đôi chút.

Lão là một con người không có lợi thì không làm!

Nhưng tại sao lại vậy?

Đội đã! Chẳng lẽ nào?

Trong đầu của Nam Phong lúc này bỗng hiện lên bóng dáng của người thanh niên về mặt tà mị đó.

Chẳng lẽ lại là hắn?

Lúc này, Nam Phong có thể đưa ra kết luận, chính là cái tên Phong Đình Thiên và lão thất phu đó đã đạt thành một hiệp định nào đó dẫn đến việc phản bội này.

Nam Phong bình tĩnh trở lại hỏi: “Bây giờ, chúng ta ở mặt trận đang làm những gì?”

Đại hán trả lời: “Chúng ta đang cố thủ ở hai chốt còn lại! Phía trong rừng thì vẫn đang tăng cường cảnh giới...”

Nam Phong ngồi bên gấu gù lắng nghe, thế nhưng bỗng dung hắn hốt hoảng hét lên một tiếng: “Không xong rồi, chúng ta đã đi vào bẫy rồi! Thông báo cho mọi người đang thủ ở hai chốt ngoài cùng nhanh chóng rút lui về chốt trạm thứ hai!”

Đại hán nghe thấy vậy thì giật mình hỏi: “Chẳng phải là chúng ta không công mất nguyên hai chốt trạm sao?”

Không để cho người này nói tiếp, Nam Phong vội vàng nói: “Nếu không làm thế thì chúng ta sẽ còn mất nhiều hơn nữa! Nhanh truyền lệnh của ta!”

“Vâng!” Người đại hán này nói xong một câu thì vội vã chạy đi thông báo.

Ngồi trên ghế của mình thế nhưng Nam Phong vẫn không thể bình tĩnh lại được, hắn nắm chặt tay vào thành ghế thầm nói: “Mong rằng mọi thứ không như suy nghĩ của mình!”

Một lúc sau, người đại hán lúc nãy lần này hối hả chạy về nói lớn: “Báo, báo! Tình hình tiền tuyến không ổn chút nào!”

Nam Phong nhanh chóng hỏi: “Nhanh nói cho ta biết tình hình ngoài đấy như thế nào rồi?”

“Mặc dù, đã thông báo rút lui thế nhưng hai huynh đệ canh gác ở trạm phía tây vẫn không kịp và đã bị phục kích. Tồn thất của chúng ta lúc này là bốn người và ba trạm chốt!”

“Chết tiệt!”

Nghe thấy tình hình như vậy thì Nam Phong tức giận buông một câu chửi thề, rồi sau đó hắn dùng sức của mình đập nát chiếc bàn ở ngay trước mặt.

...

Tại đại bản doanh của đội số ba.

Người thanh niên tà mị ngồi trên ghế nhìn vào bản đồ với vẻ mặt “mọi thứ đúng như kế hoạch”.

Trước mặt hắn lúc này chính là lão nhân râu trắng đang xum xoe lấy lòng.

Phong Đình Thiên nở một nụ cười tà mị nhìn lão nhân râu bạc nói: “Làm tốt lắm! Nếu chiến thắng thì ta sẽ thực hiện lời hứa của mình!”

“Vâng vâng! Tất cả đúng như dự đoán của Phong thiếu thì làm sao có thể có sai lầm được chứ! Chỉ là sau khi mọi chuyện kết thúc, ngài có thể thực hiện những gì mình nói thì tiểu nhân đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi!”

“Được rồi! Người lui xuống đi!”

“Vâng! Tiểu nhân đi ngay!”

Đợi đến khi lão nhân râu bạc đi khuất tầm mắt thì người thanh niên tà mị nở một nụ cười lạnh.

Bình sinh hán rất ghét những kẻ bán rẻ đồng đội, nếu không phải còn cần sự giúp đỡ của lão nhân râu bạc thì hán đã tổng cổ lão ta ra ngoài rồi, không nhất thiết phải nói chuyện với cái loại tiểu nhân này.

Phong Đình Thiên nhìn về phương hướng đại bản doanh của Nam Phong cười nói: “Không biết tiếp theo thì cậu sẽ phản ứng như thế nào đây? Ta vô cùng chờ mong a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lăn nử vang dội

Tại trung tâm đội số năm lúc này là những nhân vật chủ chốt đang ngồi bàn bạc với nhau.

Đại hán râu xồm không chịu được cảm giác im lặng, hán ta lên tiếng trước: “Ta biết ngay lão thất phu đấy không phải là thứ gì tốt đẹp mà, nhưng chúng ta cũng nên đưa ra giải pháp nếu không chỉ còn nước thua cuộc mà thôi!”

Một người nghe thấy vậy thì lên tiếng nói: “Nói hay thì ai cũng nói được, nhưng bây giờ thì chúng ta phải làm thế nào khi vẫn chưa có kế hoạch cụ thể?”

Vương Hạ Thiên nhìn về phía Nam Phong thì thấy hán vẫn chưa lấy lại phong độ của mình, thế nên hán lên tiếng nói: “Theo tại hạ nghĩ thì chúng ta vẫn nên tổ chức phản công chiếm lại khu vực phía đông.”

“Huỳnh đài, sao huynh lại có cách nghĩ như vậy?”

“Các hạ cứ thử nghĩ xem, một khi đối phương đã chiếm được tam khu thì họ sẽ tập hợp nhân thủ chuẩn bị tổ chức phản công chiếm tiếp tam khu còn lại để bức bách chúng ta mất đi ba đồng đội! Nếu như vậy thì khu vực nào sẽ là nơi ít được phòng bị nhất?” Hạ Thiên thông thả nói.

Một người trong số đó nghe thấy vậy thì “A!” lên một tiếng rồi nói: “Khu vực phía đông! Nơi đấy chính là khu vực đầu tiên chúng ta bị đánh chiếm, lại còn là khu vực của kẻ phản bội, thế nên bọn họ sẽ chênh lệch hơn ở khu vực đó!”

Vương Hạ Thiên gật đầu coi như đồng ý với câu trả lời của người này, hán nói tiếp: “Với lại mục tiêu của chúng ta không nhất thiết phải chiếm được khu vực đó mà chỉ là đánh lẻ làm cho đối phương tổn thất một, hai người rồi rút lui. Đến khi đó ít nhiều sẽ phá tan được hoàn cảnh nguy hiểm lúc này, dù sao thì nhân số lúc đó sẽ không còn chênh lệch quá nhiều nữa!”

“Hào a! Tốt! Cứ làm như vậy đi!” Đại hán râu xồm vỗ một cái đùi xuống đùi như thể hưởng ứng theo kế sách của Hạ Thiên.

Nam Phong nghe Hạ Thiên nói vậy thì cũng cảm thấy đúng, nhưng bên trong hán vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, bởi vì người thanh niên tà mị kia không hề đơn giản chút nào.

Thế nhưng, trong hoàn cảnh lúc này thì hán vẫn chưa thể nghĩ ra được kế sách nào phù hợp hơn được nữa, thế nên cũng đành gật đầu cho qua.

...

Do đã đồng ý với người thanh niên tà mị, thế nên lúc này Nam Phong sẽ không thể tham gia cùng mà chỉ có thể đội ở đại bản doanh.

Thời gian trôi đi càng lâu thì sự lo lắng của Nam Phong lại càng tăng.

Cuối cùng, hán cũng nhìn thấy mọi người quay trở lại, thế nhưng mọi thứ lại khác xa so với tưởng tượng của hán.

Mọi người đều mang theo một chút vết thương nhất định, khuôn mặt thì ủ rũ, chán chường.

Đặc biệt, phía sau còn có hai người đang đỡ lấy nhau, dường như một trong số đó đã bị thương đến độ mất đi sức chiến đấu.

Nam Phong ngạc nhiên hỏi: “Thế nào rồi? Tại sao mọi người lại có tình trạng như thế này?”

Đại hán râu xồm cúi đầu ủ rũ không nói gì, Hạ Thiên nhìn thấy vậy thì gượng nói: “Chúng ta đã bị bẫy rập. Không ngờ kế sách của chúng ta đã bị đối phương đoán ra được, thế nên bị phục kích ngược. Chúng ta một người nữa bị loại và một người bị trọng thương mất đi khả năng chiến đấu.”

Vương Hạ Thiên thờ dài một hơi rồi nói tiếp: “Haizz! Với tình hình hiện nay thì không hề khả quan chút nào! Đối phương còn đầy đủ nhân thủ còn chúng ta thì đã bị tổn thất đến năm người và một người bị thương nặng coi như là sáu! Tám với mười năm người của đối phương thì không còn đường thắng nữa rồi!”

Nghe Hạ Thiên nói vậy thì sắc mặt của Nam Phong bỗng tối sầm lại.

Chẳng lẽ, hán lại thua ở cửa ải này hay sao? Thế nhưng, tình hình của đội lại không hề khả quan chút nào!

Nam Phong nắm chặt tay của mình lại như thể chuẩn bị đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng, hán nói: “Mọi người vào trong nhà đi, ta có một kế sách muốn nói cho mọi người biết! Nếu đúng như suy đoán thì người chiến thắng sẽ là chúng ta, còn không cũng chỉ có thể theo ý trời mà thôi!”

Đại hán râu xồm nhìn thấy Nam Phong quả quyết như vậy thì gật đầu nói: “Được! Tôi tin ở cậu, mong rằng cậu sẽ mang lại kinh hỷ cho chúng ta như lúc trước!”

Tại đại bản doanh của đội số ba.

“Hừm! Bọn chúng đã rút lui hết về đại bản doanh rồi sao?” Phong Đình Thiên nhìn người trước mặt nở nụ cười tà dị nói.

“Vâng thiếu chủ! Bọn chúng đã rút lui hết về đại bản doanh rồi!”

“Ừm! Vậy cũng đã đến lúc chúng ta tổng tiến công rồi!” Phong Đình Thiên nhếch môi nói, chiến thắng đang ở rất gần trong lòng bàn tay của hán.

Người đang quì dưới đất gọi Phong Đình Thiên là “thiếu chủ” thấy thế bất ngờ hỏi: “Nhưng thiếu chủ! Nếu chúng ta cứ như thế chiếm đánh có phải là quá lỗ mãng hay không? Chẳng may bọn chúng còn có bày rập gì khác thì sao?”

“Haha! Người không cần phải quá lo lắng, sẽ chẳng còn bày rập gì nữa đâu! Hành động rút binh máu chốt là để bảo toàn nhân số đợi cuộc quyết chiến cuối cùng với chúng ta. Thay vì bọn chúng bị tiêu diệt lần lượt thì sẽ tập hợp lại với nhau thành một thế thống nhất!”

Phong Đình Thiên dùng một chút rồi nói tiếp: “Người không để ý sao, bên chúng đang có người bị thương đấy! Nếu ba chốt trạm còn lại bị mất mặc dù sẽ bị loại ra ba thành viên, thế nhưng chẳng phải bọn chúng sẽ có quyền chủ động hơn về những người sẽ bị loại bỏ ra khỏi cuộc chơi hay sao?”

Người đang quì nghe thấy vậy thì giật mình nói: “Đúng vậy! Bọn chúng có thể dùng tên bị thương như là một vật tế!”

Thanh niên tà mị hiếm khi gạt đầu, xong hần nói tiếp: “Người cũng không phải là quá ngu dốt! Chỉ là không biết hai người còn lại trở thành thành vật hiến tế sẽ là ai đây, ta thật mới mắt mong chờ!”

Nói xong, Phong Đình Thiên hướng ánh mắt ra ngoài nói to: “Ba quân tập hợp, bây giờ chúng ta sẽ đi công thành!”

“Còn người A Minh! Ta sẽ để người ở lại phòng trường hợp bất chắc. Đừng khiến cho ta phải thất vọng!”

“Vâng, thưa thiếu chủ!”

...

Đại bản doanh của đội số năm lúc này đang bị bao vây chặt kín người, cụ thể là mười lăm võ giả, trong đó có cả lão nhân râu trắng và Phong Đình Thiên.

Phong Đình Thiên nhìn về tòa thành phía trước nói to: “Vũ huynh đệ, Phong huynh đến rồi chẳng lẽ lại không muốn ra đón tiếp!”

Từ bên trong đi ra một người không ai khác chính là Nam Phong, hần cười nói: “Ha ha! Quý nhân đến chơi chẳng lẽ lại không tiếp đón cẩn thận!”

Nhìn thấy dáng vẻ thông dong không có điểm nào lo lắng của Nam Phong khiến cho Phong Đình Thiên nhủ mảy, hần nói: “Dường như Vũ huynh đệ cũng không hề cảm thấy sợ hãi gì thì phải? Dù sao thì nhân số của Phong huynh đây cũng không hề ít. Chưa nói đến tất cả đều hai đánh một, nhưng một số người chủ chốt thì hai đánh một cũng được!”

“Ha ha! Phong huynh nghĩ thế nào lại thành lo sợ đây, thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh mà! Thắng nhiều quá đôi khi thua một chút thay đổi khẩu vị cũng được!” Nam Phong thông thả đáp lại.

Nghe thấy câu trả lời của Nam Phong khiến cho khoe miệng của Phong Đình Thiên có chút co giật, trong lòng thì cảm thấy Nam Phong thật đúng là cực phẩm, lời như vậy mà cũng dám nói ra ngoài.

“Haha! Vũ huynh đệ thật là có tầm lòng to lớn, không quản thắng thua. Vì huynh cũng không muốn nói nhiều nữa, chẳng phải huynh đệ đây nên giao ra ba người hay sao?”

Sờ dĩ, Phong Đình Thiên nói như vậy là muốn gây ra lục đục nội bộ trong nhóm của Nam Phong.

Những ai vào được vòng này mà không phải là cao thủ trong cao thủ cơ chứ, đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, có ai lại muốn mình sẽ là người bị mang ra như cừ non thế mạng đâu, ai cũng có khí phách của riêng mình và đều không muốn bị đưa ra ngoài như một kẻ vô dụng.

“Không vội!” Nam Phong vỗ tay một tiếng, từ bên trong ba người từ từ đi ra ngoài.

Người đi ra đầu tiên không ai khác chính là võ giả bị thương không còn sức chiến đấu. Người thứ hai lại chính là cô nàng có nhan sắc bình thường.

Người thứ ba lại càng đặc biệt hơn nữa khiến cho cả khán đài và Phong Đình Thiên đều giật mình, đó lại chính là Vương Hạ Thiên.

Ai ở đây mà còn không biết hần và Nam Phong là huynh đệ thân thiết thì đúng là đi đầu xuống đất. Chính vì thế mà khi Vương Hạ Thiên đi ra khiến cho mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Phong Đình Thiên nhìn Nam Phong giật mình nói: “Thật không ngờ Vũ huynh đây lại là một con người chịu từ bỏ.”

Vương Hạ Thiên nghe thấy vậy thì chấp tay lại trả lời: “Tài không bằng người thì nhận mệnh!”

Mọi người nghe thấy hần nói như vậy thì vô cùng cảm thán. Loại người biết mình biết ta đều sẽ trở thành kiêu hùng một phương.

Ánh mắt của Phong Đình Thiên khi nhìn Vương Hạ Thiên lại càng thêm một phần thương thức.

Hần không ngờ lời nói này lại có thể phát ra từ một kẻ tâm cao khí ngạo như thế.

Phong Đình Thiên vỗ tay một cái rồi nói: “Hảo cho một câu “tài không bằng người thì nhận mệnh”, đúng là một người biết thời thế biến chuyển!”

Nói vậy nhưng hần cũng tự đặt mình vào hoàn cảnh của Vương Hạ Thiên, thật sự thì trong hoàn cảnh đó hần cũng thế không nói ra được như vậy.

Thế nên, khi nghe thấy những gì mà Vương Hạ Thiên nói thì Phong Đình Thiên lại càng thương thức chàng trai trước mắt này.

Cô gái dung mạo bình thường nghe thấy vậy thì bĩu môi khinh bỉ, may mà chưa thốt ra một câu “Vô sý”.

Nếu không phải tham gia vào kế hoạch lần này của Nam Phong, thì nàng cũng thật sự tin vào lời nói của Vương Hạ Thiên.

Nhưng nói đi nói lại, thiên chi kiêu nữ như nàng từ trước đến giờ chưa từng chịu thua ai bao giờ, không ngờ hôm nay lại trở thành vật hi sinh, khiến cho nàng nhìn Nam Phong lại càng không vừa mắt.

Nếu không phải Nam Phong nói rằng “Người già, trẻ nhỏ, bệnh binh, thiếu nữ là dễ lừa gạt nhất” thì nàng đã làm loạn nơi này lên rồi.

“Ha ha! Được rồi! Chẳng phải chúng ta cũng nên bắt đầu đi thôi!” Phong Đình Thiên thần nhiên nhìn Nam Phong nói.

“Không vội, không vội! Ta cũng có chuyện muốn hỏi vì huynh đây, không biết vì huynh có đáp ứng?” Nam Phong làm dáng vẻ bình tĩnh nói với Phong Đình Thiên.

“Ồ! Vũ huynh đệ có chuyện gì muốn nói với vì huynh hay sao?” Phong Đình Thiên hỏi lại một câu rồi làm động tác cứ nói với Nam Phong.

Trong lòng hẳn lúc này tỏ ra thần nhiên nhìn Nam Phong với dáng vẻ của kẻ thua cuộc không đáng lo.

“Cũng không có gì chi là tiểu đệ cảm thấy nghi vấn một điều. Không biết làm sao nhưng ta lại có cảm giác vì huynh biết ta đúng không? Chúng ta đã gặp nhau lần nào hay chưa?”

Phong Đình Thiên lắc đầu với Nam Phong nhưng sau đó lại gật đầu.

Thấy vậy, Nam Phong lại càng tỏ ra tò mò hơn hỏi: “Xin hãy nói rõ hơn?”

“Đúng thật thì đây là lần đầu tiên vì huynh gặp Vũ huynh đệ, thế nhưng cũng không phải là lần đầu nghe thấy tên của ngươi!”

“Ồ! Vậy là...?”

Câu nói lấp lửng của Nam Phong như muốn Phong Đình Thiên điền tiếp vào về sau, nhưng hẳn chỉ lắc đầu nói: “Đợi đến khi kết thúc trận đấu này đi đã!”

Một lần nữa Phong Đình Thiên nhìn Nam Phong nói: “Nếu không còn vấn đề gì nữa thì chúng ta cũng nên bắt đầu đi thôi!”

Nam Phong cười nói: “Thật ra tiểu đệ vẫn còn có một câu muốn nói.”

“Xin mời!”

“Ta chỉ hỏi nếu bây giờ vì huynh thua cuộc thì phải làm thế nào đây?”

“Ha ha! Huynh đệ nói đùa sao mà có thể như...”

Chưa nói hết câu thì Phong Đình Thiên giật thót người một cái, hẳn hét to một tiếng: “Không xong rồi! Tất cả tiến lên hết cho ta!”

Phong Đình Thiên vừa mới nói xong thì một giọng nói từ trên hư không vang vọng xuống: “Người chiến thắng đội số năm!”

Phong Đình Thiên sững sờ, thật không thể tin vào tai của mình nữa. Hẳn vẫn đứng thờ người ra một chỗ lẩm bẩm “Sao lại thế? Sao lại thế?” liên hồi.

Sau đó, hẳn quay sang chỗ của Nam Phong cười khổ nói: “Không ngờ vì huynh đây cũng bị người lừa! Không biết Vũ huynh đệ có thể giải thích cho ta được không?”

“Đơn giản thôi! Phong huynh nghĩ có ai tiến công ba lần cũng một chỗ bao giờ hay không?”

Nghe thấy vậy Phong Đình Thiên cười khổ nói: “Hào! Kế hay! Thật không ngờ có người lại tiến đánh một chỗ đến ba lần. Vũ huynh đệ đúng là một đại quân sư từ trước đến nay, vì huynh bái phục!”

“Thế nhưng, tại sao lại là Vương Hạ Thiên?”

Nam Phong nghe thấy vậy thì cười một tiếng đầy thâm thúy rồi nói: “Người già, trẻ nhỏ, bệnh binh, thiếu nữ là dễ lừa gạt nhất, thế nhưng vẫn còn có một loại người nữa, đó chính là người thân.”

“Ha ha! Hào cho câu người thân. Đúng là chỉ có vô tình mới chính là đẳng cấp cao nhất, không bị sự vụ ràng buộc!” Phong Đình Thiên vừa nói vừa nở một nụ cười tà dị, ngay lúc này trông hẳn thật giống như nửa chính nửa tà, can quét phong vân.

“Phong huynh nói sai rồi! Nếu vô tình như một con thuyền thì dù nó chắc chắn đến đâu rồi cũng sẽ phải dừng lại trước biển cả bao la. Nhưng hữu tình thì như một giọt nước, tích càng nhiều thì càng giống như một biển cả, mặc cho ta bơi lội vẫy vùng!” Nam Phong nhìn phong thái của Phong Đình Thiên thờ dài nói.

Thật sự thì hẳn cũng không muốn phá vỡ tâm cảnh của người ta, thế nhưng nếu như tâm cảnh này không đi đúng hướng thì quả thật là một hậu quả sai lầm.

Dù sao thì Nam Phong cũng cảm thấy bái phục trước sự thông minh của Phong Đình Thiên.

Hẳn không muốn chỉ vì một phút sai lầm mà một người có thể mặc sức phong vân trên đại lục lại bị đắm chìm trong vô vọng.

Nghe thấy lời nói của Nam Phong khiến cho Phong Đình Thiên hồi tỉnh trở lại. Hẳn chấp tay với Nam Phong và nói: “Cảm ơn huynh đệ đã đề tỉnh ta.”

Nam Phong cũng chấp tay lại nói: “Không dám! Đây chỉ là ý kiến cá nhân của ta mà thôi, mỗi người đều nên có tâm cảnh của riêng mình!”

Phong Đình Thiên cũng không nói gì nữa mà chỉ mỉm cười nhìn Nam Phong, xong hẳn định quay người bỏ đi thì Nam Phong vội vàng gọi lại: “Vẫn còn câu hỏi của ta thì sao?”

“Ta được sự nhờ vả của người khác “chăm sóc” vì huynh đệ đây một chút! Còn người đó là ai thì chắc Vũ huynh đệ cũng phần nào đoán ra được rồi!”

“Cảm ơn!” Lời vừa nói ra nhưng trong đầu của Nam Phong lúc này lại đang chửi rống tên sư phụ bất lương kia, đã không giúp gì hẳn thì thôi lại còn cho người đi phá đám hẳn.

“À! Mà ta cũng muốn gặp Vũ huynh trong trận so tài sắp tới vào ba năm sau! Khi đó thì mọi thiếu niên thiên tài đều sẽ đổ dồn về nơi đấy, mong rằng lúc đó sẽ có cơ hội được tái kiến!”

“Chắc chắn rồi!”

Nhìn thấy dường như Phong Đình Thiên có ý định dời đi thì lão nhân râu bạc cố ý gọi lại: “Thế còn tiểu nhân thì sao? Chuyện người đã hứa...”

Phong Đình Thiên hừ lạnh một tiếng không nói gì và quay người bỏ đi.

Nhìn thấy những ánh mắt giết người của những thành viên trong đội số năm và sự mệt mỏi của đội số ba, thì lão nhân tóc bạc chỉ còn nước co giò chạy, nếu chậm chân hơn một chút có khi hẳn lại bị đám người này phân thây xé xác.

“Đội chiến thắng của chúng ta ngày hôm nay chính là đội số năm! Xin chúc mừng!” Tiếng nói lại một lần nữa vang vọng khắp hội trường.

Hội trường bỗng rung vỡ òa như ong vỡ tổ, mọi người đều đồng thanh hô to: “Quân sư thiên tài! Quân sư thiên tài!” khiến cho Nam Phong da mặt mồng cũng phải ngượng ngùng vì xấu hổ.

Vương Hạ Thiên, Lâm Tư Nguyệt, Mộ Dung Tuyết và cô nàng nhan sắc bình thường cảm thấy vô cùng buồn nôn với vẻ mặt của hắn lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Song hùng tranh tài

Sau trận đấu ngày hôm đó thì Nam Phong đã không còn nhìn thấy Phong Đình Thiên đâu nữa, dường như tên này đã rời đi trước khi đại hội kết thúc.

Hắn sau khi biết được ở ngoài kia còn rất nhiều những thanh thiếu niên thiên tài cùng thế hệ thì vô cùng háo hức, chờ đợi đến cái ngày được so tài cùng với họ.

“À mà để đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong thì ngươi đã tu luyện trong vòng bao nhiêu lâu vậy?” Nam Phong nhìn Vương Hạ Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Hừm! Để ta tính lại xem nào! Ta chính thức trọng sinh ở thế giới này tầm khoảng ba tháng trước!” Vương Hạ Thiên hồi tưởng lại quá khứ.

Nam Phong thờ dài một hơi.

Hóa ra tên này cũng chỉ tầm cỡ như hắn mà thôi, trong vòng ba tháng đạt đến kết dịch kỳ đỉnh phong, làm cho hắn hết cả hồn.

“Huynh đệ ta đây cũng...”

Còn chưa đợi Nam Phong nói xong thì Vương Hạ Thiên lại nói tiếp: “Ừm! Tháng đầu tiên ta dùng để khôi phục lại cái thân thể tàn tạ này, nửa tháng tiếp theo là bồi dưỡng lại cơ năng. Chính ra ta chỉ tu luyện trong khoảng hơn một tháng rưỡi mà thôi!”

Nam Phong đang định nói mà á khẩu không thể tiếp tục được nữa.

“À mà này huynh định nói cái gì vậy?” Hạ Thiên nhìn Nam Phong hỏi.

“Không không! Không có gì đâu!”

Đùa à! Cái ba tháng của hắn mà lão sư phụ đã nói là ngàn năm có một rồi mà tên này chỉ tu luyện trong vòng có tháng rưỡi.

Vậy... vậy chẳng phải thiên phú của tên này là vạn năm có một hay sao?

Chẳng lẽ, tên này ăn đan dược thay kẹo qua ngày à?

“Có mà! Ta có nhớ là huynh đệ đang định nói cái gì mà!” Hạ Thiên cố hỏi, hắn nhớ chắc chắn rằng cái tên Nam Phong này đang định nói cái gì đó.

“Thôi chúng ta không nói chuyện đó nữa! Chẳng phải chúng ta được nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày hay sao? Không đi chơi thì quá uống phí!”

“Đúng vậy! Để ta về gọi Tư Nguyệt và Mộ cô nương đi cùng!”

Như một cơn gió, Vương Hạ Thiên biến mất ngay trước mặt của Nam Phong.

Nam Phong sững sờ nhìn vào cái tên đồng hương của mình bĩu môi khinh thường nói: “Chưa gì đã Tư Nguyệt Tư Nguyệt ngọt xớt rồi! Đúng là cái thể loại vì gái bán anh em!”

Vòng thứ tư chính là vòng đấu loại, hai người một cặp chiến đấu với nhau, ai dành được chiến thắng sẽ được bước tiếp vào vòng trong.

Thật đáng buồn khi hắn và Hạ Thiên lại bốc trùng cặp với nhau, đồng nghĩa với việc chỉ có thể một trong hai người được quyền bước tiếp vào vòng trong.

“Haizz! Ta cứ nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp nhau ở vòng trung kết cơ đấy, không ngờ lại đến sớm như vậy!” Nam Phong thờ dài cảm thán số phận, đúng là bàn tay thần mà, bốc đen như chó vậy.

Hắn còn định đợi tên Hạ Thiên này bước vào vòng trong rồi nhờ hắn giả thua. Không ngờ đời lại đen đến vậy, còn chưa vào được trận bán kết chứ đừng có nói là trung kết.

Nếu để cho Vương Hạ Thiên biết được suy nghĩ của Nam Phong thì không chừng hắn sẽ dùng hết sức bình sinh để ngăn cản cái tên thất đức này.

Lợi dụng đến thế là cùng, ngay từ trong tư tưởng đã có ý nghĩ lợi dụng rồi! Bạn bè như hạc!

“Thật là đáng chờ mong trận chiến lần này a!”

“Ta cũng vậy!”

Nam Phong thật sự muốn đo sức với một người được xem là vạn năm có một này so với hắn ngàn năm có một, chênh lệch đẳng cấp như thế nào.

Cùng một đẳng cấp cũng phân chia kẻ mạnh kẻ yếu, có những trường hợp dùng cảnh giới kết dịch kỳ chiến bại kết đàn kỳ cũng không hề ít.

Không thể coi thường anh hùng trong thiên hạ được!

Hạ Thiên và Nam Phong nhìn nhau không nói gì mà bắt đầu thù thế chiến đấu.

Mọi người trong khán đài hồi hộp dõi theo, một bên là quân sư thiên tài, một bên là thiếu niên đã từng vượt cấp chiến hạ kết đan kỳ, không biết ai sẽ là người dành được chiến thắng.

Lâm Tư Nguyệt và Mộ Dung Tuyết nhìn thấy cảnh tượng này thì đều vô cùng hồi hộp.

Mộ Dung Tuyết nắm chặt tay của mình lại thầm nói: “Tên hỗn đản! Ngươi phải cố lên đấy!”

Nàng rất lo lắng cho Nam Phong, sau khi trông thấy màn trình diễn vượt cấp đánh bại đối thủ của Vương Hạ Thiên thì sự lo lắng của nàng lại càng tăng lên.

Về phía Lâm Tư Nguyệt, mặc dù nàng có niềm tin tuyệt đối vào Vương Hạ Thiên, thế nhưng vẫn không khỏi hồi hộp, lo lắng.

Theo suy nghĩ của nàng thì người thanh niên đi cùng Hạ Thiên cũng không hề đơn giản chút nào, một trận long tranh hổ đấu là một điều không thể tránh khỏi.

Ở một góc tối không có người theo dõi, có một ánh mắt vẫn luôn quan sát Nam Phong.

Nếu mà hắn có mặt ở đây thì sẽ nhận ra ngay được vị tuyệt sắc mỹ nhân, nghiêng nước nghiêng thành trong bờ suối lần trước.

Lần này, nàng đã coi bỏ lớp dịch dung và để lộ ra khuôn mặt thật của mình.

Nàng đã có một trận đấu trước đó nhưng hiển nhiên là đã thất bại.

Đối thủ của nàng chính là người mặc áo choàng đen, nàng cũng không ngờ được rằng hắn ta vẫn còn che dấu thực lực của mình.

Một kẻ kết đan trung kỳ tự che đi thực lực của mình thì vô cùng đáng sợ.

Thế nên, một khi người đó bộc lộ ra thực lực chính thức của mình sẽ khiến cho người khác không kịp phòng bị.

Nàng cũng như vậy, thua cuộc như thế.

Đây chính là điều sỉ nhục đối với một thiên chi kiều nữ như nàng!

“Ngươi hãy dành được chiến thắng này đấy Nam Phong! Ta tin tưởng vào ngươi, kẻ đã nhìn thấy tất cả của ta!”

...

Người bắt đầu trận đấu lại là Hạ Thiên.

Hắn lao tới như vũ bão, sử dụng “Kim quang thần công”, công pháp chí dương chí cương của Vương tộc.

Mỗi một quyền tung ra như một mặt trời chói lòa, vừa mạnh mẽ vừa nóng nảy như thể muốn thiêu đốt đối thủ trước mặt mình.

Nam Phong không nhanh không chậm vận dụng công pháp của mình để ứng biến.

Công pháp của hắn có tên gọi là “Cửu chuyển quy nhất”. Công pháp này dựa vào sự biến đổi của thiên địa để dẫn dắt chiêu thức.

Công pháp này có tất cả chín thức, chiêu thức sau bổ trợ cho chiêu thức trước tạo thành một vòng tuần hoàn liên hồi, ngăn cản hết những đòn tấn công như vũ bão của Nam Phong.

Nếu phải so sánh giữa “Cửu chuyển quy nhất” và “Kim quang thần công” thì cả hai đều có ưu nhược điểm của riêng mình.

Công pháp “Kim quang thần công” sử dụng tốc độ và sự sắc bén làm nền tảng, khiến cho đối thủ của mình còn chưa kịp định hình thì đã bị dính chiêu dẫn đến thua cuộc.

Còn công pháp “Cửu chuyển quy nhất” phụ thuộc vào độ mềm dẻo của võ giả, phối hợp với những chiêu thức trong đó tạo thành một vòng tuần hoàn bất diệt.

Nếu gọi “Kim quang thần công” tượng trưng cho màu đen của sự hủy diệt thì “Cửu chuyển quy nhất” chính là màu trắng của sự nhu hòa.

Hai công pháp này giống như mặt trái mặt phải của đồng tiền, giống như giao hòa của vòng tròn âm dương.

Chính vì thế mà Nam Phong và Hạ Thiên đều đứng ở thế bất bại, không ai nhường ai.

Sau khi kết thúc một chiêu cuối cùng thì cả hai đều đồng loạt tách ra hai bên.

Ánh mắt của cả hai người đều nhìn về đối phương vô cùng sắc bén.

“Thật không ngờ rằng công pháp của cậu lại quý dị đến như vậy! “Kim quang thần công” của ta lại không thể động đến vạt áo của cậu!” Hạ Thiên mỉm cười nhìn Nam Phong nói.

Hắn không ngờ được rằng cái tên lúc nào cũng tỏ vẻ ơ mà lại có được chiến lực mạnh mẽ như thế.

Hắn tự biết được chiến lực của mình đến đâu, nếu là một võ giả kết dịch đỉnh phong bình thường thì hắn có thể tự tin nói trong vòng ba chiêu hạ gục.

“Cậu cũng vậy thôi! “Cửu chuyển quy nhất” của tôi cũng không thể đột phá được vòng phòng thủ chắc chắn của cậu. Chẳng lẽ, đây chính là cảnh giới lấy chiến để thù hay sao?” Nam Phong cũng từ tốn đáp lại.

Đúng như hắn nghĩ về cái tên vạn năm có một này, chiêu thức sử dụng vô cùng sắc bén, nếu không phải hắn cảnh giác cao độ thì đã không thể kháng lại được màn tấn công như vũ bão của tên này rồi.

“Chẳng phải chúng ta cũng nên ngừng thăm dò lại và bắt đầu trận chiến chính thức thôi!” Hạ Thiên lên tiếng.

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Mọi người trên khán đài nghe được cuộc trò chuyện của hai người mà không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Những đòn tấn công sắc bén, uyển chuyển đến như vậy mà chỉ là màn dạo đầu, thì chẳng phải một khi giao đấu chính thức nó còn kinh khủng hơn nữa hay sao?

Bọn họ không thể nghĩ ra được vì sao mà hai người trẻ tuổi đến như vậy lại có chiến lực đến kinh khủng đến như thế.

Chẳng lẽ, thiên tài và người thường khác nhau là ở đây hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Song phương đột phá

Hạ Thiên một lần nữa triển khai tấn công, lần này tốc độ ra đòn của hắn đã nhanh gấp đôi lúc trước.

Trên sàn đấu lúc này chỉ còn nhìn thấy một bóng mờ đang di chuyển liên tục chứ không còn nhìn rõ người bên trong.

Nam Phong cũng không hề kém cạnh, bất kể chiêu thức nào của Hạ Thiên sử dụng đều được hắn sử dụng “Cửu chuyển quy nhất” đoán ra được nước bước và đưa ra phương pháp giải quyết, khiến cho Hạ Thiên ăn phải quả đắng không thể làm gì hơn ngoài đẩy nhanh tốc độ, dùng tốc độ để lấn áp kỹ năng.

“Hãy xem đây “Đương quang hiển lộ” tái!” Hạ Thiên hét lên một tiếng rõ to rồi vận dụng chiêu thức của mình thiêu đốt mọi thứ xung quanh đẩy nhanh tốc độ di chuyển và khả năng ra đòn đến cực hạn.

Nam Phong cũng không chịu yếu thế, hắn liên tiếp vận dụng nhị thức “Thiên địa giao hòa”, “Trăm hoa đua nở”, khiến cho khí thế của hắn không ngừng tăng lên, có xu hướng đẩy lùi sức nóng mà thần công của Nam Phong mang lại.

“Có sơ hở!” Hạ Thiên hét lên một tiếng.

Hắn ta lách người sang bên phải và tấn công vào mạn sườn của Nam Phong khiến cho hắn không kịp trở tay.

Nam Phong vô cùng sửng sốt.

Hắn không ngờ được chiêu thức của Hạ Thiên lại âm độc như vậy, khác hẳn với vẻ quang minh chính đại mà thần công mang lại.

“Hừ” một tiếng Nam Phong dùng hết sức của mình lách người qua một bên né tránh nhưng vẫn không kịp.

Hắn bị dính một đòn trượt ngang qua người khiến cho mạn sườn bên phải nhiễm một dòng máu đỏ tươi.

“Trăm hoa đua nở! Tấn!” Nam Phong hét to một tiếng, hắn vận dụng hết sức lực bức lui đòn tấn công của Hạ Thiên.

Nam Phong nhìn Hạ Thiên cười khỏ nói: “Có cần phải như vậy không? Cậu ra tay cũng thật là độc ác a!”

“Ha ha! Không như thế thì làm sao mà giống một trận đấu được cơ chứ, với lại ta cũng đang có cảm giác đột phá trong người!” Hạ Thiên nhìn Nam Phong cười lớn nói.

“Ta cũng vậy!”

“Vậy thì chúng ta chiến tiếp thôi!”

Khán giả phía trên khán đài nghe được cuộc trò chuyện của Nam Phong và Hạ Thiên, thì cảm giác như hai kẻ này đang luận bàn với nhau chứ không giống quyết chiến chút nào.

Thế nhưng, mọi người cũng không hề để ý đến điều đó mà đều tập trung vào trận đấu đặc sắc trước mắt này.

Nam Phong và Hạ Thiên lại tiếp tục trận chiến của mình.

Vết thương trên người cả hai càng lúc càng nhiều nhưng nghiêm nhiên không hề có một vết thương chí mạng nào cả.

Bỗng dưng cả hai đều dừng lại.

Nam Phong cất lời nói đầu tiên: “Có lẽ chúng ta nên kết thúc trận đấu này thôi!”

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Nói xong cả hai người thủ thế ngưng tụ chân khí.

Khí tức của đôi bên càng lúc càng tăng mạnh khiến cho đất đá xung quanh đều bị trôi dạt sang hai bên.

“Aaa...! Đương quang hiển lộ!” Vương Hạ Thiên hét lên một tiếng thật lớn, khí tức cũng bắt đầu tăng đến cực điểm.

“Haaaa...! Trăm hoa đua nở!” Nam Phong cũng không hề yếu thế, hắn cũng hét lớn một tiếng, khí tức cũng dần đạt tới cực hạn.

Cả hai lao vào nhau và tung ra chiêu thức cực mạnh của mình về đối phương.

Khi song phương tung nắm đấm vào nhau thì sàn đấu chắc chắn cũng tạo thành từng đường nứt rạn nứt.

Chiêu thức của cả hai đã vượt quá cực hạn mà sàn thi đấu có thể chịu đựng được.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy khi chiêu thức kinh thiên động địa đó kết thúc thì cả hai đều bay ngược về phía sau.

Nam Phong và Hạ Thiên đều dùng sức của mình để ngăn chặn chấn động tạo ra từ vụ nổ.

Sàn thi đấu dưới chân của cả hai đều tạo thành một đường rãnh dài sâu hai tấc.

Khi mọi người đều nghĩ cả hai sẽ lao lên chiến đấu tiếp thì Nam Phong và Hạ Thiên lại lựa chọn ngồi xuống vận chân khí hấp thụ thiên địa linh khí.

“Ôi trời! Cả hai người họ dường như là đang muốn đột phá!” Một người A thốt thốt kêu lên.

“Kết đan có phải rau củ quả trên đường đâu mà nói đạt được là đạt được!” Một người B kinh hãi nói.

“Thật là ông trời không có thiên lý mà!”

...

Lúc này, trận chiến của Nam Phong và Hạ Thiên không còn về so sánh võ công nữa mà trở thành đột phá.

Ai là người đột phá trước sẽ là người thắng cuộc!

Thiên địa linh khí hình thành vòng xoáy liên tục tiến vào thể nội của cả hai, khiến cho thân thể của hai người đều phát ra ánh sáng chói lóa.

Nếu ánh sáng trên người của Hạ Thiên là màu vàng của mặt trời thì trên người của Nam Phong lại là màu nâu nhân nhật của đất trời.

Hai hình tượng đối lập của thái cực nay lại được tái hiện ở trên “Huyền Linh đại lục”, ngay tại sàn thi đấu lúc này.

Một lúc sau, cả hai đều đồng thanh hét to một tiếng sáng khoái.

Tiếng hét dài vang vọng cả bầu trời!

Dường như cả hai người đều đã đột phá thành công, khí tức song phương liên tiếp tăng lên đến một mức độ nhất định thì bắt đầu có dấu hiệu dừng lại.

Mọi người đều nín thở theo dõi thì thấy Nam Phong đứng dậy trước còn Hạ Thiên đứng dậy sau.

Hiển nhiên sự thật đã bày ra trước mắt mọi người, người chiến thắng chung cuộc trong trận chiến này chính là vị quân sư tài ba kia.

Hạ Thiên tiến lại gần Nam Phong vỗ vào vai hắn một cái rồi nói nhỏ: “Cậu phải cố gắng đấy, đừng khiến cho ta thất vọng!”

Nam Phong cười khỏ, mọi người vẫn nghĩ hắn là kẻ thắng cuộc, nhưng thật ra trong trận chiến lúc nãy hắn đã là người thua cuộc, khi chỉ kém Hạ Thiên một vài tích tắc.

Nhưng thua thì vẫn là thua!

Chỉ là được Hạ Thiên nhường cho một xuất tiến vào vòng trong khiến trong lòng hắn có phần không được thoải mái.

Nam Phong không quay đầu lại nhìn mà chỉ nói một câu: “Sẽ...!”

Hạ Thiên nở một nụ cười mỉm bước xuống sàn đấu rồi tiến về phía hội trường như một tuyển thủ bị loại bỏ.

Giọng nói lại một lần nữa vang lên khắp hội trường: “Người chiến thắng lần này chính là Vương Hạ Thiên, tuyển thủ mang số 69!”

Cả hội trường như được bùng nổ.

Trận chiến này vô cùng đặc sắc, nhưng đặc sắc hơn nữa chính là trận chiến này không chỉ tỷ thí về võ công mà còn vì tỷ thí về tiềm năng của cả hai.

Sau này, dù có trải qua bao nhiêu lần tổ chức đại hội thì mọi người vẫn không thể quên được ấn tượng về trận chiến đặc sắc này.

(P/s: Vũ Nam Phong: Anh ơi tha cho em! Dù sao thì đây cũng là series chính của em mà, anh cho em thể hiện một chút với!

Vương Hạ Thiên lắc đầu nói: Anh đây cũng chịu chẳng biết làm sao cả! Thăng t/g nó buff anh mạnh quá, chú đi mà hỏi nó!

Vũ Nam Phong: FUCK U!)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bàn tay vàng trong làng bốc họ

[Xin chúc mừng ký chủ đã đạt được cấp độ mới, hệ thống sẽ tự động thêm vào cho ký chủ 5 điểm tích lũy. Ký chủ có muốn nhận thưởng?]

“Hóa ra là máy hệ thống! Suốt thời gian qua chú mày đi đâu mà không thấy hoạt động vậy?”

Nam Phong nghe được giọng nói của hệ thống vang lên thì vô cùng vui sướng.

Mặc dù, đôi khi hắn vẫn cảm thấy khó chịu dưới sự bóc lột của cái hệ thống này, nhưng khi không có thì hắn lại cảm thấy thiếu vắng một thứ gì đó.

Hơn nữa, tác dụng của hệ thống đối với hắn là rất lớn, không thể phủ nhận được điều đó.

[Hệ thống cần phải ngừng hoạt động tạm thời để cập nhật phiên bản mới cho ký chủ!]

“À ha! Có phiên bản mới cập nhập sao? Nghe có vẻ thú vị đấy! Thế hệ thống đang cập nhập chế độ gì cho ta vậy?” Nam Phong cảm thấy vô cùng hưng phấn, mỗi lần cập nhập phiên bản mới là y như rằng hắn sẽ được một chút lợi ích gì từ đó.

[Hệ thống cập nhập chế độ phỏng đoán xem ký chủ có hoàn thành nhiệm vụ hay không!]

“Thế phỏng đoán như thế nào rồi?”

[30% ký chủ sẽ hoàn thành nhiệm vụ]

“Cái cmn nữa hệ thống, tao beef!” Nam Phong vô cùng tức giận.

Cái phỏng đoán gì chứ? 30% thì có để cho hắn sống nữa hay không đây?

Thật là tức chết!

[Ký chủ xin hãy bình tĩnh! 30% là hệ thống còn phỏng đoán hơi nhiều...]

“Cút!”

Mẹ nó! 30% mà nó còn nói là nhiều, vậy thì là bao nhiêu, 20 hay 10!

Càng nghĩ hắn lại càng tức giận!

Cái hệ thống này bình thường thì không sao nhưng cứ mỗi lần xuất hiện lại khiến cho hắn vô cùng tức giận!

(t/g: trở mặt như uống nước.)

Nam Phong lấy lại bình tĩnh, hắn biết lúc này không phải là lúc tức giận, cần phải bình tĩnh để suy đoán sự việc trước mắt.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi hỏi tiếp: “Vậy cái thưởng 5 điểm tích lũy là thật?”

[Vâng! Đó là thật!]

“Hừ! Ta không tin chỉ là lên cấp độ vô già mà hệ thống nguoi lại tốt bụng đến như vậy?”

Còn phải nói, cái hệ thống chết tiệt này có lần nào là tỏ ra tốt bụng bao giờ đâu, không lừa phỉnh thì cũng là bóc lột sức lao động của hắn.

[Xin ký chủ không nên hoài nghi hệ thống! Hệ thống rất tài năng và tận tâm! Nhưng lần này ký chủ đã đoán đúng...]

Hừ! Còn phải nói, cái thứ không đáng tin thì làm sao có thể tin được đây?

Nam Phong nén nộ lại cảm xúc dâng trào, hắn một lần nữa hỏi lại hệ thống: “Thế mục đích của nguoi khi cho ta 5 điểm tích lũy đó là gì?”

[Nếu ký chủ hoàn thành nhiệm vụ thì không sao, nhưng nếu không thì đây có thể coi như là tiền bồi thường...]

“MẸ NÓ! CÚT!”

...

Cảnh giới hiện tại của Nam Phong.

[Nhân vật: Vũ Nam Phong

Lv: 4

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Chủ nhân của Ấn sỹ các

Thể năng: 65 (18)

Chân khí: 80

Cấp độ tu luyện: D-

Trang bị: 0

Kỹ năng: 0

Điểm tích trữ: 5

Kết luận: tự nghĩ]

...

“Xin mời những tuyển thủ còn lại thực hiện vòng bốc thăm!” Giọng nói từ trên không trung một lần nữa vang vọng xuống.

Giờ phút này tính cả Nam Phong thì tất cả những thí sinh còn lại chỉ còn bảy người.

Sau khi nhìn bảng đánh đánh giá của những tuyển thủ còn lại thì hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên về người mặc áo choàng đen.

Thật không ngờ người này lại ần nhẫn kỹ đến vậy?

Cấp độ cũng đã đạt đến kết đan trung kỳ khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Đặc biệt hơn là từ vòng đầu tiên đến giờ người này vẫn chưa từng lộ ra khuôn mặt thật của mình, khiến cho xuất thân của hắn lại càng thêm vẻ thần bí.

Nam Phong đưa tay của mình từ từ tiến vào thùng bốc thăm.

Không biết thùng bốc thăm này làm bằng vật liệu gì mà không thể gửi thần thức của mình vào trong đó thăm dò.

Vậy nên, việc các tuyển thủ cấp độ cao hơn gian lận là điều không thể nào!

Mở mảnh giấy của mình ra mà Nam Phong làm như là đang nặn bài vậy, xem có ra phỏm nào đẹp hay không.

Sau khi nhìn thấy dòng chữ ghi trên tờ giấy thì Nam Phong hét lớn một tiếng: “À ha! Méo có gì, méo có gì gì cả. Ồ hô hô...”

Mọi người trên khán đài nghe thấy vậy thì đều cảm thấy bất công.

Vì sao tên nhãi này từ chiến thuật kinh người, sức chiến đấu kinh thiên, nay lại còn là cao thủ may mắn nữa vậy?

Hai lần bốc thăm có giấy trắng thì tên này bốc trúng cả hai.

Đúng là ông trời không còn thiên lý nữa mà!

Sáu tuyển thủ còn lại nhìn Nam Phong với vẻ mặt quái dị. Họ không ngờ nhân phẩm của tên nhãi này lại tốt đến vậy.

Mọi người đều tỏ vẻ thống nhất, nếu mà có lần sau bốc thăm cái gì liên quan đến may rủi thì phải cho tên này bốc sau cùng.

Nam Phong cũng vô cùng cảm thán cái vận may cắt chó của mình, hắn y y tự mãn nói: “Haizz! Đôi khi may mắn quá lại khiến cho người ta cảm thấy nhàm chán!”

Mọi người nghe thấy vậy mặt đều đen lại và mắng thầm cái tên không biết xấu hổ này.

Cái gì mà may mắn quá lại cảm thấy nhàm chán, đúng là một tên chán sống rồi mà!

Giọng nói trên không trung một lần nữa vang lên: “Xin mời các tuyển thủ di chuyển về vị trí của mình để bắt đầu trận đấu.”

“Trận tranh tài mình chủ võ lâm vòng thứ năm chính thức được... Bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gìơ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Truyền kỳ may mắn nhân

Ba cặp đấu diễn ra vô cùng sôi động.

Những kẻ đi được đến vòng này có ai mà không phải là hồn người, có ai mà không phải kẻ mạnh trong những kẻ mạnh.

Thế nên, Nam Phong cũng chú ý hơn vào ba trận đấu đang diễn ra vì chỉ ít phút nữa thôi chính hắn sẽ phải đối mặt với bọn họ.

Người mặc áo choàng đen sau khi lộ diện thực lực chính thức của mình thì có vẻ sử dụng một cách thuận tay hơn rất nhiều. Đối thủ của gã là một vị võ giả kết đan sơ kỳ.

Mặc dù, chiến lực của người này cũng không tồi, đòn đánh dứt khoát, mạnh mẽ vô cùng, thế nhưng vẫn không thể vượt qua được ranh giới giữa kết đan sơ kỳ và kết đan trung kỳ.

Nam Phong vừa xem vừa lắc đầu, hắn đã nhìn ra được kết cục của vị võ giả kết đan sơ kỳ này thế nên cũng không quan tâm nhiều đến nữa mà chuyển sang hai cặp đấu còn lại.

Đại hán râu xồm lúc này đang chiến đấu với một người mà Nam Phong không hề ngờ tới, đó chính là võ giả sử dụng độc công.

Theo như hắn biết thì những võ giả chủ tu độc công, một khi bị cấm sử dụng độc thì chiến lực sẽ bị giảm mạnh.

Thật không ngờ người này mặc dù không sử dụng độc công mà vẫn có thể đi đến được vòng này.

Quả đúng là một nhân tài!

Nhưng khi nhìn trận chiến nghiêng hẳn về một bên của đại hán râu xồm thì Nam Phong chỉ có thể lắc đầu cầu phúc cho vị độc sư kia không bị thương quá nặng mà thôi.

(t/g: Lại không phải là tại chú, độc công nếu solo một một với người khác thì chẳng ngại ai bao giờ, nhưng vì chú mà... Haizz!)

Cặp đôi thứ ba thì Nam Phong lại không hề có ấn tượng gì ngoài võ giả đã từng chung nhóm trước đó với hắn, đó chính là lão giả mang trên người bộ trang phục võ sỹ truyền thống.

Nam Phong cũng không quá đề cao lão giả này, thế nhưng không ngờ rằng lão ta cũng chiến thắng đối thủ trước đó để bước tiếp vào vòng trong.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được!

...

Đại chiến nổ ra một hồi cuối cùng cũng tìm ra ba người chiến thắng.

Đúng như dự đoán của hắn.

Không có gì thay đổi thì người được đi tiếp chính là đại hán râu xồm và võ giả mặc áo choàng đen.

Nhưng điều hắn không ngờ nhất chính là vị lão giả mặc bộ đồ võ sỹ truyền thống kia.

Nam Phong cũng không nghĩ ra được người này lại tiếp tục chiến thắng để dành được quyền đi tiếp.

Nhìn dáng vẻ phong vân, đậm mạc khiến cho Nam Phong có linh cảm người này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Theo thể lệ thi đấu thì vòng bán kết sẽ được tổ chức vào ngay lúc này, còn vòng trung kết sẽ được diễn ra vào hai ngày sau.

Lần này, hắn cùng với ba võ giả còn lại tiếp tục vòng bốc thăm.

Rất nhanh chóng các lá thăm đã được đưa cho từng võ giả, nhưng hiển nhiên ba người kia rất ấn ý với nhau khi đều không cho Nam Phong được quyền bốc trước.

Nam Phong nhìn ánh mắt quái dị của ba người mà chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Sao lại là lỗi của hắn, chẳng lẽ may mắn cũng là lỗi à? Vậy chẳng phải hắn xứng đáng bị nhận án tử hình hay sao?

Nam Phong cũng mặc cho ba người sắp xếp, hắn quan niệm chiến thắng luôn đứng về phía lẽ phải.

Nếu để cho ba người này mà biết được ý nghĩ của hắn thì chắc chẳng bọn họ sẽ bỏ qua chiến đấu mà vây công hắn mất.

Mở tờ giấy trắng trên tay của mình ra, Nam Phong dùng ánh mắt cổ quái nhìn ba người còn lại khiến cho bọn họ không hiểu gì cả.

Cho đến khi hắn xoay tờ giấy lại cho ba người xem thì...

Một võ giả A cảm thán nói: “Mẹ nó! Tên tiểu tử này ăn phải bùa may mắn à? May mắn đến thế là cùng!”

Một võ giả B gât đầu hường ứng nói: “Có bao nhiêu may mắn thì rơi hết vào trên đầu của tên tiểu tử này rồi!”

“Đúng là không có thiên lý mà!”

Ba người nhìn Nam Phong với ánh mắt cổ quái, may mắn đến thế là cùng, đến cả để người khác chọn họ cũng không thoát khỏi may mắn.

Đúng vậy! Thẻ tên mà Nam Phong bốc được chính là của lão giả mặc trang phục võ sỹ truyền thống.

Có ba võ giả trong đó hai kết đan trung kỳ và một kết đan sơ kỳ thì hắn lại may mắn bốc được vị kết đan sơ kỳ còn lại.

May mắn đến nỗi không còn gì có thể may mắn hơn được nữa!

Lão giả mặc trang phục truyền thống nhìn thấy mọi người như vậy thì chỉ cười lạnh nhưng không nói gì.

Chủ ý của hắn là khiến cho bọn họ coi thường mà lơ là hắn, đợi đến thời điểm thích hợp hắn sẽ như một con độc xà cắn người đó một nhát thật mạnh.

“Vũ Nam Phong số 69 và Cố Duật Hành số 102. Xin mời lên sân đấu!”

Nam Phong và Cố Duật Hành đều chấp tay nhìn nhau nói: “Hào!”

Xong cả hai đều không tiếp tục nói gì nữa mà thủ thế chờ đợi hiệu lệnh của trọng tài.

“Vòng bán kết đầu tiên giữa võ giả Vũ Nam Phong và Cố Duật Hành chính thức được... Bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bê Giở Cờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Vòng bán kết

Lão giả truyền thống nhìn Nam Phong với ánh mắt sắc bén, miệng thì vẫn mỉm cười, lão nói: “Vũ thiếu hiệp không ra tay vậy thì hãy để lão hù vậy!”

Lời nói vừa dứt Cố Duật Hành dùng bộ pháp lướt thật nhanh đến chỗ của Nam Phong, sức mạnh được súc tích một cách cực hạn, vừa mới xuất chiêu lại chính là sát chiêu.

Nam Phong có chút giật mình, hắn không nghĩ ra người này vẫn còn ẩn giấu thực lực sâu đến vậy.

Hắn nghĩ rằng người này mặc dù có giữ lại thực lực nhưng nhiều nhất cũng chỉ là kết đan sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

Thật không ngờ chiến lực của người này lại là kết đan trung kỳ!

Chiêu thức vừa xuất không khí như bị xé một rách một đường khiến cho Nam Phong chỉ có thể vội vàng ngăn cản.

Quyền pháp mạnh như vũ bão va chạm với Nam Phong khiến cho hắn bay ngược về phía sau.

Cố Duật Hành không vì thế mà buông bỏ.

Lão lách người một cái mặt đối mặt với Nam Phong và tung một cước về phía mạn sườn của hắn, khiến cho hắn phải dùng khủy tay của mình để ngăn cản và bị bắn ngược về phía bên phải.

Chân vừa chạm đất Nam Phong đã thấy Cổ Duật Hành lao đến tung một chưởng cực mạnh ngay phía trước.

Hắn hừ mạnh một tiếng: “Khinh người quá đáng!”

Sau đó vận dụng “Thiên địa giao hòa” để đối ngược đòn tấn công về phía lão giả khiến cho lão dừng lại và quay trở về vị trí cũ.

Ngay tại màn giao đấu đầu tiên thì Nam Phong đã là người phải chịu thiệt thòi.

Bây giờ thì hắn mới hiểu được khi thi đấu với Hạ Thiên thì vẫn còn rất chi là bình thường, ít ra hai người họ đều không dùng sát chiêu.

Nhưng khi thi đấu với những võ giả khác thì lại không hề như vậy.

Họ sẽ dùng hết sức lực và kỹ năng của mình để đánh bại đối thủ.

Nam Phong thở dài một hơi, hắn cảm thấy quả thật may mắn.

Nếu không phải quy định của giải đấu chính là không cho phép giết người, thì lão già kia đã ra những đòn sát chiêu tàn nhẫn hơn nữa rồi.

“Hào thân thù! Trong hoàn cảnh như vậy mà Vũ thiếu hiệp vẫn có thể phản kháng lại đòn tấn công của lão hủ! Thật đúng là thiếu niên tuổi trẻ tài cao!”

Lão già truyền thống cuối cùng cũng có cái nhìn khác về Nam Phong.

Nếu như trước đó chỉ là một thiếu niên có trí tuệ hơn người, thì bây giờ chính là một võ giả có cùng đẳng cấp với lão.

“Cổ lão thật là giấu kỹ, đến tiểu tử đây cũng bị ngài lừa!” Nam Phong nhìn lão già nói.

“Không dám, không dám! Chi là lão hủ vẫn chưa gặp được người nào phải làm cho lão đây tung hết thực lực của mình mà thôi! Thế nhưng Vũ thiếu hiệp thì lại khác! Lão hủ đây không dám không cảm trọng!” Cổ Duật Hành nghe Nam Phong nói vậy thì chỉ lắc đầu nói.

Nam Phong nhếch mép, hắn nhìn về lão già nói: “Thế nhưng Cổ lão vẫn phải thật cẩn thận, tiểu tử đây sẽ không lặp lại một sai lầm đến hai lần đâu!”

“Ha ha! Lão hủ sẽ cố!”

Mọi người ngồi trên khán đài sau khi xem xong màn trình diễn thì đều không thể tin vào mắt mình.

Người mà họ vẫn khinh thường lại chính là một cường giả kết đan trung kỳ hàng thật giá thật.

Quả đúng là không thể nhìn mặt để bắt hình dong được!

Khí tức của lão già bỗng dưng tăng mạnh và dần dần hội tụ xuống đôi chân của mình.

Lão đạp mạnh một phát xuống đất khiến cho đất đá vụn bay hết lên trời.

Sau đó, lão tung người cực nhanh về phía Nam Phong như một mũi tên không thể ngăn cản.

“Hử!” Nam Phong hừ lạnh một tiếng sau đó tích tụ chân khí vào hai lòng bàn tay và chuẩn bị tung ra tuyệt kỹ của mình.

“Trăm hoa đua nở!” Nam Phong hét lên một tiếng, công lực tích tụ vào hai lòng bàn tay được kích phát khiến cho tay của hắn biến ảo vô cùng, nếu một võ giả bình thường khi nhìn thấy thì sẽ nghĩ rằng hắn có nghìn cánh tay, nhưng thực chất tất cả chỉ là dư ảnh do tốc độ của hắn để lại.

Mỗi một chưởng của “Trăm hoa đua nở” lại khiến cho lão già chậm lại, nhưng hiển nhiên vẫn không thể khiến cho lão dừng hẳn lại.

Khi nắm đấm của lão va chạm với Nam Phong, một vụ nổ được hình thành, cả hai đều bị hất tung về phía sau.

Vụ nổ này còn kinh khủng hơn cả khi Nam Phong đối mặt với Hạ Thiên vì khi đó hắn mới chỉ là võ giả kết dịch đỉnh phong, còn giờ đây hắn đã là kết đan sơ kỳ và người đối chiêu với hắn lại là một kết đan trung kỳ.

Vụ nổ khiến cho sàn đấu tạo thành một hố sâu bảy tấc.

Lực va chạm của vụ nổ mạnh đến nỗi khiến cho Nam Phong bị thổ huyết.

Mọi người trong hội trường đều cảm thấy rung mình vì lực phá hoại của nó và dùng ánh mắt kinh khủng để nhìn hai vị võ giả trên sàn đấu.

Lâm Tư Nguyệt trông thấy cảnh tượng như vậy thì nắm chặt tay mình lại, nàng quay về phía Vương Hạ Thiên đang nhàn nhạ đứng đó nói: “Huynh không có lo lắng gì hay sao?”

Hạ Thiên nghe thấy vậy thì chỉ nhàn nhạt cười nói: “Ta tin vào hắn sẽ giành được thắng lợi cuối cùng!”

Nhưng còn một câu mà hắn vẫn không nói ra chính là: “Nếu mà hắn còn không chiến thắng được nữa thì quả thật quá là thất vọng với những tiền bối xuyên không đi trước.”

Trông thấy nắm đấm của mình vẫn còn đang run rẩy, Cổ Duật Hành dùng ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía vị thiếu niên trẻ tuổi này.

Hắn còn trẻ tuổi hơn lão rất nhiều nhưng chiến lực lại có thể sánh ngang với lão.

Lão già cảm khái nói: “Thiên hạ đại loạn, chân long xuất thế!”

“Cổ lão thật là uy vũ, vụ nổ như vậy lại không thể khiến cho ngài chịu chút thiệt thòi nào cả, vẫn bồi bại phục!” Nam Phong trông thấy vẻ mặt ung dung của lão già truyền thống thì cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Vũ thiếu hiệp chê cười, lão hủ đây chỉ là da dày hơn một chút mà thôi! Nếu mà nói ngạc nhiên thì phải là lão hủ mới đúng! Chiến lược của thiếu hiệp phải dùng hai từ kỳ tích để miêu tả!”

Nam Phong gạt đi vết máu trên môi của mình và nói: “Nếu Cổ lão đã ra chiêu thì tiểu tử đây cũng không thể thất lễ được!”

“Xin mời!”

Nam Phong hít một hơi, chiêu thức này chính là lần đầu tiên mà hắn sử dụng.

Lão sư phụ đã cảnh cáo nếu không đạt đến kết đan thì nhất định không được vận dụng nó, bởi vì một khi đã sử dụng thì phản hồi mà nó để lại sẽ rất là mạnh mẽ.

Chiêu thức mà Nam Phong định vận dụng chính là “Nhân sinh giao lộ”, chiêu thức thứ ba trong “Cửu chuyển quy nhất”.

“Cửu chuyển quy nhất, Nhân sinh giao lộ. Khởi!” Nam Phong hét lên một tiếng đầy khí thế.

Linh khí trong thiên địa dần hội tụ về trước ngực của hắn như một vòng xoáy không ngừng và tiến vào trong kinh mạch.

Lão giả truyền thống trông thấy vậy thì khẽ nói: “Linh khí hội tụ chẳng phải chỉ có phá khí kì mới thực hiện được hay sao?”

Lão giả cảm thấy hết sức nguy hiểm, nếu để cho Nam Phong hoàn thành chiêu thức thì người thua cuộc sẽ chính là lão.

Cổ Duật Hành nhanh chóng lao đến chỗ của Nam Phong và tung một đòn cực mạnh để phá vỡ khí thế của hắn.

Nam Phong nhìn thấy vậy thì nhếch miệng nói: “Đã quá muộn!”

Sau đó, hắn đẩy song quyền của mình về phía trước và chạm với quyền pháp của lão giả truyền thống.

Lực đạo của chiêu thức khiến cho Cổ Duật Hành phun một ngụm máu bay ngược về phía sau và ngã xuống dưới võ đài.

Mọi người đều ngờ ngạc không biết chuyện gì đang xảy ra thì lão giả truyền thống đã bị hất tung ra khỏi sàn đấu.

Theo luật thi đấu thì người nào mất sức chiến đấu hoặc bị văng ra khỏi sàn đấu sẽ là người thua cuộc.

Thế nhưng, từ trước đến giờ rất ít khi võ giả nào bị văng ra khỏi sàn đấu, trừ phi chiến lược của hai người cách nhau một trời một vực.

Nhưng kết đan trung kỳ lại bị kết đan sơ kỳ đánh bay xuống sàn đấu thì từ cổ chí kim chỉ có một mình Nam Phong làm được điều đó.

Việc mà từ trước đến giờ không ai làm được không ngờ hắn lại có thể, thì chỉ có thể gọi đó là kỳ tích mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gìơ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vòng trung kết

Sau trận đấu ngày hôm đó, Nam Phong đã phải ở trong phòng bế quan để có thể hồi phục thực lực và củng cố lại đan điền của mình.

Sau khi vận dụng chiêu thức “Nhân sinh giao lộ” đã khiến cho hắn bị phản phệ và tạo thành thương tổn rất lớn đối với cơ thể.

Thậm chí nếu chỉ vận dụng hơn một chút nữa thôi thì cảnh giới kết đan mà hắn tân tân khổ khổ đạt được cũng nhanh chóng bị tiêu tán.

Thế mới nói, lão sư phụ của hắn đưa ra lời cảnh báo không hề sai chút nào.

Mặc dù thương tổn của nó là rất lớn, thế nhưng nhờ có sự phục hồi kỳ diệu đến từ hệ thống khiến cho những thương tổn này nhanh chóng được chữa lành.

“Mẹ nó! Ít ra thì đây cũng là phúc lợi mà cái hệ thống chết tiệt kia mang lại!”

Nam Phong thở ra một hơi trọc khí, cơ thể của hắn đã không còn cảm thấy nặng nề giống như hôm trước nữa.

Mặc dù, cái hệ thống chết tiệt kia khiến cho người khác cảm thấy bức tức, thế nhưng cũng không thể phủ nhận được cơ chế bảo vệ mạng sống của nó rất là mạnh mẽ.

“Hử! Chẳng lẽ còn không phải là không nở bỏ được cái thằng lao công free này hay sao?” Nam Phong bĩu môi nghĩ.

Sau trận đấu ngày hôm qua thì Nam Phong đã được mọi người biết đến với rất nhiều biệt danh như quân sư thiên tài, kẻ may mắn hay là người tạo lên kì tích.

Và trên hết chính là những biệt danh đó hắn đều rất thích và đã ngồi một chỗ cả một ngày chỉ để cười đến sái cả quai hàm, vận vẹo khuôn mặt.

Do chấn thương rất nặng khiến cho hắn không thể tiếp tục theo dõi hết trận đấu mà phải xin phép đi về trước.

Thế nên, trận đấu giữa người áo choàng đen và đại hán râu bạc là hắn vẫn chưa được chứng kiến tận mắt mà chỉ có thể nghe kể lại.

Thế nhưng, dù là ai thì đều là đối thủ nặng ký đối với hắn.

Đặc biệt, sau khi thi triển ra con át chủ bài “Nhân sinh giao lộ” đã khiến cho trận đấu tiếp theo của hắn lại càng thêm khó khăn.

Đó cũng chính là điều mà hắn hết sức lo lắng!

...

Sau khi nghe xong Hạ Thiên kể về trận đấu ngày hôm qua khiến cho Nam Phong có thêm một điều bất ngờ nữa và cũng là điều mà hắn lo lắng nhất.

Không ngờ vị áo choàng tuyển thủ đó vẫn còn che giấu thực lực của mình!

Sau khi đại chiến một hồi với đại hán râu xồm thì thực lực chính thức của hắn đã bị lộ ra ngoài.

Đó chính là kết đàn trung kỳ đỉnh phong!

Mặc dù, chỉ là một nấc rất nhỏ nhưng vẫn cách biệt một trời một vực.

Chân khí khi tiến đến trung kỳ đỉnh phong sẽ tăng lên rất nhiều, đặc biệt chiến lực cũng vì thế mà tăng lên một khoảng mạnh.

Không có gì bất ngờ thì đại hán râu xồm đã là người chiến bại để cho người áo đen dành được quyền đi tiếp.

Còn một điều khiến cho Nam Phong bất ngờ hơn nữa, chính là vị kia lại chính là mình chủ võ lâm tiền nhiệm.

Sau khi biến mất một khoảng thời gian dài gần mười năm thì hắn đã trở lại và lợi hại hơn xưa.

Rất nhiều người cho rằng sau khi bại dưới tay của mình chủ đương thời, hắn đã “thua không chịu được” và dần mai danh ẩn tích.

Không ngờ, gần mười năm sau hắn đã trở lại và đòi lại chức vị mình chủ vốn thuộc về mình.

Nam Phong sau khi nghe xong tất cả thì rơi vào trầm ngâm suy nghĩ.

Chiến lực của hắn lúc này nếu để chiến đấu với kết đàn trung kỳ đã rất là khó khăn rồi, hơn nữa còn phải dùng đến chiêu thức “Nhân sinh giao lộ” mới có thể thủ thắng.

Bây giờ, con át chủ bài đã bị lật, lợi thế đã mất đi một phần và đối thủ của hắn lại không hề đơn giản chút nào.

Đó chính là mình chủ võ lâm tiền nhiệm! Khó khăn lại chồng chất khó khăn!

Để có thể trở thành mình chủ võ lâm thì phải là người mạnh nhất trong thế hệ ở thời điểm đấy (chỉ đề cập đến người ở Càn Nguyệt vương quốc chứ không phải là trên toàn đại lục).

Bây giờ, hắn đang rất đau đầu suy nghĩ kế sách để có thể đối phó lại với vị “mình chủ tiền nhiệm” này.

May mắn chỉ có một vị mình chủ tham gia chứ hai vị thì chắc hắn nghĩ chơi luôn rồi!

“Haizz! Không nghĩ đến nữa lại đau đầu! Lúc đó đến đâu hay đến đấy, chứ bây giờ phải ngủ một giấc đã!” Nam Phong thở dài một tiếng rồi gục đầu xuống giường đánh một giấc ngon lành.

Ngay từ sáng sớm hội trường đã tập nập người ra người vào.

Nói đùa! Không đông sao được khi mười năm một lần mới có thể chứng kiến được màn thi đấu mãn nhãn như vậy!

Cũng có người đến từ rất sớm chỉ vì bạc trên người của họ đều nằm trong tay của hai tuyển thủ này.

Nếu thắng họ sẽ được một khoản lớn và nhanh chóng phát tài, còn nếu thua thì chỉ còn nước ra nhập bang hội cái bang mà thôi.

(p/s: đúng là ở đâu cũng có cá độ. Nhớ kéo căng trận tài anh Nam Phong đấy chứ không chuẩn bị mua shit và mắm tôm thôi! (^_^))

Tỷ lệ cá cược của Nam Phong và vị mình chủ tiền nhiệm là 3/7, bây là Nam Phong còn ba là vị mình chủ tiền nhiệm kia.

Mọi người đều không quá kỳ vọng về Nam Phong, dù sao thì “cây có bóng người có tiếng”.

Mặc dù, những chiến tích của hắn phải gọi là tự cổ chí kim, thế nhưng vị mình chủ kia dù sao cũng là người đã từng dành được chiến thắng, mười năm sau lại càng không thể phỏng đoán được thực lực chính thức của hắn.

Nhiều người đặt cho vị mình chủ kia là thế, nhưng vẫn còn có người đặt kèo cho Nam Phong với kỳ vọng hắn có thể sáng tạo thêm kỳ tích.

Nhìn thấy tỷ lệ đặt cược như vậy thì Nam Phong bĩu môi khinh thường.

Sau đó hắn quay sang nói với Hạ Thiên rằng: “Chú còn bao nhiêu tiền thì mang đặt hết vào cửa của anh đi, đảm bảo sẽ phát tài!”

Hạ Thiên nghe thấy vậy thì gạt nẩy mình nhìn Nam Phong nói áp úng: “Thế nhưng mà...”

“Mẹ nó! Có vài cái đồng bạc mà chú không lỡ bỏ ra vì người anh em này hay sao? Chú thật khiến anh phải thất vọng!” Nam Phong dùng ánh mắt sát thủ nhìn Hạ Thiên như thể chỉ cần tên này nói không thì hắn sẵn sàng xông vào từ chiến.

“Há há! Đồng hương cứ bình tĩnh, ý của anh là nếu mà chúng ta làm như thế thì thật quá là thất đức. Với lại anh với chú có thiếu tiền đâu mà phải làm ra cái chuyện “thiên lý bất dung” này chứ, đúng không?” Hạ Thiên dùng vẻ mặt chân chó của mình để nhìn Nam Phong.

“Ừm! Nói thế còn được! Thôi thì bán thiếu đây là người tốt bụng sẽ không làm ra cái chuyện rút cùi đáy nồi này!”

Hạ Thiên vẫn còn định nói gì nữa nhưng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, hắn nghĩ: “Nói sao mà hay vậy, tiền mình thì méo lấy ra mà cược, lại đi dùng tiền của mình như vớ được vàng vậy?”

Nam Phong bước lên sân đấu và ngồi xuống thiền định đợi chờ đến giờ thi đấu.

Khi mà hắn mở mắt ra thì cũng là lúc vị mình chủ tiền nhiệm kia xuất hiện.

“Mẹ nó! Còn muốn làm nhân vật chính nữa đấy! Ta khinh!” Nam Phong bực tức suy nghĩ.

Sau đó hần từ từ đứng dậy khi thể toát ra lại không hề kém cạnh với vị mình chủ võ lâm này như thể muốn so đấu ý chí với gã.

Vị mình chủ võ lâm này khinh thường không nhìn vào Nam Phong mà lại nhắm vào, khiến cho hần cảm thấy rất là muốn đánh nát cái vẻ trang bức này.

Giọng nói trên không trung một lần nữa vang vọng khắp hội trường:

“Vòng trung kết tranh tài mình chủ võ lâm giữa tuyển thủ Vũ Nam Phong mang số 69 và Tần Mặc số thứ tự 102 chính thức được... Bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bê Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Tần Mặc

Tần Mặc khinh thường nhìn Nam Phong nói: “Tiểu tử, ta có lời khen dành cho ngươi khi đi được đến đây, thể nhưng...”

“Ngươi chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì cười lạnh nhìn Tần Mặc, hần nhếch môi nói: “Chưa đến phút cuối cùng thì chưa biết ai hơn ai đâu!”

“Tiểu tử đón lấy. Vô tà kiếm pháp!”

Tần Mặc hét lên một câu và dùng ánh bộ lao thẳng đến chỗ của Nam Phong với tốc độ chóng mặt.

Mặc dù, hần ta chủ tu không phải là thể tu, thể nhưng chỉ cần chênh lệch về cảnh giới thì vẫn có thể làm được như vậy.

“Vô tà kiếm pháp, vô tà vô niệm.

Nhất thể duy ta, không duy người.

Vì ta phụ cả thể gian.

Mặc thể kiếm làm tâm.

Chi ta thể gian có làm chi.

Nhất niệm thành ma.

Duy ngã độc tôn...”

Dường như không sợ người khác biết được khẩu quyết của “Vô tà kiếm pháp” mà tên Tần Mặc này vừa thi triển nó vừa xướng lên.

Nhưng kẻ cả biết khẩu quyết, vậy thì thể nào.

Thể gian này có ai thật sự nhất niệm duy ta, hi, nộ, ái, ố không màng, tình duyên không cần, người thân không nhận.

Chỉ có thể nhất niệm chặt đứt, trở nên vô cảm “duy kiếm không nhận người” thì mới có thể luyện kiếm quyết đại thành.

Vạn nhất không thành sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, đứt hết kinh mạch, trở thành một tên phế nhân.

Đương nhiên trong khẩu quyết vẫn còn có phần bị khuyết thiếu, nếu không tên này cũng không có hào phóng đến vậy.

Kể cả như vậy thì sao?

Người có tâm cảnh không đủ vẫn bị nó mê hoặc, không kiếm chế được mà tự động tu luyện nó.

“Hừ! Trò tà ma ngoại đạo đừng hòng có thể mê hoặc được tâm trí ta! Tâm của ta chỉ có thể là ta, chí hướng của ta chỉ có thể mình ta đi, không ai có thể chi phối được nó!” Nam Phong hét lên một tiếng như thể phá bỏ sự mê hoặc mà môn tà công này tạo thành.

Nhiều người vì tiếng hét này của Nam Phong mà tỉnh lại, không khỏi toát mồ hôi hột.

Thiếu một chút nữa thôi là họ đã bị môn tà công này mê hoặc và tự động tu luyện nó, tâm cảnh đau khổ tu luyện bao lâu cũng từ đó mà bị phá hủy trong tích tắc.

Một người A hừ lạnh nói: “Mình chủ cái gì chứ! Chi là cái loại tà ma ngoại đạo mê hoặc tâm trí người khác mà thôi!”

Một người B vừa mới thoát khỏi khống chế không khỏi toát mồ hôi hột nói: “Mẹ nó! Thiếu chút nữa thì lão tử coi như là xong!”

Hạ Thiên thì không phải nói, tâm cảnh của hần vô cùng mạnh mẽ. Thế nên, môn tà công này không thể mấy may đã động được đến hần.

Lâm Tư Nguyệt và Mộ Dung Tuyết tâm cảnh yếu kém nhưng nhờ có Hạ Thiên cảnh tỉnh nên cũng nhanh chóng thoát khỏi sự mê hoặc đến từ môn tà công này.

Lão già mình chủ đương thời sau khi nghe thấy môn công pháp mà Tần Mặc xướng lên thì lâm bảm nói: “Chẳng lẽ, hần đã tu luyện thành công môn kiếm pháp này rồi?”

Lão bất giác nhớ lại quá khứ của mình, nơi mà lão và Tần Mặc chạm mặt với vị yêu nhân kia, lời nói của hần còn mê hoặc gấp vạn lần Tần Mặc lúc này.

Nhưng nhờ vào “thanh tâm quyết” của Phật môn mà lão đã không bị sa ngã.

Lão nghĩ rằng Tần Mặc cũng không bị môn công pháp này mê hoặc. Không ngờ hôm nay lại...

Người đời vẫn cho rằng năm đó lão đánh bại Tần Mặc và giành được chức vị minh chủ của hán, nhưng sự thật lại không hoàn toàn như vậy.

Tần Mặc năm đó tu vi không hề thua kém lão chút nào, một đời tuổi trẻ thiên tài lại có thể sánh ngang được với cao thủ thành danh đã lâu như lão.

Nhưng chỉ vì sự kiện gặp yêu nhân năm đó khiến cho mọi thứ đều thay đổi.

Tần Mặc dường như bị lời nói của yêu nhân kia mê hoặc, không tự chủ mà đi theo con đường tà ác.

Để cho Tần Mặc không tiếp tục phạm phải sai lầm, lão và mấy vị bằng hữu của mình đã hợp sức lại với nhau đánh cho hắn bị trọng thương, thế nhưng lại để cho hắn chạy thoát.

Mục đích cuối cùng của lão không phải là chức vị minh chủ võ lâm này, mà chỉ muốn đứng sau phò tá Tần Mặc thống nhất võ lâm, một lòng vì bách tính.

Thật không ngờ vật đổi sao dời, người muốn phò tá lại chính là kẻ đã đánh bại người được phò tá, để tự mình bước lên gánh vác trọng trách cao cả này.

Tần Mặc không hổ danh là thiên tài trăm năm có một.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi gần mười năm mà đã từ kết đan sơ kỳ tiến đến kết đan trung kỳ đỉnh phong, thiếu chút nữa thôi là có thể đạt đến kết đan hậu kỳ.

Nếu không phải y bị tà hóa thì có thể danh chính môn thuận tiếp nhận chức vị minh chủ đời tiếp theo rồi!

Điều này cũng chính là điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời của lão!

Lão nhìn chủ nhân Nam Phong và Tần Mặc giao chiến trên sân không khỏi bất giác nhíu mày.

Lão rất muốn xuống dưới đó để ngăn chặn Tần Mặc, thế nhưng nơi này tập trung vô số anh hùng hào kiệt.

Bọn họ sẽ không để cho một vị minh chủ võ lâm đi làm cái việc hạ tiện này.

Lúc này, lão chỉ có thể cầu phúc cho Nam Phong vượt qua được cửa ải này mà thôi.

Nếu mà sự việc gặp phải bất trắc thì lão sẽ gạt bỏ mặt mũi của mình mà đích thân xuống dưới trợ chiến.

“Hay lắm! Không hổ danh là quân sư thiên tài, kẻ may mắn, người tạo nên kỳ tích!” Tần Mặc vừa nói nhưng tay vẫn không dừng lại, hắn vẫn đâm kiếm về phía Nam Phong.

Nam Phong mặt không đổi sắc vẫn gồng gánh né tránh những đường kiếm sắc bén của Tần Mặc vừa nói: “Những thứ hư danh đầy tại hạ không dám nhận! Thế nhưng chẳng phải ngài đang ra tay quá độc ác với một tiểu bối hay sao?”

“Ha ha! Không sao, không sao! Chẳng phải là ngươi vẫn né tránh được đây, vậy thì sao gọi là độc ác được?”

“Có sơ hở này!” Vừa nói xong thì kiếm của Tần Mặc vẽ một đường lên cánh tay phải của Nam Phong, khiến cho tay của hắn ứa máu phun ra ngoài.

Nam Phong vội bật người lùi về sau, tay trái tự điểm hai huyệt ngăn chặn máu không tràn ra ngoài.

Hắn nhìn Tần Mặc trầm ngâm: “Thật độc! Xuýt chút nữa thì bản thiếu trở thành “Đương Quá” rồi!”

Nhìn thấy đổ máu lại càng khiến cho Tần Mặc hưng phấn hơn nữa.

Hắn gạt chút máu còn đọng lại trên lưỡi kiếm và đưa lên miệng nếm thử, xong hắn nói: “Đúng thật là thơm! Thật không ngờ máu của Vũ thiếu lại thơm đến lạ thường!”

“Mẹ nó nữa, biến thái thật!” Nam Phong trầm mắng.

Một lần nữa Tần Mặc lại lao về phía Nam Phong, kiếm pháp vận dụng ngày một ảo diệu hơn, phức tạp hơn rất nhiều.

Mặc dù đã phối hợp nhịp nhàng giữa “Thiên địa giao hòa” và “Trăm hoa đua nở”, thế nhưng lại không thể khiến cho Tần Mặc lùi bước, vết thương trên người của Nam Phong càng lúc càng nhiều.

Nhìn hắn lúc này không khác gì một huyết nhân, không khỏi khiến cho người khác cảm giác đau lòng.

Tên Tần Mặc này dường như đang chơi đùa với hắn, khi không hề tạo thành một vết thương chí mạng nào cả, thế nhưng cơ thể của hắn lại bị hắn ta vẽ loạn hết cả lên.

Nam Phong bật người tránh xa khỏi tên biến thái này, hắn đứng đó chống tay thở dốc.

Tần Mặc nhìn Nam Phong cười cười nhưng lại không tiếp tục tiến lên, hắn chỉ tay vào Nam Phong và nói: “Chiêu thức mà lần trước ngươi sử dụng đấy, ta cho ngươi vận dụng lại một lần nữa! Ta sẽ chờ!”

“Khinh người quá đáng!”

Nói vậy thế nhưng Nam Phong vẫn điều động chân khí trong cơ thể mình, phối hợp với linh khí thiên địa chuẩn bị cho đại sát chiêu.

Sau một hồi vận công, cuối cùng Nam Phong cũng cảm thấy chiêu thức của mình đã đạt đến cực hạn, nó còn mạnh hơn rất nhiều khi phải đối mặt với tên Cố Duệ Hành.

“Nhân sinh giao lộ! Khởi! Ta tới đây!” Nam Phong hét lên một tiếng và lao người về phía Tần Mặc.

Tần Mặc không nói gì cả mà chỉ thủ thế chuẩn bị kháng lại chiêu thức của Nam Phong.

Khi nắm đấm của Nam Phong và lưỡi kiếm của Tần Mặc chạm vào nhau, một vụ nổ vô cùng kinh khủng được hình thành, nó còn lớn hơn rất nhiều khi Nam Phong chiến đấu cùng với

Cổ Duật Hành.

Vụ nổ tạo thành một đám khói hình nấm nhỏ, khiến cho mọi người trên khán đài không thể biết được ai là người thắng cuộc.

Trong khi mọi người vẫn còn tập trung vào đám khói đó thì nó bắt đầu có dấu hiệu tan ra.

Bên trong chính là kết quả chung cuộc của trận chiến vừa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nam Phong chiến bại?

Nam Phong một chân quỳ dưới đất, trên người không chỗ nào là không có vết thương cả, miệng hân thì liên tục thổ huyết.

Tần Mặc ở kia mặc dù quần áo có phần lộn xộn, rách nát, vết thương cũng đã xuất hiện trên cơ thể của hắn, thế nhưng hiển nhiên hắn lại không bị trọng thương giống như Nam Phong.

Nếu để so sánh hai người thì kết quả đã hiển hiện ngay trước mắt.

Một võ giả A thờ dài nói: “Haizz! Thật là đáng tiếc cho Nam Phong, thế nhưng tên Tần Mặc này quả thật quá là mạnh mẽ!”

Một võ giả B lắc đầu tiếc nuối nói: “Dù sao thì niên kỷ của tên Nam Phong này còn quá ngắn, nếu để hắn đạt được đến cảnh giới của tên Tần Mặc kia thì còn chưa biết ‘cá chết về a’”

Mộ Dung Tuyệt trông thấy cảnh tượng như vậy thì hai bàn tay nắm chặt vào nhau, môi thì mím lại tạo thành một vết hằn, nàng âm thầm cầu nguyện: “Đừng có mà làm sao đấy tên xấu xa! Nếu mà không được thì thôi, không cần thiết phải liều mạng!”

Hạ Thiên nhìn thấy tình cảnh như vậy thì chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Hắn biết Nam Phong rất là mạnh mẽ, thế nhưng cái tên Tần Mặc kia quả là biến thái rồi, nếu để cho hắn giao chiến với tên kia thì sợ rằng hắn cũng không khác Nam Phong là bao.

Vương Hạ Thiên nhìn vào Nam Phong đang quỳ gối dưới kia thầm nói: “Nếu không được thì nên buông bỏ...”

“Ha ha ha...! Nam Phong! Thật là đa tạ ngươi! Nhờ có ngươi mà cảm ngộ của ta đã đến rồi!” Tần Mặc bỗng dưng phá lên cười, điệu cười của hắn vang vọng khắp trời xanh.

Nụ cười vừa tắt thì cũng là lúc hắn ta ngồi sụp xuống đất, hai bàn tay đan vào nhau dường như là đang muốn đột phá.

Chỉ còn một bước nữa thôi là cảnh giới kết đan hậu kỳ mà hắn thâm ao ước bấy lâu sắp trở thành hiện thực.

Tần Mặc hưng phấn thế nên không còn để ý đến Nam Phong nữa mà tập trung vào đột phá giai đoạn.

Hắn nghĩ một tên phế nhân như Nam Phong với thương tích đầy mình thì còn có thể xoay chuyển được căn khôn gì nữa.

[Ký chủ đang bị thương tích rất nặng, kinh mạch có phần bị thương tổn, cơ thể đã vượt quá giới hạn cho phép!]

“Không còn cách nào nữa sao hệ thống?” Nam Phong hỏi lại một cách tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, hắn phải dừng lại ở đây thôi sao, chỉ còn một bước nữa thôi mà!

Nhưng sau khi nhìn thấy tên Tần Mặc đang ngồi thiền định chuẩn bị thăng cấp thì Nam Phong chỉ có thể tuyệt vọng quỳ ở đó.

[Vẫn còn một cách nhưng mà ký chủ cần phải trả giá!]

“Cái giá như thế nào?” Nhìn thấy một tia hy vọng khiến cho Nam Phong vô cùng hưng phấn hỏi.

[Cái giá phải trả là tạm thời ký chủ sẽ trở về cảnh giới giả đan, có đan điền nhưng lại không thể sử dụng được. Ít nhất phải tầm một tháng thì ngài mới có thể phá bỏ được giới hạn đó và trở về cảnh giới cũ]

Nghe thấy vậy thì Nam Phong đã đưa ra một quyết định vô cùng trọng đại, hắn nói: “Làm đi!”

[Ký chủ cần 5 điểm tích lũy để có thể kích hoạt được khả năng ẩn của hệ thống!]

“Mẹ nó! Biết ngay mà, có phải ngay từ đầu nhà ngươi đã tính hết rồi hay không? Vẫn là không nỡ rời xa cái lao động chân tay miễn phí này hả?” Nam Phong hậm hực nói.

[Ký chủ có muốn kích hoạt. Yes () No!]

“Mẹ nó! Cái hệ thống chết tiệt này lại muốn lảng tránh câu hỏi đây!”

Nghĩ là vậy nhưng Nam Phong vẫn trả lời hệ thống: “Yes. I do!”

[Vây bây giờ ký chủ có thể tiến tới hôn cô dâu, à nhằm kích hoạt kỹ năng ẩn]

[Cần nửa giờ đồng hồ để có thể hồi phục cơ thể cho ký chủ và tiếp nhận kỹ năng ẩn!]

Nam Phong vứt bỏ hết mọi thứ xung quanh ra khỏi đầu và ngồi xuống vận công hồi phục lại thân thể của mình.

Thời gian thấm thoát trôi đi, nửa giờ nói ra thì dài nhưng thật ra lại trôi qua rất là nhanh.

Khí tức của Nam Phong và Tần Mặc càng lúc càng tăng mạnh và không có dấu hiệu nào suy giảm.

Mọi người trong hội trường vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy vậy.

Tần Mặc thì bọn họ có thể hiểu được, thế nhưng cái tên Nam Phong này là sao? Tại sao khí tức của hắn cũng tăng lên một cách chóng mặt thế kia?

Hạ Thiên nhìn thấy khí tức của Nam Phong càng lúc càng thịnh thì không nhịn được thốt lên một câu: “Cấm thuật!” sau đó hắn dừng lại không nói nữa.

Lâm Tư Nguyệt và Mộ Dung Tuyết nghe thấy vậy thì nghi vấn hỏi: “Cấm thuật là gì vậy?”

Hạ Thiên thở dài một hơi nhưng vẫn giải thích cho hai người hiểu: “Cấm thuật thực ra chính là bí pháp đẩy nhanh khí tức cơ thể, thế nhưng người sử dụng cấm thuật lại rất dễ bị nó cản trở, cấm thuật càng cao thì độ cản trở của nó lại càng mạnh.”

Hạ Thiên dừng một chút rồi nói tiếp: “Nó giống như một con dao hai lưỡi vậy! Sử dụng không cẩn thận cũng có thể dẫn đến mất mạng! Cấm thuật mà Nam Phong sử dụng có thể đẩy nhanh khí tức lên đến kết đan hậu kỳ, một khi bị nó cản trở thì cơ thể của hắn sẽ chịu một lực phản phệ càng mạnh hơn nữa!”

Mộ Dung Tuyết sau khi nghe xong thì cảm thấy vô cùng lo lắng, bỗng dưng nàng thốt lên một câu: “Vậy chẳng phải Nam Phong lúc này đang rất là nguy hiểm hay sao?”

Hạ Thiên lắc đầu nói: “Ta cũng không biết được tình huống hiện giờ của hắn, chỉ có thể cầu phúc cho hắn mà thôi!”

Hạ Thiên không nói với Mộ Dung Tuyết nữa mà quay sang nhìn Nam Phong, miệng thì lầm bầm nói: “Người đang định làm cái gì vậy...?”

Tần Mặc hét lên một tiếng rõ to rồi từ từ đứng dậy. Nhưng sau đó hắn lại cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Hắn ta cảm nhận được có một điều gì đó xấu xa sắp xảy đến, cảm nhận mãnh liệt này chỉ có khi hắn rơi vào tuyệt lộ cách đây gần mười năm về trước.

“Vậy là người cũng tiến cấp rồi sao Tần huynh!”

Một giọng nói vang lên đánh thức Tần Mặc ra khỏi dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn quay sang bên cạnh thì không ai khác người đang nói với hắn lại chính là Nam Phong, kẻ mà mấy phút trước vẫn còn quỳ gối trước mặt hắn, nay thân thể đã trở về nguyên vẹn.

Đặc biệt, khí tức của tên này lại tăng lên vô cùng mạnh mẽ, không kém cạnh hắn chút nào.

Tần Mặc nghi hoặc nhìn Nam Phong, sau đó hắn chợt nhớ ra điều gì đó và nói: “Cấm thuật sao? Ngay cả thứ đấy mà người cũng dám dùng, người đúng là một kẻ điên mà!”

Hắn ta nhìn Nam Phong và nói tiếp: “Người không sợ tác dụng phụ của nó hay sao?”

“Sợ thì sao mà không sợ thì sao? Ngày hôm nay ta chỉ biết rằng sẽ phải đánh bại người tại đây, ngay lúc này!” Nam Phong ung dung trả lời.

“Thôi lắm!” Tần Mặc hét lên một tiếng, sau đó hắn cầm kiếm của mình lên và vận dụng “Vô tà kiếm pháp” phi thẳng đến chỗ của Nam Phong, kiếm ánh bay đầy trời.

Nam Phong “hừ” lạnh một tiếng rồi vận dụng “Thiên địa giao hòa” và “Trăm hoa đua nở” để đối kháng lại kiếm pháp đầy trời của Tần Mặc.

Nay xưa đã đổi khác, hai người hai kết đan hậu kỳ, đấu với nhau đến long trời lở đất.

Sàn đấu dưới chân của cả hai không biết từ lúc nào đã bị vỡ vụn, bây giờ chỉ còn xem ai là người gục ngã trước thì người đó sẽ là kẻ thua cuộc.

Nam Phong và Tần Mặc thân pháp biến ảo, nhanh đến độ chóng mặt.

Hai người giống như hai cái bóng một đen, một trắng hòa quyện vào nhau, cái trước đuổi theo cái sau, cái sau truy ngược lại.

Sau khi Nam Phong và Tần Mặc kiếm tay chạm nhau và bị đánh bật ra ngoài thì cả hai đều không chiến đấu nữa mà quay sang nhìn nhau với ánh mắt dè chừng.

Bỗng dưng, Nam Phong lên tiếng trước, hắn nói: “Một chiêu phân thắng bại!”

“Đúng ý ta!”

Hai người dồn sức chuẩn bị cho sát chiêu cuối cùng.

Một chiêu kinh thiên động địa, một chiêu sẽ kết thúc giải đấu lần này!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chiến thắng vang dội

Chiêu thức mà Nam Phong sử dụng chính là “Nhân sinh giao lộ”, còn Tần Mặc sử dụng là một chiêu kỳ bí trong “Vô tà kiếm pháp”.

Mặc dù, Nam Phong không biết đó là chiêu thức gì, thế nhưng chắc chắn một điều đó sẽ là một chiêu thức vô cùng tà ác.

“Nhân sinh giao lộ” của Nam Phong khi đạt đến kết đan hậu kỳ so với kết đan sơ kỳ thì chỉ có hơn chứ không có kém, ngay cả khí thể phát ra đã khác nhau một trời một vực rồi.

Còn kiếm thức mà Tần Mặc thi triển khiến cho cơ thể của hắn được bao phủ bởi một luồng khí đen tà ác, luồng khí này nếu mà ai dính vào sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Nhân sinh giao lộ! Khởi!” Nam Phong hét to một câu đầy khí thế rồi lao đến chỗ của Tần Mặc.

Tần Mặc cũng không kém cạnh, hấn hét lên một tiếng thật to và phi thẳng đến chỗ của Nam Phong.

Một cây nắm khời được sinh ra sau khi chiêu thức của Nam Phong và Tần Mặc va chạm lẫn nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, so với lúc trước thì kinh khủng hơn hàng chục lần, vụ nổ khiến cho khán đài cũng phải lắc lư theo.

Mọi người trên khán đài căng mắt ra để nhìn xem người nào mới là người dành được chiến thắng chung cuộc.

Khói bụi tan đi thì cũng là lúc tất cả mọi thứ được lộ diện.

Đó chính là đồ nát hoang tàn, không chỗ nào là không có hố to che lấp đi mọi thứ và cái hố to nhất ở chính giữa cũng chính là chỗ mà Nam Phong và Tần Mặc so chiêu với nhau.

Đứng là “vật đổi sao dời”, người đang nằm ở dưới kia không ai khác lại chính là Tần Mặc, kẻ mà lúc trước còn khiến cho Nam Phong chật vật nay đã phải nằm gòn gòn trong hố lớn.

“Thật không ngờ, người thua cuộc lại chính là ta!” Tần Mặc vừa nói ngủ giác vừa chảy máu giàn giụa.

Nam Phong đứng kế bên cũng không khá khẩm hơn là bao, thế nhưng hắn vẫn còn đang đứng vững còn Tần Mặc thì đã nằm xuống.

“Người rất mạnh, thế nhưng người chiến thắng chung cuộc vẫn là ta!”

Tần Mặc cười trong đau đớn, hắn nói: “Một đời chiến bại như ta không ngờ lại phải nằm xuống trong tay một tên tiểu tử như người, đúng là thiên ý mà, thiên ý mà!”

“Nhưng mà ta muốn...”

Còn chưa kịp dứt câu thì một luồng khí đen tà ác bao phủ lấy Tần Mặc.

Sau khi đám sương đen đó tan đi thì hiện ra trước mắt mọi người là một bộ xương trắng đã bị nhiễm một tầng hôi sặc.

Mọi người kể cả Nam Phong sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì đều cảm thấy mặt mũi tái xanh lại.

Họ không ngờ lại có một kiểu chết kinh dị như vậy.

Nam Phong lúc này cũng không còn sức để suy nghĩ nữa rồi.

Mắt của hắn đang dần mờ đi và tối đen lại, mọi thứ như chìm vào trong màn đêm tăm tối.

...

Ở một nơi rất xa nơi này.

Một nam tử tà mị đang ngồi vận chuyển linh khí trong cơ thể thì bỗng dưng mờ to mắt ra nhìn về hướng luồng khí đen đang tiến lại gần.

Hắn mở miệng, một giọng nói vô cùng ma mị vang lên: “Không ngờ chỉ mới đạt đến kết đan hậu kỳ mà đã chết rồi! Nhưng không sao, kết đan hậu kỳ mặc dù chẳng đáng là bao nhưng vẫn có thể phục dụng được!”

Sau đó hắn hút ngưng khí đen đó vào trong cơ thể của mình và ngồi xuống tiếp tục tu luyện.

“Kẻ chiến bại ắt phải chết...”

Giọng nói ma mị của hắn một lần nữa vang vọng khắp bóng tối rồi chìm dần vào trong màn đêm yên tĩnh.

Khi mà Nam Phong tỉnh lại thì người đầu tiên mà hắn nhìn thấy lại là cô nàng Mộ Dung Tuyết đang lo lắng bên cạnh.

“Người có làm sao không vậy?” Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Nam Phong tỉnh lại thì lo lắng hỏi.

Nam Phong cảm thấy xúc động vô cùng, ngoài mẹ hắn và Yu Mina ra thì đây là người con gái đã quan tâm hắn đến vậy.

Hắn đang định trở mình ngồi dậy thì vết thương lại khiến cho hắn nhũn mảy ngã nằm xuống giường.

Mộ Dung Tuyết nhìn hắn tức giận nói: “Người vẫn còn cố ngồi dậy làm gì nữa hả? Thương thế như vậy mà vẫn không làm cho người sợ hay sao?”

“Sao hôm nay bà cô này lại tỏ ra quan tâm đến mình thế không biết nữa?” Nam Phong ngạc nhiên nhìn Mộ Dung Tuyết, hắn còn không hiểu hôm nay bà cô này thay đổi tính nết gì đây.

Nghĩ là như vậy nhưng Nam Phong vẫn đáp tiếng với Mộ Dung Tuyết, hắn nói: “Ừm! Cũng không có gì to tát lắm, nằm nghỉ ngơi một chút là được rồi!”

“Hừ! Lại còn không to tát, đã dùng đến cấm thuật rồi lại còn cậy mạnh nói mình không bị làm sao!” Mộ Dung Tuyết tức giận nói, nàng cảm thấy thật là uổng phí khi lại đi quan tâm đến cái tên vô tâm này.

Nam Phong kêu oan uổng, hắn có biết cấm thuật là cái gì đâu mà từ cái tên Tần Mặc cho đến cô nàng này đều đề cập đến.

Thế nhưng hắn lại nghĩ, cái cấm thuật gì đó thì sao mà mạnh mẽ hơn được hỗ trợ trong hệ thống cơ chứ.

“Khụ khụ!” Vương Hạ Thiên đứng ở bên ngoài ho khan đánh tiếng.

Cô nàng Mộ Dung Tuyết nhìn thấy Hạ Thiên thì mặt đỏ như gấc, nàng không dám nhìn vào ánh mắt của Hạ Thiên nữa mà quay sang nói với Nam Phong rằng: “Ta ra ngoài trước cho hai huynh nói chuyện với nhau!”

Sau đó, cô nàng này chạy mất hút trong sự ngỡ ngàng của Nam Phong.

Trông thấy cảnh tượng như vậy thì Nam Phong lẩm bẩm nói: “Đúng là không thể hiểu được tính nết của phụ nữ mà!”

Hạ Thiên nghe thấy vậy thì miệng có chút co giật, hẳn nghĩ chẳng lẽ còn có một người ngây thơ đến mức này, có mỹ nữ tự động dâng đến cửa mà vẫn còn chấp tay nói: “Thí chủ có thể ra về!”

Không nghĩ đến chuyện đấy nữa, Hạ Thiên quay sang hỏi Nam Phong: “Thân thể của ngươi như thế nào rồi?”

Nam Phong nghe thấy vậy thì từ tốn trả lời: “Đã đỡ đi rất nhiều, khoảng tầm một tháng nữa là có thể hồi phục!”

Hạ Thiên ngạc nhiên hỏi tiếp: “Thế tác dụng phụ là gì, có mạnh không?”

“Ừm! Chỉ là trong vòng một tháng sẽ như một phế nhân vậy, cảnh giới kết đan kỳ cũng không thể sử dụng được!” Suy nghĩ một lúc Nam Phong trả lời.

Nghe thấy vậy thì Hạ Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, hẳn nhìn Nam Phong nói một câu: “Kháo! Cẩm thuật này cũng quá là trâu bò rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Rời đi

Sau một tháng tĩnh dưỡng, cuối cùng thì Nam Phong cũng đã hoàn toàn hồi phục.

Nhìn vào hấn không ai nghĩ rằng chỉ mới một tháng trước thôi thì vẫn là một kẻ với thương tích đầy mình, thậm chí còn không thể tự đi chuyển được.

“Phúc lợi của hệ thống này quả thật quá là kinh khủng!” Nam Phong cảm khái nói.

[Thế nên ký chủ cần phải tôn trọng hệ thống hơn nữa!]

“Cút!”

Trong một tháng này Mộ Dung Tuyết vẫn luôn ở cạnh bên và chăm sóc cho hấn rất nhiều.

Đối với một tiểu thư như nàng thì đây là một việc hết sức là khó khăn, nhưng vì Nam Phong mà nàng sẵn sàng chấp nhận hết mọi thứ.

Nam Phong cũng không phải là một tên ngốc, hấn cũng đã phần nào đoán ra được tâm ý của cô nàng này.

Thế nhưng, hấn không dám đón nhận nó, bởi vì vẫn còn có một người con gái yêu hấn hết lòng và mong ngóng ngày hấn trở về.

Hấn không thể phụ nàng được!

“Ngươi cứ thế mà ra đi à, vậy còn nàng thì sao?” Hạ Thiên hỏi Nam Phong khi hấn chuẩn bị không từ mà biệt.

“Ta biết được tâm ý của nàng, thế nhưng ta vẫn còn một người con gái khiến cho ta không thể phụ nàng được!” Nam Phong lắc đầu, hấn bắt đầu dĩ cười khổ.

Hạ Thiên không đáp lại mà chỉ hỏi một câu: “Thế không tạm biệt nàng một câu hay sao, dù sao thì người ta cũng đã dành ra một tháng để chăm sóc cho ngươi mà?”

“Tạm biệt thì thế nào, chẳng phải lại càng thương tâm hơn nữa sao? Ta cũng biết được tâm ý của nàng, thế nhưng chỉ là một cảm xúc thoáng qua hay là khắc cốt ghi tâm thì hãy để cho thời gian là câu trả lời. Có khi, sau một khoảng thời gian nữa thì nàng lại quên đi cái người tên Nam Phong này cũng nên!”

Nam Phong nhìn lên trời như thể đang suy nghĩ gì đó, xong hấn nói tiếp: “Như thế cũng là tốt cho nàng!”

Xong hấn hít một hơi rồi nói ra một câu không thành lời: “Cứ coi như là một giấc mộng đẹp đi!”

Hạ Thiên thở dài.

Hấn tự hỏi không biết nếu mà hấn và Lâm Tư Nguyệt phải trải qua hoàn cảnh như vậy thì hấn có thể dứt khoát được như Nam Phong hay không?

Nam Phong dùng khinh công lướt người đi một đoạn khá xa.

Dường như nhớ ra điều gì đó, hấn quay lại nói với Hạ Thiên rằng: “Bổn mình chủ xin được truyền lại chức vị cho vị thiếu hiệp Hạ Thiên này!”

Nói xong, hấn cười khà khà rồi nhanh chóng biến mất sau hàng cây.

“Cái thằng này!” Hạ Thiên nhìn Nam Phong trước khi đi mà vẫn không hề quên tính kế hấn, thì chỉ có thể cười khổ một phen khi quen phải một tên bằng hữu khôn nặn như vậy mà thôi.

Hạ Thiên nhìn về phía bụi cây và nói: “Hấn đi rồi, nàng có thể ra được rồi đấy!”

Mộ Dung Tuyết từ phía bụi cây xuất hiện, vành mắt của nàng có chút ửng đỏ và vẫn còn đọng lại chút nước ở trên đây, nàng nói với giọng điệu run rẩy, ngắt quãng: “Vậy là... hấn đã có... người khác rồi sao?”

Hạ Thiên không trả lời câu hỏi đó mà chỉ lắc đầu bước đi.

Mộ Dung Tuyết nắm chặt bàn tay của mình lại và nói thầm: “Ta chắc chắn sẽ không bỏ cuộc đâu, tâm của Tuyết nhi từ lâu đã thuộc về huynh rồi!”

Sau đó, nàng ngừng đầu lên nhìn về phương hướng mà Nam Phong biến mất với ánh mắt tràn đầy quyết tâm

...

Đi một hồi lâu, Nam Phong cũng nhận ra có người nào đó đang theo dõi hắn, hắn lách người vào trong một con hẻm nhỏ và nhanh chóng biến mất vào một góc tối.

“Hắn đâu rồi, chẳng lẽ đã chạy mất?” Giọng nói của người phụ nữ này dường như rất là tức giận khi mà để mất dấu của Nam Phong.

“Cô nương, không cần phải tìm đâu, ta ở phía sau cô này!”

Cô nàng theo dõi Nam Phong từ từ quay lại.

Sau khi nhìn thấy rõ dung mạo thì hắn nhận ra ngay, đó chính là cô nàng nhan sắc bình thường vẫn thường nhìn hắn với ánh mắt giết người.

Nam Phong không thể hiểu được, tại sao cô nàng này lại thù hận hắn lâu đến vậy?

Thậm chí, không kể còn mất công theo dõi hắn nữa!

Hình như hắn vẫn chưa làm gì để đắc tội cô ấy a!

“Cô nương, dường như tôi cũng không làm gì để đắc tội cô a? Vậy làm sao cô lại bám theo tôi không dứt a?” Nam Phong nghi hoặc hỏi.

Lần này thì hắn phải làm rõ ra ngô ra khoai chuyện này, nếu không thì lại tự dung mang phiền phức vào người à!

“Không làm gì ư? Vậy thì người hãy xem cho kỹ, ta là ai đây!”

Nói xong, cô nàng này xé bỏ lớp mặt nạ trên mặt xuống.

Ấn dấu đằng sau lớp mặt nạ da người đó là một khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm, nó có thể sánh ngang với những nữ thần minh tinh mà hắn vẫn thường thấy trên truyền hình.

Thế nhưng, điều làm cho hắn ngạc nhiên nhất lại chính là, cô nàng này đích thị là mỹ nhân mà hắn gặp được ở bờ suối ngày hôm đó.

Nam Phong há hốc mồm nói: “Vậy ra cô chính là mỹ nhân ngày hôm đó sao? Bảo sao mà ánh mắt của cô so với cái lớp mặt nạ nó lại khác nhau một trời một vực đến như vậy? Tôi còn đang nghĩ tại sao với một ánh mắt như thế lại mang một khuôn mặt tầm thường đến như vậy? Hèn chi là...”

Trông thấy biểu cảm của Nam Phong thì khuôn mặt trắng nõn của nàng bỗng hiện lên một chút ửng đỏ, nàng dùng ánh mắt giận dữ nhìn Nam Phong và nói: “Hừ! Nhìn đủ chưa, chẳng phải là người có gì cần phải nói với ta hay sao?”

“À! Đúng vậy! Nhưng mà ngày hôm đó cũng không thể nào trách tại hạ được, ai lại nghĩ rằng ban ngày ban mặt lại có người đi tẩm lộ thiên cơ chứ?” Nam Phong dùng vẻ mặt vô tội nhìn mỹ nữ đang ở trước mặt mình.

Nghe thấy Nam Phong giải thích thì mỹ nhân này lại càng tức giận hơn nữa, nàng hét lên một câu: “Hừ, người còn dám nói nữa à! Dám tặc mau nộp mạng!”

Nhìn thấy đáng vẻ quyết ăn thua với hắn thì Nam Phong không biết phải làm như thế nào cả.

Dù sao đi nữa thì hắn cũng là một thằng đàn ông cơ mà, sao lại nở ra tay với một nữ thần cơ chứ!

“Từ từ nào, từ từ nào!” Nam Phong vắt chéo hai tay ra dấu bình tĩnh.

“Hừ! Người còn có gì để nói nữa hay sao?” Cô nàng này vẫn không dừng lại mà tiếp tục tiến lại gần Nam Phong, tay của nàng cũng đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

“Còn mà, còn mà!”

“Nói!”

“Thật ra thì tôi có một thứ cần phải gửi lại cho chính chủ!”

“Hừ! Là cái gì?”

“Là cái này này này!”

Nói xong, hắn rút từ trong ngực ra một chiếc yếm hồng, mặt thì cười hề hề hời hởi.

Nhìn Nam Phong lúc này không khác một tên dâm tặc là bao, đã thế hắn còn cố nặn ra một nụ cười mà hắn cho là soái nhất nữa chứ.

“Người... người...! Dâm tặc! Lại còn dám giữ cả thứ đó nữa!”

Mỹ nhân khi đó mặt thật giống như là biến đổi thành một con người hoàn toàn khác vậy, phong tình vạn chủng, khiến cho bất kỳ một nam nhân nào cũng muốn ôm vào chiều chuộng, dỗ dành.

Mỹ nữ hừ lạnh một tiếng không đôi co với Nam Phong nữa mà tung người bay đi.

“Ngày này ba năm nữa hẹn gặp lại người tại đại hội thiên tài Huyền Linh đại lục. Lúc đó, chính ta sẽ là người khiêu chiến với người để trả lại mối thù này!”

“Hãy nhớ lấy, tên của ta là Mộ Dung Vân Phụng...”

Mỹ nữ đi rồi mà hương thơm vẫn còn đọng lại một hồi khiến cho Nam Phong có cảm giác bồi hồi, lưu luyến, hắn tự hỏi mình một câu:

“Haizz! Mình đang gặp phải cái thán gì đây? Thán sát gái à?”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Truyền tống trận cổ xưa

Trong một căn biệt phủ gần đó, một tiếng gầm giận dữ vang lên cùng với tiếng đổ vỡ của đồ đạc khiến cho mọi người ai đi ngang qua đều phải giật mình mà tránh xa.

Người đó hét lên một tiếng thật to và nói:

“Aaaa! Tên khốn kiếp! Tại vì nguoi mà ta còn chưa kịp phong quang vô hạn mà đã như một ánh trắng lóe loẹt tắt! Còn nguoi nào thì mình chủ vô lâm, quân sư kỳ tài, truyền kỳ may mắn, sáng tạo kỳ tích nhân. Đáng lẽ ra, tất cả điều đó phải là của ta mới đúng, vốn dĩ chúng không nên thuộc về nguoi! Nam Phong!”

“Khà khà, Nam đại thiếu gia sao phải tức giận như vậy chứ? Kẻ như Nam Phong không nên có được tất cả những thứ đó!” trong bóng tối một giọng nói khàn khàn phát ra.

“Hừ! Là Ai? Là ai giả thân giả quý, mau xuất hiện đi!”

Từ trong bóng tối một lão già râu bạc trắng từ từ xuất hiện và dùng ánh mắt nham hiểm để nhìn cái người tên là Nam thiếu này.

Người được gọi là Nam thiếu cảnh giác nhìn lão già, hần nói: “Nguoi là ai?”

“Khà khà, lão nhân là ai không quan trọng, thế nhưng điều quan trọng nhất lúc này chính là chúng ta có chung một kẻ thù đấy!”

“Hừ! Là ai?”

“Nam Phong!” từ vừa thốt ra từ trong miệng của lão nhưng lại tràn đầy hận ý trong đó, lão ta chỉ hận không thể ngay lập tức chém giết cái người tên là “Nam Phong” này.

Nếu Nam Phong ở đây thì sẽ nhận ra ngay, người này chính là lão già đã phản bội mọi người, tên là Tổng Ngạc Thanh.

Mọi người ai cũng nghĩ rằng vì quá xấu hổ mà lão đã biến mất, không ngờ lão ta như một con rắn độc chờ đợi thời cơ và cắn người khác một nhát thật đau đớn, cụ thể ở đây chính là Nam Phong.

Thật ra, con đường của lão sẽ vô cùng rộng mở nếu không phải vì cái tên Nam Phong này xuất hiện.

Nếu không vì hần thì lão đã có một cuộc sống sung sướng hơn rất nhiều rồi, chứ không phải trốn chui trốn lủi thế này.

Tất cả hận thù lão đổ dồn về Nam Phong và thế rằng một khi lão còn sống trên đời thì phải tự tay bóp chết cái tên Nam Phong tiểu nhi này.

Tên còn lại thực ra cũng chẳng có tên tuổi gì cả, hần ta bị Nam Phong loại ngay từ vòng đầu, thế nên sinh lòng phần hận với hần.

(t/g: cái vụ “thanh khí thảo” đó, công nhận phát đấy cay thật.)

Sở dĩ, lão nhân râu bạc chọn cái tên này để hợp tác vì dù sao thì gia đình của hần ta cũng có chút thế lực ở đây, cộng thêm sự hận thù sâu sắc với Nam Phong, thì đó chính là đối tượng thích hợp nhất để hợp tác.

Nam Phong đi được một quãng đường dài vượt qua cả nơi tổ chức đại hội vô lâm, thì nghe thấy có một tin vô cùng thú vị.

Không biết có ai lại đi loan tin rằng đã phát hiện ra “thanh khí thảo” trong một hang động gần đó.

Nghe thấy ba từ “Thanh khí thảo” thôi mà chân tay của Nam Phong đã bần rùn hết cả lên rồi.

Cái hương thơm ngào ngạt mà nó mang lại khiến cho hần vẫn còn nhớ đến tận bây giờ, chỉ tại lũ khốn kiếp ở vòng một khiến cho hần phải sử dụng hết chỗ “thanh khí thảo” để đối phó với chúng.

Hần rất muốn đi tìm bọn họ để tính sổ, thế nhưng khổ nỗi hần lại trở thành minh chủ vô lâm.

Chẳng lẽ, lại vì mấy chuyện không đâu mà hần lại đi bắt chẹt thuộc hạ của mình à!

Chính vì thế, hần chỉ có thể nuốt con tức này vào người mà thôi!

Ai thấu nỗi đau này chứ!

Vậy nên, khi nghe đến ba từ “thanh khí thảo” thôi là khiến cho Nam Phong phải đi thừa sức một phen rồi.

“Hừm! Đây chính là hang động bí mật hay sao? Tại sao lại không có ai đến đây vậy?” Nghi vấn là thế, thế nhưng cái sự mê hoặc của “Thanh khí thảo” lại không khiến cho hần lùi bước.

Hang động bên trong tối đen như mực, đến cả tay mà hần cũng không nhìn thấy rõ.

Vận dụng chân khí dồn lên mắt, cuối cùng thì hần mới có thể lờ mờ nhận ra được mọi thứ.

Thấp một cây đuốc để nhìn cho rõ hơn, Nam Phong bắt đầu tiến sâu vào bên trong và chuẩn bị cho công cuộc tìm kiếm “thanh khí thảo” thần thánh của mình.

Sau một hồi tìm kiếm mà chẳng thu được kết quả gì khiến cho hần tức điên lên, không nhận được mà nằng chừ cái tên nào “ăn no rừng mỡ” lại đi tung cái tin đồn thất thiệt này.

“Hừm! Cái gì vậy?”

Từ xa Nam Phong nhìn thấy một vật thể gì đó đang từ từ tiến lại gần.

Càng tiến gần hơn thì tiếng “vo ve” của nó lại càng phát ra rõ ràng hơn.

Nam Phong tò mò tiến lại gần xem thử thì phát hiện ra.

“Mẹ nó nữa! Tường là gì, hóa ra là một con ong, mà con ong gì lại to bằng một bắp tay thế kia, đúng là dị giới mà!”

Dường như phát hiện ra Nam Phong, chú ong “nhỏ” chăm chỉ này phát ra tín hiệu nguy hiểm và lao thẳng đến chỗ của hắn.

“Mẹ nó! Đến ong mà cũng muốn khi dễ ta à! Xem ta đây!”

Nói xong, hắn tung một quyền và nhanh chóng giết chết chú ong tội nghiệp cùng với vẻ mặt đắc chí.

Bỗng dưng, giọng nói của hệ thống vang lên.

[Chúc mừng ký chủ đã tiêu diệt Hắc phong trù]

Nam Phong nghe thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Thế phần thưởng là gì?”

[Phần thưởng của ký chủ sẽ là một đàn ong đuối giết]

“Cái gì mà...”

Còn chưa dứt lời thì tiếng “vo ve” ngày càng tăng và không có dấu hiệu dừng lại, khiến cho Nam Phong vắt chân lên cổ mà chạy.

Đùa à! Một con, vài con thì hắn còn dễ dàng tiêu diệt.

Thế nhưng đến vạn con thế này thì chỉ có nước chạy trốn mà thôi, có khi chạm chân một chút nữa thì hắn sẽ bị biến thành một cái xác khô mất.

“Mẹ nó nữa! Sao lúc này mà không nhắc nhở tao hà hệ thống!” Nam Phong tức giận mắng chửi cái hệ thống mất dạy này.

[Hệ thống không thể phỏng đoán được phản ứng của ký chủ để đưa ra gợi ý. Hệ thống biết được là sau khi cập nhập những tri thức mà sư phụ ngài đã dạy, ngài cũng có mặt vào lúc đó!]

“Mẹ nó nữa! Mày là hệ thống nhớ lâu là điều bình thường, chứ ta làm sao mà nhớ hết được cả mớ kiến thức như vậy a!” Nam Phong rống to một tiếng nhưng vẫn không quên việc chạy của mình.

[Hệ thống đã rút kinh nghiệm để lần sau đưa ra những phương án tối ưu nhất]

“Fuck!”

...

Nam Phong vừa chạy vừa không quên đi vào chỗ có người, hắn mong rằng họ có thể giúp mình ngăn chặn lại một chút.

Điều này khiến cho những võ giả gần đó chửi ầm lên, họ không biết cái tên điên nào lại đi trêu chọc “Hắc phong trù”, đã thế sau khi trêu xong thì lại dẫn họa về chỗ họ.

“Mẹ nó! Lũ ong này cũng thật là kiên trì quá đi, chi giết có một con thôi mà!” Nam Phong vừa chạy vừa chửi rống lên.

[Xin ký chủ hạn chế nói để tránh mất sức!]

“FUCKKKK!!!”

“Chạy thế này không ổn chút nào?”

Nam Phong cảm thấy chân khí của mình càng lúc càng giảm, chỉ một chút nữa thôi là hắn sẽ thành mồi nhắm cho lũ ong kia.

[Ký chủ hãy xem, phía trước có một hang động. Theo phương án của hệ thống thì ký chủ nên tiến vào đó lánh nạn.]

Nghe thấy lời khuyên đến từ hệ thống thì hắn chỉ có thể cắn răng làm theo mà thôi.

Sau khi tiến vào trong hang động thì có vẻ lũ “Hắc Phong trù” này có điều gì đó sợ hãi mà không dám tiến vào, chính vì thế đã tạo ra cơ hội cho hắn điều tức chân khí.

...

“Nhìn đám ong kia kia! Bám ở ngoài cửa động hơn hai canh giờ rồi mà vẫn không thêm bỏ cuộc! Đúng là dai như ong mà!” Nam Phong tức giận chỉ tay vào lũ ong ngoài kia nói.

Bực tức là vậy, thế nhưng hắn vẫn không đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

Chẳng lẽ, bọn ong nó ở bên ngoài một, hai ngày thì hắn cũng phải đợi một, hai ngày hay sao?

Hắn quyết định cấp mông lên và đi khám phá cái hang động này, lần này thì hắn sẽ không trêu chọc cái phiền phức gì nữa.

Hang động này rất sâu, đi một hồi một là mà cũng không nhìn thấy đích.

Khi Nam Phong đang chuẩn bị bỏ cuộc thì hắn nhìn thấy một chút ánh sáng lóe ra ngay trước mắt.

Hắn vui mừng hí hửng tiến lại gần, vừa đi Nam Phong vừa nói: “Thật không uống công cho mình đã đi tìm lâu như vậy!”

Trước mắt Nam Phong lúc này chính là một tế đàn cổ xưa, dường như nơi này đã lâu lắm rồi không có ai đặt chân đến, vết tích năm tháng vẫn còn hằn sâu trong từng kiến trúc của tế đàn.

Trong khi, Nam Phong đang hiểu kỳ về tế đàn cổ xưa này thì giọng nói của hệ thống vang lên.

[Xin ký chủ để ý, dường như tế đàn này chính là một truyền tống trận cổ xưa!]

Nam Phong ngạc nhiên hỏi: “Sao người lại chắc chắn như vậy?”

[Nếu theo đúng như hình vẽ miêu tả của lão sư phụ ngài về truyền tống trận, thì hệ thống có thể khẳng định một điều, đây chính là nó!]

“Hừm! Truyền tống trận cơ à? Vậy người có thể kích hoạt được nó hay không?”

[Truyền tống trận này dường như đã bị hư hỏng một vài chỗ thiết yếu, nếu không sửa được thì sẽ không thể kích hoạt!]

“Vậy người sửa được nó hay không?”

[Tất nhiên hệ thống có thể sửa được, tuy nhiên...]

“Lại điều kiện gì nữa đây?”

[Ký chủ phải thực hiện một nhiệm vụ ngẫu nhiên đến từ hệ thống!]

“Méo nhé!”

[Vậy thì nhiệm vụ đó có thể cho ký chủ được quyền lựa chọn!]

“Thôi không cần đâu hệ thống à! Anh mày đây cũng không hoàn toàn hứng thú với cái truyền tống trận này!” Nam Phong khinh bỉ nói.

Cái hệ thống này lại còn dám hờ hấn một lần nữa à?

Hắn đâu có ngu!

[Vậy thì ký chủ được quyền hủy bỏ nếu nhiệm vụ đó không thể thực hiện được!]

...

Trong khi hắn và hệ thống đang đàm phán với nhau, nói đúng hơn là một cái hệ thống đang muốn hớ người và một nam thanh niên sau khi bị hớ quá nhiều lần thì đã trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bỗng dưng, một tia sáng màu xanh nhạt phía sau tế đàn xuất hiện, dường như nó đang muốn kích hoạt truyền tống trận hư hỏng này.

Ầm ầm...!

Tiếng động vang lên khiến cho Nam Phong không còn cái vã nữa mà tập trung vào đó với lòng đầy cảnh giác.

“Cái gì đang xảy ra vậy hệ thống?”

[Dường như truyền tống trận này đang muốn khởi động trở lại]

“Hừ! Chẳng phải nhà người nói nó bị hư hỏng rồi hay sao? Mày nó! Cái hệ thống chết tiệt này, mày lại còn chuẩn bị lừa ta nữa à?” Nam Phong tức giận mắng chửi cái hệ thống vô lương tâm này, may mắn là lần này hắn vẫn chưa bị nó lừa.

[Hệ thống...hệ thống không có lừa đảo! Tất cả lời nói đều là sự thật!]

“Hừ! Thật không?”

[Thật...thật...]

“Hừ! Không nói chuyện với nhà người nữa!”

Nam Phong không để ý đến cái hệ thống chết tiệt này nữa mà quay sang khám phá truyền tống trận bỏ hoang kia.

[Dường như nó đang muốn...]

Hệ thống còn chưa kịp cảnh báo thì một luồng ánh sáng màu xanh cuốn theo Nam Phong vào trong và nhanh chóng biến mất.

“Mẹ nó nữa! Thật là Xui Xẻo... A a a.....!!!”

...

Ngay sau khi Nam Phong biến mất, một vách ngăn mờ ảo từ trên không trung xuất hiện.

Một người mặc vest đen trông vô cùng lịch lãm từ từ bước ra.

Người này vừa đi tay vừa cầm một chiếc máy ảnh Rolleiflex màu hồng đen, tay bấm chụp liên hồi không ngừng.

Sau đó, người này nhìn về phương hướng mà Nam Phong biến mất và nói:

“Vậy à! Thế thì ta hiểu ra tất cả rồi! Thế giới này không nên xuất hiện kamen rider! Thế nhưng, không sao cả...”

Người này quay trở lại vách ngăn không gian mờ ảo đó, trước khi đi hẳn vẫn không quên nói một câu vô cùng đáng sợ:

“Ta sẽ hủy diệt thế giới này! Nhanh thôi!”

Sau đó, người mặc vest đen này hoàn toàn biến mất vào trong màn ánh sáng mờ ảo, chỉ còn lại không gian tăm tối nơi chứa đựng cái truyền tống trận cổ xưa đã ngừng hoạt động.

(t/g phần tiếp theo mình sẽ viết về kamen rider (ky sỹ mặt nạ), nếu bạn nào có hứng thú thì hãy đồng hành cùng tác, nếu không thì có thể đợi tác hoàn thành phần tiếp theo rồi tiếp tục đồng hành. Thanks!)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chuyển xe định mệnh!

“Bố! Con sẽ không cưới hẳn ta đâu!” Kiều Vy tức giận nhìn bố của mình, nàng không ngờ rằng người mà nàng vẫn cho rằng là yêu quý mình nhất lại bắt mình phải lấy một kẻ mà nàng chưa bao giờ gặp mặt.

“Hừ! Con thì biết cái gì, ta cũng chỉ vì tốt cho con mà thôi! Chương đại công tử tài hoa xuất chúng, gia cảnh tốt đẹp! Người ta nhất kiến chung tình với con thì phải nói đó là phúc phận của con mới đúng!” Người mà Kiều Vy gọi là bố dùng khuôn mặt lạnh lùng để nói chuyện với nàng.

“Con không biết! Con sẽ không bao giờ lấy người mà con chưa gặp lần nào, với lại...” Kiều Vy tức giận đến độ khuôn mặt của nàng có phản ứng đỏ.

Nàng nhìn vào ba của mình và nói: “Con vẫn còn chưa học xong, con muốn học tiếp lên đại học rồi mới tính đến chuyện kết hôn! Con muốn có một cuộc sống riêng của mình!”

Ba nàng mỉm cười nói: “Điều đó thì con không cần phải lo lắng đâu! Chương đại công tử người ta cũng đã tôn trọng quyết định của con rồi! Cái ngày mà con tốt nghiệp thì cũng là lúc người ta đến cửa cầu hôn!”

“Nên là vậy!” Kiều Vy bực tức nói.

“Ừm! Vậy thì quyết định như thế đi! Ta cũng đã tìm được cho con một trường đại học danh tiếng rồi! Đó chính là trường đại học Quốc gia Hà Nội! Trường đó rất là uy tín và chất lượng!”

Nghe thấy vậy, lại càng khiến cho nàng tức giận hơn nữa, nàng hét lên một tiếng: “Con không muốn!” rồi chạy nhanh về phòng của mình.

Ba nàng không nói gì nữa mà để kệ cho nàng đi, dù sao thì mọi việc đều đã được ấn định, ông không nghĩ rằng đứa con gái ngoan ngoãn của mình sẽ làm ra một chuyện động trời.

Ở trong phòng, Kiều Vy chầm kín chắn lên đầu, nàng rất là tức giận không phải vì cuộc hôn nhân sắp đặt này hay là trường đại học mà ba mình chọn, mà chính là từ trước đến giờ nàng vẫn luôn phải nghe theo sự sắp đặt đó của ba.

Đến cả khi ba năm học cấp ba, nàng cũng chưa từng một lần có một mối tình tuổi học trò nào cả, tất cả bọn họ vì sợ ba của nàng mà không dám tiếp cận làm quen.

Nàng không biết rằng ba nàng muốn làm tất cả những điều tốt nhất cho nàng.

Trong đôi mắt trái đời của ba nàng thì những người muốn tiếp cận nàng, một phần là vì nhan sắc, nhưng phần lớn là vì khối tài sản kếch xù của nàng.

Cả một đời ba nàng chỉ có được một người con gái, đó chính là nàng.

Mẹ nàng mất từ rất sớm, vậy nên mọi tình cảm ông đều dồn vào giọt máu cuối cùng mà người vợ yêu quý để lại.

Thế nên, ông không cho phép bất kỳ điều gì làm tổn thương đến nàng.

Nhưng mà Kiều Vy lại không nghĩ như vậy.

Từ trước đến giờ nàng vẫn luôn cho rằng ba mình là một người đàn ông sắt đá và luôn sắp đặt nàng theo mong muốn của ông.

Mười tám năm, cũng là mười tám năm nàng phải nghe theo sự sắp đặt đó, điều đó khiến cho nàng chịu hết nổi rồi!

“Không được, mình phải làm một thứ gì đó nếu không thì sẽ phải lấy một người mà mình chưa bao giờ gặp mặt!”

Kiều Vy lên mạng và tra thông tin thì phát hiện ra một trường đại học tương đối tốt nằm ở Hải Phòng, địa điểm đấy nói xa cũng không hoàn toàn nhưng cũng đủ để tránh được tai mắt của ông.

Dù sao thì địa bàn mà ba nàng hoạt động là ở Hà Nội, còn Hải Phòng thì vẫn chưa có thể vươn được xa như vậy.

“Ừm! Quyết định vậy đi! Mình sẽ đăng ký vào đây!”

Nói là làm nàng dùng nguyện vọng của mình để đăng ký vào trường đại học Hàng Hải, khoa Anh ngữ, với điểm số của nàng thì chuyện đó là điều vô cùng đơn giản.

“Vậy thì mình đi kiểu gì đây, khi mà mới bước chân ra ngoài thì đã có tai mắt của ba ở đó rồi?” Kiều Vy đắn đo suy nghĩ, mặc dù nàng là tiểu thư của một gia đình giàu có, thế nhưng không có nghĩa nàng là một cô gái không biết suy nghĩ.

Nàng vẫn luôn theo dõi mọi thứ và biết được năng lực mạnh mẽ của ba mình.

“Xe taxi, không được, ra ngoài là bị phát hiện ngay! Thế còn grap thì sao? Không được! Như thế thì lại càng dễ bị phát hiện hơn! Vậy còn...”

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng thì Kiều Vy cũng đã đưa ra được quyết định của mình.

Chỉ có phương tiện đấy là ba của nàng sẽ không ngờ đến nhất.

“Quyết định vậy đi!”

Kiều Vy nhanh chóng chuẩn bị hành trang cho kế hoạch “tẩu thoát” này.

“Không xong rồi ông chủ! Tiểu thư mất tích không thấy đâu rồi!” Nhân viên bảo vệ hốt hải chạy vào thông báo.

“Hử! Các người làm ăn kiểu gì vậy, nó đi như thế nào mà cũng không biết được à?”

“Thưa...thưa ông chủ! Tất cả các máy quay an ninh trong nhà đều bị tiểu thư phá hỏng hết, bây giờ ngoài kia đang rất là loạn để có thể khắc phục được điều đó!”

Người nhân viên này không dám chậm trễ, hần nói ra hết tình trạng trong nhà vào lúc này.

“Các người... Haizz! Ra ngoài đi tìm nó cho ta!”

“Vâng, ông chủ!”

Sau khi tất cả mọi người đều đi hết ra ngoài thì ông ấy ngồi xụp xuống chiếc ghế bành của mình, tay thì day day thái dương và nói: “Kiều Vy, con đang định làm cái gì đây?”

...

“Biết ngay mà! Kế hoạch hoàn hảo của mình rồi sẽ thành công mà!” Kiều Vy sung sướng nói, nàng lúc này đang ngồi trên xe buýt công cộng để đi đến bến xe Nước Ngầm.

“Cháu gái cô có một ít đồ ăn sáng, cháu có muốn mua một chút ăn tạm hay không?”

Một người phụ nữ trung niên tiến lại gần và nhiệt tình giới thiệu cho nàng về những món ăn nhẹ, phía sau cô ta là một cô gái trẻ và một chàng thanh niên.

“Cháu cảm ơn cô! Thế nhưng cháu lúc này không cảm thấy đói bụng!” Kiều Vy nhả nhặn trả lời, dù sao thì gia đình nàng cũng là một tập đoàn lớn, thế nên lễ tiết cơ bản thì nàng vẫn có.

“Cháu cứ nghĩ kỹ lại đi! Dù sao thì từ đây đến bến xe cũng không hề gần!” Người phụ nữ này vẫn không từ bỏ ý định của mình và cố gắng khuyên nhủ nàng.

“Vâng! Cảm ơn, nhưng cháu không đói!”

Người phụ nữ này vẫn dùng chiến thuật “bám dai như đĩa” khiến cho cô nàng này có phần bực tức, với một người tốt tính như nàng mà còn bực tức được thì người phụ nữ này phải khó chịu đến nhường nào rồi.

Một lúc sau, nàng cảm thấy có một con chóng mặt bỗng dưng ập đến, khiến cho nàng không khỏi ngã nằm ra ghế.

“Ôi! Cháu không sao chứ cháu của ta? Chắc là tại nắng quá đến cảm rồi! Thôi thì tỳ nữa xuống bến ta sẽ đưa cháu về nhà!”

Người phụ nữ này hốt hải tiến lại gần và tỏ vẻ quan tâm đến nàng như thể là người thân.

Đến lúc này thì nàng cũng biết được mình bị làm sao rồi!

Nàng cũng hay đọc báo và nghe rất nhiều về những vụ việc đánh thuốc mê này rồi.

Thật không ngờ rằng hôm nay chính nàng lại gặp phải!

Cảm giác sợ hãi lan tràn khắp cơ thể và suy nghĩ của nàng, nàng rất muốn nói to một tiếng, thế nhưng có cái gì đó đã chặn lại khiến cho nàng không thể nói ra được, mà chỉ có thể lẩm bẩm cầu cứu, mong rằng sẽ có một người nào đó tốt bụng nhận ra được điều này.

Lúc này, nàng đã không còn sức nữa, cơ thể dần lịm đi, nàng đã không còn nhận biết được điều gì nữa rồi.

Khi Kiều Vi tỉnh lại, thì người đầu tiên mà nàng nhìn thấy lại là một chàng thanh niên, anh ta đang cầm một lọ dầu gió và thoa đều lên hai huyệt thái dương của nàng.

“Chẳng lẽ người này đã cứu mình hay sao? Thiên sư đã nghe lời khẩn cầu và để cho chàng trai này xuống cứu nàng à?” Kiều Vy miên man suy nghĩ.

“Cô tỉnh lại rồi à? Trong người còn có gì mệt mỏi hay không?”

Nụ cười tỏa nắng của anh ấy khiến cho Kiều Vy mê man bất tận.

“Cảm giác này là gì vậy? Chẳng lẽ, mình đã thích người này rồi hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Lão cái bang và chocolate marou

“Sư phụ! Hôm nay con muốn về thăm nhà một hôm, ngài có thể sắp xếp cho con xuống núi được không?” Nam Phong lăm vè chân chó nịnh nọt vị sư phụ khó tính này.

Nghe thấy vậy thì lão cái bang không hề mong muốn chút nào.

Cái tên tiêu từ này ngoài có trí nhớ ngoại hạng, tu luyện siêu nhanh ra thì còn nấu ăn rất là giỏi, lão không muốn để cho hắn đi một chút nào cả, mà chỉ muốn giữ lại để ngày nào cũng nấu cho lão ăn mà thôi.

Nhưng, sau khi suy nghĩ một hồi, lão cái bang lại có một quyết định hoàn toàn khác, lão sẽ để cho Nam Phong về nhà vài ngày.

Không phải lão tự dừng lại tỏ ra tốt bụng gì đâu mà tất cả đều có ẩn ý của nó cả. Lão ta muốn...

“Ha ha ha...! Sư phụ đúng là người tốt nhất mà, để đệ từ đám bóp lưng hầu hạ người!” Nam Phong sung sướng nói.

Lão cái bang vừa hưởng thụ sự “chăm sóc” nhiệt tình đến từ Nam Phong vừa nghĩ: “Đúng là đồ nhi ngoan của ta mà!”

Còn Nam Phong thì lại nghĩ: “Hừ! Hầu hạ cái lão già đó thật là mệt, không phải vì bị lão cưỡng ép đi luyện công thì... Hừ hừ!”

Sáng hôm sau.

Nam Phong dậy từ sớm để xuống núi, hắn không thể chịu được cái cảm giác làm tiên nhân này nữa rồi, hắn không muốn một ngày nào đó sẽ bị hỏi đầu giống như lão sư phụ của mình.

“Hừm! Nó đi rồi à? Vậy thì ta cũng nên xuất phát thôi!”

Lão cái bang nhanh chóng bám theo và không để cho Nam Phong phát hiện ra.

...

“Ha ha! Cuối cùng thì cũng về được đến nhà rồi!”

Nam Phong hét lên một tiếng sáng khoái, hắn nằm ườn người ra chiếc giường thân yêu của mình, những tháng ngày phải nằm trên cái giường đá đã quá là đủ với hắn rồi.

Bây giờ, hắn chỉ muốn được hưởng thụ cái sự mềm mại ít ỏi này mà thôi!

Bên ngoài căn nhà, người mà Nam Phong không ngờ đến nhất lại xuất hiện, hắn đang muốn tránh như tránh tà thể mà cái lão cái bang này vẫn có thể bám theo về được đến tận đây.

“Hừ! Thứ kết giới gì thể đây? Đến cả Pháp thân cảnh đỉnh phong như ta mà cũng không thể nào xé bỏ được nó!” Lão sư phụ bực tức nói.

[Cảnh báo! Có kẻ đang muốn đột nhập vào trong!]

“Gi vậy hệ thống?” Nam Phong cau mày, hắn về đến nhà rồi mà vẫn có kẻ không để cho hắn yên nữa.

[Có một sinh vật đẳng cấp cao đang muốn phá vỡ rào chắn mà hệ thống tạo ra!]

Nam Phong nghe thấy vậy thì sùng sốt nói: “Vậy có làm sao hay không? Hắn ta sẽ vào được đây à?”

Hắn vô cùng lo lắng, nếu có người nào vào được đây thì sẽ phát hiện ra hết tất cả những bí mật của hắn.

Hắn không muốn điều đó xảy ra a!

[Ký chủ không nên khinh thường hệ thống như vậy! Ngay đến cả thần linh của giới diện này cũng không thể đột phá được rào chắn, chứ đừng có nói là một sinh vật đẳng cấp cao!]

Nam Phong thờ phào nhẹ nhõm, hắn đúng là bị dọa cho sợ hết hồn.

“Nhưng đó là ai vậy?”

Không đợi Nam Phong phải thắc mắc lâu, một giọng nói vang lên, lần này không phải đến từ hệ thống mà là phát ra từ bên ngoài.

“Nam Phong đồ đệ tốt có ở trong đó không hả?”

Nam Phong im lặng nhưng trong đầu thì lại đang chửi thề: “Mẹ nó! Hóa ra là lão già đó à! Đúng là âm hồn bất tán mà!”

Không nghe thấy câu trả lời của Nam Phong thì lão cái bang lại tiếp tục gọi: “Không phải già vờ đâu, ta biết con đang ở trong đó mà!”

Xong lão nói tiếp: “Nam Phong! Đồ đệ tốt của ta! Bảo bối của ta, hãy cho ta vào trong nhà đi mà!”

“Sư phụ! Người cứ về đi, đệ từ ở đây sống tốt lắm, vài ngày nữa sẽ quay trở về để gặp người!”

“Không phải lo lắng đâu! Dù sao thì sư phụ cũng nên biết nơi ở của đệ từ mình là như thế nào chứ!”

Nam Phong lúc này ở trong nhà đang dầm chân chửi thề: “Mẹ nó nữa! Hóa ra lão già này dám đặt bẫy mình à? Lão lợi dụng lúc mình đi xuống núi để mò theo về đến tận nhà!”

Sau đó hắn nhếch môi khinh bỉ nói: “Lão cứ như thằng méo nào cũng ngu vậy! Mờ ra để chết với lão già đó à? Giống như là một người chủ nhà nói với khách của mình rằng “Vào đi! Chỗ nhà anh rộng đủ thế nhưng mà không cần ai bao giờ đâu! Chú cứ cứ yên tâm mà vào!”

“Yên tâm cái cc á!”

Ở bên ngoài căn nhà, sau một hồi dùng vũ lực để phá cửa nhưng bất thành, thì bây giờ lão cái bang đang ngồi ở dưới đất thờ hồn hèn, lão ta nghĩ: “Khốn kiếp! Cái nhà này có trận pháp gì mà kinh khủng đến vậy! Ngay cả pháp thân cảnh đỉnh phong như mình cũng không phá được, đánh phải bất lực! Chẳng lẽ là tiền bối Nguyên Anh nào đó tạo ra hay sao?”

Càng nghĩ thì lão ta lại càng thấy sợ hãi và có ý định thoái lui.

Mặc dù, lão đã đạt đến pháp thân cảnh cảnh giới, có thể nói ở trong thiên địa này thoải mái đi ngang về dọc.

Thế nhưng mà đối với những lão quái vật nghìn năm Nguyên Anh cảnh, thì lão cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Mỗi một cảnh giới đều có luật lệ bất thành văn của nó, không ai có thể phá vỡ nổi.

Đang trong lúc có ý định thôi lui, thì lão cái bang nghe thấy tiếng của Nam Phong vang vọng từ trong nhà ra ngoài: “Sự phụ hôm nay đến thăm nhà đồ nhi, thì đồ nhi vô cùng biết ơn và cũng có một món quà hiếu kính đến người! Đồ nhi định dùng sáu phần chỗ chocolate của mình để hiếu kính đến người! Mong lão nhân gia nhận cho!”

Nói xong, Nam Phong từ trong nhà đẩy ra một thùng chocolate rồi lại nhanh chóng đóng cửa lại.

Hắn bây giờ đang tiếc đứt ruột gan, hơn một nửa số chocolate marou của hắn cứ như thể phải đưa cho lão già này, để lão ta tha cho mà không ách nữa.

Lão cái bang hí hửng tiến lại gần nhận lấy thùng chocolate đó.

Khi mở ra lão nhìn thấy những thanh chocolate marou được xếp thẳng hàng ngăn nắp thì vô cùng vui sướng.

Lão mặc dù đang rất là sung sướng những vẫn không quên nói với Nam Phong.

Lão ho khan một tiếng rồi nói: “Lòng tốt của con ta xin nhận! Bây giờ ta sẽ về núi trước đợi con trở về. Khi nào con về đến nơi thì linh đan, diệu dược ta sẽ cho con một số, coi như đón nhận lấy tấm lòng hiếu kính của con!”

Nói xong, lão phi thân như một con gió và nhanh chóng biến mất ở phía sau đường chân trời.

Nam Phong lúc này chỉ còn biết ngồi trong nhà mà chửi thầm.

Hắn thề rằng lần này đi về sẽ phải đòi lại cả vốn lẫn lãi, không thì quả thật quá là uất ức a!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Những kẻ thức dậy từ địa ngục

“Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây? Chẳng phải là... ta đã chết rồi hay sao?”

Shuichi Kitaoka tỉnh lại, điều đầu tiên mà hắn nhìn thấy lại không phải là nơi mà hắn đã từng sống hơn ba mươi năm.

Hắn nhớ rằng, trong trận đại chiến “Mirror World” lần đó thì hắn là kẻ thua cuộc.

Thật không ngờ hắn vẫn còn sống và còn xuất hiện ở một nơi xa lạ này.

“Chào mừng anh thức dậy Shuichi - sensei!”

Một chàng trai trẻ với dáng vẻ tốt bụng tiến lại gần cùng với nụ cười tỏa sáng, anh ta niềm nở chào đón Kitaoka.

“Cậu là... Shinji, Shinji Kido? Tại sao cậu cũng ở đây, chẳng lẽ... cậu cũng thua trong cuộc chiến đó rồi hay sao?” Kitaoka dùng ánh mắt nghi vấn để nhìn chàng trai trẻ trước mặt mình.

“Đúng vậy! Tôi cũng giống anh, đều là những kẻ thua cuộc trong trận chiến đó! Thật là không cam lòng a!” Người tên Shinji Kido vẻ mặt dần trở nên dữ tợn, hắn thật sự không cam lòng, người chiến thắng nên phải là hắn mới đúng.

“Người... người không phải là cậu ta! Người chính là tên dark rider kia, bản sao của cậu ấy!”

Kitaoka vội đứng dậy và lui về phía sau, anh ta dùng dáng vẻ đề phòng cái tên dark rider trước mặt mình.

Trong trận chiến lần đó, anh ta cũng ăn phải quả đắng đến từ cái tên này.

Không thể phụ nhận được một điều rằng, hắn ta là một rider rất có tiềm năng cho vị trí của một kẻ phản diện.

Bên trong tâm hồn của hắn chỉ toàn là màu đen của bóng tối, trái ngược hoàn toàn với tâm tính tốt bụng của cậu nhóc Shinji đó.

Dark Shinji cười khằng khặc, sau đó hắn nhìn Kitaoka và nói: “Đến cả tên Shinji tốt bụng đó cũng đã chết rồi thì làm sao mà lại nói ta là bản sao của hắn đây? Bây giờ chỉ có duy nhất một Shinji Kido ở trên cõi đời này mà thôi và người đó chính là ta!”

“Cậu ấy cũng đã chết rồi sao?” Kitaoka không thể tin vào đôi tai của mình nữa, cái cậu nhóc lúc nào cũng nói muốn chấm dứt trận chiến vô nghĩa này, không ngờ cũng đã phải nằm xuống.

“Ta cũng không muốn nhiều lời với người nữa Shuichi! Chúng ta dù sao thì cũng có chút quen biết, trận chiến đó đã kết thúc rồi! Không việc gì chúng ta phải chiến đấu với nhau nữa! Ta chỉ muốn hỏi người một câu...”

Dark Shinji giờ bàn tay của mình ra trước mặt và nói tiếp: “Người có muốn ra nhập hội với bọn ta hay không?”

Kitaoka hừ lạnh một tiếng và nói: “Hợp tác với người ư? Mặc dù, ta cũng chẳng phải là một kẻ tốt đẹp gì, thế nhưng ta cũng không muốn hợp tác với cái loại tâm thần như người! Mục tiêu của ta chỉ là muốn cho cái tên Asakura (Kamen rider Ohja) phải trả giá cho những gì mà hắn đã làm!”

“A ha! Đúng vậy, đúng vậy! Con người thì ai cũng nên có mục tiêu cho riêng mình!”

Một giọng nói từ xa vang đến, tiến lại gần chỗ của hai người là một người đàn ông với dáng vẻ cà lố, phất phơ, vừa đi hắn ta vừa làm những động tác tự mãn trông vô cùng ngứa mắt.

Bị cắt ngang cuộc nói chuyện khiến cho Dark Shinji không hài lòng chút nào, đặc biệt là với một kẻ hiểu chiến như hắn.

Hắn ta cười lạnh một tiếng rồi nói: “Ngươi là ai? Có chuyện gì sao? Không thì rút!”

“Đừng nóng, đừng nóng! Xin tự giới thiệu, tôi chính là Kurenai Otoy, một nhà soạn nhạc và cũng là nghệ sĩ violon thiên tài! Tôi đang đi tìm lại tình yêu đích thực của mình!” Vừa nói vị Otoy này vừa hát cảm lên trời, hai tay dần đưa ngang đầu như thể muốn biểu hiện phong thái chuyên nghiệp của mình vậy.

“Hừ! Ta không cần biết nhà soạn nhạc thiên tài gì hết, thế nhưng... Nếu không muốn chết thì mau rút đi!” Dark Shinji một hai câu đã không vừa ý và lấy hộp bài của mình ra chuẩn bị chiến đấu.

Về mặt của Otoy đánh lại không còn đáng về chênh lệch như trước nữa, hắn ta nói: “Ta quên chưa nói thì phải? Ta còn có một thân phận nữa, đó chính là... Kamen rider! Kivat!”

Từ trên không trung xuất hiện một con dơi điện tử màu đỏ, nó tiến lại gần và cắn vào tay của Otoy một phát.

“Henshin!” Otoy hét lên một câu.

Sau khi con dơi đó được ráp vừa khít với thắt lưng thì Otoy biến thành một người hoàn toàn khác, một Kamen rider với bộ giáp hình dơi, lấy màu đỏ và đen làm chủ đạo.

“Kamen rider Dark Kiva xin kính chào!”

Dark Shinji cảm thấy hứng thú với cái vị nhạc sĩ thiên tài này, hắn nhìn về phía Otoy và nói: “Hóa ra ngươi cũng là một dark rider! Ngươi có hứng thú gia nhập với chúng ta hay không?”

“Không không không! Ta thích chủ trương hòa bình hơn, ta cũng chán chiến đấu với lũ quái vật lắm rồi!” vừa nói Otoy vừa biến trở lại dạng cũ, con dơi kivat màu đỏ cũng nhanh chóng bay đi mất.

“Thế thì thật là đáng tiếc! Thế còn anh thì sao Shuichi, anh đã suy nghĩ kỹ lại chưa?”

Biết là không đá động được cái tên Otoy này thì Dark Shinji không còn cố nữa mà quay sang hỏi Kitaoka, vì hắn biết được thực lực của tên này như thế nào, phải dùng hai từ là rất mạnh.

Trong trận chiến giữa các rider thì hắn cảm nhận được cái tên Kitaoka này là một con người có tiềm năng với vị trí dẫn đầu.

Chi tiếc rằng tên này bị ám ảnh với cái người có tên là Ohja, thành ra cuối cùng hắn lại trở thành một kẻ thua cuộc.

“Ta thì đã một mình trong trận chiến còn hơn là hợp tác với loại người như ngươi!” Kitaoka không một chút suy nghĩ nói, quyết tâm của hắn cũng chính là thứ mà những rider khác phải sợ hãi và nể phục.

“Thế thì thôi vậy, chỉ là... Ta không muốn trở thành kẻ thù của ngươi!”

“Thế nào cũng được, ta cũng chẳng quan tâm đến nữa! Dù sao thì ta cũng muốn làm lại một cuộc đời khác!” Kitaoka cảm thán nói.

Trong ánh mắt của anh ta ánh lên sự quyết tâm, anh ta không muốn trở thành một luật sư đều hay là một kamen rider chiến đấu nữa.

Bây giờ, anh ấy chỉ muốn là một người bình thường, tránh xa khỏi những thị phi không đáng có này.

Chỉ có khi chết một lần thì người ta mới có thể nhìn nhận lại toàn bộ mọi thứ, những điều nuối tiếc hay ước mơ đều chấm dứt sau khi mạng sống kết thúc.

Lúc này, chỉ còn tồn tại chính là khát khao được sống mãnh liệt mà thôi!

Dark Shinji không quá tin tưởng với lời nói của Kitaoka.

Dù sao, nếu tên này có ý định cản trở kế hoạch của hắn thì cũng lắm tiêu diệt là được.

“Thế cũng tốt! Thế còn anh bạn đang đứng ở kia thì sao? Có muốn ra nhập cùng chúng tôi hay không?”

Người được nhắc đến ở đây chính là một chàng trai với phong cách ăn mặc “Rock’n Roll”, trông khá là bụi đời.

Người này khoanh tay lại và không thèm nhìn Dark Shinji mà chỉ nói: “Ta không muốn làm bạn với những tên quái vật như ngươi!”

Một chàng thanh niên khác mặc quần áo quý tộc màu trắng ngồi đó, tay thì cầm một thanh kiếm và nói: “Ngươi thì có khác chúng ta là bao, cũng chỉ là một Worm mà thôi!”

(p/s: Worm là một chủng tộc trong Series Kamen rider Kabuto. Chúng có khả năng biến đổi và đánh cắp trí nhớ của người khác rồi trở thành họ)

“Đúng vậy! Mặc dù ta đã trở thành một Native Worm, thế nhưng... Chính aniki đã giải thoát ta khỏi bóng tối đó! Bây giờ, ta chỉ muốn tìm lại “Perfect Harmony” của anh ấy mà thôi!”

Lúc này, chàng thanh niên với phong cách Rock’n Roll cũng ngẩng đầu lên và nhìn về phía người thanh niên đang ngồi nói: “Còn ngươi! Ngươi đã đánh mất chính mình rồi! Ngươi bây giờ đã không còn là Tsurugi Kamishiro trước đây, một thanh gươm chém hết những điều xấu xa nữa rồi! Bây giờ, ngươi chỉ là một con Worm xấu xa, bản thù mà thôi!”

Nói xong, chàng thanh niên với phong cách Rock’n roll quay người bỏ đi mặc kệ những lời dâm tiểu phía sau.

“Con mẹ nó, Kageyama! Ngươi đứng lại đây xem nào, xem ai là kẻ mạnh nhất!” Kamishiro nhanh chóng đứng dậy và chĩa thanh gươm của mình về phía Kageyama Shun, sau đó hắn ta buông lời khiêu khích.

Đáp trả lời khiêu khích đấy là hành động ngoảnh mặt làm ngơ, lại càng khiến cho Kamishiro tức điên hơn nữa.

“Đi hết đi! Chúng ta cũng không cần những kẻ yếu đuối cho kế hoạch vĩ đại này!” Kamishiro hét âm lên và chém vào lớp đất đá xung quanh mình.

Dark Shinja vẫn điềm tĩnh đứng đó, xong hắn quay sang bên cạnh và nói: “Thế còn anh bạn này thì sao? Anh có nên giới thiệu một chút về mình hay không?”

Người được Dark Shinji nói thì quay lại trả lời: “@#!\$%&#^!!”

“Hắn ta nói cái gì vậy?” Dark Shinji cảm giác, ngày hôm nay không được như ý của mình, hắn đã bắt đầu cảm thấy nóng giận.

Kamishiro thấy thế thì quay lại nói: “Tên đấy đang nói bằng Anh ngữ đấy! Hắn ta nói rằng, hắn tên là Leo, một Orphenoch và cũng là một rider dưới trướng của một tổ chức hùng mạnh có tên là Smart Brain! Hắn đã từng là kamen rider Pysga, nhưng sau đó đã bị hạ gục bởi Faiz, một rider rất mạnh dưới thời của hắn!”

“Thế thì hỏi lại xem hắn có muốn thanh gia vào kế hoạch của chúng ta hay không?”

Kamishiro trả lời: “Hắn nói rằng rất sẵn lòng được hợp tác cùng chúng ta!”

Dark Shinji nghe thấy vậy thì gật đầu.

Cuối cùng, hắn ta cũng có một câu trả lời khiến cho hắn cảm thấy hài lòng.

Dark Shinji nhìn về phương xa với nụ cười tà ác, hắn ta nói:

“Chúng ta sẽ là những kẻ thống trị của thế giới mới này!”

(T/g: bọn dark rider đưa nào cũng ảo tưởng sức mạnh. Hãy chờ đợi anh Nam Phong và Tsukasa Kadoya sẽ quấy nát bọn này.)

(Sensei (tiếng Nhật): thầy giáo, cũng dùng cho những người có vai vế lớn hơn mình.

Aniki (tiếng Nhật): anh trai.

Perfect Harmony: Sự hài hòa hoàn hảo. Đây là câu mà Yaguruma Sou (Kamen rider Kick Hopper) vẫn thường nói khi còn là Kamen rider Bee, và đó cũng là lý tưởng của hắn hồi đó.)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thu nhận nữ đồ đệ

Khi mà Nam Phong tỉnh lại, điều đầu tiên mà hắn nhìn thấy là một hang động thông ra bên ngoài một bãi biển thơ mộng.

“Mẹ nó! Cái hệ thống chết tiệt này! Hết mây hồ tao giờ đến cả cái truyền tống trận này cũng hớ tao nữa! Tao mà biết được ai đã làm ra cái chuyện ngu ngốc này thì sẽ mắng hắn ta một trận!” Nam Phong bực tức nói.

“Hắt xì! Có ai đó đang nói đến mình thì phải?”

Trên đường chân trời giữa các đa thế giới, Tsukasa Kadoya hắt xì hơi một cái, anh ta cảm thấy có người nào đó đang mắng chửi mình.

“Hệ thống! Người có biết chúng ta đang ở đâu hay không?” Nam Phong cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại, dù sao thì hắn cũng đã quá quen thuộc với cái kiểu dịch chuyển như thế này rồi.

Nhưng có ai lại nói mình quen với SM hay không?

Tất cả đều là do cái hệ thống chết tiệt này ban tặng!

[Hệ thống chưa thể cập nhập được vùng đất mới. Điều đó có nghĩa là khoảng cách của ký chủ với bản đồ cũ đã vượt quá thông tin của hệ thống!]

“Mẹ nó! Haizzz! Thôi thì tập chấp nhận vậy!” Nam Phong thờ dãi buông thả.

Bây giờ, hắn còn đang suy nghĩ xem mình sẽ phải làm gì tiếp theo đây.

Sau khi xem xét truyền tống trận thì hệ thống đã đưa ra một kết luận.

Chính là cái truyền tống trận này được chế tạo theo kiểu truyền tống trận một chiều, chỉ có đến mà không có về.

“Beef! Mấy cái người cổ đại này lại đi chế tạo ra cái truyền tống trận hớ người như vậy! Chỉ có đến mà không có về thì hỏi trước bọn họ làm sao có thể đi về được!” Nam Phong bực tức nói, hắn cảm thấy số phận đang đùa giỡn với mình.

[Ký chủ xin hãy để ý kỹ những ký tự, chữ cổ xung quanh truyền tống trận! Dường như những người này chế tạo ra truyền tống trận là để giao chiến với chủng tộc ở nơi đây, thế nên chỉ có đến mà không có về!]

Nam Phong há hốc mồm ngạc nhiên.

Dường như, hắn đã phát hiện ra một bí mật bị che khuất bởi lịch sử.

Hệ thống kia cũng đã từng nói rằng truyền tống trận này xét ra thì có niên đại khoảng tầm vạn năm về trước.

Vạn năm, đó là khái niệm như thế nào? Đến hắn có khi cũng chẳng sống lâu được như thế!

Một phần của lịch sử bị che khuất bởi thời gian cứ như thế đã được Nam Phong phát hiện ra.

“Hóa ra những người của mảnh đất này cũng chẳng ưa gì người của phía bên kia đại lục! Không biết khi hành tẩu ở đây ta có bị những người này hành hung đến chết hay không?”

Nam Phong nhìn thấy một tương lai u ám ở ngay trước mắt mình, hắn cảm giác mình sẽ giống như là “chó nhà có tang”, bị đuổi đánh khắp nơi.

[Ký chủ cũng đừng nên bi quan như thế! Dù sao thì lịch sử cũng đã vạn năm trôi đi, người ta cũng chưa chắc nhớ đến mà đuổi đánh ký chủ đâu!]

(t/g: Thế mới thấy Việt Nam là đất nước yêu chuộng hòa bình. Đánh nhau với kẻ địch mấy nghìn năm mà khi gặp nhau thì vẫn cười hề hề cho qua.)

“Hử! Cái gì ngoài kia thế vậy?”

Từ xa, Nam Phong trông thấy một vật thể màu đen đang trôi dạt vào bờ cát.

Càng tiến lại gần thì hắn lại nhìn thấy rõ hơn, đó chính là một người và còn là một cô gái.

“Mẹ nó! Số đen vậy, mới bị dịch chuyển đến đây lại được bonus thêm quả xác chết trôi sông nữa! Có vẻ như lần dịch chuyển nào của mình cũng đen đui như vậy!” Nam Phong bực tức, hắn lầm bầm nói.

[Ký chủ xin hãy suy xét kỹ lưỡng tình hình! Đường như cô gái này vẫn còn sự sống!]

“Hả! Vẫn còn sống à?” Nam Phong ngạc nhiên hỏi.

Hắn nhanh chóng tiến lại gần và kéo cô nàng này vào bờ.

“Mỹ nhân! Vót bậy vót bạ thôi mà cũng trúng phải mỹ nhân, chẳng lẽ số của mình là số đào hoa hay sao?”

Nam Phong cảm thán, hắn nhận thấy người đẹp trai, tài hoa như mình thì đi đến đâu cũng được những mỹ nữ hâm mộ mà xấp lại gần.

Mỹ nhân này có vẻ đẹp của người phương Tây, làn da của nàng trắng như tuyết, môi thì đỏ như son và tóc thì đen như gỗ mun.

Trông giống như là... Bạch Tuyết vậy!

“Đm! Bậy chú lùn đâu rồi, hay là ta có nên hôn nàng để cho nàng tỉnh lại không nhè?” một suy nghĩ tà ác bỗng nảy ra trong đầu của hắn.

Nhưng sau đó, hắn đã nhanh chóng xua chúng đi và tiếp tục quan sát.

[Ký chủ vẫn nên quyết định nhanh chóng thì hơn! Đường như, sự sống của cô gái này đang trôi đi càng lúc càng nhanh, chỉ một lúc nữa thôi là có thể dẫn đến tử vong!]

Nam Phong không đánh lòng để cho một mỹ nhân như vậy phải đoản mệnh, hắn nhanh chóng kiểm tra cơ thể của cô nàng này và phát hiện ra một vết thương trí mạng ở ngay trước ngực, cạnh tim có một khoảng cách ngắn.

“Mẹ nó! Ai lại có thể độc ác đến như thế chứ, một mỹ nhân như thế này mà cũng ra tay tàn độc được? May mà cô nàng này hôm nay gặp được mình, chứ không thì đã trở thành “hồng phấn khô lâu” rồi!”

Nam Phong lật áo của mỹ nhân lên và trong đầu thì suy nghĩ: “Thiện tai, thiện tai! Nam mô ai di đà phật! Minh đây chỉ là muốn cứu người mà thôi, chứ không hề có ý nghĩ xấu xa gì hết!”

Nghĩ là vậy, thế nhưng biểu hiện của cơ thể lại bán đứng hắn.

Máu mũi của hắn chảy càng lúc càng nhiều, đặc biệt hơn người anh em tốt bụng đang có dấu hiệu thức dậy.

“Anh ơi gọi em à? Em đến ngay đây!”

“Đm! Ai gọi mày chứ, đi xuống ngay cho tao!”

Nam Phong nhanh chóng ổn định lại cảm xúc của mình và sử dụng y thuật mà lão cái bang truyền dạy cùng với sự giúp đỡ của hệ thống, đã may mắn kéo được mỹ nhân này lại một mạng.

“Đội lắt nữa nàng ta tỉnh lại thì phải hỏi cho rõ ràng mới được!”

Nam Phong khoan chân thiền định và ngồi đợi mỹ nhân này tỉnh lại.

...

“Ta đang ở đâu đây? Vậy là... ta vẫn chưa chết à?”

Trước mắt nàng lúc này là một hang động tối om, ánh sáng duy nhất đến từ một viên đá thạch anh nằm ở ngay chính giữa hang động, khiến cho hoàn cảnh lúc này trông thật u ám, mờ mịt.

“Vậy là nàng đã tỉnh lại rồi à?”

Trước mặt nàng là một người thanh niên, hắn ta ngồi đây vắt chân thiền định và không có vẻ gì là muốn mở mắt ra.

Nam Phong đuổi người một cái, hắn bây giờ đang rất là mỏi lưng, đó cũng chính là lý do vì sao mà hắn ghét cái việc thiền định này, nếu mà tiến cấp bằng cách ngồi ở đó suốt, vậy thì hắn không hề muốn chút nào.

“Anh là người đã cứu tôi hay sao?” Mỹ nhân lúc này nhẹ nhàng hỏi.

Nếu không phải là đáng về lời thôi, lách thép của nàng lúc này thì trông nàng không khác những tiểu thư quý tộc là bao, từ đáng điệu cho đến cử chỉ đều toát lên vẻ cao quý, sang trọng.

“Ừm, đúng là ta! Không biết ta có thể hỏi vì sao mà nàng lại bị như vậy hay không?”

Nàng không trả lời câu hỏi của hắn mà thất thần một lúc, sau đó nàng nói: “Tại sao anh lại không để mặc như thế cho tôi chết đi, mà lại đi cứu tôi làm gì?”

Nam Phong nghe thấy vậy thì rất là bức mình, hẳn cứu người đã không nghe được một câu cảm ơn thì thôi, nay còn bị người cứu sống chất vấn rằng cứu người ta làm cái gì.

Mặc dù là một mỹ nhân đi chăng nữa thì cũng không được như thế a!

Nam Phong đang định lên tiếng chinh đón lại cô nàng này, nhưng mà sau khi nhìn thấy ánh mắt vô hồn của nàng ánh lên sự đau đớn, bất lực trong đó thì hẳn lại thôi.

Con người phải trải qua những chuyện như thế nào thì mới có thể có một ánh mắt như thế!

Nam Phong chọn cách im lặng không nói gì, hẳn đợi cho đến lúc mà nàng bình tĩnh trở lại và nói cho hắn biết về tất cả mọi thứ.

Ngồi thất thần một lúc cuối cùng mỹ nhân này cũng phải lên tiếng: “Tại sao anh lại không hỏi tôi vì sao mà lại nói như thế?”

Không đợi cho Nam Phong trả lời, cô nàng này lại nói tiếp: “Tôi xuất thân là một tiểu thư của một gia đình quyền quý...”

Mỹ nhân này tên là Agnes Charlotte, nàng xuất thân là con gái của một bá tước dưới đế chế Long Huyền.

Mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra cho đến một ngày, người mẹ thân sinh của nàng mất đi và có người lại nói rằng thân phận thật sự của nàng lại không phải là con gái của dòng tộc Charlotte, cùng với nàng sinh ra đã có mái tóc màu đen mắt cũng màu đen, không hề giống cha mẹ nàng chút nào.

Cha của nàng là chủ của một gia tộc lớn đã nhanh chóng đàn áp điều đó xuống, thế nhưng hắn ta vẫn nghi ngờ về xuất thân của nàng.

Năm mươi sáu tuổi cũng là lúc mà huyết mạch của những thành viên trong gia tộc sẽ được đánh thức, nàng cũng được đưa đi để kiểm tra như bao người, thế nhưng nàng lại không thể đánh thức được huyết mạch đó.

Cùng với khả năng tu luyện chậm chạp của mình lại càng củng cố cho việc, nàng không phải là đích nữ thật sự của gia tộc Charlotte quyền quý, mà chỉ là một đứa con riêng của vị phu nhân quá cố và một người đàn ông khác.

Điều gì đến rồi cũng sẽ đến, vào một ngày đẹp trời nàng bị gọi ra bên ngoài và đã bị ám sát.

Chính kẻ ám sát nàng đã tự nhận rằng hắn ta làm theo mệnh lệnh của gia chủ (là ba của nàng ấy).

Ông ta không muốn có một đứa con hoang được phép tồn tại trên cõi đời này, đó chính là điều si nhục đối với gia tộc Charlotte quyền quý.

Nếu không phải vì gặp được Nam Phong thì lúc này nàng đã trở thành một vị đại tiểu thư quá cố của gia tộc Charlotte rồi!

“Mẹ nó, cũng quá là drama rồi! Bảo sao mà nàng ta lại đau đớn như thế! Bị chính cha ruột của mình giết chết thì còn gì đau đớn hơn được nữa chứ!”

Nam Phong cảm thán, hẳn đã xem rất nhiều phim truyền hình và biết được sự tranh chấp quyền lực trong một gia tộc lớn, nó còn kinh khủng và tồi tệ hơn như thế này rất nhiều.

Nói đến quyền lực thì người thân còn không nhận nhau, vậy thì sao mà một người bị cho là “con hoang” lại có thể tránh thoát được chuyện đó đây!

“Đó cũng chính là lý do vì sao mà tôi nói rằng không nên cứu tôi làm gì, tôi chỉ là kẻ mang đến những điều xui xẻo mà thôi!”

Agnes Charlotte nói xong thì nhìn lên trần hang động, nó tối đen như tâm hồn của nàng lúc này, như là... đã chết rồi!

Nam Phong không cho là đúng.

Theo khoa học chứng minh thì đôi khi gen cũng có thể bị biến dị, thế nên nhiều khi con cái cũng có người không giống với ba mẹ của mình chút nào.

Còn cái vụ huyết thống thức tỉnh thì hẳn cũng không rõ nữa.

Thế nhưng, khi nãy bắt mạch cho nàng, hắn đã cảm nhận được thể chất “tiên thiên huyết mạch” của nàng.

Đó chính là thể chất vạn năm có một đối với một võ giả, có huyết mạch này thì sẽ làm chơi ăn thật, cấp độ lúc đầu phải nói là thắng tiến nhanh như tên lửa, nhưng đây phải là có công pháp phối hợp cùng thì mới có thể đạt được hiệu quả đó.

Và cũng thật trùng hợp, hẳn lại có bản công pháp như thế từ tay lão cái bang.

Càng nghĩ lại càng thấy bức mình, hồi đó hẳn phải mất một hộp chocolate marou thì mới có thể đổi được bản công pháp này.

Hắn còn đang cho rằng không có chỗ dùng tới, không ngờ hôm nay lại may mắn gặp phải người có huyết mạch như vậy.

Đúng là ý trời mà!

“Vậy là nàng cứ như thế biến mất như những gì mà người “Cha” của nàng mong muốn hay sao?” Nam Phong nhìn Agnes hỏi.

“Vậy không thì sao chứ, dù có tu luyện cả đời thì tôi cũng không thể nào đạt đến quân cấp chứ đừng có nói là bá chủ!”

Agnes nghe thấy vậy thì thất vọng nói, tâm của nàng lúc này coi như đã chết rồi.

Với một con người bị gia tộc ruồng bỏ, lại còn là một phế phẩm như nàng thì chẳng còn có một cơ hội nào nữa cả.

Nam Phong nghe thấy như vậy thì mỉm cười trong lòng, hẳn biết rằng cô nàng này không phải thực sự muốn chết, mà là không tìm ra cơ hội nào mà thôi.

Nếu mà cho cô ấy một cơ hội, thì giống như một người đang chết đuối giữa dòng sông sẽ dùng hết sức mạnh của mình để níu kéo sự sống này.

Nam Phong dùng ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào Agnes và nói:

“Nếu đã không còn một ai trên cõi đời này thu nhận nàng nữa vậy thì... Nàng có muốn làm đồ đệ của ta hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Xuất thế

Sau khi hoàn thành xong lễ dâng trà truyền thống, cuối cùng thì Agnes Charlotte cũng đã chính thức trở thành đồ đệ đầu tiên của Nam Phong.

Nam Phong cũng vô cùng cảm thán, tính ra thì hắn trở thành võ giả mới được có ba tháng.

Nếu mà là một người khác thì sẽ không bao giờ làm giống như hắn đi thu nhận đồ đệ, mới có ba tháng thì kinh nghiệm đã hơn được ai mà đòi đi thu nhận đồ đệ.

Có thể nói, Nam Phong chính là trường hợp dị biệt nhất, có một không hai trên Huyền Linh đại lục này!

Nhờ có hệ thống và những kiến thức mà lão cái bang truyền dạy, không khó để hắn có thể đào tạo được cô nàng này.

“Coi như là lão già kia cũng có một chút tác dụng đi!”

Mặc dù, Nam Phong và lão cái bang suốt ngày tính kế nhau, thế nhưng cũng không thể phủ nhận được công sức của lão đối với hắn là rất lớn.

Mặc dù, hắn vẫn thường có những ý nghĩ xấu xa về lão, thế nhưng trong sâu thẳm nội tâm thì hắn vẫn luôn coi lão cái bang là người thầy đáng kính của mình.

Cô nàng Agnes Charlotte này được Nam Phong đích thân đào tạo.

Cũng chính vì thế mà chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, Agnes đã có những tiến bộ thần tốc, đến nỗi khiến cho Nam Phong cũng phải ghen tỵ với thiên phú này.

Trong vòng có ba tháng mà tiểu mỹ nhân này đã liên tiếp đột phá ba đại cảnh giới để tiến đến kết đan sơ kỳ đỉnh phong.

Mặc dù, Nam Phong cũng làm được như vậy, thế nhưng hắn là nhờ có áp lực mới có thể thành công.

Trong khi đó, Agnes chỉ nhờ vào những chỉ dẫn của hắn mà đã tự kết đan thành công.

Thiên phú như thế không thể dùng hai từ bình thường để đánh giá nữa rồi!

Thiên phú là một chuyện, thế nhưng công lao lớn nhất vẫn là nhờ đến tâm cảnh của Agnes.

Sau biến cố to lớn đó, tâm cảnh của nàng dường như đã được lột xác, nàng không còn là tiểu thư của gia tộc Charlotte quyền quý nữa mà chỉ là một cô nàng với ý chí bảo thủ mãnh liệt.

Nàng muốn chứng minh cho người cha của nàng biết rằng nàng không phải là một phế nhân như ông ta đã từng nói.

Chính vì nguồn động lực này đã thúc đẩy nàng có được những thành công như ngày hôm nay.

Trong vòng ba tháng này không chỉ mỗi Agnes là có tiến bộ, mà ngay đến cả Nam Phong cũng đã mạnh lên trông thấy.

Chỉ với ba tháng mà hắn đã vượt qua được hai tiểu cảnh giới và đạt đến kết đan hậu kỳ.

Kết đan hậu kỳ mười chín tuổi thì chỉ có những thiên tài trong những đại gia tộc lớn mới có được thành tích như thế mà thôi.

Thế nhưng, nếu để so sánh với một kết đan sơ kỳ mười sáu tuổi, thì Nam Phong vẫn còn kém Agnes rất nhiều.

“Sư phụ, cảnh giới của con vẫn chậm chạp không có tiến bộ, bây giờ thì con phải làm như thế nào đây?” Agnes dùng đôi mắt long lanh như mèo con của mình để làm nũng với Nam Phong.

Trong vòng ba tháng, nàng cũng phần nào hiểu rõ được tính cách của vị tiểu sư phụ này.

Hắn chỉ thích mềm mà không thích cứng, cứ mỗi khi nhìn thấy nàng làm dáng vẻ dễ thương là vị tiểu sư phụ này lại không thể chống cự được.

Nam Phong nhìn dáng vẻ này đến quen rồi, thế nhưng vẫn không thể kìm được mà dịu dàng với nàng.

“Khụ khụ! Tiến cảnh của con trong vòng ba tháng này đã rất là nhanh rồi, nếu còn nhanh hơn nữa thì rất có thể dẫn đến toái cập, không thể tiến thêm được nữa!”

Nam Phong làm dáng vẻ của ông cụ non rồi nói tiếp: “Ừm! Vậy thì cứ như thế đi, tiến cấp quá nhanh cũng không phải là một điều tốt!”

Mặc dù, tiểu mỹ nhân này dùng mỹ nhân kế để khiến cho Nam Phong phải mềm lòng, thế nhưng lần này hắn sẽ không thể làm theo ý nàng được, tâm cảnh và thực lực chắc chắn đối với một võ giả rất là quan trọng.

Nếu mà nói cảnh giới là phần da thịt, thì cùng cố chắc chắn nó giống như là phần khung xương vậy!

Nếu mà cảnh giới không chắc chắn thì dù có tiến bộ nhanh hơn nữa rồi cũng có lúc phải dừng lại!

Cô nàng này vẫn tiếp tục mè nheo với hắn: “Không được đầu sư phụ! Con và ngài sắp phải xuất sơn rồi, nếu mà cảnh giới không thể đề cao hơn được nữa thì con không có nắm chắc!”

Nghe thấy thế thì Nam Phong nghiêm mặt lại răn dạy: “Ta đã nói không được là không được! Ta cũng chỉ muốn tốt cho con mà thôi! Tiến cảnh nhanh mà tâm cảnh không phù hợp thì sẽ không tốt chút nào đối với con sau này!”

Lần này, hắn sẽ không để cho nàng tùy ý được nữa.

Dù sao thì người sư phụ như hần cũng phải giữ lại một chút uy nghiêm cho mình, nếu không thì nàng lại nghĩ rằng hần dễ tính mà làm càn.

Agnes mặt xịu xuống giống như mèo con bị đánh mất món đồ chơi yêu thích của mình vậy, nàng cúi đầu lẩm bẩm nói: “Không cho thì thôi chứ sao lại đi mắng người ta như vậy chứ?”

Nam Phong nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì trong ánh mắt ánh lên sự sùng nịnh, cung chiều.

Hần thật sự không muốn nặng lời với cô bé đáng yêu như thế này chút nào a!

Nhưng sau đó, hần lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, nếu là ba tháng trước đây thì nàng vẫn dùng ánh mắt vô cảm và thiếu sức sống để nhìn hần, thế nhưng bây giờ nàng đã trở lại với con người tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Đến ngay cả Nam Phong cũng phải vui mừng thay cho nàng, khi mà Agnes đã dường nào thoát ra khỏi bóng tối u ám và mở rộng lòng mình hơn với hần.

“Úm! Vậy chúng ta cũng nên xuất phát tiến ra thế giới bên ngoài thôi, nếu không thì ta lại trở thành một kẻ tối cổ mất!”

Nam Phong không muốn hỏi đầu giống như lão cái bang chút nào, thật là không có một chút phong cách nào cả.

Agnes nhìn về nơi mà nàng và sư phụ mình đã sống trong ba tháng qua với ánh mắt lưu luyến không rời, nơi này chứa đựng rất nhiều những kỉ niệm tốt đẹp và đáng nhớ.

Cũng có thể nói, đó chính là những tháng ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của nàng, sau tuổi thơ mà nàng ở cùng với mẹ và em gái mình.

Agnes quay lại nhìn với Nam Phong và hỏi: “Sau này chúng ta còn trở về đây nữa không, sư phụ?”

Nam Phong trả lời với giọng điệu chắc chắn: “Chắc chắn rồi! Sau khi giải quyết xong hết tất cả mọi thứ thì chúng ta sẽ quay trở lại nơi này!”

Sở dĩ, hần nói như thế là vì truyền tống trận này vẫn còn chứa đựng những bí mật để hần có thể quay trở lại Càn Nguyệt vương quốc và trở về nhà.

Nam Phong ngừng đầu nhìn về phương xa với ánh mắt đầy phức tạp.

Hành trình mới của hần tại dị thế chính thức được... Bắt đầu!

[Nhiệm vụ chính đã được khởi động, xin mời người chơi hãy đi tìm mục tiêu và hoàn thành chúng!]

Một người thanh niên khoác trường bào màu trắng đang nằm trên cây nghe thấy vậy thì lười biếng trả lời: “Này hệ thống! Người cũng biết tình trạng của ta lúc này rồi đấy! Ta đang bị bọn điều nhân này truy sát mấy tháng nay rồi, đâu còn sức mà hoàn thành cái nhiệm vụ này nữa chứ!”

[Nhiệm vụ của người chơi là phải hoàn thành những thử thách mà hệ thống đặt ra! Sau khi hoàn thành thì người chơi sẽ nhận được những phần thưởng tương xứng với độ khó của nhiệm vụ, còn nếu người chơi thất bại thì hệ thống sẽ đưa ra những trừng phạt thích đáng!]

Người thanh niên này đuổi người một cái rồi nói: “Thôi được rồi! Thư giãn như vậy cũng đã thoải mái rồi! Ta cũng nên hoàn thành nhiệm vụ để còn gặp lại “Chúa tể nơi tận thế” nữa chứ! Đứng là nhà còn bao việc mà!”

Nói xong hần ta lách người một cái và nhanh chóng biến mất trong không khí.

“Sớm thôi, tôi “chúa tể thời gian” sẽ gặp lại anh “chúa tể nơi tận thế” một lần nữa! Sớm thôi, rất sớm thôi...”

(t/g: bí mật càng lúc càng hé lộ, những mảnh ghép đang dần được xuất hiện, hãy suy đoán đi nào những dh thân mến!!! ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Nam Phong ngạc nhiên

Sau khi đi vào trong thành phố, Nam Phong đã dẫn ngay Agnes đến một cửa tiệm buôn bán quần áo, hần không muốn bị người dân nơi đây đuổi đánh chỉ vì đi mặc những trang phục truyền thống của người phương Đông đâu.

Tiền tệ ở nơi đây khác hoàn toàn so với Thiên Long đế quốc, thế nhưng vàng bạc, châu báu thì ở đâu cũng có thể sử dụng được.

Sau khi mua xong những bộ trang phục để mặc, thì Nam Phong trông không khác mấy với những người dân địa phương.

Phần nào hần cũng đã yên tâm hơn một chút.

Nam Phong và Agnes đi đến một tiểu điểm ven đường để ăn uống, nhưng mục đích chính là để nghe ngóng tình hình.

Có Agnes chỉ dẫn thì Nam Phong cũng bớt đi phần nào mệt mỏi, hần không phải đi tìm đường giống như lần đầu xuất hiện ở Huyền Linh đại lục.

“Người có nghe nói gì hay không? Gần đây liên tiếp xảy ra những vụ tàn sát dã man, đến ngay cả bá tước Charlotte cũng bị làm cho phát điên lên rồi!” một người A sợ hãi nói.

Một người B nghe thấy vậy thì giật mình hỏi: “Thật thế vậy ư? Thật không ngờ nơi đây lại loạn đến như thế?”

Người A gật gù trả lời: “Chứ còn sao nữa, tôi còn nghe nói rằng những sự kiện liên tiếp xảy ra gần đây, đều là do ba kẻ mặc những bộ áo giáp kỳ quái. Bọn chúng vô cùng đáng sợ và khát máu, không khác nào giáo phái tà ác trên đại lục này nữa!”

“Thật là đáng sợ! Có khi chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi tòa thành bất ổn này thôi!”

“Tôi cũng có ý như vậy!”

Nghe được những tin tức trên thì Nam Phong chau mày lại, hần suy nghĩ: “Những kẻ mặc áo giáp tà ác giết người sao? Mặc dù có chút không như dự đoán của mình, thế nhưng nơi này càng loạn thì lại càng có lợi hơn đối với mình!”

Agnes nhìn thì tưởng vẫn còn ăn uống, thế nhưng nàng lại để ý sát sao mọi chuyện xung quanh và cũng nghe được hết những điều trên.

Đối với một người sinh sống hơn chục năm ở nơi đây thì khi nghe thấy như vậy, bên trong nàng cũng có đôi chút khó chịu.

Agnes quay sang hỏi Nam Phong: “Su phụ! Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?”

“Đi đến đâu hay đến đó vậy!”

Bỗng dưng, từ bên ngoài có một người hốt hải chạy vào nói không thành lời: “Không ổn rồi! Khu lân cận chỗ này lại xuất hiện lũ ác ma kia rồi! Mọi người nhanh chóng trốn đi, nếu không lại dính phải độc thủ của bọn chúng!”

Nghe thấy thế thì mọi người trong tiểu trấn chen lấn, xô đẩy nhau để chạy, dù sao thì tính mạng thì cũng chỉ có một cái, chẳng ai lại đi đặt cược nó cả.

Agnes vẫn ngồi im lặng thế nhưng tay của nàng đã siết chặt lại.

Mặc dù, nàng rất là hận gia tộc của mình, thế nhưng những người dân bình dị nơi đây lại không hề có tội tình gì cả, trong lòng nàng lúc này đã có chút nôn nóng.

Nam Phong nghe thấy như vậy thì quay sang nói với Agnes: “Chúng ta đi qua một chút xem thử, ác ma trong lời đồn của bọn họ là như thế nào?”

“Vâng!” Agnes nhanh chóng đồng ý với ý kiến của Nam Phong.

...

“Thế nào rồi Shinji, kế hoạch của mày diễn ra đến đâu rồi? Chứ không tao buồn chán lắm rồi đó!” Kamishiro ngáp dài một hơi rồi nói.

Dark Shinji cảm thấy tức giận khi bị kẻ khác đặt ra nghi vấn, hần nói: “Ngươi cứ yên tâm, kế hoạch hoàn hảo của ta thì chỉ có thể thành công mà thôi!”

Kamishiro tỏ vẻ không quan tâm và nói: “Kệ cái kế hoạch của ngươi đi, thế nhưng ta lại cảm thấy buồn chán rồi!”

Bỗng dưng, Dark Shinji quay lại phía sau và nói: “Đến rồi, con mồi của chúng ta đã đến rồi!”

Kamishiro không còn tỏ ra lơ đãng nữa, hần đã bắt đầu ngưng trọng lại và nói: “Khí tức đó chứng tỏ kẻ đang tới rất là mạnh! Chẳng lẽ... chính là con mồi mà ngươi hay nói đến à?”

“Cũng có thể!”

Nam Phong và Agnes dần xuất hiện, trước mặt hần lúc này chính là ba kẻ mà mọi người vẫn hay gọi là ác quý.

Sau khi trông thấy tạo hình của cả ba người họ thì Nam Phong kinh ngạc đến thất thần.

Không phải là hần sợ hãi bọn họ mà là hần đang quá là bất ngờ, hần không nghĩ ra được những kẻ chỉ xuất hiện trong thế giới ảo, không ngờ bọn họ lại có thật ở ngoài đời.

Đúng vậy! Ba người này chính là kamen rider mà hần đã từng thấy trên phim ảnh và hần cũng biết ba người này là ai.

Ba người này lần lượt là Kamen Rider Ryuga, bản sao tà ác của Kamen Rider Ryuki, kẻ này vô cùng mạnh mẽ nhưng lại chính là một cỗ máy chết chóc và luôn muốn thay thế bản gốc của mình.

Người thứ hai chính là Kamen Rider Sasword, một Kamen Rider chính nghĩa nhưng sau đó đã phát hiện ra thân phận thật sự của mình, chính là một worm giả dạng.

Người cuối cùng chính là Kamen Rider Pysga, một dark rider trong movie của Kamen Rider Faiz và cũng là một kẻ rất mạnh trong movie đó.

Sau khi, Nam Phong và Agnes xuất hiện thì Dark Shinji cảm thấy thất vọng, hần cứ nghĩ con mồi mà hần đã chờ đợi bao lâu sẽ xuất hiện, thật không ngờ kẻ đi ra lại là những tên vô danh tiểu tốt.

“Haizz, chán quá! Thôi thì chúng ta lần sau lại tiếp tục!” Dark Shinji chán nản nói.

Sau đó, hần rút từ thất lưng ra một thẻ card rồi chà vào đầu rồng trên tay của mình.

Một con rồng tứ trảo tượng trưng cho truyền thuyết của người dân phương đông từ trong không khí bay ra.

Điều đặc biệt chính là con rồng này lại không hề mang vẻ uy nghiêm của một tứ trảo kim long, mà thay vào đó lại là một con Hắc Long cơ giới tà ác.

Hắc Long gào lên một tiếng thật to rồi lao đến chỗ của Nam Phong như thể muốn nuốt chửng hần vậy.

Nam Phong nhìn thấy thế thì không dám chậm chễ chút nào, hần vận dụng “Trăm hoa đua nở” trong “Cửu chuyển quy nhất” và nhanh chóng chặn lại đường tiến công của con Hắc Long này.

Hắc Long nhìn thấy mình bị một con người chặn lại thì nó gào lên một tiếng rõ to, nhưng lại không tiếp tục tiến công nữa mà quay người biến mất trong không khí.

Tay của Nam Phong vẫn còn cảm thấy run rẩy sau khi ngăn chặn được đợt tấn công của Hắc Long.

Hắc Long này không hề yếu chút nào, một đòn tấn công của nó thôi đã tương đương với một vị Kết đan hậu kỳ cường giả rồi!

Nếu không phải là Nam Phong cũng đạt đến kết đan hậu kỳ thì đã bị con Hắc Long này quán cho tan xác rồi!

Cũng may con Hắc Long này không có ý định tấn công tiếp, chứ không hẳn sẽ phải chặt vật để có thể đánh lui được nó.

“Sur phụ, những người kia biến mất rồi, không nhìn thấy đâu nữa!” Agnes chỉ về chỗ mà ba dark rider từng đứng và nói.

Nam Phong cũng không có ý định đuổi theo, một tên trong số đó cũng đã vô cùng khó nhằn rồi, nếu mà cả ba bọn chúng liên hợp với nhau thì người chắc chắn phải nằm xuống chính là hắn và Agnes.

Hắn không trả lời lại Agnes mà trầm tư suy nghĩ: “Tại sao những kẻ không có thật nay lại xuất hiện chứ? Sự việc này không hề đơn giản chút nào, không biết bọn chúng có ý đồ gì đây?”

...

Tsukasa Kadoya xuất hiện ngay cạnh đó và nhìn về phía của Nam Phong đang đứng, anh ta lấy máy chụp ảnh của mình ra rồi chụp liên tục, sau đó nói:

“VẬY Ạ? Sự việc càng lúc càng trở nên thú vị rồi đây! Không biết cậu có giải được câu đố này và tìm ra kẻ đứng đằng sau tất cả hay không? Ta rất là chờ mong a!”

Nói xong, anh ta lại biến mất phía sau màn ánh sáng mờ ảo như thể chưa từng xuất hiện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Nam Phong kinh ngạc

Sau khi đi vào trong thành phố, Nam Phong đã dẫn ngay Agnes đến một cửa tiệm quần áo, hắn không muốn bị người dân ở đây đuổi đánh chỉ vì đi mặc những trang phục truyền thống của người phương Đông đâu.

Tiền tệ tại đây khác hoàn toàn so với Thiên Long đế quốc, thế nhưng vàng bạc, châu báu thì ở đâu cũng có thể sử dụng được.

Sau khi mua xong những bộ trang phục để mặc thì Nam Phong trông không khác với người dân địa phương là bao.

Phần nào hắn cũng yên tâm hơn một chút.

Nam Phong và Agnes đi đến một tiểu điểm ven đường để ăn uống, nhưng mục đích chính lại là nghe ngóng tình hình.

Có Agnes dẫn đường thì Nam Phong cũng bớt đi phần nào mệt nhọc, hắn không phải đi tìm đường giống như lần đầu xuất hiện ở Huyền Linh đại lục nữa.

“Người có nghe nói gì không? Gần đây liên tiếp xảy ra những vụ tàn sát dã man, ngay cả bá tước Charlotte cũng bị làm cho đến phát điên lên rồi!” một người A sợ hãi nói.

Một người B nghe thấy vậy thì giật mình hỏi: “Thật thế ư? Thật không ngờ nơi đây lại loạn đến như thế rồi?”

Người A gật gù nói: “Chứ còn sao nữa, tôi còn nghe nói rằng những sự kiện liên tiếp xảy ra gần đây, đều là do ba kẻ mặc những bộ áo giáp kỳ quái. Bọn chúng vô cùng đáng sợ và khát máu, không khác nào giáo phái tà ác trên đại lục này nữa!”

“Thật là đáng sợ! Có khi chúng ta phải nhanh chóng thoát ra khỏi tòa thành bất ổn này thôi!”

“Tôi cũng có ý như vậy!”

Nghe được những tin tức trên thì Nam Phong chau mày lại, hắn suy nghĩ: “Những kẻ mặc áo giáp tà ác giết người sao? Mặc dù có chút không như dự đoán của mình, thế nhưng nơi này càng loạn thì lại càng có lợi hơn đối với mình!”

Agnes nhìn thì thì nghĩ rằng vẫn còn chú tâm ăn uống, thế nhưng nàng lại để ý sát sao mọi thứ xung quanh và cũng nghe được hết câu chuyện trên.

Đối với một người sinh sống hơn chục năm ở nơi đây thì khi nghe thấy như vậy, bên trong nàng cũng có đôi chút khó chịu.

Agnes quay sang hỏi Nam Phong: “Sur phụ! Chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?”

“Đi đến đâu hay đến đó vậy!”

Bỗng dưng, từ bên ngoài có một người hốt hải chạy vào nói không thành lời: “Không...không ổn rồi! Khu lân cận chỗ này lại xuất hiện lũ ác ma kia! Mọi người nhanh chóng trốn đi, nếu không lại dính phải độc thủ của bọn chúng!”

Nghe thấy thế thì mọi người trong tiểu điểm đều chen lấn, xô đẩy nhau để chạy, dù sao thì tính mạng thì cũng chỉ có một cái, chẳng ai lại đi đặt cược nó cả.

Agnes vẫn ngồi im lặng thế nhưng tay của nàng đã siết chặt lại.

Mặc dù, nàng rất là hận gia tộc của mình, thế nhưng những người dân bình dị nơi đây lại không hề có tội tình gì cả, trong lòng của nàng lúc này đã có chút nóng vội.

Nam Phong nghe thấy như vậy thì quay sang nói với Agnes: “Chúng ta đi qua một chút xem thử, ác ma trong lời đồn của bọn họ là như thế nào?”

“Vâng!” Agnes nhanh chóng đồng ý với ý kiến của Nam Phong.

...

“Thế nào rồi Shinji, kế hoạch của mày diễn ra đến đâu rồi? Chứ không tao buồn chán lắm rồi đó!” Kamishiro ngáp dài một hơi rồi nói.

Dark Shinji cảm thấy tức giận khi bị kẻ khác đặt ra nghi vấn, hắn nói: “Người cứ yên tâm, kế hoạch hoàn hảo của ta thì chỉ có thể thành công mà thôi!”

Kamishiro tỏ vẻ không quan tâm và nói: “Kệ cái kế hoạch của người đi, thế nhưng ta lại cảm thấy buồn chán rồi!”

Bỗng dưng, Dark Shinji quay lại phía sau nói: “Đến rồi, con mồi của chúng ta đã đến rồi!”

Kamishiro không còn tỏ ra lơ đãng nữa, hắn đã bắt đầu ngưng trọng lại và nói: “Khí tức đó chứng tỏ kẻ đang tới rất là mạnh! Chẳng lẽ... chính là con mồi mà người hay nói đến à?”

“Cũng có thể!”

Nam Phong và Agnes dần xuất hiện, trước mặt hắn lúc này chính là ba kẻ mà mọi người vẫn hay gọi là ác quỷ.

Sau khi trông thấy tạo hình của cả ba người họ thì Nam Phong kinh ngạc đến thất thần.

Không phải là hắn sợ hãi bọn họ mà là hắn đang quá là bất ngờ, hắn không nghĩ ra được những kẻ chỉ xuất hiện trong thế giới ảo, không ngờ bọn họ lại có thật ở ngoài đời.

Đúng vậy! Ba người này chính là kamen rider mà hắn đã từng thấy trên phim ảnh và hắn cũng biết ba người này là ai.

Ba người này lần lượt là Kamen Rider Ryuga, bản sao tà ác của Kamen Rider Ryuki, kẻ này vô cùng mạnh mẽ nhưng lại chính là một cỗ máy chết chóc và luôn muốn thay thế bản gốc của mình.

Người thứ hai chính là Kamen Rider Sasword, một Kamen Rider chính nghĩa nhưng sau đó đã phát hiện ra thân phận thật sự của mình, chính là một worm giả dạng.

Người cuối cùng chính là Kamen Rider Pysga, một dark rider trong movie của Kamen Rider Faiz và cũng là một kẻ rất mạnh trong movie đó.

Sau khi nhìn thấy Nam Phong và Agnes thì Dark Shinji cảm thấy thất vọng, hắn cứ nghĩ con mồi mà hắn chờ đợi bao lâu sẽ xuất hiện, thật không ngờ kẻ đi ra lại chính là những tên vô danh tiểu tốt.

“Haizz, chán quá! Thôi thì chúng ta lần sau lại tiếp tục!” Dark Shinji chán nản nói.

Sau đó, hắn rút từ thắt lưng ra một thẻ card rồi chà vào đầu rồng trên tay của mình.

Một con rồng tứ trảo tượng trưng cho truyền thuyết của người phương đông từ trong không khí bay ra.

Điều đặc biệt chính là con rồng này lại không hề mang vẻ uy nghiêm của một tứ trảo kim long, mà thay vào đó lại là một con Hắc Long cơ giới tà ác.

Hắc Long gào lên một tiếng thật to rồi lao đến chỗ của Nam Phong như thể muốn nuốt chửng hắn vậy.

Nam Phong nhìn thấy thế thì không dám chậm trễ chút nào, hắn vận dụng “Trăm hoa đua nở” trong “Cửu chuyển quy nhất” và nhanh chóng chặn lại đường tiến công của con Hắc Long này.

Hắc Long nhìn thấy mình bị một con người khiêu khích thì nó gào lên một tiếng thật to, nhưng sau đó lại không tiếp tục tiến công nữa mà quay người biến mất trong không khí.

Tay của Nam Phong vẫn còn run rẩy sau khi ngăn chặn được đợt tấn công của Hắc Long.

Hắc Long này không hề yếu chút nào, một đòn tấn công của nó thôi đã tương đương với một vị Kết đan hậu kỳ cường giả rồi!

Nếu không phải là Nam Phong cũng đạt đến kết đan hậu kỳ thì đã bị con Hắc Long này quán cho tan xác rồi!

Cũng may con Hắc Long này không có ý định tấn công tiếp, chứ không hắn sẽ phải chật vật để có thể đánh lui được nó.

“Sư phụ, những người kia biến mất rồi, không nhìn thấy đâu nữa!” Agnes chỉ về phương hướng mà ba dark rider đã từng đứng.

Nam Phong cũng không có ý định truy đuổi, một tên trong số đó cũng đã vô cùng khó nhằn rồi, nếu mà cả ba bọn chúng liên hợp với nhau thì người nằm xuống chính là hắn và Agnes.

Hắn không trả lời lại Agnes mà trầm tư suy nghĩ: “Tại sao những kẻ không có thật nay lại xuất hiện chứ? Sự việc này không hề đơn giản chút nào, không biết bọn chúng có ý đồ gì đây?”

...

Tsukasa Kadoya xuất hiện ngay cạnh đó và nhìn về phía của Nam Phong, anh ta lấy máy chụp ảnh của mình ra rồi chụp liên hồi, sau đó nói:

“Vậy à? Sự việc càng lúc càng trở nên thú vị rồi đây! Không biết cậu có giải được câu đố này và tìm ra kẻ đứng đằng sau tất cả hay không? Ta rất là mong chờ a!”

Nói xong, anh ta lại tiến về màn ánh sáng mờ ảo và nhanh chóng biến mất như thể chưa từng xuất hiện ở đây vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 90: Mục đích chính của Dark Shinji

Sau khi ba tên dark rider lần lượt biến mất thì để lại đó lại là một chiến trường tàn sát man rợn, xác chết nằm la liệt khắp nơi.

Agnes đứng đó và nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì không khỏi cúi người nôn khan.

Cho dù, nàng đã chuẩn bị sẵn tư tưởng bất chấp mọi thứ để trả thù, thế nhưng sau khi nhìn thấy thảm cảnh như vậy thì lại cảm thấy run sợ.

Một phần cũng là vì từ trước đến giờ nàng luôn được gia tộc che chở, bao bọc mà không được trải nghiệm những thứ như thế này bao giờ.

Mặc dù, đã từng bị ám sát một lần khiến cho tâm lý của nàng được vững vàng hơn, thế nhưng cảnh tượng hãi hùng như vậy thì nàng vẫn không thể quen được.

Nam Phong đã từng trải qua nhiều chuyện còn kinh khủng hơn thế này rất nhiều, thế nhưng trong lòng của hắn vẫn có một thứ gì đó khó chịu.

Hắn không phải là một kẻ vô cảm và cũng không hề muốn mình biến thành như vậy.

Từ trước đến giờ hắn đều ở trong thế bị động, mọi chuyện diễn ra trước mắt đều không phải là những gì mà hắn mong muốn.

Có thể nói, hắn là một con người đơn giản.

Ước muốn duy nhất của hắn chỉ là được sống bình yên với những người thân của mình.

Thế nhưng, mọi thứ diễn ra đều không như hắn mong muốn và hắn phải là người đối mặt với tất cả.

Vậy nên, Nam Phong sẽ không thể đứng nhìn và coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Hắn nắm chặt tay của mình lại và nói: “Không cần biết ba tên dark rider này đến từ đâu, thế nhưng.. Ta sẽ ngăn bọn chúng lại!”

Đó chính là quyết tâm và lý tưởng của hắn!

Có thể gọi hắn là kẻ ngốc cũng được, thế nhưng hắn cũng không phải là một kẻ lo chuyện bao đồng.

Chỉ là hắn không muốn nhìn thấy những thảm cảnh như vậy nữa, những gì mà hắn phải nhìn thấy là quá đủ rồi!

Hắn chỉ muốn làm theo bản ngã của mình và ngăn chặn tất cả những gì diễn ra trước mắt của hắn.

...

Tại đại sảnh của gia tộc Charlotte quyền quý.

Một người đàn ông trung niên da trắng, mắt tím đang đứng ở đó và chấp tay sau lưng.

Đằng sau ông ta là những người trong trang phục cận vệ và đang kính cẩn quỳ ở dưới đất.

“Thưa gia chủ, ba tên ác tặc ngày càng làm náo loạn hơn, bọn chúng đã tàn sát rất nhiều người dân ở trong thành rồi! Xin ngài hãy ra mặt để làm chủ cho những người dân ở nơi đây!”

Người đàn ông này chính là Manus Charlotte, gia chủ đương nhiệm của gia tộc Charlotte và cũng chính là người cha mà Agnes đã nói đến.

Không thể nhìn ra một người đàn ông với vẻ uy nghiêm, chính trực, lại chính là một kẻ đã hạ lệnh giết chết “con gái” của mình mà không hề nhú mảy chút nào.

Kể cả khi Agnes không thực sự là con gái của hắn ta đi chăng nữa, thì với một người cùng chung sống với hắn mười sáu năm mà hắn ta vẫn có thể hạ được mệnh lệnh như vậy.

Trong tư tưởng của gã thì sự thịnh vượng của gia tộc Charlotte luôn được đặt lên hàng đầu, kể cả khi tất cả mọi người đều phải chết thì uy nghiêm của gia tộc cũng không được lay động.

Quả đúng là một gia tộc còn tàn nhẫn hơn cả gia tộc của một đế vương vậy!

Không phải là vì Agnes bị nhận định là một người ngoại tộc thì nàng đã bị gia tộc này tẩy não mất rồi!

Không biết sau khi Agnes biết được điều này thì nên vui hay là nên buồn đây?

Manus chấp tay đằng sau lưng và nhẹ nhàng nói: “Uy nghiêm của gia tộc Charlotte không thể bị đá động!”

Mặc dù, lời nói của hắn ta vô cùng nhẹ nhàng và không hề có một chút sát thương nào, thế nhưng bên trong nó lại ẩn chứa một luồng sát khí khiến cho những con người có mặt tại đây đều phải cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Đúng như người xưa đã từng nói: “Không hề sợ một tên măng phu, mà chỉ sợ một tên tiểu nhân đội lốt quân tử!”

Sau khi tất cả đi hết thì Manus cười mỉm nói: “Tam đại ác quý ư? Không biết là các người mạnh hay là ta mạnh đây? Thật đáng là mong chờ a!”

“Sư phụ! Mấy ngày hôm nay bọn ác quý đó vẫn luôn lộng hành khắp nơi, số người chết đã lên đến hàng nghìn rồi mà chúng ta vẫn không thể tìm được phương hướng của bọn chúng!” Agnes uể oải nói.

Mấy ngày nay vì truy đuổi ba tên “ác quý” này mà nàng đã chưa được yên giấc ngày nào.

Tâm hồn của nàng rất là thánh thiện, thế nên nàng càng không muốn nhìn thấy những người dân trong thành lần lượt bị tàn sát.

Nam Phong lại bắt đầu trầm tư suy nghĩ, hắn cảm thấy sự việc này không hề đơn giản chút nào.

Hắn nghĩ ba kẻ này không thể là một lũ tâm thần giết người tìm thú vui được, mà chính là bọn chúng đang có một kế hoạch gì đó!

Vậy thì mục đích của bọn chúng là gì?

Vì sao bọn chúng lại giết người trong thành này mà lại không tàn sát ở khu vực khác?

Hay là...

Bỗng dưng, Nam Phong chợt nhận ra điều gì đó, hắn nghĩ: “Đúng rồi! Chắc chắn là bọn chúng đang chờ đợi một ai đó xuất hiện, thế nên mới làm ra những chuyện như vậy! Và người này chắc chắn đang sinh sống trong tòa thành này! Vậy thì... người mà bọn chúng đang muốn tìm là ai vậy?”

Sau khi loại bỏ hết các mục tiêu mà Nam Phong vẫn chưa thể tìm ra được câu trả lời thì hắn cũng cảm thấy đau đầu.

Mục đích của ba tên ác nhân này như một dấu chấm hỏi lớn trong đầu của hắn.

“Các người có nghe nói gì chưa, hôm nay đích thân thành chủ sẽ ra mặt để tiêu diệt ba tên ác ma này đó!” Một người A sung sướng lên tiếng.

Không sung sướng sao được khi những ngày qua bọn họ phải sống trong thấp thòem lo âu, nay đã có một vị nhân vật lớn đứng ra để bảo đảm an toàn cho họ.

Họ vui mừng còn chẳng kịp nữa là...

Agnes nghe thấy hai từ “thành chủ” thì đôi mắt của nàng dần nhú lại, những cảm xúc bắt đầu tuôn trào và xuất hiện trên khuôn mặt tinh xảo của nàng.

Tức giận có, đau buồn có, không cam lòng cũng có... Biểu cảm trên khuôn mặt của nàng càng lúc càng đặc sắc hơn.

Nàng hít một hơi thật sâu rồi nói: “Sir phụ! Nếu mà “người cha” kia của ta xuất hiện thì không phải lo lắng gì nữa rồi! Dù sao thì hắn ta cũng là một kẻ rất mạnh!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì giật nảy mình lên.

Cha của Agnes, thành chủ. Đúng vậy! Tại sao hắn lại không nghĩ ra điều đó cơ chứ?

Sau khi xâu chuỗi lại tất cả những sự việc thì hắn có thể khẳng định, người mà ba tên dark rider này đang tìm chính là vị thành chủ, gia chủ của gia tộc Charlotte quyền quý.

Mặc dù, hắn cũng không biết vì sao mà bọn chúng lại muốn dụ vị thành chủ này xuất hiện, thế nhưng mục đích thì chẳng có gì là tốt đẹp cả.

Nam Phong vội quay sang nói với Agnes: “Nhanh lên, chúng ta phải nhanh chóng đến chỗ của vị “thành chủ” đó thôi! Ta đã biết được mục đích thật sự của bọn chúng rồi!”

Agnes ngăn người ra và không hiểu Nam Phong nói gì cả, thế nhưng nàng vẫn nhanh chóng chạy theo hắn.

...

Dark Shinji nay đã biến thành Kamen Rider Ryuga và đang đứng nhìn “vị thành chủ” cùng thuộc hạ của hắn trước mặt mình rồi nói nhỏ: “Cuối cùng thì chúng ta cũng đã gặp nhau rồi “vị thành chủ” đáng kính à!”

Còn Kamishiro nay đã biến thành Kamen Rider Sasword thì đứng trước mặt của Manus và nói: “Xin chào vị thành chủ đáng kính! Ta muốn được thách đấu với ngươi để giải quyết mọi thứ! Nếu bọn ta thua thì xin nguyện lấy đầu ra để cho ngươi chém, còn nếu mà ngươi thua thì...”

Kamishiro cười gằn một tiếng rồi nói: “Chức vị thành chủ này cũng nên nhường lại cho bọn ta thì hơn!”

Manus nghe thấy vậy thì mỉm cười nói: “Ta rất sẵn lòng, thế nhưng...”

Khuôn mặt của hắn ta dần trở nên vận vẹo như nhân cách xấu xa của hắn vậy, hắn ta nói: “Những kẻ thách đấu với ta đều cùng chung một kết cục, đó chính là... Cái chết! Ngươi hãy cẩn thận đây!”

Kamishiro nghe thấy vậy thì nở một nụ cười khinh bỉ, xong hắn đáp lại: “Ta nghĩ rằng người nên cẩn thận phải là ngài thì đúng hơn, vị “thành chủ” đại nhân à!”

Kamishiro nói xong thì chỉ tay về hướng căn nhà trước mặt rồi nói tiếp: “Ta nghĩ vẫn nên ra đây thì hơn, để tránh cho những kẻ phiền phức lại gây rối!”

Những thuộc hạ của Manus nghe thấy vậy thì đều đứng ra khuyên ngăn hắn ta, họ sợ rằng ba tên này đang có mai phục ở đó.

Manus lại vô cùng tự tin với thực lực của chính mình, hắn ta mặc kệ những lời khuyên ngăn của thuộc hạ mà ra đấu cho bọn họ lui xuống, xong rồi hắn ta cười gằn với Kamishiro và nói: “Vậy thì xin mời!”

Trước khi đi Manus lại liếc nhẹ về phía đội trưởng đội kỵ binh như thể muốn ra ám hiệu ngầm bằng mắt.

Dark Shinji nhìn thấy như vậy thì cũng mặc kệ không quản, chỉ là...

Kế hoạch hoàn hảo của hắn đã sắp thành công, chỉ còn đợi cái tên Kamishiro thực hiện nốt bước cuối cùng nữa mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Gì Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Bại lộ

“Đi đến đây thôi, chúng ta cũng nên bắt đầu được rồi đây!”

Manus dừng lại trước sân sau của một căn nhà gỗ.

Nơi này khá là yên tĩnh và rất thích hợp cho một trận chiến lớn, nó cũng phù hợp với kế hoạch của hắn lần này.

Manus nhìn Kamishiro cười gằn rồi nói: “Ngươi có biết vì sao ta lại đồng ý với ngươi hay không?”

Kamishiro lơ đãng nhìn Manus, hắn ta cười mỉm một cái rồi nói: “Ồ! Vậy là vị thành chủ đại nhân của chúng ta lại đang muốn nói gì cho tôi biết đây?”

Manus nở nụ cười tàn nhẫn và nói: “Ngươi đúng là điếc không sợ súng mà! Ngươi có biết sai lầm lớn nhất của mình là gì hay không?”

“Ồ! Vậy sao?”

Manus nhìn Kamishiro như một kẻ sắp chết và nói tiếp: “Nơi này khá là yên tĩnh và rất thích hợp cho người nằm xuống đó! Người thật đúng là một kẻ ngu ngốc khi mà đưa ra lời đề nghị này, hai tên đồng đội kia của người sẽ không thể đến kịp để cứu người đâu!”

“Ồ! Tôi cũng đang định nói như vậy với ngài đây!” Kamishiro ra vẻ không quan tâm với lời hù dọa của Manus, vì hắn biết chỉ một lúc nữa thôi người phải nằm xuống ở đây chính là cái tên ngạo mạn này.

Manus rút thanh Rapier* bên cạnh hông của mình ra và chỉ về phía Kamishiro nói: “Có vẻ người không biết được huyết thống của dòng tộc Charlotte chúng ta rồi! Sức mạnh huyết thống của chúng ta chính là...”

“Tốc độ!” Manus hét lên một tiếng rồi dùng tốc độ nhanh nhất của mình tiến lại gần Kamishiro, sau đó hắn đâm một kiếm lên yết hầu của Kamishiro nhưng lại bị tên đó chặn lại.

“Ồ! Vậy thì sao chứ! Nếu mà người muốn so tốc độ với ta thì... Ta đây cũng chiều theo ý của người!”

Nói xong Kamishiro hét lên một tiếng rồi kích hoạt kỹ năng của mình.

“Clock up!”

Kỹ năng clock up được kích hoạt, nó khiến cho tốc độ của Kamishiro tăng lên một cách kinh khủng khiếp.

Manus đang dùng tốc độ siêu nhanh của mình để tiến lại gần Kamishiro, nhưng khi vào trong mắt của hắn thì lại giống như là một người đang tập chạy bộ thì hơn.

“Cái gì? Tại sao... tại sao người lại bắt kịp được với tốc độ của ta!” Manus kinh hãi đến cực điểm.

Hắn ta không nghĩ ra được một kẻ có khí tức chỉ tương đương với hắn, một vương cấp cường giả, mà lại có thể bắt kịp được với tốc độ mà huyết thống của dòng tộc Charlotte mang lại.

“Chẳng lẽ, người cũng là một kẻ mang huyết thống gia tộc?”

Kamishiro cười gằn một tiếng rồi nói: “Thứ tốc độ của người sao có thể sánh bằng hệ thống Clock up của ta được cơ chứ! Tất cả mọi tốc độ dưới Clock up đều phải chịu thua!”

Sau đó, Kamishiro đẩy Manus ra rồi nói tiếp: “Nào vị thành chủ đại nhân! Chúng ta hãy cùng tiếp tục thôi nào!”

...

Xung quanh khu vực nơi mà Kamishiro và Manus chiến đấu là một mảng đồ nát, hoang tàn, gây ra bởi tàn dư của cuộc chiến.

Lúc này, cuộc chiến cũng đã đi đến hồi kết, người đang phải quỳ ở dưới đất lại chính là Manus, kẻ mà lúc trước vẫn còn rất tự tin vào thực lực của bản thân, còn Kamishiro thì đứng đó trong hình dạng người và khinh bỉ nhìn Manus.

Cơ thể của Manus không chỗ nào là không có vết thương cả, vết thương nặng nhất của hắn là ở vùng bụng, nó khiến cho ruột non bên trong tung hết ra ngoài.

Có vẻ như không cần đến Kamishiro ta tay để kết liễu nữa, vì ngay một lúc nữa thôi thì Manus cũng không chịu được mà nằm xuống.

Manus nhìn Kamishiro với vẻ mặt không cam lòng, hắn ta nói: “Tại sao người lại có thể mạnh được như thế cơ chứ? Ta thật không cam lòng, không cam lòng chút nào cả!”

Hắn không nghĩ ra một kẻ mạnh như Kamishiro có cần thiết phải gây sự ở một vùng hẻo lánh không, người này nếu tiến đến vương quốc cũng có chỗ được trọng dụng.

Manus biết rằng nói gì vào lúc này cũng đều vô dụng cả, chỉ là trong tâm của hắn có cảm giác không cam lòng mà thôi.

Hắn nhìn Kamishiro rồi nói tiếp: “Người thắng rồi, thế nhưng nếu để ta giao ra chức vị thành chủ thì cứ nằm mơ đi! Có mất thì ta cũng sẽ giao lại cho người trong vương quốc tiếp quản!”

Kamishiro cười lạnh lùng với Manus, hắn nói: “Ta biết người sẽ không phải là một tên biết giữ lời mà! Thế nhưng cũng không sao...”

“Có phải người là kẻ thua cuộc đâu cơ chứ!”

“Nói thế có ý gì?” Manus nghi vấn nhìn Kamishiro, hắn không hiểu được ẩn ý bên trong câu nói đó của hắn ta, thế nhưng mơ hồ thì hắn cảm nhận được một điều gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.

Khuôn mặt của Kamishiro dần thay đổi và thay vào đó lại chính là của Manus, từ khí chất cho đến dáng vẻ giống y hệt, kể cả đến người thân của hắn cũng không thể nào nhận biết được.

“Không thể nào! Tại sao người lại...” Manus thất thanh kêu lên, hắn không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt của mình nữa.

“Giống đúng không tên ác quỷ! Bây giờ thì bản thành chủ sẽ tuyên bố tội lỗi của người!” Từ khí chất cho đến giọng nói đều giống y hệt, đây là một thứ mà không phải ai cũng có thể bắt trước được.

“Người...nhà người chính là một tên ác quỷ!!!”

Khi mà Nam Phong đến nơi thì xung quanh khu vực đó đều bị binh lính của phủ thành chủ niêm phong lại, không một kẻ nào có thể đi vào trong được.

Hắn cũng nghi vấn không biết được mục đích của ba tên dark rider đó là gì, thế nhưng vì không muốn bị lộ diện mà làm hỏng hết kế hoạch, Nam Phong quyết định nấp ở gần đó và chờ đợi thời cơ.

“Sự phụ! Không biết bên trong đây đang làm gì mà lâu vậy?” Agnes sốt ruột hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, thế nhưng... A! Có người xuất hiện rồi, chúng ta mau nấp đi!”

Hai kẻ lừng lẫy đi ra từ khu vực đó lại chính là hai tên dark rider, Ryuga và Pysga.

Dark Shinji vừa đi trên đường vừa nói, còn Leo thì im lặng đi theo bên cạnh.

Lời nói của hắn thì không một ai có thể hiểu được cả, vì hắn đang dùng Nhật ngữ để nói chuyện.

Thế nhưng, điều đó lại không thể làm khó được Nam Phong, một người có hệ thống phụ trợ phiên dịch.

Nguyên văn lời nói của Dark Shinji là:

“Haizz, chán quá! Không ngờ một vị đội trưởng như ta lại là kẻ duy nhất không nói được Anh ngữ! Đã thế ta lại còn phải đi cùng với một tên chỉ nói được Anh ngữ mà không biết nói tiếng mẹ đẻ nữa chứ! Đúng là chết tiệt mà!”

Than thở một hồi xong thì Dark Shinji cười lạnh nói: “Bọn chúng không thể ngờ rằng, vị thành chủ đáng kính của bọn chúng lúc này lại chính là một tên worm giả dạng! Ha ha! Nhân sinh thật là phong phú mà!”

Đến lúc này thì Nam Phong cũng hiểu rõ hết kế hoạch của bọn chúng là gì rồi!

Đó chính là giả dạng thành cha của Agnes và xâm nhập vào trong thể chế của nhà nước, nếu có cơ hội thì lại giả dạng thành những kẻ có quyền lực cao cấp hơn.

Đề rồi một ngày bọn chúng có thể làm chủ được đất nước này và biến chúng trở thành thiên đường của chính mình.

Kế hoạch của Dark Shinji sẽ vô cùng hoàn hảo nếu không phải là hắn ta không tính ra, có một kẻ lại hiểu được hết những gì mà hắn ta nói.

Nam Phong sau khi nghe xong thì quyết không thể im lặng và để cho lũ ác ma này thành công được.

Nếu mà để cho bọn chúng không chế được đất nước này, thì không biết những chuyện tồi tệ nào có thể xảy ra nữa.

Nam Phong và Agnes nhảy ra chặn đường đi của hai tên dark rider này.

Dark Shinji nhìn thấy hai kẻ ngang đường mình thì ngạc nhiên nói: “Hả! Đây chẳng phải là hai tên hồi trước hay sao? Tại sao bọn chúng lại có mặt ở đây vậy?”

Sau đó hắn ta lại nghĩ: “Không biết bọn chúng có nghe thấy những gì mà mình nói hay không?”

Nhưng nghĩ lại thì hắn lại cảm thấy không tin tưởng cho lắm, vì dù sao thì thứ tiếng của hắn cũng không phải là ai cũng biết được, nhất là những người ở thế giới này.

Nam Phong chỉ tay thẳng vào mặt của Dark Shinji và nói: “Ta sẽ không để cho kế hoạch của các ngươi thành công đâu!”

Nhìn thấy người biết được Nhật ngữ tại dị giới thì Dark Shinji cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, thế nhưng sau đó mắt của hắn bắt đầu nhắm lại và tỏa ra một luồng sát khí khủng khiếp.

Hắn ta nhìn vào Nam Phong và nói: “Nếu mà các ngươi đã biết được hết kế hoạch của bọn ta rồi, vậy thì... Đi chết đi!”

(Thanh kiếm Rapier: là một loại kiếm lưỡi dài, mỏng và có một nắp đỡ hình tròn ở phần tay kiếm. Loại kiếm này được dùng cho hoàng gia và quý tộc như để tượng trưng cho quyền lực của mình.)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Kamen Rider Decade tham chiến!

Dark Shinji hét lên một tiếng và lao thẳng đến chỗ của Nam Phong, vừa đi hắn ta vừa dứt một thẻ bài vào chiếc đầu rồng trên tay mình.

Một thanh đao lưỡi cong từ trong hư không xuất hiện và nhanh chóng nằm gọn gọn trên tay của hắn ta.

Một nhát chém uy lực được tung ra khiến cho Nam Phong phải vận dụng “Thiên địa giao hòa” để hất ngược nó lại.

Dark Shinji bị đẩy lui một đoạn, thế nhưng hắn ta vẫn không từ bỏ ý định của mình mà chém một nhát nữa về phía Nam Phong.

Lần này thì Nam Phong cũng đã chủ động tấn công, hắn né tránh nhát chém của Dark Shinji và tung ra một quyền lên trước ngực của hắn ta khiến cho hắn ta bị hất ngược về phía sau.

Một quyền này của Nam Phong trông thì rất bình thường nhưng đã được vận dụng cả nội công tâm pháp vào trong đó, nếu một người mặc giáp bình thường mà trúng phải thì sẽ bị lực chấn động của nó đánh cho nội thương.

Thế nhưng, Dark Shinji lại không hề hấn chút nào, bộ chiến giáp mà hắn đang mặc chắc chắn hơn rất nhiều với những bộ giáp phổ thông.

Dark Shinji sờ nhẹ vào nơi mà Nam Phong ra quyền, nhưng sau đó hắn ta lại cười phá lên.

Hắn ta nhìn Nam Phong một cách khinh bỉ và nói: “Ha ha...! Một quyền này của ngươi đúng là giải ngựa cho ta, nó không có một chút thù thách nào cả!”

Nghe được những lời này khiến cho Nam Phong không khỏi nhúm mày lại.

Mặc dù, hắn cũng từng là một fan cứng của dòng phim Kamen rider Ryuki và cũng hiểu rõ tính cách của mỗi nhân vật trong đó.

Khi đó, hắn cũng rất thích nhân vật Ryuga này cả về tính cách đến độ chân thực, không hề giả tạo giống như những hiệp sỹ khác chút nào cả, hắn ta đã thích làm gì thì sẽ làm điều đó đến cùng.

Thế nhưng, sau khi bị chính nhân vật mà mình yêu thích khinh bỉ thì trong lòng của Nam Phong lúc này lại có đôi chút khó chịu.

“Vậy thì hãy xem một chiêu nữa của ta đây!”

Nói xong, Nam Phong tích tụ chân khí dưới lòng bàn tay mình và lao thẳng đến chỗ của Dark Shinji để tung ra một chương trình thiên động địa.

Chiêu thức mà hắn vận dụng chính là “Nhân sinh giao lộ”, chiêu thức này đã từng được hắn sử dụng tại đại hội võ lâm, nay lại được thi triển một lần nữa.

Thế nhưng lần này thì hắn thi triển ra nó lại vô cùng nhẹ nhàng.

Một phần cũng vì hắn chăm chỉ luyện tập ngày đêm, thế nhưng lý do chính lại là đẳng cấp của hắn so với hồi trước đã cách xa rất nhiều.

Dark Shinji sau khi trông thấy khí thế của chiêu thức này mà giật nảy mình, hắn ta cảm nhận được nguy hiểm trong đó và không muốn đối mặt với nó chút nào cả.

Dark Shinji hét lên một tiếng: “Pysga!”

Leo cũng nhanh chóng hiểu ý và bật hệ thống bay của mình lên để đưa Dark Shinji lên cao.

Đòn đánh không trúng mục tiêu nhưng lại khiến cho đất đá xung quanh bị nổ tung, văng ra khắp nơi.

Một hố sâu mấy chục thước xuất hiện, giống như là một hố boom mini vậy!

“Thật là đáng sợ! Nếu mà ta không vận dụng thẻ bài Advent thì không thể nào chống lại được tên này!”

Mỏ hội trên chân của Dark Shinji cháy ra, hắn đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi!

Mặc dù, hắn ta cũng là một kẻ liều mạng, không sợ một ai hết và sẵn sàng đối mặt với mọi kẻ thù.

Thế nhưng, sau khi đã chết một lần lại khiến cho hắn có cảm giác sợ hãi, hắn sợ mình sẽ phải quay lại bóng tối vô tận, nơi mà hắn sẽ không còn được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

“Pysga! Chúng ta cùng tiến lên!” Dark Shinji quay sang nói với Leo, hắn ta nghĩ vẫn nên nhanh chóng giải quyết mối họa này thì hơn.

Mặc dù, Leo không hiểu được những gì mà Dark Shinji nói, thế nhưng hắn ta cũng đoán được phần nào và chuẩn bị chiến đấu.

Nam Phong cảm thấy tình thế đang dần trở nên bất lợi đối với mình, nếu như có tên Pysga này tham gia vào nữa thì hắn thật sự không cam nổi.

Mặc dù, Nam Phong cũng đã nghĩ đến kêu gọi Agnes giúp sức, thế nhưng hắn lại không cảm thấy nàng sẽ đánh ngang tay được với một tên trong số đó.

“Người không đánh được ta nên định giờ trò hai đánh một hay sao? Người không cảm thấy mình rất là vô sý à?” Nam Phong khinh bỉ nói với Dark Shinji.

Tên Dark Shinji này dường như không cảm thấy tức giận gì cả, mà thay vào đó hắn lại cảm thấy vô cùng vui sướng, hắn ta đáp lại: “Ha ha, quá khen quá khen! Một Dark Rider như ta mà được gọi là vô sý thì lại càng là một vinh dự lớn! Nhưng còn người thì...”

“Người thì sắp chết đến nơi rồi đấy!” Dark Shinji cười lạnh đáp lại.

“Người...”

Trong tình thế căng thẳng như vậy thì từ đâu đó phát ra một giọng nói: “Nếu mà tính cả ta vào nữa thì sao?”

Cả Nam Phong và Dark Shinji đều vô cùng ngạc nhiên và quay lại nhìn về nơi phát ra giọng nói đó.

Từ xa, một người thanh niên điển trai với một bộ vest đen lịch lãm đang từ từ tiến lại gần, vừa đi anh ta vừa nhắc lại lời đã nói: “Ta nói là nếu tính cả ta vào nữa thì sao?”

Dark Shinji cảnh giác nhìn người thanh niên trước mặt mình, hắn cất cao giọng cảnh báo: “Người là ai? Nếu mà không có việc gì thì vẫn nên đi đi, nếu không thì lại mang phiền phức vào người!”

Nói là vậy thế nhưng trong đầu của hắn lúc này lại đang suy nghĩ xem tên này đã biết được những gì rồi và có nên khờ nổi hắn hay không.

Còn Nam Phong thì lại nghĩ, người thanh niên này trông vô cùng quen thuộc, giống như là hắn đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nếu đúng như những suy nghĩ của hắn thì câu tiếp theo mà người này sẽ nói chính là...

“Ta chỉ là một Kamen rider đi ngang qua mà thôi!” Tsukasa Kadoya nhàn nhạt đáp lại.

“Mẹ nó! Đúng cmn luôn chứ mới sợ!” Nam Phong sợ hết hồn với suy nghĩ của mình, hắn bây giờ đang hết to trong đầu.

Chẳng lẽ, con người huyền thoại đó cũng xuất hiện hay sao?

Nói xong, Tsukasa Kadoya nhanh chóng rút thẻ bài của mình ra và biến hình.

Sau khi biến hình thì Tsukasa Kadoya nay đã là Kamen Rider Decade lao thẳng đến chỗ của Dark Shinji.

Khi đi ngang qua Nam Phong thì anh ấy nói nhỏ vào tai của hắn: “Ta sẽ lo tên này, tên còn lại sẽ dành cho cậu!”

Nam Phong cũng nhanh chóng phản ứng lại, hắn có người giúp sức thì vui còn không kịp nữa là...

Trận chiến giữa các rider! Bắt đầu!

À nhầm, và còn có một bình dân trong đó nữa. Bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Nam Phong vs Kamen Rider Pysga

Trước mặt Nam Phong lúc này chính là Leo đang trong trạng thái Kamen Rider Pysga.

Theo trí nhớ của hắn thì cái tên Kamen Rider này khá là mạnh và hiểu chiến, hắn ta sẵn sàng chém giết tất cả kẻ thù dù cho đó có là người hay Orphenoch đi chăng nữa, nếu mà ngăn cản hắn thì đều chung một kết cục, đó chính là cái chết.

Leo khinh thường nhìn người thanh niên đang đứng trước mặt mình, đến ngay cả Orphenoch hắn cũng từng giết thì với một con người bình thường đã là gì, kể cả khi hắn ta có mạnh đi chăng nữa thì sự kiêu ngạo đến từ tận xương tủy cũng khiến cho hắn không hề sợ hãi hay nao núng.

Leo giờ bàn tay trái của mình lên và chỉ vào Nam Phong nói: “Không nhiều lời nữa! It’s Show Time!”

Vừa nói hắn vừa làm động tác quay ngược ngón cái lại và lao thẳng về phía Nam Phong.

Nam Phong tỏ ra khá là thận trọng, đối với một kẻ mạnh mẽ và hiểu chiến thì cần phải có một sự bình tĩnh và khéo léo để giải quyết.

“Chết!”

Từ “Chết” vừa mới thoát ra khỏi miệng của Leo thì một quyền đã đến ngay trước mặt Nam Phong nhưng lại bị chặn lại, nắm đấm của Leo bị kẹt chặt trên tay của Nam Phong và không có dấu hiệu gì là buông lỏng.

Tên Leo này cũng rất là nhanh trí khi tung một cước để phá đòn khóa của Nam Phong và nhanh chóng kích hoạt bộ Jackpat sau lưng mình để bay lên trời.

Ở trên cao Leo nhìn Nam Phong như đang nhìn một con kiến hôi vậy, mặc dù hắn ta không biết tại sao một quyền khi nãy của mình lại bị Nam Phong mạnh mẽ ngăn lại, thế nhưng một khi đã bay lên đây thì dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa cũng phải nằm xuống.

Leo nói vọng từ trên cao xuống: “Một khi ta đã bay lên bầu trời thì kết cục của người đã được xác định!”

Nam Phong cảm thấy bức mình, hắn không ngờ cái tên này lại kiêu ngạo đến như vậy.

Thế nhưng, không đợi Nam Phong phản bác lại thì một loạt đạn đến từ trên cao liên tục nã xuống như muốn đục hắn thành tổ ong.

Nam Phong chật vật né tránh, chỗ mà hắn đứng lúc nãy đã bị san thành bình địa.

Mặc dù, Nam Phong đã đạt đến cảnh giới không sợ súng đạn, thế nhưng với súng máy sáu nòng vẫn có thể gây tổn thương nhất định đến hắn.

Dù sao thì hắn cũng không muốn đặt cược tính mạng của mình để xem xem có thật cơ thể chống lại được đạn được hay không.

Nếu chỉ vài ba viên đạn thì hắn vẫn có thể dễ dàng né tránh nhưng nếu cả một loạt đạn được liên tục xả xuống thì muốn tránh cũng là cả một vấn đề lớn.

Mặc dù, Nam Phong rất tự tin với tốc độ của mình, thế nhưng hắn vẫn bị vài ba viên đạn lạc găm lên cơ thể.

Với thân thể của một kết đan hậu kỳ cùng thể tu thì những viên đạn này không thể làm tổn thương đến hắn, nhưng dù sao đối với một con người sống trong thời đại công nghệ, vấn đề sợ súng đạn thì ai cũng không tránh khỏi.

Nam Phong cũng không muốn đánh cược chút nào, thế nhưng sau khi nhìn thấy những viên đạn này không thể làm tổn thương đến mình thì gan hắn lúc này lại lớn hơn trước.

Hắn nhìn về phía Leo cười to và nói: “Haha! Thì ra là súng đạn cũng không thể thương tổn được đến ta, việc làm của ngươi chỉ phí công thôi!”

Nhìn thấy kẻ mà mình khinh thường sỷ nhục lại thì Leo vô cùng tức giận, hắn không đáp trả mà tiếp tục xả đạn vào người Nam Phong.

Nam Phong nhìn thấy vậy thì nở nụ cười khinh thường nhưng lại không hề né tránh mà dùng phương pháp nguyên thủy nhất để chống lại.

Sự khinh thường của Nam Phong cũng khiến hắn phải trả giá, mặc dù loạt đạn đầu tiên không hề khiến hắn máy may thương tích, thế nhưng những loạt đạn về sau đã khiến cho cơ thể của hắn không chịu được nữa mà bắt đầu có dấu hiệu chảy máu.

“Chết mẹ rồi!” Nam Phong chỉ kịp hét lên một tiếng rồi sau đó lại lách người tránh né.

Ở trên cao nhìn thấy vậy thì Leo cười to và nói: “Haha! Hóa ra cơ thể của ngươi không cứng như ngươi đã nói!”

“Mẹ nó!” Nam Phong bây giờ cảm giác mình đúng như câu thành ngữ “Cười người hôm trước hôm sau bị cười”.

Lúc này, hắn phải chật vật né tránh, vết thương xuất hiện trên cơ thể càng lúc càng nhiều, Nam Phong vừa chửi rủa cái tên chết tiệt đang bay trên trời nhưng vẫn không quên né đạn.

Agnes nhìn thấy sự phụ mình bị ngược thì vận dụng công pháp được học, năng vận khí thành cương và bắn lên trời khiến cho Leo phải ngừng lại và né tránh.

Nam Phong lợi dụng lúc Leo đang mất tập trung thì điều tiết khí lực bên trong cơ thể, vừa điều tiết hắn vừa giờ ngón tay cái về phía Agnes khiến cho cô nàng này mặt đỏ ửng.

Ở cùng với Nam Phong một thời gian thì nàng cũng học được rất nhiều thứ mới mẻ, cái động tác number one này cũng là nàng học được từ hắn.

Leo hạ xuống mặt đất và gỡ bỏ bộ jackpot phía sau lưng của mình xuống, hắn ta rút ra song côn laze và muốn cận chiến với Nam Phong.

Bình khí này hình chữ T và được cầm bởi một đầu ngắn nhất, nó không giống với những song côn bình thường khi ở đầu tấn công được gắn thêm một thiết bị laze công nghệ cao khiến cho nó có thể chém nát được mọi thứ.

Leo phi thân về phía Nam Phong và vận dụng song côn chém tới.

Lần này, Nam Phong không dám đỡ đòn vì hắn biết, một khi cái đầu laze kia chạm vào tay thì cũng là lúc hắn trở thành “Đương quá” thứ hai.

Agnes nhìn thấy Nam Phong đang chật vật thì muốn đi lên hỗ trợ nhưng lại bị hắn ngăn lại.

Không nói đến thực lực của nàng lúc này chưa thể tham gia vào được, nếu nàng cũng muốn nhào vào nữa thì hắn lại còn phải mất công lo lắng.

Vừa né tránh Nam Phong vừa vận công trong người để chuẩn bị cho hậu chiêu.

Dùng tốc độ kinh khủng của mình hắn lách người sang bên phải và tung một quyền lên phần eo của Leo khiến cho hắn ta bị văng ra xa.

Mặc dù, bộ giáp đã chặn phần lớn sát thương, thế nhưng vẫn khiến cho tên này bị choáng váng.

Hắn ta nhanh chóng bật người dậy thì nhìn thấy Nam Phong phi thân tới.

“Trăm hoa đua nở!”

Nam Phong hét lên một tiếng rồi vận dụng chiêu thức đánh ra hàng nghìn đầu tay lên thân thể của tên này khiến cho hắn ta bị văng người ra xa, thất lung Rider cũng từ đó mà văng ra ngoài và khiến cho Leo trở về dạng người.

Tên Leo này đứng dậy hết lớn một tiếng, thân thể của hắn dần biến đổi và trở thành một Orphenoch trong hình dáng của một con bọ cạp trắng hình người với hai móng vuốt ở hai bên tay.

Nhìn thấy hình dáng dị hóm của Leo khiến cho Nam Phong phải giật mình, hắn đã từng xem qua bản Movie Kamen Rider Faiz nhưng chưa hề nhìn thấy dạng biến đổi của tên này bao giờ.

Ngạc nhiên là vậy thế nhưng Nam Phong vẫn bình tĩnh và chuẩn bị chiến đấu tiếp.

Orphenoch Leo gầm lên một tiếng gập dứ và lao đến thẳng đến chỗ của Nam Phong, hai móng vuốt của hắn đâm về phía trước khiến cho không khí bị tách ra làm đôi.

Nam Phong không hề nao núng, hắn chấp tay của mình lại và chờ đợi thời cơ.

Khi mà Orphenoch Leo tiến lại gần thì cũng là lúc Nam Phong tung ra chiêu thức “Thiên địa giao hòa” khiến cho tên này bị hất tung về phía sau.

Mặc dù ngăn chặn được đòn tấn công của Orphenoch Leo nhưng vẫn khiến cho Nam Phong bị bay về phương hướng ngược lại với con dã thú kia.

Nam Phong định đứng dậy chiến đấu tiếp thì bất ngờ, hắn nhìn thấy thất lung hoàng đế lại ở ngay dưới chân của mình.

Không chần chừ chút nào hắn nhặt nó lên và úm thẳng vào phần eo, tay thì làm một loạt thao tác lên chiếc điện thoại và gắn nó vào phần còn thiếu trên thất lung.

315 ENTER.

“Henshin!”

Lời nói vừa thốt lên thì cũng là lúc một luồng ánh sáng nhu hòa màu trắng bao phủ khắp cơ thể của Nam Phong và biến đổi hắn trở thành Kamen Rider Pysga.

Trước mặt của mọi người lúc này chính là một New Nam Phong, một Nam Phong trong hình dạng của một Kamen Rider chính hiệu.

Orphenoch Leo trông thấy vậy thì gầm lên một tiếng thật to và một lần nữa lao đến chỗ của Nam Phong.

Chế độ laze được kích hoạt ở hai đầu song côn khiến cho nó phát ra một luồng ánh sáng màu trắng rực rỡ như ánh sáng của bầu trời.

Nam Phong tung người chém về phía con mãnh đang thú đang lao tới.

Không thể tránh khỏi số phận, Orphenoch Leo nhanh chóng trở thành cát bụi như cái cách mà Kamen Rider Faiz trước đây đã dùng để kết liễu hắn ta.

Dù cho có được hồi sinh một lần đi chăng nữa thì lịch sử vẫn tiếp tục lặp lại, chỉ khác diễn viên chính trong câu chuyện lần này mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Dark Shinji bại trận!

Dark Shinji sau khi nhìn thấy thảm cảnh của đồng đội mình thì hai bàn tay của hắn siết chặt lại.

Trông hắn ta lúc này đang rất là giận dữ nhưng hiển nhiên không phải vì Leo, mà là vì có kẻ dám thách thức và cản trở kế hoạch hoàn hảo của hắn.

Tsukasa thì không có vẻ gì là ngạc nhiên, như thể tất cả đều giống như dự đoán của mình vậy. Anh tiếp tục quay trở lại với trận chiến của mình.

Nam Phong lúc này đã trở về với hình thái ban đầu, suy nghĩ một lúc hắn tháo thất lung của mình xuống và tung về phía Agnes.

Cô nàng này sau khi nhận được món đồ quý hiếm đến từ Nam Phong thì vô cùng kinh ngạc, đôi mắt dễ thương của nàng tròn tròn nhìn hắn và nói: “Sur phụ, tại sao mà...”

Nam Phong ngắt lời của nàng, hắn nói: “Món đồ này nên để cho con dùng thì thích hợp nhất, nó vô dụng đối với ta!”

Agnes không nói gì thêm mà chỉ nhu thuận nhận lấy món đồ đến từ sư phụ mình, khuôn mặt của nàng lúc này đã có chút phỉếm hồng.

Nàng rất là bối rối, trong đầu của nàng lúc này đang có rất nhiều suy nghĩ khác nhau đan xen lại như là tại sao sư phụ lại đối xử tốt với mình hay sư phụ còn có ý gì khác hay không. . .

Càng suy nghĩ thì khuôn mặt của nàng lại càng đỏ ửng hơn nữa.

Nam Phong trông thấy biểu cảm của cô nàng này thì tỏ ra vô cùng hiểu kỳ nhưng vẫn giả vờ không thấy.

Hắn đưa cho nàng thất lung hoàng đế không hề có ý gì khác ngoài để tự vệ, từ bây giờ cho đến khi trận chiến kết thúc sẽ còn rất nhiều những mối nguy hiểm rình rập, hắn không thể lúc nào cũng phân tâm ra để bảo vệ cho nàng được.

Agnes lắc lắc cái đầu của mình xua tan những suy nghĩ quá phận, nàng nghĩ rằng như thế là không đúng tại vì Nam Phong chính là sư phụ của mình và nàng không thể có những suy nghĩ như thế trong đầu được.

Nàng quay lại nhìn Nam Phong và nói: “Sư phụ, chúng ta có nên giúp đỡ người kia hay không?”

Nam Phong chần chờ một lúc rồi đáp lại: “Cứ xem một lúc đi đã!”

Nói xong, hắn tiếp tục theo dõi trận chiến của Tsukasa và cái tên Ryuga kia.

Àm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sau khi bị dính “Final Attack” của Tsukasa thì cái tên Dark Shinji đã không chịu được nữa mà quỵ rạp xuống đất.

Dark Shinji vỗ mạnh bàn tay của mình xuống đất và nhìn Tsukasa nói: “Tại sao? Tại sao ngươi lại ngăn cản ta, chúng ta có quen biết nhau hay sao?”

Tsukasa hờ hững nhìn Dark Shinji và nói: “Đúng là chúng ta không hề quen biết gì nhau cả! Thế nhưng. . .”

“Kamen Rider không nên tồn tại ở thế giới này!”

Dark Shinji nghe thấy vậy thì cười phá lên như điên dại, hắn nhìn Tsukasa với ánh mắt tàn nhẫn và nói to: “Haha! Hay lắm, ngươi nghĩ ngươi là ai tên kia?”

Tsukasa hờ hững đáp lại: “Ta chỉ là một Kamen Rider qua đường mà thôi! Nhớ lấy!”

Vừa dứt lời Tsukasa phóng nhanh đến chỗ Dark Shinji và một lần nữa sử dụng tất sát kỹ để kết thúc cái tên Dark Rider này.

Dark Shinji lạnh lùng nhìn Tsukasa và nói: “Đây là ngươi ép ta phải sử dụng đến nó!”

Nói xong, tên này rút từ trong hộp bài của mình ra một lá bài vô cùng khác lạ. Hình dáng của lá bài này chính là chiếc cánh bên phải của phượng hoàng lửa và tên của lá bài này chính là. . .

SURVIVE.

Nhìn thấy lá Survive trên tay của Dark Shinji thì lúc này Tsukasa không còn vẻ thông dong như trước nữa mà thay vào đó là dáng vẻ kinh ngạc, anh ấy nhìn tên Dark Rider trước mặt mình và nói:

“Tại sao ngươi lại có lá bài này? Chỉ có duy nhất ba Rider huyền thoại đã từng sở hữu lá bài Survive này, nhưng hiển nhiên là không hề có ngươi trong đó!”

Nhìn thấy dáng vẻ mặt bình tĩnh hiềm hoi của Tsukasa thì tên Dark Shinji sung sướng cười phá lên rồi nói: “Đúng vậy! Ba kẻ từng đã sở hữu lá bài này trong đó có tên Shinji Kido kia! Nhưng, chẳng phải tên đó đã chết rồi hay sao? Vậy nên, chẳng khó khăn gì khi ta nắm giữ lá bài này trong tay cả!”

“À! Thế à! Ta hiểu rồi!” Tsukasa thu lại dáng vẻ ngạc nhiên của mình và lại nhìn Dark Shinji với ánh mắt hờ hững như thể không có chuyện gì có thể làm cho anh ấy dao động cả.

Dark Shinji giận dữ hét lớn một tiếng: “Survive!”

Một ngọn lửa màu đen hắc ám bao phủ lấy Dark Shinji và thay đổi trạng thái của hắn ta từ Kamen Rider Ryuga trở thành Kamen Rider Ryuga phiên bản Survive, với bộ giáp đã được nâng cấp lấy tông màu đen, trắng làm chủ đạo, chiếc đầu rồng trên tay trái đã được thay đổi bằng một bình khí hình đầu rồng và có thể cầm nắm được.

Tsukasa thần nhiên nhìn tên Dark Rider này đang biến đổi, rồi sau đó nói: “Nếu ngươi đã xong rồi, thì đến lượt ta!”

Anh ấy rút từ thất lung ra một chiếc máy chơi game cầm tay và vứt một thẻ bài màu đen vào trong đó.

Sau khi thực hiện một loạt những động tác, lúc này Tsukasa đã từ dạng thường biến đổi thành dạng Decade Complete Form.

Vẫn lấy tông màu đỏ, đen, trắng làm chủ đạo, chỉ khác ở chỗ anh ta có thêm một bộ giáp mới với những lá bài đầy đủ các loại Rider được xếp ngay ngắn bên trên.

Trên đầu chính là lá bài Decade Complete Form vô cùng bắt mắt, khiến cho không ai muốn rời mắt khỏi nó cả.

“Khốn khiếp!” Dark Shinji hét lên một câu.

Hắn tưởng rằng mình đã chuyển hóa thành dạng Survive thì có thể dễ dàng đánh bại được cái tên Kamen Rider đáng ghét này, thật không ngờ cái tên này cũng còn có lá bài tù của mình.

Dark Shinji dứt liên tiếp hai lá bài vào chiếc đầu rồng đang cầm trên tay.

Con hắc long cơ giới lần trước Nam Phong nhìn thấy nhanh chóng xuất hiện từ trong không khí, nhưng lần này hình dạng của nó lại hoàn toàn khác trước, mạnh mẽ và hắc ám hơn rất nhiều.

Hắc long cơ giới nhanh chóng biến đổi thành xe phân phối lớn cho Dark Shinji ngồi lên và tiến thẳng về phía Tsukasa.

Tsukasa vẫn bình tĩnh đứng nhìn và nhấn vào một nút trên máy chơi game cầm tay.

Một Kamen Rider Ryuki dạng Survive nhanh chóng xuất hiện và đứng cạnh bên Tsukasa như là một chiến hữu cùng kẻ vai sát cánh với anh ấy vậy.

Kamen Rider Ryuki Survive làm những động tác y hệt như Tsukasa đang làm và giờ cao thanh kiếm thù thế chuẩn bị chém

Hai đường hòa song kiếm xuất hiện từ Tsukasa và Ryuki Survive đã nhanh chóng áp đảo đòn “Final Vent” của Dark Shinji, khiến cho hắn ta bị nổ tung và trở về dạng bình thường.

Một chân quỳ ở dưới đất Dark Shinji dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Tsukasa, miệng thì lầm bầm nói: “Tại sao lại như vậy, tại sao lại...”

Sau đó hắn ta hét lên một tiếng: “Ta không thể thua được!!!”

“Nhưng người vẫn thua!” Đáp lại lời của Dark Shinji, Tsukasa nhanh chóng tiến lại gần và tung một đòn Final Attack để kết liễu.

Trong lúc tưởng chừng như mình sắp phải chết thì bỗng dung một chiếc gương từ đâu đó xuất hiện trong không khí và hút Dark Shinji vào bên trong, khiến cho đòn tấn sát kỹ của Tsukasa bị trượt không với tới mục tiêu.

Mở mắt ra và nhìn thấy mình vẫn còn sống Dark Shinji cười như điên dại, sau đó hắn nhìn Tsukasa và nói: “Haha! Người thấy không tên Rider kia! Người vẫn không thể giết được ta! Mirror World vẫn cần ta, vẫn cần một Dark Rider như ta! Hahaha...”

Chiếc gương đó nhanh chóng biến mất và mang theo tiếng cười của Dark Shinji đi xa.

Tsukasa nhìn theo phương hướng biến mất của chiếc gương nhưng không hề có ý đuổi theo.

Mục đích của anh ấy đã được hoàn thành, còn nó hoàn thành như thế nào thì không hề quan trọng.

Dark Shinji đi lại một hồi trong gian trắng không thấy điểm dừng, hắn bắt đầu cảm thấy bức bối và muốn phát tiết ra ngoài.

Bỗng dung, từ trong không khí một Kamen Rider màu vàng kim chói lóa như một con phượng hoàng lửa cao quý xuất hiện và không báo trước điều gì chém về phía Dark Shinji một nhát, khiến cho hắn ta bị văng người ra xa.

Những lá bài trong hộp cũng bị văng hết ra mặt đất.

Kamen Rider bí ẩn này cúi người xuống nhặt một lá bài lên tay và lá bài đó chính là Survive.

Người này nhìn Dark Shinji với ánh mắt lạnh lùng không hề có chút tình cảm nào trong đó và nói: “Lá bài này nên trở lại với chủ nhân vốn có của nó!”

Nói xong, người này nhanh chóng biến mất vào không khí, để lại Dark Shinji đang nằm ở dưới đất dùng ánh mắt bất lực trông theo.

...

Cùng lúc đó, Shuichi Kitaoka đang thưởng thức ly rượu vang trên tay của mình thì giống như Dark Shinji, anh ta bị hút vào trong Mirror World.

Người đầu tiên mà anh ta nhìn thấy lại chính là kẻ thù truyền kiếp của mình - Takeshi Asakura, hay còn được biết với cái tên Kamen Rider Ohja.

Shuichi đỏ mắt nhìn kẻ thù ngay trước mặt, anh ta hét lớn một tiếng và nói: “Người! Takeshi Asakura!”

Takeshi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Shuichi và nói: “Ta quen biết người hay sao?”

“Đừng giả vờ mất trí nhớ nữa! Henshin!” Shuichi nhanh chóng lôi hộp bài của mình ra và biến hình.

Takeshi híp mắt lại nhìn Shuichi, sau đó hắn ta nói: “Vậy ra, nó được dùng như vậy! Vậy thì...”

“Henshin!”

Cả hai đều biến hình thành Kamen Rider, một Zolda, một Ohja và lao vào nhau chiến đấu một mất một còn.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Cạm bẫy của Tsurugi Kamishiro

Tại đại sảnh của gia tộc Charlotte, Tsurugi Kamishiro nay đã là Manus Charlotte chủ nhân của gia tộc Charlotte và cũng là người cha tàn nhẫn đã vứt bỏ Agnes.

Hắn ta đứng thẩn thờ nhìn bầu trời, miệng thì lầm bầm nói: “Kamen Rider bí ẩn? Một Kamen Rider hùng mạnh đánh bại cả hai tên đó sao? Tại sao hắn ta lại can thiệp vào chuyện này cơ chứ? Chẳng lẽ hắn ta là...”

Tsurugi trầm giọng xuống và nói với thuộc hạ của mình: “Gọi con bé đến đây, ta có chuyện cần nói với nó!”

Một lúc sau.

Từ bên ngoài tiến vào là một mỹ nhân tóc vàng, được uốn xoắn phần đuôi và buông thả sau lưng, với làn da trắng hồng cùng dung mạo quốc sắc thiên hương, đích thị đây chính là một mỹ nhân hiếm có trên đời, nếu để so sánh với những “hot girl” thời đại 4.0 thì không hề kém cạnh chút nào.

Cùng với khí chất quý tộc bẩm sinh của mình, cô nàng lại càng tăng thêm vẻ cao quý, xinh đẹp mà những mình tinh không thể có được.

Đặc biệt, mỹ nhân này dường như có sáu phần dung mạo tương đồng với Agnes nhưng lại non nớt hơn rất nhiều.

“Louise con gái của ta, ta đã tìm được chị gái của con rồi và dường như nó đang bị kẻ khác lừa gạt!” Tsurugi quay lại dùng ánh mắt triu mến nhìn con gái yêu của mình và nói.

Người được gọi là Louise nghe thấy vậy thì ním chặt môi, tay có phần siết lại, nàng nhìn người “cha của mình” và nói: “Con sẽ không để cho chị ấy phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa! Con sẽ giúp chị thoát khỏi móng vuốt của những kẻ bất cộc xấu xa kia!”

Louise thầm nghĩ: “Chị! Em sẽ giải thoát và bảo vệ cho chị! Dù cho cả gia tộc này có quay lưng với chị đi chăng nữa thì em vẫn luôn ở bên cạnh chị! Em hứa!”

Tsurugi nở nụ cười gian xảo nhưng hần ta nhanh chóng thu lại.

Mục đích của hần giờ đã đạt thành, bây giờ chỉ còn việc sắp xếp và tiêu diệt những kẻ phá hoại kia nữa mà thôi.

...

Agnes dần do suy nghĩ, tay nàng vịn vào vạt áo khiến cho nó có phần hơi nhàu nát, nàng nhìn Nam Phong như thể muốn nói một điều gì đó nhưng lại không có dũng khí nói ra.

Nam Phong để ý thấy biểu hiện thất thường của Agnes thì dừng lại và gắng hỏi: “Agnes! Con có gì muốn nói với ta hay sao?”

“Con...con...” Agnes giật mình như thể đang đấu điểm điều gì đó thì bị người khác phát hiện ra.

Sau đó, nàng hít một hơi ổn định lại tinh thần rồi mới quay sang nói với hần: “Em gái con dùng bí thuật để liên lạc với con.”

Dường như đoán ra điều gì đó nhưng Nam Phong vẫn hồ hững hỏi tiếp: “Vậy thì sao?”

Agnes cắn nhẹ bờ môi của mình, sau đó nàng nói: “Nàng muốn gặp con ở chỗ cũ, nơi mà con và nàng ấy vẫn hay thường gặp nhau hồi còn nhỏ!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì không cảm thấy quá là ngạc nhiên và hỏi tiếp: “Vậy quyết định của con là gì?”

“Con... con muốn gặp lại nàng!” Agnes quyết tâm nói.

“Kể cả khi đó chính là một cái bẫy hay sao?”

“Vâng! Kể cả như vậy thì con vẫn muốn gặp nàng để xác nhận lại điều đó!”

Agnes muốn xác nhận nàng có giống như những kẻ khác trong gia tộc hay không, vì dù sao thì đó cũng chính là em gái ruột duy nhất trên đời của nàng, nàng vẫn muốn cho mình và con bé một cơ hội.

Nam Phong không đáp lại mà nhìn về phía Tsukasa Kadoya nói: “Ý của anh thì sao Tsukasa?”

Tsukasa vẫn tập trung vào công việc chụp ảnh của mình, vừa nhún “tách” một cái anh ta vừa nói: “Cậu là diễn viên chính ở đây mà, tôi thì thế nào cũng được, hành trình của tôi sẽ không dừng lại ở thế giới này đâu!”

“Thế thì đi thôi! Cùng tiến đến cái bẫy đó nào!”

Tại một nhà thờ bỏ hoang đã lâu, ba bóng người từ xa tiến lại gần và mục đích của họ dường như chính là nơi này.

Một bóng người mặc áo choàng đen che kín toàn bộ thân thể từ từ quay lại, người này cời bỏ chiếc màn che đầu của mình xuống.

Một giọng nói thánh thót vang lên khiến cho Agnes phải giật mình, đây chính là giọng nói mà bấy lâu nay nàng vẫn luôn muốn được nghe thấy, đó chính là giọng nói của em gái nàng.

“Chị! Chị đến rồi! Louise rất là nhớ người!”

Louise dùng ánh mắt mong chờ, tràn đầy yêu thương trong đó để nhìn người chị trước mặt mình.

Thời gian qua chính là ác mộng đối với nàng, từ việc chị gái mình bị người trong gia tộc vứt bỏ, cho đến việc chị ấy bị kẻ xấu bắt cóc.

Tất cả điều đó khiến cho nàng mất ăn mất ngủ và luôn lo lắng cho chị.

Agnes cũng dùng ánh mắt thân tình để nhìn người em gái ruột này, nàng đã nhìn em ấy từ khi còn nhỏ, có thể nói đó chính là nguồn động lực để cho nàng tiếp tục sống sót trong một gia tộc tàn nhẫn như thế.

“Ha ha! Con gái của ta, ta nên khiển trách con khi đi cùng hai tên này hay là khen ngợi con đã mang bọn chúng đến đây? Thật là khó quyết định a?”

Tsurugi từ trong bóng tối bước ra, hần ta dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn vào Tsukasa, theo thông tin mà tên Dark Shinji trước khi đi truyền đạt lại, thì đây chính là tên Kamen Rider bí ẩn đó.

Agnes dùng ánh mắt thất vọng để nhìn Louise khiến cho nàng phải giật mình né tránh.

Agnes nhìn thẳng vào mắt của em gái mình và nói: “Tại sao? Tại sao em lại làm như vậy?”

Louise trốn tránh không dám nhìn vào ánh mắt của Agnes và nói: “Chị đang bị bọn chúng lừa gạt, những kẻ đó đang lợi dụng chị để thực hiện mục đích của chúng!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì nhún vai một cái rồi nói: “Ta nên gọi người là Tsurugi Kamishiro hay là Manus Charlotte đại nhân đây?”

Tsurugi lạnh lùng nhìn Nam Phong nói: “Vậy là người cũng biết hết rồi sao? Vậy thì người cũng không thể rời khỏi đây được nữa!”

Louise nghe thấy Nam Phong nói thì ngạc nhiên nhìn cha của mình và hỏi: “Tsurugi Kamishiro là ai vậy cha? Tại sao bọn chúng lại gọi cha với cái tên đấy!”

Mặc dù, Louise còn ít tuổi thể nhưng những năm sinh sống trong gia tộc đã khiến cho nàng trưởng thành hơn rất nhiều, nàng không hề quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài người chị ruột của mình.

Có thể nói, quan tâm quá tât loạn, do quá quan tâm đến chị của mình đã khiến cho nàng chưa kịp suy nghĩ thấu đáo, nhưng sau khi nghe xong cuộc trò chuyện của hai người làm cho dòng suy nghĩ ấy gom lên chút nghỉ ngơi.

Tsukasa đứng kế bên đưa bàn tay của mình lên và đếm ngón, vừa đếm anh ta vừa nói: “Một hai ba bốn... Nhiều người như vậy sao ngươi không mời bọn họ ra ngoài đi!”

Từ trong bóng tối từng người một lần lượt xuất hiện, bọn chúng đều khoác trên mình tà áo dài màu đen tuyền phủ kín toàn thân, từ trên thân thể của những kẻ này toát ra một luồng sát khí khiến cho người khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đường như những kẻ này không hề đơn giản chút nào, đều đã giết qua vô số người và là những sát thủ chuyên nghiệp.

Người đi ra cuối cùng lại khoác trên mình một bộ y phục màu trắng thánh khiết, như là một thiên thần hạ phàm.

Tsurugi nhìn thấy người này thì dùng vẻ mặt lấy lòng nói: “Thưa giáo mục đại nhân, kẻ đang đứng cạnh con gái tiểu nhân đích thị là một tên vô gia đến từ phương Đông! Xin ngài hãy ra lệnh đề diệt bọn chúng!”

Người này vừa xuất hiện đã tỏa ra một luồng khí chất thuần khiết như thể xua tan đi bóng tối đêm đen, nhưng trái ngược với vẻ thuần khiết đấy lại là một con người với dáng vẻ uy nghiêm như là một người đại vị rất lâu trên đỉnh cao, được mọi người kính phục và tôn thờ.

Tên này nhìn thẳng vào Nam Phong và nói: “Đúng là tên này với cái tên “Lôi minh tán tiên” kia có khí chất y hệt nhau, đều là những kẻ ngoại đạo đến từ phương Đông xa xôi!”

Vị giáo mục này dừng lại một nhịp rồi nói tiếp: “Cái tên “Lôi minh tán tiên” kia đã khiến cho thiên sứ đại nhân vô cùng đau đầu! Bồn phận của chúng ta là phải chia sẻ gánh nặng đó với ngài, bằng cách tiêu diệt cái mầm mống hiểm họa ngầm này!”

Nam Phong cười gằn nói: “Ta không biết cái tên” Lôi minh tán tiên” kia và tên thiên sứ trong lời của ngươi nói là ai, thể nhưng nếu ngươi muốn tiêu diệt ta thì không hề dễ dàng chút nào đâu!”

Vị giáo mục này hừ lạnh một tiếng rồi ra lệnh: “Tất cả con chiên của chúa hãy nghe lệnh! Tiến lên và giết chết cái tên ngoại đạo phương Đông kia cho ta!”

Những kẻ mặc áo choàng đen rục rịch tiến lại gần và chuẩn bị chiến đấu.

Bên phía Nam Phong cũng đã bắt đầu chuẩn bị, Tsukasa biến hình thành Kamen Rider Decade và thủ thế. Mục tiêu của anh ấy chính là cái tên Dark Rider Sasword kia.

Agnes một lần nữa nhìn về phía em gái mình và nói: “Tất cả không như những gì mà em được nghe đâu, sự phụ không hề bắt cóc chị mà chính người đã cứu và cho chị một hi vọng sống! Nếu còn tin tưởng thì hãy lại đây, ta và em sẽ sát cánh cùng với nhau!”

“Em...em...”

Tsurugi Kamishiro gạt tay một cái, hấn che chắn trước mặt Louise và nói: “Con cứ đi xuống để ta và vị giáo mục đại nhân đến giải thoát cho chị gái của con!”

Agnes trông thấy vậy, một tia không đành lòng trong nàng tan vỡ, nàng nhắc chiếc điện thoại của mình lên và bấm

315 ENTER.

“Henshin!”

Kamen Rider Pysga phiên bản nữ lần đầu tiên đã xuất hiện.

Cùng với trận chiến của mình, Agnes sẽ được ghi vào sử sách như là một trong những nữ Rider của thời Heisei Rider.

Trận chiến bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Âm mưu của hệ thống hỗ trợ thiên hà

Trong khi Tsukasa đang đối mặt với vị giáo mục đến từ nhà thờ thì Nam Phong và Agnes phải ngăn chặn được bước tiến công của những kẻ mặc áo choàng đen thần bí.

Còn cái tên Tsurugi thì vẫn đứng ở đó mà không hành động gì cả, dường như cái tên này đang cố kỵ điều gì đó nên chưa thể tham chiến.

Louise thì vẫn đứng im tại chỗ, nội tâm của nàng lúc này đang vô cùng giằng xé, giữa cha và chị gái cả hai đều là người mà nàng thương yêu nhất, nhưng nàng lại không biết nên tin vào ai.

Mặc dù, người cha này của nàng một lòng chỉ nghĩ đến gia tộc và đối xử hờ hững với chị gái, thể nhưng hẳn ta lại đối xử rất tốt với nàng, khiến cho nàng lúc này rất là khó xử khi phải chọn lựa giữa một trong hai người.

Vị giáo mục được Tsurugi mời đến ngưng trọng nhìn Tsukasa, hẳn cảm thấy cái tên này không hề đơn giản chút nào.

Nhưng đối với một thánh trong tứ thánh của nhà thờ thì niềm kiêu hãnh không cho phép hẳn được lùi bước, trừ hội đồng tối cao và các thiên thần ra thì không một ai có thể khiến cho hẳn phải khuất phục.

Vị giáo mục này cất cao giọng nói của mình lên: “Ta tên là Jorfe Mario Lagrandiere! Một trong tứ thánh nắm giữ quyền lực tối cao của nhà thờ! Ngươi! Kẻ ngoại đạo, hãy xưng tên của ngươi đi! Ta sẽ cảm hóa ngươi về với chúa!”

Tsukasa nghe thấy vậy thì nhếch miệng cười, xong anh ta nói: “Tôi không muốn làm giáo mục đâu! Thế nên, không cần phải cảm hóa làm gì cả!”

“Kẻ phạm trần mu muội! Ta sẽ thay mặt đức tối cao để phán xét ngươi!”

“Hóa ngục giam cầm!”

Nói xong, vị giáo mục này hét lên một tiếng thật to.

Một ngọn lửa màu vàng xuất hiện từ trong không khí tạo thành một chiếc lồng to cuốn lấy Tsukasa và giam giữ anh ấy ở bên trong.

Sau khi làm xong phép thuật này thì vị giáo mục cảm thấy rất là ưng ý.

Hắn ta rất là tin tưởng vào phép thuật của mình, chỉ cần khi nào hắn vận dụng phép thần thông này thì ngay đến cả tôn cấp cường giả hay ma pháp sư của loài người cũng không thể ngăn chặn được và bị kim hãm đến chết ở bên trong.

Tsurugi thì cảm thấy yên tâm hơn nhiều khi một trong tứ thanh của nhà thờ xuất hiện.

Lúc mà mà hắn viết thư ngỏ lời với giáo hội thì hắn không ngờ rằng, bọn họ lại quan tâm đến tu tiên giả ở phương Đông đến như vậy và còn phái một vị thánh nhân đến để hỗ trợ.

Tsurugi chắc mẫm trong lòng, hắn ta cười lạnh rồi sau đó thầm nói: “Dù ngươi có là kẻ nào đi chăng nữa thì khi phải đối mặt với một trong tứ thánh cũng sẽ trở thành một kẻ thua cuộc mà thôi!”

Trong khi trận chiến vẫn đang diễn ra thì Louise vẫn còn chìm đắm trong dòng suy nghĩ của chính mình, nàng nên tin tưởng vào ai, người cha thân sinh ra mình hay là chị gái ruột của nàng.

Tsukasa nhìn chiếc lồng bằng hỏa thuật đang dần khép lại thì thầm nói: “Phù thủy sao? Vậy thì hãy để cho phép thuật chơi với phép thuật đi!”

Anh ta rút một thẻ bài trong hộp của mình ra rồi nhét vào chiếc thắt lưng.

HI HI HI HI HI HI....

Một vòng tròn ma thuật đỏ rực lướt qua người Tsukasa và chuyển hóa anh ấy từ dạng Decade sang một trạng thái hoàn toàn mới.

Kamen Rider Wizard!

Sức mạnh của một phù thủy vĩ đại, một Kamen Rider sử dụng phép thuật chân chính.

Một cơn rồng làm từ nước xuất hiện trong không khí và cuốn trôi đi chiếc lồng hỏa ngục được làm từ phép thuật.

“Thú vị đấy! Vậy thì ta sẽ dùng nước để chơi với lửa của ngươi!”

Vị thánh nhân này nhanh chóng lùi lại, hắn ta không ngờ rằng phép thuật làm nên tên tuổi của mình lại dễ dàng bị một kẻ ngoại đạo phá bỏ, hắn không cam lòng.

“Hỏa viêm bạo!”

Tên này hét lên một tiếng và tạo ra một hỏa thuật trong không khí rồi ném về phía của Tsukasa.

Nhiệt độ của hỏa thuật này khiến cho không khí bị thiêu đốt, hơi nước xung quanh cũng từ đó mà bốc hơi với tốc độ chóng mặt.

“Đã thế, vậy thì...”

SUI SUI SUI SUI...

Một khiên nước từ không khí xuất hiện và chặn lại “hỏa viêm bạo” của vị thánh nhân này.

Mọi người xung quanh vẫn nghĩ rằng, hỏa viêm bạo sẽ phải mất một lúc mới có thể phá hủy được khiên nước được cấu tạo từ phép thuật thì một điều bất ngờ xảy ra.

Hỏa viêm bạo dễ dàng xuyên qua được khiên nước và đánh thẳng vào thân thể của Tsukasa, khiến cho anh ấy bị nổ tung và mất một nửa phần cơ thể, lúc này Tsukasa chỉ còn lại một cặp chân lủng lẳng đang đứng ở dưới đất.

Vị thánh nhân này nhìn thấy tuyệt kỹ của mình dễ dàng thành công thì cảm thấy vô cùng nghi hoặc, thế nhưng sau khi nhìn thấy thảm cảnh của Tsukasa thì tất cả đều bị hắn ta gạt ra khỏi đầu.

Lúc này, hắn ta cảm thấy vô cùng thoải mái khi có thể giết chết được kẻ đã ngăn chặn tuyệt kỹ thành danh của mình.

Trong khi tên Jorfe đang vô cùng đắc ý với thành quả thì bỗng dưng một người xuất hiện từ phía sau và đặt tay lên bả vai của hắn.

“Giết được ta có vui không hả? Thế nhưng rất tiếc khi phải thông báo với ngươi rằng, niềm vui của ngươi đến đây là kết thúc! Thủy sinh băng! Phong!”

Nước từ trong cơ thể của vị thánh nhân này nhanh chóng thoát ra ngoài và kết thành từng mảng lớn băng tinh.

Vị thánh nhân nhà thờ này cũng không tránh được kết cục bị băng hóa khi cơ thể từ trong ra ngoài đều hóa thành băng tinh, nhìn hắn ta bây giờ không khác nào một kiệt tác điêu khắc băng băng tinh.

Mọi người có mặt tại đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ không nghĩ rằng một thánh tượng đương với tôn cấp của nhân loại, lại có thể dễ dàng bị tiêu diệt đến vậy.

Nhưng cũng thật xui xẻo cho cái tên Jorfe này, chỉ vì đắc ý và khinh thường đối thủ đã khiến cho hắn ta phải trả giá, và cái giá này vô cùng đắt, nó phải trả bằng tính mạng của mình.

Một đời thánh nhân lại kết thúc một cách lãng xẹt như vậy.

Tsukasa đứng nhìn kiệt tác bằng tinh rồi nói: “Form Wizard này có vẻ khá là mạnh! Sau này ta vẫn nên dùng nó nhiều thì hơn!”

Trong khi Tsukasa đang độ sức với Jorfe thì Nam Phong và Agnes cũng không hề nhàn rỗi chút nào, bọn họ đã nhanh chóng hạ gục những tên mặc đồ đen.

Những kẻ này mạnh hơn so với những võ giả bình thường, thế nhưng khi phải đối mặt với hai đại cao thủ đẳng cấp kết đan kỳ thì không đặt lên nổi bàn cân.

Nhìn thấy thảm trạng của những kẻ mà mình mang đến thì Tsurugi nhủ mảy lại, hắn ta nghiêng răng, nghiêng lợi rồi nói: “Một lũ vô dụng, đến cả cái tên thánh thiếp gì nữa cũng đều vô dụng giống như nhau! Tất cả rồi vẫn phải đến lượt ta ra tay!”

Tsuguri lôi thanh kiếm của tổ chức ZECT ra, một con bọ cạp máy màu xanh từ dưới đất xuất hiện và nhảy lên bàn tay của hắn.

“Thay mặt chúa ta sẽ tiêu diệt hết tất cả các ngươi! Henshin!”

Lớp giáp bên ngoài bị bắn tung tóe sang hai bên, lúc này Kamen Rider Sasword dạng Clock up đã xuất hiện.

Tsukasa nhìn thấy vậy thì lăm bắm nói: “Một Zecter thuộc tổ chức ZECT biến người sử hữu trở thành Kamen Rider Sasword!”

Tsuguri chỉ thanh kiếm vào Tsukasa và nói: “Một khi ngươi đã nhìn thấy ta ở dạng này rồi, vậy thì... Chết đi!”

Tất cả mọi thứ trước mắt Tsuguri đều ngừng lại, không phải hắn ta có sức mạnh có thể ngưng đọng được thời gian, mà vì tốc độ của hắn quá nhanh đến nỗi khiến cho thời gian giống như dừng lại, tất cả mọi thứ sống đều không thoát khỏi sức mạnh của hắn ta.

Tên này nhanh chóng lao đến chỗ của Tsukasa và chém liên tục lên thân thể của anh ấy, khiến cho bộ giáp của anh ấy bị nổ tung vô số lần.

Tsuguri không dừng lại ở đó, hắn ta tiến lại gần Agnes và chém lên người cô nàng này khiến cho nàng bị bắn ngược về đằng sau.

Tốc độ của Nam Phong không phải là siêu việt, thế nhưng phản xạ của cơ thể có thể khiến cho hắn thoát khỏi thảm cảnh, nhưng đối lại trước ngực của hắn bây giờ là một đám bầy nhầy màu tui.

Thân thể của Nam Phong vô cùng mạnh mẽ, hắn ta vừa là một võ giả nhưng cũng là một luyện thể giả, điều đó khiến cho cơ thể của hắn mạnh mẽ hơn những võ giả đơn thuần rất nhiều.

Cũng chính vì đó mà hắn có thể dùng cơ thể của mình để chống đỡ được hỏa đạn với số lượng lớn.

Với một cơ thể mạnh mẽ đến như vậy mà vẫn bị nhát chém của Tsuguri gây tổn thương thì phải biết rằng lực chém của cái tên này khủng khiếp đến nhường nào.

Tốc độ của Tsuguri giảm xuống và trở về mức trung bình, hắn vui vẻ đứng đó nhìn mọi thứ mà mình tạo ra.

Trên lưỡi guom của hắn ta vẫn còn đọng lại vết máu của Nam Phong, Tsukasa và Agnes thì đã trở lại dạng bình thường và nằm dài ở trên mặt đất.

Người còn đứng vững duy nhất ở đây chính là Nam Phong, kẻ vừa mới đỡ được một đòn chí mạng lên thân thể.

Nam Phong cười khò, hắn nghĩ: “Hồi trước xem Kamen Rider Kabuto, thấy mấy vị này dùng tốc độ cao chiến đấu thật là thích mắt! Không ngờ rằng sẽ có một ngày mình được nếm thử cái hương vị cuồng ngược này!”

Tsuguri ngạc nhiên nhìn Nam Phong, hắn ta nói: “Ồ! Không ngờ đã chịu một chém của ta mà ngươi vẫn có thể đứng vững được? Thú vị, thật là thú vị!”

Louise nhìn thấy cha của mình biến thành như vậy, giọng nói của nàng đã có chút run rẩy: “Tại sao... tại sao cha lại là một trong ba tên hắc kỵ sỹ kia?”

Tsurugi cười lạnh nói: “Tại sao ư? Tại vì ta không phải là cha của cô, mà chính là... Một trong những tên hắc kỵ sỹ đó!”

Nghe thấy câu trả lời khiến cho mọi thứ trong đầu của Louise tan vỡ, nàng vẫn luôn tin tưởng vào hắn, vẫn nghĩ rằng hắn vì tốt cho chị mà đã lập lên cái kế hoạch này.

Thật không ngờ tất cả đều là giả dối và chính nàng lại là kẻ lừa gạt chị gái của mình đi vào cạm bẫy của kẻ thù.

Lợi dụng lúc Louise vẫn còn đang thần thờ thì cái tên Tsuguri này đâm một kiếm về phía nàng.

Do khi này bị hất tung ra xa mà lúc này Agnes lại là người đứng gần Louise nhất.

Khi nhìn thấy có kẻ đang muốn làm tổn thương đến em gái mình, với tấm lòng của một người chị, nàng hét lớn một tiếng và lao đến cản lại đường kiếm của Tsurugi.

“Không được làm tổn thương đến em gái của ta!”

Một nhát kiếm đâm xuyên qua bụng của Agnes khiến cho nàng bị thổ ra một ngụm tiên huyết.

Khi mà Tsurugi thu kiếm lại thì một lần nữa Agnes lại phun ra một ngụm máu và ngã nằm về phía Louise, máu trên vùng bụng chảy ra càng lúc càng nhiều và không có dấu hiệu nào ngừng lại.

Ôm chị gái mình trong lòng mà giọng nói của Louise đã lạc nhịp, nàng run rẩy nói: “Tại...tại sao chị lại cứu em làm gì? Em... đã lừa gạt chị cơ mà!”

Agnes dùng bàn tay nhiễm máu của mình vuốt ve khuôn mặt non nớt của nàng rồi nói: “Em gái ngốc nghếch của ta! Dù cho em có làm gì ta đi chăng nữa thì ta vẫn là người thân của em, chúng ta vẫn là chị em của nhau, điều đó không thể nào chối bỏ được!”

Louise nước mắt chảy thành một hàng dài, lúc này nàng đã cảm thấy vô cùng hối hận khi không tin tưởng vào người chị gái thân yêu của mình.

Nhìn đôi mắt của chị mình đang dần khép lại, Louise hét lên một tiếng thật to: “Không! Chị không được chết! Chị không được bỏ lại em một mình trên cõi đời này!”

Louise hét lên trong đau đớn và bất lực khi phải nhìn mạng sống của người thân yêu nhất đang dần trôi đi mà không thể làm gì được, nàng lúc này chỉ nghĩ: “Chỉ cần có người nào cứu

sống được chị gái của mình thì nàng sẽ làm tất cả mọi thứ cho kẻ đó!”

“Con mẹ mày thẳng khôn khiếp kia! Nhanh rút ra!”

Nam Phong tung một cước thật mạnh đến trước mặt Tsuguri khiến cho hắn ta phải lùi lại.

Đạt được hiệu quả nhưng Nam Phong lại không tiếp tục tấn công, hắn chạy thật nhanh đến chỗ của Agnes.

“Anh là...” Louise dùng ánh mắt mờ mịt, có phản động nước của mình nhìn Nam Phong.

Nam Phong cũng không đợi cho nàng nói tiếp mà đẩy nàng ra một bên rồi nhanh chóng bắt mạch cho Agnes.

“Thật là kỳ quái! Vết thương này không hề nặng giống như hồi đầu mới gặp, thế nhưng sự sống đang bị rút đi một cách nhanh chóng đến kỳ lạ!”

[Ký chủ xin hãy để ý kỹ! Dường như cô gái này đang bị dính một thứ gì đó tương tự như chất độc, nó khiến cho cơ thể của nàng ta không thể chống cự lại được và dần dần khô héo!]

Nghe thấy hệ thống nói như vậy thì Nam Phong gấp gấp hỏi lại: “Có cách nào hay không?”

[Bây giờ thì không thể! Chỉ có khi nào mở được chức năng cửa hàng thì mới từ đó có thể mua được những món đồ cần thiết để chữa trị!]

“Mẹ nó! Vậy là không còn cách nào khác hay sao?” Nam Phong tức giận nói.

Agnes đã theo hắn từ rất lâu rồi, hắn không thể chỉ đứng đó nhìn người đệ tử đầu tiên của mình cứ thế chết đi được.

[Thật ra vẫn còn một phương pháp...]

“Đó là gì vậy?”

[Món quà đến từ hệ thống khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lần trước!]

Nam Phong sực nhớ đến viên đan dược mà hệ thống ban tặng cho mình khi hắn hoàn thành nhiệm vụ lần trước.

Viên đan dược đây trong giới thiệu của hệ thống có thể kích thích tăng mạnh hai tiểu cảnh giới mà không hề có tác dụng phụ nào cả.

Hắn vẫn chưa kịp sử dụng vì đang đợi một khi đạt được “phá khí kỳ” thì sẽ dùng đến nó và tiến thẳng đến đỉnh phong, từ đó có thể nhanh chóng bước vào cảnh giới tiếp theo.

“Viên đan dược thăng cấp đây thì liên quan gì đến chữa thương hay không?”

[Viên đan dược đó do hệ thống chế tạo có chức năng thăng cấp, nhưng nó còn một chức năng khác, đó chính là có thể giúp cho chủ sở hữu hồi phục lại tất cả những vết thương trên cơ thể và trở lại trạng thái ban đầu. Đây là một viên đan dược giữ mạng cao cấp mà ngay cả đến luyện được sư thần cấp của loài người cũng không thể nào tế luyện ra được!]

Không chần chừ chút nào Nam Phong rút ra ngay viên đan dược đó và nuốt vào miệng của Agnes.

Nếu mà để cho những linh giả khác biết được Nam Phong dùng đan dược tăng cấp độ không giới hạn, không có tác dụng phụ để chữa thương cho một cô gái thì có bị tức điên lên không nữa.

Dù sao thì thánh vật có tác dụng đến cả cấp độ Nguyên Anh Kỳ thì đều là chân tài địa bảo trong giới tu tiên.

Chỉ cần nó xuất hiện ở bất cứ nơi đâu thì nơi đấy sẽ xảy ra đại loạn chỉ để tranh giành được bảo vật cực phẩm của thiên hạ này.

Sự sống của Agnes đang dần quay trở lại, những vết thương trên cơ thể cũng từ từ khép lại.

Cơ thể nàng dường như đang toát ra một luồng ánh sáng êm dịu và bao bọc nàng ở bên trong.

Bên trong màn sáng đó cấp độ của Agnes đang dần tăng lên với tốc độ chóng mặt và khi đạt đến kết đan kỳ đỉnh phong thì mới có dấu hiệu ngưng lại.

Agnes mở mắt của mình ra, người đầu tiên mà nàng nhìn thấy lại chính là sư phụ của mình.

Không cần phải nói gì thì nàng cũng biết ngay được, người đã cứu sống nàng là ai.

Chính là vị sư phụ tốt bụng này, người đã hai lần cứu sống nàng từ ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Khuôn mặt của Agnes dần ửng đỏ, phương tâm của thiếu nữ dần nổi lên, mọi thứ trước mặt nàng đều tan biến trừ ánh mắt nghiêm nghị, đánh về xuất trần của người ấy.

Người mà có lẽ cả cuộc đời này nàng sẽ không bao giờ có thể quên được.

Nam Phong trầm mặc một lúc, sau đó hắn nhắm mắt của mình lại và nói với hệ thống: “Có phải tất cả đều đã được người tính toán hết rồi hay không?”

[Thiên cơ bất khả lộ! Vào một ngày nào đó ngài sẽ biết được hết thấy mọi chân tướng, ký chủ của tôi!]

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Kết thúc hành trình kamen rider

Tsuguri nhìn thấy Agnes không chết mà cấp độ lại tăng mạnh, khiến cho sắc mặt của hắn tối đen lại.

Hắn ta nhìn Nam Phong và nói: “Thật không ngờ người lại chính là nhân tố quyết định ở đây! Vậy thì... Đi chết đi!”

Mọi thứ một lần nữa chậm lại vừa đủ để cho Tsuguri chém chết cái tên phá đám này.

Đường kiếm gần như sắp chạm vào thân thể Nam Phong thì một bóng đen bỗng dung xuất hiện và ngăn cản hắn ta lại, bóng đen này đánh cho Tsuguri một đòn khiến hắn văng ra xa.

Nam Phong ngạc nhiên vô cùng, hắn cảm nhận được sát khí của Tsuguri đang tiến lại gần, thế nhưng trong một khoảng khắc nó đã nhanh chóng biến mất.

Tsukasa từ dưới đất đứng dậy và nhìn về phía mà bóng đen đó.

“Tên khốn khiếp nào vậy?!” Tsuguri rống lên một tiếng, hắn ta hướng ánh nhìn của mình về vị trí mà bóng đen đó dừng lại.

“Bà tôi thường nói người vượt qua thiên đạo và đi trên con đường dẫn tới thiên đàng chính là tôi! Tendou Souji!”

Bóng đen dần lộ diện và đó chính là Kamen Rider với tạo hình của một con bọ cánh cứng màu đỏ, ngón tay của người này đang chỉ lên trời, giọng nói hờ hững vang lên.

Vâng! Người đó chính là Kamen Rider trong truyền thuyết, Kamen Rider Kabuto!

Người đã chấm dứt cuộc xâm lăng của chủng loài Worm và đem lại hòa bình cho nhân loại!

“Tendou Souji, Tendou Souji! Không thể nào! Kẻ đó không thể là người được! Người không thể xuất hiện ở đây!”

Tsurugi từ trong thanh tỉnh kêu lên một tiếng thất thanh, kẻ mà hắn không ngờ đến nhất nay lại xuất hiện và dùng phương pháp không thể tuyệt diệu hơn nữa, ngăn cản chiến thắng của hắn.

Người được gọi là Tendou Souji một lần nữa lên tiếng: “Không có gì là không thể, Tsurugi Kamishiro! Lần đó người đã chiến đấu và chết đi như một vị anh hùng của nhân loại, một Kamen Rider đích thực! Nhưng giờ đây, người sẽ biến mất như một loài sâu bọ bẩn thỉu!”

“Thiên đạo kiếm!” Tendou Souji hét lên một tiếng.

Một thanh gươm đến từ trên cao rơi xuống và nằm gọn gọn trong tay của người này.

Tendou Souji tiếp tục nói: “Bây giờ ta sẽ dùng sức mạnh của thiên đạo để chấm dứt mạng sống của người!”

The bee, drake lần lượt xuất hiện và liên kết với thanh “thiên đạo kiếm”, đến ngay cả Sasword cũng không tránh khỏi số phận và thoát ly khỏi Tsurugi, nó liên kết với thanh gươm để trở thành một thể thống nhất.

“Sasword Zecter! Không...!”

Tsurugi muốn ngăn nó dừng lại nhưng không thể được, từ Kamen Rider Sasword hắn ta trở về với hình dạng con người của mình.

Tsurugi hú lên một tiếng, hắn nhanh chóng chuyển hóa thành Worm dưới dạng Scorpion, dạng thật sự của hắn.

Tendou Souji không để ý đến mà tiếp tục nhấn nút.

Một đường kiếm dài tách đôi vạn vật xuất hiện, nó chém Tsurugi ra làm đôi và đưa hắn ta trở lại với cát bụi.

“Người đã chết thì không nên tồn tại và làm ảnh hưởng đến hoàng đạo!”

Tendou Souji thu kiếm của mình lại, anh ta nhìn về phía Tsukasa và nói: “Decade! Không thời gian đang dần bị thay đổi! Ta phải sử dụng “Hyper Clocke Up” mới có thể vượt qua được khoảng cách giữa chúng để đến được đây thông báo với người một chuyện!”

“Hãy đi tìm cái tên Rider mới được sinh ra, Kamen Rider Zi-o và ngăn chặn sự biến đổi này! Chỉ có người mới làm được điều đó mà thôi!”

Nói xong, Tendou Souji hóa thành bụi phấn và tan vào trong không khí, nhưng lời cảnh báo của anh ta vẫn còn đọng lại.

Tsukasa Kaidoya nghe thấy vậy thì nhếch miệng cười, anh ấy nhìn lên bầu trời và nói: “Kamen Rider Zi-o sao? Thật là thú vị!”

Tsukasa Kaidoya nhìn về phía Nam Phong và nói: “Hành trình của tôi ở thế giới này cũng kết thúc rồi! Đã đến lúc phải đi thôi! Chi là... Tôi có một lời muốn nói với cậu, Nam Phong!”

Nam Phong nghi vấn hỏi: “Việc gì vậy?”

“Có một kẻ rất nguy hiểm tên là Lôi Minh tán tiên! Tôi đã từng giao chiến với hắn một lần nhưng lại không thu được kết quả gì! Đường như cái tên này cũng giống như cậu, đều không phải là người của thế giới này!” Tsukasa Kaidoya từ tốn nói.

Sau đó, anh ấy nhìn lên bầu trời rồi nói tiếp: “Thôi! Cậu vẫn nên tiếp tục cuộc hành trình của mình đi, tôi đi đây!”

Một màn sáng mờ ảo xuất hiện và cuốn lấy Tsukasa Kaidoya vào bên trong, nó nhanh chóng biến mất và để lại một khoảng không trống vắng.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh chóng khiến cho Nam Phong cũng chẳng hiểu cái mô tê mịt mù gì cả, hắn ta lẩm bẩm nói: “Kháo! Hôm nay cũng thật là đen đủi a!”

Nam Phong quay lại nhìn Agnes nói: “Chúng ta cũng nên ra khỏi cái chỗ này thôi!”

Agnes gạt mình tỉnh lại, nàng vẫn còn chìm đắm trong tâm tư của thiếu nữ mới lớn, thế nên vẫn không để ý đến mọi thứ xung quanh, nàng nở nụ cười tươi nhìn Nam Phong rồi nói: “Vâng! Chúng ta đi thôi! Sự phui!”

Ở một nơi không xa, một người mặc áo măng tô trắng, tay cầm một khẩu súng điện tử màu xanh nước, hắn ta vẫn theo dõi mọi chuyện từ đầu đến cuối, miệng hắn hơi hé mở nói: “Kamen Rider Zi-O sao? Không biết ở nơi đó có báu vật hay không?”

Trước mắt Tsukasa lúc này là một thế giới đồ nát, hoang tàn, những sinh vật Zombie chỉ có trong tiểu thuyết nay lại đi đầy trên đường.

Tsukasa trầm lặng nhìn mọi thứ diễn ra ở xung quanh, xong anh ấy nghĩ: “Đây là thế giới Zi-O hay sao?”

Một giọng nói vang lên trong đầu của Tsukasa khiến cho anh ấy giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của chính mình.

“Đây không phải là thế giới mà ngươi muốn đến! Có thể gọi đây là thế giới tận thế cũng được!”

Một thiếu niên tầm mười ba, mười bốn tuổi tiến lại gần, khuôn mặt của người này khá là non nớt nhưng ẩn chứa bên trong là một uy áp vô cùng khủng khiếp.

Thứ uy áp này cũng chính là lần đầu mà Tsukasa gặp phải, thiếu niên mang đến cho anh ấy một cảm giác vô cùng nguy hiểm, như thể chỉ cần làm sai một bước thôi là anh ấy phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Người này không đợi cho Tsukasa trả lời mà tiếp tục nói: “Thế giới này chính là cấm địa đối với những kẻ ngoại đạo, nó nắm giữ một phần bí mật để trở thành thần của ta!”

Người thanh niên này cười nham một cái rồi nói tiếp: “Và ta không cũng muốn có ai biết được điều đó!”

Người này thu lại uy áp của mình, Tsukasa như được giải thoát, anh ấy mất hết sức lực và quỵ sụp xuống mặt đất.

Tsukasa gắng gượng nhìn cậu nhóc trước mặt mình và nói: “Vậy là tôi không được phép đến thế giới này hay sao?”

Người thanh niên này thân nhiên nói: “Đừng vậy! Ta cũng không phải là một kẻ không biết nói lý lẽ! Đánh lẽ ra thế giới mà cậu sắp đến nằm trong một trục không gian khác, chỉ là cậu bị đi lạc đến đây mà thôi!”

Tsukasa đắn đo một lúc mới dám hỏi: “Tôi có thể hỏi ngài là ai được không?”

Người thanh niên này mỉm cười trả lời: “Đối với loài người thì ta chính là thần thoại! Đối với tu luyện giả thì ta chính là thần linh! Còn đối với tiên nhân thì ta chính là kẻ đã vượt qua được bước cuối cùng và chứng đạo thành thần!”

“Ta chính là vị thần công nghệ đầu tiên của đa thế giới! Một chân thần sử dụng công nghệ để ngộ đạo! Đạo của ta chính là vạn vật đều có thể sửa đổi!”

Người thanh niên này cảm thấy hài lòng với câu trả lời của mình, hần quay sang nhìn Tsukasa và nói: “Vậy ngươi còn câu hỏi nào khác nữa không, ta hôm nay đang rất là dễ tính đó?”

Tsukasa cười gượng đáp lại: “Tôi còn dám hỏi gì ngài nữa đây, vị thần tối cao của loài người!”

Người này hài lòng với câu trả lời của Tsukasa, đôi khi tham lam lại chính là mầm mống của mọi tai họa, Tsukasa đã có được lựa chọn chính xác của riêng mình.

“Thế thì tốt! Cậu cũng nên đi thôi!”

Người này vẫy tay một cái, một lỗ đen hình xoắn ốc xuất hiện và hút Tsukasa vào bên trong.

Hắn ta mỉm cười một cái rồi cũng nhanh chóng hóa thành làn sương mỏng và biến mất trong không khí.

Thế giới lại quay về với những gì vốn có của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Gặp mặt Lôi Minh tán tiên

“Thưa thiên sứ đại nhân vĩ đại! Tên vô gia phượng Đông đó cùng với tên phản đồ của gia tộc Charlotte đã giết một trong tứ thánh của nhà thờ! Mong ngài hãy làm chủ cho giáo hội chúng tôi!”

Người đang quỳ ở dưới đất chính là giáo hoàng vĩ đại của công hội giáo đường và kẻ được hắn ta cung kính lại chính là vị thiên sứ trong lời nói của tên thánh cấp bị Tsukasa giết trước đó.

Vị thiên sứ hai cánh này tỏa ra một luồng sát ý và nói: “Bất cứ kẻ nào chống lại thiên chúa đều phải chết! Kẻ này ta sẽ đích thân ra mặt!”

“Thiên sứ vĩ đại! Một khi ngài đã ra mặt thì không một kẻ nào có thể thoát khỏi sự trừng phạt của thiên chúa!” Nói xong vị giáo hoàng này từ từ lui xuống và để lại kẻ được gọi là thiên sứ kia đứng đó trầm ngâm suy nghĩ.

Kẻ này thất thần một lúc rồi lẩm bẩm nói: “Cái tên tu tiên giả ở phương Đông này với cái tên “Lôi Minh tán tiên” kia có liên hệ gì với nhau hay không? Mong rằng mình là suy nghĩ quá nhiều!”

“Chị! Chị không ở lại với em hay sao? Chúng ta sẽ cùng xây dựng lại gia tộc Charlotte!”

Agnes nghe thấy vậy thì lắc đầu nói: “Không! Chị đã tìm thấy mục đích mới của mình rồi! Chị sẽ đi theo sư phụ và cùng người phiêu lưu đến những vùng đất mới! Với lại...”

Agnes nhìn Louise với ánh mắt trìu mến, sau đó nàng nói tiếp: “Em vẫn thích hợp làm gia chủ hơn là chị! Chị biết rằng trong thời gian qua em đã có cho mình một nhánh thuộc hạ riêng biệt! Chị là tất cả đều nên tùy duyên, nếu khi nào cảm thấy mệt mỏi thì hãy từ bỏ cái chức vị gia chủ này!”

Louise nhìn theo bóng dáng của người chị mình đi xa và nói lớn: “Em còn có thể gặp lại chị lần nữa không?”

“Sẽ! Một ngày đó không xa hai chị em mình sẽ gặp lại nhau!”

Nam Phong quay sang nhìn Agnes và nói: “Mọi thứ kết thúc rồi sao con lại không ở lại với con bé?”

Agnes nghe thấy vậy thì sững sờ một lúc rồi mới trả lời: “Không có buổi tiệc nào là không tàn và con cũng tin tưởng vào em ấy!”

“Vội lại con muốn đi cùng người!” Câu nói này Agnes đã không nói ra mà giữ nó ở trong lòng, như là một bị mật nho nhỏ của nàng đối với sự phụ mình.

...

Nam Phong và Agnes đang không ngừng di chuyển về phía hang động, nơi có truyền tống trận cổ xưa.

Nam Phong biết rằng việc hấn giết một trong tứ thánh sẽ dẫn đến sự truy sát không ngừng đến từ giáo hội.

Vậy nên, việc tốt nhất vào lúc này chính là tránh đứng đầu ngọn sóng lớn phức tạp kia.

“Tu tiên giả phương Đông, tại sao người chạy nhanh như thế? Sao không dừng lại và nói chuyện một chút với ta đã?”

Một người thanh niên điển trai tóc vàng, trên cơ thể của hắn khoác một chiếc áo choàng màu trắng che phủ toàn thân, hắn ta đang đứng ở phía trước và chắn đường đi của Nam Phong.

Nam Phong dùng ánh mắt cảnh giác nhìn người này và nói: “Các hạ là ai? Tại sao lại chắn đường đi của ta?”

“Ta là ai sao...”

Người này bỏ chiếc áo choàng của mình xuống, bên trong hắn ta mặc một bộ chiến giáp màu vàng kim, đầu thì đội kim quang.

Đặc biệt, phía sau lưng của người này chính là một đôi cánh trắng muốt, lông lẩy, nó phát ra xung quanh một ánh sáng hào quang nhàn nhạt.

Người này nhìn Nam Phong một cái rồi nói tiếp: “Cái tên Jorfe chắc cũng đã nói với người về ta rồi! Đúng vậy! Ta chính là thiên sứ phụng mệnh của chúa, người trực tiếp truyền đạt lại thông điệp của người đến với nhân loại!”

Sắc mặt của Nam Phong dần trở nên trắng bệch, khi này lúc kẻ này vẫn còn thu liễm khí tức thì hắn không nhận ra, nhưng sau khi tên này phát ra khí tức của mình thì Nam Phong biết rằng, hắn ta mạnh hơn mình rất nhiều lần, mạnh đến nỗi không tưởng nổi.

Vị thiên sứ này mỉm cười nhìn Nam Phong một cái và nói tiếp: “Nếu đã biết ta là ai rồi thì cũng nên đầu hàng đi thôi!”

Nói xong, kẻ này tung ra một quyền hơi hốt, xung quanh hắn như kết thành một luồng khí tức vô hình đánh về phía Nam Phong.

Nam Phong vận dụng hết chân khí của mình để ngăn chặn chiêu pháp này nhưng hoàn toàn bất lực, hắn bị bắn ngược về sau và thổ ra một ngụm máu đỏ tươi.

Agnes mặc dù không trực tiếp đón đỡ nhưng cũng bị dư ba của chiêu lực này khiến cho cô nàng bị văng ngược về sau và ngã ngồi xuống đất.

“Ồ! Có thể đỡ được một phần công lực của ta sao?” Vị thiên sứ này cảm thấy thú vị khi kẻ này vẫn còn chưa tu lĩnh mà có thể tiếp được một quyền của hắn.

“Vậy thì tiếp tục nữa này, xem người có đỡ được nữa hay không?”

Nam Phong mặt trở nên tái mét, hắn không cam lòng, sau bao nhiêu gian khổ hắn đều có thể vượt qua, không ngờ hắn lại phải dừng ở đây.

“Con bà nó! Người dám phá hỏng nhiệm vụ của đại gia ta sao, cái tên điều nhân kia?!”

Nam Phong nhắm mắt lại đợi chiêu lực kia bay tới thì một tiếng gầm vang lên đánh cho chiêu lực đó tan thành hư vô.

Nghe thấy giọng nói khùng khiếp vang lên thì vị thiên sứ cao cao tại thượng này giật mình nổi hết cả gai ốc, hắn ta không nói một lời nào mà quay người lại phía sau và co giò bỏ chạy.

“Khốn khiếp! Sao lại là cái tên “Thất lỗi tán tiên” kia cơ chứ! Đúng là gặp hạn sao chổi mà!” Vừa chạy tên này vừa thở hổn hển và nghĩ.

“Chạy thoát được sao? Nếu để cho cái tên điều nhân người thoát được thì chẳng phải “Lôi Minh tán tiên” ta rất là vô dụng hay sao?”

Một nhát chém xé rách cả bầu trời bay đến gần và chế dòi vị thiên sứ này trong khi hắn ta vẫn còn chưa kịp phòng thủ.

Một đôi thiên thần cao cao tại thượng cứ như thế chết đi tại một nơi hẻo lánh không người biết đến.

Lôi Minh tán tiên khịt mũi một cái, hắn không thèm nhìn xem kết quả của mình mà quay lại nhìn người đang nằm ở dưới đất và nói: “Để xem cái nhiệm vụ hệ thống chết tiệt này là gì nào?”

Sau khi nhìn thấy người đang nằm ở trên mặt đất thì vị “Lôi Minh tán tiên” này ngạc nhiên há hốc mồm đến độ có thể nhét vừa một quả trứng vào trong.

Nam Phong nhìn thấy biểu cảm của người này thì ngạc nhiên hỏi: “Các hạ có biết ta hay sao?”

Vị “Lôi Minh tán tiên” này nghe thấy vậy thì định thần trở lại và vội vàng nói: “Đương nhiên là biết chứ sao không? Lão đại đẹp trai, thần thánh, phong hoa tuyết nguyệt, sao tiểu đệ lại dám không biết đây! Nhưng mà làm sao lão nhân gia ngài lại bị luân lạc đến mức này, bị một con điều nhân hai cánh truy sát vậy?”

Nam Phong nghe thấy vậy thì giật mình vắt óc suy nghĩ xem mình có quen biết ai hùng mạnh như thế hay không?

Khí tức của tên này hắn chỉ có thể cảm nhận được ở một người, đó chính là lão cái bang và cả hai đều mạnh ngang nhau.

Bỗng dưng, “Lôi Minh tán tiên” chợt nghĩ đến một điều gì đó, hắn thất thanh nói: “Đội chút! Khí tức này không thể là lão đại được! Lão đại đã đạt đến cảnh giới cao hơn ta rất nhiều mà, nhưng người này đích thị chỉ là kết đan cảnh, thậm chí còn chưa phá khí! Chẳng lẽ là...”

Nam Phong nghe thấy vậy thì ngạc nhiên vô cùng nhưng lại không dám nói gì mà chỉ đợi xem cái vị “tiểu đệ” hồ này nói tiếp.

“Đây chính là quá khứ hay sao?”

Nam Phong mờ mịt hỏi: “Thế nào là quá khứ?”

Người này cười phá lên một tiếng rồi nhanh chóng giải thích: “Ý của ta chính là ta ở tương lai đang gặp ngài ở quá khứ! Hiện tại của ta lại chính là quá khứ của ngài, còn hiện tại của ngài lại chính là tương lai của ta!”

“Mẹ nó! Lãng nhăng như thế mà cái tên này dám nói là dễ hiểu!” Nam Phong thầm nghĩ.

Vị “Lôi Minh tán tiên” này vuốt vuốt chiếc cằm bóng loáng của mình rồi nói tiếp: “Thôi thì muốn giải thích nó cũng khó, cứ để ngài trải qua là sẽ tự khắc hiểu ra ngay!”

Tên này không đề cập đến chuyện này nữa mà hỏi Nam Phong: “Có phải ngài đang muốn trở về “Thiên Long đế quốc” hay không?”

Nam Phong mờ mịt gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Nhưng sau đó hắn lại nghĩ: “Tại sao tên này biết được mục đích của mình vậy?”

“Thế thì không khó, ở đây ta có một cái truyền tống phù thượng cổ có thể giúp cho tu sỹ di chuyển trên hai đại lục!”

Nói xong “Lôi Minh tán tiên” rút từ trong không khí ra một tấm phù bảo với rất nhiều hoa văn bên trên và đưa ra trước mặt của Nam Phong.

Nam Phong cũng không nhận ngay mà nghi ngờ hỏi: “Không công bất lộc, mục đích của ngài khi giúp ta là gì?”

“Ha ha! Không có gì đâu! Chỉ là... Mong đại sau này ca chiểu cổ tiểu đệ hơn nữa là được!”

Nói xong, tên này bất ngờ khởi động phù bảo và ném Nam Phong, Agnes vào bên trong.

Nhìn thông đạo dần biến mất “Lôi Minh tán tiên” thì thảo nói: “Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau sớm thôi! Mong rằng lúc đó đại ca vẫn nên chiểu cổ cho tiểu đệ nhiều hơn nữa!”

Nói xong, người này cười “ha ha” một tiếng rồi nhanh chóng biến mất phía sau đường chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Đại biến! Âu Dương Vũ!

Một tháng sau, tại thị trấn trong địa phận của Thiên Long đế quốc, hai người một trai, một gái xuất hiện.

Trai có dung mạo bình thường nhưng lại có phần anh tuấn, tiêu sái trong đó, gái thì là một mỹ nhân phương Tây nhưng lại mang những đặc điểm của người phương Đông, mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen tuyền.

Cả hai đều khiến cho mọi người được một phen xôn xao bàn tán, nhưng chủ yếu vẫn là chủ đề bông hoa nhài cắm vào bãi cứt trâu.

Hai người này không ai khác chính là Nam Phong và Agnes đã đi một quãng đường dài để đến đây.

Vốn dĩ ý định của Nam Phong là trở về Càn Nguyệt vương quốc rồi sau đó sẽ đi gặp lão cái bang, nhưng cuối cùng vì lời hẹn với Vương Hạ Thiên mà hắn đã thay đổi ý định của mình.

Cả hai bước vào một tiểu điểm gần đó, người bên trong có vẻ cũng không quan tâm nhiều đến hai người, vì bây giờ đang có một sự kiện vô cùng trọng đại xảy ra khiến cho bọn họ cũng không rảnh mà bàn luận về những việc khác.

Nam Phong không biết là nên may mắn hay sui sẻo nữa, vì khi hắn vừa đến nơi thì đã gặp ngay một trận huyết án kinh thiên, động địa kéo dài tận ba ngày ba đêm.

Đây là chuyện vô cùng trọng đại của Thiên Long đế quốc khi đế vương đương nhiệm đã điều động rất nhiều cảm y vệ đi giải quyết kẻ thù ác này, nhưng tất cả đều bị hắn ta giết hại một cách giả man, không thương tiếc.

Đó cũng chính là cơn ác mộng đối với những quý tộc, hoàng gia ở nơi đây khi cái tên cuồng sát này chỉ giết bọn họ nhưng lại không làm hại đến những người dân bách tính.

Đây là trận huyết án lớn nhất trong lịch sử của Thiên Long đế quốc, kể cả những trận cung biến cũng không huyết tính, máu tanh như lần này.

Nam Phong cũng không muốn tham dự vào vùng nước đục này mà chỉ muốn nhanh chóng tìm được Vương Hạ Thiên và rời khỏi vùng đất thị phi này mà thôi.

...

Nam Phong và Agnes đã nhanh chóng tìm được địa chỉ mà Vương Hạ Thiên đưa cho hắn.

Đến nơi hắn nhìn thấy một khung cảnh đồ nát, hoang tàn, xác chết nằm la liệt khắp nơi.

Càng đi sâu vào trong hắn lại càng trông thấy nhiều xác chết hơn nữa, dường như ở đây đã xảy ra một trận họa kiếp khiến cho không một ai có thể sống sót.

Nam Phong xiết chặt bàn tay của mình lại, hắn bây giờ đang rất lo lắng cho Hạ Thiên, không biết cái tên này có bị làm sao hay không.

“Ngài có phải chính là Nam Phong thiếu hiệp không?”

Bên ngoài cửa có một cô gái thờ đầu lấp ló nhìn vào trong, nàng nói vọng vào nhưng vẫn không quên thủ thế, chỉ cần không phải là người cần gặp thì sẽ nhanh chóng bỏ chạy.

Sau khi xác định được người bên trong chính là Nam Phong thì cô gái này thờ phào một tiếng rồi nói: “Tiểu thư đã từng cho tôi xem chân dung của ngài, tiểu thư cũng nói khi nào mà

ngài đến thì sẽ dẫn ngài đi gặp người!”

Nam Phong nghi vấn hỏi: “Tiểu thư ư? Tiểu thư trong lời của cô nói là ai vậy?”

Cô gái này nghe Nam Phong nói vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Vậy là ngài không biết tiểu thư của tôi là ai sao? Sao lại kỳ lạ như vậy, chính tiểu thư đã từng hẹn gặp ngài ở đây mà, nếu mà ngài không biết thì tại sao lại đến được tận nơi này?”

Càng nói lại càng rối loạn, người mời hẳn đến đây là Hạ Thiên chứ có phải là cô nàng nào khác đâu, hay tiểu thư mà cô gái này nói đến chính là nàng ấy.

Nam Phong nhanh chóng hỏi lại: “Có phải người mà cô nói đến chính là Mộ Dung Tuyết hay không?”

“Đúng vậy! Chính là Mộ Dung tiểu thư đã ra lệnh cho tôi ở đây đợi ngài!” Nói đến đây ánh mắt của cô gái này rù xuống, trong đó chất chứa rất nhiều u phiền.

Nam Phong chợt nghĩ: “Mộ Dung Tuyết mời mình đến đây không phải để xem cái quang cảnh đồ nát này! Vậy chính là...”

“Có phải Mộ Dung Tuyết, nàng ấy bây giờ đã gặp phải chuyện gì rồi không?”

Cô gái này thờ dãi một hơi rồi đáp lại: “Xin mời thiếu hiệp hãy đi cùng tiểu nữ, tất cả mọi thắc mắc của ngài sẽ được giải đáp!”

Cô gái này dẫn hẳn đến một khu nhà cấp bốn vắng vẻ.

Tiến vào trong Nam Phong nhìn thấy Mộ Dung Tuyết, nàng ấy đang ngồi thẩn thờ dưới đất, bên cạnh là hai người đang nằm ở đó.

Nam Phong tiến lại gần thì Mộ Dung Tuyết cũng nhận ra hẳn và ngẩng đầu lên.

Sắc mặt của Mộ Dung Tuyết giống như không còn sức sống, khuôn mặt của nàng trông vô cùng hốc hác, hai mắt đỏ ừng như là đã khóc rất nhiều.

Đặc biệt, ánh mắt của Mộ Dung Tuyết tàn nát ra sự tuyệt vọng, mắt mắt như thể trong những ngày qua nàng ấy đã phải trải qua rất nhiều những chuyện tồi tệ.

“Nam Phong...huynh đấy à?” Mộ Dung Tuyết nhìn thấy người mà nàng hằng đêm mong nhớ thì yếu ớt lên tiếng.

Nam Phong không cảm lòng được mà tiến lại gần và ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn vuốt ve khuôn mặt hốc hác của nàng và hỏi: “Tại sao nàng lại như thế này? Tất cả sự việc này là sao?”

Mộ Dung Tuyết không trả lời mà cúi gằm mặt xuống, đôi mắt của nàng đã rung rung bật khóc.

Nam Phong vội siết chặt nàng vào trong lòng an ủi, hẳn không biết nàng đã phải trải qua những gì, thế nhưng nó không hề tốt đẹp chút nào.

“Không sao đâu! Có ta ở đây rồi thì sẽ không để cho nàng phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa!”

Lời an ủi của Nam Phong lại càng khiến cho Mộ Dung Tuyết khóc to hơn, nàng khóc như thể phát tức ra tất cả những nỗi uất ức ở trong lòng.

Tiếng khóc đau đớn của nàng lại càng khiến cho trái tim của Nam Phong siết chặt, cô gái nhí nhánh, mạnh mẽ ngày nào nay đã trở thành một con người yếu đuối, thiếu sức sống.

Hắn không tha thứ cho chính mình vì đã không ở bên cạnh nàng vào những lúc mà nàng cần hắn nhất.

Khóc một lúc thì Mộ Dung Tuyết cũng mệt mỏi ngất đi trong lòng của hắn, Nam Phong nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống đất.

Khi mà hắn đang định đứng dậy thì cảm thấy vật áo của mình có ai nắm lấy.

Nam Phong quay xuống thì trông thấy Mộ Dung Tuyết đang nắm chặt lấy vật áo của hắn như thể sợ hãi hẳn một lần nữa lại biến mất.

Nam Phong cười khổ nhưng cũng không gạt tay nàng ra mà tiếp tục ngồi xuống cạnh bên và an ủi nàng.

Lúc này, chân mày của Mộ Dung Tuyết cũng dần ra và an tâm ngủ một cách ngon lành.

Hắn cũng để ý đến hai người đang nằm cạnh bên, nói đúng hơn là hai xác chết, vì họ không còn dấu hiệu gì của sự sống cả.

Hắn nhận ra một trong hai người đang nằm ở đó là ai. Đó chính là mỹ nữ dịu dàng Lâm Tư Nguyệt, người yêu của Vương Hạ Thiên.

Trong đầu của Nam Phong nhanh chóng sắp xếp lại những mảnh ghép, dường như hắn đã phần nào đoán ra được tất cả. Bây giờ, chỉ cần chứng thực lại nó nữa mà thôi.

Hắn quay sang nhìn cô gái đã dẫn mình đến và nói: “Nàng có thể kể cho ta nghe tất cả được không?”

Cô gái này vẫn vờ tay của mình nhưng vẫn kể cho hắn.

Cô ấy tên là tiểu Thúy, là một nô tỳ đi theo Lâm Tư Nguyệt từ bé và cũng là người thân tín nhất của nàng.

Sự việc phải kể đến đợt chính biến gần đây nhất, khi mà thân vương Lâm Khải Đức đã dẫn quân vào từ cấm thành và cướp đoạt thành công ngôi vị.

Hắn ta ban lệnh giết tất cả những hoàng thân quốc thích, những người có quan hệ mật thiết với đức vua tiền nhiệm.

Lâm Tư Nguyệt cũng nằm trong danh sách đó nhưng nàng đã may mắn trốn thoát khi đang trú ngụ ở nhà của Mộ Dung Tuyết.

Cha của Mộ Dung Tuyết (xác chết thứ hai) chính là minh chủ võ lâm tiền nhiệm của Thiên Long đế quốc, ngài ấy có võ công cái thế, phải nói rằng cả vương quốc thì người có võ công cao hơn ông ấy đếm không nổi một bàn tay.

Ông ấy cũng không muốn tham gia vào chuyện triều chính nên đã chọn cách ẩn cư và thành lập gia tộc.

Sau khi chính biến nổi lên, cha của Mộ Dung Tuyết cũng phần nào đoán ra được kiếp nạn của Lâm Tư Nguyệt nên đã đích thân hộ tống nàng rời đi.

Nhưng còn chưa kịp chạy thoát thì đạo quân của thân vương Lâm Khải Đức đã đến nơi.

Vị minh chủ võ lâm này đã anh dũng hi sinh nhưng cũng kịp mở ra một con đường máu cho Lâm Tư Nguyệt và Mộ Dung Tuyết chạy thoát.

Nhưng thật trớ chêu, Lâm Tư Nguyệt vẫn không tránh khỏi số phận của mình, nàng ấy bị dính một chưởng khiến cho lục phủ ngũ tạng vỡ nát.

Khi mà Vương Hạ Thiên đến nơi thì Lâm Tư Nguyệt đã chết, hắn ta nổi điên lên và xách dao tiến vào tử cấm thành báo thù, đến nay vẫn còn chưa quay trở về.

Nam Phong cảm khái, không ngờ hắn đi có một thời gian mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi.

Hắn cũng rất là lo lắng cho Hạ Thiên, không biết cái tên này có làm ra những điều gì liêu lĩnh hay không nữa.

Nhưng cũng phải nói nếu là hắn trong hoàn cảnh đấy, khi nhìn thấy người thân yêu nhất của mình chết đi thì cũng làm như Hạ Thiên mà thôi.

Ngồi một lúc, Nam Phong nhìn thấy Vương Hạ Thiên và một ông lão tóc bạc quay trở lại.

Trên thân thể của Vương Hạ Thiên lúc này dính đầy máu, không biết là của hắn hay là của người khác nữa, nhưng hiện giờ trông hắn không khác một kẻ chui ra từ địa ngục là bao.

Hạ Thiên không nói gì cả mà tiến lại gần bế Lâm Tư Nguyệt lên.

Sau đó, hắn ta quỳ xuống trước mặt ông lão tóc bạc và nói: “Đệ tử Âu Dương Vũ đã khiến cho ân sư phải thất vọng! Nếu còn kiếp sau đệ tử sẽ làm trâu, làm ngựa để báo đáp lại ân tình của người!”

Ông lão tóc bạc này thở dài một tiếng rồi nói: “Thôi! Hết thấy đều là số phận rồi! Trương Minh Đà ta bình sinh có ba đệ tử, một người thì luyện công pháp đến tẩu hỏa nhập ma tử nạn, một người thì sẵn yếu thủ đến nỗi đánh mất cả mạng sống! Đến con là đồ đệ đắc ý nhất của ta thì lại... Haizzz!”

Âu Dương Vũ cắn răng nói: “Đệ tử bất hiếu đã phụ sự kỳ vọng của người!”

“Haizz! Thiên ý mà, thiên ý mà!”

Âu Dương Vũ đứng dậy nhìn về phía Nam Phong và nói: “Nam Phong huynh đệ đấy à? Thời gian qua được quen biết huynh chính là phúc phận của ta! Ta rất trân trọng những điều đó, nhưng cũng xin lỗi vì đã lừa huynh!”

Âu Dương Vũ dừng lại một hơi rồi nói tiếp: “Tên thật của ta là Âu Dương Vũ, trưởng tử cuối cùng của gia tộc Âu Dương! Gia tộc của ta đã gặp phải kiếp nạn, khiến cho ta phải thay đổi chính tên họ của mình và phiêu bạt giang hồ!”

Nam Phong á khẩu không nói được gì, hắn thở dài một hơi rồi nói: “Huynh có dự định gì sau này hay không? Nếu không thì huynh có thể đi theo ta, sự phụ của ta có thần công cái thể, có lẽ người sẽ bảo vệ được huynh!”

Âu Dương Vũ âu yếm nhìn Lâm Tư Vũ đang nằm gọn gọn trong lòng của mình rồi nói tiếp: “Con đường của ta và huynh khác nhau! Ta là bóng tối còn huynh là ánh sáng, ngay từ khi chào đời hai chúng ta đã khác nhau rồi! Chỉ là...”

“Ta rất trân trọng những điều đó!”

Nói xong, Âu Dương Vũ lững thững bước đi, hắn không quay lại nhìn Nam Phong hay sự phụ của mình nữa mà cô độc bước đi trong màn đêm tăm tối như tâm hồn của hắn lúc này.

Nhìn bóng lưng cô độc ấy Nam Phong thở dài nói: “Dù cho huynh có trở thành gì đi chăng nữa thì Nam Phong ta vẫn sẽ là huynh đệ của người!”

Âu Dương Vũ dừng lại một nhịp nhưng rồi vẫn nhanh chóng bước tiếp và biến mất trong màn đêm tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Cảnh giới tu luyện giả

“Bây giờ nàng đã có dự định gì chưa, Mộ Dung Tuyết!”

Lúc này, Mộ Dung Tuyết đang quỳ gối trước một ngôi mộ, trên đó khắc tên cha của nàng.

Mẹ của Mộ Dung Tuyết đã mất từ khi nàng còn bé, chính vì thế mà ký ức về mẹ trong nàng rất là mơ hồ, thế nhưng cha vẫn luôn là người dành tình cảm thương yêu nhất cho nàng.

Nay người thân cuối cùng cũng đã bỏ nàng lại mà đi, nàng không biết mình sẽ đi đâu hay về đâu nữa.

Siết chặt nắm tay của mình lại, Nam Phong đã đưa ra được quyết định: “Nếu mà...nàng không có dự định gì, vậy có thể... Nàng đi cùng ta được chứ?”

Mộ Dung Tuyết nở một nụ cười hiếm hoi, đó là nụ cười của hạnh phúc, của sự mãn nguyện, nàng quay lại nhìn Nam Phong và nói: “Hãy gọi muội là Tuyết nhi!”

Ngon núi quen thuộc dần hiện ra ngay trước mắt Nam Phong, nó không hề thay đổi chút nào, vẫn là ngọn núi được bao bọc xung quanh bởi một làn sương mù dày đặc.

Nếu mà một người nào đó không biết đường khi đi vào đây ắt sẽ bị lạc, vì đây chính là một hộ môn trận pháp không lồ.

Phải mất một lúc Nam Phong mới tiến vào được bên trong.

Từ xa hắn đã nhìn thấy lão cái bang đang đứng chờ ở đó, khi mà hắn vẫn còn đang mài mê phá giải trận pháp thì cũng là lúc lão ta biết được hắn đã quay trở về.

Lão cái bang mỉm cười nhìn Nam Phong rồi nói: “Ha há! Mới có mấy tháng mà đã quay trở lại rồi sao? Há! Đã là kết đan hậu kỳ đỉnh phong rồi? Ngươi đúng là con quái vật mà!”

“Con là ai cơ chứ, tiểu thiên tài ở đây chứ đâu!” Nam Phong kiêu ngạo héch mồi của mình lên trời, nếu là kẻ khác thì sẽ bị người ta phi nhỏ cho đến chết nhưng hắn thì khác, hắn có vốn liếng riêng của mình.

Lão cái bang hừ lạnh một tiếng, cái tên tiểu tử này vẫn mãi không thay đổi được cái tính kiêu ngạo của mình, nhìn hắn lão chỉ muốn tống cho một nhát vào mặt nhưng nghĩ một lúc lại thôi, lão sợ cái tên này khi tức lên thì không nấu đồ ăn cho lão nữa.

Cái thứ đồ ăn của tên tiểu tử này nấu mang một phong cách hoàn toàn khác với những hoàng cung mà lão đã từng đến, chỉ với những gia vị đơn giản mà tên nhãi này nấu ra được những món rất là ngon miệng, hợp với khẩu vị của lão.

“Ồ! Mới xuống núi được mấy tháng mà ngươi đã mang về hai tiểu bì nương rồi! Tiểu tử ngươi khá lắm!”

Mộ Dung Tuyết và Agnes nghe thấy vậy thì đều ngượng ngùng cúi đầu xuống, khuôn mặt của hai nàng đã có chút ửng đỏ.

Agnes dù sao cũng sống ở phương Tây, thế nên tính cách của nàng cũng có phần cởi mở hơn, nàng cúi người trước lão cái bang và nói: “Đệ tử Agnes Charlotte xin được bái kiến sư tổ!”

Lão cái bang nghe Agnes nói vậy thì tức giận nhìn Nam Phong: “Đây là đồ đệ của ngươi hay sao? Cái tên tiểu tử này khá lắm, mới có tỷ học vấn mà đã bày đặt thu nhận sư môn rồi!”

“Hé hé! Lão sư ngài nhìn cho kỹ nàng ấy đi, không phải tự xưng mà ta thu nhận nàng ấy đâu?” Nam Phong không cho là đúng, hắn cảm thấy quyết định của mình là vô cùng sáng suốt, đáng lẽ ra lão đầu tử này phải khen ngợi hắn một câu mới đúng.

Bây giờ, lão cái bang mới thật sự để ý đến Agnes.

“Hừ! Không đúng! Thề chất của con bé này rất kỳ lạ! Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi!”

Lão cái bang hét lên một tiếng, sau đó lão nhìn Nam Phong cười lấy lòng: “Khà khà! Tiểu tử! Ngươi đúng là lập công lớn cho môn phái của chúng ta!”

Nam Phong tức giận nói: “Môn phái?! Lão nhìn xem, tính cả ta và ngài thì mới có được hai người thì môn phái cái nổi gì chứ?”

Lão cái bang vẫn tò mò về thiên phong, đạo cốt, lão nói: “Cái đó thì không đúng rồi! Môn phái của chúng ta lấy chủ yếu là chất lượng chứ không phải số lượng! Một đời đệ tử của bốn môn cũng chỉ có một, hai người mà thôi!”

Nam Phong khinh thường nhìn lão cái bang nói nhỏ: “Hừ! Không phải chỉ vì một chiếc đùi gà thôi sao? Nếu không lão cũng chẳng thèm để ý đến ta, chứ cái gì mà chất với chả lượng!”

Mặc dù, Nam Phong nói nhỏ thế nhưng thính lực của lão cái bang lại rất lớn, mặt lão có phần đỏ lên vì xấu hổ nhưng lại nhanh chóng thu liễm.

Lão cái bang ho khan một tiếng rồi nói: “Khụ khụ! Không nói đến đó nữa! Ngươi không giới thiệu cho ta một người nữa hay sao?”

Nam Phong kéo Mộ Dung Tuyết đến trước mặt của lão và nói: “Sư phụ! Đây chính là đệ tử của ta, mặc dù chưa chính thức nhưng ta và nàng đã quyết định rồi!”

“Tuyệt nhi xin bái kiến trưởng bối!” Mộ Dung Tuyết hành lễ với lão cái bang.

Lão cái bang vuốt bộ râu bạc của mình nhìn Mộ Dung Tuyết, lão cũng ưng ý cô nàng này, nhưng có một điều mà lão không hài lòng, đó chính là cấp độ của nàng lại quá thấp, mới chỉ đạt đến luyện khí kỳ mà thôi.

Nhưng không sao, cấp độ có thấp đến đâu khi rơi vào tay lão đều sẽ là cao thủ hết.

Nam Phong nhìn thấy lão cái bang không phản đối gì thì nói tiếp: “Con về đây hôm nay là có một số nghi vấn muốn hỏi ngài!”

“Ta biết ngay mà, cái tên tiểu tử nhà ngươi không tự xưng mà đi về đây! Vào trong đi, ta cũng có chuyện muốn nói với ngươi!”

...

Nam Phong đang định lên tiếng thì lão cái bang nói trước: “Ta biết ngươi đang định hỏi điều gì! Agnes vào đây, ta có điều muốn nói với hai đứa!”

Lão cái bang nhìn thấy Agnes đi vào trong thì nói: “Thật ra ta cũng không ngờ cái tên tiểu tử ngươi đi xuống núi một thời gian mà tốc độ lại tăng lên như thế, nhưng cũng rất hợp ý ta, ta sẽ giải thích cho cả hai đứa về cấp độ cảnh giới tu luyện!”

Nam Phong ngạc nhiên hỏi: “Vậy những cấp độ mà người nói không đúng hay sao?”

“Không hẳn là không đúng, mà nói đúng hơn là nó vẫn còn thiếu! Thật ra cảnh giới bao gồm...”

Cảnh giới mà lão cái bang nói đến bao gồm bốn cột mốc quan trọng.

Cột mốc đầu tiên chính là từ luyện thể kỳ đến kết đan kỳ.

Ở cột mốc này võ giả sẽ phải tu luyện chân khí và thân thể của mình đến cực hạn để có thể bước đến cột mốc tiếp theo.

Cột mốc tiếp theo chính là Phá khí kỳ và hóa khí kỳ.

Ở giai đoạn “phá khí kỳ” võ giả sẽ phải tẩy bỏ chân khí của mình đã tích lũy trong đan điền và đưa nó lên một tầm cao mới, ngự khí.

Người đạt đến “phá khí kỳ” không chỉ tuổi thọ hơn hẳn người bình thường mà họ có thể cách không khiển vật, sự hiểu biết đối với chân khí sẽ tăng lên một tầm cao mới.

Tiếp theo là Hóa Khí kỳ, cảnh giới này võ giả sẽ phải ngưng tụ lại chân khí thành vật thể và sử dụng chúng để chiến đấu.

Tuổi thọ của võ giả lúc này sẽ tăng gấp đôi so với người bình thường, có người sống đến hai trăm tuổi cũng không phải là điều gì quá ngạc nhiên.

Cột mốc tiếp theo chính là ngộ đạo.

Trong cảnh giới này chia ra làm hai cấp bậc, hóa hồn cảnh và pháp thân cảnh.

Tại hóa hồn cảnh linh hồn vô giả sẽ được thăng hoa, khi đó chân khí sẽ dần chuyển thành linh khí và vô giả sẽ được gọi là Linh giả.

Tuổi thọ của một Linh giả rất cao, họ có thể sống đến tận bốn, năm trăm tuổi.

Khi linh hồn đã đạt đến cực hạn thì người đó sẽ tiến đến Pháp thân cảnh.

Cảnh giới này linh giả sẽ tái tạo lại hồn linh của mình thành pháp thân tương ứng với bản mệnh, linh giả có thể tạo ra được hai hóa thân để chiến đấu, thế nhưng cảnh giới của hai hóa thân này sẽ kém hơn so với bản thể, nhưng vẫn có thể bồi dưỡng lên được.

Tại cảnh giới này tuổi thọ của Linh giả sẽ tăng lên rất nhiều, có thể lên đến ba trăm, bốn trăm năm.

Cột mốc tiếp theo chính là Nguyên Anh.

Cảnh giới đúng như tên gọi của mình, Linh giả sẽ trực tiếp phá toái linh đan để hình thành nên một nguyên anh, tiểu anh linh giống như đúc với mình nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều.

“Nguyên anh còn thì linh giả là bất diệt, nguyên anh mất đạo tử thân vong” đây chính là cách nói về cảnh giới Nguyên Anh.

Còn cảnh giới cao hơn nữa thì lão cũng chưa biết vì lão cũng chỉ là Pháp thân cảnh đỉnh phong mà thôi, vẫn chưa thể Kết Anh thành công.

Nam Phong cũng biết được một số thứ như huyết mạch truyền thừa là gì.

Thực ra nó cũng chỉ là một đại năng cảnh giới Nguyên Anh kỳ trở lên dùng huyết mạch của mình để giúp con cháu đời sau đạt được một phần thần thông khi còn tại thế.

Cũng có một cách khác để đạt được thần thông này, đó chính là ký kết khế ước.

Kẻ ký kết khế ước sẽ nhận được một phần thần thông của tu sỹ Nguyên Anh kỳ nhưng cũng từ đó mà đoạn tuyệt với con đường tu luyện.

Chỉ khi nào một kẻ từ bỏ con đường tu luyện thì mới dùng đến cái phương pháp hại người này.

Cũng không phải tự dung một Nguyên Anh kỳ lại ký kết khế ước với một người nào đó.

Người ký khế ước sẽ chia một phần tiềm năng của mình cho người mà mình phụng sự.

Thế nên, Nguyên Anh kỳ thường hay tìm đến những kẻ có tiềm năng để ký kết khế ước với mình.

Một đời Nguyên Anh kỳ chỉ có hai lần khế ước, do vậy việc chọn lọc rất là khắt khe.

Nhưng cũng không phải Nguyên Anh kỳ nào cũng muốn ký kết khế ước cả, nó như là gánh nặng đối với họ, khi kẻ ký kết khế ước chết đi họ cũng bị giảm mất một phần tuổi thọ của mình.

Kẻ được ký kết khi mất, thần thông vẫn sẽ được truyền lại cho con cháu đời sau như là một sự kế thừa và đời sau sẽ không cần phải ký kết lại một lần nữa mà vẫn sử dụng được một phần thần thông đó.

Agnes chính là một trường hợp đặc biệt, nàng sinh ra đã mang thể chất “tiên thiên huyết mạch” hiếm có trong truyền thuyết.

Huyết mạch này sẽ không tiếp nhận bất kỳ thần thông của kẻ khác trừ phi người ban cho nàng đạt đến cấp độ “Tiên nhân” trong truyền thuyết.

Nhưng huyết mạch này cũng không hề xấu, nó giúp cho vô giả thăng tiến không giới hạn, không có bất kỳ nút thắt cổ chai nào.

Càng lên cao huyết mạch lại càng có lợi hơn trong việc cảm ngộ thiên địa.

Thời đại xa xưa đã từng có một truyền thuyết về người nắm giữ huyết mạch này.

Kẻ này chỉ cần hai mươi năm đã có thể Kết Anh, mười năm lên đến đỉnh phong và trăm năm độ kiếp trở thành “Tiên nhân” ngao du thiên địa.

“Mẹ nó! Sao mà những người xung quanh mình đều bá đạo như vậy? Từ cái tên Vương Hạ Thiên, bây giờ lại là Agnes, đều là quái vật như nhau cả!” Nam Phong lẩm bẩm nói.

Hắn cảm thấy ngoài việc có được hệ thống ra thì mình chẳng phải là thiên tài gì cả, ngay đến cả đồ đệ tu luyện sau mà cũng đã bằng hắn rồi.

Số phận an bài thật như Beef!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giò Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tu luyện

“Sự phụ đây là nơi nào vậy?”

Lúc này, Nam Phong đang đứng trước một linh tuyến khổng lồ với một lượng linh khí dồi dào, chảy dọc từng nấc thịt trên cơ thể khiến cho hắn vô cùng thoải mái.

Lão cái bang cười khềnh một cái: “Thế nào tên nhãi, thích rồi chứ?”

Hắn cũng không để ý đến lời nói xoáy của lão cái bang, bây giờ hắn đang tập trung nghiên cứu cái linh tuyến không lồ này.

Lão cái bang thấy Nam Phong không để ý đến thì họ nhẹ một cái rồi nói: “Trước mặt ngươi lúc này chính là chí bảo của môn phái chúng ta, chỉ khi nào đạt đến kết đan kỳ đỉnh phong thì mới được phép tiến vào đây và mỗi người trong đời chỉ được sử dụng một lần duy nhất!”

Lão cái bang liếc nhìn Nam Phong một cái xem thử phản ứng của hắn rồi nói tiếp: “Tác dụng của linh tuyến này chính là giúp cho võ giả nhanh chóng toái khí và đạt đến “Phá khí kỳ”! Nó còn có tác dụng khác, giúp cho võ giả nhanh chóng sử dụng thành thực chân khí trong cơ thể!”

Nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của Nam Phong thì lão cái bang đặc ý vuốt bộ râu trắng của mình: “Ngươi có biết tại sao môn phái của chúng ta lại chọn nơi này làm nơi trú ngụ hay không?”

Nam Phong thật sự không biết, hắn nghĩ ắt hẳn phái có lai lịch đặc biệt nào đó thì mới trú ngụ ở nơi này.

“Khà khà! Không giấu gì ngươi, năm đó sư tổ vì tìm ra linh tuyến này mà đã khai sơn lập phái ở đây!”

Nam Phong lăm bầm nói: “Linh tuyến này thật là kỳ diệu!”

Lão cái bang khinh thường nói: “Chứ còn gì nữa! Các đời trưởng môn đã kiểm chứng qua, mặc dù nơi này chỉ vào được một lần duy nhất nhưng nó vẫn có tác dụng nhất định đối với cảm ngộ thiên địa, nếu không sao chúng ta lại phải chọn cái nơi khi ho cò gậy này cơ chứ!”

Nam Phong giật mình, hắn cũng ở đây một thời gian rồi mà không hề hay biết gì về nơi này, không ngờ cái chỗ này lại có lai lịch kinh khủng đến như vậy.

Lão cái bang bỗng dưng nói một cách nghiêm túc: “Nam Phong, Agnes! Đây chính là cơ mật bất truyền của môn phái chúng ta, nếu linh tuyến này mà bị tiết lộ ra bên ngoài thì chính ta sẽ là người thanh lý môn hộ!”

Nam Phong và Agnes nghe thấy vậy thì nghiêm mặt lại, cả hai đều “Vâng” thật to vì họ biết cơ mật này chính là sự tồn vong của một môn phái dài hàng nghìn năm lịch sử.

Lão cái bang gật gù nói: “Thôi được rồi! Các ngươi cùng tiến vào đi và xem tạo hóa của các ngươi như thế nào! Ta cũng có một điều muốn nhắc nhở hai người!”

Nam Phong và Agnes đều nghiêm túc thình giảo: “Xin sư phụ (sư tổ) chỉ điểm!”

“Ừm, cũng không có gì! Chỉ là linh tuyến này ai càng ở lâu thì lại càng có lợi đối với hắn sau này! Chỉ khi đạt đến giới hạn hoặc “Phá khí” thành công thì trận pháp bên trong linh tuyến sẽ tự động dịch chuyển các ngươi ra ngoài, còn không thì vẫn nên cố gắng chịu đựng!”

“Nên nhớ càng chịu được lâu thì càng có lợi cho các ngươi! Nhớ lấy!”

Nói xong, lão cái bang phát tay một cái rồi nhanh chóng biến mất.

Agnes hưng phấn nắm chặt tay của mình lại, nàng quay sang nói với Nam Phong: “Sư phụ, chúng ta đi vào trong thôi!”

“Ừm! Chúng ta tiến vào thôi!”

Linh tuyến này có sức nóng khủng khiếp, vừa mới bước vào mà hắn đã cảm thấy nóng rực cả người rồi, chân khí bên trong cơ thể đã có dấu hiệu rực rộ.

Càng tiến sâu vào trong thì nhiệt độ lại càng cao hơn nữa nhưng hắn vẫn không dừng lại, lão cái bang nói rằng càng tiến sâu vào trong thì lợi ích càng nhiều.

“Mẹ nó! Mấy cái linh tuyến trong tiểu thuyết cũng chỉ như thế này mà thôi!”

Nam Phong vừa nói vừa ỳ ỳ trong đầu để xua tan cái nóng đang bốc lên hừng hực.

Hắn cứ tiến được một chút thì lại ngồi xuống vận khí thích nghi, cứ khi nào thích nghi xong thì hắn lại nhích thêm một chút nữa.

“Lão cái bang đã từng nói có hai cách để ngộ đạo. Cách thứ nhất chính là tu luyện “Cửu chuyển quy nhất” đến tận cùng và ngộ ra đạo pháp từ nó. Cách thứ hai khó khăn hơn rất nhiều, đó chính là tự ngộ ra đạo của chính và tiến vào cảnh giới Hóa hồn!”

Nam Phong khinh thường nói: “Từ khi khai sơn lập phái cho đến nay chỉ có duy nhất sư tổ là người ngộ đạo và sáng lập ra “Cửu chuyển quy nhất”! Những đời môn đệ tiếp theo không một ai có thể tự ngộ ra được mà vẫn phải học theo môn công pháp này để ngộ đạo!”

“Hừ! Ta đây phải tự ngộ ra đạo của chính mình để vượt qua được các đời truyền nhân này, tự thành đạo cho riêng mình!”

Nghĩ là vậy nhưng con đường để Nam Phong có thể ngộ ra đạo của chính mình lại vô cùng gian nan và trắc trở.

Ngay đến cả lão cái bang lúc đầu cũng có chí hướng như hắn, nhưng rồi cuối cùng vẫn phải chọn phương pháp thứ nhất để ngộ đạo.

Nam Phong gạt suy nghĩ này ra khỏi đầu, việc cấp bách trước tiên là đạt đến “Phá khí kỳ”, còn việc ngộ đạo thì tính sau.

...

Thời gian thấm thoát trôi đi, Nam Phong cũng không biết mình đã ở đây bao lâu nữa, nhưng hắn không hề cảm thấy mệt mỏi hay đói bụng chút nào.

Thật ra võ giả có sức chịu đựng cao hơn người bình thường rất nhiều nhưng vẫn chưa thể ích cốc, chỉ khi nào đạt đến Linh giả thì mới có thể ích cốc thành công.

“Chuyện này không bình thường chút nào! Mặc dù, trong đây không có khái niệm gì về thời gian, nhưng cảm giác của ta rất ít khi sai lầm, ít nhất thì ta đã ở trong này được ba ngày ba đêm rồi! Tại sao lại không cảm giác đói bụng chút nào a? Thật là kỳ quái!”

Cũng không chỉ Nam Phong mới có suy nghĩ như vậy. Ngay đến Agnes cách đây không xa cũng có cùng cách nghĩ.

Nàng vẫn không nghĩ ra, đã lâu thế rồi mà nàng lại không cảm thấy đói bụng chút nào cả.

Ở bên ngoài.

Lão cái bang lúc này cũng đang đau đầu về đồ ăn.

Lão đang phải trốn chui trốn lủi một chỗ và cảm thấy bên ngoài thật là đáng sợ.

Lão không nghĩ ra tại sao cái tên đồ đệ của mình lại đưa về một vị phu nhân cực phẩm đến như vậy.

Mấy ngày nay ăn đồ của nàng nấu đã khiến cho bụng lão suốt ngày kêu âm ỉ.

Lão chỉ muốn Nam Phong nhanh chóng quay trở lại để nấu ăn và an ủi tâm hồn bị tổn thương này mà thôi.

“Tiền bối! Đã đến giờ cơm nước rồi!” Mộ Dung Tuyết từ bên ngoài gọi vọng vào.

Lão cái bang nghe thấy hai từ “cơm nước” thì giật nảy mình, lão vội nói vọng ra ngoài: “Nương tử của đồ đệ không cần phải lo lắng cho lão phu đâu! Bây giờ, ta đang bế quan đến thời khắc quan trọng không thể phân tâm ra được! Con cứ lui xuống đi!”

Mộ Dung Tuyết không cảm thấy nghi ngờ gì mà chỉ đặt đĩa đồ ăn xuống đất và nói: “Vậy thì tiểu nữ sẽ để thức ăn ở đây, nếu tiền bối cảm thấy đói bụng thì có thể thưởng thức!”

Nói xong nàng quay người bước đi.

Lão cái bang cảm nhận được Mộ Dung Tuyết đã đi xa thì thở phào nhẹ nhõm, xong lão phát tay một cái đĩa thức ăn nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

Lão lẩm bẩm nói: “Đúng là địa ngục mà! Đĩa thức ăn có để đấy thôi mà vẫn khiến cho ta buồn nôn được! Nam Phong tiểu đồ đệ, ngươi mau chóng về đi, lão sư rất là nhớ ngươi a!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Đột phá thành công! phá khí kỳ!

Chân khí vận chuyển trong đan điền của hắn đang có dấu hiệu phá toái, hơi nước bốc lên càng lúc càng nhiều.

Aaaaa...!!!

Nam Phong hét lên một tiếng thật to, chân khí nghịch chuyển đang dần tản mát ra khỏi cơ thể.

Lúc này, hắn cảm thấy rất uể oải nhưng lại vô cùng thoải mái vì cảnh giới “Phá khí kỳ” cuối cùng cũng đạt thành.

Linh khí xung quanh lần lượt chảy vào từng tắc thịt khiến cho hắn không kịp vui mừng mà phải cố gắng hấp thụ càng nhiều càng tốt, dù sao thì chất lượng linh khí ở đây rất tinh khiết và có lợi đối với võ giả.

Đan điền của hắn càng lúc càng nở rộng ra và có dấu hiệu cô đọng, vững chắc hơn rất nhiều.

Hắn cảm thấy vô cùng sáng khoái như thể được thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn vậy, cơ thể nhẹ nhàng và hoạt bát hơn vô số lần.

[Chúc mừng ký chủ đã thành công đạt đến cảnh giới tiếp theo! Ký chủ có muốn xem thông tin của mình?]

“Có! Mờ ra cho ta!”

Nam Phong hưng phấn mong chờ, dù sao thì “Phá khí kỳ” cũng là một cột mốc lớn, không vui mừng sao được chứ.

[Nhân vật: Vũ Nam Phong

Lv: 4

Nghề nghiệp: Sinh viên đh Hàng Hải

Chủ nhân của Ân sỹ các

Thế năng: 300 (18)

Chân khí: 650

Cấp độ tu luyện: C-

Trang bị: 0

Kỹ năng: Cừu chuyển quy nhất

Điểm tích trữ: 10

Kết luận: Được]

Thế năng của hắn lên đến tận 300, chân khí thì nhảy vọt lên 650, khiến cho hắn hú ầm lên một tiếng sung sướng.

Nhưng khi nhìn vào một dòng trạng thái nào đó thì khuôn mặt của Nam Phong bắt đầu xị xuống, hần lẩm bầm nói: “Mẹ nó! Được, chỉ là “Được” thôi à? Cái hệ thống này vẫn khôn nạn như ngày nào, mất cả hứng thú!”

Sự hưng phấn của hần đang giảm dần với cái hệ thống chết tiệt kia.

Bây giờ, hần cảm thấy vẫn nên tìm ra cái tên sáng tạo và cho lão ta một trận.

(t/g: chú không nên có suy nghĩ như thế đâu, không thì sau này phải hối hận đấy! Hó hó!)

“Hừm! Sao ta lại có 10 điểm tích lũy thế này, hệ thống?” Nam Phong nghi ngờ hỏi.

[Vi ký chủ đã đạt được một mức độ mới, thế nên hệ thống sẽ tặng miễn phí cho ngài 10 điểm tích trữ!]

Nam Phong vẫn cảm thấy nghi ngờ, hần cảm giác được cái hệ thống này lại đang chuẩn bị tính kế gì hần đây.

Vận người một cái, Nam Phong từ từ bước lên bờ.

Nhìn thấy Agnes vẫn còn đắm chìm trong tu luyện thì hần cảm khái vô cùng: “Đúng là quái vật mà!”

...

“Đồ nhi! Cuối cùng thì ngươi cũng đã ra ngoài rồi!” Giọng nói của lão cái bang từ xa vọng lại, lão đang hét hải chạy đến cùng với khuôn mặt hạnh phúc chỉ thiếu điều nước mắt giàn giụa.

Nam Phong giật nảy mình, hần nhanh chóng lui lại và tránh xa cái lão già dê biến thái trước mặt này.

Nam Phong dùng ánh mắt cảnh giác nhìn sư phụ mình: “Này sư phụ! Con đây không có hứng thú với nam nhân và nhất là những lão xử nam đâu!”

Lão cái bang đã vô huyệt nay còn bị Nam Phong nói như vậy thì mặt đỏ phừng phừng, lão hét lớn một tiếng: “Lại còn không phải tại vì ngươi hay sao?!”

Nam Phong ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại là con, hình như con vẫn chưa làm gì có lỗi với người?”

“Hừ! Lại còn không phải tại ngươi mang một vị phu nhân cực phẩm về đây hại chết cái bụng yếu đuối của ta, hại ta mấy ngày nay phải hời thăm nhà xí liên tục!”

Nghe xong câu chuyện của lão khiến cho khoe miệng Nam Phong có chút co giật, hần cũng không ngờ được Mộ Dung Tuyết lại cực phẩm đến như vậy.

“May là ta vẫn chưa được thưởng thức món ăn của nàng nấu, nếu không thì...” Nam Phong toát lạnh cả sống lưng.

Quả thật đúng là hú cmn hồn!

Nghĩ lại hồi trước Mộ Dung Tuyết chăm sóc hần mà lòng lại lạnh toát, không biết mấy món ăn hồi đó là ai làm nữa.

Cũng thật may mắn cho Nam Phong khi Lâm Tư Nguyệt biết được “tài năng” dị bẩm của người em họ này, thế nên nàng đã tự đích thân làm món ăn cho hần.

Nam Phong thầm nhủ sẽ không cho Mộ Dung Tuyết động đến nhà bếp lần nào nữa.

Sau khi làm xong công tác trấn an tư tưởng và hứa sẽ nấu thật nhiều đồ ăn ngon để bù đắp lại, thì lão cái bang mới chịu bỏ qua cho hần.

“Hừm! Khá lắm, ngươi tiến đến Phá khí kỳ rồi! Nếu để so ra với phạm nhân thì cũng được coi là nhất đại tông sư!” Lão cái bang tám tấc khen ngợi, dù sao thì cái tên tiểu tử này đúng là có thiên phú trong việc tu luyện.

Sau khi nhìn qua một lượt, lão ngạc nhiên hỏi: “Hừ! Agnes đâu rồi, chẳng lẽ nó vẫn còn ở trong đó?”

Nam Phong cười khò không nói gì.

Lão cái bang hậm hực nói: “Đúng là quái vật mà! Một tên quái thai như ngươi đã đành, nay còn dẫn về thêm một nha đầu quái vật nữa!”

Nếu để so ra với lão ta năm đó thì chỉ có thể dùng một câu “Một trời một vực”.

Năm đó, lão chỉ trụ được có hai ngày mà sư phụ đã gọi là thiên tài rồi, vậy thì một tên trụ được hơn ba ngày và một kẻ vẫn còn đang ngồi trong đó là gì?

Lão đúng là cảm thấy có lỗi với các đời trưởng môn khi để thua cả đệ tử của mình và đệ tử của đệ tử nó.

“Khốn khiếp! Đúng là không có thiên lý mà!”

Mộ Dung Tuyết ở trong linh tuyến thêm một ngày một đêm nữa rồi mới bước ra, nàng vẫn chưa đột phá nhưng khoảng cách đến “Phá khí kỳ” đã không còn xa nữa.

Lão cái bang mặc dù tỏ ra hậm hực nhưng thực chất lão lại rất vui mừng, lão không ngờ đến đời của mình lại có thể nhìn thấy môn phái quật khởi trong tương lai.

Một tháng này Nam Phong cũng có một khoảng thời gian đẹp đẽ, không hề có tu luyện hay chiến đấu mà hần chỉ bồi dưỡng tình cảm với Mộ Dung Tuyết để bù đắp lại những khoảng thời gian đã mất.

Hần cũng không quên nhiệm vụ nấu đồ ăn ngon để xoa dịu trái tim yếu đuối của lão cái bang.

Thời gian này cũng không nhàn nhả chút nào, hần phải dạy Mộ Dung Tuyết và Agnes tiếng Việt.

Nam Phong dự định sẽ dẫn hai nàng trở về thế giới của mình, dù sao thì hần cũng phải đưa Mộ Dung Tuyết ra mắt trường bối tương lai nữa chứ.

Hần cũng muốn giới thiệu cho nàng và Agnes một thế giới mới mẻ, nơi không có chiến tranh, loạn lạc.

Nghe thấy được đến một nơi hoàn toàn khác lạ thì Mộ Dung Tuyết và Agnes vô cùng háo hức, không đợi được đến ngày khởi hành.

Những ngày qua đối với Mộ Dung Tuyết giống như là thiên đường, cái chết của ba và gia tộc cũng vui đi được phần nào khi có tình yêu của Nam Phong bù đắp.

Đúng thật, con người khi yêu thường hay đánh mất lý trí, bây giờ Mộ Dung Tuyết cũng đang trong hoàn cảnh như vậy.

Nhưng cũng thật may mắn, chính tình yêu đã giúp nàng quên đi được nỗi buồn khi phải mất đi những người thân yêu nhất, vì giờ đây nàng đã tìm ra người đàn ông của mình, người sẽ trở thành người thân duy nhất của nàng trên thế giới này.

...

“Sư phụ, chúng ta chỉ cần đi vào đây là có thể đến được thế giới mà ngài nói sao?” Agnes dùng thứ tiếng Việt phát âm lờ mờ của mình để nói chuyện với Nam Phong.

Trong hai người thì Agnes là người tiếp thu nhanh nhất với thứ tiếng mới lạ này và cũng là người phát âm chuẩn nhất, dù sao thì tiếng Việt cũng dựa vào bảng chữ cái latin, thế nên đối với người phương Tây có phần nào đó vẫn đơn giản hơn người phương Đông.

“Ừm! Đi vào đây chúng ta sẽ đến thế giới mới!” Nam Phong hào hứng nói.

Tim của hắn lúc này đang đập nhanh hơn bình thường, chỉ một phút nữa thôi là hắn sẽ trở lại thế giới của mình, thế giới văn minh hiện đại.

Dù sao, hắn ở dị giới cũng khá lâu rồi, thế nên việc nhớ nhà, nhớ quê hương là điều khó tránh khỏi.

[Ký chủ có muốn kích hoạt hệ thống dịch chuyển]

“Đúng vậy! Người hãy nhanh lên!”

[Ký chủ cần tiêu tốn 6 điểm tích lũy để dịch chuyển ba người! Yes - No]

“Yes!” Nam Phong vội vàng nói.

Mẹ nó! Có ba người không dịch chuyển ba người thì sao, chẳng lẽ là bốn người, năm người?

Đúng là cái hệ thống mắc dịch mà!

[Hệ thống đếm ngược bắt đầu khởi động. 3. 2. 1. Bắt đầu quá trình dịch chuyển!]

[Chúc ký chủ có những phút giây thư giãn và thoải mái!]

“Daftu! Cút!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Quyết định của Nam Phong

“Haha! Cuối cùng cũng trở về được đến nhà! Nhà ơi I miss u!”

Nam Phong hú ầm như một thằng điên khiến cho Agnes và Mộ Dung Tuyết cảm thấy sợ hãi, không biết có phải hắn ta bị lên cơn nữa hay không.

“Vậy ra đây chính là thế giới mà huynh đã kể hay sao?” Mộ Dung Tuyết tò mò hỏi.

Nói xong, nàng đẩy cửa đi ra ngoài, đập vào mắt nàng lúc này chính là một khung cảnh hết sức khác biệt, nó vui nhộn cùng với rất nhiều những màu sắc khác nhau, những tiếng nói tấp nập, sự cò kè mặc cả của những người dân bình dị, hay là những hàng quán ven đường, đều gọi lên sự thích thú đối với nàng.

Được một lúc thì Mộ Dung Tuyết nhăn mặt lại nói: “Sao nơi này linh khí lại ít ỏi đến như vậy, thậm chí còn cảm giác không khí có vấn đề nữa?”

Nam Phong mỉm cười, tất nhiên trái đất không thể nào so bì được với “Huyền Linh đại lục”, nơi có linh khí nồng đậm, không khí chất lượng hảo hạng, không có sự ô nhiễm của máy móc.

Hắn không để ý đến hai nàng nữa mà nhanh chóng mở máy điện thoại lên và check tin nhắn.

Một loạt cuộc gọi nhờ, tin nhắn xuất hiện, trong đó có cả ba mẹ, bạn bè của hắn, đặc biệt nhiều nhất là Kiều Vy.

Nam Phong nhìn lịch trên điện thoại thì tá hỏa giật mình, hắn đã rời khỏi trái đất được gần tháng nay rồi, thậm chí ba mẹ hắn còn có ý định thông báo cảnh sát tìm trẻ lạc nữa.

Sau khi gọi điện, nhắn tin trấn an mọi người, lúc này Nam Phong đang dẫn Agnes, Mộ Dung Tuyết đi tham quan và thưởng thức những món ăn ven đường.

Một lúc sau.

Hắn nhìn thấy cô bạn Nguyễn Hoàng Mai – chủ nhà trọ hót hải chạy đến, nàng dừng lại ngay trước mặt hắn thờ hồng hộc và nói: “Nam Phong! Nghe nói cậu đột nhiên mất tích, có sao không vậy?”

Nam Phong ngạc nhiên nhìn cô nàng này: “Hà! Tôi tháng này có việc bận thế nên phải rời khỏi đây một thời gian, có làm sao đâu mà bạn phải hốt hoảng như thế chứ?”

Nguyễn Hoàng Mai thờ phào nhẹ nhõm, khi nghe được tin Nam Phong mất tích thì nàng đã vô cùng hoảng hốt.

Những sự kiện quái dị liên quan đến căn nhà này nàng đều biết rõ hết, nhưng còn việc bỗng dưng mất tích thì lại là chuyện lớn rồi, làm sao mà nàng lại không lo lắng được cơ chứ.

Nguyễn Hoàng Mai như thoát khỏi gánh nặng, nàng nhìn Nam Phong và nói: “Cậu không sao là tốt rồi, thế cậu còn có ý định thuê nhà ở đây nữa không?”

Nam Phong trả lời dứt khoát: “Có chứ, tất nhiên là vẫn thuê tiếp rồi! Có khi tôi còn định mua lại nó nữa cơ!”

Nguyễn Hoàng Mai há mồm ngạc nhiên, không ngờ anh chàng này lại gan dạ đến thế, lại còn có ý định mua lại nữa chứ.

Hắn nhìn cô chủ của nhà trọ cười lấy lòng: “Khả khả! Đến lúc mua thì mong bạn đây có thể thương lượng lại giá tiền, dù sao thì mình vẫn là sinh viên mà!”

Nguyễn Hoàng Mai nghe Nam Phong nói vậy thì không cho là đúng, nàng nghĩ một sinh viên đang còn đi học như tên này thì có bao nhiêu tiền mà mua nhà cơ chứ.

Nghĩ là vậy nhưng nàng vẫn trả lời cho xong chuyện: “Được rồi! Đến lúc đó thì tính sau!”

...

Nam Phong dẫn Mộ Dung Tuyết và Agnes đi dạo phố, hai cô nàng này rất tò mò và hiếu kỳ với mọi thứ xung quanh, tất nhiên đối với phụ nữ thì ăn vặt là điều không thể thiếu được.

Nếu nói Nam Phong nấu ra những món ăn ngon, mới lạ thì giờ đây hai nàng đang được thưởng thức những món ăn đúng chất ngon, mới và thú vị.

Mỗi món ăn là một hương vị, cách chế biến khác nhau, có món chiên giòn, có món hấp luộc, có món thi ăn sống.

Nói chung, hai cô nàng này rất đam mê vào lĩnh vực ẩm thực đến nỗi bỏ Nam Phong lại một bên và hí hóp vào thưởng thức những món ăn “đặc sắc” đó.

Nam Phong cười khỏ, hắn cảm thấy Yu Mina mà gặp được hai nàng này thì sẽ trở thành những chiến hữu cùng một chiến tuyến.

Đi được một lúc thì hắn nhìn thấy Kiều Vy đang dẫn Phương Linh đi tới.

Trong khoảng thời gian hần không có ở đây thì hai cô nàng này đã làm thân với nhau, tất nhiên hai người họ đều có một điểm chung là quen biết Nam Phong, vậy nên việc làm thân là vô cùng dễ dàng.

Kiều Vy nhìn thấy Nam Phong thì lo lắng hỏi: “Mấy ngày nay anh đi đâu, tại sao lại biến mất thần bí như lần trước vậy?”

Nam Phong cười nói: “Ha ha! Chỉ là tôi có việc bận nên phải ra ngoài một thời gian mà thôi, không có vấn đề gì đâu!”

Kiều Vy hậm hực, nàng bĩu môi lại nói: “Lần trước anh cũng nói như vậy, thật là làm cho người ta phải lo lắng!”

Mộ Dung Tuyết đang ngồi ăn bỗng đứng dậy nhìn Kiều Vy cười nói: “Nam Phong, đây là ai vậy, có thể giới thiệu cho em được không?”

Kiều Vy lúc này mới để ý đến hai người đang ngồi cùng Nam Phong, nàng ngạc nhiên nhìn cô nàng này rồi nói: “Bạn là ai vậy, người quen của Nam Phong sao?”

Nàng để ý cô nàng này xinh đẹp không hề thua kém gì mình, đúng là chuẩn hình mẫu lý tưởng con gái phương Đông, không nói đến còn có một cô gái xinh đẹp ngồi kế bên nữa.

Hai nàng là ai, có liên hệ gì với Nam Phong? Kiều Vy bắt đầu lo lắng, đề phòng, nàng có cảm giác hai người này với Nam Phong không bình thường chút nào.

Mộ Dung Tuyết nở nụ cười trong vắt như nước mùa thu rồi ôm lấy cánh tay của Nam Phong và nói: “Rất vui được gặp bạn! Mình tên là Mộ Dung Tuyết, là bạn gái của Nam Phong! Mình là người nước ngoài thế nên vốn tiếng Việt vẫn còn non kém, mong bạn đừng để ý!”

Mộ Dung Tuyết nói đúng như những gì mà Nam Phong đã dặn dò từ trước, hần không thể để cho nàng nhận là vợ của mình được, dù sao thì cả hai vẫn chưa chính thức kết hôn.

“Người...người...yêu! Cô là...người yêu của hần ta?” Giọng nói của Mộ Dung Tuyết có phần run rẩy, thất lạc.

Hai từ “người yêu” này có sức nặng rất lớn đối với nàng, bên trong nàng như có thứ gì vỡ nát.

Với giác quan của một người phụ nữ thì Mộ Dung Tuyết cũng nhận ra được cô nàng này cũng yêu Nam Phong, nhưng nàng sẽ không nhường ai trong vấn đề tình yêu này cả.

Mộ Dung Tuyết sống ở thời cổ đại, thế nên việc một nam nhân có nhiều thê thiếp không phải là điều không thể tiếp nhận được, nhưng trong thâm tâm nàng có thứ gì đó không muốn, nếu mà Nam Phong vẫn chưa phân rõ thân phận với người này thì nàng sẽ mặc kệ mà làm theo ý mình.

“Đúng vậy! Tôi là chính người yêu và cũng là vị hôn thê của anh ấy!” Mộ Dung Tuyết nở nụ cười hạnh phúc nói.

“Hôn...thê!”

Câu nói này của Mộ Dung Tuyết còn có sức ảnh hưởng lớn hơn trước rất nhiều, Kiều Vy vẫn không thể tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt mình nữa, mới chỉ có một tháng thời mà, tại sao lại thay đổi nhiều đến như thế.

Nàng run rẩy nhìn Nam Phong và hỏi: “Có...có thật là đúng như những gì mà cô ấy nói hay không?”

Nam Phong cười khổ trong lòng, đến bây giờ còn không hiểu được tình cảm của Kiều Vy nữa thì hần đúng là một tên đầu đất chính hiệu, thế nhưng... Hần đã có quyết định của riêng mình.

“Đúng vậy! Tất cả đúng như những gì mà nàng ấy nói!” Nam Phong hạ giọng nói.

Xoàng!

Bên trong Kiều Vy như có thứ gì vỡ nát, nàng chính thức thần thờ nhìn hấn, khóe mắt nàng đã chảy ra những giọt nước mắt, những giọt nước mắt trong đau khổ, trong một mối tình đầu mới chớm nở đã phai tàn.

“Nam Phong! Ta hận ngươi!”

Kiều Vy hét lên một tiếng, nàng tát vào mặt Nam Phong một cái rồi quay đầu bỏ chạy, nàng không còn đủ dũng khí để ở lại nơi này nữa rồi!

Mọi người xung quanh nhìn thấy thế thì xì xào bàn tán.

“Thằng này có số đào hoa thế vậy, hóa ra là bắt cá hai tay!”

“Mẹ nó nữa! Có một mỹ nữ như vậy thì ta đây cũng cam lòng, không ngờ tên này còn dám đi bước hai!”

“Đúng là kẻ ăn không hết người lần không ra mà!”

...

Phuong Linh không thể tin vào mắt mình được nữa, mới một phút trước vẫn còn rất bình thường, nay đã thành ra như vậy rồi.

Nàng thất vọng nhìn vào Nam Phong và nói: “Nam Phong, cậu đúng thật là... Haizz!!”

Nàng không nhìn tên bội tình, bạc nghĩa này nữa mà quay đầu bỏ đi không nói một lời nào.

Mộ Dung Tuyết lo lắng nhìn Nam Phong và hỏi: “Có phải là em đã làm sai gì hay không?”

Nam Phong sờ vào đầu tay vẫn còn nóng hổi trên mặt mình rồi thờ dãi nói: “Không! Em làm rất đúng! Có những chuyện vẫn nên đau ngắn còn hơn đau dài!”

Quyết định lấy Mộ Dung Tuyết là hấn đã rất đắn đo trong một khoảng thời gian.

Hấn tin vào tình yêu chân chính, tình yêu một vợ một chồng, không ngờ hấn đã phản bội lại chính lý tưởng của mình, thế nên hấn sẽ không thể chấp nhận thêm một người nào nữa.

Nam Phong lăm bằm nói: “Có lẽ như vậy là tốt nhất cho cả hai!”

Nói xong, hấn dẫn Agnes và Mộ Dung Tuyết ra về, xảy ra chuyện như vậy thì bọn họ không còn tâm trí gì nghĩ đến ăn uống nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Thăng cấp! Chức năng mới của hệ thống!

Những ngày tiếp theo Nam Phong dẫn hai nàng đi làm quen với thế giới mới này.

Hai nàng cũng thích ứng khá nhanh với một môi trường mới mẻ khác biệt hoàn toàn với nơi mà cả hai đã sinh sống từ trước đến giờ.

“Agnes, Tuyệt nhị, hai nàng cứ ở lại đây còn ta phải rời khỏi thế giới này một thời gian!” Nam Phong dặn dò kỹ lưỡng trước khi đi, hẳn không muốn mang hai người đến thế giới tận thế.

Dù sao thì Nam Phong vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để giới thiệu Mộ Dung Tuyệt với Yu Mina, sâu thẳm bên trong con người của hắn vẫn còn phần nào đó áy náy với nàng.

“Anh đi thật cẩn thận, em sẽ ở đây chờ anh quay trở về!” Mộ Dung Tuyệt âu yếm nhìn Nam Phong, vừa chỉnh đốn lại hành trang cho hắn nàng vừa nói.

“Ừm! Anh sẽ về sớm thôi!”

Nam Phong quay sang dặn dò Agnes: “Trong lúc ta đi vắng con nhớ phải chăm sóc cho sư nương thật tốt đấy!”

Agnes vỗ bộ ngực căng phồng của mình tỏ ra thề thốt: “Sư phụ cứ yên tâm có con ở đây rồi thì không một ai dám bắt nạt sư nương cả!”

Mộ Dung Tuyệt nhìn thấy hai sư đồ như vậy thì bật cười, nàng cảm thấy thật hạnh phúc khi được gặp Nam Phong, nếu không có hắn thì nàng không biết nên đi đâu hay về đâu nữa.

“Có lẽ tất cả đều là duyên phận mà ông trời đã an bài từ trước!” Mộ Dung Tuyệt bỗng nảy lên ý nghĩ như vậy, sau đó nàng mỉm cười nhìn Nam Phong đi vào bên trong và biến mất.

“Cái không khí này, cái thời tiết này, đúng là mình đã quay trở lại đây thật rồi!”

Ngửi mùi ẩm mốc trong không khí, hắn không biết đã bao lâu rồi mình mới được cảm nhận cái hương vị quen thuộc này.

Lần này đi đến đây Nam Phong không những chuẩn bị một đồng thực phẩm chất đầy trong nhà, mà hắn còn chất thành đồng trong nhẫn trữ vật và không gian của hệ thống nữa.

Sau khi trở về hắn được hệ thống thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ và thăng lên cấp độ năm.

Cùng với cấp độ mới hắn đã mở ra được hai chế độ, đó là không gian hệ thống và cửa hàng tiện lợi.

Không gian hệ thống đúng như tên gọi của nó, bên trong có rất nhiều những ô vật phẩm để chứa đồ, nó khá giống với chức năng của nhẫn trữ vật nhưng lại rộng lớn và an toàn hơn rất nhiều.

Nhẫn trữ vật có thể bị lọt vào tay của kẻ khác hoặc là bị hỏng hóc, còn không gian hệ thống thì giúp bảo vệ vật phẩm một cách an toàn nhất, không gặp phải những vấn đề như trên.

Cửa hàng tiện lợi chính là những shop mua bán trong game, ở đó bày bán rất nhiều những vật phẩm với những giá trị khác nhau và được trao đổi bằng điểm tích trữ.

Nam Phong lần đầu mở cửa hàng tiện lợi ra mà há hốc mồm ngạc nhiên.

Bên trong đó buôn bán rất nhiều vật phẩm, vũ khí cũng có, dược thuốc cũng có, mà ngay cả đến công pháp cũng có trong đó luôn.

Nhìn mấy môn công pháp như Cửu dương thần công, hấp tinh đại pháp, dịch cân kinh, cửu âm chân kinh... làm hắn ta lác hết cả mắt.

Lướt qua hàng công pháp mà hắn bắt gặp cả Quỳnh hoa bảo điển và tịch tà kiếm phổ nữa chứ.

Đúng là cái hệ thống này muốn hố người mà, ai lại muốn tự cung để học cái môn công pháp tà ác này chứ.

Nhưng cũng thật là kỳ quái, những môn võ công lợi hại như thế mà giá tiền lại tương đối bèo, còn không bằng một lọ dược tề hồi phục.

Hắn hỏi hệ thống thì được trả lời một cách chính xác và đầy đủ.

[Ký chủ không cần phải quá ngạc nhiên, những môn võ công đó đúng thật rất là lợi hại nhưng cũng chỉ là công pháp dành cho võ giả mà thôi! Còn những môn công pháp đáng tiền hơn thì phải mua những loại dành cho linh giả!]

Nói là vậy nhưng Nam Phong vẫn mua thử một môn võ công để xem xem có đúng như những gì mà hệ thống đã nói hay không.

Môn võ công mà hắn mua chính là “Cửu âm chân kinh”, môn võ công chí cao vô thượng trong giới võ lâm, tu luyện tới tận cùng có thể đạt đến phá khí kỳ đỉnh phong, hắn mất hai điểm tích trữ để có được nó.

Nam Phong cảm thấy đúng là một môn công pháp rách nát, mặc dù nó có tác dụng luyện thể nhưng chỉ đối với những người bình thường còn đối với hắn thì quá là thừa thãi, lỗi một môn công pháp luyện thể của hắn ra đã hơn hẳn môn công pháp này rồi.

“Mẹ nó! Phí mất hai điểm tích trữ để mua cái môn công pháp gân gà này về, đúng là phí tiền mà!” Nam Phong lẩm bẩm nói, hắn cảm thấy bất bình thay cho mình khi bị cái hệ thống này lừa đảo.

[Ký chủ đừng có trách hệ thống không thông báo trước! Hệ thống không hề muốn hố ngài chút nào đâu!]

Nam Phong nghe thấy thế thì đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, coi như là xui xẻo vậy.

Bỏ qua công pháp võ giả hắn liếc nhìn vào mục công pháp dành cho linh giả thì... Chỉ có dùng một câu để miêu tả nó, đó chính là “Giá trên trời”.

Công pháp dành cho Hóa hồn sơ kỳ thôi mà đã lên đến 30 điểm tích trữ rồi, hắn lên cấp mới được thưởng có 20 điểm, nghĩa là cần phải hai lần thăng cấp mới đủ tiền mua được một môn công pháp dành cho cảnh giới hóa hồn sơ kỳ.

“Mẹ nó! Người để giá cao thế này thì ai thèm mua nữa chứ!” Nam Phong bực tức nói.

[Oan uổng cho hệ thống! Ngài cứ thử nghĩ xem có bao nhiêu võ giả bị kẹt ở cảnh giới hóa khí kỳ chứ, có phải ai cũng như ngài tự dung đạt được công pháp dành cho lĩnh giả đâu!]

Nghĩ lại cũng đúng, Nam Phong không muốn tra sâu thêm nữa vì hẳn biết kiểu gì cái hệ thống này cũng có lý do để nói.

Lướt qua một loạt, hần nhìn thấy một số môn công pháp khá là quen thuộc, trong đó có những môn công pháp rất nổi tiếng ở Trung Hoa như Hàng Long chương pháp, Như Lai thần chương, Tru tiên kiếm pháp... ngay đến cả 72 phép thần thông cảm ngộ về đại đạo cũng được bày bán trong cửa hàng, và tất nhiên giá của nó cũng cao đến dọa người.

Có một công pháp mà hần chú ý nhất lại bắt nguồn từ một truyền thuyết dân gian của Việt Nam, đó chính là Lạc Long Quân và Âu Cơ.

Môn công pháp này có tên gọi là Thần Long thông thiên pháp, tu luyện nó đến đại thành có thể đạt đến Nguyên Anh Kỳ, làm hần nhìn mà cảm thấy thèm thuồng.

Ngay đến cả thần binh lợi khí như Đinh Hải thần trâm, dây thừng Hoàng Kim, Kim cang trác, Tru Tiên kiếm, nỏ thần trong thần thoại Việt Nam hay quyền trượng sấm sét, búa mjolnir trong thần thoại Bắc Âu cũng được bày bán trong cửa hàng.

“Hừm! Không đúng chút nào, nếu những công pháp này được hệ thống bày bán thì cũng có nghĩa là nó đã từng tồn tại hoặc có thể vẫn còn đang tồn tại! Vậy thì những đại năng đó đã đi đâu, tại sao tất cả bọn họ chỉ còn là những truyền thuyết dân gian mà thôi?”

Đó là nghi vấn lớn nhất của Nam Phong sau khi xem qua một lượt những món đồ được bày bán trong cửa hàng.

Đáp lại lời nghi vấn của hần là sự im lặng đến đáng ngờ của hệ thống, nó càng củng cố thêm suy luận của hần về thời đại thần linh xa xưa.

Chắc hần đã xảy ra một chuyện gì đó khiến cho bọn họ biến mất hàng loạt và trở thành những truyền thuyết dân gian trong miệng của người đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cứu trợ Phong thành

“Anh đã trở về rồi, Nam Phong!”

Từ xa, hình bóng người con gái làm cho hần ngày đêm mong nhớ xuất hiện, ôm chặt hần vào lòng và trao một nụ hôn nồng ấm.

Hần cũng đáp lại nụ hôn đó bằng những cảm xúc mãnh liệt nhất.

Sau một hồi tình cảm mặn nồng, lúc này khuôn mặt Yu Mina bỗng đỏ bừng, nàng vội thoát ly khỏi cái ôm của Nam Phong.

Nàng cảm thấy rất là xấu hổ vì đây là lần đầu tiên mà nàng đã thể hiện tình cảm mãnh liệt đến như vậy, nhưng khi nghĩ lại Nam Phong là người đàn ông của mình (mặc dù chưa chính thức) thì mọi ngượng ngùng đều tan biến.

Yu Mina buông ra quá nhanh khiến cho hần cảm thấy có chút mất mát nhưng vẫn thuận theo và rời khỏi cái ôm nồng ấm đó.

Nam Phong vuốt ve khuôn mặt của nàng, sau đó hần nhẹ nhàng nói: “Anh đã về rồi, Mina!”

Một câu nói tưởng chừng như rất đơn giản nhưng lại mang rất nhiều hàm súc trong đó, nó xóa đi mọi khoảng cách giữa không thời gian và gói gọn những cảm xúc mãnh liệt nhất của hần về nàng.

Yu Mina sờ lên khuôn mặt của Nam Phong, nàng nhận thấy sự thay đổi trong hần: “Anh thay đổi rất nhiều rồi, không còn là thiếu niên ngây ngô lúc trước nữa!”

Nam Phong mỉm cười, đúng thật hần đã thay đổi rồi, thời gian qua đã tôi luyện cho hần rất nhiều thứ, từ kỹ năng cho đến giao tiếp xã hội mọi mặt.

Hần đã gặp qua rất nhiều những loại người, tốt cũng có, xấu cũng có, người quang minh hướng thiện hay kẻ độc ác xấu xa, hần đều đã gặp qua.

Ngồi xuống ghế, Nam Phong ôm Yu Mina vào lòng và kể cho nàng nghe về những gì mà hần đã trải qua, những gì mà hần đã học hỏi được ở thế giới muôn màu ngoài kia.

Yu Mina nhu thuận nép vào lòng hần, nàng lắng nghe hết những gì mà hần nói với vẻ mặt hạnh phúc.

Những gì mà Nam Phong đã trải qua khiến cho Yu Mina rất là bất ngờ, nhưng rồi nàng lại cảm thấy tự hào về người đàn ông của mình, về những gì mà hần đã làm.

Dường như nhớ ra chuyện gì đó, Yu Mina vội thoát khỏi vòng tay của Nam Phong và nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Em có việc cần phải nói với anh!”

Thấy thế, Nam Phong cũng dừng lại và nghiêm túc lắng nghe.

“Phong thành đang phải trải qua một đợt Zombie triều cường kéo dài và dường như nó không hề đơn giản chút nào!” Yu Mina nghiêm túc nói.

Nam Phong chỉ muốn ngay lập tức đưa nàng về thế giới của mình để tránh xa khỏi mảnh đất thị phi này mà thôi.

Nhưng mỗi lần nhớ đến những đứa trẻ đang phải chật vật để sống sót trong thế giới tàn nhẫn kia thì hần lại không đành lòng, hần biết Yu Mina cũng không chấp nhận điều đó.

Nàng không muốn những gì mà nàng và hần xây dựng đều bị sụp đổ, nhất là những đứa trẻ như Jack và Annie lại càng khiến cho nàng muốn níu kéo ở lại nơi này hơn.

Nắm chặt bàn tay mềm mại của Yu Mina, Nam Phong kéo nàng đi về phía Phong thành.

Nội tâm hần bây giờ đang rất phức tạp, hần vừa không muốn nàng xảy ra bất cứ điều gì nhưng lại lo lắng cho những con người tội nghiệp kia.

Trải qua rất nhiều chuyện hấn cũng hiểu được lòng người là thứ khó đoán nhất, nhưng không vì thế mà hấn bỏ qua bản ngã của mình, hấn không muốn mình giống như những kẻ tu tiên tàn nhẫn kia, chỉ làm những gì có lợi nhất với mình mà hi sinh những người khác để đạt được mục đích.

Tình hình của Phong thành còn loạn hơn những gì mà Yu Mina đã kể, khắp nơi mọi người mệt mỏi ngồi la liệt dưới đất.

Tiếng nói chuyện, cãi nhau inh ỏi diễn ra trong thành, có cả những thành phần vì bức tức mà không kiềm chế được bản thân dẫn đến xô xát đôi bên.

Lơ lửng một mồi cùng với đồ ăn thức uống thiếu hụt một cách trầm trọng, càng khiến cho bọn họ thêm phần chán nản.

“Mẹ nó! Sao lần Zombie triều cường này lại đông đến như thế chứ?!” Một người A bức tức nói.

“Chẳng lẽ Phong thành rồi cũng đến lúc phải tàn!” Một người B thờ dài chán nản.

...

Nam Phong tiến đến nhưng cũng chẳng có ai để ý đến hấn cả, tại vì bọn họ đang còn mải tập trung đến hai chiếc xe chất đầy yếu phẩm phía sau.

Thông tin hấn về đến Phong thành nhanh chóng được những người có chức vị cao nắm giữ, lúc này gia chủ của tứ đại gia tộc đều tề tụ tại đây để chào đón hấn trở lại.

Nam Phong biết rằng không phải bọn họ thật lòng mong chờ hấn, thứ mà họ mong chờ lại là hai chiếc xe chất đầy lương thực phía sau kia.

“Phong thiếu mừng ngài trở về! Thay mặt Phong thành chúng tôi hoan nghênh ngài trở lại!” Gia chủ gia tộc Jeon – Jeon Gi Gyeong đứng ra phía trước, cúi người chào đón Nam Phong.

Ba vị gia chủ còn lại cũng lục tục tiến lên cúi chào hấn khiến cho những người xung quanh không khỏi một phen ngỡ ngàng.

Những vị này đều là nhân vật có thực quyền, thần long thấy đầu không thấy đuôi, luôn thần bí trong miệng người đời, nay đều đứng ra hành lễ với một chàng thanh niên trẻ tuổi.

Có người nhận ra Nam Phong bởi hội trợ lần trước nhưng cũng không nghĩ ra vì sao mà hấn lại có năng lượng như vậy, khiến cho tứ đại gia chủ phải đích thân đón tiếp.

Nam Phong ho nhẹ một cái, hấn nói: “Các vị đều là tiền bối, văn bối nào có dám nhận đại lễ như vậy chứ!”

Gia chủ gia tộc Kang – Kang Jung Hyun vội đứng ra nói: “Nào dám, nào dám, Phong thiếu phong quang vô độ, được đón tiếp ngài là vinh hạnh của chúng tôi mới phải!”

Nam Phong cười lớn: “Nói vậy thì văn bối xin nhận đại lễ này! Hay là chúng ta cùng tiến vào trong để bàn bạc lại tương lai của Phong thành sau này! Các vị thấy thế nào?”

“Xin mời, xin mời!”

Tứ đại gia chủ cao cao tại thượng có khi nào phải cúi mình trước người khác, nhưng với kẻ có chỗ dựa vững chắc như Nam Phong thì bọn họ cúi mình cũng không bị coi là xấu hổ.

Ngồi trong một căn phòng kín chỉ thấy những đại nhân vật chủ chốt của Phong thành thì hấn biết, sự việc lần này không hề đơn giản chút nào.

Gia chủ Kang lên tiếng trước: “Chắc thế lực phía sau ngài cũng đã biết được tình trạng của Phong thành lúc này, thế nên mới phái Phong thiếu đến đây để giúp đỡ! Không biết lão phu nói có đúng chứ?”

Nam Phong híp mắt lại: “Gia chủ Kang nói thế có ý là...”

Kang Jung Hyun vội vàng nói: “Không dám giấu gì Phong thiếu, sự việc một nhóm quân đội thần bí xuất hiện để ngăn chặn Zombie ở chính tuyến chúng tôi đều đã biết! Sợ rằng người có năng lực như vậy chỉ có thể là thế lực đứng phía sau ngài mà thôi!”

“Ồ thế à!” Nam Phong trầm ngâm suy nghĩ.

Hấn không ngờ trở về lần này lại trùng hợp đến vậy, nhưng nhiều cái trùng hợp quá lại khiến cho hấn cảm thấy nghi ngờ, có một âm mưu nào đó đang nhắm vào những người ở đây.

Hấn chau mày suy nghĩ: “Không biết đội quân thần bí mà bọn họ nói đến là ai? Tại sao họ lại cứu trợ Phong thành chứ?”

Bỗng dưng, trong đầu của Nam Phong chợt hiện lên hình dáng người thần bí mặc áo choàng đen đã cứu hấn nhiều lần.

“Chẳng lẽ lại là người này? Vậy thì thế lực đứng phía sau người này không hề đơn giản chút nào, thế nhưng tại sao bọn họ lại phải quan tâm đến mình như vậy chứ?”

Rất nhiều những nghi vấn không thể giải đáp khiến cho Nam Phong vô cùng đau đầu, hấn không muốn bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực này chút nào mà chỉ muốn yên ổn sống với người mình yêu mà thôi.

Nam Phong ho nhẹ một cái, hấn nhìn mọi người xung quanh rồi nói: “Đừng vậy! Hai chuyến xe mà tôi mang về đây là do tổ chức phân phó, tổ chức cũng muốn giúp đỡ những người dân nơi này!”

Nghe thấy lời chứng thực của Nam Phong thì những người có mặt ở đây đều thờ phào nhẹ nhõm.

Kang Jung Hyun đứng lên chấp tay nói: “Vậy thì thay mặt Phong thành chúng tôi xin cảm ơn ý tốt của ngài và vị đại năng thần bí kia!”

Kang Jung Hyun đứng lên thì những người còn lại cũng làm theo hấn, đều chấp tay nói câu cảm ơn.

Cuộc họp kết thúc, hai thùng xe lương thực đều được phân phát đầy đủ, ai cũng có phần của mình.

Mặc dù, nó vẫn không thể đủ cho tất cả những người dân ở Phong thành, nhưng vẫn cung cấp được cho những người đang đứng ở chiến tuyến.

Hấn còn nói sẽ tiếp tục cung cấp thêm nhiều lương thực để hỗ trợ khiến cho những người có mặt tại đây đều rất vui mừng.

Nếu bình thường bọn họ còn có thể kiếm thêm thịt ma thú để tăng cường lương thực, thế nhưng thời gian này khiến cho họ không thể làm được điều đó, vậy nên càng có nhiều lương thực thì cơ hội sống sót lại càng tăng.

Khi mà Nam Phong bước ra cửa thì hấn nhìn thấy gia chủ gia tộc Yoon – Yoon Jung Hyeon vội đi đến trước mặt hấn và quỳ xuống: “Xin Phong thiếu thứ lỗi cho hành động lần trước

của ta! Nếu có gì có thể bù đắp được thì gia tộc Yoon sẽ hết lòng đáp ứng!”

Mặc dù, hắn còn bức tức về sự việc chết hụt lần trước nhưng hắn cũng hiểu, lúc này vẫn nên tránh xảy ra tranh chấp nội bộ.

Nam Phong vội đỡ Yoon Jung Hyeon đứng dậy: “Yoon gia chủ cứ yên tâm, sự việc lần trước tôi đã quên từ lâu rồi! Chúng ta cũng đều là vì Phong thành mà thôi, thế nên chuyện gì có thể bỏ qua thì vẫn nên cho qua!”

Yoon Jung Hyeon xấu hổ nói: “Phong thiếu đúng là một con người trọng nghĩa tôi đây xin bái phục! Chỉ cần qua khỏi lần này thì gia tộc Yoon sẽ hết lòng ủng hộ ngài!”

Nam Phong cười cười nói: “Ha ha! Vậy thì tiểu tử xin được đa tạ!”

Hắn chắc mẫm trong bụng, ít ra cũng phải được một chút lợi tức chứ, nếu không thì thật là ngược đãi bản thân.

Không biết lời nói của Yoon Jung Hyeon có phải thật lòng hay không, thế nhưng cả hai đều kết thúc trong sự hài lòng giữa đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Số phận! Thế giới mới!

Số thực phẩm chất thành đồng trong nhà cùng với nhẫn chữ vật đều được Nam Phong mang ra quyên góp, khiến cho mọi người ở Phong thành đều tôn thờ hắn như một vị thần sống, được phái xuống để cứu giúp bọn họ.

Cuộc chiến giữa người và Zombie càng lúc càng căng thẳng và không có dấu hiệu gì dừng lại.

Hắn cũng không biết được đội quân thần bí ở chính tuyến đang làm những gì, nhưng cũng nhờ họ mà số lượng Zombie tấn công Phong thành đã giảm đi rất nhiều.

Mọi người trong thành như được tăng thêm niềm tin vào chiến thắng, chỉ cần qua được lần này thì công lao của Nam Phong là vô cùng lớn.

Trong khi hết thấy mọi người còn bận rộn chiến đấu thì vẫn có người đang rất là thành thoi.

Không phải Nam Phong không lo lắng mà vì hắn không cảm thấy sợ, nếu thật sự không thể cứu vãn được nữa thì hắn sẽ mang Yu Mina rồi đi đến thế giới của mình.

Dù sao thì có lệnh bài miễn tử trong tay vẫn an toàn hơn rất nhiều, cùng với đẳng cấp Phá khí kỳ không khó để hắn có thể mang Yu Mina rồi đi khỏi thế giới này.

“Nếu thật sự phải đi đến một bước như thế thì cũng coi như là ta đã làm hết sức có thể! Bây giờ phải xem sự cố gắng của Phong thành này nữa mà thôi!”

Bỗng dưng, một thuộc hạ của hắn từ bên ngoài hốt hải chạy vào nói không thành lời: “Thông.. thông báo!”

Nam Phong bức tức nói: “Có gì thì nói sao lại phải hấp tấp như thế!”

Người này vội vàng nói: “Cửa phía Nam đã bị Zombie phá được và bọn chúng đang tràn vào trong thành!”

Nam Phong vội bật dậy: “Không thể nào! Với tình trạng bây giờ thì không lý nào mà Zombie có thể xâm nhập vào được bên trong nhanh như thế!”

Hắn tức giận nắm lấy bả vai của người này: “Người nói đi, cửa phía nam là gia tộc nào đang trấn thủ!”

“Thưa..thưa ngài, là...là gia tộc Yoon!”

Nam Phong vội buông người này ra và nhanh chóng chạy ra ngoài, vừa đi hắn vừa suy nghĩ: “Tại sao lại thế cơ chứ? Chẳng lẽ gia tộc Yoon đã phản bội, thế nhưng không lý nào mà bọn họ phải làm như vậy cả!”

Khi Nam Phong đi đến nơi thì hắn thấy một cảnh tượng hãi hùng chỉ có trong địa ngục, xác chết nằm la liệt khắp nơi, nhưng người còn sống sót không phải thu mình lại một chỗ phòng thủ thì cũng bị biến thành Zombie và tấn công mọi người.

Nhìn thấy Yoon Jung Hyeon thì Nam Phong phi người lướt tới.

Hắn nhìn chăm chăm vào người này, lời nói giống như mệnh lệnh: “Yoon gia chủ, sự việc lần này là như thế nào, ngài có thể nói cho ta biết được không?”

Yoon Jung Hyeon nắm chặt bàn tay của mình lại uất ức nói: “Đều là tại thằng con súc sinh của ta, đều là ta không tốt dạy ra được một tên nghịch tử như vậy!”

Nam Phong hít một hơi: “Ngài có thể kể rõ đầu đuôi cho ta được không?”

“Không cần đâu, ta sẽ nói cho người biết mọi thứ!”

Từ trong đám Zombie Yoon Seong Woo bước ra ngoài, điều kỳ lạ là bọn chúng không hề tấn công hắn mà thành thật tách ra thành hai bên để cho hắn ta tiến lên.

Yoon Jung Hyeon nhìn thấy con trai của mình thì giận chỉ thẳng vào mặt hắn ta và nói: “Người...người cái tên nghịch tử này, không ngờ người lại dám làm ra cái chuyện như thế!”

Yoon Seong Woo hừ lạnh nói: “Hừ! Cha của ta, ta đã khuyên ngài hãy đi theo chủ nhân thì gia tộc Yoon sẽ được bảo hộ, chỉ là ngài vẫn cố chấp như thế mà thôi!”

“Người còn nói nữa! Sao ta lại sinh ra một đứa con ngu dốt như vậy chứ?!” Yoon Jung Hyeon hét lên trước bao người, hắn thật sự xấu hổ với liệt tổ liệt tông khi sinh ra một đứa con không biết phân rõ phải trái trắng đen.

Nam Phong nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình, kẻ mà trước đó đã từng tính kế giết hại hắn: “Tại sao người lại phải làm như vậy, bọn Zombie đó có cho người được chỗ gì tốt sao?”

Tên này nhìn Nam Phong đầy sát khí như hận không thể giết chết vậy, hắn ta gần giọng nói: “Tất cả đều là vì ngươi, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Ngươi đã hủy hoại hết tất cả của ta, vậy thì ta cũng bắt chấp tất cả để giết ngươi!”

Yoon Seong Woo cười như điên loạn, hắn nói: “Cũng thật là may mắn khi ta gặp được ngài ấy và thật không ngờ ngài ấy cũng muốn giết ngươi! Ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi!”

“Đúng là một tên ngu ngốc!” Nam Phong thầm nghĩ.

Không một tiếng động Nam Phong phóng ra một tia chưởng lực đánh lên người của Yoon Seong Woo.

Khi chưởng lực sắp đến nơi thì một cánh tay rắn chắc xuất hiện và đánh tan nó thành từng mảnh.

Kẻ đánh tan chưởng lực của hắn là một tên Zombie biến dị, đáng về của tên này rất giống với người bình thường, chỉ là hai mắt có phần đỏ bầm như màu máu.

Nam Phong giật mình nghĩ: “Kẻ có thể hóa giải được chưởng lực của tông sư Phá khí kỳ thì ít nhất cũng phải đạt đến kết đan kỳ đỉnh phong. Một Zombie cấp hai làm sao lại mạnh được như thế chứ, chẳng lẽ là...”

Tên Zombie này mở miệng nói, giọng nói của hắn ta giống như một người đàn ông bị viêm họng lâu ngày: “Thật là vinh hạnh cho ta khi được gặp ngài, “Chúa tể nơi tận thế”!”

Nam Phong nghi ngờ hỏi: “Ngươi biết ta?”

Mặc dù, hắn vẫn còn nghi ngờ tại sao tên này lại gọi mình là “Chúa tể nơi tận thế”, nhưng trong một trận chiến thì ai càng bình tĩnh hơn thì người ấy càng có cơ hội chiến thắng.

“Truyền thuyết về ngài thì tộc nhân ngoại quốc chúng tôi ai ai cũng biết! Huyền thoại của ngài vẫn luôn là sự bàn tán của chúng tôi bao đời nay!”

“Ngoại quốc?” Nam Phong giật mình suy nghĩ, xong hắn chợt nhớ đến những gì mà Yu Mina đã từng nói, tộc Zombie sau khi có thể sinh sản được thì đều tự coi mình là tộc “ngoại quốc”, có huyết thống vượt xa con người và là chủ nhân của tinh cầu này.

“Ngươi đã biết được như vậy thì tại sao còn dám tấn công vào đây?!” Nam Phong trầm giọng nói, nếu đã nhầm lẫn hắn với người khác thì hắn cũng không vội vạch trần.

“Nhưng mà, ta vẫn luôn muốn thử sức với ngài một lần!”

Nói xong tên này hóa thành một ảo ảnh biến mất trước mắt bao người và xuất hiện ở gần chỗ của Nam Phong.

Móng vuốt của kẻ này gần như đạt được mục đích của mình thì một thanh đao đen tuyền từ hư không xuất hiện đã ngăn chặn lại đòn tấn công của tên ngoại quốc này và hất ngược hắn ta trở về chỗ cũ.

Người xuất hiện ngăn chặn đòn tấn công này chính là người áo đen thần bí, người này hiện ngang đứng đó, tay cầm hai thanh song đao đen tuyền trông vô cùng dũng mãnh.

Người này cung kính nói với Nam Phong: “Xin chào, chúa tể của tôi! Đây là lần đầu tiên tôi được chính thức diện kiến ngài!”

Nam Phong buồn bực không biết kẻ này và con Zombie kia là ai thế nhưng đều rất mạnh, ít nhất cũng không hề thua kém hắn chút nào.

Tên ngoại quốc kia vuốt vuốt bàn tay xuất hiện một vết chém dài và nói: “Không ngờ ở đây lại gặp được một cận vệ của Minh Nguyệt thành, mà cũng không bắt ngờ chút nào, các người vẫn luôn nói rằng “chúa tể” ở đâu thì sẽ xuất hiện ở đây mà!”

Người áo choàng đen thần bí này chỉ đao về phía tên ngoại quốc trước mặt và nói: “Chỉ là một con Zombie cấp bốn thôi mà dám thất kính với chúa tể sao? Đúng là không biết chữ “Chết” viết như thế nào mà!”

Tên ngoại quốc này cười gần nói: “Đừng tưởng chúng ta sợ các người, mặc dù không muốn nói nhưng nữ chúa của chúng ta đã đạt đến đẳng cấp đó rồi, cấp năm đỉnh phong trong truyền thuyết, chỉ cần ngài ấy ở đây thì chúng ta sẽ thống trị mảnh địa cầu này!”

“Âu tể, các người vẫn không biết được sức mạnh của “chúa tể” là như thế nào đâu! Dù cho người đó đã đạt đến cấp năm đỉnh phong thì sao chứ, gặp chúa tể thì đều phải thành thật!”

Tên ngoại quốc nghe thấy vậy thì gầm lên một tiếng: “Đáng chết! Dám buông lời bất kính với nữ chúa! Tất cả các người đều chết hết đi!”

Nói xong tên này lại lao đến giao thủ một lần nữa.

Người áo choàng đen quay lại phía Nam Phong và nói: “Chúa tể của tôi, ngài cứ để hắn cho tôi, xin ngài hãy đến địa điểm mà tôi đã nói cho Mina tiểu thư! Ở đó ngài sẽ tìm được câu trả lời của mình!”

Nói xong, người áo choàng đen lao đến giao chiến với tên ngoại quốc cấp bốn này.

Yu Mina kéo tay Nam Phong: “Chúng ta đi thôi, đi đến nơi mà người đó đã nói!”

Nam Phong ngạc nhiên nhìn Yu Mina: “Chẳng lẽ nàng tin vào lời nói của kẻ đó hay sao?”

Yu Mina dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn: “Đến lúc đó chàng sẽ hiểu được tất cả mọi thứ!”

...

Địa điểm mà Yu Mina dẫn hắn đến là một đường hầm nằm dưới lòng đất, đến điểm cuối cùng của hành lang thì không hề có gì hết mà chỉ có duy nhất một cánh cổng thần bí.

Yu Mina lui lại phía sau và nói: “Người đó chỉ nói là dẫn chàng đến đây thôi, còn lại thì không hề có chỉ dẫn gì nữa!”

Nam Phong đi xung quanh xem xét cánh cửa thần bí mà không nhìn ra dấu vết gì đặc biệt.

[Cảnh báo! Cảnh báo! Cánh cửa này đang phát ra một nguồn năng lượng thần bí và có khả năng chuẩn bị khởi động!]

“Cái gì mà...”

Còn chưa kịp nói hết câu thì Nam Phong đã bị hút vào trong vòng xoáy đen ngòm và biến mất không một dấu vết.

Suy nghĩ cuối cùng ở trong đầu hắn là: “Đm! Lại lần nữa à?!”

Yu Mina mặc dù đã biết được từ trước nhưng vẫn không khỏi xiết chặt nắm tay lại lo lắng, nàng thì thảo nói: “Mong rằng đúng như những gì mà ông ấy đã nói, anh ấy sẽ thành công và quay trở về!”

Cách Phong thành rất xa có hai người đang đứng đó nhìn nhau.

Khí tức phát ra từ cả hai đều rất hùng mạnh và không có dấu hiệu gì là dừng lại.

Hai người này chính là nữ Zombie với vẻ đẹp mỹ hoặc hại nước hại dân, vẻ đẹp như một bông tuyết liên sơn đẹp đẽ nhưng tràn đầy mỹ hoặc ẩn chứa độc tính bên trong.

Người thứ hai chính là một ông lão già nua tóc bạc trắng trông có vẻ vô hại nhưng lại là chủ nhân của Minh Nguyệt thành và cũng là người cầm quyền tối cao nhất, có khả năng quyết định được hết mọi thứ.

Ông lão này nhìn nữ Zombie và nói: “Khả Hân, đã bao nhiêu năm rồi mà nàng vẫn không tha thứ cho hắn hay sao?”

Nữ Zombie này lạnh lùng nhìn ông lão và nói: “Ta hận hắn ta, hận không thể chém chết hắn! Ta khuyên ngươi vẫn nên tránh ra, nể tình là ngươi quen cũ ta sẽ tha mạng không giết ngươi lần này!”

Ông lão già nua cười khỏ nói: “Ngươi cũng biết, ta không thể tránh ra mà!”

“Vậy thì chết đi!”

Bỗng dưng, một tia sáng từ dưới lòng đất Phong thành phóng thẳng lên trời và biến mất vào trong những đám mây.

Ông lão nở một nụ cười hiểm hoi: “Vậy là anh ấy đã đi và hoàn thành sứ mệnh của mình rồi sao?”

Nữ Zombie này hừ lạnh một tiếng, nàng không để ý đến ông lão này nữa mà bay thẳng đến chỗ phát ra tia sáng đó.

Ông lão cũng không ngăn trở mà để mặc cho nữ Zombie này bay mất.

“Tất cả mọi thứ đều là sự sắp đặt của số phận!”

Nói xong, ông lão cũng nhún người một cái biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 5: Nhiệm vụ

Tại một thế giới nơi có những tòa nhà chọc trời, nơi mà máy móc len lỏi vào cuộc sống của mỗi con người, họ có thể làm được tất cả mọi thứ từ cười mô tô bay bay lượn trên bầu trời cho đến kết bạn với robot, với những chủng loài khác không phải là con người.

Nơi đây, hàng ngày, hàng đêm vẫn xảy ra những chuyện không tưởng như vậy.

Tại một góc nào đó trong thành phố tấp nập, có một chàng trai đang nằm thả người trên nóc của một tòa nhà chọc trời, xung quanh anh ấy là những máy móc tiên tiến, hiện đại nhất mà loài người có thể tạo ra.

“Aaaa! Sao dạo này chán quá vậy, không có chuyện gì để làm cả!” Không chịu được cảnh tĩnh mịch, chàng trai hét lên một tiếng.

Nhưng rồi hắn ta lại nghĩ: “Hay là mình đến hành tinh T1 chơi với mấy cô nàng chủng tộc Ukrainian nhể? Nghe nói mấy cô nàng này rất là nóng bỏng và biết chiều bạn tình!”

Ý nghĩ xấu xa này ra khiến cho tên này phát ra từng tiếng cười dâm dăng, nước miếng chảy thành từng hàng dài.

Hắn cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán, trừ những lúc phải đi làm nhiệm vụ ra thì thời gian còn lại không có gì khiến hắn cảm thấy hứng thú cả, ngoại trừ gái.

[TING]

[You have a Messenger!]

Một tiếng nói điện tử vang lên trong đầu khiến cho hắn ta giật mình trở lại.

“Hả! Mình có một tin nhắn mới sao? Vậy thì mở ra đi hệ thống!”

Tên này trở nên hưng phấn, hắn muốn xem thứ gì có thể thu hút được hắn thoát khỏi những tháng ngày buồn chán này hay không.

[Thông báo mới cho người chơi Leo! Bạn đang có một nhiệm vụ mới!]

“Khà khà! Có nhiệm vụ rồi, vậy thì lại có thêm money để mua đồ!”

[Nhiệm vụ cấp độ A: Nhiệm vụ giải cứu! Nhiệm vụ này người chơi phải đến một nơi tên là Huyền Linh đại lục và giải cứu cho một người!]

Người thanh niên tên Leo cảm giác nhiệm vụ lần này không được rõ ràng cho lắm, hẳn phải đến một thế giới lạ lẫm và giải cứu một người không biết tên.

Nhưng khi nhìn thấy nhiệm vụ cấp độ A thì mọi thắc mắc đều bị hất ném vào một góc.

Hắn tính toán với phần thưởng như vậy thì có thể mua được rất nhiều thứ, những cô em chủng tộc Ukrainian đang đợi hắn đến để trình phục.

“Được rồi! Bắt đầu đi!” Leo hưng phấn đến độ hai tay đập vào nhau, thế đứng của hắn giống như main chính trong mấy bộ truyện tranh Anime.

[Trước khi người chơi bắt đầu xin hãy thay đổi trang phục để dễ dàng hòa nhập với cư dân bản địa!]

Liếc ngang dọc một hồi, Leo thấy mình đang mặc trên người một bộ y phục không khác với một nhân sỹ võ lâm trong tiểu thuyết thời đại 2000 là bao.

Hắn cảm thấy bức bối, mặc dù hắn có nửa dòng máu là người phương Đông, thế nhưng cái bộ y phục rộng thùng thình như vậy vẫn không thể khiến cho hắn cảm thấy thoải mái được, nói đúng hơn là rất khó chịu.

“Thật sự phải mặc một bộ trang phục như vậy sao?” Leo bức tức nói.

[Người chơi có thể yên tâm, hệ thống đã sàng lọc kỹ lưỡng trước khi đưa ra gợi ý dành cho ngài!]

“Hử! Ai mà biết được chứ?!”

Nhiều lần bị cái hệ thống này hớ hênh cho hắn trở nên đề phòng, thứ gì chứ hệ thống luôn phải đặt lên đầu tiên về sự cẩn thận, nếu không thì lại bị nó hớ hênh lần nữa.

[Chúc người chơi hoàn thành nhiệm vụ!]

Giong nói điện tử vừa dứt, một cánh cửa thần bí xuất hiện và hút hắn vào bên trong.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Leo cảm thấy thế giới này dường như có điều gì đó không được hợp lý cho lắm.

Tại sao người dân nơi này lại thân thiện với hắn như thế, biết hắn tới nên kéo đến hàng loạt để chào mừng.

Nhưng có một điều lạ lùng chính là tạo hình của bọn họ, sau lưng họ đều có một bộ cánh trắng muốt, có người còn mọc đến bốn chiếc cánh trông vô cùng bắt mắt.

Một vị thiên thần bốn cánh bước lên phía trước nhìn Leo và nói: “Hồi tu tiên giả phương Đông, sao các ngươi lại dám một lần nữa đặt chân lên mảnh đất này và bỏ đi hiệp ước đã ký với chúng ta vạn năm về trước?”

Leo cảm thấy không khí có phần không ổn, những người này đằng đằng sát khí hiển nhiên không phải đến để chào mừng hắn.

Leo nở nụ cười mà hắn cho là thân thiện nhất: “Xin chào các bạn! Tôi tên là Leo! Hân hạnh được gặp mọi người!”

Vị thiên thần bốn cánh này hồ hững nhìn Leo như thể không quan tâm đến những gì mà hắn sắp nói.

Người này giờ một tay ngang vai chìa thẳng vào Leo và nói: “Nếu các ngươi đã dám một lần đặt chân lên mảnh đất này, vậy thì... Tất cả mọi người tiến lên giết chết hắn cho ta!”

Lời nói vừa kết thúc thì cũng là lúc hàng loạt những thiên thần tiến đến đuổi giết Leo.

Còn nhân vật chính của chúng ta thì đang cắm đầu chạy, hắn biết những kẻ này yếu hơn mình rất nhiều, thế nhưng kiến đông vẫn có thể cắn chết voi và hắn không muốn điều này chút nào.

Vừa chạy Leo vừa hỏi thăm hệ thống này bằng những ngôn từ lịch sự, mỹ miều nhất.

“Đem cái hệ thống chết tiệt! Cái nhiệm vụ hạng A chó má!”

Đây chính là lời nói cuối cùng mà hắn có thể phát ra vì ngay lúc này mọi tiếng động đều bị lấn áp bởi đoàn quân thiên đang bay ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ngoại truyện 6: Cuộc gặp gỡ bí mật

Đã hơn một tuần kể từ ngày Nam Phong rời đi, lúc này Yu Mina chỉ biết thần thờ ngồi đó đợi chờ hắn quay trở về.

Không biết từ lúc nào mà hình bóng của Nam Phong đã len lỏi vào trong cuộc sống của nàng, những tháng ngày lang thang, phưu bạt không có hồi kết đã tôi luyện tâm trí nàng, thế nhưng khi đối mặt với Nam Phong thì nàng lại trở thành một con người hoàn toàn khác.

Nàng biết dịu dàng hơn, chu đáo, tận tâm hơn và biết chăm sóc cho hắn, đặc biệt tình cảm của nàng dành cho hắn ngoại trừ mẹ và sư phụ ra thì không gì có thể sánh bằng và nàng biết hắn cũng thật sự yêu thương mình.

“Đã hơn một tuần rồi anh đang ở đâu vậy, Nam Phong? Đây chính là lần đầu tiên mà em có những cảm xúc nhớ mong này! Tất cả đều nhờ có anh mà em mới được trải nghiệm những cảm xúc mới mẻ như vậy!” Yu Mina thủ thỉ nói.

Nàng ngước ánh mắt lên bầu trời đêm ở thế giới tận thế, nó giống như cảm xúc của nàng lúc này, êm đềm, hạnh phúc nhưng lại có phần phức tạp trong đó.

Cảm xúc của con người là một thứ vô cùng kỳ diệu, nó rất khó để có thể diễn tả và mỗi người lại có một cảm xúc khác nhau, chính điều đó đã làm nên tính cách của mỗi con người.

“Tôi có thể nói chuyện với ngài một chút được không, thưa chúa tể phu nhân?” Một giọng nói âm áp vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Yu Mina ngạc nhiên, nàng không biết ai lại đến vào giờ này, nhưng sau đó nàng lại bắt đầu cảnh giác, nàng không biết người này là ai, có ý đồ như thế nào, vậy nên vẫn phải cẩn thận thì hơn.

Từ xa tiến lại gần chính là một hình bóng quen thuộc mà nàng đã từng nhìn thấy và người này đã để lại cho nàng một ấn tượng rất sâu sắc.

Người mà Yu Mina nói đến chính là người thần bí mặc áo choàng đen.

“Cậu chính là...” Yu Mina nghi ngờ nói.

“Đúng vậy, chính là tôi! Chúa tể phu nhân chắc cũng đã nhìn thấy tôi một lần rồi, tại hội trợ ngày hôm đó!” để chứng thực lại suy nghĩ của Yu Mina, người này nhẹ nhàng nói.

Yu Mina thờ phào nhẹ nhõm, nàng biết người đang đứng trước mặt mình không phải là kẻ địch, nói đúng hơn hẳn chính là ân nhân đã cứu sống nàng và Nam Phong đến tận hai lần.

Yu Mina vội vàng nói: “Cậu là ai, tại sao cậu lại hai lần cứu chúng tôi?”

Người thần bí không trả lời câu hỏi của nàng mà lại nói về một vấn đề hoàn toàn khác: “Tôi hôm nay ở đây là muốn mời ngài đến gặp một người!”

“Cậu vẫn nên trả lời câu hỏi của tôi trước thì hơn!” Yu Mina quyết không cho người này đánh trống lảng.

Nàng muốn biết được câu trả lời của hắn, mặc dù người này không phải là địch nhân thế nhưng không có nghĩa hắn ta không có mục đích gì khác và rất có thể mục đích này là nhắm vào Nam Phong.

Mặc dù, nàng không biết được hắn ta muốn gì, thế nhưng nếu là chuyện liên quan đến Nam Phong thì tất cả đều quan trọng đối với nàng.

Người thần bí này cười khê một tiếng rồi nói: “Đó cũng chính là mục đích của tôi ngày hôm nay, chỉ cần đi gặp một người thì mọi thắc mắc của ngài đều được sáng tỏ!”

Yu Mina quyết định đi cùng người này, thứ nhất người thần bí rất là mạnh, nếu hắn ta muốn cưỡng chế thì nàng cũng không thể phản kháng được, thứ hai chính là nàng muốn biết được bí mật mà người này nói đến là gì.

Dù cho là đàm rỗng hang hồ, vì Nam Phong nàng vẫn sẽ tiến vào!

Địa điểm mà người thần bí dẫn nàng đến chính một căn nhà bỏ hoang bên ngoài Phong thành.

Bước vào bên trong căn nhà tối tối ấy, Yu Mina nhìn thấy một ánh đèn hắt ra từ căn phòng nằm tận cùng ở bên trong.

Đi vào trong, nàng nhìn thấy một bóng lưng rất đối quen thuộc.

“Ngài là...”

“Đã năm năm, chẳng đầy thời gian con đã lớn thế này rồi!” Người này từ từ quay lại, giọng nói gà nua nhưng không thiếu phần trầm ổn vang lên.

Yu Mina ngỡ ngàng, nàng đứng hình mất một lúc, nàng biết người này, nếu phải nói thì người này chính là một trong những người thân thiết nhất của nàng tại thế giới này.

“Sur...sur phụ, là người sao?” Yu Mina run rẩy nói.

Người mà nàng coi như là người cha thứ hai đột nhiên biến mất và giờ đây lại xuất hiện trong một hoàn cảnh vô cùng đặc biệt.

“Tại... tại sao! Người lại bỏ con lại một mình và biến mất!” Yu Mina giận giữ hét lên, nàng vô cùng tức giận với người này, ông ta bỏ đi không nói một lời trong lúc nàng cần lao nhất.

Khuôn mặt già nua, yếu ớt của người này khe run lên, có thể nói trong cả cuộc đời của lão thì lão đã coi Yu Mina như con đẻ của mình.

“Haizzz!!!” Lão nhân này thở dài một tiếng nhưng không trả lời.

Nam đứng cạnh bên không nhịn được mà lên tiếng: “Chú nhân cũng có nỗi khổ của mình, thân phận của ngài ấy rất là đặc biệt, xin tiểu thư chớ nên tức giận!”

“Đù rồi!!!” Lão nhân quát lên một tiếng rồi nói tiếp: “Người và Thương hãy đi ra ngoài để ta và con bé ở lại với nhau!”

“Dạ!” Cả hai nhanh chóng lui xuống.

“Sur...phụ, con rất là nhớ người!”

Nước mắt lăn dài trên khóe mi của Yu Mina, không biết từ bao giờ mà nàng mới có thể khóc được như vậy, phải chăng từ khi cha mẹ của nàng bị Zombie triều cường cuốn trôi.

Lão nhân triu mến nhìn Yu Mina, lão tiến lại gần và vỗ đầu nàng như hồi còn bé: “Con đã lớn thế này rồi, ta đã không còn với tới được nữa!”

“Không, không đâu sur phụ, ngài vẫn có thể làm được!” Yu Mina vừa nói vừa làm động tác nhún người xuống để lão nhân có thể chạm tới đỉnh đầu của nàng.

Mất một lúc để cả hai thể hiện tình cảm của mình, lúc này Yu Mina ngoan ngoãn ngồi kế bên để nghe những gì mà lão nhân nói.

Yu Mina há hốc mồm.

Nàng không ngờ thân phận của sur phụ mình lại kinh khủng đến như vậy, ông ấy chính là người nắm giữ quyền lực tối cao nhất tại Minh Nguyệt thành, một trong tứ thành của nhân loại.

Lão nhân mỉm cười, ông biết biểu hiện của Yu Mina khi nghe được thân phận của mình sẽ như vậy.

“Con biết làm sao mà ta gặp con vào thời điểm này không?” Lão nhân nghiêm túc hỏi.

Yu Mina chăm chú lắng nghe, lão nhân lại tiếp tục nói: “Ta trở lại lần này là muốn nói với con về vận mệnh của con và người con yêu.”

Yu Mina nghe thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Nam Phong?”

“Đúng vậy!”

“Con có nhớ truyền thuyết về người đàn ông đã thống nhất thế giới và đẩy lùi dịch bệnh Zombie?”

Yu Mina cố tìm lại trong trí nhớ của mình, khi còn bé đúng là sư phụ đã từng kể cho nàng nghe về câu chuyện này.

“Vậy thì nó có liên quan gì đến con và Nam Phong?”

“Nếu ta nói truyền thuyết này là có thật thì sao?”

“Cái gì?” Yu Mina ngạc nhiên thét lên, nàng cứ nghĩ hồi đó sư phụ kể chuyện cổ tích cho nàng nghe, vì hình tượng về người đàn ông này không khác gì một vị thần tiên cả.

Người này có thể bay lượn trên bầu trời mà không cần bất kỳ dụng cụ hỗ trợ nào, người này cũng có thể chỉ tay một cái tất cả mọi thứ đều tan biến vào hư vô.

“Đúng vậy! Truyền thuyết này là có thật và người sẽ làm nên truyền thuyết đó chính là người mà con yêu!” Lão nhân từ tốn nói như thể tất cả là điều hiển nhiên.

“Nam Phong ư? Anh ấy có thể sao?” Yu Mina không nghĩ ra, mặc dù Nam Phong có một căn nhà rất thần bí, thế nhưng để liên hệ hẳn với cái người trong truyền thuyết kia là điều không tưởng.

Lão nhân như nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra hồi còn trẻ, sau đó lão nắm chặt bàn tay của Yu Mina và nói: “Đúng vậy, người đó sẽ làm được! Chỉ cần con làm cho ta điều này...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Batman returns!

Tôi là Thomas Wayne một nhà tài phiệt ở Gotham, tôi lấy một người phụ nữ xinh đẹp tên là Martha và sinh ra một cậu con trai khá khinh.

Trong một lần trở về từ con hẻm Crime Alley, con trai tôi đã bị chết dưới họng súng của một kẻ tên là Joe Chill, vợ tôi kể từ đó cũng bị hóa điên và trở thành Joker.

Còn tôi, tôi hóa thân thành Batman, một kỵ sỹ bóng đêm chiến đấu chống lại tội ác tại thành phố Gotham này cũng như tìm lại người vợ thất lạc của mình.

Vào một ngày, có một thằng nhóc tự nhận là The Flash đã đến và nói với tôi rằng, đáng lẽ ra tôi mới là người phải chết tại con hẻm đó và con trai sẽ thay thế tôi trở thành batman.

Mọi thứ quá là điên cuồng, tôi từng sờ trong vòng vại giấy nhưng cũng đủ để kịp nhận ra, mình phải làm một thứ gì đó.

Hiện thực này đáng lẽ ra không nên tồn tại ngay từ ban đầu, con trai tôi không đáng phải chết như thế cũng như vợ tôi sẽ không cảm thấy đau buồn mà hóa điên đại.

Cũng chính vì thế mà tôi đã tham gia vào kế hoạch của tên nhóc đó, kế hoạch viết lại thực tại.

Vào những phút cuối đời khi nhìn thành phố, con người, những SAH dần dần tan biến bởi quả boom mà Aquaman tạo ra.

Trong đầu tôi lúc đó chỉ cầu mong sao những gì mà thằng nhóc đó nói là đúng và một thế giới khác nơi mà con trai tôi còn sống tồn tại.

“Đây là đâu vậy, tại sao ta vẫn còn sống? Chẳng lẽ, quả boom đó vẫn không thể nổ chết được ta? Không thể nào! Ngay cả đến cái kẻ được gọi là Superman vẫn bị chết sau phát nổ đó!”

Thomas Wayne vuốt vầng thái dương của mình, sự việc này không hề hợp logic chút nào, những dự tính của hắn đều hỏng bét.

Thế nhưng, sống sót vẫn là một điều may mắn, vẫn còn sống thì vẫn còn hy vọng.

“Chỉ là, thế giới mà thằng nhóc đó nói có trở thành hiện thực hay không, hay là...”

Thomas Wayne vội chạy ra khỏi con hẻm, mọi thứ hắn nhìn thấy lúc này thật khác biệt, không hề có hỗn loạn nào cả, New York vẫn bình yên, mọi người vẫn đi lại trên đường như chưa từng có trận chiến nào xảy ra.

Đó chỉ là những gì mà hắn nhìn thấy lúc này, ngay một phút sau mọi người tán loạn bỏ chạy, có những kẻ giống như bị mắc bệnh dại chạy nhảy khắp nơi tấn công vào những người bình thường, thậm chí là ăn thịt, cắn xé họ.

Những người sống sót thì cố gắng chạy trốn khỏi điều đó, có những người trốn thoát được nhưng cũng có những người không kịp mà phải bỏ mạng tại nơi này.

Tất cả mọi thứ đều rất là hỗn loạn!

Thomas Wayne cảm thấy tình huống này không thích hợp, hắn lách người trở lại con hẻm và đu mình lên nóc của một tòa nhà nơi mà hắn có thể trông thấy tổng thể của cả thành phố.

“Ta đang ở thế giới nào vậy, chẳng lẽ thế giới mà tên nhóc flash kia thay đổi lại thì tội đến thế? Ta vẫn nên tìm một người để hỏi thì hơn!” Thomas Wayne nhanh chóng suy nghĩ trong đầu và thực hiện chúng.

...

Jason Todd là một tên otaku chính hiệu, ngoài những lúc ở nhà chơi game và xem phim ra thì hắn ta rất ít đi ra ngoài, cùng với tình hình bất ổn lúc này thì chẳng có lý do gì để hắn phải ra

ngoài cả.

Chỉ là, hội trợ game ngày hôm nay có tổ chức một buổi offline và có quà tặng giới hạn, cũng vì thế mà hắn mới bước ra ngoài đường.

Đen đui thay, ngày mà hắn bước ra cũng chính là “ngày khai huyền” trong truyền thuyết.

Lúc này, hắn đang phải chạy thực mạng để tìm một con đường sống.

“Mẹ nó! Thế là hết! Biết thế này ta thả ở nhà chơi game cho đến chết còn hơn là đi đến cái hội trợ chết tiệt này!”

Jason vô cùng hối hận, cuộc sống của hắn đôi khi rất là tệ nhạt nhưng hắn lại thích điều đó, bây giờ muốn quay lại như trước cũng không thể được nữa rồi.

“Fuck! Đường cụt, thế là xong!”

Lúc này, Jason đang ở cuối của một con hẻm trong khi đó Zombie vẫn ở ạt tiến lên và muốn kết nạp thêm thành viên vào quân đoàn khổng lồ của mình.

Với một cơ thể gầy gò, yếu đuối của một kẻ ở nhà lâu ngày, Jason nhanh chóng bị Zombie cho đo ván.

Khi mà hàm răng sắc nhọn chuẩn bị găm vào chiếc cổ nhơ xương của hắn thì một tiếng súng vang lên bắn nát khuôn mặt của con Zombie này, khiến cho máu óc của nó văng tứ tung.

Jason hoàn hồn thầm kêu may mắn, hắn nghĩ: “Chẳng lẽ quân đội đến rồi? Đùng là đáng những tháng ngày mà mình đóng tiền thuế có ích mà!”

Liên tiếp những phát súng nổ ra khiến cho những con Zombie ngã đè lên nhau và kéo một khoảng cách nhất định với Jason.

Trong lúc Jason vẫn còn đang ngỡ ngàng thì một dây cáp cường lực từ trên cao bay xuống, quấn chặt lấy hắn và kéo lên trên trước những tiếng gầm gừ giận dữ của lũ Zombie kia.

“Mẹ nó! Thoát chết rồi!” Vừa suy nghĩ cơ thể của hắn cũng vì thế mà thả lỏng.

Ngồi sụp xuống đất thờ phào nhẹ nhõm, Jason nhanh chóng đứng dậy và nói: “Cám ơn anh đã cứu tôi! I love you 3000!”

Khi trông thấy ân nhân của mình khiến cho Jason lại một lần nữa ngồi sụp xuống đất.

Cái gì thế này, hôm nay ra đường gặp ngay người đang cosplay Owlman(người cú), mà cái tên này cũng mang theo đủ bộ trang bị y như thật luôn.

“Chẳng lẽ, dạo này biến động khiến cho súng đạn được hợp pháp mang theo trên người khi đi ra ngoài đường?”

Jason cười gượng gờm bàn tay của mình ra và nói: “Anh bạn, rất vui được gặp anh! Mà bộ cosplay Owlman này của anh bạn chất phết!”

Thomas không trả lời mà trầm giọng hỏi: “Cosplay? Owlman? Người mà người đang nói đến là ai vậy, ta có quen người sao?”

Cái tên mà hắn cứu toàn nói ra những từ ngữ quái dị làm cho Thomas có ý định ném trở lại và đi tìm người khác.

Jason ngạc nhiên kêu lên một tiếng: “Không phải chứ! Anh bạn không biết Owlman là ai mà lại đi cosplay sao? Mà nhìn kỹ cũng thật lạ, trông bộ trang phục của anh có phần khang khác, nhất là phần biểu tượng!”

“Owlman? Ta phải biết hắn ta sao?” Thomas dần trở nên mất kiên nhẫn và muốn ném cái tên ngu ngốc này xuống.

“Bình... bình tĩnh anh bạn! Có gì thì cứ từ từ!”

Jason thấy Thomas tiến lại gần thì từ từ lui lại đến khi không còn chỗ nào nữa thì hắn khựng lại và dùng ánh mắt đáng thương nhìn kẻ đang cosplay thần tượng của mình.

“Thứ nhất ta không phải là Owlman, thứ hai nếu mà người không nói cho ta biết chuyện gì đang xảy thì ta sẽ ném người trở lại chỗ cũ!” Giọng nói ồm ồm của Thomas vang lên khiến cho tên Jason này khiếp đảm.

Hắn vội vàng nói: “Vâng vâng! Yes sir! Bây giờ tôi sẽ kể hết cho ngài!”

Jason kể hết cho Thomas nghe từ hắn là một otaku chính hiệu cho đến việc chiến tranh thế giới lần thứ ba nổ ra, còn về Owlman trong lời của hắn nói chính là một nhân vật truyện tranh DC, người này, Ultraman, Super Women, Power Ring, Johnny Quick* ... thành lập nên đội Justice League và bảo vệ thế giới, còn Owlman chính là nhân vật mà hắn ưa thích nhất.

“Thì ra là nhân vật tưởng tượng, ta lại nghĩ rằng...”

Thomas sắp xếp lại mọi thứ trong đầu, hắn ta vẫn chưa biết nên làm gì nhưng hiện tại thì đi đến đâu hay đến đó.

Jason sau khi kể xong thì lo lắng hỏi: “Tôi đã kể hết những gì mà mình biết rồi! Không biết tôi có thể hỏi anh là ai và tại sao lại cứu tôi được không?”

Thomas dứt cặp súng của mình trở lại dây đai, hắn nhìn Jack và nói với giọng ồm ồm: “Ta cứu cậu có mục đích của mình, còn về mục đích đó thì... Because I’m Batman!”

(Chú thích:* Đây là những nhân vật nghịch phản của Justice League ở trái đất số 3, nơi mà cái ác chiến thắng và những kẻ phản diện bành trướng lực lượng của mình ra khắp thế giới.)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ngày khai huyền

Lúc mà Nam Phong tỉnh lại, hắn nhìn thấy mình đang ở trên một con đường lớn và mọi người đều dùng ánh mắt ngạc nhiên để nhìn hắn.

Có người tốt bụng tiến lại gần đưa tay ra và nói: “Này anh bạn, anh có làm sao không? Bây giờ Việt Nam đã rất là loạn rồi, nếu anh còn nằm ra giữa đường lớn nữa thì sẽ bị lính trung quốc bắn chết đấy!”

Nam Phong hồi tỉnh trở lại và đánh giá tình huống xung quanh, hắn nhìn thấy rất nhiều người trong đó cả binh lính của Việt Nam và Trung Quốc, dường như có một cuộc đổ bộ nào đó sắp diễn ra.

Người đàn ông tốt bụng vội kéo hắn vào trong, anh ta hạ giọng nói: “Anh bạn phải thật cẩn thận, binh lính Trung Quốc không tốt bụng đến thế đâu, dù sao thì bây giờ cũng đang trong tình cảnh biến động mà, không cần thận bọn chúng lại bắt cậu tông quân thì nguy to!”

Dường như để chứng thực những lời nói của người đàn ông này, một binh lính Trung Quốc tách ra khỏi đội ngũ và tiến lại gần Nam Phong.

Tên binh lính này giờ khẩu súng của mình ra chìa thẳng vào hắn và nói với giọng Tiếng Việt lớ ngớ: “Ồ đây đang có chuyện gì, các người định làm loạn à, có muốn vào trại hay không?”

Người đàn ông tốt bụng thấy thế liền nhanh chóng đỡ lời hộ Nam Phong: “Ngài quan gia xin đừng hiểu lầm! Đây chỉ là một cậu em ở dưới quê của tôi mà thôi, nó không may bị ngất vì trời nắng chứ không muốn gây phiền hà gì với các ngài!”

Vừa nói người này vừa dúi một ít tiền vào tay của tên lính Trung Quốc.

Tên lính Trung Quốc hắng giọng một cái rồi bỏ đi, dù sao thì hắn cũng không muốn làm to chuyện ở trên đất nước khác.

Mặc dù Việt Nam đã quy hàng và tham gia vào trận chiến này, thế nhưng hắn cũng biết, nếu làm chuyện gì quá đáng thì bọn họ sẽ một lần nữa lại vùng dậy.

Nam Phong không hề cảm thấy sợ hãi, đối với hắn thì quân đội cũng không thể làm gì được hắn nữa.

Hắn quay sang dùng ánh mắt cảm kích nhìn người đàn ông vừa mới giúp mình: “Cảm ơn anh vì đã giúp tôi vừa rồi!”

Người đàn ông này xua tay nói: “Không sao, không sao, người Việt Nam vẫn nên giúp đỡ nhau, với lại tôi cũng ghét bọn lính Trung Quốc này! Nếu không phải chính phủ của bọn chúng quá mạnh và đã ép buộc được chúng ta quy hàng, thì tôi cũng muốn cầm súng lên và đánh đuổi bọn giặc cỏ này ra khỏi đất nước rồi!”

Sau đó, hai người như thân đã lâu cùng ngồi vào một hàng trà nước và tán nhảm với nhau, chủ yếu vẫn là người đàn ông này nói.

Người này kể về chiến tranh Trung – Mỹ, bên Mỹ có Nato và các nước Phương Tây làm đồng minh thì Trung quốc có Nga và sử dụng phương pháp cứng rắn để ép buộc các nước Phương Đông cùng tham gia vào cuộc chiến này, trong đó có Việt Nam.

Nam Phong cũng biết, mặc dù đất nước Việt Nam vẫn cho ra đời rất nhiều tinh anh, dũng sỹ, cùng với công nghệ tối tân mua được từ các nước phương Tây, nhưng khi chiến tranh thật sự nổ ra thì chúng ta vẫn là một bên yếu thế.

Nước láng giềng Trung quốc vẫn luôn làm le tìm cách thôn tính người dân Việt, trong khi đó nước Mỹ lại ở quá xa bên kia bán cầu.

Nước xa không cứu được lửa gần thì việc phải lựa chọn giữa một bên là điều không thể tránh khỏi.

Hắn cũng ngắc ngứ khi Hàn quốc nghiêng về phía Mỹ nay cũng bị Trung Quốc thôn tính, đến ngay cả kẻ thù truyền kiếp của họ là Nhật Bản cũng bắt tay với nhau và bài trừ các nước Phương Tây.

Hầu như các nước khu vực láng giềng giáp ranh với Trung Quốc như Philipine, Thái Lan, Campuchia... khi bị gã láng giềng khổng lồ này triển khai thế tấn công thì chưa đánh đã hàng.

Với tình cảnh bốn bề thụ địch cho dù Việt Nam với ý chí kiên cường cũng phải khuất phục.

Binh lính Việt bị đưa ra tiền tuyến và chết ở đất khách quê người đông không kể xiết mà quốc hội lại không thể làm gì được, dẫu biết điều đó là một nguy cơ ẩn tàng nhưng vẫn không thể không dám theo lao.

Tất cả mọi thứ Nam Phong được nghe dường như giống với lời kể của Yu Mina về trận đại chiến giữa những siêu cường quốc và cái ngày khai huyền đang tới gần.

Hắn vội vàng hỏi: “Lão huynh, hôm nay là ngày bao nhiêu vậy?”

Người này dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Nam Phong, hắn không biết cái tên này có phải là từ sao hòa xuống nữa hay không mà cái gì cũng mù tịt, nhưng rồi hắn vẫn trả lời cho Nam Phong: “Hôm nay là thứ sáu ngày mười ba tháng chín năm 2018, cũng là năm đen tối nhất của tôi!”

Nam Phong kêu lên một tiếng, sau đó hắn lẩm bầm nói: “Vậy là ta bị truyền tống về quá khứ vào đúng cái ngày Khai Huyền sao?”

Sau đó, hắn quay sang chỗ người đàn ông và nói một câu không có mục đích: “Vậy thì anh sắp đen tối hơn cho mà xem!”

“Nếu đúng như những gì mà Yu Mina từng nói thì còn khoảng 5 phút nữa là ngày Khai Huyền bắt đầu!” Nam Phong trầm ngâm, hắn vẫn chưa tính được bước tiếp theo vì mọi thứ đến với hắn quá nhanh trong khi hắn vẫn chưa nhận thức được sự việc.

Đài phát thanh bỗng vang lên một bản tin khẩn cấp.

“Đài phát thanh Việt Nam thông báo, cách đây 5 phút có một vụ nổ lớn diễn ra ngay trong lòng thành phố Matxcova – Nga khiến cho mọi thứ dần trở nên hỗn loạn. Các nhà chức trách đang tiến hành thông kê thiệt hại, con số có thể lên đến hàng trăm nghìn người...”

“Sắp đến rồi! Con ác mộng của loài người sắp đến rồi!” Nam Phong lẩm bầm nói.

“Này anh bạn, anh có sao không vậy?”

Trong khi mọi người vẫn đang lắng nghe đài báo thì ở một góc nào đó có một người ngã nằm xuống đất, sự việc được phát hiện ra khi liên tiếp có người gục ngã.

“Ồ chỗ tôi cũng có người bị ngất này!”

“Chỗ tôi cũng thế!”

Liên tục có người nằm xuống, không kể già trẻ, gái trai, hễ là con người thì đều có thể bị ngất đi.

Mọi người bắt đầu trở nên hoang mang, họ không biết có phải là một loại dịch bệnh gây nên việc ngắt hàng loạt hay không.

Hầu hết mọi người đều tránh xa vì họ sợ mình bị phơi nhiễm nguồn bệnh, nhưng cũng có những người vẫn tiến lại gần để sơ cứu cho những người này, trong đó có cả nhân viên y tế và những người dân bình thường.

Người đàn tốt bụng cũng định tiến lên giúp đỡ thì bị Nam Phong chặn lại, người này có vẻ khó chịu với hắn: “Sao anh bạn lại không cho tôi giúp đỡ họ, chẳng phải mới lúc trước anh còn là người đang nằm ở dưới đất hay sao? Tôi thật thất vọng về anh!”

Nam Phong mặc kệ lời nói của người này mà chỉ hờ hợt đáp lại: “Những người này không có cơ may nào đâu, nếu anh muốn sống sót thì đừng tiến lại gần bọn họ! Tôi chỉ nói thể thôi còn quyền quyết định là thuộc về anh!”

Nam Phong cảm thấy hợp nhãn với người đàn ông này nên quyết định ngăn cản, còn nếu hắn ta không biết tốt xấu thì cũng chỉ có thể mặc kệ mà thôi.

Dù sao thì ngày Khai Huyền cũng là điều không thể tránh khỏi, có lẽ người này sẽ sống sót bây giờ nhưng tương lai thì không biết được, tất cả đều phụ thuộc vào số phận của mỗi người.

Người đàn ông cảm thấy ngờ vực nhưng giác quan lại cho hắn biết, hắn nên tin tưởng Nam Phong vì người này sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của hắn sau này.

Một người đang nằm ở dưới đất bỗng bật dậy và tấn công người đang giúp đỡ họ.

Liên tiếp những sự việc như thế xảy ra khiến cho những người đang hoang mang nay còn thêm phần sợ hãi và bỏ chạy tán loạn.

Mọi thứ dần trở nên hỗn loạn.

Người đàn ông may mắn nhất về một mạng không khỏi nuốt nước bọt, nếu hắn không nghe lời Nam Phong thì người đang nằm ở kia sẽ là hắn.

Những Zombie mới đầu đều rất yếu ớt nhưng độ hung hăng của chúng lại rất cao, virus Zombie khơi dậy bản tính khát máu trong mỗi con người và khiến cho họ không thể kiềm chế được mình mà tấn công người khác.

Người đàn ông may mắn thoát chết theo quán tính định bỏ chạy cùng dòng người xô đẩy kia nhưng trực giác lại một lần nữa nói cho hắn ta biết, hắn vẫn nên đi theo Nam Phong thì hơn.

Người này đứng sát gần lại Nam Phong khiến cho hắn không khỏi cười khỏ, thôi thì cũng là duyên phận, giúp đỡ một người cũng chẳng là vấn đề to tát gì cả.

Một số Zombie không biết tốt xấu chạy đến tấn công Nam Phong thì bị hắn nhanh chóng tiêu diệt trong sự ngỡ ngàng của mọi người và nhất là người đàn ông đang đứng bên cạnh hắn.

Những con Zombie này không có tính khiêu chiến gì cả, với lại cơ thể của hắn đã vô cùng mạnh mẽ, vậy nên sẽ không sợ bị lây nhiễm dịch bệnh.

Có thể nói Nam Phong bây giờ là bất tử ở thế giới này, trừ phi bị đánh bom hạt nhân hoặc có kẻ nào đó mạnh mẽ hơn, không thì hắn chẳng sợ gì hết.

Bọn Zombie này quá đông khiến cho Nam Phong cảm thấy vẫn nên tránh đi thì hơn.

Nam Phong túm lấy áo của người đàn ông và nhún một cái bay mất.

Có những người vẫn đang mãi mê chạy nhưng khi nhìn thấy Nam Phong bay lên trời thì đều trầm trồ thán phục.

“Đúng là thời thế loạn lạc, Zombie xuất hiện nay đến cả Ultraman cũng có luôn!” Một người không nhịn được thốt lên một câu.

“Thôi anh bạn, kể cả hắn ta có là Ultraman đi nữa thì cũng không có ý định gì cứu mình cả, vẫn nên chạy nhanh thì hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bay Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Giúp đỡ

Hạ chân xuống vùng đất an toàn, lúc này Nam Phong phải tính toán lại những gì nên làm trong thời đại này.

Theo lời nói của Yu Mina thì hắn có một sứ mệnh đặc biệt ở đây nhưng giờ vẫn chưa biết đó là gì.

“Mọi đầu mỗi đầu không có, không biết nên tiến hành từ đâu đây?”

Người đàn ông may mắn sau khi chứng kiến khả năng siêu phẩm của Nam Phong thì dần trở nên sợ hãi, mới một phút trước hắn còn xưng huynh gọi đệ với người này nay mọi thứ đều khác.

Tính mạng của hắn giờ đang nằm trong tay của người thanh niên hùng mạnh này.

Người đàn ông khép nép hỏi: “Chúng ta... nên làm gì bây giờ?”

Chứng kiến biểu hiện như vậy thì Nam Phong dần trở nên ngán ngẫm, hắn biết nhân tính của con người rất là phức tạp và hắn cũng không trách điều đó.

Dù sao, nếu ở trong hoàn cảnh như vậy thì hắn cũng có biểu hiện như thế mà thôi.

“Anh không cần phải lo lắng đâu, thế giới đã hỗn loạn như thế này rồi tôi cũng chẳng muốn làm hại gì anh cả!”

Mặc dù không muốn giải thích nhưng Nam Phong vẫn đưa ra một lời trấn an, không biết người này có tin hay không, nếu không thì hắn cũng đành chịu, hắn cũng không muốn dùng sự sợ hãi để khống chế người khác.

Người đàn ông trông thấy biểu hiện của Nam Phong thì cảm thấy can đảm hơn, dù sao hắn cũng là người nhìn về mặt của người khác để sống qua ngày, thế nên hắn biết mình cần phải làm gì và những người như Nam Phong nên ứng phó như thế nào.

Người đàn ông này mạnh dạn nói: “Nếu chúng ta vẫn chưa có hướng đi thì hãy đến nhà tôi, vừa để tìm bước tiếp theo và vừa để xem gia đình tôi có an toàn hay không?”

Nam Phong hài lòng nhìn người này, xong hắn nói: “Vậy thì đi thôi, anh dẫn đường đi!”

...

Mặc dù đây là một chiều không gian song song khác nhưng đường phố Hải Phòng cũng không có gì thay đổi nhiều, ngoại trừ có thêm những đồn điền binh lính Trung Quốc mà thôi.

Nhà của người này không ngờ nằm trên đường lớn ở Lạch Tray, thời buổi giá cả thị trường leo thang, có nhà mặt đường đang rất là “hot” và nhất là ở những tụ điểm buôn bán, kinh doanh thì nó còn “hot” hơn nữa.

Đứng trước căn nhà cỡ trung được mua bằng tiền tích góp bao lâu, người này thở phào nhẹ nhõm, hắn cảm thấy may mắn khi là người tiến lại gần và cứu tính Nam Phong, vì chỉ có vậy mà hắn mới có thể sống sót được trong trận đại loạn kia.

Bên trong căn nhà trống rỗng không một bóng người, dù sao lúc này cũng đang là giờ đi làm, đi học, thế nên vợ của hắn vẫn chưa về.

Tính ra người tên Vương Anh này khá là trẻ, chỉ tầm ba mươi tuổi mà thôi.

Hắn chưa có ý định có con ngay nên cũng cảm thấy may mắn, hắn không muốn con của mình sinh ra ở thời kỳ đen tối này, sau này nếu ổn định lại thì hắn mới tính đến chuyện đó.

Chớ treu ngay dịch bệnh Zombie lại nổ ra, hắn không biết mình nên may mắn hay là xui xẻo nữa.

May mắn vì hắn đã bắt đi được một phần gánh nặng, lo lắng là vì không biết hắn còn có cơ hội được làm cha nữa hay không.

Hắn không phải là tuýt người ưa thể thao, mạo hiểm, thế nên những thời gian rảnh rỗi hắn thường giải trí bằng những tiểu thuyết trên mạng.

Thư mục truyện mạng thế cũng là nơi mà hắn xem nhiều nhất, hắn biết không thể nói trước được điều gì trong thời đại này và mình còn sống sót được cho đến lúc đó hay không.

Không thấy vợ của mình đâu Vương Anh thành khẩn nói: “Anh bạn, anh có thể đưa tôi đến chỗ làm của vợ được không?”

Nam Phong đắn đo, thực ra hắn chẳng có lý do gì để giúp đỡ người này cả, nhưng trong tu tiên thường hay nhắc đến việc duyên phận.

“Thôi thì coi như là kết một thiện duyên vậy!”

Nam Phong gật đầu đồng ý.

Chỗ làm này cũng không quá xa, cô vợ của Vương Anh đang làm giảng viên trong trường đại học Hàng Hải, mà nơi đó thì hắn rất quen thuộc.

Tình cảnh trường đại học rất loạn, tiếng hét, tiếng kêu cứu, tiếng gầm rú của quái vật vang lên khắp nơi.

Vương Anh nắm chặt tay của mình lại và lo lắng không thôi, thực ra nhà hắn ở Đồ Sơn ra đây làm việc và quen biết được một cô gái mà bây giờ đã trở thành vợ của mình.

Hắn biết nàng là một tiểu thư nhà ở thành phố, từ bé đến giờ rất ít khi gặp phải hoàn cảnh nào khó khăn, điều đó lại càng khiến cho hắn lo lắng hơn nữa.

Trường đại học Hàng Hải không phải là trường quá lớn nhưng cũng không hề nhỏ chút nào, nó khiến cho Vương Anh mất rất lâu để tìm vợ.

“Tìm hết mọi lớp học rồi mà vẫn không thấy nàng ấy, hay là nàng ấy đang ở sân tập nhỉ?” Vương Anh đoán nói.

Nam Phong vẫn dùng thần thức để quan sát mọi thứ xung quanh, khi đạt đến phá khí kỳ thì thần thức của hắn bỗng trở nên hùng mạnh, lúc này hắn có thể cảm nhận được mọi thứ ở khoảng cách rất xa.

“Chúng ta thử ra sân vận động xem, tôi thấy có gì ở đó!” Nam Phong đưa ra lời đề nghị.

Vương Anh ngạc nhiên, hắn không biết làm sao mà Nam Phong có thể thần kỳ được như thế, biết được sự việc ở khoảng cách rất xa.

Chẳng lẽ, người này thật sự có tia X của Ultraman sao?

Gần đến nơi Nam Phong nhìn thấy một tốp tám người trong đó có năm trai, ba gái đang hốt hoảng bỏ chạy ra khỏi sân vận động.

Khi nhìn thấy hắn có người sợ hãi hét lên một tiếng: “Không phải lỗi của tôi!” rồi lại nhanh chóng chạy mất.

Vương Anh cảm thấy không ổn thì vội vàng tiến vào bên trong, Nam Phong đã chứng kiến hết thấy mọi thứ nên cũng nhanh chóng đi vào.

Sau đó hắn lướt qua người của Vương Anh và đánh bay đám Zombie đang bầu lấy một cô gái.

Cô gái này được giải cứu nhưng vẫn không tránh khỏi tình trạng nguy kịch, khắp người toàn là vết cắn của Zombie, thậm trí vùng ruột cũng đã lòi ra ngoài.

Vương Anh sững sờ nhìn người vợ của mình, Nam Phong thì lắc đầu tiếc nuối, tình trạng như vậy thì đến hắn cũng không thể cứu nổi.

Ôm cô gái mà hắn trân trọng trong lòng, Minh Vương khóc nức nở, những giọt nước thi nhau lăn dài trên khóe mắt.

Cô gái dường như chưa chết hẳn, nàng hấp hối nói: “Anh ơi... em đau quá! Bọn chúng... bọn chúng đẩy em ở lại để có thể trốn thoát! Anh... em không muốn chết, không muốn chết!”

Vương Anh nắm chặt bàn tay của vợ mình và hét to: “Lũ súc sinh chúng mày, tao sẽ trả thù cả đám!”

Chút hơi thở cuối cùng, Minh Vương không thể làm được gì ngoại trừ nhìn người mình yêu ra đi, cái chết của nàng đã thức tỉnh hắn, thức tỉnh con người ẩn tàng bên trong.

Nam Phong thở dài đưa tay ra: “Đừng buồn nữa, dù sao thì cô ấy cũng đã chết rồi! Chúng ta nên nhanh chóng mai táng không thì cô ấy sẽ biến thành giống như bọn chúng!”

Minh Vương không nổi nhưng lý trí cho hắn biết rằng mình không còn cách nào khác.

Sau khi chôn cất đàng hoàng, Nam Phong quay sang hỏi: “Bây giờ anh còn làm gì nữa hay không?”

Minh Vương nắm chặt bàn tay của mình lại và nói: “Cô ấy vẫn còn cha mẹ mình và tôi cũng vậy, tôi sẽ tìm ra họ và chăm sóc thật cẩn thận!”

Nam Phong quay người đi: “Vậy thì chúng ta nên tách ra ở đây thôi, chỗ của anh đến không giống của tôi!”

Minh Vương biết Nam Phong sẽ không đáp ứng tiếp tục đi theo hắn, dù sao thì hắn cũng chẳng làm việc gì to tát đối với người này cả, việc người này giúp đỡ hắn đã quá là nể mặt rồi.

Minh Vương cay đắng nói: “Vậy thì cảm ơn anh và cũng chào tạm biệt! Mong rằng chúng ta sẽ còn ngày gặp lại!”

“Mong là như vậy!”

Nói xong, Nam Phong nhún người một cái rồi bay mất, để lại một người đàn ông vừa mất đi tất cả đang chặt vật tìm đường sống trong thế giới tối tăm này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Nhiệm vụ mới

Nam Phong đang liệt kê một loạt danh sách dày đặc những việc cần phải làm ở tận thế thì một tiếng “Ping” vang lên trong đầu báo hiệu hệ thống đã quay trở lại.

“Mẹ nó! Người có biết chúng ta đang ở trong hoàn cảnh như thế nào không?” Nam Phong than thở nói.

Mặc dù hắn đã trải qua rất nhiều chuyện thế nhưng quay trở về quá khứ thì quá là phi logic rồi.

“À mà, sao người lại chơi trò mất tích nữa vậy?”

[Hệ thống đang cập nhật bản đồ mới! Sẽ có nhiều điều chỉnh cần phải thay đổi và những nhiệm vụ mới cùng phần thưởng tương ứng!]

“Nhiệm vụ mới, phần thưởng tương ứng?” Nam Phong hoài nghi.

Hắn không dám tin cái hệ thống hồ người này, nếu có thứ gì không đáng tin nhất thì cái hệ thống này sẽ nằm ngay top một.

[Nhiệm vụ chính tuyến: Ký chủ phải trở thành chúa tể nơi tận thế! Phần quà dành cho người hoàn thành chính là thăng một cấp độ, đương nhiên không hoàn thành sẽ bị giảm một cấp!]

“Nhiệm vụ chính tuyến ư?”

Nam Phong biết vậy, lần trước hắn cũng bị ép buộc phải thực hiện một nhiệm vụ chính tuyến, căn bản nhiệm vụ loại này không thể hủy bỏ được.

May mắn thay hắn đã hoàn thành và nhận được phần thưởng phong phú, cũng nhờ vậy mà hắn có thể cứu được Agnes một mạng.

“Hừm! Người có thể cung cấp cho ta thông tin về thế giới này không?”

Dù sao thì hắn cũng cần có thông tin để dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

[Ký chủ đã quay trở lại quá khứ hình thành nên thế giới tận thế, nơi mà cô nàng Yu Mina sẽ sinh sống sau này!]

“Mẹ nó! Cái đây thì anh mày cũng đoán ra được!” Nam Phong trầm nhủ.

Hắn háng giọng nói: “Ta cần biết thêm thông tin khác, như thế thì quá ít. Ít nhất cũng phải gợi ý cách thức để hoàn thành.”

[Nhiệm vụ này ký chủ cần phải trở thành người đứng đầu của thế giới, ngài phải khiến cho tất cả con người và Zombie quy phục mình!]

“Mẹ nó! Nói thì dễ hơn làm, ta mặc dù có sức mạnh siêu hạng thế nhưng cũng không phải là thần thánh! Biết cả trái đất này có bao nhiêu người mà đòi trở thành người đứng đầu!” Nam Phong bực tức nói, hắn biết nhiệm vụ này không hề đơn giản chút nào.

“Thôi không nói với nhà người nữa ta sẽ đi chuẩn bị một số thứ! “Chúa tể nơi tận thế” ư? Nghe có vẻ quen quen!”

Nam Phong cảm giác mình đã nghe thấy từ này ở đâu đó rồi.

...

Hắn dự định sẽ đi dự trữ một nguồn nước không lồ.

Thời gian đầu vấn đề về nguồn nước vẫn không được mọi người chú trọng, thế nhưng càng về sau nó lại càng quan trọng và thiết yếu.

Những nguồn nước sau này hầu như bị nhiễm bẩn bởi vi khuẩn, trừ phi con người tìm ra được giải pháp chứ không sẽ rất là kham khổ để có thể sống sót.

Hắn nghe Yu Mina kể về thời đại này, mọi người muốn nước để uống cũng khó chứ lấy gì để sinh hoạt hàng ngày.

Phải đến tận chục năm sau con người mới tìm ra được giải pháp tinh lọc lại nguồn nước để giúp họ có thể sống sót.

Sau khi thu thập rất nhiều nước từ các thùng phi dự trữ của những hộ gia đình và những máng nước sạch, lúc này Nam Phong đã an tâm hơn nhiều.

Nếu nói nước là tiền thì hẳn chắc chắn là một tên địa chủ giàu có nhất vùng.

Nói về thứ quan trọng tiếp theo thì không khỏi kể đến lương thực, mặc dù hẳn có thể nhịn đói dăm ba ngày nhưng vẫn không thể dùng ích cốc đan đề thay thế cho lương thực.

“Ta nhớ là cách đây không xa có một siêu thị Big C chứa đầy ắp lương thực! Nếu đòi lại người thường thì chắc chắn sẽ không dám vào, nhưng với ta thì... Khả khả!”

Hắn cũng không chắc chắn có siêu thị như vậy ở thế giới này hay không, dù sao hắn đang ở một thế giới khác mà.

Không khó để có thể tìm ra siêu thị Big C, nó chiếm một vị trí đắc đạo ở đường Đường Lâm nơi mà ai cũng có thể nhìn thấy rõ.

“May là dị giới này vẫn không quá khác biệt với thế giới cũ của mình!” Nam Phong hí hửng nói, nếu như vậy thì hẳn có thể tìm thêm được một vài siêu thị nữa, đến lúc đó vấn đề lương thực không còn là thứ gì quan trọng nữa.

“Đúng là đồng Zombie thật!” Nam Phong tặc lưỡi nói.

Zombie lượn lờ xung quanh siêu thị đông như trẩy hội, Nam Phong cũng không muốn “dứt dây động rừng”, hắn dùng công lực của mình nhanh chóng đi vào từ bên trên nóc siêu thị.

Bên trong Zombie nhiều không kém, ở những nơi đông đúc như vậy thì tìm ra một người sống sót là điều không thể nào.

Cứ ba bước là có một Zombie ngã xuống, lúc này xung quanh hắn tràn ngập những xác chết nằm la liệt.

Với kinh nghiệm chiến đấu Zombie phong phú cùng với lịch duyệt của mình thì không khó để hắn có thể giải quyết được những con Zombie này một cách dễ dàng mà không gây ra tiếng ồn.

“Đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà mà!”

Nam Phong lúc này đang lau sạch thanh “lang nha kiếm” mà lão cái bang tặng trước khi trở về, hắn cũng không muốn dùng đến bảo kiếm này nhưng cũng không muốn bị nhiễm bẩn.

“Lão cái bang này cũng thật là keo kiệt! Ta nài nỉ mất mấy ngày mới đưa ra được một thanh kiếm và một cái áo giáp cấp độ thấp.”

Nếu để cho lão cái bang nghe thấy được thì không biết có tức chết hay không nữa, thanh kiếm này chính là thánh khí trong giang hồ mà đến tay Nam Phong thì lại là một thứ bỏ đi.

Nhất là “bảo ý giáp” có thể đón đỡ được tông sư “phá khí kỳ” đỉnh phong và một chương toàn lực của một “hóa khí kỳ” đại tông sư, cái nào mà không phải là bảo bối được nhân sỹ võ lâm thèm khát cơ chứ.

Mặc dù nhưng binh khí này vẫn chưa thể đạt đến cấp độ “linh khí”, thế nhưng cũng là hảo binh khí chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

“Hừm! Ta cảm thấy một luồng khí tức của Zombie cấp một là loại trưởng thành, nếu so ra với nhân loại bình thường thì mạnh hơn rất nhiều! Không ngờ mới ngày đầu của tận thế mà loại Zombie này đã hình thành rồi!”

Năm, sáu con Zombie cấp một từ xa tiến lại gần và tấn công Nam Phong, loại Zombie này mặc dù mạnh hơn thường nhân rất nhiều lần nhưng vẫn là cái loại không có não, chỉ biết tấn công theo bản năng.

Nếu loại Zombie này mà tiến hóa lên cấp độ hai thì có thể nhận biết được đối thủ của mình, nếu lên được cấp độ ba thì trí thông minh của bọn chúng sẽ không khác nhân loại là bao, còn nếu là cấp độ bốn thì có thể đọ sức với hắn ngay lúc này.

“Haizz! Mới vào game mà đã là boss rồi thì cũng thật là buồn chán!” Nam Phong thở dài lắc đầu, trông bộ dạng hắn lúc này rất giống với một tên thèm đòn, một tên yy tự mãn.

Vung một kiếm sáu viên ngọc nằm gọn gọn trong tay của Nam Phong, hắn tiện tay ném vào trong nhẵn trữ vật, mấy viên ngọc này mặc dù không còn tác dụng gì đối với hắn nhưng sau này chắc chắn sẽ có chỗ dùng đến, không thể lãng phí được.

Nam Phong vơ vét một hồi mà chỉ đầy được nhẵn chữ vật còn không gian hệ thống thì vẫn còn nguyên vẹn, với số lượng như vậy mà một mình hắn thì cả năm ăn uống phê phồn có khi còn không hết được.

Hắn nhanh chóng rút lui và đi tìm thêm một vài siêu thị nữa để vơ vét.

Cả cái Hải Phòng này nói lớn cũng không phải mà nói nhỏ cũng chẳng đúng, thế nhưng số lượng siêu thị cũng khá là khiêm tốn, tính ra cũng chỉ có vài ba cái nằm dài rác mà thôi, nhưng số lượng siêu thị mini thì rất là nhiều.

Hắn cũng không phải thánh nhân nhưng cũng không phải là một tên mất hết đạo đức, dù sao thì mình ăn thịt cũng phải nhà một ít canh cho người khác, nếu mà súc hết thì quá là vô nhân đạo.

Với lại số lượng lương thực như thế này nếu mà biết tích kiệm thì cũng đủ cho hắn sinh tồn một vài năm rồi.

“Ta vẫn nên hoàn thành nhiệm vụ để quay trở về với Yu Mina thì hơn! Không biết nàng ấy có bị làm sao không, dù sao lúc mình đi thì Phong thành rất là bất ổn!”

Quay đầu bước đi, Nam Phong bắt đầu con đường trở thành “Chúa tể nơi tận thế” của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Lòng người

Một tuần kể từ ngày hắn thu thập đủ nguồn lương thực dự trữ, đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Thành phố ngập chìm trong khói lửa, đâu đâu cũng là tiếng hô hào chạy trốn, tiếng gầm gừ của loài sinh vật Zombie vang lên khắp mọi nơi.

Có những nhóm người đã tập trung lại để cùng nhau thoát khỏi con Zombie triều cường, đương nhiên mọi người với đủ các thành phần thế nên cũng chẳng hề vui vẻ gì, nhưng để sống sót bọn họ phải miễn cưỡng hợp tác với nhau.

Quân đội Trung Quốc đã bắt đầu rút về nước theo mệnh lệnh của chính phủ, bọn chúng không thèm đoái hoài gì đến những người dân vô tội trên mảnh đất hình chữ S này, đối với bọn chúng thì tổ quốc là trên hết.

Mà người dân Việt Nam cũng chẳng chào đón gì nhóm người này, thế nhưng khi nhìn thấy bọn họ bỏ đi thì cũng có phần nào đó lo lắng, dù sao để bảo toàn tính mạng của mình thì loài người sẽ sẵn sàng làm tất cả mọi thứ.

Nam Phong đi dạo xung quanh như sân sau của nhà mình, đối với bọn Zombie còn chưa đạt đến cấp một này thì hẳn chẳng hề sợ hãi chút nào, gặp con Zombie nào không biết sống chết tiến lại gần thì hẳn sẽ tiện tay gạt bỏ.

“Hừ! Bọn lính tàu đã rút lui nếu không thì ta cũng sẽ tiện tay mà giải quyết bọn chúng! Dám coi thường người dân Việt Nam à, đúng là không biết chữ chết viết như thế nào mà!” Nam Phong hừ lạnh một tiếng.

Tâm lý của hắn không phải kỳ thị người dân Trung Hoa thế nhưng hắn lại cực kỳ ghét chính phủ của đất nước này, bọn họ sẽ bắt chấp tất cả mọi thứ để vơ vét những thứ gì tốt nhất về mình.

Hắn cũng chưa thật sự “giết người” bao giờ, thế nhưng nếu để lựa chọn đứng lên bảo vệ tổ quốc thì cũng chưa biết chừng.

Đi dạo một hồi Nam Phong nhìn thấy một nhóm người trong đó có cả phụ nữ, đàn ông, người già và trẻ nhỏ cùng nhau kết thành một đội ngũ do một người đàn ông trung niên dẫn đầu, có vẻ bọn họ đang bị lục đục nội bộ khi một nhóm người đã bắt đầu to tiếng với nhau.

Có một nhóm người muốn những người già phải bị bỏ lại, một số khác là thân nhân của những người này thì lên tiếng phản đối, điều đó dẫn đến tranh chấp giữa đôi bên.

“Hừ! Những lão già này cũng đã đến tuổi rồi và chẳng làm được điều gì cả, dẫn theo bọn họ chỉ tội mang nặng vào người, có khi lại chết oan!” Một người thanh niên trẻ tuổi hừ lạnh nói.

Một người phụ nữ trung niên lên tiếng phản bác: “Đây là vì bọn họ không phải thân nhân của các người, nếu là cha là mẹ của các người thì người có dám nói điều đó hay không chứ?”

Người thanh niên này lạnh lùng nói: “Đó cũng là vì bọn họ không phải là cha mẹ, là ông bà của chúng tôi, với lại tôi cũng chỉ theo ý kiến số đông mà thôi, mọi người đều ủng hộ việc này, không chỉ vì một số người mà lại làm hại cả một tập thể được!”

Một người đàn ông trung niên dường như là chồng của người phụ nữ này đứng ra che chắn trước mặt vợ mình và nói: “Hừ! Người trẻ tuổi các người thật đúng là vô lương tâm, nếu các người đã nói như vậy thì chúng ta sẽ tách ra ở đây!”

“Tách thì tách, chúng ta cũng không muốn có vài kẻ ăn không ngồi rồi ở trong đội ngũ! Ta nói có đúng không hả?”

Người thanh niên này gần giọng một cái rồi liếc mắt nhìn xung quanh, mọi người trông thấy ánh mắt của hắn ta đảo qua thì đều cúi đầu xuống không dám lên tiếng.

Người đàn ông trung niên và một vài người nữa thấy vậy thì lắc đầu ngao ngán, người này nhìn về phía người đội trưởng và nói: “Ý kiến của anh thế nào Trung, dù sao thì anh cũng là người dẫn đầu và đưa ra quyết định ở đây?”

Người đàn ông tên Trung từ tốn nói: “Chẳng phải chúng ta đã có quyết định rồi sao?”

Người đàn ông trung niên nghe thấy vậy thì chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi và mang theo những người có cùng ý kiến với mình.

Người này trước khi đi vẫn cố quay lại nói: “Rồi các người sẽ phải hối hận!”

Người tên Trung cười trừ từ tốn đáp lại: “Tôi nghĩ người phải hối hận sẽ là các người!”

“Chúng ta đi!”

Đội ngũ của người đàn ông tên Trung nhanh chóng bước đi và bỏ mặc lại những người có ý kiến bất đồng với mình.

Có một số người vì sợ hãi không chịu được mà quay đầu đi theo người đàn ông tên Trung kia.

Người đàn ông trung niên lên tiếng phản đối nhìn thấy vậy thì nói không lên lời, tay ông ta run run chỉ vào người kia và nói: “Anh... anh... sao anh lại? Chúng ta chẳng phải là bạn bè hay sao?”

Người này dùng ánh mắt xin lỗi nhìn người bạn của mình: “Xin lỗi, tôi cũng chỉ vì gia đình của mình mà thôi!”

Nói xong, hắn ta kéo tay vợ và con gái mình tách ra khỏi đoàn người đang bị bỏ lại phía sau.

Một ông lão trong đội ngũ thấy thế thì dùng bàn tay run rẩy nắm lấy bả vai của người đàn ông trung niên và nói: “Cũng chỉ tại chúng ta mà làm chậm chễ các con, người già chúng ta sống cũng đủ lâu rồi nếu không con cứ đi theo nhóm người kia đi, có khi lại tìm được một con đường sống!”

Một người trong đội ngũ cười khỏ và nói với ông lão này: “Lão bá nói đùa, dù bọn chúng không bỏ lại chúng ta lần này thì cũng sẽ có lần khác. Có khi trong lúc quan trọng chúng ta lại bị mang ra làm cừu non thế mạng cũng nên!”

“Haizz! Đúng là lòng người mà, sống đến ngần này tuổi rồi ta còn gì mà chưa trải qua nữa chứ, không ngờ hôm nay lại... Haizz!”

Nam Phong đứng ở trên cao nhìn thấy hết mọi thứ, hắn chỉ cười lạnh một tiếng, hắn nhớ lại câu nói mà mình đã từng nghe được bởi một nhân vật phản diện trong bộ phim “The dark night” nổi tiếng có tên là Joker:

“Tất cả những thứ đạo đức, nguyên tắc của chúng, tất cả là một trò đùa tẻ nhạt. Gặp phải chút hiểm họa sẽ bị rũ bỏ cả thôi! Chúng nó sẽ chỉ tốt đẹp cho đến chừng nào còn có thể. Ta sẽ chứng minh cho người thấy. Khi mà biến cố thực sự xảy ra, thì lũ... văn minh này, chúng sẽ ăn thịt lẫn nhau.”

Bây giờ, hắn mới thấm thía câu nói này, mặc dù Joker là một tên tâm thần chỉ có trong truyện tranh và không có thật, thế nhưng không thể phủ nhận lời của hắn ta nói hoàn toàn đúng, ít

nhất là trong hoàn cảnh này.

Con người chỉ đến giờ khắc quan trọng mới bộc lộ bản tính vốn có của mình.

Hắn cũng không muốn phán xét người nào cả vì ngay chính hắn nếu ở trong hoàn cảnh như vậy, không có sức mạnh này thì có khi cũng sẽ làm theo xu hướng số đông và tẩy chay một số người để tìm đường sống.

Kể cả như vậy thì hắn cũng không hoàn toàn thích loại người này, nếu để lựa chọn hắn sẽ đi cùng nhóm người kia còn hơn là đi theo nhóm người số đông, vì không biết một lúc nào đó hắn sẽ bị những người này đâm một dao sau lưng nữa.

“Minh hiện giờ cũng chưa tìm ra cách thức hoàn thành thôi thì đi theo nhóm người kia vậy, có khi lại nghĩ ra phương án giải quyết cũng nên!”

Nói là làm Nam Phong nhảy vào một góc tối và từ từ tiến lại gần đội ngũ bị bỏ lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Ra nhập

“Xin chào mọi người! Tôi có thể gia nhập cùng với mọi người được không?” Nam Phong từ trong bóng tối bước ra ngoài và hào sảng nói.

Mọi người đều giật mình nhìn về phương hướng chàng trai lạ mặt xuất hiện.

Sau vụ việc lần này ít nhiều thì bọn họ có lòng phòng bị với người khác hơn, họ nghĩ rằng có những người không có chung lý tưởng với mình thì rất khó có thể đi chung đường.

Đa số mọi người trong nhóm đều nghĩ như vậy, nhất là những thanh thiếu niên trẻ tuổi chưa nếm trải chuyện đời lại càng đề cao cảnh giác hơn nữa.

Chỉ là những người già sống không biết bao nhiêu năm tháng thì lại có suy nghĩ khác, họ cảm thấy chàng thanh niên này đáng để kết giao, dù sao thì có thêm một đồng đội vẫn hơn là một kẻ thù và còn có thể tăng thêm tỷ lệ sống sót nữa.

Người đàn ông đứng ra phản đối lúc trước nay đã trở thành thủ lĩnh của nhóm, ông ta nhìn Nam Phong với ánh mắt nghi ngờ nhưng vẫn đứng ra chào hỏi: “Xin chào! Không biết cậu là ai và vì sao lại muốn gia nhập cùng chúng tôi?”

Nam Phong không lấy làm bất ngờ với sự cảnh giác của người này, dù sao thì với những người đã phải trải qua tình huống như vậy, bị đồng đội, bạn thân phản bội thì đều có tâm lý này.

Hắn cũng không cảm thấy khó chịu mà nở nụ cười thân thiện: “Tôi tên là Vũ Nam Phong, tôi không có ý gì xấu với mọi người, dù sao đến thời điểm này thì tất cả vẫn nên đoàn kết với nhau, cùng nhau vượt qua hoàn cảnh khó khăn!”

Hữu Đăng vẫn cảm thấy nghi ngờ về câu trả lời của Nam Phong, ông ta đặt ra nghi vấn: “Cậu ở đây thì chắc cũng đã nhìn thấy hoàn cảnh lúc này rồi, đừng nói với tôi là không biết, tôi không tin điều đó đâu! Nếu đã nhìn thấy vậy thì cũng rõ ràng, đội ngũ của chúng tôi kém hơn đội ngũ lúc này không chỉ một bậc! Vậy sao cậu lại chọn chúng tôi thay vì bọn họ?”

Một câu hỏi rất là rõ ràng, “không công bất thụ lộc”, đây cũng là suy nghĩ chung của đại đa số mọi người.

Nam Phong từ tốn nói: “Nếu chú đã biết được vậy thì cũng hiểu tính cách của đội ngũ lúc này rồi! Chú nghĩ sao nếu tôi đi theo bọn họ, phải chăng là cứu non dự trữ để thế mạng?”

Ông lão cha của người đàn ông nghe thấy vậy thì ha hả cười: “Đừng lắm! Hiếm có người trẻ tuổi nào lại có suy nghĩ thấu đáo như cậu! Hầu như mọi người chỉ biết đến cái lợi trước mắt mà quên đi nguy hiểm sau này!”

Nam Phong hí hóp mắt lại nhìn ông lão rồi nói: “Không biết lão bá là...”

“Ta tên là Nguyễn Hữu Thành, một ông lão gần đất xa trời mà thôi! Chỉ là một người thanh niên như cậu lại có suy nghĩ thấu đáo không bị cám dỗ làm mờ mắt thì thật là hiếm có!”

“Quá khen, quá khen!” Nói là vậy nhưng trong đầu của hắn lúc này đang mừng thầm vì mục đích của mình sắp hoàn thành.

Hữu Đăng thấy cha của mình có ý tiếp nhận người này thì cũng không làm khó nữa, ông ta nói: “Nếu đã vậy thì nhóm chúng tôi hoan nghênh cậu ra nhập, chỉ là mong cậu không có ý đồ gì với nhóm thì chúng tôi sẽ đối đãi với cậu như một thành viên bên trong. Mọi người cảm thấy thế nào?”

Hữu Đăng quay về phía mọi người để trưng cầu ý kiến của họ, hắn không thấy ai phản đối thì mỉm cười nói: “Vậy thì hoan nghênh cậu gia nhập với chúng tôi, tôi tên là Nguyễn Hữu Đăng! Người nói chuyện hồi nãy với cậu chính là cha của tôi!”

Ông lão thấy thế thì gật đầu cười với Nam Phong.

Hữu Đăng tiếp tục nói: “Bên cạnh là vợ tôi Lưu Thị Nga và con trai Nguyễn Hữu Sơn. Còn đây là những thành viên trong nhóm của chúng tôi, tôi sẽ để cho bọn họ tự giới thiệu về mình!”

“Tôi tên là...”

Lần lượt từng người một đứng ra giới thiệu với Nam Phong, trong toàn đội ngũ nếu tính cả ông lão và gia đình của lão thì có hết thảy 23 thành viên và hầu hết bọn họ đều quen biết với nhau.

“Tôi xin tự giới thiệu một lần nữa, tôi tên là Vũ Nam Phong! Rất hân hạnh được đồng hành cùng mọi người!”

Màn chào hỏi kết thúc mọi người lại tiếp tục lên đường.

Hữu Đăng cố ý đi chậm lại cùng cha của mình và một vài người khác tụ họp để thương lượng về một vấn đề gì đó.

Hữu Đăng lên tiếng trước: “Không biết mọi người nghĩ sao về người này?”

Ông lão Hữu Thành lên tiếng đáp lại: “Ta hồi trẻ cũng đã từng ra nhập quân đội và làm một quân nhân, khi nhìn thấy dáng vẻ của người này rất giống với một người luyện võ, võ cùng rắn chắc khỏe mạnh, nếu phải địch lại thì chúng ta cũng chưa chắc có thể chế ngự được người này!”

Một người khác tầm lục tuần lên tiếng: “Vậy thì sao anh lại còn ủng hộ hắn ta chứ, chẳng phải là muốn dẫn sói về nhà hay sao?”

Ông lão cười trừ đáp lại: “Anh sai rồi! Nếu một kẻ như vậy thì sẽ chọn những đội ngũ hùng mạnh hơn, dù sao thì hắn ta cũng không sợ bọn họ lật lên được bàn cân gì. Vậy thì sao anh lại chọn chúng ta thay vì bọn họ cơ chứ?”

“Vi sao vậy?” Cả Hữu Thành và ông lão tầm lục tuần kia đều đồng thanh hỏi.

“Vi sao ư? Tại vì hắn nhìn ra được nhân phẩm của mỗi người, nhìn ra được sự đoàn kết của chúng ta! Ở đời không sợ lũ ô hợp mà chỉ sợ bị bọn tiểu nhân hãm hại, người như anh chắc đã phải hiểu rõ điều đó rồi chứ!”

Một ông lão khác từ lúc nãy đến giờ không lên tiếng nay nói: “Vậy là... anh định lợi dụng và khống chế người này sao?”

Ông lão Hữu Thành từ tốn đáp lại: “Cũng có thể, nếu chúng ta biết dùng người thì sẽ tốt hơn rất nhiều, với lại... Tôi có một cảm giác đi cùng người này sẽ rất là an toàn, cảm giác này đã cứu tôi rất nhiều lần!”

“Thế thì tốt! Ít ra chúng ta có thể an toàn hơn một chút!”. Ông lão tầm lục tuần hoan hỷ nói nhưng sau đó lại nghiêm mặt lại: “Tôi có một chuyện muốn nói với mọi người, mong rằng mọi người đừng nên chê trách!”

“Là gì vậy? Anh cứ nói đi, chúng ta đều là người quen của nhau mà!”

Ông lão tầm lục tuần thờ dài nói: “Thật ra bí mật này tôi cũng không hề muốn nói ra ngoài, nhưng chúng ta đã ở trong hoàn cảnh như vậy rồi thì tôi không thể không nói!”

Dừng lại một chút ông lão nói tiếp: “Thật ra tôi có một người con trai là thành viên trong một đội binh lính đặc biệt của chính phủ. Khi tận thể buông xuống nó đã từng nói muốn đón tôi nhưng không thể, nhưng chỉ cần tôi đến địa điểm tập kết của nó thì nó sẽ bảo vệ cho tôi!”

“Còn chuyện này nữa sao? Vậy thì tốt rồi, may mắn là bè của lũ của tên kia không biết được điều này, nếu không sẽ tức chết!”

Hữu Đăng hoan hỷ nói, ông ta cảm thấy tách ra khỏi nhóm người kia cũng không hoàn toàn là bất đắc, ít nhất bọn họ còn có một tia hy vọng sống sót.

Ông lão Hữu Thành thờ hắt ra một hơi: “Anh Ba, lời nói của anh lúc này đã cứu chúng tôi một mạng rồi! Mặc dù, chúng ta vẫn vẫn biết rằng quân đội sẽ bảo vệ cho nhân dân, nhưng tôi đã từng ở trong đó nên biết rất nhiều thứ. Đôi khi có những trường hợp “thần bất do kỷ”, không hoàn toàn có thể theo ý mình. May mắn thay ông lại có một người con trai như vậy, nếu không chúng ta sẽ...”

Mọi người vây quanh đều cảm kích nhìn ông lão tên Ba, mặc dù nó chỉ là một gọng cò hy vọng nhưng đều có thể thấp lên được ngọn lửa trong lòng họ và người thấp lên ngọn lửa đấy sẽ chính là ân nhân cứu mạng.

Nam Phong mặc dù đi phía trước rất xa nhưng những gì mà nhóm người Hữu Đăng nói hắn đều nghe thấy hết, hắn chỉ cười nhẹ một tiếng rồi nghĩ: “Muốn không chế ta ư, đúng là vọng tưởng? Nhưng mà những người này sẽ đưa ta đến chỗ có quân đội vậy thì ần nhân một chút cũng được, dù sao một ít tiểu tâm tư này ta cũng không sợ!”

Đoàn người với những tâm tư, suy nghĩ khác nhau lại tiếp tục cuộc hành trình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Cao thủ

Sau vài ngày mọi người cũng dần quen thuộc với nhau hơn, đích đến của họ chính là tỉnh Hải Dương.

Vừa không được sử dụng phương tiện lưu thông trên đường phố lại vừa phải tránh né những đợt Zombie triều cường khiến cho đội ngũ của họ đi lại rất chậm chạp.

Không phải họ không muốn di chuyển bằng những phương tiện tiên tiến nhưng nhóm người của họ rất đông, với lại họ cũng từng nhìn thấy có người khởi động xe dẫn đến Zombie triều cường khiến cho cả người lẫn xe đều táng mạng trong cơn sóng dữ đó.

Có cả những người lớn tuổi trong đội ngũ thế nên việc di chuyển có phần khó khăn hơn rất nhiều, nhưng có một điều may mắn chính là trong mấy ngày qua dường như bọn họ không phải chạm chán với nhóm Zombie nào.

Tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, khí thế dần tăng lên.

Thế nhưng bọn họ không biết rằng may mắn đó đều đến từ một chàng trai mà họ mới nhận vào đội ngũ.

Cứ mỗi khi màn đêm buông xuống hắn lại tiếp tục công việc càn quét Zombie của mình, một phần là để luyện tay nhưng lý do chính vẫn là nhanh chóng đưa những người này đi gặp “đội đặc nhiệm bí mật” của chính phủ.

Trong những ngày càn quét Zombie hắn nhận ra một điều, bọn Zombie này tiến hóa rất nhanh chóng, hầu hết bọn chúng đều đã tiến hóa lên cấp độ một, có những con còn tiến hóa đến cấp độ hai.

Hắn rất là lo lắng cho tương lai của thế giới, nếu cứ đà này sợ rằng Zombie cấp độ bốn sẽ nhanh chóng được ra đời trong khi con người vẫn chưa tìm ra phương pháp khắc chế bọn chúng.

Nam Phong cau mày suy nghĩ: “Có khi ta nên đẩy nhanh tiến độ nếu không đợi có một chút thành tựu thì thế giới này đã trở thành thiên đường của lũ Zombie này rồi!”

Trong khi hắn vẫn còn mải mê suy nghĩ thì ông lão tên Ba bỗng sung sướng kêu lên một tiếng: “Đến rồi! Chúng ta sắp đến nơi rồi! Với ký hiệu mà con trai tôi để lại thì đội ngũ của nó đang ở phía trước cách đây không xa!”

Mọi người nghe lão nói như vậy thì như được buff thêm một liều viagra, họ xắn ống quần của mình lên và chạy hết sức bình sinh.

Những người lớn tuổi trong đội ngũ như được trẻ lại, họ cũng làm theo những thanh niên trong nhóm và chạy thật nhanh về phía trước.

Càng đến gần mọi người lại càng vui mừng ra mặt.

“Ba! Ba đến rồi!”

Một giọng nói từ xa vang lại, cuối cùng nhóm người của Nam Phong cũng đến nơi và người đang gọi họ từ xa đích thị là con trai của lão Ba này.

Hai cha con tay bắt mặt mừng như thể trải qua cả một thế kỷ vậy.

Ông lão cười lớn và giới thiệu từng người một với con trai của mình.

Người con trai kích động chấp tay lại và nói: “Cảm ơn mọi người đã chiếu cố cho cha tôi trong thời gian qua!”

“Không có gì, chúng tôi đều là lão bằng hữu của nhau cả!”

Tất cả mọi người đều đến nơi an toàn khiến cho bọn họ cũng có phần thoải mái hơn rất nhiều.

Người thanh niên này nói tiếp: “Nghe cha tôi kể lại thì mọi người một đường đi đến đây không gặp nhóm Zombie nào, có thì cũng chỉ là những con lẻ tẻ? Thật là kỳ quái lũ Zombie hoạt động ở khu vực này rất là nhiều, không có lý nào mà mọi người một đường quá quan lại dễ dàng được như vậy, trừ phi...”

“Haha! Chắc là tôi đã nghĩ nhiều rồi, có thể mọi người gặp phải vận may nhất thời thì sao?” Người thanh niên này đang định nói gì đó nhưng lại lựa chọn dừng lại.

Mọi người trong nhóm đều cho là đúng và chấp tay lạy thần phật mang đến may mắn cho mình.

Sắp xếp ổn thỏa cho đội ngũ của cha mình, người thanh niên này vội vàng chạy đến lều vải dành cho chỉ huy trưởng.

Khi tiến lại gần người này bị hai quân nhân khác chặn lại trước cửa.

“Báo! Tôi có việc quan trọng cần thông báo với chỉ huy!”

“Được rồi! Cho cậu ta vào trong!” Một giọng nói uy nghiêm từ bên trong vang vọng ra ngoài.

Bên trong lều vải là một người đàn ông tầm tuổi tứ tuần đang theo dõi bản đồ trên bàn làm việc của mình, thấy người thanh niên này bước vào trong thì người đàn ông dừng lại công việc của mình và quay đầu lên nói: “Có chuyện gì thì nói nếu không chúng ta sẽ chuẩn bị xuất phát!”

Người thanh niên này mặc dù được đào tạo một cách chính quy nhưng khi đứng trước thần tượng của mình thì lại như một đứa trẻ bối rối, hồi hộp: “Thưa chỉ huy, có một sự việc rất kỳ lạ mà thuộc hạ muốn thông báo với ngài! Trong đội ngũ đi đến vừa rồi có một sự việc rất là kỳ quái, bọn họ không hề gặp chướng ngại gì khi đến đây. Thiết nghĩ trong đội ngũ của họ có...”

“Một cao thủ chứ gì?” Giọng nói uy nghiêm lại một lần nữa vang lên, sau đó người này lại tiếp tục nói: “Một người mà có thể đảm bảo an toàn cho cả một đội ngũ như vậy chúng tôi người này phải là một cao thủ siêu hạng!”

“Đúng vậy! Thế nên thuộc hạ phải nhanh chóng chạy đi thông báo cho ngài biết ngay, nếu tìm được người này đứng ra giúp sức thì chúng ta sẽ giảm thiểu được phần lớn thương vong trên đường!”

Người chỉ huy trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Thế cậu có làm lộ ra ý định của mình hay không?”

“Thưa ngài là không! Tôi vẫn chưa hề đề cập gì đến chuyện này!”

“Tốt lắm! Những cao thủ như vậy thường có tính tình cổ quái, nếu người này muốn ẩn nhẫn thì chúng ta cũng không cần phải nói ra làm gì, như thế vừa tạo được thiện cảm với người này, có khi một lúc nào đó chúng ta sẽ cần người này đến giúp sức cũng nên.”

Nói một hồi vị chỉ huy phất tay ra hiệu cho người thanh niên đi ra ngoài.

Trong lều vải một mình vị chỉ huy trầm ngâm nói: “Cao thủ một mình giải quyết hết lũ Zombie ư? Nếu người này gia nhập quân đội thì đất nước như có thêm một mãnh tướng!”

Vị chỉ huy gấp bản đồ trên bàn lại rồi nói vọng ra ngoài: “Tất cả nghe lệnh của ta! Xuất phát! Cùng nhau tiến về thủ đô!”

“Yes sir!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đối mặt với Zombie cấp hai đỉnh phong

Theo quan sát của Nam Phong thì nơi này tập trung rất nhiều người trong đó có cả những quan chức có thực quyền và người dân bình thường, mục tiêu của họ chính là tiến về thủ đô và nó cũng trùng với mục tiêu của hắn.

Dường như hắn khá là may mắn khi đến nơi vào đúng thời điểm mà họ chuẩn bị khởi hành, chỉ chậm một chút nữa thôi là hắn sẽ bị bỏ lại phía sau.

Những người dân bình thường có thể đến được đây hầu hết đều là thân nhân của những thành viên trong đội quân, cũng có một phần là nhờ vào may mắn hoặc giống như Nam Phong đi cùng thân nhân của họ.

Thành ra số lượng người dân cần được bảo vệ lên đến rất nhiều, có phần vượt qua cả những người bảo vệ họ.

Theo tính toán của hắn thì với số lượng như vậy để đi đến thủ đô sẽ bị hao mòn dần.

Cùng là đồng bào với nhau nếu nói không quan tâm là giả nhưng hắn muốn cũng không có lực, nếu để bảo đảm an toàn cho một nhóm người thì hắn còn có thể làm được nhưng nếu là cả một tập thể to lớn lên đến mấy nghìn người thì đó là một điều không thể.

Đội ngũ mà hắn gia nhập được xếp đến một khu vực khá tốt dành cho những thân nhân và người nhà cán bộ.

Theo như hắn biết thì chỉ có những người như vậy mới được sắp xếp đến khu vực này còn lại thì phải di chuyển đến khu vực khác, thế nhưng nhóm của hắn lại là một ngoại lệ khi tất cả đều được vào trong đó.

“Thật là kỳ quái! Nếu như vậy thì con trai của lão Ba là một nhân vật không tầm thường chút nào, hoặc là... Mong rằng không như những gì mà mình nghĩ!” Nam Phong chau mày suy nghĩ.

Hắn rất ghét khi bị người khác lợi dụng nhưng nếu bọn họ biết điều thì hắn cũng chẳng muốn làm khó họ, có khi vào những thời khắc quan trọng hắn lại đứng ra giúp đỡ một phen cũng nên.

Dù sao, hắn cũng là người con đất Việt, người mang trong mình dòng máu con rồng cháu tiên, dù thế giới này không phải thế giới gốc của hắn thì hắn vẫn muốn đóng góp một phần sức lực của mình vào đó.

Hắn vẫn còn trẻ, bầu nhiệt huyết trong người chưa bao giờ vụt tắt.

“Ha ha! Đàng huynh đệ không ngờ ngươi vẫn còn sống sót!” Một tiếng cười lớn vang lên làm cho Nam Phong giật mình và dừng lại tu luyện.

“Thành Trung là ngươi! Không ngờ ngươi cũng đến được đây!” Một giọng nói tức giận ngay lập tức đáp trả và Nam Phong nhận ra ngay giọng nói đó chính là của Hữu Đẳng, vị đội trưởng trong nhóm của hắn.

Thành Trung khinh bỉ nhìn người trước mặt mình và nói: “Tôi không ngờ anh cũng đến được đây cơ đấy, chi là... Mọi người đâu hết rồi, chẳng lẽ chỉ có một mình anh sống sót hay sao? Vậy thì tôi xin hết sức chia buồn! Ha ha ha!”

Nghe thấy vậy Hữu Đẳng không còn cảm thấy tức giận nữa mà nở nụ cười khinh bỉ: “Haha! Ngươi đoán sai rồi, Thành Trung à! Đội ngũ của chúng ta không thiếu một ai, không ai bị bỏ lại cả!”

“Không thể nào, ngươi đừng có chỉ vì một chút mặt mũi mà buông lời dối trá!” Thành Trung hét lên một tiếng.

Hắn không tin đội ngũ già nua, yếu đuối này lại đều bình an sống sót được, đến ngay cả đội ngũ của hắn khi đến được đây cũng mất đến quá nửa và hắn phải dùng rất nhiều thủ đoạn, trong đó có cả lợi dụng đồng đội của mình để sống sót.

“Ha ha! Không có gì là không thể, Thành Trung, ngươi tính toán sai rồi!”

Hữu Đẳng quay về phía lều trại và nói to: “Mọi người ra đây đi, xem xem chúng ta có người quen đến thăm hỏi này!”

Lục đục từng người một bước ra ngoài, hai mươi ba người không thiếu một ai khiến cho Thành Trung tức đến độ mặt mũi đỏ gay gắt, nhưng sau đó hắn ta lại giật mình, hắn biết khu vực này chỉ dành cho những người nhà của quân nhân và quan chức, không có lý do nào mà cả hai mươi ba người này đều được vào đây hết.

Ngay đến đội ngũ của hắn thì chỉ có mình hắn mới may mắn được vào trong vì có một người em trai đang làm binh lính trực thuộc nhóm quân đội này.

“Còn gì để nói không, nếu không thì xin mời, chúng ta không tiếp đón loại người như ngươi!”

Nói ra những lời này mà Hữu Đẳng và hai mươi hai người bị bỏ lại đều cảm thấy thoải mái trong lòng, đúng như câu nói vật đổi sao rời, mới có vài ngày mà tất cả đều đã thay đổi, vị thế của Thành Trung và Hữu Đẳng được hoán đổi cho nhau.

“Ngươi... ngươi... các ngươi...” Thành Trung tức giận đến độ không thốt ra thành lời mà chỉ có thể hậm hực bỏ đi trước tiếng cười đắc ý của hai mươi ba thành viên cũ trong đội của hắn.

Vừa đi hắn ta vừa nghĩ: “Không thể nào mà tất cả bọn chúng đều được đặc cách ở khu vực đấy, ta phải tra cho rõ ràng mới được!”

Nói xong hắn vội vã tiến đến chỗ của em trai mình.

Nam Phong nhìn thấy hết thấy mọi thứ nhưng chỉ cười trừ lắc đầu, dù sao thì hắn cũng là một người thanh niên tràn đầy nhiệt huyết thế nên cũng thích thú với những chuyện tiểu lâm “kê cười người hôm trước hôm sau bị cười ngược”, chuyện đó rất là thú vị a.

“Thôi thì cũng là kết một thiện duyên với những người này vậy!”

Quân đội bắt đầu khởi hành nhưng di chuyển rất là chậm chạp, mặc dù bọn họ có phương tiện cơ giới nhưng cũng không dám đi quá nhanh, một phần là vì đường phố lúc này rất loạn, xe cộ chất thành từng đống rải rác trên đường đi, một phần khác chính là số lượng người cần được bảo vệ lên đến mấy nghìn, bọn họ phải chia nhau ra để có thể bảo vệ được hết những người này.

Những vị quan chức cùng người nhà của họ được ngồi trong xe riêng đường như rất là sốt ruột, bọn họ luôn thúc dục đội ngũ tăng tốc nhưng vị chỉ huy này vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Đối với ông ta thì việc hộ tống những người này đã là cho quá nhiều mặt mũi rồi, nếu ở trong thời bình thì những người này còn có một phần tác dụng, nhưng trong thời loạn lạc như vậy những người này cũng chẳng khác người dân bình thường là bao.

Chi khác là bọn họ có người thân, người quen ở trong thế chế, vậy nên mới được đối xử khác với những người “bình thường” mà thôi.

Nam Phong khá là nhàn nhả, hẳn vẫn duy trì thói quen của mình ngồi thiền định tu luyện tăng cường chân khí.

Linh khí lúc này vẫn còn chưa bị hỗn loạn giống như thời của Yu Mina nhưng cũng ít ỏi hơn Huyền Linh đại lục rất nhiều.

Dường như ảnh hưởng của sự biến đổi khiến cho chất lượng linh khí có phần tăng lên nhưng hẳn biết chỉ qua một thời gian nữa thì mọi thứ sẽ trở về như cũ.

Mỗi khi quân đội giải quyết Zombie thì hẳn lại tìm cách nán lại phía sau để thu thập noãn ngọc.

Điều đó đã làm cho hẳn rơi vào tầm ngắm của vị chỉ huy trưởng.

“Bảo! Trong đội ngũ mà ngài muốn thuộc hạ theo dõi có một người thanh niên rất là đáng ngờ. Hành tung của người này vô cùng thần bí, luôn thoát ần thoát hiện!”

Vị chỉ huy trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ta đoán người cao thủ thần bí rất có thể là người này, người cho người theo dõi sát sao hẳn hơn nữa và nhất là không thể để cho hẳn phát hiện ra.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Người quân nhân này lui xuống để lại vị chỉ huy ở trên xe một mình với vẻ mặt trầm ngâm: “Nếu có thể vận dụng được người này thì sẽ là phúc phận cho đất nước, đây chính là một cơ hội của ta, ta không thể bỏ lỡ được!”

...

[Ký chủ cẩn thận, dường như những người này đã cảnh giác với ngài!]

Nam Phong nghe hệ thống nói như vậy thì cười lạnh: “Ta biết, nếu bọn chúng không có mắt mà dám ép buộc ta phải làm theo thì ta cũng không ngại cho bọn chúng... Hừ!”

Một ngày nữa lại trôi qua.

Đội ngũ càng ngày càng gần hơn với thủ đô, chỉ còn vài giờ nữa thôi là bọn họ sẽ tiến vào địa phận bên trong Hà Nội.

“GAOOOO...”

Một tiếng gầm vang lên xé rách cả bầu trời, mọi người đều thủ thế chiến đấu, vũ khí súng đạn đều được chuẩn bị một cách kỹ lưỡng.

Dựa theo tiếng gầm thì con Zombie này không phải là dạng bình thường.

Nam Phong đang nhắm mắt dưỡng thần thì bỗng dung thốt lên một tiếng: “Không thể nào! Zombie cấp hai, không nó còn mạnh hơn cấp hai rất nhiều, là Zombie đỉnh cấp hai đỉnh phong có khả năng sẽ tiến hóa lên cấp ba!”

Hắn giật mình nói tiếp: “Mới có mấy ngày mà cấp ba đã xấp xuất hiện rồi vậy thì loài người sẽ thế nào đây? Không được, ta phải đẩy nhanh kế hoạch của mình thôi!”

Nam Phong bước ra khỏi xe cơ giới, tiếng súng đạn vang lên khắp nơi, tiếng hét của mọi người khi bị Zombie tiểu đệ tấn công cũng vang lên một cách thảm thiết.

Quân đội thì mãi mê đối phó với con Zombie cấp hai đỉnh phong to lớn kia mà quên đi nhóm dân thường, nhưng có vẻ chính họ cũng không thể trụ vững được lâu hơn khi mà con Zombie cấp hai đỉnh phong này rất là khát máu và không hề sợ hãi súng đạn, súng đạn đối với nó giống như là muối chích vậy.

Nam Phong dẫn đầu, nếu hẳn bộc lộ ra khả năng của mình lúc này thì sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức không đáng có, ít nhất cũng là khi hẳn xây dựng được một đội quân khổng lồ.

Nhưng nếu không làm gì thì tất cả những người này cuối cùng sẽ bị tiêu diệt không còn một mống, như thế sẽ gây ra tổn thất rất lớn đối với quân đội nhà nước.

“Hừ! Là người ép ta phải làm thế đấy, đúng là xui xẻo cho nhà người khi không dễ dàng gì đạt đến cấp độ này!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bại lộ thực lực

Trong đội ngũ lần lượt từng tình anh ngã xuống, bọn họ có thể được đào tạo một cách bài bản để ứng phó với rất nhiều tình huống, nhưng khi phải đối mặt với một loại sinh vật không sợ chết, không cảm thấy đau đớn và hơn thế nữa là không sợ súng đạn thì bọn họ dần trở nên bất lực.

Vị chỉ huy nắm chặt súng trên tay của mình và nã đạn liên tục vào con Zombie trong bất lực, người này nhìn con Zombie cao bằng nửa tòa nhà với ánh mắt sợ hãi: “Chẳng lẽ chúng ta phải dừng lại ở đây sao, ngay đến cả pháo thủ cũng không thể hạ gục được nó, vậy thì loài người sẽ đi về đâu đây?”

ẦM!

Lại một loạt đạn đến từ súng rocket được phóng ra nhưng đối với con Zombie sắp đạt thành Lever 3 này thì chẳng hề hẳn chút nào, ít nhất cũng phải gấp đôi lần đạn được may ra mới có thể tiêu diệt được nó.

Đạn đến từ pháo thủ vừa không khiến lớp da gầy của nó bị tổn thương lại vừa kích thích bản năng khát máu của nó.

Nó gầm lên một tiếng giận giữ và lao thẳng vào đội hình pháo thủ khiến cho thương vong lại tiếp tục tăng lên.

“Chỉ huy, xin ngài hãy lên xe cùng với những nhà giáo sư học nhanh chóng tiến đến thủ đô, hãy để cho chúng tôi ở đây cầm chân con quái vật này!” Một binh lính thờ dốc không nhịn được nói.

Vị chỉ huy cười khổ lắc đầu: “Không được đâu! Kể cả khi ta có trốn được lúc này thì còn đầy rẫy bọn quái vật như vậy ở khu trung tâm, mà phải đi một đoạn rất xa mới có thể đến

được khu căn cứ. Sợ rằng chưa kịp đến nơi thì tất cả đã chết hết rồi!”

“Nhưng mà...”

Vị chỉ huy lấy tay ngăn cản binh lính này nói tiếp rồi tiếp tục nói: “Nếu chúng ta tiêu diệt được con quái vật này thì may ra mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nếu không thì...”

Tình huống xấu nhất mà hấn có thể nghĩ đến chính là toàn quân bị diệt, đó cũng là điều mà hấn không mong muốn nhất.

Vị chỉ huy này nhìn về phía những nhà khoa học và quan chức đang run người sợ sệt mà thờ dài, những nhà khoa học này chính là căn cơ của đất nước, chỉ có họ mới có thể tìm ra được phương pháp giải quyết lũ quái vật hình người này, nếu mà mất mạng hết ở đây thì chính là một tổn thất to lớn.

Trong lúc vô cùng tuyệt vọng thì một cánh tay vươn ra và đặt lên bả vai của hấn.

Hấn ta quay đầu lại thì nhìn thấy người thanh niên mà mình theo dõi nay đã ở sau lưng từ lúc nào không hay.

“Cậu là...”

Nam Phong ngắt lời: “Tôi là ai chắc ngài cũng phần nào đoán ra rồi, chỉ là tôi muốn người của ngài lùi xuống để tôi có thể giải quyết con quái vật này!”

“Một mình cậu sao mà...”

Còn chưa nói hết câu thì Nam Phong đã lao về phía trước, vị chỉ huy chỉ có thể nhanh chóng ban bố mệnh lệnh của mình, hấn cảm thấy nên đặt hy vọng vào chàng trai thần bí này, có thể đây chính là cơ hội sống sót của họ.

“Tất cả binh lính lùi xuống!”

Vị chỉ huy hét lên một tiếng thì cũng là lúc Nam Phong đối mặt với con Zombie khổng lồ.

Con Zombie khổng lồ này nhìn con người nhỏ bé đang đứng trước mặt mình mà không hề tỏ ra khinh thường chút nào, trái lại nó lại cảm thấy rất sợ hãi.

Con Zombie cấp hai đỉnh phong có phần lùi lại và tỏ ý thối lui.

Nam Phong nhìn thấy vậy cười khinh: “Biết sợ rồi ư? Loài quái vật như ngươi tiến hóa đến trình độ này là có được một chút nhận biết ít ỏi rồi, thế nhưng mà...”

Khuôn mặt của Nam Phong dần trở nên u ám, sát khí trên người hấn tăng lên một cách chóng mặt như thể hấn đã từng bước ra từ một biển máu vậy.

Hấn nhìn con quái vật to bằng nửa tòa nhà và khinh khinh nói: “Ngươi vẫn phải chết vì... **ĐÃ DÁM CHỌC GIẶN TA!**”

Hét lớn một tiếng Nam Phong lao thẳng tới và tung một chưởng vào chính giữa thân thể khổng lồ của con Zombie này.

Con Zombie với thân hình khổng lồ của mình không thể né kịp đòn tấn công của Nam Phong và đã bị chưởng lực của hấn đánh thẳng vào người, nó chỉ có thể bất lực nhìn Nam Phong gây tổn thương lên thân thể của mình.

“Vạn dặm khí triều!”

Nam Phong hét lên một tiếng chân khí trong người của hấn dồn về phía bàn tay và hình thành lên một cánh tay màu xanh khổng lồ quét ngang con quái vật, khiến cho một nửa thân hình của nó hóa thành một trận mưa máu.

Ra xong chiêu thức Nam Phong nhanh chóng lùi lại để tránh cơn mưa máu này dính lên cơ thể của mình.

“Thật là bản mà nhưng chiêu thức này cũng quá là uy lực rồi, lần đầu sử dụng nó mà ngón tận tám phần chân khí của ta!”

Nói xong hấn thờ dốc một tiếng rồi khoanh chân ngồi xuống vận khí điều tức.

Thực ra, hấn không nhất thiết phải sử dụng chiêu thức này, còn vô số chiêu thức khác nếu dùng cũng có thể đạt được hiệu quả tương tự.

Thế nhưng hấn muốn thử uy lực của chiêu thức mới này, với lại hấn muốn tạo nên một ấn tượng “bất khả chiến bại” trong lòng của những người này để cho bọn họ biết khó mà lui và không dám đến trêu chọc hấn.

Những quân nhân kể cả vị chỉ huy trưởng đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng có một không hai trên đời.

Súng đạn cũng không thể gây tổn thương đến con quái vật này mà một chưởng của người thanh niên bé nhỏ lại có thể đánh cho nó nát bấy.

“Mẹ nó! Tuyệt thế cao thủ à? Siêu nhân? Ông trời ơi, không ngờ loại người như vậy cũng xuất hiện ở trên đời này!”

Từng câu chửi thề được phát ra, ngay đến cả những quân nhân được đào tạo bài bản nhất cũng không xúc động khi chứng kiến màn trình diễn của hấn.

Vị chỉ huy sững sờ một lúc nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và ban bố mệnh lệnh: “Tất cả mọi người quay sang giải quyết lũ quái vật kia và bảo vệ cho người dân!”

Nói xong hấn cũng không dám ở lại làm ảnh hưởng đến Nam Phong, người này ban bố mệnh lệnh cho quân đội rút lui và chỉ để lại một vài người đứng đó hộ pháp cho Nam Phong.

Zombie bình thường và Zombie trưởng thành khi mất đi thủ lĩnh của mình thì như rắn mất đầu và nhanh chóng bị những quân nhân này tiêu diệt.

Đội ngũ đi cùng Nam Phong lúc trước đã nhìn thấy hết màn trình diễn của hấn thì không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Cuối cùng, họ cũng hiểu ra không phải ông trời đang bảo vệ mình mà bọn họ đã may mắn gặp được một vị cứu tinh, thế nên cả chặng đường dài mà không có một con Zombie nào dám động đến bọn họ cả.

Ông lão Hữu Thành và người con trai của mình cùng một vài người khác lúc này đều cảm thấy sợ hãi, bọn họ không biết Nam Phong có nghe được những gì mà họ bàn bạc lúc trước hay không, dù sao thì người thanh niên này cũng là một vị thần minh mà.

Bọn họ vô cùng bối rối, hồi hận và sợ hãi Nam Phong trả thù.

Thế nhưng, khi Nam Phong đi ngang qua người của bọn họ mà không nói một lời nào thì họ cũng hiểu ra một điều, mấy cái tiểu xảo của mình chẳng là gì trong mắt của những vị thần minh như vậy cả.

Họ vừa cảm thấy may mắn khi không bị Nam Phong nhắm đến nhưng cũng có phần nào đó mất mát, nếu tạo được một ấn tượng tốt với Nam Phong thì có khi người này sẽ tiếp tục bảo vệ bọn họ, nay mọi thứ lại...

Nam Phong vận công một lúc thì hồi phục được một phần nào đó chân khí, hần đứng dậy và đi thẳng đến xe của vị chỉ huy trưởng.

Thực lực đã bị bại lộ, có che dấu cũng không cần thiết nữa rồi.

Đường như, vị chỉ huy này cũng biết Nam Phong sẽ đến nên đã chuẩn bị sẵn một chai Whiskey tám mươi năm tuổi đợi ở bên cạnh.

“Úm! Phong thái của người này đích thị hơn người thường, nhìn thấy màn trình diễn của mình mà lại không cảm thấy nao núng chút nào, là một vị tướng tài của đất nước!”

Nam Phong đánh giá người đang ngồi trước mặt mình thì người này cũng đánh giá hần.

“Rất trẻ, thật sự rất là trẻ! Không hiểu sao một người trẻ tuổi như vậy lại có thể dễ dàng hạ gục con quái vật khổng lồ to bằng nửa tòa nhà kia? Nếu được người này giúp sức thì còn gì sợ hãi lũ quái vật này nữa!”

Hai người với hai dòng suy nghĩ, tư tưởng khác nhau cùng đối mặt với nhau trong một hoàn cảnh hết sức phức tạp, một người với mục đích thống trị thế giới của mình, người còn lại thì muốn giúp sức mình cho tổ quốc.

(T/g: Các anh thấy chưa main bá rồi đây không còn phé như hồi trước nữa! @@)

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Mời giúp đỡ

Hai người im lặng ngồi nhìn nhau một lúc để xem ai sẽ là người thiếu kiên nhẫn trước.

Vị chỉ huy cười nhẹ lắc đầu lên tiếng: “Đúng là tuổi trẻ tài cao, ta đây báai phục! Không ngờ vị huynh đệ mang một thân tuyệt học mà phẩm chất cũng hơn người!”

Trong cuộc độ sức lần này vị chỉ huy đã thua một bậc còn Nam Phong là người dành chiến thắng, hần đã từng trải qua rất nhiều trường hợp như vậy rồi, thế nên khi phải đối mặt với một vị tướng quân trẻ tuổi thì hần cũng không xúc động để lộ ra sơ hở của mình.

Còn vị chỉ huy này tỏ ra thua kém Nam Phong một chút, dù sao thì hần cũng là người có việc cần nhờ đến chứ không phải là Nam Phong cần đến hần, ngay từ đầu ý nghĩa của cuộc độ sức đã khác nhau rồi.

Vị chỉ huy nhanh tay rót rượu ra hai cốc và mời Nam Phong: “Huynh đệ! Đây là rượu Whyskey tám mươi năm tuổi đời hàng thật giá thật vô cùng hiếm có, xin mời cậu thưởng thức!”

Nam Phong đặt cốc rượu xuống bàn mà không nhấp môi, đối với hần thì 80 hay 100 năm cũng giống nhau cả thôi, vẫn chỉ là một loại nhưỡng tửu của dân gian.

Hần đã từng thưởng thức rất nhiều loại rượu với linh khí nồng đậm mà lão cái bang ử suốt bao năm, đây mới gọi là linh tửu hiếm có ở thế gian, vậy nên khi nhìn thấy loại “rượu quý” này thì hần cũng chẳng cảm thấy ngạc nhiên gì cả.

Nam Phong mở miệng nói: “Chắc ngài dẫn ta đến đây không phải chỉ để thưởng rượu đầu nhĩ, chúng ta vẫn nên đi vào vấn đề chính thì hơn!”

Vị chỉ huy đưa cốc rượu lên miệng và nhấp một ngụm, vị cay nồng của men rượu từng chút từng chút hòa tan vào trong khoang miệng khiến cho hần cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hần đặt cốc rượu xuống bàn rồi nói: “Cuộc đời giống như cốc rượu này, lúc uống thì rất thoải mái nhưng sau đó lại túy say, nó khiến cho chúng ta quên đi mục đích thưởng thức ban đầu của mình và trở thành một con nghiện. Ta nói như vậy huynh đệ thấy sao?”

Nam Phong lắc đầu: “Mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, không ai ép buộc ai phải uống chén rượu này cả, đôi khi để xuống lại chính là giải pháp!”

“Giải pháp sao? Giải pháp thế nào khi đang ở trong hoàn cảnh như vậy chứ? Hai mươi năm trước ta là một con người tràn đầy nhiệt huyết muốn đóng góp một phần sức lực của mình cho đất nước, hai mươi năm sau cái lý tưởng đó dần bị mai một và nó khiến ta phải chạy theo vòng xoáy của thực quyền. Cậu nói xem, rút ra như thế nào đây?” Vị chỉ huy than thở.

Nam Phong thờ dãi một hơi rồi ngả người xuống ghế: “Chẳng sao hết! Ngài có thể uống chén rượu này thì cũng có thể bỏ được nó, chỉ là ngài muốn bỏ nó hay không mà thôi! Cũng có thể giải pháp chính là một chén nước lọc, nó sẽ giúp ngài xoa dịu đi cơn quay cuồng này!”

Vị chỉ huy hóm hỉnh liếc nhìn Nam Phong một cái rồi nói tiếp: “Hay lắm, vị huynh đệ đây nói rất là đúng! Đúng vậy, ta sẽ dùng cốc nước lọc đó để xoa dịu đi cơn quay cuồng này! Không biết cậu có muốn giống như cốc nước lọc này thay đổi mọi thứ và đóng góp công sức của mình cho đất nước?”

“Mẹ nó! Nói một thôi một hồi thì ra vẫn là muốn thu mình làm tiểu đệ!”

Nam Phong cười trừ: “Ngài nói sai rồi, tôi vốn dĩ không phải là cốc nước lọc đó mà chính là một cốc rượu khác, đã uống vào rồi thì say lại càng thêm say!”

“Tốt lắm! Tên này đúng là một kẻ ngông cuồng, rất hợp với khẩu vị của ta, nếu có hần giúp sức thì còn lo sợ gì nữa! Trong thời loạn lạc này, chỉ có vũ lực mới có thể khai thành, cắt đất, dành miếng cơm với những cường quốc khác!”

Vị chỉ huy này vỗ tay thật lớn và hào sảng nói: “Hay lắm! Đúng là ta không nhìn lầm cậu, cậu có đủ tự tin, thực lực và hơn hết là đủ cuồng! Chỉ có người như vậy mới phát huy hết được khả năng của mình trong thời kỳ loạn lạc này. Đất nước cần những con người như cậu để có thể phát triển!”

Dừng lại một chút hần tiếp tục nói: “Dùng vũ lực bình định thiên hạ, dùng học vấn cải cách đất nước, ta nghĩ rằng chúng ta không ai là không hiểu điều đó cả!”

Vị chỉ huy chân thành nhìn vào Nam Phong và nói tiếp: “Ta biết ngồi đây nói chuyện xuông cũng chẳng có nghĩa lý gì hết, thế nhưng một người mạnh mẽ như cậu nếu không đóng góp sức mình cho tổ quốc thì quả thật là lãng phí, nếu có những người như cậu ở đây còn sợ gì bọn giặc cỏ nhấm nhé, xâm chiếm đất nước nữa!”

Thở dài một hơi, vị chỉ huy này ngồi dậy nhìn về phía xa xăm với ánh mắt tang thương không phù hợp chút nào với độ tuổi của hần: “Chỉ vì vũ lực yếu mà chúng ta phải hạ thấp mình với những cường quốc mạnh hơn, khi loạn lạc đến lại không thể tự bảo vệ được chính bản thân mình. Thật là đáng thất vọng, đáng thất vọng a!”

Nam Phong thiếu chút nữa là bị bầu nhiệt huyết của người này thuyết phục, với một người con Việt Nam như hần, hần cũng muốn đóng góp một phần sức mình cho tổ quốc và đánh đuổi kẻ thù ra khỏi bờ cõi như những gì mà cha ông ta ngày xưa đã từng làm.

Nếu là trước đây hần có tâm mà không có lực, thế nhưng bây giờ đã khác chẳng lẽ hần lại không làm được mà phải khoanh tay đứng nhìn đất nước bị những kẻ ngoại bang chà đạp.

“Haizz! Những nhà diễn thuyết thật là đáng sợ, biết lợi dụng điểm yếu của nhân tâm con người và đánh thẳng vào nó. Nói thật ta cũng một phần nào đó bị kẻ này thuyết phục rồi, chỉ là... Nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, thôi thì đi đến đâu hay đến đó vậy!” Nam Phong thở dài.

Người chỉ huy siết chặt hai bàn tay mình lại, hần đang đánh cuộc với những lời nói của mình sẽ đã động được chàng trai này.

Nếu là người khác thì nghĩa vụ của mỗi công dân khi đóng góp cho tổ quốc là điều hiển nhiên, thế nhưng hần biết những kẻ như Nam Phong đã nằm ngoài quy luật đó, họ có thể thay đổi được chúng và ngự trị trên chúng.

Đây cũng chính là sự đáng sợ của sức mạnh từ bao đời nay không thể thay thế được!

Nam Phong trầm mặc một lúc rồi nói: “Chỉ hướng của tôi không quá vĩ đại như ngài nói đâu! Chỉ là nếu có thể đóng góp cho tổ quốc một phần nào đó thì tôi vẫn sẵn lòng!”

“Vậy cậu có thể...”

Nam Phong gờ bàn tay của mình lên chặn lại lời nói của vị chỉ huy này rồi nói tiếp: “Thế nhưng tôi cũng có một điều kiện!”

“Đó là gì vậy?”

“Những kiến thức mà tôi có được, thứ gì có thể giữ lại thì giữ lại, thứ gì mà tôi muốn công bố thì phải công bố ra toàn thể thế giới!”

Người chỉ huy hít sâu một hơi rồi nói: “Không phải cậu không biết tình cảnh của nước nhà, nếu không phải dịch bệnh Zombie này xuất hiện thì Việt Nam chúng ta đã nằm trên bản đồ của Trung Quốc từ lâu rồi!”

Nam Phong thở dài nói: “Haizz! Nếu bình thường thì những thứ này sẽ là cơ mật của quốc gia, thế nhưng thế giới sắp không còn thời gian để cho chúng ta phát triển nữa rồi!”

Sau đó, Nam Phong kể cho người này nghe về phân cấp trong Zombie hay những chủng loài Zombie mà hần biết, hần kể hết cả về noãn ngọc hay đến công dụng của nó.

“Theo như lời của cậu nói thì con Zombie hôm nay chúng ta gặp phải chính là một con cấp hai đình phong, thiếu chút nữa là đạt thành cấp độ ba?” Người này nghi vấn hỏi.

Nam Phong gật đầu đáp lại: “Đúng vậy! Theo tính toán của tôi thì không quá nửa tháng nữa Zombie cấp ba sẽ xuất hiện và chiến lược của chúng cao đến đáng sợ. Mặc dù, đối với tôi thì nó cũng chẳng đáng sợ gì, nhưng với số lượng lớn như vậy thì vẫn có thể dễ dàng quét sạch nền văn minh của nhân loại!”

Hít một ngụm khí lạnh, nếu đúng như những gì mà người thanh niên này nói thì chỉ cần một tháng nữa thôi là con người sẽ bị biến mất hoàn toàn, còn lại thì cũng chỉ là những carcass đơn lẻ mà thôi.

Đó chính là một tin tức gây bất lợi cho toàn thể thế giới.

Đây là một chuyện hệ trọng hần không thể cứ như thế hồ đồ cho qua được, vị chỉ huy không dám tin vào những gì mà mình nghe thấy mà hỏi lại: “Những điều mà cậu nói có bao nhiêu phần trăm trong đó là sự thật?”

“100% tôi đảm bảo với ngài về những gì mà mình nói ra!”

“Điều này thật khó có thể tin tưởng nổi!” Vị chỉ huy như bị rút hết sức lực của mình, hần còn rất nhiều thứ muốn hoàn thành, hần không muốn cứ như vậy hồ đồ biến mất cùng với nền văn minh của nhân loại.

Người này nắm chặt tay của mình lại và quyết tâm nói: “Việc này rất là hệ trọng một mình tôi không thể nào đưa ra quyết định được mà phải thông báo với toàn thể hội đồng, thế nhưng tôi đảm bảo với cậu rằng tôi sẽ thuyết phục họ mang tin tức này công bố cho toàn thể thế giới!”

Đối với hưng thịnh của một quốc gia thì sự tồn vong của một nền văn minh nhân loại quan trọng hơn rất nhiều, hần không thể chỉ vì một chút lý do ích kỷ của mình mà hủy hoại tất cả được.

Nam Phong gật đầu hài lòng, sau đó hần hỏi: “Nói chuyện một hồi mà tôi vẫn chưa biết tên của ngài, không biết ngài tên là?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Thật là tắc trách, tôi tên là Nguyễn Quang Khải, mang hàm thiếu tá và cũng là chỉ huy trưởng của đội biệt kích đặc biệt này!”

Nam Phong lại phải đánh giá người này lại một lần nữa, trẻ tuổi như vậy mà đã mang hàm thiếu tá rồi, tương lai người này ắt trở thành một đại tá tiếp theo của quân đội nhân dân Việt Nam.

Thật đáng là mong chờ a!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thất lỗi tán tiên?

Cứ như vậy cuộc họp nhanh chóng được tiến hành và phải mất ba ngày sau thông tin về Zombie và oán ngọc mới được phát đi trên toàn thế giới.

Rất nhiều nơi nhận được thông tin này đã nhanh chóng xác nhận chúng, thế nhưng đó vẫn chỉ là chuyện của tương lai còn bây giờ Nam Phong đang chào tạm biệt thiếu tá Nguyễn Quang Khải và chuẩn bị đi về xe của mình.

“Mẹ nó! Cuối cùng thì vẫn là đồng ý, không biết khi nào ta mới làm được đáng về mặt lạnh như tiền đây? Haizz!” Vừa đi trên đường Nam Phong vừa bực tức lắm bầm.

Sau vụ việc lần này, nhân số trong đoàn người giảm một cách rõ rệt, nhất là số lượng quân nhân hy sinh và thương tật khá nhiều, điều đó khiến cho mọi thứ bị hạn chế lại.

Số lượng thường nhân bị chết và mất tích lên đến con số khổng lồ, hơn mấy nghìn người trong đoàn nay chỉ còn hơn nghìn, thế mới nói sự khắc nghiệt của tận thế kinh khủng đến thế nào, sống và chết là hai điều không thể biết trước được và con người ở đây chỉ có thể sống tạm bợ qua ngày.

Đã qua nhiều ngày nhưng phần lớn người dân vẫn chưa nhận thức rõ về tình hình của mình lúc này, nhưng sau khi vụ việc xảy ra thì bọn họ đã có cái nhìn khác về thế giới và vận mệnh của bản thân, họ đã bắt đầu thay đổi nhận thức của mình.

Nam Phong chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, thế giới này không được vận hành theo một vài ngày và hắn cũng không phải là đáng cứu thế, không thể nào che trở cho những người này được, chỉ có thể để cho bọn họ tự thân vận động mà thôi.

Hắn đi dạo một hồi nhưng quang cảnh xung quanh khiến cho hắn cảm thấy chán chường và có ý định quay trở lại xe.

Trong một khoảnh khắc nào đó hắn nhìn thấy một thân ảnh rất đỗi quen thuộc nhưng lại không nhớ ra mình đã từng gặp ở đâu.

[Ký chủ cẩn thận, người này dường như cũng giống như ngài, đều là người mang trong mình hệ thống!]

“Hệ thống ư?” Nam Phong giật mình.

Hắn đã đi qua nhiều thế giới và gặp rất nhiều loại người, thế nhưng người mang trong mình hệ thống giống như hắn thì là lần đầu tiên hắn nhận biết.

“Lòng hiếu kỳ giết chết mèo”, Nam Phong quyết định đi đến xem thử xem kẻ giống như mình có được hệ thống là một người như thế nào.

Người thiếu niên này dường như nhận ra hắn tiến lại gần thì đề phòng cảnh giác, hắn lấy tay che chắn trước bộ phận trên cơ thể và nói với giọng quan ngại: “Người là ai, nhìn ta chăm chăm như vậy là có ý gì?”

Nam Phong tức giận, cái gì mà nhìn chăm chăm há, hắn không có hứng thú với những cậu bé đầu đầy, chỉ là hiếu kỳ được chưa.

Nuốt lại con giận Nam Phong nói: “Ta không có ý định làm hại cậu nên chớ lo, ta chỉ muốn hỏi không biết cậu có phải là...”

Chưa kịp nói hết câu thì người này cười gằn một tiếng: “Muốn hỏi gì, cũng là người chơi với nhau người có nhiệm vụ của người, ta có nhiệm vụ của ta, có gì đáng để nói chứ!”

Nói xong, người thiếu niên rút từ trong thắt lưng ra một con dao găm quân sự và thủ thế chiến đấu.

Nam Phong sửng sốt, hắn cảm thấy cậu nhóc này rất là thú vị, càng nhìn kỹ thì hắn lại càng thấy giống một người đó nhưng vẫn chưa thật sự chắc chắn.

Nghĩ là làm, Nam Phong lấy một bình nước từ trong nhẫn trữ vật ra và nói: “Cầm lấy tẩy rửa mặt mũi của mình đi, cậu nhóc!”

Nam Phong tỏ ra mình như một ông cụ non khi gọi người khác là cậu nhóc này, cậu nhóc nọ trong khi hắn cũng chẳng lớn hơn người ta là bao.

Cậu thiếu niên nghe thấy vậy thì chỉ cười gằn một tiếng nhưng vẫn giữ nguyên động tác thủ thế của mình.

Nam Phong cảm thấy buồn cười với sự cảnh giác của cậu nhóc này, nếu hắn muốn ra tay thì dù có trăm tên như vậy cũng không đủ để nhét kẽ răng.

Người thiếu niên quyết định phớt lờ Nam Phong, cậu ta nói: “Ta không cần người phải quan tâm đến ta, người cứ giữ lấy để rửa mặt của mình đi!”

Nam Phong bắt đầu cảm thấy buồn bực, hắn không muốn đánh không có nghĩa là hắn sợ.

Hắn tiếp tục đưa bình nước ra trước mặt cậu thiếu niên này và nói với giọng điệu ra lệnh: “Cầm lấy và tẩy rửa mặt mũi của mình đi!”

“Không, ta không cần!”

À! Thằng này khá, nhẹ không thích lại thích nặng à!

Phất tay một cái, con dao găm quân đội nằm gọn gọn trên tay của Nam Phong, cười khẩy một tiếng hắn tiếp tục nhìn về phía cậu nhóc và nói: “Thế nào, bây giờ là muốn tự làm hay phải để ta làm hộ đây!”

Người này “hừ” nhẹ một tiếng nhưng vẫn ngoan ngoãn nhận lấy bình nước từ tay của Nam Phong và tẩy rửa mặt mũi.

“Thế có phải tốt không!” Nam Phong cười hài lòng.

Mặt mũi sau khi được tẩy rửa lộ rõ một người thiếu niên có tố chất của một soái ca tương lai, khuôn mặt hồng hào, góc cạnh sắc nét có vài đường cương trực trong đó nhưng vẫn mang một vẻ gì đó non nớt của tuổi mười sáu.

Nhìn rõ khuôn mặt của người thiếu niên này Nam Phong không nhận được mà thốt lên một tiếng: “Thất lỗi tán tiên!”

Cậu nhóc này rất giống với “Thất lỗi tán tiên” mà hắn đã từng gặp, chỉ là non nớt hơn mà thôi.

Cậu nhóc nghe thấy vậy thì thờ phỉ phò bực tức nói: “Cái gì mà ‘Thất lỗi tán tiên’ cơ chứ, nghe chán chết! Bỏ đại gia đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta tên là Vương Thành Nam, chứ không phải cái gì ‘Thất lỗi tán tiên’ cả!”

Thành Nam rất là tức giận, tự dung đang yên đang lành có một người chơi khác mạnh mẽ hơn đến để ép buộc hắn phải tẩy rửa mặt mũi, nay còn đặt cho hắn cái biệt danh là “Thất lỗi tán tiên” nữa chứ.

Còn gì thiên lý nữa đây, ép buộc người khác một cách quá thể đáng.

Nam Phong hít mắt lại nhìn, đây đích thị là “Thất lỗi tán tiên” rồi, mặc dù hắn chỉ gặp qua có một lần nhưng hình bóng mạnh mẽ của người đó đã khắc sâu vào trong tiềm thức của hắn.

Người này nhìn qua giống phiên bản trẻ hơn của “Thất lỗi tán tiên”.

Nam Phong ho nhẹ một tiếng thu hút sự chú ý của cậu thiếu niên này và nói: “Được rồi! Nếu cậu không thích cái tên này thì tôi cũng không nhắc đến nữa mà có một việc tôi muốn hỏi cậu đây! Cậu phải trả lời cho thành thật nếu không...”

Thành Nam làm vẻ mặt “heo chết không sợ nước sôi” và nói: “Đằng nào thì ta cũng đã nằm trong tay của ngươi rồi, muốn chém muốn giết tùy thích chỉ là đừng hòng lời được thông tin gì từ ta!”

“Thú vị, thú vị a! Cậu nhóc này thật là thú vị!”

Thu lại tâm tư của mình Nam Phong lên tiếng: “Không có gì đâu chỉ là ta muốn biết cái người chơi mà cậu nói đến là gì vậy? Còn hệ thống của cậu nữa, nó là như thế nào?”

Nghe thấy Nam Phong không chịu thừa nhận thì cậu nhóc này tức giận nói: “Này này, đừng có mà giả bộ nữa! Một người chơi mà không biết đến “Hệ thống game thiên hà” là gì thì có mà nó tin!”

“Hệ thống game thiên hà? Cái này mới a! Vậy là ngoài hệ thống của mình ra còn có những hệ thống khác nữa sao?” Nam Phong trầm nghĩ.

[Ký chủ không phải suy nghĩ nữa đâu! Quả thật người này và hệ thống của hắn không giống như chúng ta, là một hệ hoàn toàn khác!]

Nam Phong trầm tư suy nghĩ: “Người nào lại có thể làm ra được những hệ thống như vậy cơ chứ, lại còn trùng hợp sắp xếp chúng ta gặp nhau nữa! Không biết người này có ý đồ gì đây? À mà khoan đã...”

Nam Phong vội liên lạc với hệ thống: “Này hệ thống! Cái người tên là “Thất lỗi tán tiên” có hệ thống trong người, tại sao lần trước ngươi lại không nhận ra nó?”

Nam Phong khẳng định người này chính là vị “Thất lỗi tán tiên” kia vì không thể nào có sự trùng hợp thần kỳ đến như vậy, hắn không có tin.

Còn về tại sao thực lực với trí nhớ của vị “Thất lỗi tán tiên” này biến đâu mất thì chắc là do có một sự cố nào đó gây ảnh hưởng đến hắn.

[Hệ thống đang cập nhật lại nên có thêm chức năng mới!]

“Thật không?” Thật sự thì Nam Phong méo tin cái hệ thống chết tiệt này, nó lừa hắn vô số lần rồi, chắc chắn cái hệ thống beef này đang che giấu một điều gì đó.

[Thật... thật, hệ thống nói lời thật đến không thể thật hơn, thật đến 100%, thật đến dù cho ký chủ không tin vào nó thì nó vẫn rất là chân thật!]

“Mẹ nó! Có cái thể loại giải thích “đầu đầu hờ đuôi” nào như thế này không vậy?”

Mặc kệ cái hệ thống chết tiệt đang làm nhảm, Nam Phong mỉm cười nhìn về phía Thành Nam và nói: “Chào cậu, ta tên là Vũ Nam Phong! Ta là chủ nhân của “Hệ thống hỗ trợ thiên hà”! Hắn hạnh được làm quen với cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: No comment (3)

Thành Nam giật mình, “Hệ thống hỗ trợ thiên hà” đó là cái gì vậy? Chẳng lẽ, còn có hệ thống khác ngoài cái của hắn hay sao?

Nhưng rồi hắn nghĩ lại, có “Hệ thống game thiên hà” thì tại sao lại không có những hệ thống khác ngoài nó tồn tại nữa chứ!

Thành Nam nhìn Nam Phong không giống một kẻ muốn làm hại hắn chút nào, dù sao thì hắn cũng đã chứng kiến sức mạnh kinh khủng của người này, đối với một người mạnh mẽ như vậy sao lại đi lừa hắn làm gì cơ chứ.

Thành Nam cười lấy lòng, hắn muốn gỡ gạc lại một chút hình ảnh của mình: “Chào anh! Em tên là Vương Thành Nam, là một cư dân của trái đất! Không biết anh là cư dân của hành tinh nào, nhìn anh có vẻ bề ngoài không giống với những chủng tộc khác?”

“Oh! Lại còn có cả những chủng tộc khác nữa sao? Cậu nhóc bị ăn này có nhiều thứ phải khám phá đây!” Nam Phong lấy tay vân vê chiếc cảm bóng loáng của mình.

Về vấn đề một hệ thống khác xuất hiện hắn đã vô cùng bất ngờ rồi nay còn phát hiện thêm bí mật của những chủng tộc khác nữa, điều này khiến cho hắn cảm thấy sục sôi trong lòng.

Thành Nam nhìn thấy biểu hiện của Nam Phong như vậy thì nghi ngờ hỏi: “Anh không biết điều này à, vậy từ trước đến giờ anh sinh sống ở đâu vậy?”

“Ta sao? Ta cũng là cư dân của trái đất, với những “chủng loài khác” mà cậu nói đến thì ta chưa từng nghe thấy bao giờ và có lẽ những người giống như ta đều là cư dân “thuần” địa cầu chắc chắn cũng không nhận biết điều này!” Nam Phong từ tốn trả lời.

“Vậy là... anh ở một thời không khác với thế giới của em sao? Điều này thật là mới mẻ, nhưng nghĩ lại có một thế giới tràn ngập Zombie thì có thể giới khác cũng không phải là không thể!” Thành Nam hưng phấn nói, ước mơ của hắn là được khám phá những vùng đất mới, nay điều đó sắp trở thành hiện thực.

“Vậy... cậu có thể kể cho ta nghe về thế giới của mình được không?”

Thành Nam nhanh chóng kể cho hắn nghe tất cả những gì mà cậu nhóc biết về thế giới của mình.

Thế giới này cũng được gọi là trái đất, là trái đất vào năm 3019, chênh lệch nghìn năm lịch sử so với thế giới gốc của hân.

Thế giới này (gọi là Trái đất X) có lịch sử tương đồng với trái đất của hân, chỉ khác là vào năm 2020 thế giới gặp phải một cuộc xâm lăng đến từ những chủng loài khác nằm bên ngoài hệ mặt trời.

Chúng cùng với sức mạnh kinh khủng của mình đã nhanh chóng đánh bại quân đội phòng vệ các nước và tuyên bố loài người trở thành nô lệ của bọn chúng.

Một thần tích đã xảy ra, một vị thần có tên gọi là “Thần công nghệ” đã đến và đánh bại những chủng loài này và mở ra một kỷ nguyên mới cho Trái đất (Trái đất X).

Cũng từ đó loài người phát triển một cách mạnh mẽ, họ có thể tiến vào vũ trụ mênh mông và đi tìm hiểu những chủng tộc khác ngoài mình.

“Một nghìn năm trôi qua, trái đất trở thành nơi giao thương của các chủng loài trong dải ngân hà, còn con người với nghìn năm phát triển đã đạt được thành tựu vĩ đại nhất trong lịch sử của loài người!” Thành Nam hào hứng kể lại với vẻ tự hào về quê hương của mình.

Nếu phải nói thì hân có thể gọi những trái đất xong xong khác là đồ nhà quê, vì trái đất của hân đã phát triển một cách kinh khủng mà loài người không thể tưởng tượng ra nổi.

“Hệ thống game thiên hà, hệ thống hỗ trợ thiên hà, Thần công nghệ, Trái đất khác, không biết những thứ đấy có liên hệ gì với nhau hay không?”

Dường như, Nam Phong đã khám ra một bí mật nào đó, chỉ là hân vẫn còn rất mơ hồ với những dòng suy nghĩ của mình.

Nam Phong quay sang nhìn Thành Nam nở nụ cười nguy hiểm và nói: “Khà khà! Cùng là chủ nhân sở hữu hệ thống vậy cậu cũng biết cấp độ là gì rồi! Không biết cấp độ của cậu là bao nhiêu?”

Thành Nam buồn rười rượi nói: “Em mới làm có hai nhiệm vụ thôi, đây là cái thứ ba của em, trong đó thì có một cái thành công, một cái thất bại. Bây giờ, em mới đạt đến lv2 thôi, đại ca à!”

Thành Nam hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói: “Nhiệm vụ thất bại lần đó quả thật đáng sợ, những người chơi tranh chấp với nhau dẫn đến một cuộc tàn sát, may mắn... em là người sống sót nhưng nhiệm vụ đó cũng bị thất bại!”

Cứ nhớ lại sự việc lần đó mà Thành Nam lạnh hết cả sống lưng, đó cũng chính là nhiệm vụ đầu tiên của hân khi trở thành người chơi và cũng chính nhiệm vụ đó đã khiến cho hân nhận ra bộ mặt xấu xa của những người chơi trong hệ thống này.

“Haizz! Thật là khổ cho cậu rồi, cũng may cái hệ thống này của ta có mỗi mình ta sở hữu không trùng với kẻ khác, cũng có thể có những người khác sở hữu nó nhưng từ trước đến giờ ta vẫn chưa gặp kẻ đó!” Nam Phong cảm thấy may mắn khi không phải trải qua hoàn cảnh giống như Thành Nam.

“Thôi thì cái hệ thống này ít nhất cũng mang đến may mắn cho ta!” Nam Phong trầm nhủ.

[Chứ còn sao nữa, hệ thống rất là tài năng và tận tâm! Xin ký chủ hãy đối xử tốt với hệ thống hơn nữa!]

“E hèm! Thôi không nói đến chuyện đó nữa! Xin giới thiệu, ta đã đạt thành cấp độ năm trong hệ thống, hơn nhóc đến ba cấp đấy!” Nam Phong vỗ ngực tự hào.

“Chà! Kính chào tiền bối đáng kính, mong rằng ngài sẽ giúp đỡ cho vị đàn em này nhiều hơn nữa!” Thành Nam tỏ ra vui vẻ, hân làm động tác cúi chào Nam Phong.

“Không có gì, không có gì, rồi sau này cậu cũng giống như ta cả thôi, không cần phải quá lo lắng đâu!” Nam Phong làm dáng vẻ của một cao nhân đắc đạo khi một tay cho lên cằm vuốt ve, tay còn lại thì cho ra sau lưng.

Hân tiếp tục nói: “Hừm! Thế cậu đã mở được mấy chức năng trong hệ thống rồi?”

Hân đã từng ăn nhiều đau khổ với cái hệ thống này, nay cũng muốn truyền đạt lại những kinh nghiệm đó cho những người đi sau.

Lời của Nam Phong vừa phát ra thì trong đầu của hân chợt vang lên một giọng nói.

[Chết mẹ!]

“Chết mẹ gì vậy, hệ thống?” Nam Phong nghi ngờ hỏi, nhưng đáp lại hân là một bầu không khí im lặng.

Thành Nam nghe thấy Nam Phong hỏi như vậy thì nghi ngờ: “Mở chức năng của hệ thống là như thế nào?”

“Giống như là mấy chức năng ô không gian, gian hàng vân vân và mây mây.”

“À! Hóa ra là vậy, thế thì em có được chức năng ô không gian!”

Hự!

“Gian hàng mua bán!”

Hự!

“Thu thập vật phẩm tự động!”

Hự!

...

Từng câu nói của Thành Nam như những con dao sắc nhọn cắm thẳng vào trái tim yếu đuối của Nam Phong.

“À! Mà cái này ngay từ lv1 em đã có rồi!”

Hự hự hự...!

Nam Phong nghe thấy vậy thì tức đến học máu, cái mẹ gì đây, troll nhau à?

“Này hệ thống, hệ thống dễ thương, hệ thống đẹp trai, hệ thống tài năng, tận tâm, mày nghe thấy gì chưa hả? Cái đcm hệ thống này, mày lên tiếng đi chứ sao lại im lặng như thế hả? Nếu mày mà là vật thể có thật thì tao sẽ tặng cho mày một cái! DCMMMM....!”

Nam Phong dùng những từ ngữ mỹ miều nhất để nói chuyện với cái hệ thống chết tiệt này nhưng nó vẫn tỏ ra im lặng đến cùng và sau đó gửi lại một dòng tin nhắn:

[Hệ thống đang trong quá trình cập nhật, xin ký chủ hãy đợi tầm 10 ngày, nửa tháng hệ thống sẽ hoạt động trở lại.]

“Cái đcm, mày định già bộ trốn à! Tao FUCK!”

Ba ngày sau.

Tại một nơi nào đó trên lãnh thổ Trung Quốc.

Một người thanh niên hốt hải chạy vào trong một căn nhà gỗ trên đỉnh núi, người này quý gối trước một ông lão mặc trang phục cổ trang màu trắng sữa và nói: “Thưa sư phụ, con có một tin tức rất quan trọng về sự hưng thịnh của chúng ta!”

Ông lão mặc trang phục màu trắng từ từ hé mở đôi mắt của mình ra và nói: “Có gì thì nói đi, đừng có làm phiền ta tìm tu, thế giới đang gặp phải một kiếp nạn to lớn và ta phải nhanh chóng tăng cao công lực của mình để dẫn dắt môn phái trải qua trận họa kiếp này!”

Người thanh niên này hấp tấp nói: “Việc này có liên quan đến xác sống và oán ngọc của chúng, có nó chúng ta sẽ gia tăng công lực của mình một cách nhanh chóng!”

“Oh! Người nói đi...”

...

Tại một góc bí ẩn giữa lòng thành phố New York, nơi mà Zombie không thể lọt vào.

Hai người vận đồ đen cùng với áo choàng dài đến tận gót chân đang cùng nhau luyện tập.

Bỗng dưng, một dòng tin tức bằng tiếng Anh phát ra từ chiếc đài radio cũ kỹ khiến cho một trong hai người đề ý đến.

“Oán ngọc sao? Công dụng tăng cường thể chất?”

Sau đó người này nhìn về phía cộng sự của mình và nói: “Robin, chúng ta đi xem thử thứ thần dược đó có thật sự tồn tại hay không?”

“Yes sir, Mr. Wayne!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Bộ tư lệnh quân khu

Đoàn người cuối cùng cũng vào được bên trong địa phận thủ đô Hà Nội.

Nơi đây không còn không khí vui nhộn, sôi động giống như xưa mà thay vào đó là một mảnh hoang tàn.

Nhiều nhà dân bị đổ nát, siêu vẹo do tác động bởi ngoại lực, phương tiện giao thông thì nằm ngổn ngang trên đường, xác người rải rác khắp nơi, Zombie đi lại trên đường phố như chốn không người.

Mọi người khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì đều tỏ ra trầm mặc, Hà Nội là nơi tập trung dân số đông nhất miền Bắc, thế nên cuộc chiến giữa loài người và Zombie lại càng trở nên khốc liệt hơn rất nhiều lần.

Để không làm mất thời gian của mọi người, Nam Phong chủ động thả ra uy áp của mình khiến cho những con Zombie cấp hai hoặc cấp hai đỉnh phong đã có trí tuệ biết khó mà lui.

Chỉ còn lại những con chưa trưởng thành hoặc cấp một chưa hình thành nên trí tuệ vẫn dùng bản năng của mình để tấn công đoàn xe.

Quân đội đã làm rất tốt nhiệm vụ của mình khi cần quét những con Zombie đó giúp cho hấn giảm bớt được công việc, chẳng lẽ đến cả creep cũng phải đứng ra giải quyết nữa thì quá phiền toái.

Nội thành đã phải trải qua một trận chiến khốc liệt khiến cho số lượng Zombie giảm đi rất nhiều, điều đó giúp ích rất lớn cho đoàn xe khi không gặp phải Zombie triều cường và giảm thiểu khả năng xảy ra xung đột toàn diện.

Điểm đến của bọn họ chính là Bộ tư lệnh ở giáp ranh với quân khu ba và gần kề với quân khu một, hai, nơi đây chính là địa điểm chiến lược quan trọng cũng như trung tâm đầu não của cả đất nước Việt Nam.

Nhiệm vụ chính của đoàn quân thần bí chính là đưa những nhà khoa học đến chiến khu của loài người một cách an toàn, để bọn họ cùng với những nhà khoa học khác nơi đây cùng nhau nghĩ ra phương pháp đối phó với chủng loài Zombie và nhất là những chủng loài Zombie mới xuất hiện giống như Zombie cấp hai đỉnh phong lúc này.

Nhiệm vụ lần này rất là quan trọng đối với Nguyễn Quang Khải, dự tính của hấn chính là dù cho phải hy sinh tất cả mọi người thì cũng phải đưa được những nhà khoa học này đến địa điểm tập kết.

Thật may mắn khi gặp được Nam Phong, nhờ vậy mà độ khó của nhiệm vụ lần này được giảm đi rất nhiều.

“Chỉ huy!” Người binh lính này dơ ngang tay của lên chân và nghiêm chỉnh đứng chào.

Quang Khải hài lòng phát tay nói: “Được rồi! Phong thiếu có ở bên trong không?”

“Dạ thưa! Phong thiếu đang bế quan ở bên trong và vẫn chưa ra ngoài lần nào!” Người binh lính này nghiêm chỉnh đáp lại.

“Ta định đến thông báo với Phong thiếu rằng chúng ta đã chuẩn bị đến nơi, nhưng nếu cậu ta có việc bận rồi thì thôi vậy! Lát nữa khi cậu ấy ra ngoài thì người nhớ thông báo lại điều này!”

“Yes sir!”

Quang Khải gạt đầu hài lòng, hần không nói gì nữa mà chuẩn bị quay đầu bước đi thì cánh cửa của xe khách Hoàng Long bỗng dưng mở ra.

Từ bên trong Nam Phong bước ra ngoài và nói: “Xin chào anh, chỉ huy Khải! Vậy là chúng ta chuẩn bị đến nơi rồi sao?”

Quang Khải vui mừng quay lại thì nhìn thấy phía sau Nam Phong còn có một chàng trai tầm 16, 17 tuổi cùng bước ra khỏi xe khiến cho gã trầm nghĩ: “Chẳng lẽ người thiếu niên lại này có sở thích đặc biệt, thích những cậu bé trắng trẻo!”

Nghĩ là vậy nhưng gã vẫn nhiệt tình nói: “Tôi đang muốn gặp cậu thì cậu đã ra ngoài rồi! Nào ngồi xuống đi, tôi đã chuẩn bị sẵn bàn ghế rồi!”

Thường thức tách trà trên tay lúc này Nam Phong ngồi đối diện với Quang Khải trong tâm lý thoải mái hơn lần đầu rất nhiều.

Quang Khải liếc nhìn cậu thiếu niên bên cạnh và hỏi: “Không biết vị này là...”

Nam Phong gạt đầu nói: “Đây là bằng hữu của tôi mới kết thân trên đường, đều là người nhà cả không cần thiết phải đề phòng!”

“Vậy à!”

Đặt tách trà xuống bàn Quang Khải từ tốn nói: “Về việc mà cậu nói với tôi lần trước đã được hội đồng thông qua, mặc dù nó là tri thức của cậu và cậu không cần đến sự đồng ý của chúng tôi! Xin hãy thứ lỗi cho sự việc lần này!”

Nam Phong mỉm cười đáp lại: “Không có gì! Kể cả khi đó là tri thức của tôi đi chăng nữa thì với nghĩa vụ là một công dân, đó là việc mà tôi nên làm!”

Quang Khải hài lòng, mặc dù trên danh nghĩa Nam Phong có quyền không cần làm vậy nhưng lời nói hay luôn làm hài lòng người khác và nhất là với một người thần kỳ như hần mà nói ra những lời như vậy lại càng khiến cho Quang Khải cảm thấy thỏa mãn.

“Hừm! Các kênh đài, sóng, radio đều được phát đi một cách trực tiếp, rất nhanh thôi mọi người trên toàn thế giới đều có thể nghe được bản tin này!”

Ngón tay của Nam Phong gõ nhẹ trên thành ghế, chân hần vắt chéo sang hai bên, cơ thể thì thả dãi trông vô cùng thỏa mãn.

“À! Xin lỗi! Mấy ngày nay mãi mê tu luyện khiến cho tôi có phần tránh mẫn, thể nhưng tri thức về Zombie đã được phát đi rồi thì cũng là một điều tốt! Mong rằng con người có thể chống chọi được với tai ương sắp tới!”

Nghe thấy vậy Quang Khải cảm thấy khinh bỉ trong lòng, chẳng lẽ một môi lại không phải do người thiếu niên mặt trắng bên cạnh.

Nghĩ là vậy nhưng vẫn hần thờ dãi nói: “Haizz! Mong là vậy! Con người cũng không còn nhiều thời gian nữa rồi!”

Thờ dãi một hơi Quang Khải lấy lại tinh thần và hóm hỉnh trêu đùa: “Chính ra Việt Nam chúng ta lại là nước đầu tiên đi công khai bí mật quân sự đấy!”

Nghe thấy vậy Nam Phong cũng cảm thấy buồn cười: “Còn phải nói, đúng là kỳ tích mà! Cái gì cũng có thể xảy ra trong thời đại này!”

Mất hơn ba ngày, đoàn người mới đến được nơi.

Nơi bộ tư lệnh thủ đô được quây những đoạn dây thép dãi vurun đến cả những khu vực lân cận tạo thành một pháo đài vững chắc chống lại Zombie triều.

Xe tăng quân sự, pháo bắn tầm xa được trang bị xung quanh và sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào.

Quân nhân thì thay phiên nhau canh gác không quản ngày đêm.

Nói chung khu vực bộ tư lệnh thủ đô được đặt lên mức báo động cao nhất và sẵn sàng giao tranh nếu xảy ra chiến đấu cục diện.

Đoàn xe của Nam Phong nhanh chóng được đưa vào bên trong và tất nhiên thủ tục kiểm tra trước khi vào là không thể tránh khỏi.

Do được thông báo từ trước Nam Phong được đặc cách thông qua kiểm tra như một sự tôn trọng dành cho cường giả.

Còn những người khác thì được đưa đến nhưng nơi cách ly, trong vòng ba ngày nếu không có dấu hiệu của bệnh dịch thì bọn họ sẽ được thả ra ngoài.

Tất nhiên, Vương Thành Nam (Leo) không nằm trong số đó, cậu ta đi cùng với Nam Phong nên cũng được đặc cách thông qua.

Khi đi qua trạm kiểm soát Thành Nam trông thấy thiếu tá Quang Khải nhìn mình với ánh mắt ái ngại, khó hiểu làm cho cậu nhóc này nổi lên hai dấu hỏi chấm trên đầu.

Nam Phong được Quang Khải mời đến cuộc họp nội bộ nhưng hần xin từ chối, hần không muốn lún quá sâu vào chính trị mà chỉ muốn tự do làm những gì mà mình thích và tìm cách hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Quang Khải hiểu tính cách của những cao nhân đắc đạo như Nam Phong, hần chỉ cảm thấy tiếc nuối nhưng lại không thể ép buộc những người như vậy.

Trước khi rời đi Nam Phong cũng để lại lời nhắn với gã về việc nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì hần vẫn sẵn lòng.

Điều này khiến cho Quang Khải nở nụ cười hài lòng, nếu đã được lời hứa hẹn của Nam Phong thì cũng không cần thiết việc ở lại hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nhắm lẫn chết người

Về đến phòng Nam Phong ngay lập tức ngồi xuống tu luyện để mặc cho Thành Nam vẫn còn đứng kế bên, hắn muốn nhanh chóng hấp thu linh khí tốt nhất trong thiên địa nhân cơ hội nó vẫn còn tồn tại.

Thành Nam trông thấy vậy thì chỉ biết lè lưỡi.

Trong thế giới của hắn cũng có tu luyện thể nhưng là tu luyện theo hệ thống giả kim thuật, chứ không phải là ngồi thiền giống như những lão đạo, cao nhân trong những bộ phim kiếm hiệp ở thế kỷ 21.

Thế giới của hắn có thể biến đổi to lớn được như thế đều bắt nguồn từ nghìn năm về trước khi vị “Thần công nghệ” đó đến trái đất.

Người này đã mở ra phương pháp tu luyện bằng giả kim thuật, chỉ khi người nào sở hữu trình độ giả kim mạnh nhất sẽ đứng đầu vạn vật.

Tại thế giới đó hắn chính là một tên phế vật đích thực khi không thể tu luyện bình thường như bạn bè đồng trang lứa và đành phải chấp nhận trở thành một thường dân không có tương lai.

Nếu không phải vô tình sở hữu hệ thống thì hắn vẫn cứ như vậy sống hết quãng đời còn lại của mình như một người bình thường.

Bầu mỗi một cái Thành Nam quyết định tắm rửa một chút rồi mới ra ngoài khám phá nơi này, thành trì của nhân loại.

Vừa kịp quần khăn tắm lên người thì chuông cửa vang lên.

“Đây đây ra liền!”

Ngay trước cửa chính là một chàng trai quân nhân trẻ tuổi đang nghiêm chỉnh đứng chờ, nhìn thấy hắn bước ra ngoài thì người này có chút căng cứng, hồi hộp nhưng sau đó vội vàng nói: “Xin lỗi đã làm phiền đến ngài, có phải ngài chính là Nam Phong hay không?”

Thành Nam nghi vấn, hắn nhớ là Nam Phong đã từ chối mọi lời mời rồi cơ mà sao lại có người vẫn đến nữa chứ.

“Xin lỗi, tôi không phải là người anh muốn tìm. Nếu muốn hỏi Nam Phong thì anh ta đang ở bên trong, nhưng có vẻ anh không gặp may mắn rồi vì anh ấy đang tu luyện không tiện tiếp khách!”

Chàng trai quân nhân này vội vàng nói: “Không không! Tôi không muốn làm phiền đến ngài ấy mà chỉ muốn truyền đạt!”

Người này nhanh chóng nói tiếp: “Chỉ huy của tôi có tổ chức một buổi tiệc dạ hội chúc mừng những quân nhân đã thành công hoàn thành nhiệm vụ! Không biết anh có thể chuyển lời cho ngài ấy được không, nếu không được thì tôi cũng có lời về chuyện giao?”

Nam Phong mặc dù vẫn đang ở trong trạng thái tu luyện nhưng những sự việc bên ngoài hắn đều biết hết, hắn nghĩ: “Ta đã từ chối người ta một lần rồi, nếu còn từ chối nữa thì quả thật không phải!”

Nghĩ là làm, hắn đẩy hơi nói vọng ra ngoài: “Tôi biết rồi, tối nay tôi sẽ đến! Cậu về nói lại với chỉ huy của mình đi!”

Biết được đáp án người này vội “Vâng” một tiếng rồi nhanh chóng lui xuống.

Trước khi đi hắn ta vẫn không nhịn được mà liếc nhìn Thành Nam một cái với ánh mắt kỳ quái.

Bộ dạng của Thành Nam lúc này, thân quần khăn tắm, phần trên để lộ ra bộ ngực trần mảnh mai, tóc vẫn còn ướt nhẹp phối với hình thái môi đỏ, da trắng bóc, tóc đen nhánh trông vô cùng cuốn hút theo một vẻ đẹp dễ thương, đích thị là có nhân tình trong đó.

Người này nghĩ: “Khẩu vị của vị Nam Phong thần tiên này đúng là nặng, đến cả mỹ nam như vậy cũng không tha!”

Thành Nam thì ngơ ngác đứng nhìn, này cái ánh mắt như vậy là sao, giống y hệt cái tên thiếu tá Quang Khải nhìn hắn lúc trước vậy.

Hắn vội soi xét lại cơ thể của mình một vòng nhưng chẳng có gì cả, không có, rõ ràng là chẳng có gì cả cơ sao mọi người lại nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ như thế chứ.

“Thế giới này thật là khó hiểu a?” Thành Nam cảm thấy cái thế kỷ 21 này thật khác với thế giới của hắn.

Buổi tối đến Nam Phong và Thành Nam trong bộ vest đen sang trọng bước vào nơi tổ chức bữa tiệc chào mừng.

Những quân nhân lúc này đã ăn mặc rất chỉnh tề và đều thống nhất là những bộ vest sang trọng, rất thích hợp cho những buổi dạ tiệc.

Nam Phong cảm khái: “Thế giới này đang biến động mà ở nơi đây vẫn còn có thể tổ chức được những bữa tiệc sang trọng như vậy! Đúng là nhân loại mà!”

Không chỉ có những quân nhân mới có mặt ở buổi tiệc mà còn có rất nhiều những vị lãnh đạo cao cấp ở thủ đô cùng với phu nhân của mình đều tề tựu ở nơi này.

Đương nhiên, Nam Phong như một vì sao sáng chói, hắn liên tiếp được những vị quan chức cấp cao tiến lại gần làm quen với mong muốn tạo được ấn tượng tốt.

Nam Phong cười khổ, hắn biết điều phiền phức này rồi cũng sẽ đến nên hắn vẫn luôn cố điệu thấp mà không thành, đôi khi nổi tiếng quá cũng là một điều phiền phức.

(T/g: vừa vẫ chết một con Zombie cao bằng nửa tòa nhà trong một “hit” mà là điều thả[(#)]@)

Thành Nam trông thấy vậy thì chủ động lui xuống, hấn tiến đến nơi có bàn ăn phong phú và thưởng thức những món tráng miệng ngon lành.

“Không ngờ thức ăn của thời đại này lại ngon đến vậy! Ở thời đại của mình toàn là thịt thú biến dị ăn đến phát chán, ẩm thực thì nhạt nhẽo đúng là không thể bằng một phần mười của nơi này được!”

Thành Nam vừa suy nghĩ vừa nhét thức ăn đầy mồm, những thứ như vậy không phải lúc nào cũng được thưởng thức, hấn phải ăn một cách nhiệt tình.

Đang ngồi ăn ngon lành thì có một bóng người tiến lại gần chỗ của hấn, Thành Nam dừng lại ngừng đầu lên thì nhìn thấy có một người đang đứng chắn ngay trước mặt, người này chính là phu nhân của một vị quan chức nào đó.

Người phụ nữ trung niên mặc một bộ đầm dạ hội mỉm cười nhìn Thành Nam và nói: “Xin chào tôi tên là Lương Thị Bích, chồng của tôi tên là Bùi Tiến Luật, là một chánh án! Hân hạnh được gặp cậu!”

Người xưa có câu “Trời đánh tránh miếng ăn” nhưng cũng có câu “Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại”, mà người chạy lại lúc này lại nở một nụ cười rất thân thiện khiến cho hấn mặc dù tức tối nhưng cũng không thể vô cớ đánh người.

Thành Nam nở nụ cười gượng ép: “Xin chào! Tôi tên là Vương Thành Nam! Rất hân hạnh được gặp bà!”

Hấn không nghĩ ra một người mờ nhạt như mình vì sao lại được một vị phu nhân tránh án để ý đến cơ chứ, hấn chỉ muốn yên lặng cho đến khi kết thúc buổi tiệc thôi mà.

Tiến được vị phu nhân này đi thì liên tiếp có những vị phu nhân khác đến bắt chuyện với hấn, những người này có một đặc điểm chung là tươi cười lấy lòng hấn nhưng trước khi rời đi đều tìm tìm liếc nhìn hấn một cái.

“Con mẹ nó, ngày gì vậy? Sao ai cũng nhìn mình với ánh mắt kỳ quái như vậy chứ?”

Thành Nam cảm thấy bức tức và nhét đồ ăn ngập mồm, hấn cảm giác có người tiến lại gần thì quyết định đứng dậy và đi ra ngoài, hấn không chịu được cái cảnh hành hạ như vậy nữa rồi, có ăn một chút thôi cũng không xong.

Hấn nhanh chóng đứng dậy nhưng cũng không nhanh bằng người này.

Người đang chắn trước mặt hấn lúc này chính là một vị quân nhân mang hàm thiếu tướng, người này mặc dù lớn tuổi nhưng bước đi rất vững vàng, khí thế phát ra trên người như được tích tụ nhiều năm có xu thế đè ép người khác.

Thành Nam biết người này không giống như hấn được tu luyện võ công nhưng khí thế này không phải là một người bình thường có thể có được, dù cho không có võ công cái thế thì với khí thế bức người như vậy vẫn có thể đè ép người khác một đầu.

Thành Nam nhũn mảy, hấn định cứ thế lò đi nhưng cũng không muốn làm mất mặt Nam Phong, thôi thì tiếp chuyện nốt người này rồi đi ra ngoài cũng không muộn.

“Không biết ngài là...”

Người này nở một nụ cười hài lòng rồi nói: “Tốt! Nam sùng của vị thần nhân kia cũng không phải là người thường có thể sánh được! Nếu cậu làm tốt nhiệm vụ của mình hầu hạ vị đó cho thật tốt thì ta ắt có thưởng!”

Người này thờ dài một tiếng rồi nói tiếp: “Vị thần nhân như Nam Phong chính là người có hy vọng nhất ở nơi đây, chỉ có những người mạnh mẽ như cậu ta mới có thể trở thành cường giả trong thời đại này!”

Không để cho Thành Nam kịp thời phản ứng người thiếu tướng này nhanh chóng quay đầu bước đi để lại hấn đứng hình, mắt tròn tròn như thể không tin vào lỗ tai của mình.

Cuối cùng thì hấn cũng hiểu vì sao mà từ cái tên Nguyễn Quang Khải cho đến mọi người đều nhìn hấn với ánh mắt kỳ quái, ái ngại như vậy rồi, hóa ra là như thế.

Đợi chút! Như thế cái beef!

Nhầm lẫn a! Đây thật sự là nhầm lẫn mà còn rất là tệ hại nữa!

Cần một lời giải thích a!

“Cái gì mà nam sùng, cái gì mà hầu hạ cho tốt cơ? Con mẹ nó! Cái dkm nhà người Nam Phong, trả lại danh dự cho ta!”

Cõi lòng của Thành Nam lúc này tràn đầy giông tố.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Nhiệm vụ cấp S

Buổi lễ được tiếp tục khi mọi người chiếu lại đoạn clip mà Nam Phong chỉ dùng một chiêu đã hạ gục con Zombie to bằng nửa tòa nhà kia.

Mặc dù, đã được biết những thông tin mà hấn cũng cấp từ trước nhưng vẫn không làm cho bọn họ mừng tượng ra được và hiểu rõ ràng về phân loại cấp độ trong Zombie.

Thế nhưng, sau khi nhìn thấy hình thể to lớn của con Zombie cấp hai đỉnh phong này cũng đủ cho bọn họ hiểu được sức mạnh thật sự của chủng loài này.

Loài sinh vật to lớn như vậy lại bị một con người nhỏ bé dùng một chiêu thức hạ gục.

Ban đầu một số người còn không dám tin tưởng, nhưng khi được xem đoạn phim ngắn phát lại thì không ai là không thần phục người thiếu niên thần bí này.

Mọi người đều vỗ tay hoan hô rầm rộ, nhiều thiếu nữ con gái của những vị đại lão thì dùng ánh mắt si mê nhìn hấn như “hồ đói dinh mỡ” khiến cho tên này nổi cả da gà.

Tin đồn thất thiệt về việc Nam Phong 3D nhiều nhan nhân nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến sở thích của họ, thiếu nữ nào mà không muốn vào một ngày tắm tối nào đó có một vị anh hùng xuất hiện và cứu các nàng như những bộ tiểu thuyết lãng mạn.

Nam Phong cũng rất vui mừng vì được mọi người chào đón một cách nồng nhiệt, thế nhưng hấn cũng hiểu sức mạnh càng lớn thì trách nhiệm lại càng cao mà mục đích của hấn lại hoàn toàn trái ngược.

Hấn muốn thống trị thế giới chứ không phải là đáng cứu thế có được không!

Kết thúc buổi tiệc Nam Phong nhanh chóng chạy đến chỗ của Thành Nam để gọi con hàng này về thì nhìn thấy tên này thế mà lại ngồi bơ phờ một góc như thể có một sự việc nào đó ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của hấn ta vậy.

“Nam Phong! Ta hận ngươi!” nhìn thấy Nam Phong xuất hiện thì Thành Nam hét lên một tiếng thật to rồi quay đầu bỏ chạy.

Nam Phong dờ người, trên đầu mọc đầy dấu hỏi chấm nhưng sau đó lại rùng mình một cái.

Có nam nhân nào lại đi nói với một nam nhân khác là ta hận ngươi hay không? Điều này thật hết sức vô lý!

Càng nghĩ cục hoa của hấn lại xít lại, hấn quyết định mặc kệ cái tên dờ người này.

“Chắc tên này đến tháng giêng đó, ừm đúng vậy, đến tháng giêng đó nên mới nổi khùng như vậy, qua hết đêm nay chắc sẽ về!” Nam Phong chắc mẫm trong lòng.

Thế nhưng, đợi hết cả một đêm vẫn không nhìn thấy tên này quay trở về thì Nam Phong quyết định ra ngoài dò hỏi, hấn biết được cái tên này đã dọn ra ngoài ở riêng và để lại một lời nhắn chính là “Nam Phong ta hận ngươi! Dù cho có sống khổ sở đi chăng nữa thì ta cũng không quay trở về!”

“Con mẹ nó, sao giống một đứa con gái hờn dỗi vậy?” càng nghĩ Nam Phong lại càng rùng mình, hấn là trai thẳng nha chưa có bị bẻ cong đâu.

Vào hai tuần tiếp theo, nồng độ linh khí hỗn loạn cuối cùng cũng bình thường trở lại.

Nam Phong tiếc nuối đứng dậy, hấn biết cứ ngồi tu luyện như vậy cũng không phải cách, thế nên hấn quyết định ra ngoài tìm phương pháp để hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Con người tại nơi này vẫn bảo tồn được thói quen vốn có của mình, họ quên đi tận thế và hướng đến tương lai.

Những người có kiến thức về nhà nông thì bắt đầu triển khai công tác trồng trọt.

Thế nhưng lượng nước sạch cũng khan hiếm dần và có dấu hiệu không đủ, họ vẫn chưa biết được phương pháp thanh lọc nước nhiễm khuẩn nên chỉ có thể trông chờ vào nguồn nước mưa đến từ thiên nhiên và những nguồn nước sạch được tìm thấy.

Ban đầu, mọi người cũng không nghĩ đến vấn đề này lại trở nên nghiêm trọng như vậy cho đến khi có người do uống phải nước từ những hố ngầm và biến trở thành Zombie.

Chuyện này dẫn đến một cuộc chấn động lớn khiến cho lòng người hoang mang.

Nếu về vấn đề lương thực, thực phẩm thì bọn họ không sợ, không có rau thì ta trồng, không có thịt thì ta nuôi, thế nhưng không có nước thì lại chẳng làm được gì cả.

Họ cũng tìm hết nguồn nước trong các bình inox dự trữ và nguồn nước ngầm từ những khu vực nhà dân, thế nhưng chừng đấy vẫn chưa đủ cho sinh hoạt của hàng triệu con người.

Cuối cùng, những người đứng đầu quyết định ban bố bảng nhiệm vụ, trên đó có ghi rõ ràng các nhiệm vụ từ tìm thức ăn, nguồn nước cho đến thám thính, khai hoang và phần thưởng khi hoàn thành như thế nào.

Có những người còn muốn tăng trữ thức ăn cho riêng mình nhưng ưu đãi hấp dẫn khiến cho họ không kiềm được mà giao ra một phần đồ ăn để nhận được những ưu đãi đến từ nhà nước.

Còn về nguồn nước thì đã có những nhóm được thành lập ra để phục vụ cho mục đích tìm kiếm, ban đầu chỉ có một vài nhóm nhỏ thì cho đến nay đã lên đến mấy trăm nhóm.

Không thể phủ nhận được độ thiết yếu của nguồn nước đối với cuộc sống của con người.

Những nhóm như thế này được phân phát máy đo đặc nồng độ nhiễm khuẩn, để từ đó có thể phân biệt được nguồn nước nào an toàn có thể sử dụng và nguồn nước nào thì không thể.

“Hừm! Với số lượng thức ăn, nước uống mà ta dự trữ cũng đủ cho ta mấy năm liền không lo chết đói, thế nhưng để thành lập ra một thế lực xâm chiếm thì điều đó vẫn chưa đủ!”

(T/g: Sao không nghĩ theo chiều hướng khác mà cứ phải là “Xâm lược trái đất” vậy! @@)

Đắn đo suy nghĩ một hồi cuối cùng hấn quyết định đứng ra nhận nhiệm vụ đi tìm thực phẩm, nước uống, một phần hấn sẽ nộp về còn một phần thì giữ lại làm của riêng để phục vụ cho công cuộc thành lập ra tổ chức hắc ám của mình.

Nhân viên lễ nhìn thấy Nam Phong đi đến thì ngạc nhiên vô cùng.

Nam Phong bây giờ dù sao cũng là một danh nhân có tiếng tại đây, là người mà không ai không biết, nhất là chiến tích một chiêu hủy thiên diệt địa đánh chết Zombie cao bằng nửa tòa nhà cũng được truyền đi một cách rộng rãi.

Đặc biệt, vị nam sùng của người này khiến cho phái phụ nữ không một ai là không hâm mộ cả, nếu được một vị cường giả như vậy để ý đến thì còn lo gì không sống nổi trong thời kỳ hỗn loạn này nữa.

Trước đó nàng cũng nhìn thấy vị nam sùng của người này đến đây nhận nhiệm vụ thì nghĩ rằng hấn ta nhận hộ vị này nhưng có vẻ không phải.

Thành Nam lúc đó đến nhận nhiệm vụ mà nhận lấy vô số ánh nhìn kỳ quái, hâm mộ và đăn xen khinh bỉ của mọi người mà giận đến tím người.

Con mẹ nó nhằm được không, mà nhằm lần này càng giải thích thì lại càng bời bời, khiến cho tên xấu số này chỉ có thể muối mặt nhận nhiệm vụ và nhanh chóng bỏ đi.

“Xin chào ngài! Ngài đến để nhận nhiệm vụ?” Cô nàng lễ tân nở nụ cười thân thiện nhất nhìn Nam Phong như thể muốn tạo với hắn một ấn tượng tốt.

Nam Phong gật đầu nói: “Ừm! Tôi muốn nhận một nhiệm vụ, không biết cô có thể giới thiệu cho tôi một chút?”

“Vâng! Đây là...”

Bảng nhiệm vụ được phân ra từ D đến A, cấp độ D là nhiệm vụ được xác định đơn giản nhất còn A là khó nhất, còn có nhiệm vụ cấp S là nhiệm vụ đặc biệt, loại nhiệm vụ này cực kỳ nguy hiểm và có khả năng toàn quân bị diệt, đương nhiên phúc lợi của nó cũng rất cao.

Phúc lợi ở đây chính là điểm quy đổi, điểm quy đổi có thể đổi được mọi thứ ở nơi này và ở những quân khu khác, từ lương thực, vũ khí, nhà cửa cho đến dịch tăng cường mà các nhà nghiên cứu mới sáng tạo ra.

Đối với người bình thường thì phân cấp bậc như vậy để xác định độ khó với họ, để cho họ biết được thực lực của mình đến đâu.

Thế nhưng đối với Nam Phong thì không cần phức tạp như vậy, đâm ba cái con Zombie cấp hai, cấp ba vẫn chưa đủ nhét kẻ răng hắc.

Mấy cái nhiệm vụ cấp D, C hắn không có hứng thú, cấp B mặc dù cũng được nhưng thu hoạch cũng không nhiều, chỉ còn lại nhiệm vụ cấp A và siêu cấp S.

Trong cấp A cũng có những nhiệm vụ thu thập lương thực rất đúng với mục tiêu của hắn.

Trong khi quyết định nhận một nhiệm vụ cấp A nào đó thì hắn có liếc nhìn sang bảng nhiệm vụ cấp S thì thấy có một nhiệm vụ rất thú vị.

Nhiệm vụ cấp S: Tại rừng Cúc Phương cách Hà Nội 120 km xây ra biển dị trên diện rộng, rất nhiều tinh anh đã mất tích ở đó.

Yêu cầu: Cần một người đi đến đó thám thính tình hình (lưu ý: không cần thiết phải giao tranh).

Phần thưởng: 1000 điểm quy đổi.

Điểm quy đổi đối với hắn không cần thiết chút nào, nơi này còn có đồ gì khiến hắn vừa mất được chứ.

Chủ yếu hắn cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ này là vì biển dị thực vật.

Yu Mina đã từng nói với hắn về loại biển dị thực vật này, loại này rất mạnh nhưng thu hoạch cũng rất phong phú, một noãn ngọc của nó còn chất lượng hơn rất nhiều so với những con Zombie dạng người, dạng động vật.

Các nhà khoa học của thế kỷ 22 đã tìm ra được nguyên nhân là do nguồn năng lượng trong thực vật ít chất bản hơn so với con người, thế nên năng lượng của thực vật biển dị tinh khiết hơn Zombie dạng người hay động vật rất nhiều.

Điều này đồng nghĩa với việc với nguồn năng lượng như vậy rất phù hợp với việc tu luyện của hắn.

Nam Phong chỉ tay vào nhiệm vụ cấp S và nói: “Tôi muốn nhiệm vụ này!”

Cô nàng lễ tân kêu lên một tiếng ngạc nhiên, nhiệm vụ này mặc dù mới được treo lên nhưng độ khó trong đó thì ai cũng biết, quân đội đã phái ra rất nhiều tinh anh nhưng đều bỏ mạng.

Những binh lính này đều đã được nâng cấp bằng thuốc noãn ngọc mà cũng không toàn mạng trở về thì nhiệm vụ lần này nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng khi nhìn vị thần nhân một quyền đánh chết Zombie khổng lồ thì nàng lại cảm thấy không gì có thể khiến cho vị này gặp phải nguy hiểm cả.

Nam Phong nhún mày nhìn: “Thế nào, chẳng lẽ nhiệm vụ này có người làm xong rồi?”

Nghe thấy vậy thì cô nàng lễ tân vội: “Không, không phải! Xin mời ngài nhấn xác nhận để bắt đầu khởi động nhiệm vụ!”

Làm xong hết thủ tục cô nàng tươi cười nhìn Nam Phong và nói: “Chúc ngài thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Khấp linh huyết mộc

Ở thế giới kia của Nam Phong, hắn đã từng đến rừng Cúc Phương một vài lần thế nên cũng hiểu rất rõ về địa hình nơi đó.

Rừng Cúc Phương được chính quyền quy hoạch rất cụ thể để thu hút khách thập phương và nhất là du khách nước ngoài, nơi này được xây dựng cho việc thuận tiện di chuyển nhưng lại không hề phá hỏng cảnh quan vốn có của nó.

Vốn dĩ rừng Cúc Phương cũng không được bộ tư quân khu lệnh để mất đến, thế nhưng vào cách đây một tuần bỗng dưng nơi này phát ra từng luồng năng lượng thuần khiết rồi nhanh chóng thất tung.

Hội đồng vì nguồn năng lượng này mà đã phái một nhóm người đi đến để tìm hiểu nguyên nhân, thế nhưng tất cả bọn họ đều một đi không trở lại.

Một nhóm người mất tích càng làm cho họ nóng nùng hơn bao giờ hết và đều quy nguyên nhân về nguồn năng lượng bí ẩn kia.

Họ muốn tìm ra nó để phát triển hệ thống phòng ngự cho quân khu khi mà cái ngày mà Nam Phong nói càng lúc càng đến gần.

Họ đành phải cử thêm hai nhóm người nữa đi tìm hiểu nguyên nhân.

Hai nhóm quân chủng này đều là những đặc công được cải tạo bằng thuốc nổ nhân tạo (loại thành phẩm mới nhất của những nhà khoa học), thế nhưng cũng như nhóm đầu tiên bọn họ đều bị biến mất một cách bí ẩn.

Cuối cùng, khu vực này được xếp vào hạng nguy hiểm cấp S trên bảng nhiệm vụ và thu hút rất nhiều những thám hiểm giả.

Bọn họ - những nhà thám hiểm giả cũng đã từng thử đến đó nhưng tất cả đều bị mất tích.

Kể từ đó, nhiệm vụ đã bị phủ bụi gần tuần nay cho đến khi Nam Phong đảm nhận.

“Năng lượng bí ẩn ư, thú vị, ta cứ nghĩ chỉ có thực vật biến dị, không ngờ chỗ đấy lại còn có huyền cơ trong đó nữa!” Nam Phong vừa đọc đi đọc những tài liệu trên bàn và vừa lầm bầm nói.

Nếu như một người bình thường thì sẽ không dám bước vào khu vực nguy hiểm như vậy và nếu có thì đều chuẩn bị một cách kỹ càng trước chứ không giống cái tên này chút nào.

Nam Phong cứ thế mà đi, hần nghĩ nếu đối mặt với lũ Zombie cấp hai mà còn phải chuẩn bị nữa thì thật sự phải xem lại nhân sinh của chính mình.

Vừa mới bước ra khỏi quân trại hần đã gặp ngay Thành Nam đang cùng một đội ngũ nào đó quay trở về.

Nhìn thấy Nam Phong tên này chỉ “hử” nhẹ một tiếng rồi quay người bước đi.

Con mẹ! Cái gì vậy, giận đối ư?

Nhân sinh như vậy thật là quái dị!

Hần nghe thấy có một vài nhóm người đứng gần đó thì thầm to nhỏ như cái gì mà giận đối, cặp đôi mới cưới giận hờn nhau, toàn dăm ba cái chuyện hài tiểu lâm.

Thật may khi Nam Phong không liên tưởng chính mình là nhân vật chính trong câu chuyện đó nếu không thì...

Còn về Thành Nam thì thanh danh của hần đã xấu đến cực điểm, thậm chí lúc này hần còn lười phải giải thích.

Còn giải thích cái gì nữa đây?

Chẳng lẽ, lại nói ta bị tên khốn khiếp nào đó hãm hại ư và ta thích nữ nhân không hề thích nam nhân chút nào?

Ta là một thằng trai thẳng đường đường chính chính!

Vậy thì... ai sẽ tin chứ!

Có những trường hợp để càng lâu thì mọi người sẽ dần lãng quên.

Thế nhưng tên này đã quên mất một điều chính là thanh danh của Nam Phong đang lúc cực thịnh, với lại những người ở nơi đây còn thú vui nào khác ngoài bàn tán những câu chuyện tiểu lâm nữa chứ.

Và thế là kế hoạch “lãng quên” của Thành Nam cũng từ đó bị ngâm nước.

Quãng đường từ bộ tư lệnh quân khu đến rừng Cúc Phương chỉ có 120 km, nếu dùng xe thì mất tầm 3 tiếng đồng hồ là đến nơi (đấy là trong tình trạng không bị tắc đường), còn hần nếu dùng công lực thì thời gian còn ít hơn nữa, thế nhưng hần đã không làm vậy.

Thứ nhất, hần muốn bình tĩnh tìm xem xét những khu vực xung quanh xem khu vực nào thích hợp để mở doanh trại của mình sau này.

Thứ hai, hần không muốn tiêu tốn lượng lớn chân khí vào những lúc bình thường, mặc dù hần coi thường cái gọi là “nguy hiểm” thế nhưng không có nghĩa hần không có lòng phòng bị, bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra kể cả khi đó là một nơi an toàn.

Zombie xuất hiện trên đường đi với tăng xuất càng ngày càng nhiều nhưng đều bị hần giải quyết một cách nhanh gọn lẹ, thậm chí có những con Zombie cấp hai xui xẻo cũng tham gia vào quá trình chặn đường và đều bị hần tiêu diệt khi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Bọn nó thật quá là uất ức a!

Đường đường là Zombie cấp hai đã tiến hóa hơn loài người vô số lần mà lại bị chết một cách lẳng nhách như vậy trong khi còn chưa hiểu điều gì đang xảy ra cả.

Bọn chúng chỉ muốn chặn đường một con người nhỏ bé thôi mà, quá là ức hiếp người khác... à nhầm là Zombie khác!

Nơi của hần đi chính là khu vực được quản lý bởi quân khu ba, thật may mắn khi quân khu này vẫn còn tồn tại và chưa bị Zombie triều cường càn quét.

Di chuyển một hồi cuối cùng hần cũng tiến đến địa phận Ninh Bình, nơi này có rất nhiều địa điểm du lịch nổi tiếng cả nước như Tràng An, Tam Cốc – Bích Động, Động Am Tiên (Tuyệt tình cốc)... thế nhưng mục tiêu chính của hần lúc này lại chính là vườn quốc gia Cúc Phương.

Trong nội thành thì nơi này cũng giống như nhiều nơi khác đều bị Zombie chiếm giữ, còn con người thì thu mình về một góc nhỏ.

Nơi nội thành vẫn chưa được quân đội càn quét thế nên số lượng Zombie hoạt động rất lớn.

Nam Phong cũng không muốn gây thêm phiền phức thế nên đã che chắn khí tức trên cơ thể của mình và yên lặng di chuyển đến mục tiêu.

Vừa kịp đặt chân đến nơi thì hần đã cảm nhận được một luồng khí tức kỳ lạ, nó không hề giống với khí tức vốn có trên thế giới này.

“Cảm giác này, không thể sai được! Đây chính là linh khí thuần khiết chỉ có ở “Huyền Linh đại lục”, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Nam Phong giật mình nhưng trong lòng lại tràn ngập hoan hỷ: “Nếu mà nơi này nắm giữ linh khí đến từ Huyền Linh đại lục thì ắt hẳn nó ẩn chứa một bí mật nào đó, nếu mà ta tìm ra chẳng phải có thể nâng cao được trình độ của mình hay sao?!”

Do qua đổi vui mừng mà hắn không biết rằng có một loài thực vật đã để ý đến hành tung của hắn và âm thầm giám sát.

Càng đi sâu vào bên trong thì giác quan thứ sáu lại càng cảnh báo một cách mãnh liệt.

Hắn để ý thì cảm thấy từ lúc bước vào nơi này hắn vẫn chưa gặp một con thực vật biến dị nào cả trong khi đây là cả một khu rừng rộng lớn, không lý nào mà đến một cây cũng không có, nếu vậy thì chỉ có thể nói nhân phẩm của hắn là cực phẩm.

“Chẳng lẽ là do ảnh hưởng của linh khí đến từ “Huyền Linh đại lục” khiến cho thực vật nơi đây không bị ảnh hưởng bởi biến dị, nếu như vậy thì... Thứ gì đã giết chết những quân nhân đi đến nơi này?” Nam Phong nghĩ hoặc trong lòng.

Bỗng dưng, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện, đã không biết từ bao giờ hắn mới cảm nhận được cái cảm giác này.

Đây chính là cảm giác nguy hiểm tột độ, giống như cái lần mà hắn gặp được cái tên thiên thần ở “Đế chế Long Huyền” kia.

[Ở dưới mặt đất]

RẦM!!!

Nhờ lời cảnh báo của hệ thống mà Nam Phong đã tránh được một mạng.

Thứ tấn công hắn từ dưới lòng đất trồi lên chính là một mảng rễ cây khổng lồ và dài như đường điện cáp quang.

Thứ rễ cây này không buông tha cho Nam Phong, nó lợi dụng lúc hắn còn chưa kịp chạm đất mà tiếp tục tấn công.

“Nhân sinh giao lộ!”

Hết lên một tiếng thật lớn Nam Phong tung ra chiêu thức khủng bố của mình, cường lực đó khiến cho hắn bay ngược về phía sau nhưng cũng nhờ vậy mà tránh thoát được đòn tấn công của rễ cây khổng lồ này.

“Nguy hiểm thật, thế mà lại không tổn thương chút nào! Mặc dù là do ta vội vàng thế nhưng cường lực như vậy vẫn có thể khiến cho một tên kết dịch sơ kỳ bạo thể, chẳng lẽ thứ rễ cây này lại cứng rắn như thế?”

Không để cho Nam Phong có thời gian hồi phục rễ cây lại tiếp tục lao lên, lần này nó phân ra làm ba chiếc tả hữu chặn đường lui của hắn.

Nam Phong cười lạnh: “Dám chặn đánh ông mày hả, thế thì... Tam thức “Thiên địa giao hòa” “Trăm hoa đua nở” “Nhân sinh giao lộ” thôi!”

Đây chính là chiêu thức kết hợp mà lão cái bang đã chỉ dẫn cho hắn, chỉ khi nào đạt đến “Phá khí kỳ” thì mới có thể sử dụng được mà hắn lại vừa vận.

Chiêu thức kết hợp này không thể mạnh bằng chiêu “Vạn dặm khí chiều”, thế nhưng nó lại rất linh hoạt.

Từng cường lực hình bàn tay được tung ra mang theo lực ma sát kinh hồn đánh tới ba chiếc rễ cây trước mặt khiến cho bọn chúng nát bấy không thành hình dạng và không thể không thối lui.

Nam Phong cười lạnh và tiếp tục đi theo ba chiếc rễ đó tiến lại gần chỗ chủ nhân đứng sau tất cả mọi thứ.

“Thế mà lại là...” Nam Phong há hốc mồm ngạc nhiên.

Trước mặt hắn lúc chính này là một cái cây khổng lồ, rễ cây to bằng cột đình, cành lá xum xuê chàn đầy sức sống nhưng lại tỏa ra từng làn yêu khí tà dị, nếu không nhầm thì đây chính là mùi huyết tinh.

“Mẹ nó! Thế mà lại là “Khấp linh huyết mộc” đã bị tuyệt diệt!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tàn hồn bí ẩn

Khấp linh huyết mộc là tà mộc thời thượng cổ, tương truyền nó chính là thánh mộc của ma giáo thời đại đó.

Vào giai đoạn đầu nó chỉ có thể thôn phệ được huyết nhục của sinh vật sống, càng về sau khi tu vi càng cao thì nó có thể thôn phệ được vạn vật.

Mỗi lần thôn phệ đủ huyết nhục nó sẽ sản sinh ra một loại quả, loại quả này có tác dụng tăng cường thần lực và nhất là tăng cường cảm thụ thiên địa.

Tương truyền có một vị thánh chủ tà giáo ngồi ngộ đạo dưới gốc cây “Khấp Linh huyết mộc” mà độ kiếp thành công và đạt đến cái cấp độ trong truyền thuyết kia.

“Thật không ngờ loại tà mộc tưởng chừng như đã bị tuyệt diệt trong thời thượng cổ nay lại xuất hiện ở đây!” Nam Phong ngạc nhiên vô cùng.

Không phải tự dưng mà hắn ngạc nhiên đến như vậy, theo như những gì mà hắn tìm hiểu được thì mảnh thiên địa này với linh khí ít ỏi không thể nào lại xuất hiện được loại linh mộc cao cấp như thế.

Đề có thể sản sinh ra nó thì ít nhất cũng phải đạt đến trình độ linh khí thấp kém nhất trên Huyền Linh đại lục.

“Chẳng lẽ...” Nam Phong đã lường tượng ra một điều gì đó.

“Chẳng lẽ nó có thể dị biến sinh tồn được là do trận hạo kiếp lần này, thế nhưng nó là từ đâu đến, không thể nào lại có nguồn gốc bắt nguồn từ nơi này được?”

Đường như Khấp Linh huyết mộc đã phát hiện ra kẻ lạ mặt xuất hiện trong địa bàn của mình, khi này nó đã bị tên này đánh đuổi không thể nào ngay cả tổ cũng bị nhắc lên được.

Tà mộc này bất chấp tất cả mà tấn công Nam Phong, từng chiếc rễ cây dài, rắn chắc như dây cáp điện lao thẳng đến chỗ của hắn và phong tỏa mọi đường đi.

Nếu ba chiếc rễ cây đã không thể nào đánh bại được cái tên này vậy thì mười cái, trăm cái thì sao, nó không tin lấy số lượng như vậy lại không thể giết được loài sinh vật thấp kém này.

Theo truyền thừa thức tỉnh thì nó thế mà lại là một loại linh mộc có từ thời thượng cổ và không phải một tên con người thấp kém có thể so sánh được.

Đối với nó thì loài người, linh thú hay bất kể giống loài gì khác đều chỉ là con mồi mà thôi!

Chẳng lẽ, nó lại để cho con mồi của mình làm phản và quật ngược lại.

Nam Phong dùng thân pháp nhanh chóng né tránh những đòn tấn công của loại tà mộc này.

Thân pháp của hắn rất nhanh, dù cho rễ cây có nhiều hơn nữa thì cũng không thể chạm được vào vạt áo của hắn.

Sở dĩ khi này Nam Phong bị tà mộc này đắc thủ thành công là do không có sự chuẩn bị kỹ càng và nhất là bị nó đánh lén, cũng một phần là do hắn đã quá chú quan vào sức mạnh của mình.

Thế nhưng hắn lúc này đã nghiêm túc và dồn 200% độ tập trung vào “Khấp Linh huyết mộc”, vậy nên không thể nào có chuyện bị trúng chiêu như khi này nữa.

“Thật may cho ta khi cái tà mộc này mới xuất thế vậy nên vẫn chưa thể nào đạt đến cái đẳng cấp trong truyền thuyết kia, nếu không thì ta chưa chắc có thể nhẹ nhõm tránh thoát như vậy!”

Vừa né tránh đòn tấn công dồn dập của “Khấp Linh huyết mộc” Nam Phong lại vừa suy nghĩ ra phương pháp hóa giải: “Không thể cứ tiếp tục né tránh như vậy được, chân khí của mình cũng không phải là vô hạn!”

“Này hệ thống, có cách nào giải quyết được tình huống này không?” Nam Phong vội liên hệ với hệ thống.

[Khấp Linh huyết mộc là tà mộc trong thiên địa nên rất sợ địa hỏa và nhất là những loại địa hỏa chí cương chí dương. Những người tu luyện công pháp như vậy chính là khắc tinh của loại tà mộc này!]

“Chú ý không cần thiết chút nào, ta có phải tu luyện loại công pháp chí dương chí cương này đâu, nếu là cái tên Vương Hạ Thiên kia ở đây lúc này thì may ra có thể nhẹ nhõm thu phục được nó! Người đưa ra chú ý khác đi, còn cái nào nữa không?” Nam Phong gắng gượng hỏi.

Chỉ một phút lơ là thôi mà hắn đã bị trúng chiêu của “Khấp linh huyết mộc” và phải dừng lại ngạnh kháng đòn tấn công của nó.

“Tam thức khôi!”

Hết lên một tiếng Nam Phong lại tiếp tục vận dụng sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa tam thức “Thiên địa giao hòa” “Trăm hoa đua nở” “Nhân sinh giao lộ”.

Từng chiếc rễ cây bị Nam Phong đánh ra thành mảnh vụn nhưng cũng không thể phá hủy hết tất cả những rễ cây khác đang ùn ùn kéo đến, nhất là khả năng hồi phục bá đạo của loại tà mộc này khiến cho những chiếc rễ bị hắn phá hủy nhanh chóng mọc lại và có thể tiếp tục tấn công.

Lượng chân khí trong cơ thể của hắn tụt xuống một cách kinh khủng, chỉ một chút nữa thôi chân khí trong cơ thể sẽ bị cạn kiệt mà hắn lại không thể không làm vậy, nếu không thì hắn sẽ bị cái tà mộc này thôn phệ ngay lập tức.

[Có rồi! Trong cửa hàng tiện lợi có một loại địa hỏa tiêu hao, một hạt địa hỏa như vậy cần 10 điểm tích lũy của ký chủ!]

Nam Phong đang bận phòng thủ mà nghe thấy vậy thì giận đến tím mặt, hắn không thể không chửi cái hệ thống chết tiệt này dám nhân cơ hội hắn gặp nạn mà vơ vét một phen.

Mười điểm tích lũy cho một cái địa hỏa tiêu hao, có trời mới tin.

Nhìn thấy biểu hiện của Nam Phong như vậy thì hệ thống lại tiếp tục nói.

[Nếu vậy thì hệ thống sẽ giảm giá cho ngài 10% hời đơái, ngài chỉ cần mất 9 điểm tích lũy!]

“Mẹ nó! Mày được hệ thống, bây giờ ta mới biết còn có cái vụ giảm giá này nữa đấy!” Nam Phong rống to một tiếng, hắn sắp bị con hàng này làm cho tức chết rồi.

[Nếu vậy thì giảm 20%, nếu ký chủ không đồng ý thì hãy tự mình thoát khổn, cùng lắm thì hệ thống sẽ đi tìm người khác]

Đe dọa trần trụi, đây chính là đe dọa một cách trần trụi.

“Được rồi, mày thắng, quy đổi cho ta đi!” Nam Phong đành phải thỏa hiệp với con hàng này, cái hệ thống chết tiệt này đã hỏ hắn không chỉ ngày một ngày hai mà hắn đành phải chấp nhận số mệnh của mình.

Nam Phong có tình đề lộ ra điểm yếu khiến cho tà mộc tưởng chừng như hắn sắp kiệt sức mà điên cuồng tấn công, chỉ cần tất cả rễ cây của nó tụ thành một điểm thì cũng là lúc hắn thiêu rụi hết chúng.

Sở dĩ hắn không cứ thế đáp thẳng vào cái tà mộc này vì hắn đã nhìn thấy trên thân của nó xuất hiện quả.

Mặc dù, hắn vốn khinh thường loại quả uống không biết bao nhiêu huyết nhục của loài người, thế nhưng cũng không thể phủ nhận được tác dụng thần kỳ của nó.

Nếu hắn có thể sở hữu loại quả này thì sẽ thêm một phần thành công khi đột phá từ “Hóa khí kỳ” lên “Hóa hồn cảnh”.

“Hóa hồn cảnh” chính là cảnh giới mong ước của tất cả võ giả, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới này mới chân chính tiến vào con đường tu tiên trường sinh bất tử.

...

Từ trong bóng tối một linh hồn tàn khuyết thức dậy.

“Ta ngủ say đã mấy vạn năm rồi, là thứ gì lại có thể khiến cho ta thức tỉnh?” Giọng nói nghi hoặc vang vọng trong khoảng không đen tối.

“Đây là... khí tức này... không thể nào nhầm được, kẻ này vậy mà đến từ Huyền Linh đại lục! Huyền Linh đại lục, Huyền Linh đại lục...” Linh hồn tàn khuyết trong vô thức nhắc đi nhắc lại cái tên này như thể nó đã chạm vào một phần ký ức xa xưa của hắn.

Sau đó hắn ta cười lớn một tiếng: “Thật không ngờ lại là người đến từ Huyền Linh đại lục, đã bao lâu rồi ta không gặp loại khí tức này, thật là có chút nhớ mong!”

“Đề ta xem người này là ai nào!”

Mảnh tàn hồn cứ thế bay ra ngoài, vậy mà lại là ở phía dưới gốc của cái tà mộc này.

“Tên tiểu tử này rất khá có vài phần bổn sự của ta năm đó, nhớ lại thì...” Người này tiếp tục hồi tưởng lại một đoạn quá khứ của mình.

“Đội chút! Cái tên này có điều dị thường, vậy mà... có khí tức của kẻ đó! Đúng vậy! Chắc chắn tên tiểu tử này đã được kẻ đó bảo hộ, vậy mà đến ta cũng không thể nhìn được quá khứ, tương lai của hắn!” Người này ngạc nhiên thốt lên.

Hắn đã từng rất cường đại và hầu như không thứ gì có thể khiến hắn để mắt đến, thế mà lại là tên tiểu tử này.

“Tên này rất kỳ lạ, hắn vừa có khí tức bảo hộ của kẻ đó mà lại dính một chút khí tức của ta trong tương lai, chắc chắn tên này đã từng gặp một ta khác, một ta khác vẫn đang tồn tại và không bị kẻ đó phát hiện ra, vậy thì...”

Hắn vô cùng phân vân không biết phát hiện ra cái tên tiểu tử này là tốt hay xấu nữa.

“Haizz! Nếu là họa thì muốn tránh cũng không được, chẳng lẽ ta đã chôn đến tận cái góc hẻo lánh này mà vẫn sui sẻo bị kẻ đó phát hiện ra!”

Người này lại nhanh chóng thay đổi chủ ý của mình: “Đội chút! Nếu là vậy thì ta càng phải giúp tên tiểu tử này một phen, có thể từ hắn lại phá được bàn cờ mà tên đó thiết lập ra thì sao? Thật là đáng chờ mong!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: No comment (4)

Khi Nam Phong chuẩn bị xuất chiêu thì dường như “Khấp Linh huyết mộc” cũng nhận ra điều gì đó, nó không điên cuồng tấn công hắn nữa mà tiếp tục chơi trò “mèo vờn chuột”.

Nam Phong thấy vậy thì cau mày suy nghĩ: “Tà mộc này thế mà lại có “linh”? Nhưng chẳng phải trong sách nói rằng chỉ khi nào đạt đến cảnh giới linh mộc thì nó mới có thể hình thành nên ý thức của riêng mình?”

Hắn chợt nghĩ: “Chẳng lẽ là do biến đổi của môi trường đã tác động đến nó, khiến cho nó sản sinh ra “linh” sớm hơn bình thường?”

Càng nghĩ Nam Phong lại càng cảm thấy đúng nếu không thì sao tà mộc này lại ra được “quả”, với lại giai đoạn đầu tiên nó không thể nào sản sinh được “quả” sớm như vậy.

Hắn rung mình một cái, một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu: “Vậy thì nước Nga đã tạo ra thứ vũ khí gì mà lại có thể giảm thời gian tăng trưởng của “Khấp Linh huyết mộc” xuống? Nếu như thứ vũ khí đó mà hoàn thành thì chẳng phải nước Nga sẽ độc chiếm trái đất và trở thành bá chủ của nhân loại hay sao?”

Càng nghĩ hắn lại càng cảm thấy sợ hãi, thứ vũ khí như thế vốn dĩ không nên tồn tại được nước Nga thành công chế tạo ra, còn may là nó thất bại vào bước cuối cùng nếu không thì...

Sau đó hắn lại cảm thấy nực cười với dòng suy nghĩ của mình, chẳng phải như thế chính hắn đã ủng hộ cho cái “Ngày Khai Huyền” đó xuất hiện hay sao.

Dù sao thì hắn cũng chỉ là một con người nên khó tránh được bất phân thị phi, khi phải đối mặt với lợi ích thì con người lại càng trở nên ích kỷ.

Mặc dù, suy nghĩ đó chỉ là một khoảnh khắc rất ngắn ngủi nhưng vẫn khiến cho Nam Phong cảm thấy xấu hổ.

Khi thấy “Khấp Linh huyết mộc” lại tiếp tục tiêu hao chiến thì hắn đã đưa ra được quyết định của mình.

Nếu chỉ là một tà mộc tấn công theo bản năng thì hắn không ngại mà tiếp tục thực hiện kế hoạch, thế nhưng con “Khấp Linh huyết mộc” này lại hoàn toàn khác, nó đã có “linh” mà hắn lại không chắc chắn 100% có thể bình yên thoát khỏi huỷ diệt chỉ là đoạt được “quả”.

Tiết nuối nhìn “quả” một cái Nam Phong nở nụ cười tàn nhẫn, hắn không một tiếng động lách qua tầng tầng rễ cây để tiến lại gần “Khấp Linh huyết mộc” và chuẩn bị tung ra sát chiêu của mình, địa hỏa chí dương chí cương.

“Khấp Linh huyết mộc” cảm nhận được từ vong đang đến gần, nó rung mình một cái và điên cuồng thu hết rễ cây lại để tạo thành một lớp phòng thủ vững chắc.

Nam Phong lạnh lùng nói: “Nếu ngay từ đầu ngươi vẫn tiếp tục tấn công thì ta đâu phải dùng đến nó chứ, chỉ tiếc cho “quả” thế mà ta lại không thể có được!”

Vừa nói hắn vừa làm động tác tung đồ vật, từ trên tay hạt địa hỏa bay ra ngoài và bùng nổ một cách dữ dội.

Ở trên cao, tàn hồn vẫn luôn chờ cơ hội cứu hắn một mạng nay giật mình vội vàng lao xuống.

Hắn đoán sai có được không?

Hóa ra người cần cứu không phải là tên tiểu tử này mà lại chính là cái cây chết tiệt kia!

Hắn vẫn đang chờ thời cơ để kết một đoạn thiện duyên thì nay sắp trở thành một đoạn nghiệt duyên và hắn lại là nhân vật chính trong câu chuyện đó.

Thất bại! Lần đầu tiên trong cuộc đời vị cường giả này cảm thấy thất bại như vậy!

Dù sao thì hắn cũng từng là một nhân vật chính cơ mà, có sao lại lưu lạc đến nông nổi này chứ?

Đôi khi nhân sinh quả thật rất ... Vì diệu!

Khi mà Nam Phong tiếc nuối nhìn “quả” một lần cuối và chuẩn bị kết liễu thì bỗng dung một giọng nói trầm thấp từ hư không vang lên.

“Tiểu hữu nể mặt lão phu mà tha cho nó một mạng!”

Nam Phong giật mình, kể cả có ý định dừng lại thì hắn cũng thể vì đã chót đâm theo lao, huống chi hắn cũng không có ý định như vậy.

Hạt địa hỏa khi tiến lại gần “Khấp Linh huyết mạch” thì bùng nổ dữ dội nhưng bị một nguồn năng lượng bí ẩn từ hư không xuất hiện và nuốt trọn.

Nam Phong kinh ngạc, hắn biết năng lượng từ địa hỏa đó mạnh như thế nào, đến cả hắn khi phải đối mặt cũng không toàn mạng.

“Là ai?” Nam Phong hét lên một tiếng rồi sau đó thủ thế.

Đối thủ bí ẩn này quá mạnh mẽ, có thể dễ dàng thao túng địa hỏa bùng nổ thì ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới “Hóa hồn”, vì theo như mô tả trong hệ thống thì hạt địa hỏa này thể mà bằng một kích tu vi cả đời của một đại tông sư “Hóa khí kỳ”, ngay đến một vị “Hóa khí hậu kỳ” cũng không dám ngạnh kháng nó.

“Tại sao ở một thế giới đồ nát này lại có thể tồn tại một vị vượt qua “hóa khí cảnh” cơ chứ?” Nam Phong nghi vấn trong lòng nhưng hắn vẫn không lơ là cảnh giác.

Từ hư không một bóng hình vĩ đại xuất hiện, dựa theo hình thể hư ảo của người này thì hắn có thể chắc chắn rằng đây chính là thần hồn của một vị cường giả nào đó, mà để có thể hình thành lên thần hồn thì ít nhất cũng phải đạt đến “Pháp thân cảnh” hoặc là “Kim đan kỳ” trong truyền thuyết thời thượng cổ.

Nghĩ một hồi hắn lại cảm thấy không giống, dù sao thì thời đại chủ tu “linh khí” đã biến mất theo năm tháng rất lâu rồi.

“Kim đan kỳ” trên cơ bản tương tự cảnh giới với “Pháp thân cảnh” của hệ song tu.

Vào thời thượng cổ linh vũ song tu vô cùng hiếm gặp vì yêu cầu của nó rất cao, thay vào đó hai trường phái Vũ giả và Linh giả xuất hiện.

Đầu tiên chính là vũ giả, chủ tu của họ là chân khí kết hợp với tuyệt học võ công, tiếp theo là Linh giả chủ tu linh khí kết hợp với pháp bảo tạo thành hai trường phái riêng biệt tại thời thượng cổ.

Đó là thời kỳ phồn vinh nhất của tu luyện giả khi pháp bảo xuất hiện khắp nơi, công pháp thì nhiều không đếm xuể.

Cho đến một ngày hai trường phái này bỗng dung biến mất theo dòng chảy của lịch sử và nhường chỗ cho trường phái khó tu luyện nhất “Linh vũ song tu”.

Do thay đổi của thiên địa khiến cho trường phái khó tu luyện nhất này lại trở thành trường phái phổ thông.

Nhưng cũng chính vì thế mà những thứ như pháp bảo, binh khí, công pháp dành cho hai hệ linh vũ cũng từ đó dần biến mất.

Pháp bảo bây giờ chính là một thứ gì đó rất quý hiếm, chính lão cái bang đã xác nhận điều này.

Lão cũng có một pháp bảo thời thượng cổ nhưng được cất giữ rất cẩn thận, ngay đến cả người đệ tử là hắn cũng không đủ tư cách chạm vào nó.

“Nhưng nhìn thần hồn của người này thật là khác biệt so với thần hồn của “Pháp thân cảnh” phổ thông. Thông thường thần hồn của một vị “Pháp thân cảnh” không phải là binh khí thì cũng là linh thú, tà vật nào đó, hiếm có người nào dùng chính chân thân của mình để ngưng tụ ra thần hồn, hoặc có thể là...”

Hắn đã nghĩ đến một điều gì đó, hắn cho rằng vị cường giả này không thuộc vào thời không của “Linh vũ đại lục” thế nên sẽ không bị ảnh hưởng bởi dòng chảy của thời gian và vẫn giữ được trường phái tu linh của riêng mình.

“Không biết ngài là...” Nam Phong thận trọng nói.

Vị cường giả này chăm chú nhìn hắn mà không để ý đến câu hỏi đó.

Tần hồn vị cường giả cất lời: “Thật giống a, càng ở gần thì ta càng cảm nhận được số vận của ngươi và kẻ đó có liên hệ mật thiết với nhau!”

“Ha ha! Vị tiểu hữu này đúng là có căn cốt hơn người, mặc dù thời gian tu luyện của ngươi kém hơn người thường rất nhiều nhưng lại đạt được những thành tựu kinh thiên, có một chút giống với bản đề hồi trước!” Biết là mình đã lỡ lời người này vội cất tiếng cười để lảng tránh đi câu nói không đầu không đuôi.

“Ngài là...” Nam Phong cố hỏi lại một lần nữa.

Lần này hắn đã thực sự tức giận.

Bỗng dung, từ đâu xuất hiện một kẻ đến phá hoại chuyện tốt của hắn rồi còn nói mình giống với hắn ta hồi trẻ nữa chứ!

Nếu không phải người này mạnh đến quá thể đáng thì hắn đã xông vào ăn thua một trận rồi.

Tần hồn vị cường giả này vẫn không để ý đến sắc mặt của Nam Phong mà tiếp tục nói: “Lão phu có lời xin lỗi vì đã ngăn cản cậu giết “nó”, nhưng ta không thể không làm thế được! Vì muốn đền bù cho tổn thất này mà ta sẽ cho cậu một hồi cơ duyên!”

Mục đích của người này vẫn chưa hiển lộ khiến cho Nam Phong cực kỳ e dè và thận trọng.

Theo bản năng hắn định mở lời từ chối thì nguồn năng lượng thần bí lần nữa xuất hiện và hút hắn vào trong.

Trước khi bị mất đi ý thức của mình, Nam Phong chỉ kịp chửi thề một câu: “Mẹ nó! Đúng là đen đủi mà!”

Có ai như hấn không, tự xưng ở đâu xuất hiện một kẻ phá đám rồi không nói không rằng xuất thủ với hấn nữa chứ.

ĐM, à nhằm Định mệnh như beef!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bấy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 127: Tồn tại trên nguyên anh

“Đây... đây là đâu?”

Trước mắt hấn lúc này chính là khoảng không đen tối, lạnh lẽo.

Nam Phong lắc nhẹ cái đầu của mình, hấn nhìn ngó xung quanh một hồi nhưng không hề trông thấy một thứ gì cả.

Thứ duy nhất mà hấn còn nhớ trước khi bị đưa đến đây chính là hấn đã gặp được một thần hồn bí ẩn và bị kẻ đó đưa đến nơi này.

“Mẹ nó, sao số mình đen như vậy chứ, rõ là mạnh nhất ở thế giới này rồi lại còn lòi ra một kẻ mạnh hơn nữa! Đúng là đi ra ngoài không bói quẻ mà!” Hấn không nhận được mà tự hỏi lại nhân sinh của chính mình.

Một giọng nói uy nghiêm bỗng xuất hiện trong không khí cắt đứt dòng suy nghĩ của Nam Phong.

“Ha ha! Ta biết ngay là ngươi đang rất bức tức trong lòng mà! Không sao, không sao, ta đây chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi! Đây là một hồi tạo hóa và nếu ngươi có thể nắm bắt được nó thì sẽ là sự trợ giúp rất lớn đối với ngươi sau này!”

Thần hồn bí ẩn vừa nói ánh sáng vừa lan tỏa khắp ngõ ngách xung quanh và biến nơi này từ một khu vực đen tối, lạnh lẽo nay trở nên tươi sáng một cách dị thường.

Nam Phong cảm thấy nghi ngờ về độ chân thật trong lời nói của người này, dù sao thì từ luyện thể kỳ đến hóa kỳ kỳ hấn có thể tự tin đạt thành, nhưng từ hóa hồn cảnh, pháp thân cảnh hay thậm chí là Nguyên anh hấn cũng không thể nắm chắc 100%.

Kể cả những cường giả Nguyên Anh cũng không dám nói rằng họ có thể giúp cho một người khác bước vào cảnh giới giống như mình, để đạt đến cảnh giới đấy không chỉ phụ thuộc vào số lượng Linh khí có trong cơ thể mà còn cần cả cảm ngộ thiên địa, cũng từ đó mà phân chia ra tư chất của từng võ giả.

Ngay đến lão cái bang với thiên tư chác tuyệt của mình mà cũng còn kẹt lại tại Pháp thân cảnh không thể tiến tiếp, trừ phi gặp được một hồi cơ duyên to lớn nào đó.

Nam Phong biết sở dĩ hấn có được thành quả như ngày hôm nay phần lớn là nhờ vào hệ thống, thế nhưng những tầng cảnh giới sau này thì phải dựa vào chính mình, trừ phi hấn đi theo con đường của lão cái bang và giống như lão bị kẹt tại Pháp thân cảnh đỉnh phong.

Những thông tin của hấn tạm thời chỉ có thể dừng lại ở Nguyên Anh kỳ mà không nghĩ tới vị đang nói chuyện với hấn lúc này chính là một người ở cảnh giới cao cấp hơn rất nhiều.

Đối với hấn là một chuyện không thể nhưng đối với người này thì chỉ như một lần hít thở.

Với lại tàn hồn thần bí đã nhận định rằng Nam Phong có quan hệ mật thiết với người kia, thế nên không thể nào mà thành tựu trong tương lai của hấn lại kém cỏi được.

“Không biết ngài là ai, vì sao lại muốn ban cho tôi “tạo hóa” chứ?” Nam Phong vẫn cảm thấy nghi ngờ, hấn không tin tự xưng một chiếc bánh ngọt cứ thế rơi trên đầu mình.

Hấn sẽ không tự cho rằng mình giống như mấy tên nhân vật chính trong tiểu thuyết kia đi ra ngoài cũng gặp được truyền thừa cường giả, nhặt được thiên tài địa bảo, “không công bất thụ lộc”.

Người này liên tục thấy Nam Phong nghi ngờ mà không tỏ ra tức giận, hấn tiếp tục nói: “Như đã nói từ trước, ta chỉ muốn đền bù lại tổn thất lúc trước mà thôi, một phần cũng là vì duyên phận, tính cách của ta ái tài nên rất yêu thích những thiên tài trẻ tuổi!”

Nam Phong vẫn không cho là đúng, không có mục đích trong đó thì hấn không tin, thế nhưng nếu đạt được thứ gì tốt từ người này thì hấn cũng không chê.

“Cứ coi như là tôi tin đi, vậy thì có thể hỏi ngài một câu được không?” Nam Phong đưa ra thỏa hiệp, hấn biết nếu làm vị cường giả này thẹn quá hóa giận thì lại mất khôn.

“Là gì?”

“Có thể nói cho tôi biết ngài là ai được không? Với lại xin tự giới thiệu tôi tên là Vũ Nam Phong, năm nay mười tám cái xuân xanh, là người chuẩn Việt Nam!”

“Ha ha! Tên của ta sao, đã quên từ rất lâu rồi, chỉ nhớ rằng bọn họ thường gọi ta là “Trường sinh đế”! Tất cả những thứ này đã chẳng còn quan trọng nữa rồi, mọi thứ đều trở thành quá khứ!”

Người này cười to một tiếng sáng khoái, đã rất lâu rồi không còn có kẻ nào dám nói chuyện với hấn như thế cả, chắc là kể từ lúc hấn bước lên bài vị và trở thành đế tôn đứng đầu vạn vật cai quản thiên giới.

“Trường sinh đế? Vậy người này là một cường giả Nguyên Anh? Không giống, Nguyên Anh kỳ cũng không dám xưng đế, chẳng lẽ... vị này thế mà lại là cường giả trong truyền thuyết kia!”

Nam Phong rung động trong lòng, tin tức này quá lớn đối với hấn, đã bao lâu rồi “Huyền Linh đại lục” không còn xuất hiện cường giả cảnh giới này nữa.

Càng nghĩ hấn lại càng cảm thấy sôi sục trong lòng, nếu như đạt được một phần truyền thừa của người này thì hấn cũng có thể dễ dàng đạt đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ.

“Có thể cường giả như vậy sẽ không lừa dối mình và thật sự nổi lên một phen ái tài!” Nam Phong tự nhủ trong lòng.

“Có phải ngài đã...”

Không đợi hắn nói hết câu thì tàn hồn thần bí này nhìn hắn đầy thâm thúy và đáp lại: “Ta chắc rằng cậu cũng phần nào đoán ra được rồi! Đúng vậy! Ta chính là người đã vượt qua Nguyên Anh và đạt đến cái cảnh giới kia mà người ở “Huỳnh Linh đại lục” các người vẫn thường nói!”

“Cái... cái gì? Ngài nhận ra tôi đến từ “Huỳnh Linh đại lục” chứ không phải là thế giới khác?” Nam Phong thật sự sốc, nếu vị này đạt đến cảnh giới kia hắn đã bắt ngờ rồi, nay còn biết được hắn đến từ “Huỳnh Linh đại lục” nữa, đó mới thật sự khiến cho Nam Phong cảm thấy bất ngờ tới độ.

“Đúng vậy! Người mang theo khí tức đến từ nơi đó, nếu không phải là cư dân bản địa thì cũng là đã từng xuất hiện ở đây! Nếu ta đoán không nhầm thì người chính là một “Xuyên không giả”, một người có thể xuyên qua các thế giới!”

Nam Phong há hốc mồm, thân phận xuyên không giả của hắn mà cũng được người này nói ra chứng tỏ vị này không chỉ là cường giả bình thường, rất có thể đã tiếp xúc với những bí mật mà người khác không biết.

“Vậy... vậy tôi có thể hỏi ngài một câu cuối được không?”

“Hỏi đi, ta sẽ trả lời cho người!” Người này đáp lại một cách sáng khoái, đã rất lâu rồi hắn không còn nói chuyện như vậy nữa, với lại những kẻ nói chuyện với hắn một không phải là cường giả cùng đẳng cấp thì cũng là những kẻ nom nớp lo sợ, thật không giống tên này chút nào.

“Đúng là những tên đến từ thế giới hiện đại đều là những kẻ liêu lĩnh, lỗ mãng, nếu là cư dân bản thổ có tên nào dám đứng ngang hàng nói chuyện với ta như vậy chứ, thật là giống ta hồi đó...” Người này hồi tưởng lại quá khứ của mình mà bật cười, hắn cũng từng có một khoảng thời gian như vậy bây giờ nhớ lại hồi ức ấy lại càng cảm thấy buồn cười trong lòng.

“Vậy sau khi đạt đến đẳng cấp đó có phải sẽ được thăng lên “Tiên giới”?” Đó cũng là câu hỏi mà hắn nghi vấn rất lâu, theo cổ tịch thì những người độ kiếp thành công và trở thành tồn tại trên Nguyên Anh đều sẽ đến một nơi nào đó.

“Đúng vậy, linh giả khi độ kiếp thành công có thể thăng lên “Tiên giới” hoặc “Ma giới”! Những người phi thăng lên “Tiên giới” đa phần đều tu luyện công pháp chính quy, còn những người phi thăng đến “Ma giới” đa phần tu luyện công pháp tà ác, đạt được thành tựu nhanh chóng!” Người này từ tốn trả lời.

“Nếu nói như vậy thì chắc ngài là người đã từng phi thăng lên “Ma giới” rồi!” Nam Phong nói ra phỏng đoán của chính mình.

Người này nghe Nam Phong nói như vậy thì ngạc nhiên hỏi: “Ồ! Tại sao người lại nói như thế?”

“Chẳng phải ngài đã cứu “Khấp linh huyết mộc” kia hay sao?”

“Ha ha! Rất tiếc ta lại phi thăng lên “Tiên giới” chứ không phải “Ma giới”!” Người này bật cười với suy đoán của Nam Phong

Câu nói của Nam Phong nghe thì vô lý nhưng lại vô cùng thuyết phục, nhưng rất tiếc hắn đã đoán sai.

“Ta muốn hỏi người một câu, theo người thì tiên ma là gì, chính tà là gì?” Người này âm trầm nhìn Nam Phong rồi nói, hắn muốn biết câu trả lời của kẻ này, đôi khi chỉ với một câu nói cũng có thể phỏng đoán ra được con người và tương lai của kẻ đó.

“Tiên sao, ma sao, chẳng phải tiên chính là những người tu đạo, còn ma là những kẻ tu ma công tà ác giết người không gớm tay?” Nam Phong ngạc nhiên trước câu hỏi của người này, chẳng phải câu trả lời có ngay ở trong câu hỏi hay sao, nếu không thì người ta phân chia ra ranh giới giữa Tiên và Ma làm gì cơ chứ.

Tàn hồn bí ẩn mỉm cười: “Vậy theo người thì kẻ giết người không gớm tay là một đại ma đầu, công pháp tà ác là thứ không nên tồn tại? Đối với ta công pháp không chia chính ma, chỉ có tâm của người đó là trường tồn, huống chi đầu phải tu ma mới có thể giết người, chẳng phải chính đạo cũng giết người không gớm tay hay sao?”

Tàn hồn thần bí đợi Nam Phong tiêu hóa hết những gì mà mình nói rồi mới tiếp tục: “Cũng giống như thế, tà mộc có thể giết người vậy những thiên tài địa bảo kia có khác gì, chúng cũng giết người nhưng là giết người không thấy máu!”

Nam Phong ngẩn người, cái gì mà “thiên tài địa bảo” cũng giết người cơ, vị tiền bối này có phải tu luyện đến vầng đầu hay không, coi hắn là trẻ lên ba hay sao?

Biểu hiện của Nam Phong rơi hết vào tầm mắt của người này, hắn biết tên tiểu tử này sẽ không tin vào những gì mà mình nói, đến hắn nghe thấy như vậy cũng không dám tin, nếu không phải gặp được vị cao nhân năm đó và nghe ngài chỉ điểm thì hắn vẫn bắt mê chấp ngộ với những gì mà mình biết và những gì mà mình cho là đã nhìn thấy.

Người này không giận không nguy, uy nghiêm tỏa ra, hắn muốn nói cho Nam Phong biết được thế gian này đôi khi không tốt đẹp giống như những gì hắn vẫn thường thấy.

“Những thứ “thiên tài địa bảo” đó chẳng phải cũng thu hút vô số những người tầm bảo hay sao? Bao nhiêu người đã chết vì đoạt được nó, bao nhiêu người vì đoạt được nó mà ngay cả bạn bè, người thân cũng có thể quay đầu phản bội! Vậy cơ sao lại không thể nói những thứ “thiên tài địa bảo” kia giết người, vì nó cao quý hơn tà vật?”

Câu nói như đánh sâu vào tận linh hồn của Nam Phong và mở ra cho hắn một chân trời mới, nhận thức mới.

Người này tiếp tục nói: “Vạn vật trên đời đều có âm có dương, sinh mệnh con người đều có sinh có tử, có ác ma kinh khủng thì cũng có thiên thần cao quý, có kẻ ác thì cũng có người hướng thiện, chỉ có tu tiên đã vi phạm vào tất cả những điều đó và làm trái với đạo sinh lão bệnh tử, làm trái với quy luật âm dương, làm trái với quỹ tích của một con người, nó có thể biến một người tốt trở thành một đại ma đầu và cũng như một kẻ ác quay đầu hướng thiện!”

Người này nhìn Nam Phong rồi gần giọng nói: “Vậy chẳng phải chúng ta, những kẻ tu tiên mới chính là mầm mống của hết thảy tội ác hay sao? Vậy tại sao người có thể tự mình quy về kẻ nào là tốt và kẻ nào là xấu, cũng như thứ gì nên được tồn tại hay không được?”

Nam Phong há hốc mồm, những luận điểm này thật vô cùng mới mẻ đối với hắn, làm thay đổi tất cả nhận thức về nhân sinh của hắn.

Choáng váng một hồi nhưng Nam Phong cũng nhanh chóng tỉnh lại, hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng, bỗng dưng hắn nhận ra và hét to: “Không đúng! Nhận thức của ta là của ta, tâm này của ta là của ta không ai có thể thay đổi được!”

Tàn hồn bí ẩn thấy Nam Phong nhanh chóng tỉnh lại trong cơn mê mẩn của tri thức thì mỉm cười hài lòng, hắn nói: “Đúng vậy! Những thứ mà ta nói là đều đúng nhưng cũng chỉ có thể tham khảo, chủ yếu chính là tâm cảnh của mỗi người, duy tâm của từng người, ý chí kiên cường định ra tất cả! Người có thể thấu hiểu nhanh như vậy cũng không uổng công ta một hồi!”

Nam Phong toát mồ hôi, chỉ dạy của vị này thật quá kinh khủng, nếu gặp phải một kẻ với ý chí không kiên định thì chẳng phải sẽ lạc vào ma chướng của người này hay sao, cũng may là Nam Phong đã sống tận hai thế giới, một là thế giới hiện đại, hai là thế giới cổ đại “Huỳnh Linh đại lục”, mới có thể có được những nhận thức khác với người chỉ sống ở một nơi.

“Vậy đây chính là cơ duyên mà ngài nói đến?” Nam Phong cảm thấy tâm cảnh của mình vững chắc hơn rất nhiều, không nghi ngờ chính là nhờ những gì mà người thần bí này chỉ dạy.

Tàn hồn bí ẩn hít mắt cười: “Thứ này đã là gì, nó chỉ là màn khói đầu mà thôi! Cơ duyên của ngươi bây giờ mới bắt đầu! Đến đi, thần thông của ta!”

Một lần nữa, trong không khí lóe lên một cái và cuốn lấy Nam Phong vào bên trong.

Tàn hồn cười nhẹ rồi nói: “Người đạt được truyền thừa của ta sẽ là người được chọn chứ không phải là cậu, nhưng gặp được âu cũng là duyên phận, mặc dù không đạt được những truyền thừa đầy nhưng một chút cơ duyên này thì ta vẫn có thể!”

Nói xong tàn hồn cũng nhanh chóng xoay người biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Cơ duyên

“Mẹ nó, nói đi là đi không để cho người ta chuẩn bị gì cả, đúng là không có nhân quyền mà!” Nam Phong sờ cái mõng ê ẩm của mình và lẩm bẩm nói.

Trước mặt hắn lúc này chính là một nơi hoàn toàn xa lạ nhưng lại vô cùng tươi đẹp, hùng vĩ, những dòng suối chảy róc rách qua từng khe nước, rừng núi mập mờ sau những áng mây, linh khí đậm đặc trời nổi khắp nơi trong không khí.

Nơi này chỉ có thể phác họa bằng một câu “Nhân gian tiên cảnh” mà thôi.

Đối với một người bình thường khi đi vào đây chỉ cần hít vào một ngụm không khí cũng đủ xua tan toàn bộ mệt mỏi, phiền não và tăng cường tuổi thọ, còn đối với võ giả thì đây chính là một thiên đường tu luyện hoàn mỹ, làm chơi ăn thật.

“Thật không ngờ thần thông của người này lại kinh khủng đến vậy, vẫy tay một cái là có thể đưa ta đến một nhị thứ nguyên khác! Không biết nơi này như thế nào được hình thành ra?” Nam Phong như một con nai vàng ngơ ngác, hắn ngốc đầu nhìn xung quanh, mắt sáng như nhật được chân bảo.

Từ trước đến nay hắn chưa từng nhìn thấy một nơi nào đẹp đến như vậy, nếu để so sánh với sự môn của mình thì chính là tiểu vu với đại vu.

“Thế nào, nơi này được chứ?” Không biết từ lúc nào tàn hồn thần bí đã xuất hiện ngay sau lưng của Nam Phong và hù dọa cho hắn một cái giật này mình.

“Ôi, hù chết tâm hồn yếu đuối này! Người này cứ thoát ần thoát hiện như quỷ vậy, lại còn tỏ vẻ đắc đạo cao nhân nữa chứ, đúng là thể loại mà ta ghét nhất!” Nam Phong ôm lấy ngực của mình thở dốc, chắc đợt này hắn phải về kiểm tra lại tim mạch xem có xảy ra vấn đề gì không nữa.

Ổn định lại tâm trạng Nam Phong nở nụ cười lấy lòng: “Nơi này quá tuyệt, hơn rất nhiều những danh lam thắng cảnh mà tiểu bối từng biết, kể cả những địa danh nổi tiếng trên “Huyền Linh đại lục” cũng không bằng một phần vạn nơi này!”

Mặc dù có chút lấy lòng nhưng cũng chính là suy nghĩ thật lòng của hắn, hắn không nghĩ ra phải thần thông cỡ nào mới có thể kiến tạo ra được một nơi như vậy.

“Nơi này là...”

Tàn hồn thần bí chấp tay sau lưng rồi nói: “Đây chính là một không gian khu vực do ta dùng thần thông khai mở! Ta đã dùng thần thông của mình để tách một mảnh tiên địa trên Tiên giới ra và tế luyện nó thành một tiên bảo, vậy nên nơi này chính là thiên đường dành cho những người tu luyện!”

“Vãi thật, cắt hẳn một vùng tiên địa để luyện chế thành Tiên bảo, mặc dù ta không rõ Tiên bảo là gì nhưng cũng không hề tầm thường chút nào, nó phải mạnh hơn linh bảo rất nhiều lần!” hắn giật nảy mình trầm nghĩ sau đó lại thờ dãi.

“Haizz! Một cái linh bảo trung phẩm thôi mà lão cái bang đã ôm nó như bảo vật trấn phái rồi, vậy một cái Tiên bảo phải quý giá đến cỡ nào cơ chứ?”

Tâm niệm của Nam Phong bỗng chốc nổi lên, hắn muốn độc chiếm cái “Tiên bảo” này nhưng suy nghĩ một hồi thì lại thôi, đùa à, sợ còn chưa động vào đã bị người này tát chết rồi.

“Đúng là đã thêm mà chỉ được nhìn ngắm, còn có điều gì tòi tẹ hơn nữa đây!” Hắn khóc thầm trong lòng.

May mà tâm chí của hắn còn tốt chứ để kẻ khác nhìn thấy thì dù cho có phải mất mạng cũng muốn đánh cướp bằng được.

Trông thấy biểu hiện khác lạ của Nam Phong thì tàn hồn thần bí này đoán ra ngay, hắn ta tủm tỉm cười rồi nói vu vu: “Thêm không?”

“Thêm vcl!” Trong vô thức Nam Phong nhanh chóng trả lời nhưng rồi hắn chợt nhận ra mình đã lỡ mồm nên vội “hì hì” cười: “Tiền bối nói đùa, văn bối nào dám mơ tưởng đến cái tiên bảo này chứ!”

Tàn hồn thần bí thờ dài lắc đầu: “Nếu là mấy vạn năm trước mà gặp được ngươi thì ta cũng không keo kiệt như vậy, chỉ là một cái trung phẩm tiên bảo còn chưa lọt vào trong mắt của ta! Haizz! Vật đổi sao rời không ngờ một đời cường giả quét thảo thiên địa như ta nay lại phải dựa dẫm vào một cái trung phẩm tiên bảo để tồn tại!”

“Người này dường như có rất nhiều chuyện xưa trong lòng, chỉ không biết phải mạnh mẽ cỡ nào mới có thể đánh ngã được vị này, khiến cho hắn chỉ còn sót lại một phần tàn hồn và sống lay lắt trong một cái Tiên bảo?” Nam Phong tự hỏi trong lòng, đối với một pháp khí sơ kỳ như hắn thì những chuyện như vậy quá là xa vời, cũng cố thực lực mới chính là mục tiêu trước mắt của hắn.

“Không nói đến chuyện cũ nữa, ta mang ngươi đến đây để tu luyện nâng cao cảnh giới cùng với cảm ngộ thiên địa!” Nam Phong chờ đợi vị này nói đến chuyện cũ của mình nhưng dường như tàn hồn thần bí cũng không muốn nhắc quá nhiều về nó.

“Vậy sao? Thế thì tốt quá, văn bối có cảm giác tu luyện ở đây nhanh gấp trăm lần so với “Huyền Linh đại lục”!” Nam Phong vui sướng reo hò, hắn cảm giác đây chính là thiên đại cơ duyên của mình.

“Còn phải nói, không phải võ giả nào cũng được như ngươi đâu, được tu luyện trên một mảnh bảo địa như vậy!”

Nam Phong vui mừng như mở cờ trong bụng, được tu luyện ở một nơi như thế này thì còn gì bằng nhưng hắn vẫn cảm thấy tiếc nuối khi không được vác cái “Tiên bảo trung phẩm” này

theo bên người, nếu không còn vui mừng hơn thế nữa.

Tàn hồn thần bí híp mắt của mình lại rồi nói tiếp: “Không những thế nơi này thời gian trôi đi so với bên ngoài gấp mấy chục lần, nghĩa là một ngày bên ngoài phải bằng chục ngày ở trong đây!”

Nam Phong vui sướng đến độ nhảy cẫng lên: “Vậy thì chẳng phải ta ngồi ở đây một năm thì ở ngoài kia mới chỉ trôi qua một tháng thôi à, thế thì cũng quá là bá đạo rồi!”

“Ha ha, như thế vẫn chưa phải là tác dụng lớn nhất của nó!” Tần hồn tỏ vẻ cao thâm nói lấp lửng như muốn khiêu khích sự nhẩn nại của Nam Phong.

“Đó là gì vậy, tiền bối nói cho ta nghe đi chứ để lâu hồi hộp muốn chết!” Tu luyện nhanh gấp trăm lần, thời gian nhanh gấp chục lần mà còn chưa phải là tuyệt nhất vậy thì cái “tuyệt nhất” kia còn kinh khủng đến cỡ nào chứ, hẳn không đủ nhẩn nại nữa rồi.

“Đó là...” Người này không trả lời luôn mà cố kéo dài thanh âm của mình khiến cho Nam Phong chửi rống trong lòng nhưng không dám phát ra thành lời, nín nhịn đến độ mặt mũi đỏ tía tái.

“Nơi này dùng Tiên khí quán thể có thể thay đổi thể chất của một võ giả và biến kẻ đó trở thành Tiên thể, nếu là một sinh linh bản địa trên tiên giới thì đây chỉ là một cái tác dụng gần gài nhưng đối với một võ giả hạ giới thì đây chính là một thiên đại cơ duyên chỉ có thể gặp mà không thể cầu!”

Bùng nổ, bùng nổ thật sự, tác dụng này cũng quá là bá đạo đi, hẳn đã từng đọc trong vô số sách cổ thì biết những người mang Tiên thể có đến bảy phần mười cơ hội độ kiếp thành công, còn tốc độ tu luyện thì miễn bàn, nhanh như tên lửa.

Không phải nói đâu xa “Tiên thiên huyết mạch” của Agnes cũng là một dạng tiên thể, nói đúng hơn là bán tiên thể mà có thể tu luyện nhanh một cách chóng mặt như vậy thì “Tiên thể” thật sự phải bá đạo đến cỡ nào.

“Hừm! Được rồi không nói nữa, ta sẽ ra ngoài còn ngươi hãy ở đây tu luyện đến khi nào đạt đến cấp độ “Hóa khí kỳ” thì cơ duyên này cũng chấm dứt, coi như đó chính là đền bù tổn thất của ta dành cho ngươi!”

Nam Phong nghiêm túc chấp tay cúi đầu thật sâu và nói: “Kể cả như vậy thì cũng không thể nói là đền bù tổn thất được, dù sao “Khấp Linh huyết mạch” cũng là của tiền bối, coi như vẫn bồi chém giết nó thì người tạ lỗi vẫn phải là mình! Ân tình này Nam Phong xin nhận!”

“Ừm! Tiểu tử, coi như là người có lòng, ngươi hãy nhớ những gì mà mình nói ngày hôm nay, được rồi, ta ra ngoài còn ngươi hãy tu luyện đi!”

Nói xong tàn hồn nhanh chóng vạch ra một đường trong không khí rồi chui vào trong đó.

Chỉ còn lại Nam Phong một mình với mảnh địa bảo khổng lồ này, hẳn không nhịn được mà hét lên một cách sung sướng: “Ha ha! Thời điểm của Nam Phong ta đến rồi! Đợi đấy, ta sẽ trở về và hù dọa cho lão sư phụ tiện nghi kia một phen hết hồn!”

Trong không gian, tàn hồn thần bí vẫn chưa biến mất mà chỉ dấu mình ở một góc và theo dõi mọi hành tung của Nam Phong, người này nắm chặt bàn tay mờ ảo của mình lại và sung sướng nói: “Cuối cùng cũng được, tên thần linh đáng ghét kia hãy đợi đấy, ta mặc dù không biết kế hoạch của ngươi là gì nhưng “Trường sinh đề” này sẽ phá hủy nó!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Hóa khí kỳ

Tu luyện không có ngày tháng, hẳn không còn biết mình đã ở nơi này từ bao giờ nữa, trong mảnh bảo địa này chỉ có ngày mà không có đêm nên việc nhận biết thời gian là vô cùng khó khăn.

Hắn chỉ biết mình đã đạt đến “Phá khí kỳ đại viên mãn” và còn một bước nữa thôi là tấn cấp trở thành “Hóa khí kỳ”, lúc đó hẳn có thể bước vào thế giới của những võ giả mạnh nhất đại lục.

Sở dĩ, Nam Phong nói là võ giả mạnh nhất là vì một khi đạt đến “Hóa khí kỳ” thì đó cũng chính là giới hạn cuối cùng của một võ giả, muốn đạt được thành tựu cao hơn nữa thì người đó phải nghịch chuyển chân khí của mình thành Linh khí và trở thành một “Linh giả”.

Nhắm mắt lại Nam Phong hấp thu Tiên khí trong thiên địa, cơ thể của hắn lúc này được bao bọc bởi những luồng tiên khí dày đặc, nếu như một Linh giả nào có mặt ở đây lúc này khi thì đều cảm thấy ghen tỵ với hắn, đối với họ mà nói nếu được quán đỉnh bằng Tiên khí thì cơ hội độ kiếp thành công là rất lớn.

“A...aaa!” Hét lớn một tiếng, chân khí trong cơ thể của Nam Phong có dấu hiệu cô đọng lại và trở nên vững chắc hơn rất nhiều.

Từng luồng chân khí thoát ra từ lỗ chân lông trong cơ thể tạo thành những hình thù quái dị như thể muốn cô đọng thành một hình dạng nào đó.

Cuối cùng, luồng chân khí như có như không này cũng cô đọng lại và trở thành hình dạng của một bàn tay không lồ, một lúc sau lại biến thành một chiếc khiên, một thanh kiếm, biến ảo liên tục.

Thở ra một luồng trọc khí trong người, Nam Phong đứng dậy, hẳn cảm thấy được sự biến hóa trong cơ thể của mình, dường như hắn đã được thoát thai hoán cốt, cặn bã trong cơ thể được đào thải ra ngoài.

“Ha ha, cuối cùng lão tử cũng đạt thành “Hóa khí kỳ”, cảnh giới này thật là kỳ diệu, nếu nói “Phá khí kỳ” có thể dùng chân khí của mình để ngự vật thì “Hóa khí kỳ” sẽ biến ảo chân khí đó thành thực thể, đúng là tác dụng hơn kém nhau một trời một vực!”

Xoa bàn tay của mình, Nam Phong ngửa ngửa một phen và muốn thử nghiệm nó ngay tại chỗ.

“Xem đây, “Vạn dặm đều phá!”” Hét lên một tiếng Nam Phong vận dụng chiêu thức tiếp theo trong “Cửu chuyển quy nhất”, chiêu thức này chỉ có thể vận dụng khi võ giả tu luyện nó đạt đến “Hóa khí kỳ” còn trước đó thì không thể.

Một bàn tay không lồ xuất hiện trong không khí và đánh thẳng vào hòn non bộ trước mặt vang lên một tiếng động trời, khiến cho khói bụi bay mù mịt, tán loạn.

“Ha ha! Không ngờ cảnh giới này lại mạnh mẽ đến thế, chỉ phát tay một cái mà uy lực đã kinh khủng đến vậy, nếu ta xuất toàn lực ra ngoài thì nó còn kinh khủng đến cỡ nào nữa!” Nam Phong đắc ý cười lớn.

Khói bụi tan đi, theo suy đoán của hắn với cường độ như vậy thì hòn non bộ này đã bị san thành bình địa, thế nhưng...

“Cái móc gì thế này! Thật... thật không vậy?”

Nam Phong há hốc mồm ngạc nhiên không phải vì uy lực của chiêu pháp mà là vì đòn đánh của hắn lại không tạo thành một vết xước nào, chứ đừng có nói là san thành bình địa.

“Ta...ta không tin! Xem đây! “Vạn dặm đều phá!”” Nam Phong tiếp tục ngưng tụ chiêu thức nhưng lần này hắn đã vận dụng chân khí nhiều hơn lúc trước.

Gió mát tan đi, vẫn như cũ, hòn non bộ vẫn đứng sừng sững mà không hề hấn chút nào.

“Cái con mẹ, xem đây! “Vạn dặm đều phá!” “Vạn dặm đều phá!” “Vạn dặm đều phá!” Ta xem ngươi hay lão tử chịu thua trước!”

Một lúc sau, Nam Phong thờ hồng học và ngồi bệt xuống đất, quá hổ người mà, có “Hóa khí kỳ” nào thất bại như hắn không, ngay đến một cái hòn non bộ nhỏ bé cũng có thể bắt nạt được hắn.

Chiêu thức của hắn phải bằng trăm cân thuốc nổ TNT rồi mà cũng không thể phá hủy được cái “Hòn non bộ” đáng ghét này.

Không cam lòng! Hắn không cam lòng a!

Từ trên cao Tàn hồn thần bí xuất hiện, lão muốn hỏi tại sao cái tên thần linh chết tiệt kia lại có thể tuyển chọn ra được một cái cực phẩm như vậy chứ.

Đây là Tiên Khí trung phẩm a, mặc dù trong mắt của hắn cũng không được coi là cái gì to tát nhưng cũng không đến lượt một cái mao tiêu từ “Hóa khí kỳ” có thể lay động được.

Hắn khóc không ra nước mắt, hắn không biết quyết định của mình khi giúp đỡ cái tên này là đúng hay sai nữa.

“Được rồi! Ngươi cũng đã đạt đến “Hóa khí kỳ” coi như ước định của chúng ta đến đây kết thúc, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài!”

“Đợi một chút tiền bối, đợi ta hạ gục cái tên khốn kiếp này đã! “Vạn dặm đều phá!”” Nam Phong không cam lòng, hắn vẫn cố nín kéo thêm một chút nữa.

“Phá cái em gái nhà ngươi đó! Cút!”

Phát tay một cái thời không đảo lộn, lúc này Nam Phong đã xuất hiện ở chỗ mà hắn đã từng biến mất.

Chưởng lực mà hắn phát ra không kịp thu lại và đánh thẳng đến khu đất trống kế bên tạo thành một tiếng nổ “Kinh thiên động địa”, mọi thứ đều bị cán quét trên đường đi của nó, khu đất đó lúc này bị đục thành một cái hố sâu mấy chục tấc nhìn thấy cả mạch nước ngầm bên trong.

“Ha ha! Cuối cùng cũng không phải do lão tử quá yếu mà là do cái tên “Hòn non bộ” khốn kiếp kia quá trâu bò mà thôi!” Nam Phong uể oải ngồi bệt xuống đất, quá mệt, hắn đã vận dụng hết những tia chân khí cuối cùng trong cơ thể.

Sung sướng, mãn nguyện chính là cảm xúc của hắn lúc này nếu không thì hắn sẽ là một cường giả “Hóa khí kỳ” thất bại nhất từ trước đến giờ.

Tàn hồn thần bí quyết định không xuất hiện trước mặt Nam Phong nữa mà chỉ nói vọng ra ngoài: “Ta đã phong ấn “Khấp Linh huyết mộc” lại, sau này nó sẽ không còn đi hại người nữa mà chỉ giống như là một cái cây bình thường, ngươi cứ yên tâm mà về!”

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ân tình này Nam Phong xin ghi nhớ!” Cúi người một lần cuối trước khi đi, hắn không biết mình đã đây bao lâu rồi và thế giới lúc này như thế nào nữa.

...

Nam Phong lúc này đang tập trung hết tinh lực của mình để đi về bộ tư lệnh.

Trên đường hắn nhìn thấy rất nhiều Zombie hơn lúc mà hắn đi tới đây, thậm chí đã xuất hiện Zombie cấp hai đỉnh phong hoạt động trên đường phố.

Nếu vào thời gian trước loại Zombie này rất ít thì nay chúng đã hoạt động rầm rộ khắp mọi nơi.

Đương nhiên với khí tức của Nam Phong cũng khiến cho bọn Zombie này sợ vỡ mặt mà lảng tránh, cũng có những con cấp hai đỉnh phong ngáo đá không nhận ra được sự xuất hiện của cường giả mà đâm đầu vào và tất nhiên nó đã trở thành noãn ngọc trong túi của hắn.

“Tình hình lúc này không ổn chút nào, ta phải nhanh chóng trở về bộ tư lệnh mới được!”

Vận chân khí của mình, Nam Phong nhún người một cái và bay thẳng lên trời, với nội công thâm hậu của hắn lúc này thì việc bay lượn trên trời đối với hắn giống như một bữa cơm vậy.

Khi bay qua quân khu ba hắn vội vàng hạ cánh xuống vì cảnh tượng lúc này của nó, hoang tàn, đổ nát, xác chết nằm la liệt khắp nơi, Zombie đi lại như trốn không người, dường như một trong những thành trì kiên cố của Việt Nam đã bị bọn Zombie này cán quét triệt để.

Càng nghĩ hắn lại càng nóng lòng hơn bao giờ hết và vội vàng bay về bộ tư lệnh.

Mặc dù rất nóng lòng nhưng hắn vẫn để ý kỹ lưỡng mọi thứ xung quanh, trong một khoảng khắc nào đó hắn đã nhìn thấy một nhóm người ở trong một khu công trường bỏ hoang.

“Có người, hay là mình cứ xuống đó hỏi thăm một chút tình hình, có lẽ bọn họ biết được thứ gì đó thì sao?”

Nói là làm, Nam Phong thu liễm chân khí của mình và tiến lại gần nơi mà nhóm người kia đang hoạt động.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 130: Linh thể

Đứng trước cửa nhà xưởng khi chưa kịp bước vào thì Nam Phong đã nghe loáng thoáng được cuộc nói chuyện của nhóm người này, gọi là nói chuyện nhưng thực chất nó giống như một cuộc cãi vã tay đôi hơn.

“Hừ! Mấy ngày nay bọn bay cứ ăn uống như vậy rồi cuối cùng sẽ chẳng còn lại gì nữa, chúng ta đã phải chôn chui chôn lùi ở chỗ này rồi mà các người vẫn giữ cái tật xấu đó của mình!” Giọng nói ồm ồm của một người đàn ông trung niên vang lên.

Một người thanh niên trong nhóm không nhịn được lên tiếng phản bác: “Ăn uống vô tội vạ? Vậy người thử nói xem chúng ta còn phải sống lay lắt như thế này đến bao giờ nữa?”

Người thanh niên có vẻ ngoài tuấn tú nhưng ánh mắt của hắn giống như một con rắn độc chỉ chờ đợi thời cơ cắn người khác một nhát.

Người đàn ông trung niên cũng không phải dạng vừa, nhìn người này Nam Phong có thể nhận ra một quá khứ bất hảo trước đây, hình xăm khắp người, ánh mắt hung hổ hiện lên từng đường tơ máu, ắt hẳn loại người này không phải là dạng người lương thiện gì.

Liên tiếp từng tiếng cãi vã nổ ra, toàn là những thành phần bất hảo không ai sợ ai, nhưng chỉ có duy nhất một người đàn ông lực lưỡng cao tầm mét tám với làn da ngăm đen, thân hình cuộn cuộn cơ bắp, hình xăm phủ khắp hai cánh tay là vẫn ngồi đó im lặng không nói một tiếng nào.

Nhất là trên bắp tay của kẻ này có một hình xăm mã vạch như thể hắn đã từng ra vào tù rất nhiều lần và có số má trong đó.

“Đủ rồi!” Giọng nói ồm ồm đáng sợ của người này vang lên khiến cho đám người bất hảo đang xích mích với nhau cũng phải thật thà trở lại.

“Hình như lão đại đang chuẩn bị đưa ra một kế sách gì đó?”

“Đúng vậy! Trong hoàn cảnh như vậy thì quyền uy của lão đại lại nổi lên trấn áp tứ phương!”

Đám người bất hảo chỉ dám thì thầm nói chuyện với nhau nhưng không một ai dám to tiếng như hồi nãy nữa.

“Hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài tìm kiếm đồ ăn!” Giọng của người đàn ông được cho là thủ lĩnh vang lên như một mệnh lệnh mà không phải trưng cầu ý kiến của bất kỳ kẻ nào.

Một thành phần bất hảo trong nhóm người to gan hỏi: “Lão đại, chúng ta mặc dù trong nhóm có đến sáu người tiến hóa cấp một nhưng cũng chỉ có thể phối hợp chém giết được một con Zombie cấp hai, còn nếu là một đàn Zombie cấp hai thì chúng ta cũng chẳng là gì so với bọn chúng cả, vậy thì đi tìm đồ ăn kiểu gì chứ, sợ rằng chưa kịp bước ra ngoài thì đã rơi vào miệng của bọn Zombie rồi?”

Người thủ lĩnh cười gằn một tiếng rồi nói: “Vậy mà không biết đi tìm mồi như há?”

Người này gạt mình một cái, kẻ này không ngốc hẳn hiểu ý của lão đại rồi quay đầu sang nhìn nhóm dân thường đang cúi người ngồi một góc.

Kẻ này lên tiếng: “Đến lúc cần sự giúp sức của các người rồi!”

Chỉ cần kẻ này đi đến đâu thì nhóm người dân thường cúi đầu lẩn tránh đến đó, họ có thể nhiều người hơn những kẻ bất hảo này nhưng hiển nhiên không một ai dám lên tiếng, mặc người xấu xé, họ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện người đó không phải là mình.

Bọn họ có thể trốn nhưng không ai có cái gan đó, ngoài kia lúc này là vô số Zombie, chỉ cần bước ra ngoài đấy thôi là sẽ trở thành thịt tươi của bọn chúng.

“Người đi!” Kẻ này chỉ tay vào một thằng nhóc tầm bảy, tám tuổi với ánh mắt tà ác.

Cậu nhóc này nhìn thấy mình bị chỉ điểm thì cơ thể run lên thành từng đợt, cậu ta cố bám víu vào người phụ nữ bên cạnh như thể không muốn rời xa.

Tên bất hảo đứng trước mặt cậu nhóc và kéo cậu đến chỗ của mình mặc cho khuôn mặt cậu tái mét, run cầm cập đến độ răng môi đánh vào nhau.

Cậu nhóc này cũng biết kết cục của mồi như là gì vì cậu đã từng nhìn thấy một người đang sống sờ sờ bị mang ra làm mồi như và kết cục của người này không hề tốt đẹp chút nào, đó chính là bị xâu xé đến chết, tiếng hét của người này vẫn còn vang vọng bên tai và ám ảnh cậu cho đến tận bây giờ.

Người phụ nữ với khuôn mặt lốm đốm tàn nhang, nhem nhuốc, bần thủ, tóc tai thì bù xù kẻ bên chột đứng bật dậy và tiến đến ôm lấy cậu nhóc như thể không muốn cậu bị người khác đưa đi.

“Mày muốn làm gì hả, còn không mau cút ra, muốn chết?” Kẻ này hét lớn một tiếng hù dọa người phụ nữ nhem nhuốc này.

“Không! Tôi không buông ra đâu! Xin ông hãy tha cho cậu nhóc này!”

Người phụ nữ này vẫn cố chấp không buông mặc cho biểu tình dữ tợn của người đang đứng trước mặt, giọng nói của người này rất giống với giọng của một thiếu nữ miền Nam, ngọt ngào, say đắm nhưng khi phối hợp với khuôn mặt, hình thể này thì thật không giống một chút nào.

Người đàn ông bất hảo khinh thường nhìn, nếu người này xinh đẹp hơn một chút thì có lẽ hắn sẽ sùng bái nàng nhưng với cái thân hình bốc mùi hôi thối này, khuôn mặt thì chẳng chút nào có thể coi là xinh đẹp cả, còn chưa khiến cho hắn phải dừng tay lại.

Kẻ này tung một cước vào bụng của cô nàng xấu xí và nói: “Ông đây đã nói rồi mà còn dám cãi lại, người tương người là ai chứ, chỉ là một con đàn bà xấu xí mà thôi!”

Cô nàng này bị đánh một cước ngang bụng khiến cho nàng đau đớn nằm vật xuống đất, mặc dù kẻ này không dùng hết sức của mình nhưng cũng đủ để cho nàng ăn một chút đau khổ, có chút rom róm nước ở khoeo mắt nhưng được nàng kiên cường ngăn lại không cho rơi xuống.

Nàng vẫn cố trườn dậy bất chấp tất cả ôm lấy cậu nhóc khiến cho cậu vô cùng xúc động và cũng cố vùng vẫy ra khỏi cái nắm tay của kẻ bất hảo này nhưng vô dụng.

Người đàn ông bất hảo ánh mắt nhú lại như một con măng xà và chuẩn bị dơ chân lên tung thêm một cước nữa thì giọng nói của người thủ lĩnh vang lên: “Không cần, đưa cả hai bọn chúng làm mồi như!”

Kẻ này đang định tung một cước thì dừng lại giữa chừng sau đó dùng ánh mắt dè dặt nhìn cô nàng và nói: “Nếu mày đã muốn chết đến vậy thì tao đây cũng thành toàn, đi, đi theo tao!”

Vừa nói kẻ này vừa kéo lê cô nàng ở dưới đất cùng với cậu nhóc tiến đến chỗ của người thủ lĩnh.

Những người dân bình thường chứng kiến hết thấy mọi thứ nhưng cũng không một ai dám lên tiếng mặc dù họ biết rằng kết cục của mình sau này cũng không khá hơn hai người này là bao, đúng là nhân tâm thối nát đến cực điểm.

Nam Phong đứng ở bên ngoài chứng kiến hết thấy mọi thứ nhưng cũng chỉ lắc đầu xoay người bước đi, có thể nhiều người nói hắn vô tình nhưng nếu một người đã từng chứng kiến rất nhiều chuyện như vậy xảy ra thì sẽ có cái nhìn khác về mọi thứ.

Hắn có thể cứu giúp những người này nhưng với một điều kiện chính là bọn họ phải dám đứng lên, nếu không có cứu đi chẳng nữa cũng bằng thừa vì bọn họ đã tự chọn sẵn con đường cho mình, chính là làm nô lệ của những kẻ mạnh.

Lúc hắn chuẩn bị quay người bước đi thì trong một khoảnh khắc nào đó hắn chợt cảm nhận được một luồng linh khí như có như không.

Đây đích thị là linh khí chứ không phải chân khí của võ giả, linh khí là thứ mà chỉ khi nào võ giả nhập đạo thành linh giả mới có thể có hoặc ngay từ lúc sinh ra người này đã là một linh thể.

Mặc dù tia linh khí này rất nhỏ bé nhưng không thể thoát khỏi cảm nhận của một cao thủ “Hóa khí kỳ” như hắn được.

Nam Phong vội quay người lại để cảm nhận rõ hơn, hắn nhận thấy luồng linh khí chưa tán đi này bất ngờ xuất hiện xung quanh thân thể của cậu nhóc bảy, tám tuổi kia.

Đường như, trong một khoảnh khắc xúc động nó đã được thức tỉnh nhưng vô cùng nhỏ bé không thể lật lên được bàn cân gì.

Nó có thể vô cùng nhỏ bé nhưng rơi vào ánh mắt của Nam Phong thì đó chính là một báu vật.

“Mẹ nó! Vậy mà có thể tìm thấy được một người mang linh thể ở trong cái thế giới tồi tàn này, đúng là vận may cứ chó mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Cứu giúp

Cậu bé run rẩy khi trông thấy tên thủ lĩnh đáng sợ nhưng vẫn kiên cường đối mặt.

Tên thủ lĩnh nghe hàm răng dữ tợn của mình ra cười cợt nói: “Thằng nhóc gan dạ lắm, dám nhìn ta như vậy không hề giống như những ai đó kia, nhưng xương cứng đến mấy thì hôm nay vẫn không thể thoát khỏi cái chết!”

Mặc dù cơ thể của cậu run lên từng đợt nhưng vẫn nhất quyết che chắn trước mặt cô nàng đang nằm ở dưới đất.

Tên thủ lĩnh không còn cảm thấy thú vị gì nữa, hắn phát tay và nói: “Đưa cả hai bọn chúng ra ngoài treo lên cao làm mồi nhử cho lũ Zombie!”

“Tuân lệnh!”

Khi hai kẻ bắt hảo tiến lại gần cậu nhóc để mang cậu ta đi thì một bức tường vô hình đã chặn bọn chúng lại khiến cho hai kẻ này không thể bước thêm được nữa.

Hai kẻ này còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một cơn gió lạ thổi qua, xuất hiện trước mặt bọn chúng lúc này là một thiếu niên với vẻ ngoài tuấn mĩ, phiêu dật.

Người này không ai khác chính là Nam Phong sau khi được quán đĩnh bằng tiên khí, lúc này khí chất của hắn đã thay đổi một cách chóng mặt, nếu có người quen của hắn ở đây cũng không thể nhận ra được cái tên Nam Phong mà mình từng biết.

“Người là ai?” Người thủ lĩnh vội vàng đứng dậy, hắn không còn hồ hững như trước nữa mà thay vào đó là thái độ cẩn trọng.

Hắn cảm nhận được nguy hiểm đến từ người này và nhất là cái tốc độ kia đến hắn cũng không biết người thanh niên này xuất hiện ở đó từ lúc nào nữa.

Hắn vội nhớ lại bằng cường giả Việt Nam xem có người nào như vậy hay không thì không có ai, khí chất của Nam Phong sau khi được quán thể so với trước đây khác nhau một trời một vực đến người quen còn không nhận ra thì sao một kẻ chỉ xem qua hình ảnh có thể nhận biết được chứ.

Nếu mà cái tên này biết được người đang đứng trước mặt của mình lúc này chính là vị cường giả một tát chết Zombie cấp ba đỉnh phong to bằng nửa tòa nhà thì đã bị dọa sợ vãi tè rồi chứ còn sao mà dám nghênh ngang đứng đó.

Nếu nói “không sợ kẻ địch mạnh như rồng chỉ sợ đồng đội ngu như bò” có thể áp dụng trong hoàn cảnh này thì có thể dùng một từ “chính xác”.

Hai kẻ đàn em được phân công đưa cậu nhóc với cô gái bản thủ đi đường như không hiểu được suy nghĩ của đại ca mình mà vẫn dám kênh kiệu lên tiếng: “Này tên tiểu tử mặt trắng kia mày là ai mà dám chắn đường đi của bọn tao, không biết đại ca của bọn tao là ai à?”

Nhìn thấy biểu cảm hồ hững của Nam Phong hai tên này còn nghĩ rằng hắn đang sợ hãi thì tiếp tục nói: “Đại ca của chúng tao chính là Dững 1K vì anh ấy chỉ cần một tờ tiền 1K trong tay cũng có thể giết người, anh ấy còn có biệt hiệu khác chính là “thần vương chinh chiến” đánh đâu thắng đó, khôn hồn thì hãy mau rút đi, à không, với cái bản mặt trắng đó của mày có thể sẽ được đại ca của chúng tao sủng hạnh cũng nên!”

Bọn đàn em của Dững 1K nghe thấy vậy thì phá lên cười như thể nói “đúng lắm bro, hay lắm bro, nói tiếp đi” mà không nhận ra vẻ mặt vụn vẹo của đại ca mình.

Tên đại ca không phải là một kẻ ngu ngốc, một khi chưa xác định được thực lực của đối phương thì hắn không dám làm bừa, thế nhưng lũ đàn em của mình lại “ngu như bò”, điều này khiến cho hắn không còn gì để nói nữa, đôi khi hắn tự hỏi trong lòng không biết làm thủ lĩnh của bọn này là đúng hay sai nữa.

Nhìn thấy biểu hiện khoái chí của đồng bọn lại càng làm cho tên này bạo gan hơn, hắn vươn bàn tay mình với ý định bắt lấy bả vai của Nam Phong và nói: “Tiểu tử nguoi...”

Còn chưa kịp chạm vào thì một cơn gió thoảng qua, cánh tay của kẻ này bị xoắn một vòng và vỡ vụn trong không khí, máu bắn tung tóe khắp nơi, người khác nhìn vào còn tưởng rằng ngay từ lúc sinh ra hắn đã thiếu một cánh tay rồi.

“A...aaa!” Một tiếng hét đau đớn vang lên, tên này ôm cánh tay cụt của mình ngã xuống đất rên rĩ một hồi rồi ngất đi vì mất nhiều máu.

Tên đứng kế bên bị máu bắn lên bết mặt mà sợ hãi tề, gã run lấy bầy ngòi xụp xuống đất, một dòng chất lỏng từ đũng quần chảy ra làm ướt đẫm một vùng.

Những tên khác trông thấy vậy thì vội rút vũ khí của mình ra, có kẻ còn rút ra cả súng bên người, không phải tự dưng những kẻ này có được súng mà bọn chúng phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể kiếm được chúng.

Vào thời kỳ đặc biệt này những kẻ tù tội cũng được thả ra ngoài, bọn chúng được sinh hoạt như những người bình thường, cũng làm nhiệm vụ kiếm điểm thưởng mang đi đổi lấy vật dụng thiết yếu, không phải tự dưng trong tổ đội của bọn này có tận sáu người đã được tăng cường thể chất bằng thảo dược.

Tên thủ lĩnh mặc dù biểu hiện bên ngoài vẫn âm trầm, hờ hững nhưng nội tâm bên trong lại dấy lên một hồi kinh động, người có thể không một tiếng động lấy đi cánh tay của kẻ khác đều không phải loại vô danh tiểu tốt, nhưng thật sự hắn không biết kẻ này là ai, trên cao thủ bảng cũng không có hình ảnh của hắn ta.

Những người như vậy mặc dù bên trong vẫn có thể giải quyết được nhưng được không bằng mất, cái giá phải trả là vô cùng lớn mà hắn thì không muốn như vậy chút nào, trong thời kỳ này mất đi một binh một tốt cũng là mất đi một phần thực lực để sinh tồn.

Nếu Nam Phong mà biết được suy nghĩ của tên này thì sẽ cười đến rụng răng mất, bọn này mà có thể đánh giết được hắn thì đến kiến cũng có thể quật chết được voi rồi.

“Các hạ là ai?” Tên thủ lĩnh thận trọng lên tiếng, nghĩ lại hắn vẫn muốn chủ động cái bọn đồng đội ngu dốt này.

Nam Phong nghe thấy câu hỏi của tên thủ lĩnh nhưng không đáp lại mà hờ hững nói: “Ta phế bỏ một cánh tay của tên này các ngươi có phục không?”

Tên thủ lĩnh nghe thấy vậy thì cười gằn: “Các hạ hơi quá đáng rồi đấy, chúng ta cũng không hề sợ, cùng lắm thì ‘cá chết lưới rách’ hai bên đều chịu tổn thất!”

“Cá chết lưới rách? Các ngươi xứng? Đứng trước có một vài tên cường thủ và một vài khẩu súng mà có thể đánh giết được ta, các ngươi ta chỉ cần dùng một ngón tay mà thôi!” Nam Phong khinh thường đáp lại.

“Thật là quá đáng!”

“Khinh người!”

...

Bọn đàn em của tên này nghe thấy Nam Phong nói vậy thì không nhịn được mà lớn tiếng kêu gào, có tên còn muốn xông lên làm gỏi hắn nhưng lại bị đại ca của mình ngăn lại.

Đối với bọn chúng thì chuyện máu me lúc trước càng khiến cho chúng điên cuồng hơn.

“Các hạ thật là quá đáng, chẳng lẽ nghĩ mình là trời?” Tên này gằn giọng nói, hắn cảm thấy tức giận cái người trước mắt rồi, đã nhượng bộ mà hắn ta còn không biết điều, cùng lắm thì ‘cá chết lưới rách’ hắn cũng phải làm gỏi được cái tên này.

“Ha ha! Trời thì ta không dám nhận nhưng những tên tôm tép nhãi nhép các ngươi thì đúng thật chỉ cần một ngón tay mà thôi!” Nam Phong cười lớn như thể nghe được chuyện cười về một con kiến hỏi một con người rằng người là ông trời à, còn con người trả lời rằng ta không phải là ông trời nhưng đối với loại kiến như các ngươi thì ta chính là trời.

“Thật khinh người, tiểu tử đừng trách ta không cảnh cáo, các anh em bắn!” Lúc này tên thủ lĩnh thật sự tức giận, hắn bắt chấp tất cả mà ra lệnh cho bọn đàn em động thủ.

Một loạt đạn phát ra liên hồi bay thẳng về hướng Nam Phong, còn hắn thì mỉm cười đứng đó khinh thường phản ứng.

Đừng có nói là súng đạn, bây giờ có là đầu đạn tên lửa đi chăng nữa cũng không thể làm hắn mấy may thương tích, nhưng để tránh cho việc khảo thân ngoài ý muốn thì Nam Phong vẫn vận chân khí tạo thành một lớp màng chắn hộ thể ngăn cản đường đi của những viên đạn.

Nếu ai đã từng xem “Matrix” thì đều biết cảnh quay khi Neo đỡ bàn tay của mình lên ngăn cản đường đi của những viên đạn khiến cho chúng dừng lại thì lúc này thao tác của Nam Phong là y hệt.

Hắn cũng nhấc bàn tay của mình lên, những viên đạn chịu ngoại lực tác động không thể tiến thêm được nữa và lơ lửng trong không khí như thể bị thứ gì đó cố định lại.

Im lặng, một bầu không khí im lặng đến đáng sợ, tên thủ lĩnh thì ngẩn tò te, đùa hắn à, “Matrix” thế này thì chơi bằng trym à.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 132: Thu nhận tiểu đồ đệ

Nam Phong gạt nhẹ tay của mình xuống, từng viên đạn lần lượt rơi xuống đất, hắn nhìn tên lão đại đang sợ đến ngây người rồi nói: “Thế nào, ta phế đi cánh tay của tên này các ngươi có phục không?” vừa nói hắn vừa khinh bỉ nhìn, trang bức đến cực điểm.

Tên lão đại á khẩu không thốt thành lời, súng đạn người ta còn khinh thường vậy thì làm ăn được gì nữa chứ, không bằng giờ cả hai tay hai chân lên đầu hàng luôn cho rồi: “Vâng, vâng ạ, tất cả chỉ là hiểu lầm, cái tên nhãi nhép kia dám chọc giận ngài chết không hết tội thể mà ngài chỉ phế đi một cánh tay là phúc phận mười đời của hắn!”

Nam Phong gạt đầu rồi quay sang nhìn cậu nhóc đang tròn tròn mắt ngạc nhiên và nói: “Đi thôi, ta dẫn cậu rời khỏi nơi này!”

Nói xong hắn quay lại nhìn tên lão đại: “Thế nào, ta muốn mang tên nhóc này đi, các ngươi có ý kiến gì không?”

Tên lão đại cùng bọn đàn em của mình gạt đầu như gã tòi, hận không thể nhanh chóng tiễn vị ôn thần này đi.

“Đi thôi!” Không nói thêm gì nữa Nam Phong quay đầu bước đi.

Đi được một vài bước hần nhận thấy tên nhóc này vẫn chưa đi theo thì dừng lại, nhướng mày nói: “Còn gì nữa, chẳng lẽ lại muốn ở lại nơi này?”

Cậu nhóc nắm chặt bàn tay của mình lại, hít nhẹ một hơi rồi cắn răng nói: “Muốn tôi đi cùng thì phải mang theo cả cô ấy nữa!”

Nói xong, cậu nhóc chỉ vào cô nàng nhem nhuốc đang ngất nằm ở dưới đất.

Tên lão đại nghe thấy vậy thì cười gằn nghĩ: “Cái tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này, cao nhân người ta đã cho một cơ hội mà còn không biết đường nắm lấy, còn muốn được voi đòi tiên!”

Ngoài suy nghĩ của tên lão đại không ngờ Nam Phong lại đồng ý với đề nghị của cậu nhóc.

Hần gật đầu một cái rồi nói: “Được rồi! Mang theo cả cô ta nữa!”

Nói xong hần nhìn về phía tên lão đại khiến cho hần cười khỏ không thôi, đại ca ngài mạnh nhất ở đây rồi lại còn muốn hỏi ý kiến của ta làm gì nữa, rảnh rồi muốn trêu đùa à.

Nghĩ là vậy nhưng hần vẫn nhanh chóng đáp lại: “Vâng, vâng ạ, ngài muốn mang ai đi theo tiểu nhân đều không dám ngăn lại!”

Nói xong, tên này còn ra lệnh cho bọn đàn em của mình tiến lại gần và nhắc cô nàng này lên giúp Nam Phong.

Nam Phong phát tay một cái rồi nói: “Không cần, để tự ta!”

Bọn đàn em nghe thấy vậy thì nhanh chóng lui xuống như tránh tà, đùa à, không dung lại muốn đi cùng cái tên khủng bố này làm gì cơ chứ, sợ mạng dài?

Khi Nam Phong tiến lại gần và chuẩn bị mang hai người đi thì những người dân bình thường vẫn im lặng nay nhốn nháo hần lên, bọn họ chạy đến bầu vù lấy hần như thể nắm lấy một gọng cò cứu mạng.

“Đại nhân, xin hãy mang tiểu nhân theo với!”

“Xin đại nhân, cả ta nữa!”

“Ta nữa...”

...

Nam Phong nhủ mảy nhìn những người này rồi âm trầm nói: “Ta mang hai người này đi vì ta coi trọng bọn họ còn các ngươi thì có gì, cam chịu, bằng quang, tất cả nhân cách con người đều bị các ngươi vứt đi hết rồi, ta mang theo lũ vô tâm bạc nghĩa như vậy thì có tác dụng gì nữa?”

Nói xong, hần phát tay một cái, một cơn gió gát nhẹ những người này sang một bên, khi cơn gió biến mất cũng là lúc không còn thấy bóng dáng của Nam Phong và hai người may mắn kia đâu nữa.

Những người này ngồi thụp xuống đất thờ dài tự trách, họ nghĩ nếu như lúc nãy dừng cảm đứng ra có chỉ mình cũng được như hai người kia, đều được vị đại nhân này mang theo, nhưng tất cả chỉ còn là những lời hối hận muộn màng, không có đường lui.

Tên lão đại nhìn thấy Nam Phong biến mất thì thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hần cũng thoát khỏi cái tên ôn thần này, sau đó gã cười lạnh nhìn về phía những kẻ dám cả gan cầu xin rồi nói: “Hay lắm, các ngươi đã muốn làm phản như vậy thì ta cho làm mỗi nhữ Zombie hết!”

“Cứu mạng!”

“Đại nhân cứu mạng a!...”

Từng tiếng gào thét kêu cứu vang lên nhưng không có điều thần kỳ gì xảy ra cả khiến cho bọn họ dần trở nên tuyệt vọng, trước móng vuốt của tên lão đại thì ác tất cả bọn họ sẽ bị dẫn đi làm mỗi nhữ cho lũ Zombie kinh khủng kia.

Ngồi trong một căn nhà hoang, Nam Phong lấy đồ ăn từ không gian hệ thống ra và đưa cho cậu nhóc: “Ăn đi, nhìn sắc mặt của cậu là biết ngay đã lâu ngày không được ăn no rồi!”

Đón nhận bánh mỳ, sữa nóng từ tay của Nam Phong nhưng cậu nhóc vẫn không nhanh chóng thưởng thức chúng mà quay sang nhìn cô nàng đang nằm ở dưới đất với ánh mắt lo lắng không thôi.

Đoán được suy nghĩ của cậu nhóc Nam Phong cười nhẹ nói: “Không sao, chỉ bị ngất đi một lúc mà thôi, lát nữa sẽ tỉnh lại!”

Sau đó, hần hiếu kỳ nhìn cậu nhóc: “Này, ta hỏi, tại sao một cậu nhóc như cậu lại chấp ngộ với một cô gái xấu xí này như vậy?”

Cậu nhóc vẫn còn run sợ nhưng không cảm thấy ác ý đến từ Nam Phong thì tự tin hơn một chút, hít một hơi thật sâu cậu ta nói: “Thưa... thưa, thực ra tôi...”

Nam Phong nhướng mày, xưng hô như vậy không hợp chút nào, hần ngắt lời của cậu nhóc rồi sửa lại: “Phải gọi là sư phụ, xưng đồ nhi, gọi tôi tôi như vậy thật không có vai vế chút nào!”

Cậu nhóc mặc dù mới chỉ có bảy, tám tuổi nhưng cũng hiểu sư phụ là gì, cậu ta ngạc nhiên nói: “Sư...sư phụ, vậy anh thu nhận tôi làm đồ đệ sao?”

Nam Phong cười nói: “Đúng vậy!”

“Vậy tôi có thể học được những bản lãnh thần thông kia?”

“Đúng vậy!”

“Vậy tôi có thể...”

Nam Phong cảm thấy hơi bức tức, có ai thu môn đệ mà phải trả lời nhiều câu hỏi không đâu như hần không, được hần thu làm môn đệ phải cảm thấy sung sướng mới đúng.

Hắn ngắt lời của cậu nhóc rồi nói: “Thứ nhất, dám xưng tôi với một người lớn tuổi hơn là không phải phép, thứ hai ta đã nói gọi ta là sư phụ xưng đồ nhi, còn dám không nghe?”

Cậu nhóc bối rối quỳ rạp xuống đất lạy ba cái rồi nói: “Sư phụ, xin nhận ba lạy của đệ tử!”

Nam Phong cảm thấy hài lòng, không ngờ đến thế giới này một thời gian lại có thể thu được một tên đồ đệ mang linh thể trong người, nếu gặp lại lão cái bang lần nữa chắc lão ta phải ngạc nhiên đến độ há hốc mồm mắt.

“Được rồi, đứng dậy đi, từ bây giờ trở đi ngươi sẽ là đồ đệ thứ hai của Nam Phong ta!”

Cậu nhóc nhanh chóng đứng dậy rồi nói: “Vậy trước con còn có một người nữa!”

Nam Phong gật đầu nói: “Đúng vậy, trước ngươi còn có một vị sư tỷ nữa!”, vừa nói hắn vừa nhớ lại tình cảnh của Agnes mà bật cười, số phận của hai tên đồ đệ này đúng là éo le, không phải bị gia tộc truy sát thì cũng gặp phải tận thế.

Nam Phong thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình rồi quay sang chỗ cậu nhóc nói: “Quên chưa kịp giới thiệu, vị sư danh tự đầy đủ là Vũ Nam Phong, còn ngươi tên gì?”

Cậu nhóc nhanh chóng trả lời: “Tên con là Nguyễn Đại Bá!”

Nam Phong nghe thấy vậy thì suýt chút nữa bị sặc nước bọt, mẹ nó, có ai đặt tên con của mình là “Đại Bá” hay không.

Họ nhẹ một tiếng hắn nói: “Đại Bá! Ừm, ừm, tên cũng khá được, nhưng đã là đồ đệ của ta thì ta sẽ ban cho ngươi một cái tên mới! Ừm! Thấy ngươi dũng cảm không bỏ rơi đồng đội vậy ta gọi là Hữu Tín đi, họ thì ta ban cho họ của ta, vậy thì gọi là Vũ Hữu Tín đi!”

Cậu nhóc cúi người xuống lần nữa rồi nói: “Tạ ơn sư phụ đã ban tên!”

Từ nay thế gian sẽ xuất hiện một vị cường giả thống lĩnh Đại Việt tiến đến một thời đại huy hoàng trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Phạm Dương Dương

“Được rồi! Con với cô gái này quen biết nhau như thế nào vậy?” Nam Phong khá là hiếu kỳ với chuyện xưa của đồ đệ mình.

“Thực ra...”

Cô gái này tên là Phạm Dương Dương nhà ở Quận 1 – TP. Hồ Chí Minh, là một streamer có tiếng trên MXH.

Thời điểm Việt Nam bị cuốn vào vòng xoáy chiến tranh thế giới thì miền Nam lại không bị ảnh hưởng quá nhiều từ nó.

Nếu như một người bình thường thì sẽ cố gắng tránh xa khỏi cuộc chiến này, nhất là nơi chiến tranh không kéo đến thì lại càng không có lý do gì để bị cuốn vào nó, nhưng là một streamer và cũng là một người con trên đất nước Việt Nam, nàng đã chọn một con đường khác hẳn với mọi người.

Tách ra khỏi cuộc sống giàu sang để đi đến những vùng miền trên tổ quốc, ghi lại những thước phim về những danh lam thắng cảnh để cho bạn bè năm châu bốn biển biết đến Việt Nam tươi đẹp đến nhường nào và nếu như chiến tranh thật sự xảy ra thì những điều đó, những lịch sử, con người đó đều sẽ trở thành cát bụi.

Đó là một suy nghĩ tích cực không phải người nào cũng có được, nhưng thật không may cho nàng, thời điểm nàng đang làm phóng sự về Tam Cốc – Bích Động thì “Ngày Khai Huyền” ập đến, nàng cùng với đoàn làm phim của mình đã không kịp trở về và phải đối mặt với trận phong ba này, cuối cùng nàng cũng chính là người sống sót duy nhất trong đoàn làm phim đó.

Số phận đưa đẩy Dương Dương gặp được Đại Bá (nay là Vũ Hữu Tín) khi đó gia đình của cậu bé bị chết bởi Zombie triều cường, cả hai đã cùng nương tựa lẫn nhau để sống sót.

Đương nhiên với một cô nàng youtuber nổi tiếng lại là tiểu thư Sài Thành thì không lý nào lại mang một khuôn mặt xấu xí được, lớp hóa trang đó được nàng dùng dụng cụ của đoàn làm phim nhằm mục đích ngăn chặn ý đồ xấu của những kẻ khác đối với cơ thể của mình.

Với một cô gái thì tận thế chính là địa ngục, nếu gặp được người tốt vậy không sao nhưng nếu gặp được những kẻ như tên Dũng 1K và băng nhóm của mình thì nàng đã nhanh chóng trở thành “hoa tàn bại liễu” rồi.

Nam Phong nghe hết câu chuyện về cô gái này thì xúc động không thôi, một cô gái chân yếu tay mềm lại một lòng suy nghĩ cho đất nước và sẵn sàng rời khỏi cuộc sống xung túc của mình, trong khi đó có một số thành phần mồm thì liên tục nói nhưng đến lúc hành động thì lại bàng quang, trốn tránh trách nhiệm thật khiến cho người khác phải đau lòng.

Nam Phong hắn rất ít khi phục người nhưng hắn đã có chút thiện cảm với cô gái này, hắn dự định sẽ đối xử tốt với nàng hơn không chỉ vì đồ đệ của mình mà chính vì nhân phẩm của nàng.

Đôi mắt của Dương Dương mấp máy, nàng cảm thấy ê ẩm khắp cơ thể đến độ hít thở không thông, một cước của tên kia không hề nhẹ chút nào lại còn với một cô gái chưa bao giờ bị đối xử như vậy thì đúng là cực hình.

...

“Ư...ư!” Cô nhóc người dậy nhưng không thành, vết thâm tím ở bụng khi bị gặp phải lại càng khiến cho cô đau đớn hơn nữa.

Nam Phong nhìn thấy vậy thì vội vàng điều khiển chân khí của mình cách không hấp vật nặng đỡ Dương Dương đứng dậy và kéo lại gần mình.

Vuốt nhẹ làn tóc mai che kín khuôn mặt hắn nhìn thấy một đôi mắt trong sáng không pha lẫn tạp chất nhưng điểm trong đó chính là đau thương, mất mát.

“Cô đừng cử động, vết thương không hề nhẹ đâu, được rồi nuốt cái này vào đi nó sẽ khá hơn nhiều!” Nam Phong nhẹ nhàng tách đôi môi khô khốc của nàng ra và đưa một viên đan được trị lành vết thương vào đó.

Đáng lý ra hẳn không cần thiết phải làm như vậy, một viên đan được trị thương đối với một võ giả phổ thông thì có giá trị liên thành nhưng với hẳn lại chẳng là gì khi cứu một người mà hẳn coi trọng cả.

Được lực nhanh chóng hòa tan khắp cơ thể, chảy vào từng lỗ chân lông của Dương Dương khiến cho nàng thoải mái không thôi, viên đan được này có thể chữa lành vết thương chí mạng cho một cao thủ “Kết đan kỳ” thì đối với một người bình thường, tác dụng của nó lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Vết thâm tím ở bụng có dấu hiệu mờ dần, nhiều vết thương to nhỏ trên cơ thể mà nàng gặp phải trước đây đã bắt đầu kết vảy, khiến cho cơ thể của nàng lại càng hoàn mỹ hơn nữa.

“Ý! Con đau biến mất rồi, lạ thật, người này cho ta ăn thứ gì mà lại có tác dụng kỳ diệu đến như vậy?” Dương Dương chợt nghĩ.

Nhà nàng ở Quận 1 cũng được coi là danh gia vọng tộc còn thứ y được gì mà nàng không biết nữa chứ, vậy mà một viên thuốc thần kỳ của người này thôi đã đánh đổ nhận thức bao lâu nay của nàng.

“Thật là thần kỳ, không biết anh là?” Cơ thể của nàng đã có thể hoạt động như một người bình thường mà còn linh hoạt hơn trước rất nhiều.

Nam Phong nhìn kỹ cô gái này thì cảm thấy nếu tẩy đi những vết lấm lem trên khuôn mặt thì nàng cũng không tệ chút nào, hẳn háng giọng một cái rồi nói: “Ta tên là Nam Phong, là sư phụ hiện tại của Hữu Tín! Rất hân hạnh được làm quen!”

“Hữu Tín?” Dương Dương nghi hoặc.

Đại Bá (nay là Hữu Tín) kể bên vội kéo nhẹ vạt áo của Dương Dương rồi nói nhỏ: “Chị, sư phụ đã ban tên mới cho ta rồi, bây giờ tên của ta là Vũ Hữu Tín! Từ nay ta sẽ cố gắng học tập những bản lĩnh của người rồi bảo vệ cho chị!”

“Sư phụ? Bản lĩnh?” Dương Dương nghi vấn trong lòng.

Khi mà Nam Phong một tay ngăn chặn hết những viên đạn thì nàng đã ngất đi từ lâu thế nên không được trông thấy bản lĩnh “thông thiên” của hẳn, nhưng nghĩ lại người có được viên đan được thần kỳ như vậy đều không tầm thường chút nào.

Dương Dương bỗng hốt hoảng, nàng nhìn trái nhìn phải cảnh giác cao độ: “Tên Dũng 1K đâu rồi, tại sao tôi lại ở đây, chúng ta đã rời xa địa bàn của hẳn chưa nếu chưa thì nhanh chóng chạy trốn, nếu không đối mặt chính là một hồi ác mộng!”

Hữu Tín nhìn thấy chị của mình có biểu cảm như vậy thì tự hào nói: “Chị không phải lo, sư phụ thần thông quảng đại đã đoạt chúng ta từ tay của bọn chúng mà bọn chúng lại không dám ho he một lời, nếu lúc đó chị được trông thấy sự oai phong của người thì chắc sẽ sợ hết hồn cho mà xem!”

“Thật vậy sao?” Dương Dương vẫn không quá tin tưởng, nàng không biết gì về Nam Phong nhưng tên Dũng 1K và đồng bọn của hẳn thì nàng lại biết rất rõ, bọn chúng có tận sáu tên tiến hóa giả, vũ khí nóng nhiều không đếm xuể, nếu thật sự có thể từ tay của những kẻ này đoạt người thì nàng phải có cái nhìn khác về Nam Phong.

Nam Phong mỉm cười nói: “Hữu Tín nói đúng có cú yên tâm, bọn chúng sẽ không thể làm hại được các người nữa đâu!”

Dương Dương bán tín bán nghi nhưng vẫn thận trọng nói: “Cảm ơn anh rất nhiều, tôi tên là Phạm Dương Dương, không biết anh có thể nói mục đích khi cứu chúng tôi được không?”

Tại tận thế hầu hết phụ nữ đều nương tựa vào cường giả nhưng nàng lại không hề muốn như vậy, nàng biết một khi nhan sắc này phai tàn thì cũng chính là kết cục của mình, nàng muốn tự nắm giữ số phận của chính mình.

Nam Phong cười nhẹ nói: “Không phải như cô nghĩ đâu, tôi thật sự muốn nhận Hữu Tín làm đồ đệ, tư chất của nó rất tốt nếu được dạy dỗ một cách cẩn thận thì sau này sẽ làm nên một phen đại sự!”

Dương Dương cười nhẹ, âu yếm nhìn Hữu Tín rồi nói: “Chúng tôi không phải chị em ruột nhưng tình như thủ túc, tôi không cần biết một phen đại sự của anh là như thế nào, tôi chỉ muốn nó được sống tốt là an tâm rồi!”

Nam Phong cảm nhận được sự chân thành đến từ lời nói của nàng, hẳn gật đầu rồi nói: “Được rồi! Bây giờ tôi sẽ dẫn Hữu Tín theo bên người đi ngược lên phía Bắc, không biết cô có dự định gì cho tương lai?”

“Tôi chỉ có mong muốn duy nhất chính là bảo vệ Hữu Tín và tìm lại người thân của mình, nay đã làm được một việc rồi, nó đi với anh tôi cũng yên tâm, nay chỉ còn tìm lại người thân của mình mà thôi!” Dương Dương buồn bã nói, nàng đã xa nhà rất lâu rồi và không biết cha mẹ mình hiện tại như thế nào nữa, nàng rất là lo lắng cho hai người.

Nam Phong nghe thấy vậy thì đưa ra một chủ ý: “Một cô gái như cô nếu mà đi một mình về Sài Gòn như vậy, sợ rằng còn chưa kịp đến nơi thì đã bị lũ Zombie kia hại chết rồi! Không bằng thế này đi, cô cùng với tôi đi lên phía Bắc xem xét tình hình rồi tôi sẽ đưa cô xuống phía Nam tìm người, một công đôi việc!”

Đôi mắt của Dương Dương sáng lên, nếu được một vị cường giả như Nam Phong bảo hộ thì tỷ lệ tìm được cha mẹ là rất lớn, nàng đã đợi rất lâu rồi đợi thêm một chút nữa cũng không tính quá muộn.

Dương Dương đưa bàn tay trắng trẻo, mềm mại của mình ra và nói: “Tôi tên là Phạm Dương Dương! Rất hân hạnh được làm quen với anh!”

Nam Phong cũng phối hợp đưa bàn tay của mình ra: “Tôi tên là Vũ Nam Phong! Rất hân hạnh được làm quen với cô!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bây Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: No comment (5)

Hành trình từ Ninh Bình về Hà Nội không phải quá dài đối với Nam Phong, chỉ là có thêm hai người thì thời gian đã lâu hơn rất nhiều.

Trong khoảng thời gian này nhu cầu ăn uống của hắn và Hữu Tín đều được cô nàng Dương Dương quán xuyến hết thảy.

Hắn vô cùng bất ngờ, hắn không nghĩ nàng có thể làm được, với một tiểu thư khuê các như nàng thì những việc như vậy là vô cùng khó khăn, không ngờ nàng vẫn làm được hết mà không giống những cô gái khác khiến cho hắn phải có cái nhìn khác về nàng.

Hắn cũng yên tâm hơn nhiều và giao toàn bộ công việc bếp núc này cho nàng quản lý, hắn cũng không thiếu lương thực.

Những ngày qua khi tiếp xúc với Dương Dương, Nam Phong đã có thiện cảm hơn rất nhiều.

Một cô gái không mắc tính tình tiểu thư mà lại dịu dàng, lịch thiệp khó kiếm như vậy, đã vậy sống ở tận thế mà còn không bị tha hóa, giống như một bông hoa sen, nhẹ nhàng, tinh tế, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Su phụ, đây là nơi mà chúng ta đến ư?” Hữu Tín kinh ngạc nói.

Trước mắt Nam Phong lúc này chính là Bộ tư lệnh quân khu, nơi này đã trở thành một mảnh hoang tàn, nhà cửa đổ nát khắp nơi, xác chết nằm la liệt xung quanh, không khác là bao so với quân khu Ba.

“Tại sao quân khu trung tâm lại trở nên như vậy, mặc dù nơi này đã được ta chỉ điểm rất nhiều mà cũng không thoát khỏi nguy cơ bị diệt vong sao? Vậy thì con “đại hồng thủy” này phải kinh khủng đến mức nào chứ?”

Nam Phong hồ hững nhìn mọi thứ xung quanh, đối với một người từng trải, đã gặp rất nhiều chuyện như vậy thì khi nhìn lại sẽ không còn cảm giác phức tạp như thừa đầu nữa, mà thay vào đó chỉ là cảm xúc bàng quang, hồ hững với mọi thứ.

Đối với mọi người nơi này thì đây chính là tương lai của họ nhưng đối với Nam Phong thì đây chính là quá khứ của hắn, những con người sự việc nơi này trăm năm sau đều trở thành cát bụi trong dòng chảy của lịch sử, còn hắn giống như một kẻ qua đường chứng kiến tất cả sự hình thành nên thời kỳ này.

Nếu xét trên nhiều khía cạnh thì nội tâm của hắn khá là phức tạp, lúc thì đồng cảm, khi thì hồ hững nhưng nếu một người bình thường bỗng một ngày phải trải qua nhiều chuyện như vậy thì đều có những cảm xúc như hắn vậy.

Hữu Tín sợ sệt nhìn cảnh tượng trước mắt cậu, mặc dù cậu đã từng trải qua những chuyện như vậy nhưng khi nhìn lại vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi.

Còn Dương Dương nàng chỉ hồ hững đứng nhìn, nàng lớn tuổi hơn Hữu Tín rất nhiều nhưng cũng chỉ là một cô gái tuổi teen mới lớn, chưa va chạm quá nhiều vào trường đời, nhưng những chuyện xảy ra gần đây đã tôi luyện con người nàng, giúp nàng vững chắc hơn rất nhiều.

Con người khi gặp những chuyện như vậy đều sẽ có hai sự lựa chọn, một là không dám đối mặt với nó, né tránh mọi thứ, như vậy tâm hồn của họ sẽ trở nên thanh thản nhưng cũng chính là con dao hai lưỡi, khi gặp những chuyện tương tự như vậy xảy ra thì họ sẽ chết khi chưa kịp làm gì.

Thứ hai là đối mặt với chúng dù cho khó khăn đến nhường nào, những người như vậy sẽ cứng cỏi với mọi sóng gió, trên thế giới này không hề có người giỏi, người dốt chỉ có những người cố gắng và những kẻ lười nhác, ý lại.

Và Dương Dương đã chọn phương án thứ hai cũng như tôi luyện con người của nàng giống như nàng hiện tại.

“Có người tới!” Bỗng dung Nam Phong kêu lên một tiếng, hắn cảm nhận được tiếng bước chân đang dồn dập tiến lại gần, theo tiếng bước chân này thì chỉ có một người duy nhất mà thôi.

Người thanh niên lạ mặt dừng lại trước mặt Nam Phong rồi xúc động nói: “Ngài... ngài có phải là Nam Phong không?”

Nam Phong nhướng mày nói: “Anh là...”

Người này nghe thấy vậy thì xúc động đến độ nước mắt, nước mũi chảy tèm lem: “Tôi đợi ngài rất lâu rồi!”

Nói xong, Nam Phong còn chưa kịp phản ứng thì người này đã chạy thật nhanh đến và ôm lấy bắp đùi của hắn, nước mắt giàn giụa.

“Này, này! Đợi chút người anh em, rốt cuộc anh là ai vậy?” Nam Phong đang cố gạt cái vướng víu tay chân, mắt mũi tèm lem này ra khỏi cẳng chân của mình.

Người thanh niên lạ mặt ủy khuất đứng sang một bên rồi nói: “Thưa ngài Nam Phong tôi...”

Người này tên là Đại Thành, là thành viên của tổ đội hộ tống những nhà khoa học lần trước, người này được thiếu tá Nguyễn Quang Khải chỉ định ở lại chờ đợi Nam Phong trở về, hắn không tin Nam Phong bị thất bại bởi nhiệm vụ cấp S tại rừng Cúc Phương.

Thực giác của hắn đã đúng, Nam Phong đã quay trở lại chỉ là chậm hơn một tháng mà thôi.

Nam Phong cũng biết hắn đã mất tích tròn ba tháng, trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều thứ thay đổi, nhất là chiến dịch đại càn quét Zombie.

Chiến dịch này ba quân khu mạnh nhất miền Bắc đã hợp sức lại với nhau càn quét tất cả những Zombie trong địa phận của mình, kết cục bọn họ đã chọc phải một con Zombie cấp 4 khiến cho toàn quân bị diệt, địa phận của ba quân khu cũng từ đó bị Zombie triều cường càn quét đánh phải tiến quân lên Lào Cai tiếp giáp với ranh giới của Trung Quốc và cũng là địa phận của Quân khu 1.

Hành trình rời kinh đô từ thương vô số nhưng những nhà lãnh đạo cấp cao cũng thành công thống lĩnh quân đội hành quân đến nơi, nhưng cái giá phải trả là rất lớn.

Sự sụp đổ của ba quân khu mạnh nhất miền Bắc đã dẫn đến rất nhiều sự thay đổi, thay đổi lớn nhất phải kể đến chính là chính quyền miền Nam đã bị cô lập dẫn đến tan rã, rất nhiều những tổ chức lớn nhỏ mọc lên, và tổ chức mạnh nhất tên là “Ánh Sáng Mới” do một kẻ mang biệt danh Năm Sáng, kẻ còn lại tên là Edogawa Yuuichiro.

Kẻ mang biệt danh “Năm Sáng” thực ra tên đầy đủ chính là “Năm Thật Chặt Quy Về Tương Lai Tươi Sáng” (cái tên dài ư chẳng hiểu sao lại mang cái biệt danh như vậy), kẻ thứ hai tên là Edogawa Yuuichiro, thực ra tên này là người Việt nhưng cuồng manga với hentai nên đã lấy tên của một người Nhật Bản làm tên của mình.

“Hừm! Đợi ta lên quân khu 1 hội họp với nhóm người thiếu tá Nguyễn Quang Khải rồi xuống miền Nam “xử” đẹp hai kẻ này sau vậy?”

Nam Phong uy vũ đứng sừng sững giữa trời đất, gió thổi tung bay vạt áo trong không khí, mắt thì hướng về phía nam nói với giọng điệu hào hùng.

Người thanh niên kia ánh mắt của hắn lấp lánh sao sáng như thể vô cùng sùng bái phong thái uy vũ của hắn vậy.

Hữu Tín nắm chặt bàn tay của mình lại và tự nhủ sẽ phải cố gắng thật nhiều để có thể giống như sư phụ mình, uy vũ, quát tháo một phương.

Dương Dương thì thờ phào nhẹ nhõm, nàng sợ “hắn” không dám đi xuống phía Nam thì khóc không ra nước mắt, nhưng giờ đã có mục tiêu cụ thể rồi, đi dẹp loạn miền Nam, “xử” đẹp hai kẻ mang biệt danh quái dị kia thì nàng cũng yên tâm hơn nhiều.

Nam Phong họ nhẹ một cái rồi nói: “Được rồi! Chúng ta vẫn nên đi nhanh lên thì hơn, một lúc nữa thôi nơi này sẽ tràn ngập Zombie, Đại Thành cậu dẫn đường đi!”

“Yes sir! Thưa ngài Nam Phong, chúng ta thắng tiến về vùng biên giới!”

Đoàn người lại tiếp tục cuộc hành trình đi về phương Bắc của mình chỉ khác là bây giờ đã không phải ba người mà lên đến bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 135: Nhà tắm! Đây là trường hợp bất ngờ!

Trải qua một ngày dài đi đường vất vả, cuối cùng bốn người đã quyết định dừng chân tại một căn biệt thự bỏ hoang ven đường.

Nam Phong tiến lại gần Hữu Tín vỗ nhẹ bờ vai của hắn: “Dương Dương đâu rồi, cô ấy không ở cùng với người à?”

Hữu Tín vội nhét chiếc bánh mì đang nhai dở của mình vào miệng rồi nuốt cái ực một cái nghẹn họng trên trời nói: “Chị ấy đi lên lầu rồi, không biết người tìm chị ấy có việc gì không?”

Nam Phong nghiêm túc nói: “Ta dự định truyền cho hai người một ít công pháp phòng thân, ta không thể lúc nào cũng phân tâm ra bảo vệ cho cả hai được, ít nhất hai người các người cũng phải biết một chút quyền cước!”

Hữu Tín vội gật đầu nói: “Vâng ạ! Để con lên gọi chị Dương xuống!”

Nam Phong phát tay ngăn lại nói: “Không cần! Người cứ ăn nốt đi đợi ta lên gọi cô ấy xuống thì cả hai cùng luyện tập!”

“Vâng ạ!”

...

Ghõ cửa một hồi không thấy đáp lại Nam Phong đã tự chủ trương tiến vào, dù sao thì cửa cũng không khóa trong.

Vừa mới bước chân vào cũng là lúc cửa phòng tắm nằm sát với cửa chính được mở ra.

Từ trong làn sương trắng phà hơi nóng Dương Dương bước ra ngoài, những giọt nước vẫn còn đọng lại trên mái tóc của nàng, hai má nàng đỏ hây hây do nhiễm phải sức nóng đến từ hơi nước, chiếc khăn tắm màu trắng được cuốn ngang bờ eo thon gọn càng tỏ lên dáng người gợi cảm của nàng, hai đầu vai có phần run rẩy do phải tiếp xúc với không khí bên ngoài.

Lúc này, Dương Dương như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh, một mỹ nhân Á Đông điển hình pha chút non nớt của một cô gái tuổi teen mới lớn.

Dương Dương ngạc nhiên nhìn Nam Phong, Nam Phong cũng trở mắt ra nhìn nàng, đây là lần thứ hai trong đời hắn được tiếp xúc với một mỹ nhân một cách trực tiếp đến như vậy, một lần tại bờ sông thần bí nơi tổ chức đại hội võ lâm, lần thứ hai chính là lần này, ngay đến Yu Mina hắn cũng chưa từng được nhìn thấy dáng vẻ của nàng như thế này cả.

Mặc dù là một cao thủ số một số hai nhưng hắn cũng chỉ là một người mới bước vào cảnh cửa vị thành niên, được hợp pháp nhấn vào từ “Yes” trong dòng chữ “Bạn có đủ 18+”, thế nên cũng không tránh khỏi có phần thất thố.

Dương Dương chợt nhận ra Nam Phong, hai má của nàng bỗng chốc đỏ ửng, nàng lấy hết sức bình sinh của mình hét lớn một tiếng: “Biến thái, anh thật là biến thái, đi ra ngay, đi ra ngay, anh còn dám nhìn nữa!”

Nhờ tiếng hét đó mà Nam Phong hồi tỉnh trở lại, hắn dùng thân pháp của mình phóng cái vèo ra ngoài rồi nhanh chóng đóng cửa lại, giọng nói có chút run rẩy: “Xin lỗi... Dương Dương cô nương, là ta thất lễ, là... là ta thất lễ, thất lễ!”

Hắn vẫn chưa định hình trở lại, quá bỏ mắt a, mặc dù những mỹ nhân mà hắn từng tiếp xúc đều không thua kém gì Dương Dương và có phần nào đó nhìn hơn, nhưng khi được chứng kiến một mỹ nhân trong hoàn cảnh như vậy vẫn khiến cho tim của hắn đập liên hồi.

Hắn chưa thể giống như những tăng nhân “Tứ đại giai không” chỉ thích ăn chay, đọc kinh thư và ngồi niệm Phật pháp không màng thế sự, hắn cũng chưa thể giống những người tu tiên lâu năm gặp việc lớn mà mặt không đổi sắc, không màng danh lợi, thế tục.

Hắn đã có chút động tâm!

“Phi phi, ta đang nghĩ cái gì vậy, ta đã có Yu Mina và Mộ Dung Tuyết rồi, đã thế còn đau đầu vụ của Kiều Vy nữa chứ, ta không thể có thêm người nào nữa nếu không rắc rối sẽ ngày tệ hơn! Được rồi! Cứ coi nàng là tỷ tỷ của Hữu Tín đi, đừng vậy là tỷ tỷ của đồ đệ, tỷ tỷ của đồ đệ!”

Vô vàn những hình ảnh gợi cảm bỗng hiện lên trong đầu của hắn lúc này khiến cho hắn dù đọc “Thanh tâm chú” cũng không thể xua tan được tà niệm.

Bỗng chợt hắn nhớ đến điều gì đó: “Đúng rồi! Lúc trước vị tiền bối kia có tặng cho ta một quyển sách có tên là “Thánh bảo phá vạn pháp”, công dụng của nó là khi nào gặp phải tà pháp mê hoặc thì mở ra sẽ tránh được một kiếp, hay là ta mở ra xem nhé, đây đúng là gặp nạn mà, đã thế còn là đại kiếp nạn nữa chứ!”

Nhưng rồi hắn lại lắc đầu, theo như vị tiền bối kia thì quyển sách này chỉ có thể dùng được một lần duy nhất, thế nên phải đợi đến thời khắc quan trọng dùng mới không bị lãng phí, đồ của đại tiên a, không thể dùng một cách bừa bãi được.

Khi mà Nam Phong vẫn còn đắm chìm trong những dòng suy nghĩ đen tối của mình thì cánh cửa phòng của Dương Dương bỗng mở ra.

Nàng xuất hiện với một bộ xiêm y chỉnh tề, tóc tai gọn gàng, nàng lúc này hiện ra trước mắt hẳn đẹp hơn bao giờ hết, hẳn tự hỏi chính mình: “Tại sao lúc trước ta lại không nhận ra được điều đó chứ?”

Trông thấy Nam Phong vẫn còn chăm chú nhìn mình khiến cho hai má của nàng lại bắt đầu đỏ ửng, nàng lẩn tránh ánh mắt đó rồi nói: “Không biết anh tìm tôi có việc gì?”

Vừa nói tim của nàng vừa đập thình thịch, từ trước đến giờ thì đây chính là người đầu tiên ngoài ba mẹ của nàng được trông thấy dáng vẻ của nàng như vậy, kể cả trong tận thế nàng vẫn luôn giữ mình.

Nàng nhìn Nam Phong thì cảm thấy chàng trai này cũng có phần tuấn tú lại vô cùng mạnh mẽ nữa, giống như một bạch mã hoàng tử, chính là hình mẫu lý tưởng mà giới chị em phụ nữ theo đuổi.

“Hắn cũng rất là tuấn tú lại còn mạnh mẽ nữa, chẳng lẽ hắn có ý với mình, phi phi, Dương Dương ơi này từ khi nào lại có những suy nghĩ như vậy chứ, này phải thật mạnh mẽ và tự dùng chính sức của mình chứ không phải là nương nhờ kẻ khác!”

Trong một phút giây Dương Dương đã có phần nghiêng về phía Nam Phong nhưng lý trí đã kéo nàng trở lại, nàng là một cô gái mạnh mẽ và có lý tưởng riêng của mình.

“À, tôi chỉ muốn truyền dạy cho cô một chút công pháp phòng thân, dù sao thì chúng ta lúc này cũng là đồng đội, tôi cũng không muốn đồng đội của mình quá yếu kém!” Nam Phong thẳng thắn nói mà không biết khuôn mặt của Dương Dương đã xụ xuống từ lúc nào không hay.

Quá yếu kém, nói ra thì đúng là vậy nhưng cũng không thể dùng từ ngữ nào nói giảm nói tránh hơn được sao mà lại nói hết ra như vậy chứ, người ta cũng có chút tự trọng đó.

Dương Dương phùng phệu nói: “Được rồi! Anh cứ xuống trước đi, tôi sẽ xuống ngay!” Nói xong nàng đóng cái “Rầm” cửa phòng của mình lại.

Nam Phong ngây ngô như người mất hồn đi xuống dưới.

...

Người tên Đại Thành thì dễ dàng hơn nhiều, hẳn cũng có chút bức tức khi bị Nam Phong gọi là quá yếu kém, dù sao thì hắn cũng từng phục dụng nước thuốc tăng cường thể chất, thể nên cũng không hề yếu chút nào nhưng đó cũng chỉ là trong suy nghĩ của hắn, đối với Nam Phong thì cho dù là kẻ phục dụng hai lần, thậm chí là ba lần thuốc noãn ngọc thì vẫn là kẻ yếu.

Nhưng khi nghe Nam Phong muốn truyền dạy công pháp thì mọi bức tức trong lòng đều tan biến, đùa à, được vị thần nhân một quyền đánh chết Zombie cấp hai đỉnh phong to bằng nửa tòa nhà truyền pháp thì chính là thiên đại cơ duyên chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Đại Thành như con cún vẫy đuôi, ngoe nguẩy cái đuôi của mình đi theo Nam Phong xuống dưới.

Xuống đến nơi cũng là lúc Hữu Tín thưởng thức xong bữa tối ngon lành của mình và xếp hàng đợi từ lâu.

Thế là ước nguyện bấy lâu nay của hắn sắp trở thành hiện thực, được học một thân bản lĩnh của Nam Phong và bảo vệ cho chị gái Dương Dương của mình.

Dương Dương thì nắm chặt bàn tay của mình lại, thế là nàng cũng có thể tự bảo vệ bản thân mình mà không phải dựa dẫm vào bất kỳ kẻ nào khác.

Đại Thành thì khỏi phải nói, được thần tượng chỉ dạy chính là một điều vô cùng sung sướng, tự hào, có nói hắn đau tim chết hắn cũng mãn nguyện.

Họ nhẹ một tiếng Nam Phong chấp tay sau lưng rồi nói: “Bài học đầu tiên để tự vệ tại tận thế chính thức... Bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Truyền công pháp

Nam Phong ngắm nhìn ba người một hồi rồi nói: “Được rồi! Bây giờ ta phải xem bản lĩnh của các ngươi trước khi truyền thụ công pháp!”

Đại Thành xung phong làm mẫu, hẳn nhẹ nhàng nhấc bổng một tảng đá nặng tầm hai trăm cân lên cao rồi ném ra xa vừa chạm đất là kêu cái “Rầm” một tiếng, sau đó hắn nhìn về hai người còn lại rồi hếch mũi lên trời trông rất oai phong.

Trước khi được nâng cấp bằng thuốc noãn ngọc thì tên này đã có thể nhấc bổng được tạ gần tám mươi cân, nếu để đem ra so sánh với những lực sỹ khác thì chỉ là tầm trung mặc cho hắn cũng không quá chuyên cần vào công việc luyện tập này như các lực sỹ cử tạ khác.

Nhưng từ khi được cải tạo bằng thuốc noãn ngọc hắn đã có thể nhấc bổng được tạ hai trăm cân có thừa một cách nhẹ nhõm, với cân nặng chỉ hơn tám mươi cân mà làm được điều đó ở thời điểm trước khi tận thế là cả một kỳ tích, nếu vào tầm ngắm của những paparazzi thì sẽ trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới, thế nhưng tại thời điểm này cũng chỉ đạt đến mức độ trung bình mà thôi.

Nam Phong nháu mày nói: “Là như vậy sao? Đây là giới hạn của anh?”

Nếu đề so với tiêu chuẩn của hắn thì quá thấp, dù sao hắn cũng là cường giả Hóa khí kỳ vậy nên tầm mắt rất cao.

Đại Thành vỗ ngực nói: “Nếu là kẻ khác thì hai trăm cân đã là cực hạn thể nhưng tôi có thể nhấc hơn hai trăm cân, thậm chí nếu cố gắng có thể nhấc được tạ hai trăm cân rưỡi!”

Đại Thành tự hào nói, hẳn nếu so sánh với những binh lính đặc chủng khác thì có thể coi là xuất sắc, nhưng đối với cái nhìn của Nam Phong như vậy chỉ tương đương với một tên võ giả luyện thể kỳ mà thôi, không đáng được nhắc đến.

Nam Phong “ừm” một cái cho qua, hắn nhìn ngó xung quanh rồi tìm thấy một tảng đá vừa vặn với yêu cầu của Đại Thành, hắn rút “Lang nha kiếm” ra vót tảng đá đó vừa đúng với cân nặng mà Đại Thành mong muốn.

Hắn nhìn tên ngốc đang tự luyện này nói: “Được rồi đấy, hai trăm cân rưỡi vừa vặn, anh thử nhấc nó lên xem nào?”

Đại Thành chột dạ, hắn nói là hai trăm cân rưỡi nhưng thực chất hắn cũng chỉ nhắc được một lần và lần đó đã lấy hết sức lực của hắn, thế nhưng khi đứng trước thần tượng của mình hắn vẫn phải tỏ ra nghiêm túc.

Đại Thành xấn tay áo của mình lên, hít một hơi thật sâu rồi bắm vào hai vết lõm trên thân tảng đá và bắt đầu nhắc bóng nó lên.

Tảng đá vừa vận chạm đến phần eo của hắn thì rơi xuống vang “Ầm” một tiếng trước con mắt tròn tròn của Dương Dương và Hữu Tín.

Con người mà nhắc bóng được hai trăm cân rưỡi đã được coi là lực sỹ top thế giới rồi, thế mà một kẻ cân nặng chỉ có tám mươi lại có thể làm được điều đó thì đúng là kỳ tích.

Đại Thành thờ dốc ngồi bệt xuống đất nhưng cũng không quên nhìn Nam Phong, hắn muốn được thần tượng của mình công nhận, một người có thành tích đều đi đôi với người công nhận nó, nếu một người bình thường công nhận thì đó chính là điều hết sức hiển nhiên, nhưng nếu được một cường giả công nhận lại là một điều hoàn toàn khác.

Nam Phong không nói gì mà tiến lại gần tảng đá rồi nhẹ nhàng chạm vào nó, từng đường tơ nhện bắt đầu hiện ra rồi lan sang từng góc ngách và có dấu hiệu càng lúc càng nhiều, cuối cùng tảng đá đó tan vỡ thành nhiều mảnh.

Đại Thành đang ngồi thờ dốc cũng không quên há hốc mồm nhìn, Dương Dương và Hữu Tín thì càng không phải nói, hai người đã choáng váng tập thể rồi.

Nếu nói Đại Thành nhắc bóng tảng đá nặng hai trăm cân rưỡi lên là một điều kỳ tích thì Nam Phong chính là một điều hết sức vô lý, nhưng nghĩ lại người một quyền đánh chết Zombie cao bằng nửa tòa nhà thì việc phá vỡ một tảng đá là điều hết sức bình thường, thế nhưng điều khác thường ở đây chính là kẻ này mới chỉ chạm vào mà thôi, có để người khác sống nữa không đây.

Đại Thành nghĩ lại thành tựu mà sở chỉ huy đã làm, hắn cứ nghĩ họ đã sắp chạm vào vị thần nhân này nhưng tất cả chỉ là vô nghĩa, họ mới chỉ chạm vào được một góc bằng son mà thôi.

Nam Phong liếc nhìn ba người rồi nói: “Thế nào được chứ hả?”

Cả ba người ngo ngắc gật đầu.

Hắn nói tiếp: “Có muốn được như thế này không?”

Cả ba người nghe thấy vậy thì hưng phấn đến độ cơ thể run lên thành từng đợt.

“Được rồi! Từ bây giờ ta sẽ truyền thụ công pháp cho các ngươi, rồi các ngươi sau này cũng có thể giống như ta, đập nát được tảng đá nặng hai trăm cân rưỡi này có khi còn hơn thế!”

Cả ba người nghe thấy vậy thì đều quý xuống dập đầu hô “Su phự”.

Nam Phong nhủ mảy vận chân khí nhắc bóng Dương Dương và Đại Thành lên rồi nói: “Hai người các ngươi vẫn chưa đủ tiêu chuẩn để được làm đồ đệ của ta, làm tiểu đồng, tiểu nữ còn được!”

Dương Dương và Đại Thành thoắt thất vọng nhưng rồi vẫn háo hức, kẻ cả không được làm đồ đệ của vị thần nhân này thì sao chứ, học được một phần bản lĩnh của hắn thôi cũng đủ làm bá chủ một phương rồi.

Đại Thành chỉ được học môn công pháp cơ bản mà người trên Huyền Linh đại lục vẫn thường sử dụng, nhưng với nền tảng là thể lực kinh người thì hắn vẫn đạt được thành tựu vượt xa trước đây.

Dương Dương thì được ưu ái hơn nhiều, dù sao nàng cũng là chị của Hữu Tín, đây là theo suy nghĩ của hắn nhưng thực chất là như thế nào thì đến hắn cũng không thể hiểu được chính mình.

Công pháp của nàng chính là “Chân pháp thiên nữ cầm”, một môn công pháp đến từ Lung Linh cung, một môn phái toàn nữ giới có cường giả đỉnh cấp Hóa Hồn cảnh.

Nếu đặt tại tu tiên giả Huyền Linh đại lục thì cũng chỉ là một môn phái tầm trung vẫn chưa thể chạm đến đỉnh cấp, thế nhưng một môn công pháp dành cho Hóa Hồn cảnh là mơ ước của không biết bao nhiêu võ giả đương thời.

Môn công pháp này dùng âm luật để thi pháp, âm luật đến cực hạn thì triển ra sẽ phá vạn pháp, môn công pháp này không giống với những môn công pháp về âm luật dùng những dụng cụ thanh nhạc để thi triển, môn công pháp này dùng chính thân thể của người thi pháp và kiếm pháp để tạo ra những âm luật của riêng mình.

Nam Phong cũng tiện trao cho nàng Lang Nha kiếm và Bảo Y giáp để có thể thi triển môn công pháp này đạt đến cực hạn.

Hữu Tín thì khác, hắn là tiên thể đích thực, Phong tiên thể, thế nên được Nam Phong đưa cho một môn công pháp liên quan đến hệ Phong.

Thực chất đây là lần đầu tiên hắn gặp một tiên thể đích thực thế nên chỉ có thể dựa vào những gì mà mình biết để truyền thụ cho Hữu Tín còn muốn phát triển sau này thì phải phụ thuộc vào chính bản thân của cậu nhóc, phải tự tìm ra được con đường riêng của mình.

Bọn họ sáng thì lên đường tối lại tìm nơi nghỉ chân, Nam Phong vẫn để cho ba người thực hành những gì mà mình luyện tập.

Hữu Tín là một quân nhân ưu tú trong đội đặc nhiệm với một thân bản lĩnh đầy mình cùng với nước thuốc gen nay còn được tu luyện pháp môn của võ giả chính thống nên đã tiến bộ một cách chóng mặt, nay hắn đã có thể solo với một Zombie cấp hai mà vẫn ở thể thượng phong.

Dương Dương với pháp môn đỉnh cấp vượt xa võ giả cùng với binh khí và áo giáp mà Nam Phong chuẩn bị sẵn cũng có thể chiến đấu ngang tài ngang sức với một Zombie cấp hai, chỉ có điều là lưỡng bại câu thương, nhưng có Nam Phong ở đó nàng cũng không sợ hãi mà thi triển hết sở học của mình.

Từng nhát chém, đâm như những bản nhạc hòa tấu với nhau trông vô cùng sinh động, bản nhạc đó như bản nhạc của đất trời, mặc dù vẫn chưa đạt đến cảnh giới âm luật hòa cùng trời đất nhưng cũng đủ cho nàng lúc này chống chọi được với võ giả luyện thể kỷ.

Hữu Tín mặc dù là tiên thể cùng với tu luyện pháp môn đỉnh cấp nhưng vẫn khá là lúng túng, chỉ có thể đánh ngang tay với một con Zombie cấp một.

Cậu nhóc này không có kinh nghiệm chiến đấu cùng với tuổi còn nhỏ có phần nhút nhát nên không thể thi triển hết được tài học của mình khiến cho Nam Phong vô cùng đau đầu nhưng cũng không gượng ép.

Nam Phong nghĩ cứ để cậu nhóc này lớn hơn chút thì mới có thể thi triển hết được bản lĩnh của mình, dù sao thì cậu nhóc này cũng không phải dân bản địa trên Huyền Linh đại lục ngay từ lúc sinh ra đã là con nhà võ truyền thống.

Sau nhiều ngày đi đường cuối cùng họ cũng đặt chân đến Lào Cai, địa điểm tiếp giáp giữa Việt Nam - Trung Quốc và cũng là nơi ác liệt nhất diễn ra trong thế chiến thứ ba.

Mặc dù, lúc này Trung Quốc cùng với quân đội của mình đã rút về nước để ứng phó với thảm họa Zombie có một không hai trong lịch sử của loài người, nhưng cũng không thể phủ nhận sự tàn phá của quân đội đã khiến cho nơi này không còn thanh bình như xưa.

“Được rồi! Chúng ta nghỉ ngơi một đêm sáng mai sẽ đi lên đó, tôi nghĩ thiếu tá Quang Khải cũng đã đợi rất lâu rồi!”

Nam Phong tạt vào một nhà dân còn nguyên vẹn ven đường, sáng hôm sau chính là ngày hội tụ của họ và cũng là lúc hắn quyết định phương hướng của mình sau này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bảy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Đến quân doanh!

Ngay từ sáng sớm nhóm bốn người Nam Phong đã bắt đầu lên đường tiến về điểm tập kết doanh trại.

Khi nghe được tin Nam Phong quay trở về thì thiếu tá Nguyễn Quang Khải không cầm nổi cảm xúc của mình, hắn ta kỳ vọng rất nhiều vào Nam Phong không chỉ vì những kiến thức mà cậu ta có được mà còn vì tầm ảnh hưởng to lớn mà Nam Phong đem đến cho nhân loại, nhất là Việt Nam trong thời kỳ tận thế.

Quang Khải bắt tay với Nam Phong mà không dấu nổi cảm xúc của mình, hắn mừng rỡ nói: “Phong huynh đệ ta biết ngay là cậu không dễ dàng chết thế đâu mà, ai cũng nghĩ rằng cậu đã thất bại nhưng ta thì không! Đúng như những gì mà ta nghĩ cậu đã quay trở về, chỉ là...”

Mặt Quang Khải bỗng dưng nặng trĩu tràn đầy thương cảm, hắn rầu rĩ nói: “Chỉ là cậu về quá muộn nếu không kế hoạch diệt quỷ của chúng ta đã thành công mỹ mãn, rất nhiều huynh đệ đã không phải ngã xuống! Đúng là thiên ý mà, thiên ý mà!”

Nhưng rồi ánh mắt của hắn sáng lên như thể nhìn thấy một tia hy vọng: “Nhưng bây giờ cậu đã trở về rồi, những thất bại đó chúng ta sẽ đòi lại hết, những con Zombie khôn khiếp kia chúng ta sẽ lần nữa san bằng tất cả!”

Nam Phong gạt mình, hắn không nghĩ chấp niệm của vị thiếu tá Quang Khải này đối với mình lại mạnh mẽ đến vậy, như thể gã đã đặt hết hy vọng lên hắn khiến cho hắn vô cùng xấu hổ.

Người anh em, ta không phải đáng cứu thế a, đừng quá hy vọng như vậy, gọi ta là kẻ độc tài còn nghe được, ta còn đang muốn thống trị thế giới đây.

Hắn khóc không ra nước mắt, hắn không dám đối diện với ánh mắt tràn ngập ngọn lửa hy vọng đó của Quang Khải, hắn sợ người này hy vọng càng lớn thất bại càng nhiều.

Sau khi kể cho Quang Khải nghe về những gì mà hắn đã gặp về nhiệm vụ cấp S đó nhưng vẫn giữ lại phần quan trọng liên quan đến vị cao nhân thần bí thì vị thiếu tá này trầm ngâm một lúc rồi nói: “Được rồi, những gì mà cậu nói tôi đều hiểu! Tôi sẽ quay về truyền đạt lại cho sở chỉ huy, cậu cứ về nghỉ ngơi trước đi!”

Nam Phong được đưa đến khu vực dành cho những thành phần quan trọng, nơi mà hắn dùng chân là một căn nhà đầy đủ tiện nghi, điện nước vẫn còn hoạt động, đó cũng là ưu đãi lớn nhất mà thiếu tá Nguyễn Quang Khải dành cho hắn.

Đại Thành quyết định không đi cùng, tên này đã hoàn thành nhiệm vụ của mình nên phải quay trở lại quân doanh.

Trước khi đi Đại Thành ngập ngừng muốn hỏi Nam Phong có đồng ý cho hắn truyền thụ những gì mà hắn đã học được rộng rãi hay không.

Nếu là trước đó thì Nam Phong sẽ không đồng ý, hắn còn có kế hoạch của mình, thế nhưng thời thế lúc này đã thay đổi nên hắn đành phải đồng ý với ý kiến của Đại Thành, một phần là nâng cao khả năng sống sót của loài người, một phần hắn muốn những người ở nơi đây nợ hắn một phần nhân tình, sau này nếu hắn thực hiện kế hoạch của mình thì còn dễ bề hành động.

Dương Dương và Hữu Tín tất nhiên là đi cùng Nam Phong, cô nàng Dương Dương này liên tục bần tiện cho hắn về việc xuất trình xuống phía Nam.

Nam Phong cười trừ, hắn còn chưa giải quyết xong việc ở nơi đây thế nên chưa có ý định xuống phía Nam, hắn dự định một thời gian nữa rồi mới tính tiếp nhưng sẽ không quá lâu, thời gian không có chờ đợi ai bao giờ.

Trong khoảng thời gian này Nam Phong chăm chỉ đến khu quân đội giảng dạy cho họ những điều cơ bản nhất về quyền pháp hay tu luyện chân khí, hắn dự định sẽ mượn một nhánh quân của nơi này nên phải ra sức của mình.

Hắn không muốn xuôi quân xuống phía Nam mà lại chỉ có một mình, chưa có quân đội nào chỉ có một thành viên kiêm chủ tướng cũng như quân lính cả, khí thế rất quan trọng trong việc khiến cho kẻ khác quy thuận mình.

Không phải tự dưng trong lịch sử chiến tranh hàng nghìn năm tướng quân đi trước, quân đội theo sau, nếu một đội quân mà chỉ có tướng quân thì còn gọi gì là đội quân nữa, nó giống như hoàng đế trị vì vương quốc một người vậy.

...

“Nghiêm! Hôm nay chúng ta sẽ đón tiếp một vị khách vô cùng đặc biệt, người này sẽ chỉ dạy cho các cậu thêm những kỹ năng chiến đấu! Hãy cảm thấy vinh dự!” Thiếu tá Nguyễn Quang Khải làm động tác chào trong quân đội khi cho tay lên đầu và nói với giọng nghiêm chỉnh.

Mọi người trong tổ đội thần bí do vị thiếu tá này đảm nhận xôn xao bàn tán, họ không biết vị khách đặc biệt mà thiếu tá của họ nói đến là ai vì người có thể tập huấn cho họ chắc chắn không phải là người bình thường, chỉ có Đại Thành là vui sướng không thôi vì hắn biết người đến ngày hôm nay là ai.

Nam Phong cười trừ từ sau lưng Quang Khải bước ra, hắn đã nói với vị thiếu tá này không cần phải long trọng đến như vậy nhưng người này nói đó là quy củ trong quân ngũ không thể thiếu được, khiến cho hắn chỉ biết nhắm mắt cho qua.

Dù sao thì hấn cũng là người không thích nổi bật chút nào.

(T/g: Éo tin! @@)

Toàn quân bỗng đứng im lặng không có một tiếng động, họ biết rất nhiều về vị này rồi, một con người nhưng có thể một kích tàn sát Zombie to bằng nửa tòa nhà, là huyền thoại sống, chỉ là có tin đồn nói rằng người này đã chết trong khi thực hiện nhiệm vụ cấp S nguy hiểm kia, không ngờ lúc này vẫn có thể đứng nguyên vẹn ở nơi này.

“É! Không khí như vậy là sao? Ta nghĩ rằng phải sôi động lắm chứ cơ sao lại im lặng hết thế này?”

Nghĩ là vậy nhưng Nam Phong vẫn tỏ ra bình tĩnh nói: “Xin chào mọi người! Chắc mọi người cũng biết về tôi rồi nhưng tôi cũng muốn giới thiệu lại, tôi tên là Vũ Nam Phong, người được thiếu tá Nguyễn Quang Khải mời đến ngày hôm nay!”

Nghe xong tất cả lại bắt đầu sôi động hẳn lên, thần tượng sống đang đứng ngay trước mặt mình, làm sao mà giữ được bình tĩnh cơ chứ.

Những người quân nhân rất đơn giản, họ chỉ phục những người mạnh hơn mình, chỉ cần mạnh mẽ là họ sẽ phục kẻ đó, đặc biệt vị thần nhân như Nam Phong chính là thần tượng của những người quân nhân này.

“Thế chứ! Ít nhất cũng phải có không khí như vậy chứ!” Nam Phong cười thầm trong bụng.

Thiếu tá Nguyễn Quang Khải nhún mày nói lớn: “Các cậu ồn ào thế này thì còn có quy củ gì nữa! Tất cả đứng thành hàng cho tôi! Nghiêm!”

Không một ai dám làm trái ý vị thủ lĩnh của mình, tất cả lại bắt đầu trạng thái im lặng, nghiêm chỉnh đứng thành hàng.

Nam Phong mở cờ trong bụng nhưng vẫn tỏ ra là người thấu tình đạt lý, hấn đứng lên phía trước nói: “Thiếu tá Quang Khải không cần phải làm khó bọn họ quá đâu, dù sao thì tôi đến đây ngày hôm nay cũng là muốn làm quen với mọi người, không cần thiết phải quá cứng nhắc!”

Thiếu tá Quang Khải nhún mày nói: “Thế nhưng cũng không thể để cho bọn họ làm trái với quân quy được! Thôi được rồi, nếu Nam Phong thiếu hiệp đã nói như vậy thì hôm nay tôi sẽ không ra mặt nữa!”

Hấn biết tên Nam Phong này đang muốn tạo thiện cảm với mọi người nên cũng mắt nhắm mắt mở thả một phen, dù sao thì hấn cũng có việc muốn nhờ người này không thể để một việc nhỏ như que tăm làm hỏng được.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi, tôi cũng không quá thần thánh hóa như mọi người vẫn nghĩ, tôi cũng chỉ là người bình thường mạnh mẽ hơn một chút mà thôi!” Nam Phong cười trừ khiêm tốn nói.

Sự khiêm tốn của hấn đã tạo được thiện cảm với những người này, vừa mạnh mẽ lại khiêm tốn chính là đức tính vô cùng tốt đẹp, chỉ có Đại Thành là phụng phịu khuôn mặt.

Khiêm tốn ư? Ngay từ khi mới gặp mặt người này đã nói thẳng luôn là hấn gà vcl ra, khiêm tốn cái nổi gì?

Chỉ là hấn cũng không tiện nói ra, hình tượng bá đạo của Nam Phong đã khắc sâu vào trong tiềm thức của hấn.

Nam Phong nhìn tổ hợp người trong quân đội thì cảm thấy bọn họ cũng không tệ chút nào, đặc biệt môn công pháp mà Đại Thành công bố những ngày qua đã cải thiện thể chất của họ rất nhiều.

Hấn nhìn một hồi thì cảm thấy có một vài người thích hợp dùng binh khí như đao, kiếm, côn... hơn là quyền pháp nên đã mời riêng bọn họ ra ngoài và truyền thụ một số công pháp chung về những binh khí này.

Một tháng được Nam Phong tích cực chỉ dạy đã khiến cho đội quân này xảy ra thuế biến, tất cả những quân nhân đều mạnh mẽ hơn bao giờ hết, thậm chí có người còn một mình solo với Zombie cấp hai cũng không rơi xuống hạ phong.

Đại Thành không uống công được hấn chỉ dạy riêng lúc trước, tên này những ngày qua không hề lười biếng chút nào, sức mạnh được tích tụ bao lâu nay bỗng bùng phát, lúc này hấn có thể một mình giao chiến với võ giả đẳng cấp luyện khí kỳ cao giai.

Mặc dù, chân khí trong người không bằng nhưng với kinh nghiệm trong quân ngũ trải qua vô vàn trận chiến cùng với những kiến thức mà Nam Phong đã truyền đạt, cũng để hấn ngang tài ngang sức với võ giả đẳng cấp như vậy.

Dương Dương và Hữu Tín cũng được hấn kéo đến đây, hấn dự định sẽ dốc hết sức lực đào tạo hai người họ trở thành cao thủ nhất đẳng.

Thể chất của hai người không bằng được với những thành viên trong quân ngũ nhưng với công pháp đỉnh cấp cùng với kinh nghiệm của một cường giả Hóa Khí kỳ đích thân chỉ dạy thì hai người đã tiến triển chóng mặt, có su hướng đuổi kịp với những quân nhân ở nơi này.

Dương Dương và Hữu Tín thờ hồng học ngồi bệt xuống đất, hai người đã cố gắng hết sức của mình khiến cho Nam Phong rất hài lòng.

Hấn vỗ tay một cái rồi nói: “Được rồi! Học tập mà không đi đôi với thực hành thì đều vô nghĩa, ta muốn đưa ra một bài kiểm tra tốt nghiệp cho mọi người và cũng là bài học cuối cùng của ta!”

Nam Phong nhìn những người quân nhân đang hào hứng phía dưới rồi nói tiếp: “Bài kiểm tra này chính là thực hành chiến đấu, ba người một tổ cùng nhau chiến đấu, tổ nào còn đứng vững cuối cùng sẽ là đội thắng cuộc và giành được một phần thưởng đến từ ta!”

Tất cả mọi người trong quân trường hưng phấn không thôi, phần thưởng của vị thần nhân này vẫn là câu hỏi mà bọn họ bàn tán nhiều nhất, họ hào hứng chờ đợi đến ngày mai, ngày mà bài kiểm tra bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ngày thi đấu

Đại Thành chọn ghép đội với Dương Dương và Hữu Tín thay vì mấy chiến hữu thân thiết của mình khiến cho bọn họ vô cùng bất ngờ, dù sao Dương Dương và Hữu Tín ở trong quân ngũ cũng không có danh tiếng cho lắm, mọi người nhìn vào chỉ thấy một cô gái với một đứa nít ranh.

Mặc dù, Dương Dương là một cô gái xinh đẹp nhưng cũng không ai lại vì một bóng hồng nhan mà bỏ đi cơ duyên của mình, cùng với Hữu Tín một tên nhóc vắt mũi chưa sạch lại càng làm cho bọn họ tin tưởng vào phán đoán của mình hơn.

Chỉ có Đại Thành biết hai người này là ai, một người là đồ đệ thân truyền của vị kia, một người là bạn gái, hẳn cũng không phải là kẻ ngu, hẳn cũng có tính toán của riêng mình. Thiết nghĩ kể cả khi không dành được phần thưởng thì với việc “vuốt mông ngựa” của mình cũng làm cho người kia hài lòng mà ban tặng cho hẳn nhiều hơn cái giải thưởng bé nhỏ kia. Những chiến hữu thân thiết của Đại Thành thì ngờ vực vô cùng và cố gắng khuyên bảo hẳn, thậm chí có người còn ra dấu muốn hợp tác với hẳn nhưng đều bị hẳn khước từ. Nam Phong nhìn thấy hết mọi thứ nhưng cũng chỉ cười khẩy một cái, hẳn nghĩ cái tên này cũng khá là thú vị, một quân nhân thuần túy mà lại biết cái chiêu “vuốt mông ngựa” kia.

Dương Dương híp mắt lại nở nụ cười nhìn Đại Thành khiến cho hẳn sồn cả gai ốc, cô nàng này mở miệng đều tức: “Không ngờ một quân nhân như anh mà cũng gian manh quá ha, cũng biết cái trò nịnh nọt cơ đấy!”

Đại Thành lảng tránh ánh mắt của cô gái xinh đẹp này, hẳn nói vu vơ: “Cô cứ nói thế nào ấy, tôi nào có! À! Chúng ta cũng nên tập luyện để chuẩn bị cho ngày mai thi hơn!” Nói xong tên này ù té ra chỗ của Hữu Tín và kéo tay cậu nhóc chạy đi luyện tập.

Dương Dương nắm chặt bàn tay của mình lại thầm nói: “Anh cứ chờ xem sự lựa chọn của mình là hoàn toàn chính xác! Tôi sẽ cho anh thấy một điều bất ngờ!”

Buổi sáng hôm sau khi bình minh ló dạ, gà trống vườn chiếc cổ mọc đầy lông lá của mình hót từng tiếng vang vọng đất trời thì cũng là lúc mọi người tập trung lại với nhau để chuẩn bị cho trận chiến tốt nghiệp khóa đào tạo số 1.1 của giáo sư Nam Phong.

Ai nấy đều háo hức hồi hộp, mặc dù là quân nhân thế nhưng những chuyện mà họ phải trải qua trong mấy tháng nay cũng bằng từ trước tới giờ gộp lại, có khi còn hơn thế. Đứng trên bục cao Nam Phong đọc bài diễn văn của mình với vẻ mặt trang nghiêm: “Tôi hôm nay có mặt ở đây... Cuối cùng, trận chiến tốt nghiệp khóa đào tạo lớp 1.1 chính thức... Bắt đầu!”

Theo thứ tự các đội lần lượt tiến lên bốc thăm, đội của Dương Dương bốc được số thứ tự mười hai. Đội mà nàng phải đối mặt cũng rất mạnh, ba thành viên trong đó có hai người lọt top thành viên ưu tú đứng ngang hàng với Đại Thành khiến cho hẳn cũng phải nhẩn mặt lại. Đại Thành nghĩ chẳng lẽ ngay từ vòng một đã phải chịu thua rồi sao, hẳn có thể đối phó với một trong hai người ưu tú kia nhưng còn Dương Dương và Hữu Tín.

Hắn biết Dương Dương rất mạnh nhưng chủ yếu sức mạnh đó đến từ món binh khí của nàng và bộ giáp mà Nam Phong ban tặng, còn Hữu Tín thì lực chiến rất bình thường, thế nhưng cuộc thi lần này vũ khí được sử dụng bắt buộc phải qua kiểm duyệt kỹ càng, chỉ có thể mạnh ngang hàng với một cao thủ Luyện khí kỳ mà thôi.

Trọng tài chính là vị thiếu tá Nguyễn Quang Khai, mặc dù hẳn cũng thèm thuồng cái phần thưởng mà Nam Phong đưa ra nhưng cũng không thể mặt dày mà đi tranh dành cùng đám cấp dưới của mình được, thành ra hẳn phải miễn cưỡng nhận vị trí trọng tài này, chỉ được nhìn mà không được sờ còn gì tồi tệ hơn.

Đại Thành cau mày nhìn lần lượt từng đội thi đấu mà căng thẳng trong lòng, hẳn nhìn qua Dương Dương và Hữu Tín thì thấy hai người này không có vẻ gì là xao động cả khiến cho hẳn bực tức vô cùng.

“Chẳng lẽ đây chính là “điếc không sợ súng”, không biết không cảm thấy gì trong truyền thuyết hay sao?” Đại Thành bực tức nghĩ nhưng sau đó hẳn đã nhanh chóng ổn định lại tinh thần của mình vì trận chiến của hẳn sắp bắt đầu.

Nguyễn Quang Khai hô to: “Đội mười một và đội mười hai xin mời bước lên sàn thi đấu!” “Đến rồi!” Đại Thành nói thầm rồi nhìn qua Dương Dương và Hữu Tín trấn an: “Hai người cứ bình tĩnh không việc gì phải sợ cả, cùng lắm thì chúng ta thua một lần, rút kinh nghiệm cho lần sau cũng được!”

Hữu Tín nhìn Đại Thành với ánh mắt khinh bỉ, cậu nhóc cười khẩy nói: “Chúng tôi thì không sao nhưng có người đang mất bình tĩnh đấy, Mr. Thành à!” Nói xong Hữu Tín ung dung bước lên sàn đấu mặc cho Đại Thành đứng dưới bực tức dầm chân huỳnh huých. Nhìn đội hình tổ đội mười một người nào người nấy không “Thần kinh bách chiến”, ai cũng có những vết sẹo tượng trưng cho những chiến tích của mình.

Một người trong số đó nhìn về phía Đại Thành chế nhạo nói: “Này Đại Thành! Sao tự dưng anh lại bỏ quyền chịu thua trong khi cuộc chơi còn chưa bắt đầu vậy, không hề giống anh chút nào đâu!”

Đại Thành nghe thấy vậy thì mặt đen lại, nhưng khi nghĩ về những gì mà mình sẽ đạt được thì hẳn lại thờ dãi một hơi rồi hời hợt đáp lại: “Cũng không có gì, coi như là trải nghiệm thú vị vậy!” Người này nghe thấy vậy thì khinh bỉ nói: “Tùy anh thôi nhưng đến lúc thua đậm thì đừng có kêu gào, khóc sụt mướt đấy!”

Ổn định lại đội hình hai bên thiếu tá Quang Khai hô to: “Ready! Go!” Lời hô vừa dứt Đại Thành đã vội chỉ đạo kế hoạch tác chiến nhanh: “Cô chiến đấu với tên có hình xăm con đại bàng, Hữu Tín thì chiến đấu với tên ở giữa còn tôi...”

Còn chưa kịp nói xong thì hẳn đã nhìn thấy hai bóng mờ lao vút lên phía trước, không ai khác chỉ có thể là Dương Dương và Hữu Tín. Hẳn chửi thề một câu: “Con em gái! “ rồi lao người đuổi theo.

Đại Thành hét lên một tiếng rồi tìm một đối thủ quần chiến, từng đường quyền mà hắn học được thi triển ra một cách nhuần nhuyễn, trôi chảy.

Kẻ được Đại Thành chọn cũng không kém cạnh chút nào, song thủ của người này giờ lên phía trước rồi phi mạnh về phía hắn như thể muốn khóa lấy đòn tấn công của hắn.

“Hãy ya!”

“Hãy ya!”

Bụp bụp bốp binh...

Từng tiếng giao thủ vang lên đều đặn không ngừng.

Cả hai người đều không làm gì được nhau, Đại Thành vùng nắm đấm của mình ra đánh bật người này về phía sau nhưng chính hắn cũng bị lực đẩy ngược kéo dài một khoảng.

Hắn thở dốc hệt hồi rồi liếc nhìn Dương Dương và Hữu Tín thì...

Cái mẹ gì đây!

Dương Dương và Hữu Tín cả hai đều dẫn đối thủ dưới chân mình như thể đang khoe chiến tích, hai người này mỉm cười đứng xem Đại Thành và người kia chiến đấu như đang xem xiếc khi.

Đại Thành méo mặt, người chiến đấu cùng hắn cũng phát hiện ra điều bất thường, hắn ta vội liếc nhìn hai thành viên của đội mình thì mặt cũng méo xệch, hai tay cứng đờ.

Cái mẹ gì thế này!

Có mấy phút mà hai tên đồng đội phế vật này đã bị hạ gục bởi một cô gái và một thằng nhóc, cái này không khoa học chút nào a.

Phát hiện ra ánh mắt của hai người này nhìn về phía mình thì vị đội viên cuối cùng của đội mười một kia đã chọn cách giờ cờ trắng đầu hàng, ú rừ tự mình đi xuống sàn đấu.

Đùa à, còn muốn đứng đây để bị ngược đãi sao?

Đại Thành đơ người toàn tập!

Đây còn là cô gái yếu đuối và một thằng nhóc chưa mọc đủ lông cánh sao?

Nếu không phải biết rõ về hai người này thì hắn còn tưởng rằng đây là hai người đàn ông lực lưỡng đang chơi trò cosplay với nhau cơ đấy.

Cố gắng kiềm chân lên vỗ nhẹ bờ vai của Đại Thành, Hữu Tín nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi xuống thôi còn để cho người khác thi đấu nữa!”

Đại Thành vô thức được Hữu Tín kéo xuống trước những tiếng reo hò cuồng nhiệt của khán giả xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Bầy Giờ Cũng Xuyên Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.